Lai Tự Viễn Phương

Nam Vu

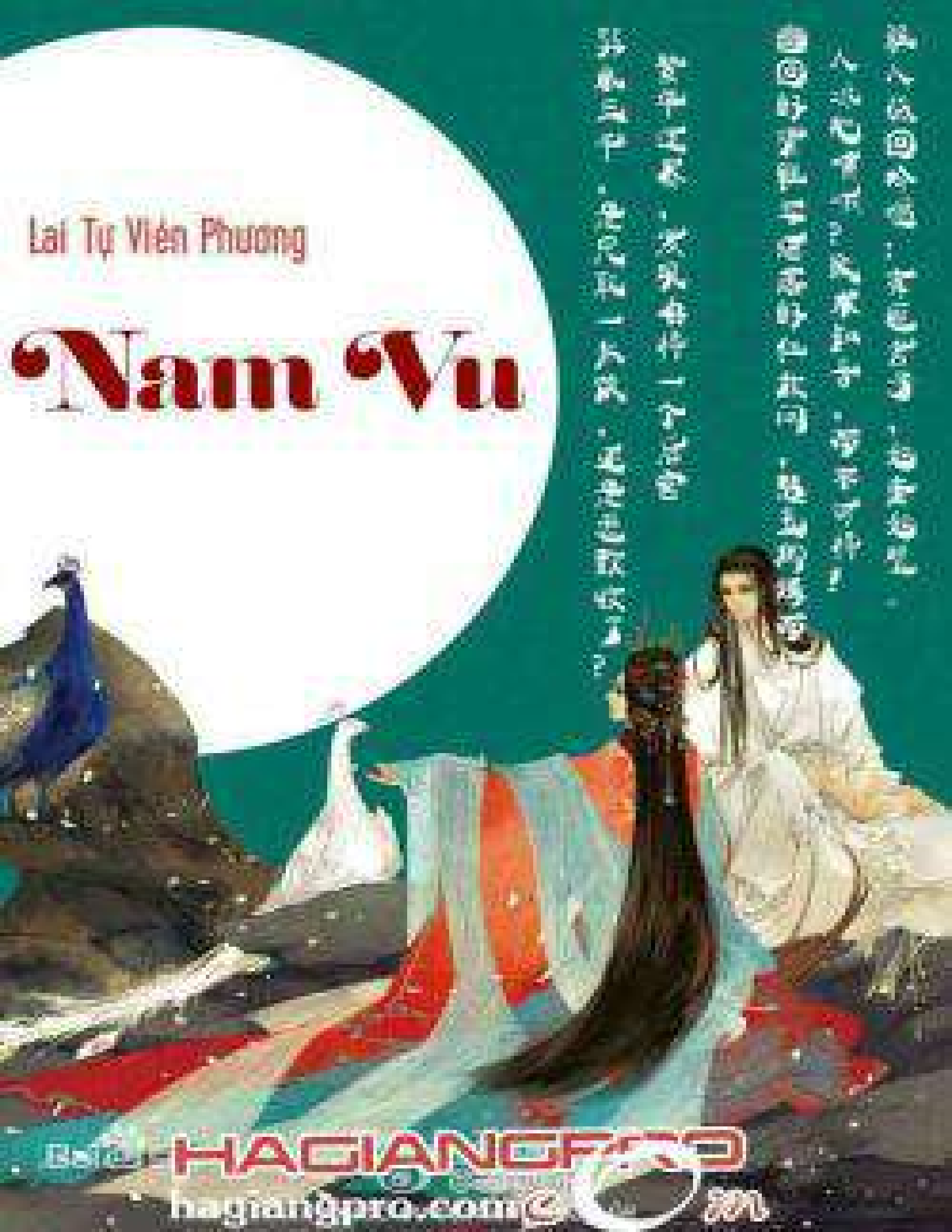

Beta - HAGIANGPRO
hagiangpro.com

Mục lục

Chương 1: Dị Thế

Chương 2: Lần Đầu Gặp

Chương 3: Chịu Tội

Chương 4: Thức Ăn

Chương 5: Thân Phận

Chương 6: Hoang Thành

Chương 7: Nghi Hoặc

Chương 8: Chạy Trốn

Chương 9: Thác Nước Trên Không

Chương 10: Ốc Đảo

Chương 11: Lại Về Hoang Thành

Chương 12: Thú Săn

Chương 13: Sông Ngầm

Chương 14: Hài Cốt

Chương 15: Câu Chuyện Của Thương Nhân

Chương 16: Man Tộc

Chương 17: Mưa Trút Nước

Chương 18: Lời Nói Dối

Chương 19: Bộ Tộc Không Có Vu Nữ

Chương 20: Phản Bội Và Trung Thành

Chương 21: Canyon

Chương 22: Tập Kích

Chương 23: Gặp Lại

Chương 24: Tìm Được Rồi

Chương 25: Dị Biến

Chương 26: Trao Đổi

Chương 27: Đồng Hành

Chương 28: Thành Burang

Chương 29: Cuộn Da Dê

https://thuviensach.vn

Chương 30: Biến Hóa Của Thằn Lằn Xanh

Chương 31: Truyền Thuyết Mới

Chương 32: Bước Đầu Tiên Của Con Đường Thần Côn

Chương 33: Bọn Cướp Xui Xẻo

Chương 34: Bảo Tàng

Chương 35: Hiểu Lầm

Chương 36: Mật Tân

Chương 37: Đế Vương

Chương 38: Dã Tâm

Chương 39: Sức Mạnh

Chương 40: Tâm

Chương 41: Sự Bá Đạo Của Hà Ninh

Chương 42: Bắt Đầu Trùng Kiến

Chương 43: Chờ Đợi Bốn Trăm Năm

Chương 44: Người Thần Dụ Mới

Chương 45: Thần Tích

Chương 46: Mồi Lửa

Chương 47: Tín Đồ Đưa Tới Cửa

Chương 48: Trùng Phùng

Chương 49: Thành Chủ Đại Nhân Tức Giận Rồi

Chương 50: Điên Cuồng

Chương 51: Hợp Tác

Chương 52: Tình Cờ Gặp

Chương 53: Thần Phục

Chương 54: Biến Hóa

Chương 55: Trục Xuất Vu Nữ

Chương 56: Đêm Trước Đại Chiến

Chương 57: Thành Holcim Bị Diệt 1

Chương 58: Thành Holcim Bị Diệt 2

Chương 59: Trận Chiến Cuối Cùng 1

Chương 60: Trận Chiến Cuối Cùng 2

Chương 61: Trận Chiến Cuối Cùng 3

https://thuviensach.vn

Chương 62: Diệt Vong

Chương 63: Man Tộc 1

Chương 64: Man Tộc 2

Chương 65: Biến Hóa

Chương 66: Dân Biến 1

Chương 67: Dân Biến 2

Chương 68: Chấp Niệm

Chương 69: Chợ Phiên

Chương 70: Yên Tâm

Chương 71: Mudy Chân Chính

Chương 72: Quyết Định Của Hà Ninh

Chương 73: Tế Điển Của Vu Thành 1

Chương 74: Tế Điển Của Vu Thành 2

Chương 75: Tế Điển Của Vu Thành 3

Chương 76: Lời Thề Vĩnh Hằng

https://thuviensach.vn

NAM VU

Lai Tự Viễn Phương

dtv-ebook.com

Chương 1: Dị Thế

Năm 403 lịch đại lục Aram, nạn hạn hán đáng sợ cuốn sạch phần đông đại lục, khe suối hồ ao đều không còn bóng dáng, dòng sông chảy siết lộ ra phần lòng sông nức nẻ thành miếng. Xác cá tôm nằm trơ dưới ánh mặt trời nóng rực, xương trắng rải rác giữa bãi đá và cỏ khô, tất cả sinh mạng đều giãy dụa trong đói khát.

Mặt trời hừng hực, một đàn chim ăn thịt thối luẩn quẩn trên không, đôi cánh không lông vũ, móng vuốt sắc bén và miệng đầy răng nhọn, có thể dễ dàng cắn đứt xương chân linh dương, đặc biệt đáng sợ.

Bọn chúng phát hiện một bữa mỹ thực, một con linh dương sừng dài mới chết không lâu. Hạn hán giày vò, chỉ có những động vật ăn thức ăn thối rữa mới chịu nổi.

Hà Ninh khó khăn lắm mới bắt được con linh dương này, ngẩng đầu nhìn bầu trời một cái, không khỏi nguyền rủa: “Đáng chết!”

Y đành bỏ phần lớn con mồi, chỉ vội cắt một miếng thịt đùi sau, dùng áo sơ mi không nhìn ra màu bọc lấy, cúi đầu uống một hớp máu ngọt tanh, cố kìm cơn buồn nôn, nuốt mạnh xuống, uống xong hớp đầu, hớp thứ hai thứ ba đã trở nên dễ dàng.

Bị sét đánh lạc tới nơi xa lạ này, không muốn chết, thì nhất định phải thích ứng với quy tắc sinh t ồn tại đây.

Uống máu, là cách duy nhất để y bổ sung muối và hòa hoãn cơn khát.

https://thuviensach.vn

Chim ăn thịt rữa trên không càng lúc càng nhiều, đông nghìn nghịt tụ lại như một đám mây đen trên đỉnh đầu. Hà Ninh gói miệng thịt mới cắt lại rồi đứng lên, nếu còn không đi, y cũng sẽ trở thành thức ăn của lũ chim quái lạ này.

Cuộc sống hoang dã hơn một tháng đã dạy cho Hà Ninh rất nhiều, đi được một đoạn sẽ quay đầu lại nhìn, xác định không có 'kẻ theo dõi' ngửi được mùi máu tanh, lập tức bước nhanh thêm.

Hà Ninh chọn nơi đặt chân tạm thời tại chỗ cách lòng sông không tới tám trăm mét, một cây cao không biết tên là gì.

Thân cây thô to rất khó leo trèo, nhưng lại là then chốt giữ tính mạng vào buổi tối. Đáng mừng là gần đó không có mãnh thú ăn thịt giỏi leo cây như báo, nơi nghỉ ngơi của đám chim ăn thịt thối lại ở trên vách núi, nếu không, trên cây cũng chưa chắc an toàn.

Tựa dưới bóng râm, Hà Ninh kéo miếng vải trên đầu xuống, tóc đen kết thành từng lọn, gương mặt tuấn tú đầy cát bụi, khóe miệng còn dính vết máu, hứng nắng một chút, sẽ khô cứng lại gây khó chịu. Y rất muốn tắm rửa một cái cho đã, đáng tiếc độ khó cực lớn, không dễ hơn bị sét đánh rồi trở lại được bao nhiêu.

Thuần thục đốt lửa, thịt sơn dương được đặt lên đống lửa.

Không có muối, lớp ngoài bị nướng cháy đen, bên trong vẫn còn máu, mùi vị không ngon, nhưng có thể lấp bụng. Ăn sạch thịt với tốc độ nhanh nhất, lại ném mấy hạt cỏ khô kỳ lạ vào trong lửa, trong làn khói bốc lên mùi nghẹt mũi, không chỉ muỗi trùng, động vật bình thường cũng sẽ không lại gần.

Hà Ninh trèo lên cây, ngồi trên cành cây thô nhất, dựa lưng lên thân cây, vắt chéo chân, cố gắng để mình ngồi thoải mái một chút. Ban đầu, y lo lắng sẽ rớt xuống, nên nằm bẹp trên thân cây, kết quả không nghĩ cũng biết, đối

https://thuviensach.vn

với một người đàn ông đầy đủ linh kiện, vỏ cây thô ráp cứng ngắt giày vò cỡ nào.

Từ đó về sau, y thà cột mình lên thân cây, cũng không nằm bẹp trên cành cây nữa.

Mặt trời chậm rãi lặng xuống đường ngang, màn đêm buông xuống, hai vầng trăng sáng treo cao, sao chi chít, rất đẹp, nhưng lại khiến người quan sát dần bi thương.

Đây là một thế giới xa lạ, muốn tự lừa mình cũng không thể.

Từ xa truyền tới tiếng rú của mãnh thú săn đêm, y ngủ không được, yên tĩnh suy nghĩ tiếp theo nên làm sao.

Đi hơn một tháng, Hà Ninh cũng không thấy bất cứ bóng người nào, ngược lại thấy thêm rất nhiều động vật kỳ quái xa lạ.

Quái điểu mọc cánh dơi, linh dương bốn sừng, thỏ có răng nanh sắc bén, 'thằn lằn' đi bằng hai chân sau, cao gần hai mét… nhớ lại cảnh gặp gỡ con 'thằn lằn' đó, Hà Ninh vẫn còn sợ hãi, da xanh nanh nhọn, may là các anh ấy ăn chay.

Nghĩ kỹ lại, y có thể sống đến hiện tại thật sự là một kỳ tích.

Chân hơi tê, Hà Ninh cẩn thận đổi tư thế, dựa vào thân cây, kiểm kê lại tài sản của mình.

Một con dao hoa quả, một xâu chìa khóa, thêm một bộ quần áo, chỉ có nhiêu đó.

Khi tỉnh lại, di động, bóp tiền và đồng hồ đeo tay toàn bộ không thấy bóng dáng, nếu không phải có con dao nhỏ với xâu chìa khóa này, y căn bản không sống tới hôm nay.

https://thuviensach.vn

Đôi tay quen gõ bàn phím, vẽ biểu đồ giờ đã mọc vết chai, móng tay sau một lần tách ra, thì liền trở nên cứng và sắc bén, cũng không biết có phải là lỗi giác không.

Thở dài, siết chặt nắm tay, sống đã hai mươi bốn năm, ngay cả con gà cũng chưa từng giết, lại bị sét đánh đến mảnh đất xa lạ này phải giết linh dương mổ thỏ, qua thêm vài tháng nữa, từ thanh niên tri thức thành mãnh nam cơ bắp, tuyệt đối không phải là thần thoại.

Nên khóc hay nên cười?

Ngoạc miệng chửi thì miễn đi, tiết kiệm được bao nhiêu nước miếng.

Chung quy vẫn không hiểu nổi, đông đảo chúng sinh, sao sét lại đánh lên đầu y?

Hà Ninh thừa nhận mình không phải là ‘người cực tốt’, nhưng cũng không phải là ‘người xấu’ từ đầu tới đuôi, một tiểu thị dân bình thường, cả ngày vì tiền nhà mà đi sớm về khuya, cũng không chọc tới thần tiên nào, khả năng duy nhất có thể dính tới vụ này, chỉ là Hà gia mấy đời trước, từng làm nghề ‘đại thần nhảy’ (tương tự đồng cô, một hình thức giao lưu giữa người sống với người chết, hoặc thần tiên), nhưng đến đời ông nội của Hà Ninh thì đã rửa tay không làm nữa, trong nhà trừ mấy quyển ‘bút ký’ của tổ tiên bị Hà Ninh xem là vật tiêu khiển ra thì không còn lại gì.

“Dù có thế, cũng không tới nỗi như vậy đi?” Hà Ninh bậc cười, “Khẳng định là bị say nắng choáng đầu rồi.”

Nhắm mắt lại, cưỡng ép mình nghỉ ngơi. Không ngủ không được, ngày mai y còn phải tiếp tục tìm thức ăn và nguồn nước, không có thể lực thì chỉ có thể khát chết đói chết tại nơi hoang mạc này.

Liếm liếm đôi môi khô khốc, nếu có thể đổ mưa thì thật tốt…

https://thuviensach.vn

Hà Ninh vừa nghĩ vừa chìm vào trong mộng, không hề phát hiện, trong không khí, vài hạt nước đường kính chỉ có mấy mm chậm rãi hiện lên, óng ánh long lanh, hai giây sau, như bọt nước bị đâm vỡ, đột nhiên nứt ra, tiêu tan trong bóng đêm.

Cách đó mười mấy km, một đội lạc đà đang chuẩn bị đóng doanh, hơn hai mươi con lạc đà cao gần ba m được sắp xếp ở bên ngoài, giống như một 'tường thành'. Mấy con thể trạng cường tráng nhất, trên đỉnh đầu còn mọc một cái sừng cứng hình xoắn ốc.

Đa số mọi người trong đội lạc đà đều bận dựng lều, chuẩn bị thức ăn, một nữ nhân thân hình nhỏ nhắn ngồi một mình bên đống lửa, mặc trường bào hai màu đen trắng, phần đầu và phần mặt cũng bị vải bao lấy, chỉ để lại một đôi mắt đen kịt.

Đột nhiên, cô lên tiếng gọi người trước mặt.

"Tafon, đợi đã."

Giọng nói không cao, nhưng lạ là lại truyền vào tai tất cả mọi người.

Một nam nhân thân hình cao to, làn da đen thui đi tới trước mặt nữ nhân, tay phải đặt trước ngực: "Vu, có gì căn dặn?"

Nữ nhân được gọi là Vu ngẩng đầu, đôi mắt màu đen, trong ánh sáng mang theo ánh nước, đẹp tới mức người khác không dám nhìn thẳng, "Ngày mai, đội ngũ đi về hướng tây."

"Nhưng, Vu, kỳ hạn của thành chủ đại nhân sắp tới rồi, nếu không nhanh lên…"

"Đi về hướng tây, Tafon."

"Vâng."

https://thuviensach.vn

Mệnh lệnh của Vu không thể làm trái, nam nhân lại hành lễ, triệu tập mọi người trong đội lạc đà, tuyên bố mệnh lệnh của Vu.

Hà Ninh lúc này, đang nằm mơ được về nhà, hoàn toàn không biết tất cả những gì sắp xảy ra.

https://thuviensach.vn

NAM VU

Lai Tự Viễn Phương
dtv-ebook.com

Chương 2: Lần Đầu Gặp

Sự thật chứng minh, Hà Ninh có thể săn được một con linh dương sừng dài, vận may chiếm phần lớn.

Liên tục hai ngày không thu hoạch được gì, thể lực còn lại gần như tiêu sạch, tiếp tục như thế, trăm phần trăm sẽ ngã quỵ trong hoang mạc, thành bữa cơm của động vật ăn thịt.

Cổ họng gần như sắp bốc cháy, lồng ngực cũng đau đớn từng cơn.

Không thể tiếp tục đi nữa.

Dựa vào một chút sức lực cuối cùng, Hà Ninh tìm được một khúc gỗ khô nằm ngang dưới đất, không bận tâm gì nữa, bò xuống dưới khúc cây khô như con thằn lằn sa mạc. Khúc cây rất thô, đủ để chứa cả người y, như vậy có thể cung cấp cho y một chút bóng râm hiếm hoi.

Nhiệt độ càng lúc càng cao, rất nhanh, mặt đất đã nóng lên.

Hà Ninh nằm dưới khúc cây không chút động đậy, cho dù có trùng độc rắn độc y cũng chịu, dứt khoát bị cắn chết cho xong, kiểu sống này không phải cho người mà.

Chậm rãi cuộn người lại, đầu vùi vào giữa hai tay, đói và khát giày vò, khiến ý thức của y trở nên mơ hồ, y cần nước, cho dù một giọt cũng được…

https://thuviensach.vn

Đội lạc đà khởi hành dưới nắng nóng, tuân theo mệnh lệnh của Vu, đi thẳng về hướng tây.

Vu được hộ vệ trong đội ngũ, nam nhân đi đầu huơ roi, lạc đà thể trạng cường tráng, bắt đầu chạy trong hoang mạc, tốc độ nhanh kinh người. Thời tiết ác liệt, dường như căn bản không ảnh hưởng tới chúng.

Hơn hai mươi con lạc đà khuấy cát cuồn cuộn, nô lệ đi theo sau đội lạc đà chỉ có thể dựa vào hai chân, cố gắng chạy theo. Không ai chạy trốn, trong hoang mạc thế này, rời khỏi đội lạc đà chỉ có con đường chết.

Gió nóng thổi trường bào của Vu, hai màu trắng đen, giống như đôi cánh mở ra.

Phía sau đội ngũ truyền tới xao động, nam nhân đi đầu kéo chặt dây cương, giơ tay phải lên, đội lạc đà giảm tốc độ.

Trong hoang mạc, cái gì cũng có thể xảy ra. Bão, cướp.

Đội lạc đà không vì thế mà kinh hoảng, vì có Vu ở đây.

Nữ nhân mặc trường bào quay đầu lại nhìn, đôi mắt màu đen bình tĩnh không gợn sóng, cho tới khi nhìn thấy rõ người tới, ánh mắt bắt đầu thay đổi.

“Không phải cướp.” Nữ nhân mở miệng nói: “Là quân đội của thành chủ.”

Lạc đà trong đội ngũ hiển nhiên rất bất an, khoảng cách hai bên càng lúc càng gần, mấy con lạc đà cái hơi thấp bé đã xém khụy xuống.

Thằn lằn đen cao gần năm mét, chân sau thô to đứng thẳng, chân trước ngắn nhỏ dán sát bên người, hai con mắt màu đỏ máu nhìn chằm chằm lạc

https://thuviensach.vn

đà phía trước, trong cái miệng mọc đầy răng sắc, đầu lưỡi màu tím đỏ thỉnh thoảng thè ra, phần đỉnh phân nhánh, như một con rắn độc.

Thằn lằn đen là động vật ăn thịt hung mãnh nhất Aram đại lục, hai con thằn lằn đen có thể giết chết một con voi ma mút. Mãnh thú thế này, lại cũng là vật cưỡi tốt nhất. Dũng sĩ có thể thuần phục thằn lằn đen hiếm hoi vô cùng, rất nhiều nam nhân tràn đầy tự tin, đối đầu với thằn lằn đen chưa thành niên cũng bị mất mạng, kẻ may mắn sống sót, không phải thiếu tay thì là cụt chân, ngồi trên lưng thằn lằn đen? Quả thật là nằm mơ giữa ban ngày.

Lúc này, một con thằn lằn đen giống đực thành niên, lại ngoan ngoãn phục tùng như một con cừu kêu be be, cho dù chảy nước miếng dòm mấy con lạc đà, cũng không tùy ý tấn công.

Ngồi trên lưng thằn lằn đen, là thành chủ của thành Burang, chủ nhân của hoang mạc phía đông đại lục Aram, Mudy.

Áo choàng màu đen, khăn trùm đầu màu đen, trên thắt lưng bó chặt còn đeo một thanh trường kiếm khảm ngọc thạch. Thân hình thon dài thẳng tắp, cường hãn, ưu nhã. Khí chất mâu thuẫn dung hợp trên người hắn, hoàn toàn không có gì bất ngờ.

Bàn tay to mang bao tay màu đen vỗ lên đầu thằn lằn den, thằn lằn đen lập tức cúi người, hai chân trước chạm đất, cho dù như thế, vẫn cao hơn ba mét.

“Vu nữ của Taiya?” Giọng Mudy thấp trầm, giống như âm nhạc do cổ huyền cầm tấu ra, khiến người si mê. Đôi mắt mang màu bầu trời, chỉ cần bị hắn nhìn, bất cứ nữ nhân nào cũng đều si mê.

“Đúng, thành chủ đại nhân.” Vu nữ cười trên lạc đà mở khăn trên mặt ra, đôi mắt màu đen, làn da màu mật, đôi môi mềm mại như cánh hoa, mái tóc

https://thuviensach.vn

vàng sáng rực. Cô là Vu của Taiya, kiêu ngạo của bộ lạc, “Vu nữ Danda, nguyện thần linh chúc phúc ngài.”

Dung mạo mỹ lệ, vẫn không tạo nên bất cứ làn sóng nào trong đôi mắt Mudy, hắn chỉ gật đầu, từ đầu tới cuối, Danda chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt của hắn.

“Tại sao đổi sang hướng tây?”

“Thần linh chỉ điểm.” Danda cười, trong thuần túy mang theo xinh tươi, “Phía trước có tế phẩm tốt nhất hiến cho thần linh.”

“Hử?” Mudy tựa hồ đã cảm thấy hứng thú, một tay chống lên đầu thằn lằn đen, “Nói thử xem.”

“Rất gần rồi.” Danda ngẩng đầu, khăn đầu trượt lên vai, một viên bảo thạch hình giọt nước điểm xuyết trên trán cô, đôi mắt màu đen, càng thêm sáng rực, “Hiến tế phẩm cho thần linh, lãnh thổ của thành chủ tất được mưa thuận gió hòa.”

Năng lực của Vu không cần nghi ngờ. Cũng không có bất cứ ai dám nói dối trước mặt thành chủ thành Burang.

“Phía trước sao?” Mudy kéo dây cương, thằn lằn đen đứng thẳng lại, “Vu nữ của Taiya, nếu lời ngươi là thật, miễn cho Taiya mười năm cung phụng.”

“Đa tạ thành chủ đại nhân.”

Nói xong, Danda lại cười, cười rất tự tin, mê người.

Hà Ninh không biết có một thế lực ‘hắc ám’ đang tiếp cận mình, y đang mở to mắt, không thể tin nổi nhìn giọt nước hiện lên trước mặt.

Ảo giác?

https://thuviensach.vn

Giơ tay chọt, giọt nước vỡ ra, xúc cảm lạnh lẽo ở đầu ngón tay cho y biết, tuyệt đối không phải là ảo giác gì cả.

“Ông trời!”

Không rảnh nghĩ xem rốt cuộc là chuyện gì, Hà Ninh lập tức há miệng, thè lưỡi liếm giọt nước trước mặt, nhếch nhác gì đó, bất nhã gì đó, bị ném hết ra sau đầu.

Mát lạnh lan tràn từ đầu lưỡi, đôi môi khô nẻ cuối cùng được chút dễ chịu, vết thương nứt nẻ ở môi dưới thì lại đau đớn nóng rát.

Đau đớn khiến Hà Ninh vui mừng, tất cả những gì trước mắt không phải là ảo tưởng trước khi chết của y, y còn sống, thật sự còn sống! Liếm liếm moi, nếu có thêm nhiều chút thì tốt rồi.

Cảnh tượng kỳ dị lại xuất hiện, lần này giọt nước xuất hiện, đường kính gần hai cm, giống như một hạt lưu ly óng ánh.

Tràn đầy kinh ngạc, đầu óc Hà Ninh bắt đầu nhanh chóng chuyển động, lẽ nào, những thứ này là do y làm ra? Có lẽ là hậu di chứng, vật phụ kèm của sét đánh?

Đùa gì chứ?

Hà Ninh chậm rãi ngồi dậy, dựa vào thân cây, mặt trời không còn chói mắt như trước, theo như kinh nghiệm, thời gian khó chịu nhất trong một ngày đã qua rồi.

Trên người vẫn không có sức lực gì, bụng kêu vang, thần kinh thì lại trở nên đặc biệt hưng phấn.

“Nước… muốn mưa sao?”

https://thuviensach.vn

Hà Ninh xoa xoa hai tay, nhìn chằm chằm bầu trời trước mắt, rất nhanh, một đống giọt nước xuất hiện, nhiều gấp hai ba lần trước đó, ước chừng có thể chứa đầy nửa ly trà. Chẳng qua, cách quy mô một cơn mưa còn rất xa.

Giọt nước đột nhiên xuất hiện không chỉ khiến Hà Ninh sống lại, còn dẫn tới một vị khách không mời.

Thằn lằn xanh gặm vỏ cây cách đó một km, thè lưỡi về hướng Hà Ninh, gầm lên một tiếng, hai chân sau đứng thẳng, bước lớn chạy qua.

Hà Ninh đang dùng vỏ cây mới lột xuống hứng nước, thân dưới lại chợt run lên.

Động đất?

Ngẩng đầu, một con thằn lằn xanh mà trước đó từng có duyên gặp mặt một lần, đang ‘mặt mày dữ tợn’ lao tới chỗ y.

Đổi lại lúc bình thường, phản ứng đầu tiên của Hà Ninh sẽ là co chân chạy, nhưng hiện tại, y đói tới mức động không nổi, chỉ có thể mở mắt trân trân nhìn bạn thằn lằn lao tới chỗ y như xe tăng Đài.

“Có gì… từ từ thương lượng …” Hà Ninh biết vị trước mặt ăn chay, nhưng khó đảm bảo nó sẽ không ăn mặn một lần, “Bình tĩnh, điềm tĩnh…”

Thằn lằn xanh lao tới trước, mở rộng miệng, nhe hai hàng răng nhọn.

Hà Ninh run rẩy, một con ăn vỏ cây, mọc răng nhọn làm gì?!

“Vèo!”

Đầu lưỡi phân nhánh thè ra khỏi miệng thằn lằn xanh, Hà Ninh nắm chặt dao hoa quả, vừa định động, lại phát hiện vỏ cây đựng nước trong tay bị cuốn đi, rơi vào trong miệng rộng của bạn thằn lằn.

https://thuviensach.vn

Hà Ninh cúi đầu nhìn bàn tay trống không, ngẩng đầu nhìn bạn thằn lằn, bừng tỉnh đại ngộ.

Vị này cũng giống y, thiếu nước.

Sau khi cướp đi ‘vỏ cây’, thằn lằn xanh không lập tức đi, tiếp tục thè lưỡi tìm kiếm bốn phía, còn cong lưng ra nhìn ngó khúc cây sau lưng Hà Ninh, giống như đang tìm nước.

Hà Ninh biết mạng nhỏ tạm thời không lo, dựa lên khúc cây chậm rãi thở ra một hơi, rất muốn nói cho vị trước mắt, đừng tìm nữa, có tìm cũng không có.

Sờ sờ bụng, chỉ cảm thấy còn đói hơn vừa rồi, nhìn vị trước mặt, hai mắt cũng sắp bắn lục quang, thằn lằn, có thể ăn không? Nếu không phải biết khả năng mình bao nhiêu, nói không chừng y đã nhào lên rồi.

Thằn lằn xanh tiếp tục tìm nước, Hà Ninh tiếp tục đói bụng, ảo tưởng trên trời có thể rơi xuống cái bánh, chỉ đáng tiếc, nước có thể làm ra, bánh thì độ khó quá cao, y chỉ có thể tiếp tục trừng mắt nhìn bầu trời.

Lại qua một chốc, thằn lằn xanh phát hiện gần đó không còn một giọt nước, rất thất vọng.

Hà Ninh lờ mờ cảm thụ được cảm xúc của nó, lại nhìn một cái, lần này cảm thấy không chỉ có thất vọng, mà còn có nghi hoặc.

Cái con trước mặt nghiêng đầu dòm y, tướng mạo không mấy dễ coi, động tác ‘thần thái’ lại có chút đáng yêu.

Một con thằn lằn cỡ bự đáng yêu?

Lắc đầu, choáng rồi, chắc chắn là lại say nắng choáng rồi.

https://thuviensach.vn

Một người một thằn lằn, nhìn nhau nửa ngày không nói, Hà Ninh muốn nhân lúc trời chưa tối tìm chút đồ ăn, tìm không được thỏ, có thể tìm chuột chũi cũng được. Nếu còn không được, y chỉ có thể lột vỏ cây tìm sâu.

Vì sinh tồn, thứ khó ăn cỡ nào cũng có thể nuốt được.

Không đợi Hà Ninh xác định nên đi hướng nào, thằn lằn xanh trước mặt đột nhiên đứng lên, mở to miệng, lộ ra hàm răng, dọa Hà Ninh nhảy dựng.

Anh bạn định khai trai sao? (Khai trai: Bắt đầu ăn mặn)

Không đợi Hà Ninh hiểu rõ, mặt đất lại rung động, thằn lằn xanh hú lên một tiếng, mở chân, nhanh chóng chạy về hướng ngược lại, tốc độ đó, thật sự chỉ thấy bụi không thấy bóng.

Bụi còn chưa tan, chấn động đã càng lúc càng kịch liệt, miệng Hà Ninh càng mở càng lớn.

“Gào!”

Một con thằn lằn màu đen so với khủng long bạo chúa còn bạo chúa hơn xuất hiện trước mặt y.

Tay chân đều cứng ngắc, lông tơ dựng đứng, ông trời, y lại xuyên lần nữa rồi sao?!

Chưa kịp suy nghĩ quá nhiều, bản năng thôi thúc Hà Ninh nằm bẹp dí xuống đất. Nếu chạy mục tiêu sẽ lớn, nằm xuống, giấu dưới thân cây, nói không chừng còn có thể thoát được một mạng.

Khẩn trương, lo sợ, đè nén, tất cả từ vựng đều không thể hình dung tâm tình của Hà Ninh lúc này.

Nắm chặt món vũ khí duy nhất, y không dám nhắm mắt, thở cũng rất nhẹ, khó khăn lắm mới sống tới giờ, y không muốn lại chết như thế.

https://thuviensach.vn

Rung động của mặt đất dần bình ổn, nói rõ đối phương đã ngừng lại, tim Hà Ninh vọt lên cổ họng.

Một cái đầu cực lớn, đột nhiên xuất hiện ở giữa khe hở của thân cây và mặt đất, mùi tanh khó ngửi ập tới.

Đối diện với đôi mắt màu máu đỏ đó, Hà Ninh chỉ có một suy nghĩ, có nên tự đâm chết mình trước? Ít nhất so với bị nuốt sống thì dễ chịu hơn…

https://thuviensach.vn

NAM VU

Lai Tự Viễn Phương

dtv-ebook.com

Chương 3: Chịu Tội

“Mày không thấy tao, mày không thấy tao, mày không thấy tao…”

Nếu không phải tình huống cấp bách, Hà Ninh tuyệt đối sẽ không làm ra hành động ngu ngốc như thế.

Nhìn vào đôi mắt màu đỏ máu đó năm giây, toàn thân cứng đờ, dao hoa quả nắm trong tay, không nghĩ đâm con thằn lằn như khủng long bạo chúa này một dao, mà lại suy nghĩ làm sao đâm chết mình.

Bất luận nghĩ thế nào, dao đâm lên người cũng sẽ đau, Hà Ninh cũng chỉ có thể trước khi chết ‘tiêu khiển’ cho mình một chút, nói không chừng, thật sự có tác dụng thì sao?

Phép an ủi tinh thần không hiệu quả, mấy giây sau, thằn lằn đen ngẩng đầu, cắn lên thân cây khô mà Hà Ninh ẩn thân, cổ ngoắc một cái, khúc gỗ bay đi…

Hà Ninh tay chân chạm đất, giống như động vật có mai nằm bẹp ở đó, trước mắt là một đôi chân to thô tráng chắc nịch, vảy đen bóng phủ kín ở trên, không cần thử, cũng biết vảy này cứng cỡ nào.

Dùng dao nhỏ trong tay đâm?

Não bị rút gân sao?

Chạy là không thể, đánh lại đánh không lại, đâm mình lại không có dũng khí, dứt khoát nhắm mắt luôn, cắn đi, cắn chết thì thôi.

https://thuviensach.vn

Đợi một lát, thằn lằn không cắn, người họ Hà nào đó vẫn đầy đủ tay chân.

Hơi thở đầy mùi tanh không còn phả qua, đỉnh đầu truyền tới một giọng nói thấp trầm mang theo từ tính, “Đứng lên.”

Hà Ninh giật mình, cho rằng thằn lằn đen trước mặt nói chuyện, thử ngẩng đầu lên, lại phát hiện phần cổ và trước ngực thằn lằn đen có đeo mấy vòng dây da thô dày, trên dây da còn có vòng đồng, còn thắt nút kết, một con thằn lằn rõ ràng sẽ không làm như thế, cách giải thích duy nhất, thằn lằn này là do người nuôi.

Còn về dũng sĩ thế nào mới có thể điều khiển vị nhân huynh này, Hà Ninh không có thời gian suy nghĩ, y chỉ muốn xác định một điều duy nhất, vị dũng sĩ này dự định làm gì.

Bảo thằn lằn ăn mình, hay sẽ phát thiện tâm một lần.

“Đứng lên.”

Thấy Hà Ninh chỉ nằm bẹp dưới đất, ngây ngốc nhìn thằn lằn đen, trên đầu bọc miếng vải không nhìn ra màu sắc, trên mặt đầy cát đất, căn bản không nhìn ra tướng mạo, Mudy ngồi trên lưng thằn lằn đen, không xác định được y có phải chính là ‘tế phẩm’ trong miệng vu nữ Taiya không.

Chẳng qua, có thể thấy được một người sống trong tận sâu hoang mạc, thì đã là chuyện hiếm.

Một người, không có bạn bè, lại có thể sống sót trong lãnh địa của chim ăn thịt thối?

Mudy lên tiếng hai lần, Hà Ninh đều không động, không phải y ngoan cố chống lại, thực ra là do không hiểu Mudy nói cái gì. Không nhìn thấy người nói chuyện, cũng không thể từ vẻ mặt phân tích ra ý của đối phương.

https://thuviensach.vn

Hà Ninh chỉ có thể tiếp tục ngốc nghếch trừng mắt nhìn chân sau của thằn lằn đen, nhìn lên nữa, nhiều lắm cũng chỉ có thể thấy bụng thằn lằn đen.

Nghiên cứu một chút, cực lớn, chắc là ăn no rồi… chăng?

Qua một lúc nữa, kỵ sĩ và đội lạc đà bị thằn lằn đen bỏ lại sau lưng đã đuổi tới.

Lạc đà cao to tráng kiện, kỵ sĩ giắt trường đao ở eo, người Taiya thân mặc bạch bào, khuấy lên cát vàng, dẫm bằng cỏ khô, mặt trời nóng bức, mấy con chim ăn thịt thối bay ngang qua trên không, lỗ tai ong ong, tất cả trước mắt, giống như mang Hà Ninh về thời đại hoang dã.

Mảnh đất xa lạ, động vật xa lạ, ngôn ngữ xa lạ, con người xa lạ.

Y đột nhiên cảm thấy sợ hãi, một cảm giác sợ hãi chưa từng có.

Cho dù giãy dụa trên ranh giới sống chết hơn một tháng, cũng chưa từng cảm thấy không nơi trợ giúp như thế.

Đối mặt động vật, y có thể sinh tồn, đối mặt con người, còn là người không thể hiểu nhau, y nên làm sao?

Cười cười, chào hỏi, tôi tốt anh tốt mọi người tốt?

Nằm mơ đi.

Đội ngũ dừng lại khi cách thằn lằn đen hơn mười mét, Danda nhảy xuống lạc đà, tư thế nhẹ nhàng, mấy lọn tóc vàng tuột ra khỏi khăn đầu, theo bước chân của cô, lướt qua mặt.

Tộc nhân Taiya cùng Danda tới thành Burang triều phụng, cũng đồng thời nhảy xuống lạc đà, vẻ mặt kính nể chăm chú nhìn vu nữ đi tới chỗ Mudy.

https://thuviensach.vn

Các kỵ sĩ của thành Burang không có bất cứ biểu thị nào, cho dù tộc nhân Taiya trừng mắt tức giận nhìn, cũng không nhảy xuống lạc đà để biểu thị tôn kính với Vu.

Tại Aram đại lục, địa vị của Vu rất cao, Vu năng lực cường đại, thậm chí có thể vượt qua tộc trưởng bộ tộc, truyền đạt mệnh lệnh với tộc nhân.

Nhưng, bất luận Vu cường đại bao nhiêu, trước mặt Mudy cũng phải cúi đầu.

Bọn họ là chiến sĩ của thành Burang, dũng sĩ của thành chủ, thành chủ không hạ lệnh, thì cho dù là đại vu của Ortiramhs, cũng sẽ không khiến họ lung lay, huống hồ là bộ tộc Taiya chỉ có thể sinh tồn phụ thuộc thành Burang?

“Thành chủ đại nhân.” Danda đi tới cách thằn lằn đen năm bước, dừng lại.

“Là y sao?” Mudy từ cao cúi nhìn Hà Ninh đang nằm bẹp dưới đất, trong giọng nói mang theo thú vị, “Như vậy có thể hiến cho thần linh?”

Danda cung kính thi lễ, nhẹ nhấc trường bào lên, đi tới trước người Hà Ninh.

Hà Ninh đã ngồi dậy, không muốn tiêu hao sức lực, lại không thể tiếp tục nằm bẹp dưới ánh mắt của nhiều người như thế.

Hơn một tháng qua đói khát thay nhau, Hà Ninh đã ốm đi rất nhiều, gương mặt cũng đã lõm vào, xương gò má nhô lên rõ ràng. Nhưng chiều cao thì không rút lại, đôi mắt màu đen vẫn trong vắt như cũ.

Danda rất nhỏ nhắn, đi tới ngồi trước mặt Hà Ninh, lặng lẽ nhìn y, quay ra sau gọi một tiếng, “Tafon, nước.”

https://thuviensach.vn

Nghe giọng cô, nam nhân cao to lập tức đưa túi nước tới, Danda mở túi nước ra đưa cho Hà Ninh, trong ánh mắt kinh ngạc của Hà Ninh, mở miệng nói: “Có thể nghe hiểu lời của ta không?’

Hà Ninh càng thêm quái dị, ngữ điệu hơi cao, mang theo âm luật kỳ quái, tuyệt đối không phải là bất cứ ngôn ngữ nào mà y quen thuộc, nhưng y có thể nghe hiểu.

Ngược lại, những người xung quanh, bao gồm của Mudy, đều không hiểu Danda đang nói cái gì.

Đây là ngôn ngữ của Vu, chỉ có người chảy dòng máu của Vu, mới có thể hiểu hàm nghĩa của mỗi âm điệu và ký tự.

“Muốn sống sót không?” Danda nhìn Hà Ninh, trong nét mặt mang theo khinh thường, nói từng chữ, “Ta có thể…”

Chưa nói xong, đã xảy ra dị biến, cuồng phong chợt nổi lên, cát vàng ngập trời, trong cuồng phong còn truyền tới tiếng kêu đáng sợ, giống như tới từ địa ngục.

Người Taiya toàn bộ trốn dưới thân lạc đà, các kỵ sĩ của thành Burang phân tán ra, Mudy ngẩng đầu lên, đôi mắt màu lam ngưng kết hàn băng, “Sekurus!”

“Gào!”

Thằn lằn đen phát ra tiếng gào thật lớn, âm thanh kỳ dị cũng càng lúc càng gần, trong bầu trời, một con quái điểu thật lớn lao thẳng xuống, trên lưng nó, là một nam nhân thân hình cao to.

Sau khi quái điểu xuất hiện, cuồng phong dần lắng xuống, đường chân trời xa xa truyền tới từng đợt ầm vang, các kỵ sĩ của thành Burang nghiêm

https://thuviensach.vn

trận chờ đợi, tộc nhân Taiya cũng từ dưới lạc đà đứng lên, rút loan đao ở eo, chuẩn bị tham gia chiến đấu.

Hạn hán thời gian dài, khiến cục thế ở phần đông đại lục dần khẩn trương, vì tranh đoạt nguồn tài nguyên có hạn, giữa các thành chinh chiến không ngừng, man tộc ở phía tây cũng nhân cơ hội xâm nhập, dân biển sinh sống ở phía nam và các thương nhân phía bắc mắt lạnh bàng quan, chỉ cần lửa không cháy lên người họ, chỉ cần có thể tiếp tục kiếm tiền, ai bận tâm phía đông phía tây người nào chết.

Thành Burang và thành Battier là hai thế lực lớn nhất phía đông, tại hoang mạc tiếp giáp phía tây, tranh đấu của Mudy và Sekurus chưa từng ngừng lại.

Thế cục hễ chạm là phát, Danda cũng bị Tafon hộ vệ về lại đội lạc đà, nhất định phải bảo vệ sự an toàn của Vu.

Hà Ninh ôm chặt túi nước, y không ngốc, nữ nhân vừa rồi rõ ràng không mang ý tốt, nam nhân ngồi trên lưng thằn lằn đen, chỉ nghe tiếng không thấy người, cũng chưa chắc là chim tốt gì, không nhân lúc này chạy, thì còn đợi tới lúc nào nữa?

Cho dù có phải lột vỏ cây đào sâu, cũng còn tốt hơn tình trạng vừa rồi.

Cứ để thằn lằn đen và quái điểu trên không yêu nhau giết nhau đi.

Quần áo không khác gì màu bùn đất, tiện cho Hà Ninh chạy trốn, y lăn một vòng trên đất, quay đầu, không có bất cứ ai đặt lực chú ý lên người mình, y lập tức trèo dậy, tăng nhanh tốc độ. Nhìn từ xa, cực giống một con thằn lằn sa mạc cỡ lớn.

Ai rảnh bận tâm tư thế đẹp hay không, chạy trốn cấp thiết.

https://thuviensach.vn

Ôm túi nước, đây có lẽ là chuyện tốt duy nhất gặp phải hôm nay, bất kể nữ nhân đó rốt cuộc có ý định gì, cái này, vẫn phải cảm tạ một chút.

Danda chú ý tới hành động của Hà Ninh, rất muốn bảo người đi truy, nhưng tình thế trước mắt rõ ràng không cho phép.

Sekurus tới có chuẩn bị, kỵ sĩ mà Mudy mang theo cộng thêm tộc nhân của Taiya, cũng không đuổi kịp số lượng của đối phương, lúc này, không ai đi quản tới tế phẩm gì cả, trong mắt chỉ có kẻ địch đối diện.

Sekurus huýt một tiếng, kéo dây cương, quái điểu đột ngột đập cánh, cuồng phong lại lên, Mudy giơ cao trường đao, đao phong xuất vỏ, như tiếng rồng gầm.

“Giết!”

Thằn lằn đen mở cái miệng rộng, đột ngột nhảy vọt lên, nhào tới quái điểu đã hạ thấp, lạc đà sừng đã được huấn luyện, dưới sự điều khiển của kỵ sĩ lao tới kẻ địch.

Đao phong lóe sáng, binh khí kêu vang, các nô lệ của tộc nhân Taiya cũng gia nhập chiến đấu, bọn họ không biết sử đao, mà cầm khúc gỗ và trụ sắt để chống lều, liều mạng đập lên chân trước của lạc đà, chỉ cần lạc đà khụy ngã, kỵ sĩ trên lưng lạc đà sẽ lập tức trở thành vong hồn dưới đao, hoặc bị dẫm đạp thành bùn.

Máu tươi, thịt nát, kêu thét, ánh đao.

Chiến đấu vẫn đang tiếp tục, song phương đang trong hỗn loạn, tạo nên cát bụi thật lớn sâu trong hoang mạc.

Sekurus thao túng quái điểu, trong đôi mắt màu nâu đậm tràn đầy sát khí.

https://thuviensach.vn

Cơ hội khó khăn lắm mới đợi được, hôm nay, nhất định phải tiễn kẻ địch xuống địa ngục!

“Mudy Burang!”

Trường cung kéo căng, tên bén lao ra, gió thổi miếng vải dài màu trắng, thằn lằn đen gầm lên, chim ăn thịt thối luẩn quẩn trên không trung, chờ đợi một bữa tiệc lớn…

Tiếng hô giết ở sau lưng, tiếng kêu bén nhọn của chim ăn thịt thối, khiến Hà Ninh đột nhiên nổi lên sức lực, mau chạy, mau chạy!

Chạy rồi, mới có đường sống, mới có thể sống sót!

Y không biết rốt cuộc mình đã chạy bao lâu, cũng không chú ý xác định phương hướng, chỉ biết cách người cưỡi thằn lằn cưỡi quái điểu càng xa càng tốt.

Tiếng hô giết xa dần, cho tới khi không còn nghe thấy nữa.

Hà Ninh tìm được một tảng đá nhô lên, toàn thân thoát lực ngồi xuống, mở túi nước, uống hớp lớn, hầu kết di chuyển lên xuống, nuốt thật mạnh, cảm thấy mình cuối cùng lại sống được một lần.

Lau khô vết nước trên miệng, nhìn sắc trời một cái, mặt trời sắp lặn, đói đến khó chịu, lẽ nào thật sự phải đi lột vỏ cây tìm sâu.

Nhếch nhếch miệng, nên biết đủ đi, hơn một tháng rồi, dù sao cũng được uống nước no.

Đang nghĩ thế, đỉnh đầu đột nhiên phủ bóng râm xuống, Hà Ninh ngẩng đầu, một cái miệng rộng quen thuộc, đầu lưỡi phân nhánh, túi nước trong tay, đột nhiên bị cuốn đi.

“Đợi đã!”

https://thuviensach.vn

Hà Ninh nhảy dựng lên dùng sức kéo túi nước. Cũng bất kể đối phương có thể nghe hiểu hay không, vội vàng nói: “Không thể cắn, cắn rách thì không có thứ hứng nước… không phải, cái này không thể ăn, mày ăn chay mà, da động vật này, ăn rồi khó tiêu hóa…”

Sau đó, Hà Ninh cũng không biết mình đã nói những gì, bất ngờ là, thằn lằn xanh buông túi nước ra.

Hà Ninh nhìn bạn thằn lằn, nghiến răng, “Cúi đầu.”

Thật sự cúi đầu… mở túi nước, đổ toàn bộ nước còn lại vào miệng rộng của bạn thằn lằn.

Bạn thằn lằn chép chép miệng, dường như chưa thỏa mãn, Hà Ninh lắc lắc túi nước, vẻ mặt bất đắc dĩ thở dài, xem ra, y xuyên tới đây, thuần túy là để chịu tội.

https://thuviensach.vn

NAM VU

Lai Tự Viễn Phương

dtv-ebook.com

Chương 4: Thức Ăn

Trong hoang mạc, tiếng binh đao dần lắng.

Bên thắng lợi giơ tay hoan hô, kẻ chiến bại không cam lòng thoái lui.

Trong bầu trời, long ưng luẩn quẩn, khuấy lên một đợt khí lưu, khăn trên đầu Sekurus bị rách trong trận đấu, gương mặt tuấn lãng cương nghị, nhiễm một chút máu tươi, đôi mắt màu nâu đậm, như chim ưng nhìn chằm chằm kẻ địch.

“Mudy Burang, lần này coi như ngươi gặp may!”

“Sekurus, câu này ngươi đã nói sáu lần rồi.”

Giọng nói thấp trầm, mang theo giọng điệu ‘không biết làm sao’, đủ để khiến Sekurus trên long ưng giận dữ như sấm. May mà phẫn nộ chưa hủy hết lý trí của hắn, hắn giơ tay trái lên, long ưng phát ra một tiếng kêu bén ngót.

“Về thành!”

Nhìn long ưng đi xa dần, Mudy vỗ vỗ thằn lằn đen miệng đầy máu thịt, lỗ mũi phì phì, còn chìm trong ‘hưng phấn’ kia, “Đáng tiếc, lần sau nhất định cho ngươi nếm thử mùi vị của thịt long ưng.”

“Gào!”

Mãnh thú có cái đầu màu đen thật lớn, đôi mắt màu máu đỏ, hàm răng nhọn hoắt, bất cứ ai nhìn thấy cũng phải sợ, lúc này lại biểu hiện giống như

https://thuviensach.vn

một con chó nhỏ vẫy đuôi mừng chủ.

Máu tươi và di thể trên chiến trường thu hút càng lúc càng nhiều chim ăn thịt thối, một đàn đông nghìn nghịt luẩn quẩn trên không.

Các kỵ sĩ thành Burang đã quen với chiến đấu và cái chết không chút kinh động nhìn thảm cảnh đó, nhảy xuống lạc đà sừng, dẫm lên đất cát đã đỏ máu, lấy khỏi người kỵ sĩ đã chết một hai vật phẩm tùy thân, đa phần là trường đao mà bọn họ sử dụng trong chiến đấu.

Chết trong cuộc chiến, máu thịt thuộc về đất, linh hồn sẽ nhận được sự chăm sóc của thần linh, trường đao tượng trưng cho sự dũng mãnh và trung thành khi còn sống, đủ để thừa nhận mong nhớ của thân nhân, kéo dài vinh quang gia tộc.

Tổn thất của tộc nhân Taiya càng thảm hơn, hơn hai mươi con lạc đà chỉ còn lại hai con, tộc nhân tham gia chiến đấu không chết cũng bị thương, nô lệ thì không một ai còn sống sót.

Đứng giữa mảnh đất đầy máu đỏ xác vụn, Danda nhắm hai mắt, hai tay giơ bằng, lòng bàn tay ngửa lên, ngôn ngữ chỉ thuộc về Vu nhẹ nhàng thoát ra từ đôi môi mềm mại của cô, chậm rãi, thánh khiết, đây là nghi thức của Vu.

Tộc nhân Taiya còn sống toàn bộ quỳ một gối, những kỵ sĩ trước đó không biểu hiện thái độ gì với Danda cũng trở nên nghiêm túc, chỉ có Mudy ngồi trên lưng thằn lằn đen là vẻ mặt càng lúc càng lạnh nhạt.

Nghi thức rất ngắn, Danda mở hai mắt ra, kéo khăn đầu phủ trên vai lên, ngẩng đầu nhìn Mudy, “Thành chủ đại nhân, thần linh luôn nhân từ, linh hồn của dũng sĩ đã được an nghỉ.”

“À.” Mudy không mấy bận tâm, lòng bàn tay vuốt qua phiến vảy trên lưng thằn lằn đen, “Vu nữ Taiya, có chyện cần ngươi giải đáp.”

https://thuviensach.vn

“Vâng.”

“Sekurus làm sao biết ta ở đây?”

“Thành chủ đại nhân?”

“Phía tây hoang mạc, lãnh địa của chim ăn thịt thối, nơi đất đai cằn cỗi.” Mudy nói chậm rãi, như thể ưu nhã trời sinh, “Có thể cho ta biết không?”

Chưa nói xong, tộc nhân Taiya đã kinh sợ phát hiện, mình bị các kỵ sĩ của thành Burang bao vây.

Trên trường đao sáng lóe, còn mang theo vết máu chưa khô.

“Thành chủ đại nhân, sự trung thành của người Taiya đối với ngài là không phải nghi ngờ.” Danda vô cùng trấn định, “Quân đội của thành Battier tại sao lại xuất hiện ở đây thì ta không biết, không có quan hệ gì với người Taiya chúng tôi. Vừa rồi, bọn họ còn chiến đấu anh dũng vì ngài!”

“À.”

Mudy không tỏ rõ ý kiến, thằn lằn đen lại đột nhiên cúi đầu, đôi mắt màu đỏ máu như nhìn chằm chằm con mồi, miệng lớn đầy máu, hơi thở tanh tưởi, khiến Danda muốn ói.

“Vu sẽ không nói dối.” Danda dùng vải quấn mặt, che hơi thở khiến cô buồn nôn, cũng miễn cưỡng khống chế sợ hãi trong lòng, “Xin ngài tin tưởng ta, đến đây quả thật là vì tìm tế phẩm tặng cho thần linh, vì cầu nguyện đổ mưa.”

“Tế phẩm?” Mudy nghiêng đầu, “Ngươi cảm thấy có thể tin sao?’

Danda đột nhiên hiểu rõ, bất luận mình nói gì, Mudy cũng sẽ không tin tưởng. Quả thật, chuyện quá mức trùng hợp, Mudy vốn nên tuần tra ở ngoại

https://thuviensach.vn

thành, lâm thời nổi ý muốn vào hoang mạc phía tây, mà quân địch lại trùng hợp xuất hiện vào lúc này.

Khả năng duy nhất, chính là bên cạnh Mudy có thám tử của Sekurus, có thể nắm rõ được hành tung của Mudy.

Tin tức làm sao đưa đi, Danda nghĩ không rõ, trừ khi đối phương cũng là Vu như mình.

Có lẽ đây là nguyên nhân Mudy nảy sinh nghi ngờ.

Cuối cùng, Danda và tộc nhân Taiya còn lại đều bị dẫn về thành Burang, bất luận có phải là một âm mưu hay không, Mudy đều sẽ không dễ dàng giết chết Danda, nhưng, đưa tin cho tộc trưởng Taiya thì vẫn cần thiết.

Có vu nữ dã tâm, tộc trưởng bị áp chế, minh tranh ám đấu đã kéo dài mấy năm, bộ tộc Taiya, có lẽ cần một vị Vu mới rồi.

Trên đường trở về thành, Mudy ngồi trên lưng thằn lằn đen lại nhớ tới ‘tế phẩm’ lăn trong đất cát kia, quá mức nhếch nhác, không nhìn rõ tướng mạo thế nào, có phải là một âm mưu không? Hay là trùng hợp?

Ánh mắt chuyển sang vu nữ trên lưng lạc đà, từ thái độ của Danda, rõ ràng là có che giấu gì đó…

==

Hà Ninh tỉnh lại trong tiếng bụng kêu ầm ĩ.

Nhìn bầu trời chi chít vì sao, xoa xoa tay, thời tiết đáng chết, ban ngày nóng tới bỏng da, ban đêm lại lạnh tới phát run.

Trở người, hiếm khi không ngủ trên cây, bên cạnh có thằn lằn cỡ bự ăn chay, cũng coi như là một chuyện tốt? Có kẻ thế này, động vật ăn thịt gần

https://thuviensach.vn

đây không dễ dàng chọc tới, một hàm răng nhọn, cắn là tuyệt đối mạng nhỏ đáng lo.

Hà Ninh tựa lên bụng thằn lằn xanh, không hiểu bạn thằn lằn vì sao lại tin tưởng mình như thế, không sợ mình nhân lúc nó ngủ mổ ăn thịt?

Đang nghĩ thế, thằn lằn xanh đã thò vuốt gãi đầu, một chuỗi tiếng vang két két tê người vang lên, giống như dao nhọn rạch lên miếng thép. Nhìn móng vuốt của thằn lằn xanh, lại so với dao nhỏ trong tay, Hà Ninh trầm mặc.

Số mạng không có thịt ăn, tiếp tục đói thôi.

Ôm bụng đói mà ngủ là một loại giày vò trăm phần trăm.

Trước đó đã từng học thằn lằn xanh, thử cắn vỏ cây, coi như bổ sung xơ thực vật, không nghĩ răng lại không được, chuyện khó ăn hay không tạm thời không bàn, một miếng vỏ cây bỏ vào miệng rồi căn bản không xé được một chút.

Bạn thằn lằn ôm thân cây, vừa cắn lạo xạo, vừa nhìn Hà Ninh và một miếng vỏ cây lớn bằng bàn tay phân cao thấp.

Cắn hai miếng, nhìn một cái, nhìn một cái, cắn hai miếng.

Cuối cùng, ném miếng vỏ cây mà Hà Ninh bất đắc dĩ bỏ xuống vào miệng mình, nhai rạo rạo rồi nuốt vào bụng.

Điểm duy nhất đáng an ủi là, nước mà Hà Ninh làm ra càng lúc càng nhiều, túi nước giành lại được từ miệng thằn lằn xanh, đại khái ba lần đã có thể hứng đầy. Chỉ là bên cạnh có vị này, có nhiều bao nhiêu cũng không trữ được.

https://thuviensach.vn

Trải qua suy nghĩ kỹ lưỡng, Hà Ninh chọn đồng hành cùng thằn lằn xanh.

Tao ngộ không lâu trước, khiến y không còn vội trở lại xã hội ‘văn minh’ nữa. Hà Ninh không cách nào thuyết phục mình dùng tính mạng để mạo hiểm, có lúc, con người còn nguy hiểm hơn cả động vật, cũng đáng sợ hơn. Huống hồ, nhân loại của thời kỳ hiện tại, có phải thật sự ‘văn minh’ hay không cũng khó nói. Phán đoán từ tình huống đã thấy, khả năng đáp án phủ định lớn hơn.

Khó khăn lắm mới sống tới giờ, không chết trong miệng dã thú, lại bị đồng loại nhai nuốt, có oan không chứ?

Nếu không thể về lại xã hội loài người, thì chỉ có thể nghĩ cách tiếp tục sinh tồn trong hoang mạc.

Chỉ cần ‘phúc lợi’ bị sét đánh không biến mất, y không lo sẽ bị khát chết, chuyện duy nhất phải làm chính là bảo đảm không bị đói chết, rồi nghĩ biện pháp tìm một nơi đặt chân có thể sinh sống lâu dài.

Nhà cây là chọn lựa không tồi, chỉ đáng tiếc chuyên ngành của y không phải là kiến trúc, trong tay cũng không có công cụ.

Hay là tìm một hang động thiên nhiên, cũng không thể tự mình đào động chứ?

Cười khổ một tiếng, thật sự phải sống cuộc sống của người nguyên thủy, hay là làm Robinson của thế giới khác?

Hà Ninh ngồi dậy, nhìn thằn lằn xanh đang ngủ, bạn đồng hành của y chỉ có hơi to một chút…

Cách ngày, khi thằn lằn xanh tỉnh, Hà Ninh đã hứng được không ít nước, uống qua rồi, phần lớn đều cúng vào miệng bạn thằn lằn.

https://thuviensach.vn

Nhìn vị trí của mặt trời, kéo chặt áo khoác trên đầu, hôm nay nhất định phải tìm được đồ ăn, cho dù là vỏ cây cũng phải nhét vào bụng.

Lượng ăn của thằn lằn xanh rất lớn, Hà Ninh phát hiện, nó không chỉ ăn vỏ cây, cỏ xanh, trái cây, đều nằm trong thực đơn của nó.

Ngặc nỗi điều kiện có hạn, sâu trong hoang mạc, cũng chỉ có vỏ cây có thể giải đói cho nó. Chim ăn thịt thối và diều hâu bay ngang qua, thỉnh thoảng cũng cúi đầu, thấy hai sinh vật có quăng tám sào cũng không tới đi cùng nhau, trong ánh mắt là khó hiểu và nghi hoặc.

Từ sáng tới giữa trưa, thằn lằn xanh dù sao cũng tìm được một khúc cây gãy, Hà Ninh thì lại chỉ có thể dùng ‘ý chí’ chống đỡ.

Cuối cùng tìm được một tảng đá bị xói mòn, Hà Ninh lập tức trốn vào khe hở giữa tảng đá và mặt đất. Chỗ đủ lớn, chen một chút, thằn lằn xanh cũng có thể miễn cưỡng vào được.

Nhiệt độ càng lúc càng cao, Hà Ninh xém chút học theo động vật họ khuyển thè lưỡi giải nhiệt. Đói tới hoa mắt, bụng réo từng trận, cho dù có cả một con heo ở trước mặt, y cũng có thể nuốt hết toàn bộ.

“Lẽ nào thật sự phải đói chết?”

Khi đang lầm bầm, lại phát hiện trong khe hở của tảng đá hình như có thứ gì, y xoa mắt, không sai, có thứ gì, còn là một vật sống!

Hà Ninh lập tức vực tinh thần, giơ tiểu đao đâm vào trong, là con rắn!

Giờ này khắc này, Hà Ninh không có tâm tư suy nghĩ có phải là rắn độc không, mình có bị cắn trúng không, phàm là thứ có thể động có thể chạy, trong mắt y chỉ đại biểu cho một thứ, thức ăn!

Đương nhiên, trừ thằn lằn xanh ra.

https://thuviensach.vn

Vị trong kẽ đá phát giác nguy hiểm, không thò đầu thị uy, mà lại trốn vào trong.

Dao hoa quả không đủ dài, mũi đao không chạm tới được, đối với thức ăn thấy được lại không chạm tới được, Hà Ninh đỏ mắt, dưới xu thế đói khát trực tiếp dùng tay, móng vuốt dính đầy đất cát sắc bén lạ thường, cào được một miếng của tảng đá.

Hà Ninh có chút ngây ngẩn, nhìn 'móng vuốt' của mình, kích thích tố tuyến thượng thận tăng mạnh, còn có hiệu quả này sao?

Thấy 'thức ăn' sắp chạy, y cũng không quản được nhiều, một 'vuốt' lao tới, trực tiếp cào rớt một lớp đá, bắt bạn rắn bên trong ra, đầu hình tròn, không độc.

Dưới tác dụng của lực và lực, con rắn bị xé thành hai khúc. Nửa khúc nằm trong tay Hà Ninh, nửa khúc rớt xuống đất, không đợi Hà Ninh nhặt lên, đã bị thằn lằn xanh cuốn bỏ vào miệng, nhai nhép nhép rồi nuốt vào bụng.

Hà Ninh: "Không phải mày ăn chay sao?"

Thằn lằn xanh: "…"

Hà Ninh: "Ăn tạp?"

Thằn lằn xanh: "…"

Hà Ninh: "Không cần nói, hiểu rồi."

Nói xong, cầm nửa con mồi lùi lại hai bước, bảo đảm không bị thằn lằn xanh cướp mất, ra khỏi tảng đá tìm củi khô, nổi lửa, nướng thịt, lấp đầy bụng trước rồi nói.

https://thuviensach.vn

NAM VU

Lai Tự Viễn Phương

dtv-ebook.com

Chương 5: Thân Phận

Con rắn lớn bằng ngón cái không thể khiến Hà Ninh no bụng, nhưng có thể giúp y tiếp tục chống đỡ, không lập tức bị đói chết.

Thu thập củi khô cỏ khô gom lại đốt lửa, Hà Ninh xâu thịt rắn lại đặt lên giá, ngửi rất thơm, mùi vị thì chưa chắc sẽ ngon.

Thằn lằn xanh không cảm thấy hứng thú với thức ăn chín, thấy lửa, liền lùi lại hai bước, rõ ràng là sợ hãi.

“Không sao.” Hà Ninh cười cầm thịt đã nướng chín lên, thử cắn một miếng, rất nóng, thổi thổi, lại cắn, phần lớn đều là xương, mùi vị ngon hơn thịt linh dương nướng, “Không nướng mày đâu.”

Vèo vèo ăn xong bữa trưa hiếm có, cảm thụ niềm thỏa mãn khi thức ăn vào miệng, không khỏi híp mắt lại, y chưa từng biết, ăn cũng là một chuyện hưởng thụ như thế.

Có lẽ sự an ủi của Hà Ninh có tác dụng, thằn lằn xanh không còn cảnh giác như trước, nhưng chung quy vẫn giữ một khoảng cách nhất định với đống lửa. Đợi Hà Ninh ăn xong, dập tắt lửa, mới đi tới cạnh Hà Ninh.

Hà Ninh bốc một nấm cát lên xoa tay, xoa sạch mùi thịt rắn nướng, mở túi nước, một dòng nước nhỏ xuất hiện, đây là kết quả y ngày đêm khổ luyện.

Cười híp mắt đưa túi nước tới trước mặt thằn lằn xanh, đối phương cũng không khách khí, mở to miệng, một hớp liền mất hơn nửa. Nước còn lại

https://thuviensach.vn

không nhiều, chỉ đủ cho Hà Ninh thấm ướt môi, nhưng không trở ngại tới tâm tình tốt của y.

Giắt túi nước lên người, nhiệt độ đã hơi hạ xuống, Hà Ninh đứng lên khỏi tảng đá tránh nắng, một tay che trước trán, híp hai mắt nhìn phương xa, không thể dừng ở đây, nhất định phải tiếp tục đi.

Quay đầu lại, kéo chặt áo khoác cột trên đầu, nhìn thằn lằn xanh, "Cùng đi với tao chứ?"

Thằn lằn xanh cúi người, hai chân trước thô ngắn lủng lẳng, dùng đầu húc Hà Ninh một cái. Hà Ninh không xác định được có hiểu đúng ý của thằn lằn xanh không, thăm dò vỗ vỗ lưng thằn lằn xanh, quay đầu nhìn nhìn, thằn lằn xanh cũng quay đầu, con mắt xoay tròn, không có bất cứ bài xích nào.

Hà Ninh cắn răng, dùng cả tay lẫn chân trèo lên lưng thằn lằn xanh. Lớp vảy mang theo một chút mát lạnh, rất thoải mái. Đợi Hà Ninh ngồi vững, thằn lằn xanh lập tức thẳng người, hai chân trước dán sát bên người, chân sau thô to mở ra, tốc độ cực nhanh lao đi, khuấy lên một đống cát vàng.

Hà Ninh không có chỗ níu, chỉ có thể ôm chặt cổ thằn lằn xanh, hai chân vòng chặt lưng thằn lằn xanh, nghe tiếng gió bên tai, cảm thụ tốc độ như bay, không lĩnh hội được chút hùng hồn sa mạc nào, chỉ có tròng trành và choáng đầu hoa mắt, dạ dày cuộn trào, cuối cùng mở miệng hét lên: "Chạy chậm một chút đi mà, à, à!"

Thử tưởng tượng đang nằm trên một nóc xe tốc độ cao, thì sẽ giống Hà Ninh lúc này, kinh sợ kích thích, tim đập nhanh gấp hai trăm lần, muốn vọt ra khỏi ngực.

Tốc độ của thằn lằn xanh hơi chậm lại một chút, tay Hà Ninh tê đi, "Thả tao xuống đi, tao tự đi."

https://thuviensach.vn

Xe xuôi gió không phải dễ ngồi, cho dù miễn phí, cũng xém đòi mạng.

Không đợi thằn lằn xanh dừng lại, Hà Ninh đã chống đỡ không nổi trước, tay buông lỏng, trượt từ lưng thằn lằn xanh xuống, bất kể ba bảy hai mươi mốt, nằm ngửa dưới đất thở dốc.

“Muốn đòi mạng à…”

Nhớ lại con thằn lằn đen như khủng long bạo chúa đã gặp trước đó không lâu, còn có người ngồi trên lưng nó, dũng sĩ, thật sự là dũng sĩ!

Thằn lằn xanh nhìn Hà Ninh, rất bất mãn. Giống như tốt bụng dẫn người khác đi một chuyến, lại phát hiện đối phương căn bản không nhận tình còn rất chán ghét.

Cảm giác được cảm xúc của thằn lằn xanh, Hà Ninh cố nhịn xúc động đảo mắt trắng, ngồi dậy, “Không phải mày không tốt, là vấn đề của tao.” Vỗ vỗ vảy của thằn lằn xanh, “Tao vẫn quen tự đi hơn.”

Vẫn rất bất mãn.

“Muốn uống nước không?””

Bất mãn lập tức bay biến.

Hà Ninh cũng không phí công đi hứng đầy túi nước nữa, chỉ bảo thằn lằn xanh cúi đầu, khống chế dòng nước chảy vào miệng thằn lằn xanh, đợi khi cậu chàng uống no rồi, một người một thằn lằn mới tiếp tục lên đường.

“Trước khi trời tối, chúng ta phải tìm được chỗ đặt chân.”

Không lo lắng thiếu nước, Hà Ninh cũng nói nhiều hơn. Người là động vật quần cư, hơn một tháng tách rời quần cư, còn phải tiếp tục sống sót, luôn sẽ cảm thấy cô đơn, bên cạnh có người có thể nghe y nói cũng không

https://thuviensach.vn

tồi. Cho dù không thể đáp lại đôi câu vài lời, ít nhất cũng sẽ không phải là ‘kịch một người’.

“Mày sống ở đây bao lâu rồi?” Hà Ninh nhặt mấy cọng cỏ khô, “Có đồng bạn không? Nếu không có, từ nay về sau hai chúng ta cùng nhau sinh sống đi. Tao cho mày nước, tìm được con mồi, cúng ta cũng chia đều… vỏ cây? Cái đó mày tự ăn đi, tao cắn không nổi… nếu có thể đổ mưa thì tốt rồi, tao từng nghe nói sa mạc cũng có biển hoa, tuy rất ngắn, nhưng khẳng định có không ít thứ ăn được… đúng rồi, dưa hấu sa mạc mày có từng thấy chưa…”

Trong sự dông dài của Hà Ninh, bước chân một lớn một nhỏ uốn lượn sau lưng họ, cát vàng thổi qua, rất nhanh lại bị che đi không còn tung tích.

Chạng vạng, Hà Ninh tìm được một chỗ tạm trú không tồi, mấy tảng đá cao trên mặt đất, cuộn thành một địa giới khá an toàn. Thằn lằn xanh cũng rất thỏa mãn, tuy không sợ chim ăn thịt thối và mãnh thú khác, nhưng có thể ăn toàn yên tâm ngủ, ai không vui mừng?

Lo lắng cho thằn lằn xanh, Hà Ninh không tiếp tục đốt lửa, mượn ánh trăng và vì sao, cũng có thể thấy được rõ ràng trong đêm tối. Hà Ninh cho rằng đây là do trường kỳ sinh sống hoang dã mà ra, mình đã thích ứng với bóng tối, nhưng không biết, hai mắt y đang ẩn ẩn phát sáng trong bóng tối, giống như động vật săn đêm.

Trước khi ngủ, Hà Ninh tìm tòi trong khe hở đá một lượt, móng vuốt sắc bén còn ích lợi hơn dao hoa quả, đào khoét đá như khoét đậu hũ.

Mấy con bò cạp, một con chuột sa mạc lọt vào trong ‘ma trảo’ của Hà Ninh, đây là linh cảm tới từ con rắn kia.

“Cái này cho mày.”

https://thuviensach.vn

Không cần đốt lửa, Hà Ninh đưa con chuột sa mạc khá lớn cho thằn lằn xanh, mình thì bẻ cái đuôi nhọn của bò cạp, nhắm mắt bỏ vào miệng nhai, mấy cái liền nuốt. Mùi vị thế nào căn bản không biết, chỉ cần có thể giảm bớt cơn đói là được.

Y biết bò cạp có thể nuốt sống, nếu đổi lại con khác, Hà Ninh không dám làm thế.

Một con chuột sa mạc không đủ cho thằn lằn xanh nhét kẽ răng, nhưng Hà Ninh lại cảm thấy được nó rất cao hứng. Dễ thỏa mãn, giống như đứa trẻ chưa lớn.

Một người một thằn lằn nằm trên cát, Hà Ninh dựa vào cạnh thằn lằn xanh, đếm sao trên trời, chậm rãi chìm vào giấc ngủ.

Ở xa, mấy đôi mắt lục tối vô thanh vô thức tiếp cận, thằn lằn xanh cảnh giác tỉnh dậy, ngẩng đầu lên, rồi há miệng lộ ra hàm răng bén nhọn.

Mấy đôi mắt đó hơi do dự một chút, một lúc sau, toàn bộ bỏ đi.

Hôm sau, Hà Ninh dậy sớm hơn thằn lằn xanh. Nguy hiểm tối qua y không phải không chút cảm giác, nhưng có thằn lằn xanh ở bên, y một chút cũng không lo lắng.

“Cảm ơn.”

Nhìn thằn lằn xanh, Hà Ninh cười, cho dù sa mạc mênh mông, cho dù nhếch nhác không chịu nổi, đôi mắt màu đen vẫn sáng rực, nụ cười vẫn dịu dàng.

Nhưng, rất nhanh y cười không nổi nữa, cuồng phong rít gào từ xa đang tới gần, cát bụi màu đen đột nhiên dâng lên ngập trời, không cần Hà Ninh gọi, thằn lằn xanh đã nhảy bật dậy, co chân chạy, lại đột ngột dừng lại, cúi người ý bảo Hà Ninh lại trèo lên lưng nó.

https://thuviensach.vn

Bão cát càng lúc càng gần, Hà Ninh không bận tâm được nhiều, ôm chặt cổ thằn lằn xanh, hai người bạn mới dựng lên ‘quan hệ tình cảm’, trong buổi sáng tốt lành, bắt đầu chạy bán mạng.

Hà Ninh không dám quay đầu, chỉ có thể nhắm chặt hai mắt cầu nguyện đừng bị cát chôn vùi.

Lòng thầm than, người ta nếu xui xẻo, thì thật là uống nước cũng có thể mắc kẽ răng, đất bằng cũng có thể nổi bão cát…

Thành Burang.

Danda tỉnh lại trong bóng tối, tay chân tê dại, muốn thử động, lại chỉ nghe thấy tiếng vang của xích sắt ma sát phiến đá.

Mở to hai mắt, thứ nhìn thấy chỉ là nhà ngục mà cô đang ở, hai chân bị xích cùm lại, và nam nhân ngồi đối diện cô, thần thái biếng nhác một tay chống má.

Mái tóc dài màu vàng nhạt, như ánh trăng đẹp nhất, hai mắt xanh thẳm như bầu trời, lúc này, đôi mắt đó đang nhìn chằm chằm vào cô, không có bất cứ làn sóng nào, lại vẫn khiến người ta si mê, trầm say.

Thấy Danda đã tỉnh, Mudy đứng lên khỏi ghế, thân hình thon dài được bao bọc trong một chiếc trường bào màu trắng, trên dây da ở thắt lưng khảm bảo thạch màu lam, lưu tô màu vàng rũ xuống lắc lư theo cử động của hắn, nhưng không phát ra một chút tiếng vang.

Miệng Danda rất khô, cô muốn uống nước.

Mudy dừng lại trước mặt cô, quyền trượng bằng vàng trong tay nâng cằm Danda lên, “Không muốn nói gì sao?”

“Nước…”

https://thuviensach.vn

Mudy cười, đường nét tinh tế, như đại thần được miêu tả trong thần điện Ortiramhs.

“Cho cô ta.”

Nước mát ngọt, nhuận cổ họng khát khô, giọng nói khản đặc trở nên rõ ràng hơn.

Từ khi về tới thành Burang, Danda đã bị nhốt vào địa lao, tộc trưởng không hợp với cô, sẽ không mạo hiểm nguy cơ chọc giận Mudy mà cứu cô, muốn sống chỉ có thể tự cứu lấy mình. Một là cho Mudy một đáp án thỏa mãn, hai là chỉ có thể chờ chết.

“Hiện tại, nói đi.”

“Thành chủ đại nhân.” Danda cố gắng ngẩng đầu lên, mái tóc dài dính trên má, bộ dạng nhếch nhác, nhưng không tổn hại tới mỹ mạo của cô, ngược lại càng thêm khiến người thương tiếc, “Ta không biết tại sao quân đội Battier lại xuất hiện trong hoang mạc, nhưng ta có thể bảo đảm, chuyện tế phẩm tuyệt đối là thật, ta có thể thề với thần linh!”

Thấy Mudy không chút dao động, Danda cắn môi, “Đại nhân, ta có thể cảm nhận được y đang ở đâu, ngài cho ta một cơ hội nữa đi, bắt y về hiến cho thần linh, thần linh nhất định sẽ ban phúc cho thành Burang…”

“Vậy sao?”

“Đúng, đại nhân, trên người y cũng có vu lực…”

Quá gấp gáp muốn Mudy tin lời, Danda buột miệng nói xong mới phát hiện mình đã nói gì, vẻ mặt lập tức thay đổi.

“Vu lực?” Mudy dường như đã hứng thú, “Y là nam nhân.”

https://thuviensach.vn

Danda cúi đầu không nói nữa, cằm lại bị nâng lên, trong mắt ánh lên đôi ngươi màu lam đó.

“Vu nữ, cho ta biết chân tướng.”

Giọng nói ôn hòa, giống như mang theo ma lực.

Ý thức của Danda bắt đầu mơ hồ, cô đã nói những gì? Cố gắng muốn khống chế mình, nhưng phát hiện căn bản không được…

Nửa ngày sau, Mudy ra khỏi nhà tù, mái tóc dài màu vàng xõa trên vai, trong mắt lóe lên tia khó hiểu.

Nam vu? Quái vật? Nhất định phải giết chết hiến tế cho thần?

Hắn tin Danda không nói dối, nhưng khẳng định vẫn có che giấu, vậy thì, đó là bí mật mà ngay cả cô ta cũng không biết. Nghĩ tới đây, Mudy chuyển bước, không đi tới nghị sự thính, mà đi tới tàng thư quán của phủ thành chủ.

Chuyện có thể khiến hắn hứng thú không nhiều, hiện tại, hắn cần biết đáp án.

https://thuviensach.vn

NAM VU

Lai Tự Viễn Phương

dtv-ebook.com

Chương 6: Hoang Thành

Thằn lằn xanh cõng Hà Ninh chạy suốt quãng, gió cuốn cát vàng, tàn phá mỗi tấc đất sau lưng họ.

Hà Ninh dán chặt lên lưng thằn lằn xanh, không dám thả lỏng chút nào, tiếng gió ngay bên tai, hoàn toàn có thể khẳng định, một khi buông tay, tuyệt đối sẽ bị cát vàng nhấn chìm.

Liều mình chạy bán mạng không chỉ có thằn lằn xanh, ven đường còn gặp mấy con linh dương sừng dài và mấy con thỏ xám đen. Nếu là lúc khác, Hà Ninh chắc chắn hai mắt phát sáng, bổ nhào lên bắt, hiện tại nể phần cùng là ‘bạn hoạn nạn’, y vẫn ‘chung sống hòa bình’ cùng nhau chạy trốn.

Không biết qua bao lâu, tiếng gió dần nhỏ đi, phía trước xuất hiện một dốc cát.

Tốc độ của thằn lằn xanh vẫn như cũ, gần như chạy nghiêng trên dốc cát, hơn nữa tốc độ lại càng nhanh mà trượt sang bên kia, bỏ lại cát vàng và cuồng phong sau lưng.

Đợi thằn lằn xanh dừng lại, Hà Ninh toàn thân đau nhức, đặc biệt là cánh tay, gần như tê liệt rớt khỏi lưng thằn lằn xanh, nằm ngửa mặt trên cát, mang niềm vui vừa sống sót, mở miệng thở dốc.

“Cảm ơn, anh bạn.”

https://thuviensach.vn

Hà Ninh nằm trên mặt đất vẫy vẫy thằn lằn xanh, nếu không có anh bạn này, hôm nay y nhất định phải nói tạm biệt với cuộc sống hai mươi bốn năm của mình.

Thằn lằn xanh đi tới cạnh Hà Ninh, cúi người, mở to miệng, ý tứ rất rõ ràng, ra sức rồi, phải được thù lao.

Hà Ninh chép miệng, một dòng nước trong mát phản xạ tia sáng bảy màu giữa không trung.

Dòng nước xuất hiện, thu hút những động vật cùng chạy trốn vừa rồi, mấy con linh dương sừng dài đứng không xa nhìn nhìn, vó trước dậm xuống đất, phần cổ lúc lắc, có thể do ý thức được nguy hiểm đối diện, mau chạy đi mới là chọn lựa tốt nhất, nhưng khát vọng đối với nước lại khiến chúng do dự không thôi.

Hà Ninh thoải mái uống vài hớp lớn, còn xa xỉ dùng nước thấm ướt tóc. Quẫy đầu, mặt mũi được nước vốc lên để lại một đường dài khi đất cát được xối đi. Hơn một tháng không rửa mặt không tắm rửa, chỉ hơi dơ một chút chứ không có rận, thật nên cảm tạ trời đất.

Động vật tập trung gần đó càng lúc càng nhiều, thằn lằn xanh vẫn uống nước ừng ực, Hà Ninh liếc nhìn bốn phía, trừ linh dương và thỏ ra, còn có cả hai con sói sa mạc và cáo tai bự.

Hà Ninh ngồi khoanh gối trên cát, búng tay một cái, lại có hai dòng nước xuất hiện, chỉ là dòng nước so với vừa rồi nhỏ hơn. Một con linh dương thử đi tới uống một hớp, không có nguy hiểm, càng nhiều động vật chen lên. Hiện tại mà đi bắt, chắc tương đối dễ dàng.

Sờ sờ bụng, bỏ đi, hôm nay tâm tình tốt, cai mặn.

Mặt trời vẫn nóng rực, thằn lằn xanh tạo một bóng râm cho Hà Ninh. Hà Ninh mở năm ngón tay, thông qua kẽ ngón tay nhìn bầu trời xanh lam,

https://thuviensach.vn

bụng kêu vang, nhưng mặt lại lộ ra nụ cười.

Dòng nước duy trì mấy phút thì dần biến mất, cát bị thấm ướt một mảng, nhìn kỹ, mười mấy con côn trùng giáp xác đang bận rộn trong cát.

Động vật uống nước xong lục tục kéo đi, Hà Ninh đứng dậy, tay phải ấn lên vai trái, vai trái xoay hai vòng, không còn nhức mỏi như trước nữa.

“Tiếp tục đi thôi.”

Hiếm khi làm người tốt một lần, nhiều thịt bày ra trước mắt như thế, lại thả đi. Nếu cho Hà Ninh một cơ hội nữa, có lẽ, y vẫn làm như thế.

Quả thật là ngốc muốn bốc khói.

Lắc đầu, hiếm khi ngốc một lần, nhưng lại ngốc rất vui.

Giũ cát trên áo khoác, trùm lên đầu, một tay gác trước trán, phân biệt hướng mặt trời và vị trí, ở đây, y không phân rõ đông tây nam bắc, mặt trăng còn có hai cái, ai biết mặt trời sẽ mọc từ đâu? Chỉ có thể nhận đúng một hướng, đi về phía trước là đúng.

“Phải tìm chút gì ăn.”

Thịt thì đừng nghĩ tới, ít nhất phải tìm cho thằn lằn xanh chút vỏ cây, cái thân to thế này, không thể không ăn gì.

Đi một đoạn, lại trèo qua một dốc cát, Hà Ninh đột nhiên ngây người.

Một quần thể kiến trúc bị chôn một nửa dưới cát vàng, xuất hiện trước mặt y. Tường thành màu vàng đất, trụ đá thẳng đứng.

Bố cục hùng vĩ, cho dù đã bị phá hoại, trong cảnh đổ nát thê lương, vẫn có thể tìm được sự phồn vinh ngày trước.

https://thuviensach.vn

Sâu trong hoang mạc, không có thực vật nguồn nước, tại sao lại có quần kiến trúc lớn thế này?

Trong lòng kinh ngạc nghi ngờ không thôi, không xác định được là nên vòng qua hay là đi vào xem, nhưng trong lòng dường như có một âm thanh đang nói với y, đi vào, mau đi vào.

Cổ họng dịch chuyển lên xuống, dưới sự thôi thúc của lòng hiếu kỳ, Hà Ninh cuối cùng cất bước.

“Chúng ta tới đó xem đi.”

Thằn lằn xanh chỉ cùng Hà Ninh đi tới, không có phản ứng, cũng không phản đối.

Nhìn từ xa, quần kiến trúc giống như rất gần, nhưng bước xuống dốc cát rồi mới phát hiện còn cách khá xa. Đi mãi không tới, trong một chốc Hà Ninh cho rằng tất cả trước mắt chẳng qua là ảo ảnh sa mạc, cho tới khi bước lên một bức tường đất đã ngã, y mới xác định, toàn bộ những gì mình thấy là thật.

Tường thành nguy nga, kiến trúc cổ điển, trụ đá nứt gãy, dưới cát vàng bị thổi bay, là con đường lát đá vuông.

Khom xuống, phủi cát bám trên mặt phiến đá, trên đó có khắc hoa văn, kỹ thuật thô ráp, đồ án cũng không nhìn rõ, nhưng vẫn có thể phân biệt được là một loại động vật.

Hà Ninh nhíu mày, lại phủi một mớ cát, đồ án lần này rõ hơn chút, động vật ở trên có thân hình thô tráng, chân sau mạnh mẽ, chân trước khá ngắn, một cái miệng rộng, hình như đang phun lửa?

Câm nín nhìn một lúc, Hà Ninh ngẩng đầu, nhìn thằn lằn xanh: “Anh bạn, biết phun lửa hả?”

https://thuviensach.vn

Thằn lằn xanh: “…”

Hà Ninh: “Tao biết rồi.”

Y đứng lên vỗ cát trên tay, có thể là một loại sùng bái tự nhiên nào đó, hoặc chính là ‘thân thích’ của anh bạn bên cạnh. Y mà còn có thể tạo nước giữa không trung, thì thằn lằn biết phun lửa, cũng chả kỳ lạ.

Men theo con đường không mấy hoàn chỉnh, ven đường không phát hiện bất cứ sinh vật nào, cũng có thể là sinh vật trong hoang mạc thường giỏi ngụy trang ẩn giấu. thằn lằn xanh phát hiện mấy khúc gỗ gãy, gỗ đã mục nát lắm rồi, chắc là khi xây nhà đã dùng tới.

Dù không ăn kiêng, thứ này cũng không thể nuốt vào bụng.

Hà Ninh tiếp tục đi, đi ngang qua từng ngôi nhà, vách tường và mái nhà do cát đất và gỗ xây nên, tựa hồ đang kể một câu chuyện mấy trăm năm trước. Tâm tư xoay chuyển, bên tai phảng phất như nghe thấy tiếng nhạc cổ xưa, cảnh đìu hiu trước mắt biến thành phồn hoa lúc xưa, nhà cửa bên đường màu sắc tươi diễm, thương nhân dắt lạc đà đi ngang nhau, trong đám người, vũ nương thân hình uyển chuyển, khiêu vũ lòe loẹt trong nhịp điệu kỳ lạ, lưu tô lắc lư ở eo, bảo thạch lấp lánh giữa trán, khăn che mặt mỏng nhẹ phấp phới, đẹp như mơ như ảo.

Tiểu buôn đang rao bán hoa quả, mùi thơm của thức ăn tỏa ra vô cùng dụ người, ba bốn nam nhân đang cãi nhau, hình như là bất mãn với giá cả giao dịch lạc đà…

Mấy hài tử chạy qua bên cạnh, đột nhiên đụng Hà Ninh một cái, xúc cảm quá mức chân thật, khiến y giật mình, trong thoáng chốc hoàn hồn, cảnh tượng phồn hoa nhanh chóng tan đi, trước mặt lại là cảnh đổ nát.

Chuyện gì vậy?

https://thuviensach.vn

Thử nhéo mình một cái, rất đau. Sau gáy đổ một tầng mồ hôi lạnh, vừa rồi y nằm mơ sao? Lưng bị hích một cái, quay đầu, thằn lằn xanh đang nhìn y mang theo nghi hoặc.

Hà Ninh giật mình, chỗ này hơi tà môn. Đang nghĩ men theo lối cũ trở về, thằn lằn xanh vẫn luôn an tĩnh đi bên cạnh đột nhiên ngẩng đầu, thè thè lưỡi, phi nhanh về phía trước.

“Này!”

Không rảnh ngẩn người, cũng không có hơi sức nghĩ tà môn hay không, Hà Ninh nhanh chóng chạy theo thằn lằn xanh. Ở chung thời gian không dài, như dù sao y cũng hiểu thằn lằn xanh đôi chút, có thể khiến vị này kích động như thế, trừ ăn, thì vẫn là ăn.

Tốc độ của thằn lằn xanh quá nhanh, trong một chốc đã không thấy bóng dáng, Hà Ninh chỉ có thể chạy theo ‘bụi cát’, quẹo trái quẹo phải trong kiến trúc cổ kính này, xém chút lạc đường.

Vượt qua một tường nhà đã sụp, trước mặt đột nhiên sáng lên, trụ đá cao to chống đỡ nóc nhà hình vòm, một hồ nước hình tròn nằm chính giữa các trụ đá, gạch màu trắng hoàn toàn khác với nguyên liệu xây dựng xung quanh.

Một bức tượng điêu khắc kỳ lạ đứng giữa hồ, như một người mặc trường bào, trong tay còn giơ một mâm tròn, đường nét gương mặt thì đã mơ hồ không rõ, không thể phân biệt.

Thằn lằn xanh đứng bên hồ, miệng đang nhai một khúc dây leo màu xám xanh, trên dây leo có lá to cỡ bàn tay, dưới lá còn có mấy quả lớn bằng ngón cái. Màu xanh lục, trông rất mê người.

Hà Ninh đi tới trước mới phát hiện, nước trong hồ chưa hoàn toàn khô cạn, phần dưới bức tượng, một dòng chảy nhỏ giọt đang ồ ồ trào ra, chính

https://thuviensach.vn

vì như thế, bên hồ mới có dây leo và rêu xanh sinh trưởng. Nhiệt độ xung quanh hồ nước có vẻ ‘rất thấp’, khu vực được trụ tròn bao quanh tựa hồ là một mảnh đất riêng.

Thằn lằn xanh ra sức kéo dứt dây mây, nhai nhồm nhoàm, Hà Ninh hái một quả từ trên dây mây xuống, hình bầu dục, cứng cứng, chắc rất giòn.

Đây là thực vật gì, Hà Ninh không rõ, có phải nên sinh trưởng trong sa mạc không, y cũng không biết, chỉ là nhìn thấy quả này, liền nhịn không được nuốt nước miếng. thằn lằn xanh ăn không sao, chắc không có độc?

Bò cạp cũng đã nuốt sống rồi, trái cây tính là gì?

Nghĩ thì nghĩ thế, phát đầu tiên vẫn chỉ cắn đi một nửa nhỏ, chưa tới hột, thịt quả đặc biệt giòn ngọt.

Nuốt xuống, đợi một chút, thân thể không có bất cứ dị thường nào, Hà Ninh ngồi xuống đất, hái ăn từng quả.

Sinh sống ở hoang mạc thời gian dài, muốn ăn no là xa xỉ, miễn nhắc tới hưởng thụ hoa quả. Ăn một hồi, dứt khoát bỏ lá vô miệng nhai luôn, bất ngờ phát hiện mùi vị cũng không tệ, dịch cây chảy lên vết thương khô nứt trên miệng, lại một trận mát dịu.

Sờ sờ môi, lẽ nào đây còn là thuốc?

Hà Ninh chìm vào suy tư, thằn lằn xanh vẫn đang ra sức ngốn, ăn tới phần sau, dứt khoát dùng vuốt đào rễ dây leo, đào không được thì trực tiếp nhổ.

“Đừng!” Hà Ninh vội ngăn cản thằn lằn xanh, con này thật là gặp phải đồ ăn thì bất kể mọi thứ, đào rễ ra rồi, sau này không có mà ăn nữa.

https://thuviensach.vn

Sau một phen giảng đạo lý bày sự thật, thằn lằn xanh cuối cùng không còn trảm tận giết tuyệt, mấu chốt là nó đã ăn no rồi, nằm bên bờ hồ không động đậy. Hà Ninh buồn cười vỗ vỗ nó, ngồi khoanh chân ở đó, một tay chống cằm, có thể tìm được một nơi thế này ở trong hoang mạc không dễ, nếu đã định tìm chỗ đặt chân lâu dài, chỗ này quả thật là chỉ có thể gặp không thể cầu.

Có nước, có cái ăn, còn có nhà ở sẵn. Thu dọn một chút vẫn tốt hơn ở bên ngoài?

Vậy ở lại trước đi?

Nói là tà môn, cũng có thể là lỗi giác do y đói quá mà ra chăng? Không phải hay nói khi ý thức con người không rõ, luôn thích ‘nghĩ bậy nghĩ bà’ à?

Nghĩ một hồi, Hà Ninh có chút buồn ngủ, nhìn xung quanh phát hiện không có bất cứ nguy hiểm nào, liền tựa lên người thằn lằn xanh, nhắm mắt lại, dự đỉnh nghỉ ngơi một lát.

Khi y ngủ, đồng thời dòng chảy nhỏ trong hồ nước đột nhiên to lên, rất nhanh, đã chảy đầy nửa hồ nước. Lớp cát bụi bao quanh bức tượng trong hồ bắt đầu bong tróc, bên trong là một cây quyền trượng màu bạc dài cỡ cánh tay nhỏ, bảo thạch màu đen ở trên đỉnh ánh lên gương mặt ngủ say của Hà Ninh, vụt qua một vệt sáng lung linh.

https://thuviensach.vn

NAM VU

Lai Tự Viễn Phương
dtv-ebook.com

Chương 7: Nghi Hoặc

Thành Burang, tàng thư quán.

Buông cuộn da dê cuối cùng xuống, Mudy bước xuống cầu thang cao ba mét.

Trong mấy ngày ngắn ngủi, hắn đã lật xem tất cả ghi chép văn tự có liên quan tới Vu, có thư tập của thần điện Ortiramhs biên soạn, cũng có cuộn da dê mấy trăm năm trước, còn cả bảng đồng mà thời đại đế quốc Aram lưu lại.

Đáng tiếc là, trong văn hiến toàn bộ chỉ ghi chép về các vu nữ của bộ lạc, ca tụng đại vu 'cứu vãn' đại lục, sau khi đế quốc Aram phân liệt diệt vong, tập trung sức mạnh trong thần điện cố gắng xoay chuyển tình thế, kết thúc chiến tranh đã kéo dài hơn hai năm.

"Vu nữ vĩ đại?"

Khóe môi hiện lên ý cười chế nhạo, là một trong những người kế thừa huyết thống vương tộc của đế quốc Aram, đối với thần điện Ortiramhs, Mudy không có bao nhiêu kính ý.

Năm đó đế quốc vĩ đại thống trị cả đại lục, sở dĩ hình thành cục diện chia năm sẻ bảy, công sức của những vị Vu vĩ đại này là không thể không nhắc tới. Nghe nói, đại vu của Ortiramhs hiện tại không phải chính thống, huyết mạch của Vu đã phò trợ đế vương vào thời đại đế quốc Aram đã bị đứt. Vu thành cũng bị chôn vùi trong cát vàng, không còn tìm ra.

https://thuviensach.vn

Mudy đặt cuộn da dê xuống, lấy một bảng đồng vào thời đại cổ xưa, trên đó ghi chép sự tích của đại vu vào thời đại đế quốc Aram. Trong lịch sử đế quốc cũng từng xuất hiện hạn hán đáng sợ, liên tục mười năm không có một giọt mưa, đại vu dùng máu và sinh mạng của mình để cầu xin trời cho đổ mưa, kết thúc hạn hán đáng sợ đó.

Đại vu của thời đại đế quốc, năng lực mạnh, vu nữ hiện tại còn lâu mới có thể so bì. Chỉ là mỗi đại vu tuổi thọ đều rất ngắn, nguyên nhân chết đa số là câu đố.

Tra kỹ, Mudy phát hiện có một vấn đề bị bỏ sót trước đó, sau đế quốc Aram, Vu của thần điện Ortiramhs, toàn bộ sử dụng giới nữ xưng hô, mà ghi chép trong bảng đồng về Vu, chỉ dùng "Vu" để gọi thay.

Nam nhân, nữ nhân?

Có lẽ, hắn nên tới hoang mạc phía tây lần nữa, tìm được 'tế phẩm' trong miệng vu nữ Taiya, mới có thể giải đáp nghi hoặc.

Thư ký quan râu tóc đều bạc cung kính đợi ở một bên, không lên tiếng quấy nhiễu, cho tới khi Mudy buông bảng đồng xuống, cầm lên cuộn da dê cuối cùng, bảo ông qua, ông mới cong lưng nói: "Thành chủ đại nhân tôn kính, thỉnh ngài phân phó."

"Nội dung trong đây ngươi có thể xem được không?"

Văn tự trên cuộn da dê toàn bộ dùng thuốc màu màu vàng để viết, không phải là bất cứ văn tự nào mà hắn biết, nhưng cũng không giống ngôn ngữ của Vu.

Thư ký quan lắc đầu, trước khi Mudy ra đời, ông đã làm việc trong tàng thư quán, cha ông, ông nội, ông cố, đều từng là thư ký quan. Niên đại và lai lịch của cuộn da dê này không được ghi chép rõ ràng, nhưng vào thời ông cố của ông, thì đã được cất giữ trong quán.

https://thuviensach.vn

“Vậy sao?”

Xem không hiểu, Mudy chỉ có thể đặt cuộn da dê sang một bên, thấy thư ký quan muốn nói lại thôi, hắn có thể đoán được ông muốn nói gì.

Đã mấy ngày không đi nghị sự thính, hôm nay nhất định phải đi một lần, nếu không, thư ký quan tuổi già không cần phải suốt ngày hầu hạ ở đây.

Sự trung thành của các văn thần tướng quân đối với thành Burang là không cần hoài nghi, chỉ là có lúc thật sự rất dài dòng.

Mudy buông bảng đồng xuống, xoay người đi, thư ký quan thở phào một hơi, cho dù có lời dặn của Musha đại nhân, muốn khuyên nhủ thành chủ cũng không phải dễ dàng.

Sau khi Mudy đi, thư ký quan thu dọn bảng đồng và cuộn da dê mà hắn đã xem, khi cuộn tới cuộn da dê cuối cùng, đột nhiên ủa một tiếng, ngón tay thô gầy lướt qua văn tự màu vàng, hoa mắt rồi sao?

Qua một lát, chữ trên cuộn da dê không có bất cứ dị thường nào, thư ký quan xác nhận mình đã nhìn lầm.

“Lớn tuổi rồi mà.”

Lắc đầu, cất cuộn da dê vào hộp, đặt lại lên giá.

Kẹt một tiếng, cửa gỗ to cao khép lại, khóa đồng cài then, trong phòng hoàn toàn yên tĩnh. Trong âm u, cát bụi li ti đang múa may, chiếc hộp chứa cuộn da dê đột nhiên bắn ra từng tia sáng vàng, duy trì mười mấy giây.

Nếu có người mở hộp lúc này, sẽ phát hiện, văn tự màu vàng đang chảy trên cuộn da dê như nước…

Danda trong địa lao đột nhiên mở mắt ra, cô cảm giác được một luồng vu lực cường đại, gần như có thể so sánh với đại vu Ortiramhs. Khoảng cách

https://thuviensach.vn

rất gần, thời gian duy trì lại tương đối ngắn ngủi.

Cắn chặt môi, chân mày nhăn lại, chuyện gì thế này?

Trong nghị sự thính, Mudy và các đại thần ngồi quanh trên thảm lạc đà hoa mỹ, nhàm chán muốn ngáp. Dựa nghiêng lên gối mềm, xích vàng khảm ngọc thạch trên eo cũng lắc lư theo động tác của hắn.

“Thành chủ đại nhân.” Musha tướng mạo và tính cách đều nghiêm túc nhăn chặt mày, “Xin ngài nghiêm túc một chút.”

Là thầy của thành chủ, trong thành Burang, chỉ có hắn dám mở miệng trách mắng sự ‘lười biếng’ và ‘xuất thần’ của Mudy.

“Được rồi.” Mudy vực chút tinh thần ngồi thẳng dậy. Musha là ý tốt, sát thương chinh chiến đương nhiên thú vị, nhưng sự vụ trong thành cũng không thể phủi tay không lo, tiếp tục lười quả thật không tốt lắm.

Mudy chuyển biến thái độ khiến các đại thần thở phào một hơi, trí tuệ của thành chủ rõ như ban ngày, chỉ cần hắn chịu siêng năng một chút, rất nhiều công tác đều có thể giải quyết trong thời gian ngắn nhất.

Thành chủ cuối cùng dự định cần chính khiến các đại thần hưng phấn, Hà Ninh ở trong hoang mạc, đang bận rộn để kết thúc cuộc sống lang thang.

Đa phần kiến trúc trong hoang thành đã bị tổn hại, khó khăn lắm mới tìm được một gian tương đối hoàn chỉnh, tuy cửa sổ đã không còn, tường cũng có vết nứt, nhưng ít nhất vẫn còn nóc nhà.

Nhìn từ bố cục kiến trúc, không giống như dân cư bình thường, hành lang có mười mấy trụ thẳng đứng chống đỡ, vách tường và nóc nhà do gạch lớn hình vuông đắp thành, trải qua năm tháng cát gió ăn mòn, tang thương nhưng vẫn kiên cố. Bảo tồn hoàn hảo nhất là đại thính, đỉnh vòm khá cao

https://thuviensach.vn

chỉ bị vỡ một phần nhỏ, ngẩng đầu lên, mang máng thấy được họa tiết khắc trên đó, phần lớn đã xói mòn, số ít lưu lại vẫn có màu sắc tươi sáng.

“Chùa miếu hay là thần điện?” Hà Ninh nằm bẹp trên lưng thằn lằn xanh, chống đầu thằn lằn xanh, cười ha ha nói: “Anh bạn, mượn sức chút coi, tối nay tìm thật nhiều đồ cho mày ăn.”

Đứng cao rồi, nhìn càng rõ hơn, sau đó, Hà Ninh yên lặng.

Thằn lằn trên nóc nhà.

Phun lửa, phun nước, phun riêng không tính, phun đôi mới đã ghiền. Còn có mọc cánh bay trên không, vừa bay vừa phun… chớp điện?

Cúi đầu, thân thích của vị anh em này thật tài ba.

Xuống khỏi lưng thằn lằn xanh, nhìn xung quanh, tuy rằng nóc nhà bị lủng lỗ, nhưng bên trong coi như còn hoàn hảo, cứ ở trước, sau này chậm rãi dự định. Lại nói, diện tích cộng thêm phong cách kiến trúc ở đây, hậu thế cũng coi như là một ‘hào trạch’.

Ra khỏi ‘hào trạch’, về lại bên bờ hồ nghỉ ngơi trước đó, nước đã chảy đầy cả hồ, pháp trượng trôi nổi giữa hồ càng lúc càng trở nên thần bí.

Biến hóa của nước hồ không khiến Hà Ninh kinh ngạc nhiều, chuyện thần bí thấy nhiều rồi, có thấy cũng không lạ nữa, nhưng quyền trượng màu bạc trong hồ lại khiến tim y đập nhanh, bên tai tựa hồ có một giọng nói không ngừng cho y biết, lấy nó, cái này thuộc về y.

Hà Ninh rất cẩn thận, sau khi suy nghĩ, tạm thời không động tới. Vận rủi nhiều ngày nay khiến vị họ Hà nào đó tin rằng cẩn thận sẽ không sai lầm. Vận may hiếm lắm mới rớt xuống đầu.

https://thuviensach.vn

Chẳng qua, mỗi lần nghĩ tới quyền trượng đó, thì liền thấy ngứa ngáy tâm can, không khống chế được muốn trở lại bờ hồ, cầm nó trong tay.

Thằn lằn xanh theo Hà Ninh trở về bên bờ hồ, lại đi kéo dây leo, vẻ mặt Hà Ninh có chút hốt hoảng.

Đi qua, lấy nó, nó thuộc về mi…

Giọng nói mang theo dụ dỗ cứ liên tục vang vọng trong đầu, Hà Ninh chống một tay bên bờ hồ, chậm rãi thò tay tới trước…

Bõm!

Bọt nước tung tóe, Hà Ninh giật mình, tỉnh táo lại, y ngồi trong hồ, thằn lằn xanh đang ngốc ngốc cắn dây leo nhìn y, đầu đột nhiên đau nhói, quyền trượng màu bạc trôi nổi giữa không trung đập lên đầu y, nhanh như chớp rớt vào lòng hồ.

Bảo thạch màu đen chìm trong nước, đẹp tới mức người không dời mắt được.

Hà Ninh sờ đầu, nắm lấy quyền trượng, ngay khoảnh khắc cầm vào tay, khí tức lạnh lẽo từ lòng bàn tay tràn ra toàn thân, tim bắt đầu đập nhanh, luôn cảm thấy có chuyện gì đó sắp xảy ra.

Lúc này, quyền trượng trong tay vù một cái mang y bay lên.

Ý thức được đã phát sinh cái gì, Hà Ninh vô thức mở miệng, “Cứu mạng!”

Muốn buông tay đã không còn kịp, Hà Ninh chỉ có thể cầm chặt quyền trượng, bị mang lên càng lúc càng cao, mở mắt trân trân nhìn thằn lằn xanh và quần thể kiến trúc bên dưới càng lúc càng nhỏ, hai con chim ăn thịt thối bay ngang bị dọa giật nảy, vù một cái bay đi thật xa.

https://thuviensach.vn

Cơn gió nóng bức thổi qua mặt, Hà Ninh chảy nước mắt, mình lại đắc tội thần tiên nào? Sao quả tạ bản nâng cấp chiếu sao? Đừng giỡn chứ!

Hà Ninh chỉ có thể nắm chặt quyền trượng, sợ rớt xuống sẽ thành cái bánh thịt, hoàn toàn không ý thức được, quyền trượng trong tay đang phát sáng, cả người y đều bao trùm trong đó.

“Ông trời, còn định bay bao lâu nữa?” Tay đã tê mỏi, từ xa nhìn xuống bạn thằn lằn dưới đất, nước mắt đầy mặt, anh bạn, nếu mày giống như thân thích biết bay, thì tốt biết bao…

Hà Ninh lúc này, thật sự là quá mức ‘bá khí hiển lộ’, nhìn từ xa, giống như một vệt sáng vàng bay trên không.

Long ưng của thành Battier bay ngang qua, Sekurus ngồi trên lưng ưng chú ý tới dị tượng xa xa, chân mày nhíu lại, “Shim, đi bên đó.”

Long ưng kêu lên một tiếng, mở rộng đôi cánh lớn, vượt qua tầng mây, để lại một bóng râm thật lớn dưới đất.

https://thuviensach.vn

NAM VU

Lai Tự Viễn Phương
dtv-ebook.com

Chương 8: Chạy Trốn

Sự thật lại chứng minh, vận may hữu hạn, vận rủi vô hạn.

Ánh vàng chói mắt đột nhiên biến mất, trong tay Hà Ninh trống rỗng, kinh ngạc túm bắt hai cái, lòng bàn tay chỉ có một mớ không khí. Tai trái đột nhiên đau nhói, một cái khuyên tai màu bạc đâm rách da thịt, đóng chặt trên dái tai, máu đỏ tươi men theo đường vân ưu mỹ chảy uống, rất nhanh biến mất tăm.

Ngọc thạch đen lớn bằng hạt gạo càng lúc càng chói mắt, Hà Ninh không kịp sờ lỗ tai, đã "A" một tiếng, cả người nhanh chóng rơi tự do.

Lỗ tai lùng bùng, trong đầu dường như có vô số văn tự dạng chuỗi giao kết xuyên suốt, tươi sống như có sinh mạng. Mỗi một hàng chữ chảy qua, đều mang tới một trận đau đầu. Nếu không phải điều kiện không cho phép, Hà Ninh rất có khả năng sẽ ôm đầu lăn lộn giữa không.

Ngã chết thì thôi đi, trước khi chết còn phải chịu hình sao chứ?

Hàm răng cắn rách môi, mồ hôi lạnh thấm ướt tóc mai, khuyên tai lại phát sáng.

Hà Ninh nhắm hai mắt, đầu càng đau, tốc độ rơi xuống càng lúc càng giảm, bên tai giống như lại vang lên một âm thanh. Già cả, tang thương, tụng ngôn ngữ xa lạ, nhưng lại trực tiếp khắc vào đầu y.

Nghe không hiểu, nhưng lại hiểu nội dung.

https://thuviensach.vn

Mâu thuẫn kỳ lạ.

Như là đang ca tụng mảnh đất màu xanh, tán thưởng bầu trời xanh lam, như đang cầu nguyện với núi sông đại thụ, mang theo sự chất phác của người dân viễn cổ và sự sùng bái cùng sợ hãi đối với tự nhiên, âm thanh từ một biến thành nhiều, trên trăm trên vạn, như thủy triều tràn vào đầu. Chuỗi chữ giao nhau đột nhiên bùng phát từng ánh vàng, gãy nứt, vỡ nát, động tác chậm dần rồi dần phóng lớn, tiếp theo dung hợp vào nhau.

Đầu đột nhiên không đau nữa, thân thể giống như được một khí tức mát lạnh bao quanh, ngăn cách làn gió nóng bức.

Hà Ninh nhắm chặt hai mắt, thân thể lơ lửng, âm thanh viễn cổ liên tục vang vọng trong đầu.

Mái tóc đen múa may trong không, một chùm tia sáng vàng bao trùm lấy y. Không mang theo chút tính xâm lược nào, dịu dàng như nước chảy như tơ lụa, vượt qua tầng mây, trượt trên bầu trời, giữa đám mây vang lên tiếng cầu nguyện và tiếng ca của các tiền dân.

Đất lớn mênh mông, trời xanh bát ngát, dòng sông chảy mạnh, bãi cỏ xanh rờn, khu rừng rộng lớn.

Hoang mạc không còn nữa, chỉ có vô số sinh mạng được nước mưa thấm nhuần.

Đây là ảo giác, hay là ngày xưa bị hoang vu thay thế?

Một bóng người hiện lên trước mặt, tóc đen, mắt đen, ánh mắt trầm tĩnh, xa lạ mà lại quen thuộc, đó là, mình trong gương.

Tia sáng bắt đầu yếu đi, cảnh tượng kỳ dị đột nhiên biến mất, chuỗi tự và âm thanh trong đầu cũng biến mất tiêu, bên cạnh chỉ có gió nóng vù qua.

https://thuviensach.vn

Từ giấc mộng về lại hiện thực, một tiếng kêu thảm rạch bầu trời, người họ Hà nào đó vừa rồi mười phần ‘thần khí’, lại nhanh chóng rớt xuống.

Thật phải ngã chết? Từ trời rớt xuống, thành miếng bánh thịt?

Khi Hà Ninh nhắm chặt hai mắt, phẫn nộ dựng ngón giữa với đại thần xuyên việt, động tác rơi xuống dừng lại, đột nhiên có cảm giác chân thật chân chạm đất.

Thân dưới chạm tới một mảnh cứng chắc trơn mịn, sờ lên trên, hình như là xúc cảm của lông vũ.

Cẩn thận mở mắt ra, đập vào mắt là một mảng vàng nâu. Ngẩng đầu lên, chim lớn cứu y đang phẫn nộ trừng y, lông vũ dựng lên, lập tức muốn quẫy đầu ném Hà Ninh xuống.

Hà Ninh lúc này mới phát hiện, mình nằm bẹp trên miệng người ta, một tay nắm lỗ mũi người ta, tay kia còn nhổ một nắm lông vũ.

Cứu người rồi, lại bị hồi báo như thế, đổi lại ai cũng thấy tức giận, dựng lông là còn nhẹ đó.

“Bình tĩnh, nhất thiết phải bình tĩnh!” Hà Ninh cười gượng hai tiếng, “Bất đắc dĩ, lượng thứ nha.”

Cảm nhận được sự phẫn nộ của long ưng dần giảm xuống, trái tim đã vọt lên cổ họng của Hà Ninh hơi chạy xuống, trên đỉnh đầu chợt truyền tới giọng nói của nam: “Ngươi là ai?”

Nhìn theo hướng âm thanh, một nam nhân mặc trường bào màu vàng nâu ngồi trên lưng long ưng, một tay gác trên đầu gối dựng thẳng, tay kia cầm một thanh loan đao, cán đao có khảm ngọc thạch, thân đao lóe sáng, mũi đao đang chỉ vào trước trán y.

https://thuviensach.vn

“Nói!”

Trên đầu nam nhân trùm miếng vải cùng màu trường bào, vải vòng qua vai, che miệng và cằm của hắn, chỉ có thể nhìn thấy một đôi mắt màu nâu và sóng mũi cao thẳng. Làn da màu nâu nhạt, đường nét rất đậm.

Hà Ninh ngạc nhiên, không phải vì nam nhân ngồi trên long ưng, cũng không phải vì tướng mạo của hắn, mà là mình lại có thể nghe hiểu hắn đang nói gì!

Vậy là sao?

“Câm sao?”

Giọng Sekurus lại truyền tới lần nữa, Hà Ninh nhíu mày, cho dù đã cứu y, cảm giác người này cho y cũng không tốt đẹp gì.

“Không phải.”

Vừa nói ra, Hà Ninh lại ngây người. Không chỉ nghe được, còn có thể nói?

Sekurus thu loan đao lại, thân trước hơi nghiêng, kéo tay Hà Ninh, kéo y lên khỏi miệng long ưng, khoảng cách gần rồi, liền hửi được mùi cát đất.

Áo khoác trùm trên đầu Hà Ninh sớm đã không thấy bóng dáng, gần hai tháng trời, mái tóc màu đen dài tới vai, mặt một vết đen một vết trắng, chỉ có hai mắt là trong vắt sáng tỏ.

Sekurus nhìn Hà Ninh, mở miệng: “Tướng mạo thế này, không phải người phía đông.”

Hà Ninh cũng tuấn tú, đường nét dịu hòa, giống dân biển phía nam. Nhưng màu tóc và màu mắt của dân biển đều rất nhạt, tuyệt đối không có

https://thuviensach.vn

mắt đen tóc đen, cũng rất ít khi tới phía đông. Huống hồ, con mắt màu đen, là ký hiệu của Vu.

Xoẹt__

Kế đó là tiếng vải bị xé rách, áo sơ mi trên người Hà Ninh biến thành vải rách. Ngạc nhiên cúi nhìn mình, lại nhìn nam nhân xé y phục của mình, muốn làm gì vậy?

“Ngươi là nam nhân.”

“…” Phí lời! Người có mắt đều biết!

“Thật bẩn.”

Hà Ninh nhịn mấy lần, mới khống chế được, không lập tức vung đấm. Đối phương dù sao cũng đã cứu mình, một cái áo sơ mi, xé thì xé đi, y nhịn!

“Vừa rồi là chuyện gì?” Sekurus kéo miếng vải trên đầu xuống, giao cho Hà Ninh, Hà Ninh nhận lấy, trực tiếp quấn lên người. Tuy nói đàn ông con trai không sợ để trần, nhưng có bao bọc vẫn tốt hơn, người phương đông, hàm súc mà.

“Nói thật, tôi cũng không biết.” Hà Ninh nhún vai, chất vải bọc trên người rất thoải mái, không cảm thấy nóng, không phải tơ lụa, không phải vải bông, y có chút hiếu kỳ không biết nó là chất liệu nào.

“Đừng nhìn tôi như thế, tôi thật sự không biết.” Hà Ninh gãi đầu, “Dù sao cũng cảm ơn anh đã cứu tôi, có thể tìm chỗ thả tôi xuống không?”

Sekurus không nói gì, không có vải trùm đầu, dưới ánh mặt trời, tóc dài màu nâu đậm hơi ánh vàng.

“Trả lời vấn đề của ta, sẽ thả ngươi xuống.”

https://thuviensach.vn

“…”

“Nếu không, ném ngươi xuống.”

“…”

“Không nói?”

“… Hay anh ném đi.”

Theo bản năng không muốn nói những gì đã gặp trước đó và hoang thành ra, trong tiềm thức tựa hồ có một âm thanh đang cảnh cáo Hà Ninh, không thể nói.

Sekurus híp mắt lại, “Shim.”

Long ưng đột nhiên kêu một tiếng thật cao, thoáng chốc dốc nghiêng chín mươi độ.

Quá mức đột ngột, Hà Ninh không kịp phản ứng lại, trực tiếp rớt khỏi lưng long ưng. Ngã được nửa chừng, còn chưa lên tiếng, đã bị móc vào móng ưng, giọng Sekurus lại vang lên: “Muốn nói chưa?”

Hà Ninh: “…”

Nhân loại quá nguy hiểm, y muốn về hoang thành.

Móng vuốt long ưng rất cứng, đỉnh vô cùng sắc bén, có thể dễ dàng rạch bụng một con trâu rừng. Hà Ninh lơ lửng giữa không trung, trên người bị sợi thép bó lại, đầu lại càng lúc càng tỉnh táo. Bất kể đối phương đơn thuần là hiếu kỳ hay thế nào, từ tác phong hành sự có thể thấy, y nhất định phải nghĩ cách chạy trốn.

Long ưng luẩn quẩn một vòng trên không, bên dưới là binh sĩ Battier đuổi theo Sekurus mà tới. Người Battier có thể vào hoang mạc trong thời

https://thuviensach.vn

tiết ác liệt, chỉ cần có long ưng, bọn họ sẽ không cần lo lắng lạc đường trong hoang mạc.

“Thành chủ đại nhân!”

Long ưng hạ độ cao, binh sĩ Battier bên dưới ngẩng đầu, khi nhìn thấy Hà Ninh ở trong vuốt của long ưng, không hẹn mà cùng lộ ra vẻ mặt kỳ quái.

Thành chủ đại nhân vội vàng ra ngoài, trở về lại bắt một người? Nếu không nhìn lầm, trên thân người đó bọc vải đầu của thành chủ đại nhân?

Khoảng cách của Hà Ninh và mặt đất càng lúc càng gần, đã có thể nhìn thấy vẻ mặt của đám người bên dưới.

Đôi cánh đập mạnh, khuấy lên cát vàng, binh sĩ Battier lù lù bất động, đợi khi long ưng chạm đất, đồng thời một tay đặt trước ngực, hành lễ với thành chủ.

“Thành chủ đại nhân, tiếp tục đi hay về thành?”

Sekurus ngồi trên lưng long ưng, ánh mắt nhìn ra xa, hắn nhìn là hướng thành Burang. Cùng là hậu duệ vương thất của đế quốc Aram vĩ đại, hắn lại vẫn luôn thua cho Mudy. Mối nhục này, sẽ có một ngày phải trả lại gấp bội.

“Về thành!”

“Vâng!”

Sekurus dường như đã quên mất Hà Ninh dưới vuốt long ưng, Hà Ninh thì lại không muốn lại bị túm lên giữa không.

Nhân lúc Sekurus và binh sĩ Battier nói chuyện, lông ưng chỉnh lý lông vũ, lặng lẽ, từng chút một nhúc nhích ra khỏi móng vuốt. Học theo thằn lằn sa mạc, y có kinh nghiệm. Vừa nhích được một nửa, trên người lại chặt,

https://thuviensach.vn

ngẩng đầu, đôi mắt to màu vàng đang nhìn y chằm chằm, ánh mắt rất bất thiện.

“Thương lượng nha?” Hà Ninh cẩn thận mở miệng, giọng rất thấp, “Hơi buông chút đi?”

Móng vuốt càng chặt.

Hà Ninh hiểu rồi, vị này không phải dạng có thể thương lượng.

Lẽ nào thật sự sẽ bị mang lên không lần nữa?

Binh sĩ Battier vung roi, quay đầu về thành, lạc đà khuấy lên một đám bụi, long ưng đập hai cánh rồi lại bay lên. Hà Ninh nghiến răng, chết thì chết thôi! Giãy ra một cánh tay, móng tay sắc bén dùng sức cào lên móng vuốt của long ưng.

Ưng kêu thật lớn, trên người lập tức buông lỏng, Hà Ninh thê thảm rớt xuống. Toàn thân cát đất, không chút chần chờ vội quay người chạy.

Sekurus an ủi long ưng, giọng nói mang theo tức giận: “Bắt y!”

Mấy binh sĩ Battier vung roi, lạc đà chuyển hướng Hà Ninh lao tới, khi Hà Ninh sắp bị bắt, một đội quân của thành Burang, đột nhiên xuất hiện ở cách đó không tới năm trăm mét.

Đây là địa giới hoang mạc giao giới của thành Battier và thành Burang, quân đội hai bên đều có thể xuất hiện. Sau khi nghe được tin long ưng xuất hiện ở hoang mạc. Mudy lập tức thống lĩnh quân đội từ thành xuất phát.

Thằn lằn đen và long ưng là kẻ địch trời sinh, thằn lằn đen thích ăn trứng của long ưng, long ưng cũng thích bắt ấu thằn lằn, cùng đứng trên đỉnh cao của chuỗi thức ăn, một khi gặp mặt, nhất định có một trận ác chiến.

https://thuviensach.vn

Musha và Sekurus cũng vậy. Một mảnh sa mạc, không dung được hai vương giả.

Chiến đấu bắt đầu đột ngột, Hà Ninh không biết mình may mắn hay xui xẻo cực điểm, việc duy nhất có thể làm, chính là dùng tốc độ nhanh nhất chạy khỏi đây, đao kiếm không có mắt, không bị con quái điểu đó bắt đi, lại bị chém một đao trúng một mũi tên thì thật không đáng.

Long ưng hú dài, thằn lằn đen gầm lên, Sekurus biết đối phương có chuẩn bị mới tới, đánh tuyệt đối không có gì tốt lành, lập tức hạ lệnh lui binh.

Musha sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như thế, vỗ vỗ lưng thằn lằn đen, hạ lệnh truy kích.

Một bên muốn chạy, một bên đuổi sát, trong hoang mạc tạo nên cát vàng ngập trời. Hà Ninh dùng vải che miệng, điên cuồng lao chạy trong cát bụi, nhiệt độ cao và vận động kịch liệt khiến y muốn nghẹt thở. Khuyên tai phát ra tia sáng yếu ớt, đau nghẹn ở ngực dần giảm bớt, chạy tới trước một nơi đầy đá, cuối cùng chạy không nổi nữa, dựa lên tảng đá thở dốc hồng hộc.

Sở tai trái, vết thương vẫn chưa lành, đau nóng rát, thật xui xẻo, chuyện gì vậy chứ!

https://thuviensach.vn

NAM VU

Lai Tự Viễn Phương

dtv-ebook.com

Chương 9: Thác Nước Trên Không

Tựa lên tảng đá, tim Hà Ninh đập như trống, đầu óc choáng váng.

Tiếng hô giết xa dần, Hà Ninh lớn gan thò đầu ra khỏi tảng đá, trừ một đống cát mù, chỉ có thể thấy bóng dáng mơ hồ.

Lỗ tai vẫn ùng ùng, cổ họng khô cháy, thử đứng lên, nhưng hai chân mềm nhũn, lại ngã xuống đất. Lúc này mới nhớ ra, lại cả ngày không ăn gì, rồi liên tiếp bị dọa, nước cũng chưa uống một hớp.

Xoa xoa mặt, y muốn mình tỉnh táo một chút, trừ để mắt càng hoa, hiệu quả không lớn lắm.

Bất đắc dĩ, không có đồ ăn, cách duy nhất chính là uống nước, ít nhất phải chống đỡ tới khi y tìm được thằn lằn xanh, hoặc về tới hoang thành. Quyền trượng mang y bay bao xa, Hà Ninh không có bao nhiêu khái niệm, nhưng hướng về hoang thành thì lại đặc biệt rõ ràng.

Đặc biệt là hiện tại, chỉ cần nhắm mắt lại, hồ nước màu trắng, kiến trúc cổ xưa, cột đá cao to, đỉnh vòm có họa tiết, không có cái nào không hiển thị trước mắt.

Khiến Hà Ninh phải kinh ngạc là, tất cả những gì thấy trong hoang thành trước đó, lúc hốt hoảng còn cho là ảo ảnh sa mạc, giờ lại đang dần rõ ràng trong ký ức.

Chợ phiên náo nhiệt, kiến trúc mang theo phong tình nước ngoài, vũ nương xinh đẹp, tiểu thương trả giá, thương nhân dắt lạc đà, mỗi một chi

https://thuviensach.vn

tiết, mỗi một gương mặt, giống như hiển hiện trước mắt. Y cũng đang ở trong đó, một thành viên của cảnh tượng phồn hoa.

Bóng người tóc đen đã từng xuất hiện trong đầu cũng không còn mơ hồ, gương mặt như nhìn trong gương, thân hình thon dài nhưng hơi gầy, ngồi trên lưng một con thằn lằn màu lửa đỏ. Khác với thằn lằn xanh và thằn lằn đen, sau lưng thằn lằn đỏ có mọc đôi cánh, mở rộng, mang người tóc đen bào đen bay lên không, trong tầng mây, tay người đó cầm quyền trượng màu bạc, đang phát ra một tia sáng vàng dịu hòa…

Hà Ninh dùng sức lắc đầu, vỗ mình hai cái, càng nghĩ càng thấy không đúng, từ khi tới hoang thành, y đã trở nên khác thường.

Nghĩ tiếp cũng chỉ thêm nhiễu loạn, không bằng sớm hồi phục thể lực, nhanh chóng động người. Bất kể là ai thắng, cái người ngồi trên lưng thằn lằn đen và nhân huynh sai sử long ưng, đều không phải đồ lương thiện. Nhìn sang hướng bụi bốc cao, ngay cả bóng dáng của long ưng và thằn lằn đen cũng nhỏ đi, bên này mình tạo chút nước, chắc sẽ không gây sự chú ý.

Hà Ninh hạ thấp người, nghĩ một lượng chỉ cần đủ cho mình uống là được, không ngờ, khi y mặc niệm, đồng thời một dòng thác nước rộng đủ ba mét đột nhiên xuất hiện ở giữa không trung, dòng nước mát trong từ giữa tầng mây chảy thẳng xuống, giọt nước óng ánh giống như trân châu trút xuống, thác nước trực tiếp dội lên đầu Hà Ninh, thoáng chốc xối y ướt nhẹp.

Nước thấm vào cát vàng, thấm ướt cả một khoảng đất lớn, không khí nóng bức tựa hồ cũng lan tràn niềm vui.

Rất nhanh, với Hà Ninh và bãi đá y tựa lưng làm trung tâm, một đầm nước đường kính mười mấy mét xuất hiện trong sa mạc. Theo dòng nước trút xuống, diện tích vẫn đang không ngừng tăng lớn.

Nửa ngồi trong nước, Hà Ninh ngẩn ra.

https://thuviensach.vn

Đất cát trên mặt và trên người bị nước xối đi, cho dù đã giãy dụa trong sa mạc gần hai tháng, cũng không thấy bị đen bao nhiêu, càng không thể tin nữa là, từ khi tới thế giới xa lạ này, Hà Ninh vẫn không mọc râu, dưới cằm trơn nhẵn, ngược lại tốc độ mọc dài của tóc thì nhanh tới khó tin.

Tóc đen dính trên trán, giọt nước đọng lại, càng khiến y nhỏ đi mấy tuổi.

Kinh ngạc nhìn tất cả những thứ trước mắt, Hà Ninh muốn khóc. Chỉ là muốn uống nước mà thôi, cần phải thế sao?

Các dũng sĩ hoang mạc đang đánh nhau cũng bị cảnh tượng phía xa kinh động. Tất cả mọi người, bao gồm Mudy và Sekurus trong đó, đều cho rằng mình nảy sinh lỗi giác, hoặc là nhìn thấy ảo ảnh thỉnh thoảng xuất hiện trong sa mạc.

Nếu là ảo giác, tại sao lại chân thật như thế? Cho dù cách khá xa, cũng có thể cảm thụ được sự mát dịu của nước, trong gió nóng phản phất mang theo sự ngọt ngào thấm nhuần cổ họng.

Tất cả mọi người đều không còn lòng dạ tiếp tục chiến đấu, một lòng muốn đi nghiên cứu. Thằn lằn đen buông vuốt đang cắn trong miệng ra, long ưng không còn trảo mắt thằn lằn đen nữa.

Mudy kéo chặt dây cương, “Sekurus, ngươi đi đi.”

Hắn có dự cảm, nhất định phải mau chóng chạy qua, điều này còn quan trọng hơn cả giết Sekurus.

Thằn lằn đen gầm lên, mang theo bá đạo và máu tanh, răng nhọn nhiễm máu, càng thêm dữ tợn.

Sekurus không cam tâm, hắn cũng dự cảm được phía trước có thứ rất quan trọng, nhưng lúc này đã nằm ở tình thế xấu, không cách nào tranh cao thấp với Mudy, nhanh chóng rời đi mới là thượng sách.

https://thuviensach.vn

“Đi!”

Binh sĩ Battier chuyển hướng, nhanh chóng bỏ đi. Chiến sĩ hoang mạc sẽ không lật lọng, bên chiếm ưu thế đã lên tiếng nói kết thúc chiến đấu, thì sẽ không nhân cơ hội theo dõi tập kích đối phương.

Không đợi người Battier đi xa, các chiến sĩ của thành Burang đã lao về chỗ thác nước.

Chân sau thô tráng của thằn lằn đen bước thật nhanh, lúc chạy còn tạo ra gió, thổi khăn trùm đầu màu đen của Mudy, mái tóc màu vàng phất phơ, hắn đứng trên lưng thằn lằn đen, dưới mặt trời, trong hoang mạc, giống như lợi kiếm, hắn là vương giả trời sinh.

Khoảng cách càng lúc càng gần, chấn động dưới đất đủ khiến Hà Ninh đang kinh ngạc tỉnh lại.

Vỗ vỗ mình hai bạt tai, đây là lúc ngẩn người sao?!

Không cần xem người đang chạy tới là ai, Hà Ninh có thể làm chính là dùng tốc độ nhanh nhất đứng lên, chạy đi!

Y muốn thu lại thác nước trên không, phát hiện không được.

Dái tai trái lại đau đớn nóng rát, giọt máu đỏ tươi bị khuyên tai màu bạc hút lấy, bảo thạch đen lóe qua một tia sáng đỏ, trong thác nước phóng ra một cầu vồng bảy màu, phần đuôi đâm sâu vào trong hồ nước đã vượt qua mắt cá chân, giống như thần linh giáng thế.

Hà Ninh bước trong nước, căn bản không dám quay đầu, y nhớ anh em tốt của mình, nếu có thằn lằn xanh ở đây, thì tốt biết bao.

Có lẽ đã xui xẻo tới cực hạn rồi, vật cực tất phản, thần may mắn cuối cùng cũng chiếu cố y một lần, chấn động dưới đất đột nhiên thăng cấp, một

https://thuviensach.vn

bóng dáng quen thuộc đang chạy tới chỗ y.

Miệng há to, Hà Ninh gần như không dám tin vào mắt mình, vội múa máy tay: “Anh bạn, tao ở đây!”

Thằn lằn xanh là bị thác nước giữa trời hấp dẫn tới, đồng dạng cũng có vô số động vật sa mạc bị thu hút tới, sói sa mạc, cáo tai to, linh dương sừng dài, thỏ, chuột sa mạc thành đàn.

Các động vật lao tới điên cuồng, thanh thế to lớn, cát bụi mịt mù.

Sói sa mạc hú lên thật dài, trên không lại xuất hiện một lượng lớn mãnh cầm, diều hâu, chim ăn thịt thối, chim cắt đen, số lượng nhiều nhất là chim tước xám mỏ đỏ vóc dáng không bằng nửa nắm tay, nhưng lại tụ tới trên trăm trên ngàn, tiếng đập cánh lật phật, giống như đàn ong đang cuồng vũ trong sa mạc.

Tình cảnh này, trăm năm trước từng xuất hiện, chỉ có ghi chép trên bảng đồng lịch sử, mới có miêu tả tương tự.

Thần sắc Mudy thay đổi, đôi mắt lam đậm càng thêm sâu, động dây cương, tốc độ của thằn lằn đen càng nhanh thêm, lạc đà dưới người các kỵ sĩ cũng bị nước hấp dẫn, không cần quất roi, đã dùng tốc độ nhanh nhất lao tới trước. Các kỵ sĩ chòng chành trên lưng lạc đà, gần như sắp không khống chế nổi thú cưỡi của mình.

Dần dần, thác nước trên không biến mất, cầu vồng và đầm nước đường kính hơn mười mét vẫn còn.

Hà Ninh không dám quay đầu, dùng tốc độ nhanh nhất bình sinh chạy tới chỗ thằn lằn xanh, khoảng cách không tới ba trăm mét, nhưng giống như không có kết thúc.

https://thuviensach.vn

Thằn lằn xanh cũng đang lao tới chỗ y, khi bạn đồng hành tốt sắp nắm tay đoàn tụ, cùng chạy trốn, tiếng gió sắc bén vút lên sau lưng Hà Ninh, một sợi roi màu đen quấn lên người y, cả người liền bị sợi roi kéo về sau, bay lên. Mùi máu tanh không tính là xa lạ ập vào mũi, tầm nhìn trực tiếp nâng cao mấy mét, miếng vải khoát trên người đã được mặt trời rọi khô hơn nửa, chậm rãi bay đáp xuống đất.

Cánh tay to lớn trắng nõn thon dài bóp chặt cổ tay y, một lọn tóc màu vàng, lướt qua mặt.

“Bắt được rồi.”

Bắt được ông nội mi! Dùng roi bắt, xem y là linh dương hay thỏ?

Mudy nắm chặt hai cổ tay Hà Ninh, nhíu một bên mày. Quả thật là xương cốt của nam nhân, hơi mảnh chút, nhưng xúc cảm không tồi.

Khi thấy người đang chạy đi, hành động vượt hơn suy nghĩ, trực giác cho Mudy biết, nhất định phải bắt y, không thể để chạy mất!

Trên người Hà Ninh bị roi cột, tay bị bóp chặt, quay đầu lại, đôi con ngươi màu lam đập vào mắt, chân mày rất rậm, lông mi dường như cũng mang theo màu vàng nhạt, sóng mũi thẳng tắp, đôi môi màu đỏ tươi.

Đây là nam nhân có thể dùng xinh đẹp để hình dung, đáng tiếc cách hành sự thì không đẹp gì.

“Ta từng gặp ngươi.”

Câu đầu tiên của Mudy khiến Hà Ninh kinh ngạc, không đợi hắn tiếp tục nói gì, thằn lằn đen đã đột nhiên gầm lên, lùi lại một bước, hai người trên lưng nó đồng thời lảo đảo một chút, thì ra, một con thằn lằn xanh nhỏ hơn thằn lằn đen một vòng, lại bất kể tất cả từ chính diện tông lên người nó.

https://thuviensach.vn

Cũng như hai chiếc xe tăng đụng nhau vang lên tiếng kim loại ma sát, rầm! Thằn lằn đen chỉ lùi một bước, lảo đảo một chút, thằn lằn xanh lại trực tiếp ngã nhào, lăn một vòng.

Không tới hai giây, thằn lằn xanh đã nhảy bật dậy, lại lao qua.

Chi trước ngắn ngủn dán sát bên người, mở to miệng, há hàm răng nhọn, lại lao tới mãnh liệt. Không cắn xé, cũng không cào gãi, thằn lằn đen và thằn lằn xanh giống như đang đấu sức, một bên dũng khí đáng khen, nhưng so sánh thể hình và sức mạnh, hiển nhiên là trận chiến không công bằng của hạng nặng và hạng nhẹ.

Mudy rất trấn định, thằn lằn đen rất nhanh đã có thể giải quyết kẻ khiêu chiến không tự lượng sức. Tim Hà Ninh vọt lên cổ họng, nhìn thằn lằn xanh liên tục ngã xuống rồi lại đứng dậy, nhớ nó trước kia từng nghe thấy tiếng bước chân của thằn lằn đen đã nhanh chóng chạy mất, trong lòng không khỏi chua xót.

Anh bạn, đủ nghĩa khí! Thời này, động vật thật sự nghĩa khí hơn người!

Sự công kích của thằn lằn xanh là một tín hiệu, các động vật chạy tới bên đầm nước gần như đồng thời lao tới kỵ sĩ và lạc đà của thành Burang, chim tước xám và mãnh cầm đông nghìn nghịt, mỏ và vuốt khiến người cố kỵ. Sói và cáo nhảy lên, dùng răng nanh sắc nhọn lưu lại vết thương đẫm máu trên người lạc đà. Linh dương sừng dài dậm dậm đất, giống như trâu đực thịnh nộ, sừng nhọn nhắm vào các bạn lạc đà cao lớn, ngay cả thỏ và chuột sa mạc cũng không rảnh rỗi, độ cao quá thấp, cắn móng cũng được mà? Răng bản bự sắc bén lắm nha.

Biến cố đột nhiên khiến các chiến sĩ thân kinh bách chiến không kịp trở tay.

Lại một lần lao tới, thằn lằn đen hoàn toàn tức giận, đôi mắt đỏ hồng như thiêu đốt ngọn lửa, mở to cái miệng đỏ máu, trực tiếp cắn cổ thằn lằn xanh.

https://thuviensach.vn

Thấy thằn lằn xanh sắp bỏ mạng, khuyên bạc trên tai Hà Ninh đột nhiên bắn ra ánh vàng chói mắt, khác với tia sáng dịu hòa như nước chảy khi trôi nổi giữa đám mây vừa rồi, ánh vàng lúc này, gần như mũi đao.

Mấy lọn tóc vàng phiêu bay, sợi roi quấn trên người Hà Ninh phát ra tiếng nứt chói tai, thoáng chốc đứt thành mấy khúc.

Sức mạnh của Hà Ninh đột nhiên lớn lên, giãy thoát cổ tay bị bắt lấy, ấn tay lên đỉnh đầu thằn lằn đen, nhảy xuống, cả người nhào lên người thằn lằn xanh, cảm thụ hơi thở yếu ớt của thằn lằn xanh, đôi mắt màu đen tràn đầy lửa giận, móng tay sắc bén đột nhiên mọc dài, ghim vào cát, “Ta phải giết mi!”

Lửa giận lây sang động vật, sự tiến công của chim ưng diều hâu càng thêm sắc bén, sói tru cáo gầm giao nhau, trên đường đất phẳng xa xa, một bóng dáng to lớn xuất hiện, thân hình cao mười mét, ngà voi thật lớn, hất vòi dài, tiếng gầm rung chuyển vang tận đất trời.

Kỵ sĩ thành Burang bị động vật quấn lấy kinh hãi trợn to mắt, “Voi ma mút!”

https://thuviensach.vn

NAM VU

Lai Tự Viễn Phương

dtv-ebook.com

Chương 10: Ốc Đảo

Tiếng voi gầm vang lên trong sa mạc, thân hình to lớn, tượng trưng cho sức mạnh vô địch.

Cùng sự xuất hiện của voi ma mút, tiếng gầm của thú địa hành cũng từ xa truyền tới, vảy giáp giăng phủ như cá sấu, tứ chi thô tráng, cái đuôi đáng sợ, răng nhọn thật lớn, chúng là đồ đằng và tượng trưng của man tộc phía tây.

“Man tộc!”

Hạn hán nguy kịch, kích động mâu thuẫn của phần đông đại lục Aram, man tộc ở phía tây cũng nhân cơ hội xâm nhập, tại địa giới hoang mạc biên cảnh, xung đột thường xuyên xảy ra. So với man tộc đã quen với thời tiết khắc nghiệt ở phía tây và kẻ mạnh ăn kẻ yếu, các bộ lạc phía đông rõ ràng ở thế hạ phong. Trừ số ít thành phố và nơi phụ thuộc, những bộ tộc khác hoặc nhiều hoặc ít đều chịu thiệt trong tay man tộc.

Phần đông và phần tây đại lục Aram kết huyết thù. Cho dù hạn hán thời gian dài có thể kết thúc, hòa bình cũng rất khó tới đây.

Tiếng gầm của voi ma mút và địa hành thú vang vọng hoang mạc, các kỵ sĩ của thành Burang vội rút kèn lệnh trong ngực ra, liên tục thổi vang.

Tiếng kèn lệnh thấp trầm kéo dài truyền ra xa, cửa thành Burang mở ra, kỵ sĩ võ trang toàn bộ từ trong thành nối đuôi đi theo tiếng kèn lệnh lao vào hoang mạc.

https://thuviensach.vn

Hai mắt đỏ máu của thằn lằn đen nhìn chằm chằm voi ma mút phía trước, tựa hồ căn bản không đặt thằn lằn xanh nằm dưới đất và Hà Ninh vào mắt. Kẻ địch và con mồi của nó đều phải là kẻ mạnh. Lúc này thằn lằn xanh quá mức nhỏ yếu, nhỏ yếu đến mức có thể dễ dàng bị giết chết.

Trong ngực Hà Ninh tràn đầy lửa giận, ngọc thạch đen trên tai đã bị nhuốm máu đỏ.

Đột nhiên, một kỵ sĩ kinh ngạc kêu lên: “Không có người man tộc!”

Khi voi ma mút và địa hành thú lại gần, các kỵ sĩ mới phát hiện, trên lưng chúng nó ngay cả bóng dáng man tộc cũng không có!

“Chuyện gì vậy?”

Nếu không có man tộc thúc roi, những cự thú này căn bản sẽ không lại gần hoang mạc phía đông, một khi đi lầm vào, rất có thể vì thiếu nước mà chết, trở thành mỹ thực của chim ăn thịt thối.

Cường đại, thì tất phải bỏ ra cái giá, đó là quy tắc tự nhiên.

Man tộc phía tây có thể thuần phục cự thú tác chiến cho mình, nhưng nhất định phải cung cấp đủ thức ăn và nước cho cự thú, đó cũng là lý do tại sao man tộc võ lực chiếm ưu thế, nhưng không thể nào đi sâu vào đại lục phía đông. Không có nước, không có thức ăn, man tộc hết tám chín phần sẽ trở thành vật trong bụng cự thú. Thuần phục thì thế nào? Trước cơn đói khát, roi của chủ nhân gì đó chỉ là cặn bã.

Các kỵ sĩ thành Burang một mặt phải chống đỡ sự công kích của các động vật, một mặt kinh ngạc nhìn ma mút và địa hành thú càng lúc càng gần, ngà voi thật lớn, sức mạnh đáng sợ, loan đao và cung tiễn căn bản không có chút tác dụng, lạc đà thì càng không cần nhắc, chỉ có thằn lằn đen mới có thể đối kháng với nó.

https://thuviensach.vn

Hà Ninh đứng lên, móng tay mang đất cát bắt đầu biến đen từ phần đỉnh.

Giết!

Giết hắn!

Nhìn Mudy, ý thức của Hà Ninh giống như không còn thuộc về mình, sát ý ngập trời tựa hồ muốn chấn nứt thân thể y.

Có một thoáng, Hà Ninh cảm thấy không đúng lắm, nhưng, cảm giác này rất nhanh đã bị lửa giận và sát ý cực lớn nhấn chìm.

Thằn lằn xanh nằm dưới đất, phần bụng nhấp nhô, hơi thở xuy yếu. Hà Ninh đứng trước người thằn lằn xanh, thân hình thon dài nhưng hơi gầy, giống như có thể chống cả khoảnh trời.

Cát bụi từ xa, cho thấy viện quân của thành Burang đã sắp tới nơi. Hà Ninh đột nhiên giơ ngang hai tay, ngẩng đầu, phát ra âm thanh kỳ quái, như tiếng kêu của động vật, lại giống như đang ngâm cổ ngữ.

Lỗ tai ong ong, các động vật bắt đầu phát cuồng.

Tiếng gầm của ma mút càng vang lớn, mỗi một bước chân, đều như khuấy lên một trận động đất. Địa hành thú dùng sức di động tứ chi và cái đuôi thật lớn, sắp sửa xé nát tất cả con mồi.

Các lạc đà dưới người kỵ sĩ bắt đầu xao động bất an.

Chỉ còn một mình thằn lằn đen là giữ được ‘bình tĩnh’. Nhưng, sự bình tĩnh này không duy trì quá lâu. Rất nhanh, thằn lằn đen bắt đầu hồi ứng lại tiếng kêu của Hà Ninh, quẫy cổ và người, như muốn hất Mudy xuống đất.

“Ady!” Mudy kéo chặt dây cương cũng không thể khống chế sự cuồng loạn của thằn lằn đen, Ady từ khi mới sinh đã ở bên cạnh hắn, tình trạng như hôm nay chưa từng xảy ra.

https://thuviensach.vn

Trước khi bị thằn lằn đen hất xuống, Mudy một tay chống lên lưng thằn lằn đen chủ động nhảy xuống, trường bào màu đen bị gió thổi tung, mái tóc dài phất lên, hắn rút trường đao ở giữa không trung.

Mãnh cầm và chim tước xám đột nhiên bay lên, sói và cáo cũng nhanh chóng lùi lại, linh dương không còn lao tới, thỏ và chuột sa mạc nhảy lên nhanh chóng, ma mút và địa hành thú như bão cát cuốn tới chỗ kỵ sĩ thành Burang.

Thằn lằn đen cuồng bạo gầm lên, đột nhiên tông vào một con ma mút đang dẫm lên một con lạc đà.

Tiếng kêu thảm, lạc đà gào rú, tiếng gầm của cự thú, máu tươi nhiễm đỏ cát vàng.

Sắc mặt Hà Ninh thoáng chốc trắng bợt, Mudy giơ trường đao lên, mũi đao chỉ vào y, “Ngươi làm?”

Không có câu trả lời, bóng dáng thon dài lao tới ánh đao, móng tay sắc bén toàn bộ biến đen, giống như bảo thạch đen điêu khắc thành, lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo dưới mặt trời.

Lao tới hai bước, lại không động được nữa.

Không biết từ lúc nào, thằn lằn xanh đã đứng lên, cắn lấy Hà Ninh, răng nanh sắc nhọn cẩn thận khống chế lực đạo, không tổn thương tới người trong miệng nửa phân. Bất kể người và cự thú đang đánh nhau dữ dội, nó chỉ co chân chạy.

Bị cắn trong miệng thằn lằn xanh, Hà Ninh ngây ra nửa ngày, màu đen trên móng tay dần lui đi, cố gắng muốn tách miệng thằn lằn xanh ra, “Thả tao xuống!”

Không phản ứng, tiếp tục chạy.

https://thuviensach.vn

“Anh bạn, tao đang trút giận cho mày!”

Vẫn không phản ứng, tiếp tục chạy.

“Nhẹ chút, cắn rách da rồi đó!”

Lần này có phản ứng rồi, lực cắn lại nhẹ hơn chút, bước chân thì vẫn nhanh như cũ.

“Tao nói này, anh bạn, vừa rồi mày rốt cuộc… a!”

Một tiếng kêu thảm, cắn phải đầu lưỡi, chạy tốc độ cao không thể nói chuyện.

Bạn đồng hành tốt của người họ Hà nào đó chỉ lo chạy thật nhanh, khuấy lên một đống bụi.

Mãnh cầm và chim tước xám trong không trung là phản ứng lại trước tiên, đập cánh, như một đám mây đen bay đi xa. Động vật đã lùi khỏi vòng chiến cũng theo sát sau đó, vừa truy, vừa phát ra tiếng kêu bất đồng, rất giống như đang oán trách: “Không trượng nghĩa, quá không trượng nghĩa! Nói chạy là chạy, cũng không biết gọi một tiếng.”

Địa hành thú chiến đấu cùng các kỵ sĩ quẫy mạnh đuôi, mở to miệng, hất bay mấy con lạc đà gần đó, lao tới bên hồ nước uống mấy ngụm lớn, rồi lao vào sâu trong hoang mạc.

Thằn lằn đen có thể giết chết ma mút, nhưng phải chiếm ưu thế về số lượng, chỉ có một căn bản không thể làm gì con cự thú này.

Vòi voi thật dài quẫy một cái, ngà voi cực đại xém chút đã đâm lủng bụng thằn lằn đen, lỗ tai quạt quạt đi tới cạnh bờ hồ, căn bản không có ai cản trở, cũng cản không được. Sau khi bọt nước văng tứ phía, tiếng bước

https://thuviensach.vn

chân thật lớn, ầm ầm men theo vết chân thằn lằn xanh và địa hành thú lưu lại mà đi.

Còn về cung tiễn của các kỵ sĩ bắn tới đằng sau, bất luận là ma mút hay địa hành thú, đều da dày thịt thô, người ta không chút để ý.

Đợi viện quân của thành Burang tới nơi, chỉ còn lại một đống phế tích, Mudy đứng bên cạnh thằn lằn đen, nhặt một khúc roi bị đứt, vỗ vỗ cái đầu cúi xuống của thằn lằn đen, vẻ mặt trầm tư.

Một đầm nước trong vắt, ở ngay không xa. Các kỵ sĩ đang ở bên đầm uống nước, xử lý vết thương, lạc đà nóng nảy cũng hồi phục bình tĩnh.

Talkin tướng quân dẫn quân tăng viện ngây ra tại chỗ.

Man tộc đâu? Kẻ địch đâu? Đầm nước này là chuyện gì nữa?

Talkin nhảy xuống lạc đà, bước nhanh tới trước mặt Mudy, một tay đặt lên ngực: “Thành chủ đại nhân.”

“Talkin, để lại một phần trông chừng nơi này.” Mudy ném roi xuống, lại đứng lên lưng thằn lằn đen, “Về thành rồi, phái người tới lấy nước.”

“Vâng!”

Không giải thích nguyên nhân xuất hiện đầm nước, cũng không nói hướng đi của man tộc, hai di thể của địa hành thú đủ để nói rõ tất cả.

Hắn không nói, không đại biểu các kỵ sĩ mắt thấy cảnh tượng kỳ dị vừa rồi có thể quản được cái miệng mình.

Giữa trời đột nhiên xuất hiện thác nước, cầu vồng rực rỡ, động vật như phát điên, ma mút và địa hành thú không có man tộc thuần phục. Tất cả nghe có vẻ như thần thoại.

https://thuviensach.vn

Về thành rồi, Mudy lại đến nhà lao giam giữ Danda, sau đó thì lại chui vào tàng thư quán.

Một lần nữa gặp được Hà Ninh, không những không giải đáp được nghi hoặc trước đó, ngược lại nghi hoặc càng thêm đậm. Hắn không còn tin tưởng cách nói ‘tế phẩm’ của Danda, hắn có một suy đoán mới về thân phận của Hà Ninh, một kết luận có vẻ hoang đường.

Nếu muốn chứng minh điểm này, rất khó.

Lấy hộp xuống khỏi giá gỗ, Mudy lại lật cuộn da dê chữ vàng kia ra.

Tin tức phát hiện nguồn nước mới truyền ra, rất nhiều người theo hướng các kỵ sĩ tới đầm nước canh giữ, đội ngũ lấy nước cũng nườm nượp không ngớt.

Nước trong đầm trong vắt thấy đáy, chỉ cao hơn mắt cá chân, nhiều người đến lấy như thế, căn bản rất nhanh sẽ cạn, nhưng ngày qua ngày, đầm nước vẫn tồn tại như cũ.

Dần dần, bên đầm nước bắt đầu mọc cỏ xanh, nở ra từng đóa hoa, lữ nhân và đội thương buôn nghe tin mà tới, một ốc đảo xuất hiện giữa trời, trở thành truyền thuyết mới trong sa mạc.

Hà Ninh sáng tạo ra truyền thuyết này, lúc này lại bị thằn lằn xanh ngậm trong miệng mà chạy. Sau lưng là một đống lớn động vật, hướng phía trước, chính là hoang thành ở trong đại mạc.

“Anh bạn, chúng ta có thể đổi tư thế không?”

“Tao nói, mày không mệt à?”

“Muốn uống nước không?”

Câu nói này, bất cứ lúc nào cũng có thể hiệu quả.

https://thuviensach.vn

Hà Ninh được đặt xuống đất, sơ mi thân trên đã không còn, khăn trùm đầu của Sekurus cũng mất, xoa xoa mũi, lẽ nào thật sự phải trở về cuộc sống của người hoang dã?

Thằn lằn xanh cúi đầu, tràn đầy trông chờ nhìn y, Hà Ninh chép miệng cười, búng tay một cái, một dòng thác như ngọc xuất hiện trong không trung.

Cát vàng khô ran được nước thấm ướt, một đầm nước còn lớn hơn cái ở ngoài thành Burang xuất hiện trước mắt. Các động vật đã chạy thời gian dài tập trung bên bờ đầm, làm dịu cổ họng khô cằn.

Tiếng voi gầm tràn đầy thỏa mãn, Hà Ninh ngẩng đầu nhìn con bự chảng trước mặt, so với vị này, y là con kiến à?

Vòi voi đưa tới trước mặt, Hà Ninh nghiêng đầu, đây là chào hỏi?

Không đợi y vươn tay, một dòng nước đã phun thẳng lên người y.

Hà Ninh: "…"

Lau mặt, làm gì lại phun nước vào y? Không kịp nổi điên, vòi voi đột nhiên lại cuốn y lên, đặt lên đỉnh đầu, lại một tiếng rống dài.

Ngồi trên đầu ma mút, có thể cảm nhận được niềm vui và thiện ý của nó, cúi đầu nhìn thằn lằn xanh đang ngửa cổ, Hà Ninh cười.

Vỗ vỗ ma mút, tuy nói xui xẻo đã không ít ngày, cũng không phải không có chuyện tốt nào xảy ra, quả nhiên con người nên lạc quan.

Trèo ra sau một chút, thử câu thông với ma mút, ma mút lắc đầu, lại câu thông, hứa rất nhiều chỗ tốt, không lắc đầu. Vòi voi cuốn thằn lằn xanh lên, đưa tới cạnh Hà Ninh.

"Anh bạn, thấy tao tốt với mày chưa?"

https://thuviensach.vn

Nhìn thằn lằn xanh hai chân sau duỗi ra trước, ngồi trên lưng ma mút, Hà Ninh cười càng vui vẻ.

Thân hình thằn lằn xanh tạo nên một phần bóng râm, Hà Ninh ngồi khoanh gối, tay giơ lên, “Xuất phát!”

Đàn động vật khổng lồ lại đi tới, lưu lại một ốc đảo trong sa mạc.

https://thuviensach.vn

NAM VU

Lai Tự Viễn Phương

dtv-ebook.com

Chương 11: Lại Về Hoang Thành

Trên đường về hoang thành không mấy yên tĩnh, đàn động vật xảy ra hỗn loạn.

Nguyên nhân rất đơn giản, sói sa mạc đói quá giết chết một con thỏ, địa hành thú lại nuốt luôn sói sa mạc. Mấy con cáo ăn mất chuột sa mạc trong đội ngũ, còn lén tập kích chim tước xám giữa trời. Không đợi liếm sạch vết máu và lông vũ ở khóe miệng, đã gặp phải sự vây công của đàn chim tước xám, hoảng không còn đường, chạy tới bên miệng địa hành thú, kết quả không nghĩ cũng biết, toàn bộ trở thành điểm tâm cho địa hành thú. Chim tước xám tức giận không nơi phát tiếc, dứt khoát vây quanh địa hành thú phát động tiến công, đừng thấy dáng người nhỏ, mỏ và vuốt lại vô cùng sắc bén, không tới mấy phút vảy giáp của địa hành thú đã bị mỏ thành túi ăn mày, lộ ra máu thịt đỏ hồng.

Hà Ninh coi như được kiến thức sự lợi hại của chim tước xám, khó trách chim ăn thịt thối và diều hâu thà bắt thỏ bắt chuột, cũng không đi chọc tới loại chim này.

Thấy cục diện càng lúc càng hoảng loạn, thằn lằn xanh ngồi trên lưng ma mút rục rịch muốn thử, Hà Ninh thở dài, nhân tâm loạn rồi, đội ngũ thật không dễ dẫn dắt mà. Đứng lên, thanh thanh cổ họng, một tiếng kêu thanh thoát truyền ra theo gió nóng trong hoang mạc, an ủi sự nóng nảy của các động vật.

Có trượng nghĩa, cũng không thể chống lại bản năng.

https://thuviensach.vn

Hà Ninh có thể cung cấp nước cho chúng, lại không thể cung cấp thức ăn.

Sói và thỏ đã định là yêu nhau giết nhau cả trăm năm, quy luật của đại tự nhiên, bất cứ ai cũng không thể thay đổi.

Ngược lại linh dương sừng dài lại khiến Hà Ninh hoàn toàn thay đổi cách nhìn, mười mấy con linh dương tụ lại, sừng dài bén nhọn cứng chắc đối ngoại, giống như chiến trận hình tròn của đoàn quân La Mã cổ, đụng vào, đâm trúng thì chính là bốn lỗ máu, địa hành thú cũng đừng mơ toàn thân mà lui.

Tiếng kêu kéo dài mấy phút, các động vật nhe răng đối đầu dần bình tĩnh lại. Đảo mắt nhìn quanh, là y không đúng, để động vật ăn thịt và động vật ăn cỏ đi với nhau, thuần túy là não giật gân.

“Mọi người tản ra đi.” Hà Ninh một tay vuốt qua tóc trước trán, giọng không lớn, “Ai về nhà nấy.”

Năng lực sinh tồn của các động vật ở nơi hoang dã mạnh hơn nhân loại, đầm nước đã lưu lại suốt đường, khẳng định đều nhớ. Hà Ninh không thể tiếp tục dẫn chúng đi nữa, cho dù có tới hoang thành, cũng không thể cung cấp đủ thức ăn cho chúng.

Tản đi đầu tiên là chim tước xám mỏ đỏ bay trên không, địa hành thú bị chim tước xám tập kích sắp nghẹn hơi cuối cùng, chim ăn thịt thối và diều hâu đang đợi một bữa no.

Chuột sa mạc và thỏ sột soạt tản đi, cáo tai to và sói sa mạc đi ngay sau chúng. Linh dương sừng dài lắc lắc phần cổ, như đang cáo biệt Hà Ninh, một con linh dương đực cường tráng nhất dẫm dẫm chân trước, linh dương phân thành ba đàn, chia ra đi theo những hướng khác nhau.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng ở lại bên Hà Ninh, chỉ còn năm con địa hành thú, một con ma mút và anh bạn tốt thằn lằn xanh.

Chim ăn thịt thối và diều hâu bắt đầu đại tiệc, địa hành thú còn sống không vì tình nghĩa đồng loại mà xua chúng đi, ngược lại còn vây quanh. Chim ăn thịt thối và diều hâu không giành lại địa hành thú, kêu hai tiếng, xem như kháng nghị. Trong hoang mạc, thực lực đại biểu tất cả.

Nhìn một màn này, Hà Ninh có thể làm cũng chỉ là ngồi khoanh gối trở lại, gãi gãi lông cứng trên đầu ma mút, “Chúng nó ăn thịt, mày ăn cái gì?”

Một tiếng voi gầm ầm vang, Hà Ninh có chút kinh ngạc, vị này cũng là ăn tạp?

Voi có phải ăn chay không?

Chợt nghĩ lại, ma mút có thể sinh sống trong hoang mạc, thì chắc chắn không thể dùng thường tình để suy đoán, thằn lằn còn có thể bay trên trời mà, voi ăn thịt, có thể hiểu.

Mười mấy phút sau, Hà Ninh lại đi tiếp.

Lần này, cả đội ngũ rút ngắn hơn phân nửa, chim ăn thịt thối trở về vách núi, diều hâu luẩn quẩn trên không, tiếng kêu dai dẳng rạch phá bầu trời, mở rộng đôi cánh, lưu lại một bóng dáng khỏe mạnh giữa trời xanh.

Hà Ninh ngồi trên lưng ma mút, một tay để trước trán, nhìn đường đất phẳng xa xa, không cần thằn lằn xanh chỉ đường, y cũng có thể cảm giác được, khoảng cách gần rồi.

Sờ sờ tai trái, vết thương bị đâm rách bắt đầu kết vảy, không còn đau đớn, bảo thạch đen khảm trên khuyên tai màu bạc, có nhịp đập như sinh mạng.

https://thuviensach.vn

Mỗi bước của ma mút, mặt đất đều chấn động, gió sa mạc nóng bức thổi tung mái tóc của Hà Ninh, nhắm hai mắt lại, giống như dung hợp cùng hoang mạc.

Đất rộng, trời xanh, gió nóng, động vật giãy dụa cầu sinh. Y cũng là một phần tử trong đó, cảm giác này khá kỳ diệu. Giữa đường lúc nghỉ ngơi, thằn lằn xanh tìm được mấy khúc cây còn chưa khô héo, cùng ma mút gặm vỏ cây.

Địa hành thú là động vật ăn thịt, không cảm thấy hứng thú với vỏ cây, ngồi dưới đồn cát tránh mặt trời, trong lúc vô ý phát hiện một hang động của đàn mèo cát. Mèo cát hai màu xám trắng, đầu tròn mắt tròn vuốt tròn, thân thể cũng hình tròn, cuộn lại thì không lớn bằng hai nắm tay. Hà Ninh nhìn thấy mà thích, nhịn không được muốn sờ một cái, nhưng xém chút bị cào ra máu.

Địa hành thú mở miệng muốn nuốt, lại bị Hà Ninh vỗ một cái lên đầu, một ổ thế này không đủ nhét kẽ răng của nó, vậy đừng động miệng làm gì.

Địa hành thú kêu một tiếng, quẫy quẫy đuôi, cuốn lên một đống cát.

Khụ khụ hai tiếng, tại sao y lại cảm thấy cái con to xác này giống như chó nhỏ không được gặm xương mà nghẹn ngào? Lỗi giác, nhất định là lỗi giác!

Đợi đến khi thằn lằn xanh và ma mút gặm vỏ cây xong, đội ngũ tiếp tục lên đường.

Khiến Hà Ninh ngạc nhiên là, hai con mèo cát tròn vo thế nhưng chủ động lại gần y, dùng thân mình cọ cọ chân y, híp mắt phát ra tiếng kêu meo meo.

“Muốn tao mang theo tụi bây?”

https://thuviensach.vn

Meo!

“Có thể thì cũng có thể, nhưng không được phép quấn tao.”

Meo!

Người và mèo nói một hồi, hai con mèo cát được Hà Ninh ôm lên, cùng ngồi trên lưng ma mút. Ma mút quẫy vòi kháng nghị, con thằn lằn đó thì thôi đi, hai con mèo cũng muốn nó chở, như vậy là sao?

Kết quả kháng nghị vô hiệu, Hà Ninh vỗ đầu, to xác cũng chỉ có thể nhận thua.

Quyền trượng dẫn Hà Ninh bay lên cao, không cảm giác được cự ly bao xa, nhưng đi trong hoang mạc mất đủ ba ngày, Hà Ninh mới về tới hoang thành.

Đứng trên lưng ma mút, Hà Ninh có chút không dám tin vào mắt mình, một hồ nước hình bán nguyệt xuất hiện bên ngoài hoang thành. Từ cao nhìn xuống, có thể thấy rõ được một dòng sông từ trong thành chảy vào hồ. Xung quanh dòng sông và con hồ, thực vật không biết tên sinh trưởng xanh rì rậm rạp.

Chuyện này là sao?

Hà Ninh quay đầu nhìn thằn lằn xanh, được rồi, anh bạn đã trượt xuống lưng ma mút, chạy nhanh vào thành, niềm vui của ma mút cũng truyền vào lòng Hà Ninh.

Ngẩng đầu nhìn trời, Hà Ninh cười một tiếng, “Bỏ đi, đi thôi.”

Sau tiếng voi gầm vang dội, ma mút và địa hành thú trực tiếp lao về hồ nước, tiếng bước chân ầm ầm vang lên trong hoang mạc.

https://thuviensach.vn

Hà Ninh được đặt xuống đất, men theo con sông xuyên suốt hoang thành đi tới.

Nước sông trong vắt, dưới mặt nước là đá vuông có khắc hoa văn. Không thể tin nổi là, trong nước lại còn có cá, chẳng qua dài bằng một ngón tay, rộng hai ngón, nhưng số lượng lại không ít. Cúi người vốc nước lạnh hất lên mặt, nhớ lại con đường lát đá vuông lúc đi vào hoang thành lúc trước, Hà Ninh không hiểu, chỗ này sớm đã thiết kế cho đường sông, hay là ngẫu nhiên?

Nghĩ không rõ, lại đứng một hồi, quay người đi về hướng hồ nước đã phát hiện quyền trượng.

Không lo lắng sẽ bị lạc đường, trong tối tăm, dường như có một âm thanh đang dẫn dắt Hà Ninh, từng bước đi tới hướng đã xác định.

Tiếng nước róc rách càng lúc càng rõ, nhìn thấy hồ nước màu trắng đã thành ‘suối phun’, Hà Ninh bừng tỉnh, coi như đã hiểu được căn nguyên của dòng sông và con hồ ngoài thành.

Nhiều nước như thế, có sông ngầm dưới đất?

Nước rất mát, có thể thấy được cá sáng bạc từ trong nước nhảy ra, dưới mặt trời tỏa sáng chói mắt.

Cây mây mọc gần hồ nước đã leo lên phần đỉnh trụ đá, dưới lá cây kết đầy qủa màu đỏ và màu xanh lục, màu sắc mê người, mùi vị cũng mê người.

Bụng bắt đầu kêu ọt ọt, Hà Ninh dứt khoát cởi giày, lội nước đi tới hồ nước, hái một nắm quả màu xanh lục, liên tục bỏ vào miệng. Y từng ăn loại quả này, mùi vị giòn ngọt. Quả màu đỏ thì không động vào, đợi thằn lằn xanh tới, mới có thể xác định có độc hay không.

https://thuviensach.vn

Ăn xong một nắm, lại hái một nắm, ăn no mới thôi.

Bụng no rồi, tâm tình cũng sẽ tốt hơn.

Nhiều ngày đi đường, lại khiến Hà Ninh biến thành một người bùn, nước hồ trong vắt khiến người động tâm, cởi toàn bộ vải trên người xuống, cuối cùng sảng khoái tắm một lần. Còn về động vật bên ngoài liệu có uống phải nước tắm của y không, liệu có kháng nghị y không có lòng công đức không, người họ Hà nào đó tạm thời không suy nghĩ nhiều như vậy.

Nhắm hai mắt lại, trầm vào nước, mái tóc đen nổi lên mặt nước, cảm thụ cả người được mát lạnh bao bọc, hơn hai tháng không tắm không rửa mặt, tưởng dễ chịu lắm à?

Không khí trong phổi bắt đầu không đủ, Hà Ninh bật dậy khỏi nước, dọa bay mấy con chim nhỏ đậu trên dây mây mổ quả ăn.

Chim nhỏ có lông vũ đủ màu, rất đẹp, đập cánh giữa không trung, hót lảnh lót, như đang oán trách, lại như đang làm nũng, Hà Ninh tâm tình tốt, vốc nước lên mặt, cười ha ha.

Trong thần điện Ortiramhs, đại vu mặc bạch bào đứng trước lăng kính bảo thạch thật lớn, lòng bàn tay khô đét như vỏ cây, tụ lại một luồng sáng trắng, máu đỏ tươi từ khóe miệng chảy vào trong luồng sáng, ngưng tụ thành một viên bảo thạch màu đỏ, không ngừng xoay chuyển trong luồng sáng.

Lăng kính bảo thạch cũng bắt đầu biến hóa, bề mặt nhẵn bóng, hiện lên cảnh tượng trong hoang mạc, cự thú, cát vàng, thanh niên tóc đen ngồi trên lưng ma mút.

Tay cầm quyền trượng màu vàng bắt đầu run rẩy, đôi mắt đục ngầu lập tức bừng lớn, gương mặt già nua mang theo không thể tin nổi. Không, sao có thể như vậy?!

https://thuviensach.vn

Bà muốn nhìn rõ hơn một chút, muốn nhìn rõ mặt mũi thanh niên, nhưng bảo thạch màu đỏ trong luồng sáng đột nhiên nứt vỡ, hóa thành một bãi máu đục. Cảnh tượng trong lăng kính bắt đầu uốn éo, tiếp theo là tiếng nứt vỡ răng rắc, cảnh tượng biến mất, lưng kính trơn nhẵn xuất hiện vết nứt.

Đại vu ngã ngồi dưới đất, liên tục phun máu, trường bào màu trắng hoàn toàn nhếch nhác.

Vu nữ Ortiramhs, mấy trăm năm trước chẳng qua là hạ nhân hầu hạ thần và đại vu. Quyền lực và địa vị do âm mưu giành tới, thì cuối cùng phải biến mất sao?

Phía tây đại lục Aram.

Bộ lạc Canyon lớn nhất man tộc, không lâu trước đó đã lạc mất một con ma mút và mười một con địa hành thú. Đáng sợ hơn là, ma mút bị mất là vật cưỡi của tộc trưởng Kony của bộ lạc Canyon.

Nô lệ trông coi chuồng thú quỳ trước đại trướng, trán chạm đất, run run rẩy rẩy.

Kony dựa nghiêng trên thảm do lông cự thú làm nên, mái tóc đen dài được gân thú cột sau đầu, dưới mắt trái là đồ đằng màu xanh của bộ lạc, chân mày rậm đen, con mắt màu hổ phách, làn da màu nâu, thân thể cao to cường tráng như thần mặt đất.

Trong tay hắn cầm một con dao găm ngà voi, lưỡi dao sắc bén có thể dễ dàng rạch đứt cổ họng.

Tế tự của bộ lạc ngồi ngay dưới hắn, trên đầu gối đặt ngang một cây quyền trượng bằng gỗ, giữa mái tóc xám bạc cột một vòng lông vũ của chim tước xám.

https://thuviensach.vn

Đế quốc Aram từng thống trị cả đại lục, man tộc từng là chiến sĩ trung thành nhất của đế quốc. Sau khi đại vu cuối cùng của đế quốc chết, Vu thành biến mất, đế quốc diệt vong, các vu nữ chiếm lấy thần điện Ortiramhs, man tộc cũng không còn có đối tượng để hiếu trung.

Tín ngưỡng của man tộc đối với Vu, cũng như thờ phụng đồ đằng của tổ tiên. Sau khi đế quốc diệt vong, bất cứ nhánh bộ lạc man tộc nào cũng không còn Vu. Tế tự của bộ lạc là tôi tớ của thần linh, người đi theo đại vu. Tôn kính thần linh, tôn kính đại vu.

“Tộc trưởng.” Tế tự ngẩng đầu, con ngươi màu xám trắng, nhìn không ra bất cứ thứ gì, “Đây là sức mạnh của đại vu.”

Người Canyon không thể hoàn toàn thuần hóa ma mút, có thể khiến cự thú cam nguyện phục tùng chỉ có đại vu, không phải kẻ mạo danh của Ortiramhs, mà là huyết mạch của Vu từ thời đại đế quốc Aram.

“Đại vu?” Kony xoay dao găm trong tay, ánh dao rọi lên gương mặt anh tuấn mang theo dã tính, “Đã mấy trăm năm rồi, còn có đại vu chân chính?”

“Tộc trưởng, Appiah sẽ không nói dối.” Gương mặt già nua của tế tự lộ ra nụ cười, “Thần linh chăm sóc Aram, huyết mạch của Vu vĩ đại sẽ mang tới mưa rào và phồn vinh.”

Huyết mạch của Vu, mưa rào và phồn vinh?

Kony dựa lên da thú, híp hai mắt lại, dao găm trong tay bay ra, ghim sâu vào trong trụ gỗ của lều, tiếng gió phát ra ong ong.

https://thuviensach.vn

NAM VU

Lai Tự Viễn Phương

dtv-ebook.com

Chương 12: Thú Săn

Đùng! Đùng! Đùng!

Theo tiếng gõ, vũ nữ thân mặc sa đỏ, khoan thai bày ra vòng eo dẻo dai, uyển chuyển khiêu vũ.

Chuông bạc ở eo và cổ chân, theo nhịp điệu của vũ nữ vang lên đinh đang, bàn chân màu mật bước trên thảm trải rực rỡ, sơn móng tay đỏ như nở ra một đóa hoa dụ người.

Đây là yến hội của phủ thành chủ thành Burang, nội quan trong thành, các tộc trưởng bộ tộc phụ thuộc thành Burang, đều ngồi trong đại thính rộng rãi, trước mặt bày thịt nướng và hoa quả trên mâm lớn, mùi thơm thức ăn và hương rượu lan tỏa trong không khí.

Trong tiếng trống còn vang lên tiếng huyền cầm cổ xưa, cùng tiếng nhạc là tư thế uyển chuyển của vũ nữ, trang sức màu vàng và khăn đầu màu đỏ phất phới, eo lưng dẻo dai, ngón tay thon thả, đôi mắt ánh màu hồng nhạt, chứa tình như nước.

Đây là vũ điệu cổ xưa lưu truyền từ mấy trăm năm, nghe nói khởi nguồn từ Vu thành. Vào thời đại đế quốc Aram, vũ nữ ưu tú nhất là vu nữ hầu hạ thần linh, khi sa mỏng trên người họ phất phới nhanh chóng, gió thổi cát vàng cũng sẽ tạm thời ngừng lại, tán thưởng vẻ đẹp của họ.

Chỉ đáng tiếc, sau khi đế quốc Aram diệt vong, vu nữ vu lực mạnh nhất vào thần điện Ortiramhs, vu nữ của các bộ tộc trở thành sứ giả truyền đạt thần âm, điệu vũ của vu nữ chỉ có thể trở thành truyền thuyết.

https://thuviensach.vn

Vũ nữ bắt đầu xoay chuyển, càng lúc càng nhanh, sa hồng giống như một đóa hoa yêu kiều nở rộ.

Các nam nhân trong yến hội mở to mắt, trong tiếng đàn và tiếng trống, xen tạp tiếng nuốt nước miếng.

Chủ nhân yến hội ngồi trên ghế đầu, Mudy một tay chống má, nhẹ lắc ly rượu màu bạc trong tay, rất nhàm chán.

Vũ nữ trước mặt, kỹ thuật tinh xảo, mỹ diễm động nhân, nhưng lại không thể thu hút ánh mắt hắn, tiếng trống và tiếng đàn chỉ khiến hắn phiền chán. Khi điệu vũ vào tới cao trào, tiếng trống giống như trở thành trống trận, đôi mắt xanh lam đó, lại biến thành con ngươi dọc màu vàng.

Mái tóc dài màu vàng rũ xuống, không ai phát hiện biến hóa trong lúc này.

Đùng!

Tiếng đàn huyền dừng lại, tiếng trống gõ vang kết thúc điệu vũ.

Vũ nữ gập eo nằm trên thảm trải, khăn đầu trải ra một phiến đỏ yêu kiều. Lồng ngực trắng tuyết căng đầy nhấp nhô theo nhịp thở gấp rút, một viên bảo thạch lam thật lớn khảm trước ngực, bị mồ hôi thấm ướt, lờ mờ tỏa ra hương khí, câu hồn hút phách, khiến người điên cuồng.

Quan viên của thành Burang, tộc trưởng bộ tộc tay cầm quyền trượng, đôi mắt nhìn cô chằm chằm dần trở nên nóng cháy, chỉ cần cô bằng lòng, những người này đều sẽ trở thành hạ thần dưới váy cô. Nhưng, nam nhân có quyền thế nhất, nam nhân cô khát vọng nhất, từ đầu tới cuối tiếc rẻ nhìn cô thêm một cái.

Không vì gì khác, chỉ là không cảm thấy hứng thú.

https://thuviensach.vn

Vũ nữ chậm rãi đứng lên, hai tay giao chéo trước ngực, cong lưng với thành chủ. Chuông bạc trên eo lại vang lên.

Mudy ngẩng đầu, tùy ý phất tay, lập tức có người đưa châu báu lên, đây là ban thưởng, cũng là truyền thống, chủ nhân của yến hội trước giờ không tiếc rẻ.

Vũ nữ không cam tâm cắn môi lùi ra khỏi đại thính, đi lướt qua một đoàn vũ nữ khác đang đi vào, ánh mắt giao nhau, khinh thường, khiêu chiến, lửa giận, bùng lên trong mắt họ, nhưng đều hóa thành nụ cười nhẹ mê hoặc.

Tiếng nhạc lại vang lên, các vũ nữ thân mặc sa đủ màu múa may xoay chuyển trong đại thính, như một đàn bướm được cánh hoa điểm xuyết.

Không có tiếng trống khiến người buồn bực, tâm tình Mudy tựa hồ tốt hơn, nhẹ uống một hớp rượu, đôi môi tươi đỏ hiện màu tuyệt đẹp, ngón tay thon dài khép lại, mở ra, ngón trỏ nhẹ chạm vào bụng ngón cái, giống như vẫn còn lưu lại xúc cảm của hai cổ tay kia.

Tóc đen, mắt đen.

“Ta phải giết mi!”

Khi nói ra câu này, đôi mắt đó dường như biến thành bảo thạch đen vô giá, hiện giờ hồi tưởng, tâm tình có chút hoảng hốt. Đặt rượu xuống, cầm một quả màu đen lên.

Gặp rồi, nhưng lại không thể giải đáp nghi hoặc, cuộn da dê đọc không hiểu cũng không thể giải đáp cho hắn. Có lẽ, nên vào trong hoang mạc lần nữa?

Lần này, hắn sẽ không để con mồi dễ dàng chạy trốn nữa.

Nhưng, sẽ không dùng roi bắt nữa.

https://thuviensach.vn

Hàm răng trắng bóc cắn lên quả, dịch ngọt ngào chậm rãi chảy ra, giống như mãnh thú cắn đứt cổ họng của con mồi, hút máu tươi.

Trong hoang thành, Hà Ninh ngồi bên đống lửa, mấy xâu cá nhỏ gác ở trên, tỏa ra mùi cháy.

Hít hít mũi, rất thơm, cho dù có nướng thịt cũng không thơm như thế.

Đợi một xâu chín rồi, Hà Ninh vội cấp bách lấy ra, không sợ bỏng tay, kéo xuống một con, vừa thổi vừa đưa vào miệng. Thịt cá không thêm muối, cũng không có bất cứ gia vị nào, không mang theo chút mùi tanh, vào miệng liền tan. Tiếc nuối duy nhất là có hơi khét.

Xương cá bị nướng giòn trong thịt, không cần lo lắng ghẹn cổ họng. Hà Ninh ăn rất nhanh, sau đó, không cần dùng tay xé, trực tiếp bỏ vào miệng nhai, trên môi dính vết đen, nhưng vị giác lại rất thỏa mãn.

So với nuốt sống bò cạp, đây quả thật là mỹ vị vô thượng!

“Như vậy mới là cuộc sống chứ!”

Hà Ninh hiện tại, tương đối dễ thỏa mãn. Điều kiện có hạn, biết đủ mới có thể sống lâu.

Ăn cá nướng xong, khúc gỗ bị ném vào trong lửa, trong ánh lửa màu vàng cam vang lên tiếng lách tách.

Ăn no rồi, người dễ thấy buồn ngủ, ngáp một cái, có thằn lằn xanh và ma mút ở đây, Hà Ninh không lo lắng sẽ gặp tấn công lúc giữa đêm. Huống hồ, trong hoang mạc hiện tại, tính ra cũng không có động vật nào nghĩ không thông mà tấn công y, không sợ biến thành thức ăn đêm?

Áo khoác mất rồi, sơ mi bị xé, khăn trùm đầu nửa đường cũng không thấy bóng dáng, nhiệt độ ngày đêm của hoang mạc chênh rất lớn, Hà Ninh

https://thuviensach.vn

không muốn bị bệnh, chỉ đành tạm thời từ bỏ nhà ở có nóc, màn trời chiếu đất nằm ngủ chung với ma mút.

Lông dài toàn thân tuy cứng, nhưng có thể giữ ấm.

Thằn lằn xanh rất bất mãn, Hà Ninh cũng không còn cách nào, nhiệt độ cơ thể của vị này vào ban đêm còn thấp hơn y.

“Anh bạn, không thì qua ngủ chung?” Dựa lên người ma mút, Hà Ninh vẫy tay gọi thằn lằn xanh.

Thằn lằn xanh quay đầu đi tới cạnh địa hành thú, địa hành thú bị đánh thức cũng không dám phản kháng. Hà Ninh không biết làm sao, hóa ra còn có kiêu ngạo? Lại ngáp một cái, bỏ đi, ngày mai tám phần là tốt thôi.

Sắc trời dần đậm, trăng sáng giữa trời.

Trừ thỉnh thoáng có gió thổi qua, trong hoang thành hoàn toàn yên tĩnh.

Hà Ninh co người bên cạnh ma mút, ngủ rất ngon. Không biết từ lúc nào, thằn lằn xanh cũng lại gần, mấy con địa hành thú tự giác vây xung quanh, hình thành một ‘thành trì’ phòng ngự hình tròn. Dám tới gây sự? Nuốt ngay.

Tiếng kêu của động vật săn đêm rất xa, vài cái không thể nghe.

Hồ bán nguyệt bên ngoài thành giống như một mặt gương trong suốt, cỏ xanh bên hồ, dường như cũng mang ánh bạc.

“Cứu mạng!”

Tiếng kêu cứu và tiếng bước chân hỗn tạp đột nhiên phá vỡ màn đêm yên tĩnh.

https://thuviensach.vn

Hà Ninh lập tức tỉnh dậy, bật người dậy, nửa quỳ, một tay chống đất, nghiêng tai phân biệt hướng âm thanh truyền tới. Trong bóng tối, một đôi mắt màu đen đang lờ mờ phát sáng.

Nơi hoang vu thế này, sao lại có tiếng cầu cứu?

Nhìn về hướng âm thanh truyền tới, trên đồi cát ở xa xuất hiện từng điểm lửa chi chít, mấy bóng đen mơ hồ dìu đỡ nhau nhếch nhác chạy trốn. Sau lưng họ, mười mấy con lạc đà đuổi theo, nam nhân trên lạc dà giơ cao đuốc trong tay, giống như đang chơi đùa cùng con mồi, không nhanh không chậm đuổi theo sau lưng họ.

Những người đó đang chạy về hướng hoang thành, Hà Ninh không xác định được họ là ai, nhưng không muốn đột nhiên lộ mặt rồi bị cuốn vào.

Đây là một thế giới hoàn toàn bất đồng, y vẫn không hiểu quy tắc ở đây, cũng không đủ nghênh ngang hống hách, gặp người ở đây càng không phải là một chuyện tốt, không phải bị ném từ giữa trời xuống, thì chính là bị roi quấn.

Vận rủi vừa có dấu hiệu giảm bớt, phiền phức lại tìm tới cửa lần nữa!

Vỗ vỗ ma mút, biểu thị cậu chàng đừng lên tiếng, Hà Ninh cúi người. Hoang thành rất lớn, chỗ bọn họ nghỉ ngơi cũng coi như ẩn mật, trong bóng đêm, tường thành và kiến trúc đổ nát đều là thứ che giấu rất tốt.

Tiếng kêu cứu nhỏ lại, tiếng bước chân càng lúc càng gần, Hà Ninh nhíu mày, thật là sợ cái gì tới cái đó, chỗ này lớn như thế, những người này sao lại đặc biệt chạy tới chỗ y?!

Người chạy trốn chạy vào hoang thành, các nam nhân trên lạc đà lại không tiếp tục truy đuổi. Bọn họ đứng trên bồn cát, dường như bị hồ nước và bãi cỏ trong trời đêm làm kinh ngạc.

https://thuviensach.vn

Những người này là bọn cướp sa mạc dao dính máu tươi, quanh năm xuất hiện ở gần thương lộ và ốc đảo, đánh cướp các đội thương buôn, giết người là chuyện như cơm bữa. Lần này, bọn họ nhắm vào một đội thương buôn từ phương bắc tới, theo dõi mấy ngày, trả giá tử thương mười mấy người, mới giải quyết sạch sẽ hộ vệ của đội thương buôn, vải vóc tinh mỹ, lượng lớn hương liệu, thu hoạch hai mươi mấy con lạc đà cũng chỉ có thể coi như bình thường, không khiến cho bọn cướp thỏa mãn.

Vì mạng sống, một thành viên đội thương buôn cho bọn cướp biết, thứ đáng giá nhất được chủ nhân đội thương buôn mang theo bên người, một gói bảo thạch màu máu đỏ.

Tên cướp cười, giây tiếp theo, máu tươi nhiễm đỏ loan đao của hắn.

Trong hỗn chiến vừa rồi, chủ nhân đội thương buôn và mấy tôi tớ bị tách ra, tiếng kêu thảm khiến bọn họ không dám quay đầu, chạy thẳng vào sâu hoang mạc, bọn cướp đuổi sát theo sau, cuối cùng tới tòa cổ thành sừng sững giữa đại mạc.

Nghe nói, trong sâu hoang mạc có một tòa thành cổ trăm năm, từ thời đại đế quốc Aram nó đã tồn tại. Trong cổ thành có sức mạnh thần bí, người vào trong cổ thành, không có một ai sống sót đi ra. Nhưng truyền thuyết chỉ là truyền thuyết, mấy trăm năm nay, không có ai có thể chứng minh sự tồn tại của tòa thành cổ này. Hiện tại lại tình cờ bị một đám người chạy trốn xông vào.

Một nam nhân cao to cưỡi trên lưng lạc đà, vẻ mặt âm trầm nhìn chằm chằm thành phố và hồ nước bán nguyệt dưới đồi cát.

“Thủ lĩnh, có đuổi theo không?”

Bọn cướp tính cách nóng nảy rục rịch muốn động, tài phú ở ngay trước mặt, lẽ nào dễ dàng thả đi?

https://thuviensach.vn

“Đuổi theo!”

Tham lam và khát vọng đối với tài phú khiến bọn cướp không bận tâm gì nữa, hô lên rồi truy theo hướng các thương nhân chạy trốn.

Một hàng ánh lửa lấp lánh uốn lượn, trong hoang thành bỏ phế, tựa như quỷ quái.

Nguy hiểm chí mạng nhất, sớm đã ẩn trong bóng đêm. Trong hơi thở, con mắt màu đen, lặng lẽ chăm chú nhìn tất cả những gì xảy ra.

https://thuviensach.vn

NAM VU

Lai Tự Viễn Phương

dtv-ebook.com

Chương 13: Sông Ngầm

Ánh đao lóe màu máu, tiếng kêu thảm vang lên trong bóng đêm.

Cho dù bị lòng tham thôi thúc, bọn cướp vẫn tồn tại kỵ húy với hoang thành, dùng tốc độ nhanh nhất đuổi theo thương nhân và tôi tớ của hắn, bắt đầu một màn giết chóc huyết tanh.

Tôi tớ chạy ở sau chót bị loan đao chém đứt cổ, một người khác bị người bên cạnh ngán chân, ngã xuống đất, rất nhanh bị lạc đà dẫm thành bùn thịt.

Bỏ mặc đồng bạn cũng không thể giảm bớt tốc độ của bọn cướp, đối diện loan đao sắp chém xuống, vì bảo vệ tính mạng, thương nhân đẩy tôi tớ cuối cùng ra trước người, tôi tớ đó không kịp phản ứng gì đã chết dưới lưỡi đao.

Tất cả phát sinh quá nhanh, Hà Ninh trốn sau phế tích, siết chặt nắm tay.

Mùi máu tanh khiến bọn cướp hưng phấn, cũng kích thích cự thú trốn mình trong bóng đêm. Ma mút và thằn lằn xanh còn có thể khắc chế, địa hành thú lại bị mùi máu hấp dẫn, chậm rãi, từng bước leo ra khỏi phế tích.

Bản năng khiến bọn chúng bại lộ trong ánh lửa, thân hình khổng lồ, miệng rộng đầy răng nhọn, hai mắt mang theo ánh máu, khiến người run sợ.

“Địa hành thú!”

Sợ hãi, kinh hoảng, giăng đầy mặt bọn cướp.

Một con, hai con… năm con.

https://thuviensach.vn

Khi tất cả địa hành thú xuất hiện, bọn cướp toàn bộ mặt xám như tro.

Không ai nhìn tới thương nhân tê liệt dưới đất nữa, bọn họ chỉ nghĩ tới một chuyện, chạy!

Chỉ duy nhất có man tộc phía tây mới có thể điều khiển địa hành thú, loại quái thú ăn thịt đáng sợ này, sao lại xuất hiện ở trong phế tích tại hoang mạc phía đông? Lẽ nào truyền thuyết đáng sợ của hoang thành là tới từ chúng?

Năm con địa hành thú xuất hiện từ ba hướng, lờ mờ bao vây bọn cướp.

Khoảng cách càng lúc càng gần, mở to miệng rộng, hàm răng sắc bén, có thể dễ dàng cắn đứt xương lạc đà.

“Chạy!”

Bọn cướp như phát điên vung roi đánh lạc đà, bản năng chạy trốn, sợ hãi đối với mãnh thú ăn thịt, khiến lạc đà tụ lại, thỉnh thoảng sẽ có mấy con đụng vào nhau. Va chạm kịch liệt, có tên cướp rớt xuống đất, tiếng kêu cứu bị bỏ lơ, thậm chí còn bị lạc đà của đồng bọn dẫm chết.

Địa hành thú gầm lên, tăng nhanh tốc độ, cái đuôi thô to múa may trên đất, cuộn lên một đống cát vàng.

Bọn cướp kinh hoảng, cây đuốc rớt xuống đất, lạc đà không chạy khỏi phế tích, tiếng gầm của mãnh thú, giao nhau thành một cảnh tượng như địa ngục.

Hoang thành sâu trong sa mạc, giết chóc máu tanh sắp sửa bắt đầu.

Ánh trăng, dường như cũng bị thấm lên màu máu đỏ.

Trên người thương nhân dính máu của tôi tớ, liều mạng muốn đứng lên, hai chân lại không nghe sai khiến. Địa hành thú đuổi theo bọn cướp, tiếng

https://thuviensach.vn

kêu thảm và tiếng xương cốt vỡ nát truyền tới không xa, nói rõ nơi đó đang xảy ra những gì.

Sợ hãi khiến gương mặt thương nhân uốn éo, một bóng đen thật lớn từ bóng tối xuất hiện, càng khiến hắn sợ hãi tới muốn ngừng thở.

Tiếng bước chân của ma mút giống như sấm đánh, thằn lằn xanh đứng bên cạnh ma mút tầm vóc chỉ như bỏ túi, Hà Ninh gần như có thể bị bỏ qua không bàn. Nhưng thương nhân lại vẫn nhìn thấy được sinh vật hình người duy nhất trong bóng tối, cho dù hai mắt của sinh vật đó đang phát sáng như dã thú.

Ực!

Tiếng nuốt nước miếng, màng nhĩ phát đau vì cổ họng lên xuống liên tục.

Hà Ninh càng lúc càng gần, thương nhân không còn do dự nữa, móc cái túi tinh mỹ ra, banh mở, bên trong là hai viên bảo thạch màu máu đỏ.

“Tha cho ta, xin tha cho ta!”

Đặt bảo thạch ở trước người, còn kéo xích vàng trên người xuống, cởi nhẫn trên tay, thấy Hà Ninh không có động tác, thương nhân cảm thấy tuyệt vọng. Quanh năm đi khắp nơi trên đại lục, truyền thuyết về hoang thành cũng có nghe qua, không ai có thể bước ra khỏi tòa hoang thành trong truyền thuyết này.

Lẽ nào, hôm nay hắn chắc chắn phải chết ở đây?

Hà Ninh không nói gì, ánh mắt bị bảo thạch đỏ dưới đất thu hút. Trong đầu tựa hồ có âm thanh đang nói với y, nó rất quan trọng với y!

https://thuviensach.vn

Tai trái bắt đầu nóng lên, khuyên tai màu bạc phát ra một tia sáng nhỏ, lỗ tai ong ong, chân mày nhăn chặt, ký ức xa lạ lại lần nữa ùn tới.

Tiếng kêu thảm thiết cuối cùng ngưng bặt trong bóng đêm, tất cả bọn cướp đều không thể chạy thoát ra ngoài.

Lạc đà kinh hoảng trở thành mỹ thực trong miệng địa hành thú, trên lưng lạc đà thồ một vài hương liệu quý giá, đều là cướp từ trong đội thương buôn, vì đuổi theo thương nhân chạy trốn, đa phần hàng hóa đều phái người vận chuyển về hang ổ. Chỉ có những hương liệu quý giá này, thủ lĩnh bọn cướp sẽ không giao cho bất cứ tên cướp nào khác trông coi.

Hà Ninh hai tay ôm đầu, muốn khống chế tiếng ong ong trong đầu, nhưng căn bản không làm được.

Thương nhân run rẩy trong bóng tối, đột nhiên nhảy vọt lên, quay người chạy.

Hà Ninh ngã xuống đất, bảo thạch đỏ thương nhân lưu lại cùng bảo thạch đen trên tai y giao nhau phát sáng, khuyên tai màu bạc rớt khỏi dái tai, lại lần nữa biến thành quyền trượng, hai viên bảo thạch màu đỏ máu bắt đầu run động, va chạm vào nhau, bị một luồng sáng vàng bao quanh, chậm rãi biến nhỏ, trực tiếp biến mất.

Luồng sáng vàng lớn dần, thương nhân đang chạy trốn không dám quay đầu, hắn liều mạng chạy, liều mạng chạy, chạy khỏi hoang thành, lao vào trong hoang mạc, chìm sâu trong bóng đêm. Ma mút và thằn lằn xanh đều không đuổi theo hắn, có thể sống sót hay không, phải xem chỉ ý của thần linh. Chúng phải ở bên cạnh Hà Ninh, đứng trong ánh vàng, không chút động đậy.

Quyền trượng càng dâng càng cao, ánh vàng dần bao trùm cả hoang thành.

https://thuviensach.vn

Địa hành thú ngừng ăn, nhanh chóng chạy về hướng trung tâm tia sáng.

Hà Ninh ngã dưới đất cũng bị kim quang bao trùm, hai mắt nhắm chặt, tóc đen đang dùng tốc độ mắt có thể thấy dài ra.

Trong kim quang, ngà voi của ma mút phát ra ánh sáng như bạch ngọc, màu sắc của thằn lằn xanh cũng trong thoáng chốc trở nên xanh bích.

Dòng sông chảy qua hoang thành cũng lấp lánh tia bạc, hồ bán nguyệt ngoài thành lăn tăn từng gợn sóng. Cá nhỏ màu bạc nhảy khỏi mặt nước, vây lưng và vây đuôi đỏ hồng óng ánh.

Hà Ninh chậm rãi đứng lên, mái tóc dài rũ tới tận eo, giống như một dải lụa trơn mịn.

Mở hai mắt ra, cảnh sắc trước mắt lại biến đổi, bầu trời đêm biến thành trong xanh, nhà cửa đổ nát và con đường trở nên phồn hoa, chỉ có con sông chảy ngang trong thành là không thay đổi, trong dòng nước, phiến đá dưới đáy có thể thấy rõ.

Trong không khí phiêu bay hương hoa và hương quả, vu nữ mặc sa trắng, tay bưng mâm bạc đi vòng tới trước. Bờ vai tròn trịa, cánh tay phúng phính, da thịt như trân châu thượng đẳng nhất. Mái tóc dài buộc thành bím cao, giữa tóc điểm xuyết bảo thạch dùng xích bạc xâu lại.

Nam nhân tóc đen bào đen đi đằng trước đội ngũ, nhìn không thấy rõ mặt, bóng lưng lại nghiêm túc trang nghiêm.

Trên đường đội ngũ đi, tiếng cầu khấn thành kính của mọi người xuyên qua dòng chảy lịch sử, chảy vào tai Hà Ninh. Trong thần điện vang lên tiếng trống, nam nhân bước lên bậc thềm thần điện, các vu nữ thành kính dâng cống phẩm hiến cho thần, tiếp đó là trống điểm và tiếng đàn huyền, nhảy khúc vũ kính hiến cho thần linh.

https://thuviensach.vn

Đôi chân để trần, sa trắng tung bay, chuông bạc trên eo và chiếc xuyến trên cổ tay vang leng keng. Nhanh chóng xoay chuyển, sa trắng mông lung, giống như tiên cảnh.

Nam nhân tóc đen bào đen giơ quyền trượng màu bạc, tiếng trống trở nên gấp rút, y quay người, đôi mắt màu đen, dường như trong một thoáng đã cùng Hà Ninh nhìn nhau. Gương mặt quen thuộc, nhẹ nhíu một bên chân mày.

“Đại vu, ngài đang nhìn cái gì?”

Một giọng nam đột nhiên vang lên, trước mắt Hà Ninh lóe qua tia sáng như ánh trăng, giây tiếp theo, cảnh tượng phồn hoa đột nhiên biến mất, y đang đứng trước kiến trúc coi như hoàn hảo duy nhất trong thành, trong hành lang, thần điện sừng sững những trụ đá to cao.

Ma mút và địa hành thú dường như có chút sợ hãi, chỉ có thằn lằn xanh là bước sát theo cạnh Hà Ninh.

Quyền trượng trôi nổi ở phía trước, tia sáng vàng dẫn dắt Hà Ninh bước từng bước vào đại sảnh thần điện, tranh khắc trên mái vòm tựa như thoáng chốc sống lại, thằn lằn xanh bên cạnh phát ra tiếng gào, không phải tiếng gào quen thuộc, mà giống như tiếng gào của thằn lằn đen.

Hà Ninh quay đầu, hai chân sau của thằn lằn xanh chạm đất, ngửa đầu, mở miệng, đang kêu lớn với tranh trên mái vòm, bộ dáng đó, vô cùng ngốc nghếch.

Che mặt thở dài, lần trước vào đây, thằn lằn xanh rõ ràng không như thế, rốt cuộc có chuyện gì?

Quyền trượng cuối cùng dừng lại, hai giây sau, vù một cái bay lên, đâm một lỗ thủng trên mái vòm, ánh trăng và ánh sao chiếu vào, tia sáng vàng

https://thuviensach.vn

chậm rãi yếu đi, chậm rãi nhỏ lại, quyền trượng lại lần nữa hóa thành khuyên tai, ghim chặt vào lỗ tai trái của Hà Ninh.

Dưới ánh trăng, mặt đất phủ đầy cát bụi đột nhiên sáng bừng lên, chùm sáng tạo thành đồ án kỳ quái, dưới đất vang lên tiếng ầm ầm.

Tim Hà Ninh đập thật nhanh, không thể tiếp tục ở lại đây!

Lý trí cho Hà Ninh biết nhất định phải chạy, nhưng thần điện lại giống như có một sức mạnh thần bí, trói chặt hai chân y, khiến y không thể bước một bước. Muốn cầu cứu thằn lằn xanh, y chạy không được, cũng có thể bảo thằn lằn xanh mang đi mà?

Không ngờ tình trạng của thằn lằn xanh còn tệ hơn, y dù sao vẫn còn kiên cường đứng, vị này đã ngũ thể chạm đất.

Ma mút và địa hành thú bên ngoài thần điện trở nên nóng nảy, tiếng voi gầm dính liền, nhưng chung quy không dám bước tới một bước.

Tiếng ầm ầm giảm dần, sức mạnh trói buộc hai chân cũng thoáng chốc biến mất, Hà Ninh co chân muốn chạy, không quên dùng lực vỗ thằn lằn xanh vẫn còn nằm bẹp dưới đất.

Còn nằm bẹp làm gì? Mau chạy!

Ngay khi vừa mới bước bước đầu tiên, phiến đá dưới chân đột nhiên sụp xuống, rồi nhanh chóng rớt xuống, Hà Ninh lại lần nữa dựng ngón giữa với đại thần xuyên việt, chừng nào mới chịu ngưng hả? Còn muốn làm gì nữa?! Thật sự ngứa mắt khi thấy y sống an ổn được vài ngày sao?!

Tõm! Tõm!

Dưới thần điện có một dòng sông ngầm chảy qua, Hà Ninh may mắn không bị ngã chết , nhưng xém chút chết chìm. Cố gắng bơi tới bên bờ, hắt

https://thuviensach.vn

xì liền hai cái.

Nước sông rất sâu, đủ ngập qua đỉnh. Cũng rất mát, lạnh tới xanh mặt. Thằn lằn xanh lên bờ trước Hà Ninh một bước, rõ ràng cũng bị lạnh.

Nhảy mạnh vài cái, cởi quần xuống vắt khô, để thân thể ấm lại một chút, Hà Ninh lúc này mới chú ý tới, trên vách đá hai bên, không biết ai đã đục ra lỗ lõm, trong lỗ lõm, hạt châu màu trắng nhợt to bằng hạt đào đang tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ.

Dòng sông dưới đất tựa hồ không có điểm cuối, minh châu trên vách đá cứ như một loại chỉ dẫn.

Ngẩng đầu nhìn chỗ mình rớt xuống, cao như thế, không ngã chết, quả thật may mắn!

Nghĩ cách leo lên, hay là đi tới trước?

Hà Ninh quay đầu nhìn thằn lằn xanh, "Anh bạn, mày thấy sao?"

Thằn lằn xanh: "…"

Hà Ninh: "Được, vậy chúng ta cứ đi tiếp vậy. Không tìm được đường thì cùng lắm là quay lại thôi."

Thằn lằn xanh: "…"

Một người một thằn lằn, giống như trở lại cuộc sống kết bạn sinh sống trong hoang mạc trước kia, trong ánh sáng trắng dịu nhẹ, men theo bờ sông bước đi từng bước.

Hà Ninh vô thức sờ khuyên tai trên tai trái, có một chút thay đổi so với trước kia, từ dái tai trực tiếp kéo dài lên vành tai, bên cạnh bảo thạch đen có thêm hai viên bảo thạch màu máu đỏ, giống như khảm hai giọt máu tươi lên trên sắc bạc.

https://thuviensach.vn

NAM VU

Lai Tự Viễn Phương

dtv-ebook.com

Chương 14: Hài Cốt

Nước sông lạnh lẽo quanh co khúc khuỷu dưới đất, Hà Ninh và thằn lằn xanh men theo bờ sông đi ngược dòng chảy, vòng qua một khúc quanh nhỏ hẹp, tầm nhìn chợt mở rộng. Nước sông trở nên chảy siết, đập vào tảng đá bên bờ, không ngừng có cát vụn bị xối rớt vào đáy sông, rất nhanh biến mất tăm.

Mặt nước vẫn trong vắt, tại chỗ xoáy nước trên mặt sông, thỉnh thoảng có thể thấy cá bạc nhảy lên khỏi mặt nước. Rất giống loại cá nhỏ mà Hà Ninh từng ăn qua, độ lớn thì lại gấp chục lần, ít nhất cũng dài cỡ cẳng tay Hà Ninh, vây lưng và vây đuôi đỏ tươi như máu, thân cá nhỏ dài như một mũi mâu sắc bén, phóng vù ra rồi lại rớt vào nước.

Nhìn những con cá này, Hà Ninh không khỏi liếm môi.

Cá ăn trước khi ngủ đã tiêu hóa hết, lại thêm vừa kinh vừa sợ hồi nãy, bụng đã kêu ùng ục rồi.

Nhưng y cũng biết, những con cá này chắc chắn khó bắt, cho dù bắt được, hiện tại cũng không cách nào đốt lửa, lẽ nào ăn sống?

Hà Ninh do dự không thôi, thằn lằn xanh thì đã nhảy bõm vào nước, lao thẳng tới chỗ cá bạc nhiều nhất, chân trước thô ngắn và chân sau mạnh mẽ không phát huy được bao nhiêu tác dụng trong nước, ngược lại trở nên vụng về, cái miệng rộng và hàm răng sắc bén bù vào chỗ thiếu sót của động tác. Bì bõm tới thượng lưu, mở to miệng, khi cá nhảy ra khỏi mặt nước, cổ họng rướn ra, cắn lấy con cá giãy giụa, nuốt trọn vào bụng.

https://thuviensach.vn

Hà Ninh nhìn trợn mắt nghẹn họng.

Đột nhiên, một con cá sống bị ném lên bờ, thằn lằn xanh quay nhìn Hà Ninh kêu một tiếng, rồi tiếp tục đi bắt cá. Rất rõ ràng, thứ tốt phải chia sẻ với anh em.

Cá trên bờ tăng lên tới năm con, Hà Ninh vội quẫy tay với thằn lằn xanh, "Đủ rồi!"

Thằn lằn xanh há to miệng, Hà Ninh có thể cảm thấy được sự vui vẻ của nó lúc này, cười dựng ngón cái khen ngợi: "Lợi hại!"

Thằn lằn xanh tiếp tục bắt cá, vừa bắt vừa nuốt. Hà Ninh cúi người, năm con cá bạc đang cố gắng quẫy đuôi, miệng không ngừng khép mở.

Ăn sống thì ăn sống vậy, máu linh dương, bò cạp sống, không phải cũng nuốt rồi sao?

Cầm một con cá bạc trong tay, móng tay sắc bén đâm vào thân cá, trực tiếp thay thế dao nhỏ. Tuốt hết vây cá màu bạc, xé xuống một miếng, thịt cá trơn mịn, vào miệng sảng khoái, mang theo vị tanh cực nhạt, vị ngọt lại rõ ràng.

Rất ngon.

Đồ ngon khiến Hà Ninh híp mắt lại, như con mèo được thỏa mãn.

Ba con cá vào bụng, chỉ no lưng lửng, xé con thứ tư, thằn lằn xanh đã lên bờ, trong ánh sáng dịu nhẹ, màu sắc trên người tựa hồ có thay đổi.

Hà Ninh cắn thịt cá, nhai chem chép, nhìn kỹ thằn lằn xanh, màu xanh lục biến thành xanh đậm, tuyệt đối không phải vấn đề ánh sáng.

"Anh bạn, sao mày lại biến thành màu này?"

https://thuviensach.vn

Thằn lằn xanh: "…"

"Thời kỳ sinh trưởng?" Hà Ninh nuốt cá xuống, "Năm nay mày mấy tuổi?"

Thằn lằn xanh dù có thông minh, cũng không thể biết đếm như người. Hà Ninh chỉ có thể suy đoán, vị này đại khái nằm ở thời kỳ thiếu niên.

Cầm con cá cuối cùng, sờ sờ bụng, ra hiệu bảo thằn lằn xanh cuối đầu, trực tiếp ném cá vào miệng nó. Ngồi xổm bên bờ rửa tay, nghiêng đầu nhìn thằn lằn xanh một cái, không khỏi cảm thán, còn chưa thành niên, khó trách thỉnh thoảng kiêu ngạo.

Ăn no uống đủ, hai người bạn tiếp tục lên đường.

Tiếng nước chảy không ngừng đập vào màng nhĩ, nước sông phân nhánh ở phía trước, nói chính xác chút, là hai con sông khác nhau, đang ở điểm giao nhau, mới hình thành sông ngầm Hà Ninh thấy trước đó.

"Đi bên nào?"

Hà Ninh ôm vai nghiêng đầu, mái tóc dài màu đen đã khô ráo, theo động tác của y có hơi lay động. "Trái hay phải?"

Hà Ninh ngẩng đầu nhìn thằn lằn xanh, thằn lằn xanh cũng không cách nào cho y câu trả lời.

"Đi bên trái trước." Hà Ninh chỉ có thể tự quyết định, giống như trước kia, "Đi không được, thì lại trở về."

Sông ngầm bên trái rõ ràng rộng hơn bên phải nhiều, trên vách đá ven bờ, đồng dạng cũng đều có lỗ lõm chứa hạt châu. Khác ở chỗ trên vách đá còn có khắc tranh trừu tượng khá rõ, miễn cưỡng có thể nhìn ra ngoại hình của người và thằn lằn, trong tay người cầm một thứ giống như cây gậy,

https://thuviensach.vn

phần đỉnh cây gậy đang phát sáng, vóc dáng thằn lằn rất lớn, mỗi con thằn lằn đều mọc cánh.

Vừa đi vừa nhìn, sau đó, Hà Ninh luôn cảm thấy những bức họa này rất giống cảnh tượng y thấy trong tia sáng vàng trước kia, nam nhân tóc đen ngồi trên lưng thằn lằn đỏ.

Gào!

Thằn lằn xanh đột nhiên kêu lên, Hà Ninh chuyển lực chú ý khỏi bức họa, nhìn về phía trước, lập tức kinh ngạc.

Một bệ đá nổi lên giữa lòng sông, ba nữ nhân mặc sa trắng, dùng tư thế thành kính nhất quỳ ở trên. Sa trắng và tóc dài xõa trên lưng, gió do dòng chảy tạo nên thỉnh thoảng sẽ thổi qua mái tóc của họ, nhẹ bay lên giữa không.

Các nữ nhân lặng lẽ quỳ, vô thanh, vô tức, như đang cầu nguyện với thần.

Nhưng, ở nơi không thấy mặt trời sao?

Hà Ninh nhíu chặt mày, thử gọi một tiếng, âm thanh vọng lại giữa những vách đá, luẩn quẩn, càng thêm trống trải, quái dị.

Đi vòng qua? Hay lùi về?

Hà Ninh không xác định được, trung tâm của bệ đá lại đột nhiên phát sáng, tai trái nóng rát, nữ nhân quỳ ở đó, bị xói mòn biến mất từng chút, hóa thành cát bụi màu trắng trong gió.

Lúc này, Hà Ninh nhìn thấy trung tâm bệ đá, một chiếc hộp hình vuông màu đen, không biết làm từ chất liệu gì, kim quang nhàn nhạt từ khe hộp tỏa ra, phản chiếu xung quanh, như ánh sáng lưu động.

https://thuviensach.vn

Đi qua!

Hà Ninh cắn chặt môi, hai chân như không nghe sai sử, bước vào lòng sông.

Nước sông xung quanh bệ đá không sâu, chỉ mới qua khỏi eo Hà Ninh, một tay chống lên bệ đá, nhảy lên, quay đầu lại, thằn lằn xanh vẫn đứng bên bờ, không theo qua.

Cẩn thận tránh cát bụi màu trắng bạc kia, nhặt hộp lên, từ đường vân nhìn chắc là bằng gỗ, còn về loại gỗ nào, Hà Ninh không cách nào phán đoán.

Trên hộp gỗ không có khóa, mở nắp ra, trong hộp là một cuộn da dê, kim quang chính là từ nó phát ra. Mở cuộn da dê, văn tự màu vàng đang chảy như nước, mỗi một chữ đều chậm rãi lưu chuyển như có sinh mạng.

Kiểu chữ uốn khúc, như bức tranh trừu tượng, rõ ràng không nhận ra, nhưng đập vào mắt, Hà Ninh lại có thể hiểu hàm nghĩa trong đó.

"… Kẻ phản bội vĩnh viễn rơi vào địa ngục, tội nghiệt tham lam không cách nào xóa bỏ… dùng máu tươi và sinh mạng trả giá, cầu xin thần linh trừng phạt."

Cuộn da dê không hoàn chỉnh, đọc qua hai lượt, Hà Ninh xác định, đây chắc là quyển sau, phần ghi chép tội nghiệt và kẻ phản bội không nằm ở đây.

Vậy thì, ba nữ nhân vừa rồi, là đang canh giữ thứ này?

Nghĩ tới đây, Hà Ninh đột nhiên ngây ra, sao y lại biết những thứ này?

Bệ đá đột nhiên bắt đầu lắc lư, thằn lằn xanh ở bên bờ nóng ruột kêu lên, không kịp nghĩ nhiều, Hà Ninh lập tức nhảy xuống nước, nhanh chống bơi

https://thuviensach.vn

vào bờ, tiếp đó là tiếng vang ầm ầm, bệ đá vỡ nát sụp xuống, chìm vào trong nước.

Trong dòng nước nổi lên một đám vẩn đục, rất nhanh bị dòng nước xối đi, biến mất tăm. Mặt nước vẫn như cũ, như thể bệ đá đó và nữ nhân trên bệ đá chưa từng xuất hiện.

Bóp chặt cuộn da dê, trong đầu Hà Ninh đột nhiên vang lên một âm thanh, lúc ẩn lúc hiện, dịu hòa, “Đại vu, đại vu tôn kính.”

Trong âm thanh như có mang theo tiếng chuông, Hà Ninh vỗ mạnh lên mặt, tỉnh táo lại một chút!

Sau lưng đột nhiên bị hích một cái, ngẩng đầu lên, có thể cảm nhận được sự lo lắng của thằn lằn xanh.

“Không sao.” Hà Ninh vỗ thằn lằn xanh, cười nói: “Tao không sao.”

Nhìn phía trước, trong lòng Hà Ninh trào lên không xác định, tựa hồ còn có thứ gì đang gọi y, nhưng y lại không muốn tiếp tục đi nữa.

“Trở về thôi.” Tất cả quá mức khó tin, dù cho thần kinh có thô, sớm muộn cũng sụp đổ, “Dưới này quá lạnh, chúng ta lên trên cho ấm lại thôi.”

Thằn lằn xanh không có dị nghị.

Lúc trở về nhanh hơn khi tới, đi tới chỗ hai dòng sông giao nhau, bước chân Hà Ninh chậm lại, luôn cảm thấy sau lưng có một âm thanh đang gọi mình, thân thiết, hoài niệm, còn mang theo bi thương, xuyên qua trăm năm.

Hà Ninh dừng lại, đột nhiên quay người, lội qua nước sông, chạy về hướng âm thanh truyền tới.

Tiếng bước chân đang vang vọng, hơi thở cũng trở nên gấp rút, âm thanh trong đầu càng lúc càng rõ ràng, gần rồi, gần hơn rồi!

https://thuviensach.vn

Cuối cùng, cũng tới đầu nguồn dòng nước, nước chảy cuồn cuộn, trào ra từ một lỗ sâu như cối xay, sau nguồn nước, cạnh vách đá lởm chởm, một bộ hài cốt thật to nằm đó.

Đầu lâu và xương chân còn hoàn chỉnh, xương sống và xương sườn thì đã vỡ vụn, mười mấy trường mâu khắc vu văn chằng chịt giữa bộ hài cốt, mũi mâu sắc bén, lóe tia sáng bạc. Có thể tưởng tượng, động vật cực đại này trước khi chết đã chịu đựng đau đớn cỡ nào.

Xương sọ đặt lên xương chân trước, hốc mắt đen thui.

Tại sao nó lại ở đây? Nó không nên ở đây!

Mắt Hà Ninh đỏ lên, như phát điên lao về phía trước, cầm trường mâu dưới đất lên, bẽ gãy!

Kẻ phản bội, đáng chết! Kẻ tội nghiệt, nên rơi vào địa ngục!

Đôi mắt màu đen đỏ lên, mái tóc dài đen kịt múa loạn theo động tác của y, lòng bàn tay bị trường mâu gãy rạch phá, máu tươi rớt xuống, y lại không để ý.

Phẫn nộ không cách nào phát tiết, chua xót trào lên ngực, mặt lạnh ngắt.

Ngạc nhiên xoa mặt, y khóc sao? Đây là tình cảm thuộc về y?

Ném trường mâu đã gãy đi, Hà Ninh ngồi quỳ trước đầu lâu cự thú, cánh tay run rẩy vuốt qua xương trắng, tiếng kêu không giống người trào ra từ cổ họng như muốn xé nát mặt đất.

Xuyên qua vách đá, trào khỏi dòng sông, vượt qua mặt đất, gió vút qua sa mạc, cuộn lên phẫn nộ và oán hận, bi thương trầm nặng khiến sinh linh phát cuồng.

https://thuviensach.vn

Âm thanh trở nên khàn đi, nước mắt chảy khô, một nhúm kim quang dịu hòa bao bọc Hà Ninh, bi thương và phẫn nộ dần đi xa, hai mắt xung huyết chậm rãi nhắm lại.

Thằn lằn xanh bước qua, cung kính cúi người trước hài cốt của cự thú, miệng lớn ngậm cuộn da dê lên, kim quang đưa Hà Ninh lên lưng nó. Cõng Hà Ninh, nó lùi ra khỏi chỗ hài cốt, bước từng bước quay trở về.

Trong hoang mạc, mặt trời gay gắt như muốn nướng khô mỗi giọt nước cuối cùng trong không khí.

Thương nhân chạy khỏi hoang thành, y bào nhiễm máu tươi, khóe môi nứt ra từng đường máu, lảo đảo bước cạn bước sâu. Ý chí cầu sinh chống đỡ cho hắn từ đầu tới cuối không quỵ ngã, nhưng, đã sắp tới cực hạn.

Chim ăn thịt thối luẩn quẩn trên không, đang chờ đợi bữa ngon này.

Tầm nhìn trở nên mơ hồ, tất cả trước mắt như sóng nước lưu động, tuyệt vọng gần như đè nghiến ý chí cầu sinh.

Đột nhiên, thương nhân không dám tin mở to mắt, trong tuyệt cảnh, hắn nhìn thấy một đầm nước! Là ảo giác cũng được, là gì cũng vậy, dùng sức lực cuối cùng, hắn chạy qua.

Bổ vào dòng nước trong vắt, đây không phải ảo giác! Vùi vào nước, hắn giống như lạc đà uống từng hớp lớn, căn bản không để ý tới vết thương bị đau.

Bên tai truyền tới tiếng động vật, thương nhân ngẩng đầu lên, dê một sừng thành đàn, đang được người chăn lùa tới cạnh đầm nước.

Khi đàn dê tới, hắn nhìn thấy trang phục của mục dân, vòng cổ màu sắc, khăn bịt đầu màu vàng nâu, múa may roi dài, làn da màu nâu nhạt, người Battier.

https://thuviensach.vn

Mục dân cũng nhìn thấy thương nhân, thúc lạc đà đi tới, thương nhân đã ngất lịm bên bờ đầm. (Mục dân: Dân chăn nuôi, du mục)

https://thuviensach.vn

Chương 15: Câu Chuyện Của Thương Nhân

Khi Hà Ninh tỉnh lại, đã là ba ngày sau.

Ngồi dậy, đầu đau từng cơn, trước mắt tối đen, bụng kêu vang.

Thằn lằn xanh không ở bên cạnh, ma mút và địa hành thú cũng không có. Y thử lên tiếng, cổ họng khá đau, âm thanh khản đặc, ký ức xa lạ tràn vào đầu, từng cảnh tượng như một mớ lộn xộn không tìm thấy đầu mối.

Hà Ninh gập hai đầu gối lại, cố sức chỉnh lý mái tóc, luôn cảm thấy mình ngủ đã rất lâu rồi, không ngừng nằm mơ, sau khi tỉnh lại, tất cả trong mơ đều trở nên mơ hồ, nhớ rõ nhất chỉ có con thằn lằn đỏ đó.

Vảy chói mắt như bảo thạch, tiếng gầm hùng hồn, mở đôi cánh bay lên tầng mây, kiêu ngạo nhìn đất trời.

Từ ấu thú tới thành niên, con thằn lằn đó như dấu ấn, khắc sâu vào trong đầu Hà Ninh.

Nhưng, những cái này không thuộc về ký ức của Hà Ninh. Tiếp tục như thế không phải y sẽ biến thành người khác sao?

Thở dài một tiếng, cảm thấy kỳ quái thì lại thế nào? Bản thân xuyên việt đã là chuyện rất kỳ lạ rồi.

Tiếng bước chân nặng nề truyền tới, Hà Ninh ngẩng đầu lên, là ma mút. Thằn lằn xanh đã biến thành màu xanh đen đi bên cạnh nó, thấy Hà Ninh đã tỉnh, liền chạy vội lại. Ma mút phát ra tiếng voi gầm kéo dài, địa hành

https://thuviensach.vn

thú phục kích săn mồi ở bên bờ hồ nửa tháng đột nhiên ngẩng đầu khỏi đống cỏ, dọa động vật uống nước lập tức tan đi.

Lại gần rồi, thằn lằn xanh bắt đầu đi xung quanh Hà Ninh, ma mút hất vòi dài, Hà Ninh lập tức căng thẳng thần kinh, "Không được phun nước!"

Động tác của ma mút cứng lại giữa đường, lỗ tai to phật phật, hai mắt không hiểu cộng vô tội.

"Biểu hiện bạn tốt cũng không được!"

Tiếp tục không hiểu, tiếp tục vô tội.

"Chúc mừng cũng không được!"

Dưới đè ép, ma mút chỉ có thể từ bỏ, rống lên một tiếng, không cam tâm.

"Tao biết mày vui." Hà Ninh đứng lên, vỗ vòi ma mút một cái, "Ở đây chỗ nào cũng là nước, không cần phải phun."

Nếu người họ Hà nào đó biết, trong ba ngày mình hôn mê, khi nóng nhất đều là ma mút phun nước hạ nhiệt cho y, không biết sẽ có cảm tưởng thế nào?

Trên tám mươi phần trăm là y thà rằng mình không biết.

Rất nhanh, bụng Hà Ninh lại bắt đầu kêu vang, so với lo lắng chuyện tương lai chưa chắc sẽ phát sinh, nên giải quyết vấn đề dân sinh trước đã.

Bắt cá tạm thời không có thể lực, chỉ có thể đến bên bờ hồ hái quả. Thằn lằn xanh và ma mút theo bên cạnh y, đoạn đường không dài, nhưng Hà Ninh lại đổ không ít mồ hôi, sờ sờ bụng, tuyệt đối là do đói.

Nước trong hồ thấm nhuần hoang thành, dây mây màu xám và màu xanh leo đầy trụ đá, kết quả chi chít tỏa ra mùi thơm thanh dịu, thu hút chim

https://thuviensach.vn

trong sa mạc, còn cả mấy con chim lớn chân dài cổ dài như đà điểu, lông vũ thì lại màu xanh lục.

Hai con mèo cát mà Hà Ninh mang về an cư ở bên bờ hồ bán nguyệt, côn trùng, chim nhỏ, mấy loài bò sát loại nhỏ, đủ cho chúng bắt mồi, không mất bao lâu, hai con liền biến thành một ổ.

Vù một tiếng, mấy loài chim đang mổ quả bắt cá bạc đập cánh bay lên, mấy con chim lớn đáp vào nước cũng cảnh giác nhìn Hà Ninh và thằn lằn xanh cùng ma mút bên cạnh y.

Ba vị này tới, đương nhiên khiến chúng rất bất an.

Không biện pháp, Hà Ninh đuổi ma mút ra bên bờ hồ gặm vỏ cây ăn cỏ, thằn lằn xanh đuổi không đi, chỉ có thể để nó ở bên bờ hồ bắt cá, còn mình lội nước đi vào trong hồ. Nước càng lúc càng sâu, tóc đen bị thấm ướt, chim lớn vẫn giữ cảnh giác, chim nhỏ trong không lại lục tục đáp xuống, tựa hồ nhận ra Hà Ninh sẽ không tạo ra uy hiếp với chúng.

Hà Ninh hái xuống một xâu quả xanh, một quả trong đó còn có vết bị chim mổ. Miệng bắt đầu chảy nước dãi, cấp bách bỏ quả vào miệng, mùi vị giòn ngọt.

Liên tục nhiều quả, Hà Ninh cuối cùng ăn no, thở ra một hơi, mới phát hiện sức ăn của mình tăng cao, ăn hết một lượng đủ ăn một ngày trước kia.

Thằn lằn xanh ở bên bờ hồ bắt cá, lại không tiện như trong sông ngầm. Cá quá nhỏ, nuốt vào miệng, không ít con bị rớt ra từ kẽ răng. Ngược lại chim cỡ bự lông vũ màu xanh thì vô cùng linh hoạt, dùng vuốt chụp, dùng miệng gắp, liên tục nhiều con, gần như không lần nào xổng. Ngửa cổ nuốt một con, kêu hai tiếng, như đang cười nhạo sự vụng về của thằn lằn xanh.

Nhìn cá nhỏ giãy dụa trong miệng chim, Hà Ninh lại bắt đầu nuốt nước miếng. Ngắm chuẩn rồi, bắt một con cá dài hai thước trực tiếp bỏ vào

https://thuviensach.vn

miệng.

Hàm răng khép lại, vị cá tươi ngọt khiến Hà Ninh thỏa mãn, một lúc sâu, y lại ngây ra.

Cá sống?

Cũng không phải không thể đốt lửa, tại sao y lại chỉ muốn ăn sống? Hay cảm thấy mùi vị không tồi? Lẽ nào là do lúc ở sông ngầm đã ăn cá sống?

Sắc mặt Hà Ninh có chút khó coi, tiếp theo lại lắc đầu, không bắt cá nữa, bước lại cạnh thằn lằn xanh, y phải suy nghĩ, nhất định phải suy nghĩ.

Rời khỏi hồ nước, tâm tình buồn bực khiến Hà Ninh đứng ngồi không yên. Đi men bờ hồ, bất tri bất giác đi tới trước thần điện, nhìn kiến trúc trước mặt, y nên đi một lần nữa không?

Không quyết định được, dứt khoát quay người đi, tiếp tục đi dạo trong thành. Dần dần cách xa hồ nước, đi tới nơi bọn cướp sa mạc bị địa hành thú giết.

Di cốt của lạc đà và người toàn bộ không thấy, trên mặt đất chỉ có vết máu đã khô, vải vóc rách nát, cây đuốc đã tắt, còn có mười mấy túi nước và túi đồ tản mác.

Túi đồ cột gân thú, một cái túi bị địa hành thú cắn rách, hương liệu được bọc kỹ lưỡng bên trong rơi ra, địa hành thú rõ ràng không thích mùi này, những túi khác đều chỉ bị ném ở đó, không có bất cứ tổn hại nào.

Hà Ninh đi qua, mùi của hương liệu này khiến y nhớ tới hạt tiêu. Cong lưng nhặt một túi hoàn hảo lên, mở gân thú, dốc ra mấy hạt tinh thể màu xám trắng, không đợi Hà Ninh phân biệt nó là cái gì, đã bị thằn lằn xanh một phát cuốn vào miệng, lạo xạo vài cái, nuốt vào bụng.

https://thuviensach.vn

Lại đổ ra mấy hạt, dưới ánh mắt lăm le như hổ rình mồi của thằn lằn xanh, Hà Ninh cẩn thận liếm liếm, lập tức sáng mắt, muối!

Tuy hơi đắng và chát, nhưng quả thật là muối.

Đổ muối trở lại, cột miệng túi lại, nghiêm túc nói với thằn lằn xanh có chút thất vọng: “Anh bạn, muối không thể ăn như thế, không sợ mặn sao?”

Trong mười mấy cái túi, có muối, có tiêu, có thì là, còn có ớt được nghiền thành bột.

Cảm tạ thần linh!

Hà Ninh nước mắt lưng tròng, cuộc sống xui xẻo sống lâu rồi, y cũng sắp quên vận may là mùi vị thế nào.

Cột mười hai túi đồ lại với nhau, ngay cả cái túi bị địa hành thú cắn mở cũng không bỏ qua, như vậy, cho dù không uống máu thú, cũng sẽ không có nguy cơ biến thành người lông trắng.

Phía đông đại lục Aram sản xuất nhiều bảo thạch và hoàng kim, nhưng không sản xuất muối, sản lượng hương liệu cũng không ít, tất cả muối và phần lớn hương liệu đều do đội thương buôn ở phía bắc và phía nam vận chuyển tới.

Hà Ninh chỉ vui mừng vì cuộc sống đã có muối ăn, mà không biết, mấy túi trong tay y đáng giá hơn cả hoàng kim.

Thứ thủ lĩnh bọn cướp mang theo bên người, giá trị sẽ thấp sao?

Hôm đó, Hà Ninh vui vẻ ăn một bữa cá nướng, địa hành thú còn tha về cho y một con thỏ, thêm thì là và ớt, hương thơm tứ phía.

Cuộc sống có mùi vị, mới là cuộc sống chân chính!

https://thuviensach.vn

Không lo lắng sẽ dẫn tới dã thú, có địa hành thú ở đây, tới cũng chỉ tự đưa cơm.

Hà Ninh rửa tay xong, nhìn bóng đổ trong nước, nhíu mày, lấy dao nhỏ đã lâu không dùng trong túi ra, túm một lọn tóc dài, dùng sức cắt, nhanh chóng gọn lẹ, tóc dài vốn qua eo đã thành tóc ngắn, phủi tóc vụn trước trán, như vậy mới mát mẻ.

Thỏa mãn dựa vào người ma mút, vấn đề bụng đã giải quyết, nên nghĩ biện pháp về quần áo, toàn thân trên dưới chỉ còn một cái quần luôn là vấn đề, vạn nhất ngày nào đó dùng hết tuổi thọ, lẽ nào thật sự phải học theo người nguyên thủy, lấy lá dây mây che người?

Y trở người, muốn tìm vải vóc phải ra khỏi hoang thành, nghĩ tới việc phải tiếp xúc với thế giới con người, Hà Ninh không khỏi cảm thấy rụt rè.

Bỏ đi, hiện tại nghĩ mấy thứ này cũng vô dụng, ngủ trước đã, ngày mai lại nói.

Ánh trăng dâng cao, Hà Ninh ngáp một cái, nhắm mắt lại. Thằn lằn xanh dựa vào người y, bụng cũng ăn no phồng lên, chìm vào ngủ say.

Ma mút đã quen với cuộc sống làm đệm dựa, phản đối vô hiệu, chỉ đành thỏa hiệp.

Hà Ninh trong mộng cuộn người lại, mái tóc đen đã cắt ngắn, lại đang dài ra với tốc độ không thể tin nổi.

Thần điện Ortiramhs.

Trong kính thất, truyền ra một tiếng nổ, vu nữ đứng đợi bên ngoài đồng thời giật mình, không kịp nghĩ nhiều đã đẩy cửa vào.

https://thuviensach.vn

Đại vu dáng vẻ héo úa ngã dưới đất, máu tươi nhiễm đỏ trường bào của bà. Lăng kính tượng trưng cho Ortiramhs lại vỡ nát thành từng miếng, chỉ còn lại không tới một phần ba coi như hoàn hảo, những phần khác toàn bộ rớt xuống đất, phía trên hoặc ít hoặc nhiều có dính máu của đại vu.

“Đại vu!”

Các vu nữ kinh hãi muốn chết, chân trần chạy qua, dìu đại vu chỉ còn ngoi ngóp dậy, so với một tháng trước, đại vu càng thêm già đi, cả người khô gầy héo rũ, tóc cũng xám tro không còn sắc màu.

Giống như là có lời nguyền đáng sợ đang luẩn quẩn trên bầu trời Ortiramhs, không ngừng nuốt chửng ngọn lửa sinh mạng và vu lực của đại vu.

Lăng kính của đại vu Ortiramhs đời đầu tiên lưu lại đã vỡ nát, đây là một dấu hiệu đáng sợ, các vu nữ kinh hoảng bất an.

Nhưng không thể nào biết được đáp án từ trong miệng đại vu.

Lẽ nào là trừng phạt của thần linh sao?

Đại vu được đưa về phòng ngủ, trừ trường bào dính máu, nếu không phải lồng ngực còn nhấp nhô, quả thật giống như một bộ xương khô bọc da người.

Ortiramhs muốn phong tỏa tin tức, nhưng các vu nữ bồn chồn lại vẫn bị thừa cơ hội, trước khi đại vu tỉnh khỏi hôn mê, tất cả những gì xảy ra trong thần điện, đã bị lan truyền cả đại lục Aram.

“Đại vu?”

Mudy tựa lên gối mềm, nắm quyền trượng bằng tay trái, nhẹ gõ lên lòng bàn tay phải, nhìn cuộn da dê trải ra trước mặt, đôi mắt màu lam lại lần nữa

https://thuviensach.vn

biến thành con ngươi dọc màu vàng.

Thương nhân đại nạn không chết được mục dân hảo tâm mang về hoang mạc, cùng đàn dê tới Battier.

Lịch sử của thành Battier cũng lâu dài như thành Burang, nhưng phong cách thành phố lại hoàn toàn bất đồng.

Tường thành Burang và kiến trúc trong thành áp dụng đủ các loại đá, màu sắc tươi diễm, tương tự như cố đô của đế quốc Aram trong bảng đồng ghi chép và Vu thành đã biến mất trong dòng chảy lịch sử. Thành Battier giống điểm tập trung của dân tộc du mục, trừ tường thành cao lớn và mấy kiến trúc chủ yếu trong thành, đa phần đều là lều, số lượng lều ngoài thành nhiều hơn hẳn trong thành.

Hàng rào vây quanh gia súc, lều các kiểu khác nhau, hình thành phong cảnh đặc trưng của Battier.

Mục dân lùa đàn dê về lại chỗ, thương nhân tỉnh lại, liền kể lại toàn bộ những chuyện hắn đã gặp trong sa mạc.

Bọn cướp đáng sợ xuất hiện tại ốc đảo, cổ thành hoang vu sâu trong sa mạc, cự thú đáng sợ, ma quỷ giống người mà không phải người… có người tin, nhưng phần nhiều chỉ cho rằng hắn là tên điên.

Thương nhân thề thốt bảo đảm tất cả là sự thật, hắn hình dung lại tòa hoang thành đó, rất khoa trương, nhưng lại dẫn nên hiếu kỳ của mọi người.

Trong sa mạc có rất nhiều truyền thuyết, cổ thành đã biến mất cũng là một trong đó, không chỉ lưu truyền trong bọn cướp, dân du mục cũng tương đối quen thuộc. Thương nhân không ngừng kể lại chuyện mình gặp cho người Battier, tin tức rất nhanh truyền tới tai Sekurus.

https://thuviensach.vn

Đút cho long ưng một cái chân dê, Sekurus kéo vải màu vàng nâu trên đầu xuống, hạ lệnh binh sĩ dẫn thương nhân đó về phủ thành chủ. Đối với câu chuyện của thương nhân, Sekurus rất hứng thú.

https://thuviensach.vn

NAM VU

Lai Tự Viễn Phương

dtv-ebook.com

Chương 16: Man Tộc

“Thành chủ đại nhân, tôi xin thề với thần linh, tất cả đều là thật!”

Thương nhân nằm bẹp dưới đất, tha thiết khẩn cầu. Bỏ qua phần khoa trương, thì hắn quả thật không nói dối.

Sekurus dựa lên thảm lông hoa lệ, mái tóc dài màu nâu kết thành bím rũ trước ngực, đuôi tóc buộc vòng vàng khảm ngọc thạch, từ vẻ mặt hoàn toàn không nhìn ra được cảm xúc của hắn lúc này. Thương nhân thấp thỏm bất an, hắn đang sợ hãi, có phải vì phóng đại quá mà khiến thành chủ đại nhân bất mãn không. Trên thực tế, Sekurus đang kinh ngạc về những thứ mới biết từ lời thương nhân.

Hoang thành sâu trong đại mạc, địa hành thú, người?

Nếu tất cả là thật, hắn nhất định phải đi một lần!

Thương nhân được lưu lại phủ thành chủ, bất luận hắn có muốn hay không, một khi thành chủ quyết định lên đường, hắn nhất định phải đồng hành.

Mất đi tài sản, mất đi đội thương buôn và hộ vệ, tin tức chậm chạp không truyền về phương bắc, trừ nghe lệnh, thương nhân không có lựa chọn thứ hai.

Nhưng, trước một ngày Sekurus quyết định xuất phát, biến cố phát sinh.

https://thuviensach.vn

Mục dân Battier phát hiện, đàn gia súc trở nên hoảng loạn bất an, dê một sừng liều mạng chen chút, bò sừng ngắn điên cuồng tông hàng rào, roi và tiếng la hét không có tác dụng gì, lạc đà cũng dùng sức muốn giãy khỏi dây cương, dường như đã phát sinh chuyện đáng sợ.

Trạng thái kỳ lạ của đàn gia súc khiến người dân Battier cảnh giác, có thể khiến gia súc bất an như thế, trong hoang mạc, chỉ đại biểu một chuyện, tai vạ man tộc phía tây mang tới!

Suy đoán của người dân rất nhanh được chứng thực, đường mặt đất xa xa cuộn trào cát bụi, tiếng cự thú gầm theo gió nóng sa mạc truyền vào tai người Battier.

Hơn hai mươi con địa hành thú xuất hiện trong cát bụi, trên lưng mỗi con, đều có một chiến sĩ man tộc làn da màu nâu đậm.

Da thịt chắc nịch như vách đá, tràn đầy sức lực, từ mặt tới ngực, là đồ đằng màu xanh tượng trương cho bộ tộc, đồ án màu đỏ trên vai phải, đại biểu số lượng giết địch trong chiến đấu.

“Man tộc! Là man tộc!”

Các dân chúng kêu lên, gia súc cuối cùng cũng tông gãy hàng rào, trong thành Battier vang lên tiếng kêu gào thê lương, cửa thành mở rộng, kỵ sĩ vũ trang toàn bộ từ trong thành ào ra, giữa không trung, mười mấy con mãnh cầm thật lớn đập cánh, hót vang vọng.

Máu tươi, sắp nhiễm đỏ Battier!

Chiến sĩ man tộc trên lưng địa hành thú phát ra tiếng kêu kỳ quái, giống như đang hòa vào tiếng gầm của địa hành thú, càng nhiều chiến sĩ man tộc xuất hiện sau lưng họ. Chân trần dẫm trên cát vàng, trong tay là các loại vũ khí lóe hàn quang, hú dài lao tới thành Battier.

https://thuviensach.vn

Các mục dân không đuổi theo gia súc nữa, lũ lượt cưỡi lên lạc đà, rút loan đao, người Battier dũng cảm, người Battier không sợ hãi, họ là hậu duệ của đế quốc Aram, vì bảo vệ nhà cửa, không sợ bất cứ kẻ địch nào!

Tiếng voi gầm dai dẳng, bước chân hữu lực, chấn động mặt đất.

Đồ đằng màu xanh, mái tóc dài màu đen, con mắt màu hổ phách, thủ lĩnh của bộ tộc Canyon lớn nhất phía tây đại lục Aram!

Sekurus đứng trên không siết chặt loan đao, tình thế gay gắt hơn bất cứ lúc nào.

Kony ngồi trên lưng ma mút, đây là vật cưỡi mới của hắn, ngẩng đầu nhìn long ưng đang bay quần trên bầu trời, khóe miệng hiện lên nụ cười tàn khốc.

Man tộc là chiến sĩ trời sinh, thân hình cường tráng, khí lực mạnh mẽ, tính cách như mãnh thú, trời sinh đã khát vọng máu tươi và giết chóc, đây là lời chúc phúc của đại vu ban cho chiến sĩ trung thành, cũng là lời nguyền.

“Gào!”

Kony đứng lên, hú vang như dã thú, hệt như sói đầu đàn của bầy sói sa mạc.

Sát ý, chiến ý, như cuồng phong cuốn xoáy cả chiến trường.

Mãnh cầm giữa không lao xuống, hai cột khói lửa trên đất va mạnh vào nhau.

Người Battier hiểu rõ, không thể chiến bại, một khi bị man tộc xông vào thành, tất cả sẽ bị hủy diệt.

https://thuviensach.vn

Man tộc phía tây còn tàn nhẫn hơn cả bọn cướp sa mạc, ngang ngược hoành hành hơn, tài sản sẽ bị cướp sạch, nữ nhân và gia súc sẽ bị đoạt đi, đầu của nam nhân sẽ bị treo trên trường mâu, máu tươi sẽ nhiễm đỏ cả Battier.

Tế tự của Canyon đứng không xa nhìn về hướng chiến tường, cho dù hai mắt không nhìn thấy bất cứ thứ gì, nhưng ông cũng có thể biết chiến trường đang xảy ra những gì.

Giơ cao mộc trượng, miệng tế tự phát ra âm điệu cổ quái, như vu văn, lại như từng tiếng thở dài.

Mấy nô lệ quỳ trước mặt tế tự, như mất đi thần trí, máu tươi thuận theo vết thương ở cổ chảy xuống, nhưng lại không có vẻ đau đớn, thành kính như thể chủ động hiến tế.

Nô lệ là tài sản quan trọng, tế tự sẽ không giết họ, máu tươi chỉ là tế phẩm thờ cúng cho thần linh. Dòng máu đỏ tươi chảy tràn ra một đồ án kỳ dị, nô lệ ngất đi được dẫn xuống.

Tế tự giơ cao mộc trượng, lớn tiếng hú lên, không chút sợ hãi cung tiễn của chiến sĩ Battier bắn ra. Hắn đang cầu nguyện với thần linh, cầu nguyện thắng lợi, máu tươi của tế tự, mới là thứ cung phụng tốt nhất.

Long ưng réo cao rồi lại xông về phía ma mút, vũ khí của Kony là một trường mâu màu đen, trên trường mâu có khắc vu văn màu vàng, đây là vũ khí của đại vu Aram để lại cho bộ tộc Canyon, có thể hủy diệt tất cả vũ khí sắc bén!

Sekurus kéo chặt dây cương, loan đoan nứt gãy, trong lòng chấn động.

Chiến đấu bên dưới thảm liệt hơn bất cứ lúc nào, man tộc muốn hoàn toàn chiếm lĩnh thành Battier?!

https://thuviensach.vn

Tin tức man tộc tiến công truyền tới thành Burang, Mudy vốn dự định ra ngoài không thể không thay đổi kế hoạch, nếu thành Battier bị công chiếm, thành Burang cũng không may mắn thoát được. Tranh đấu của hắn và Sekurus sẽ không dừng lại, man tộc thì lại là kẻ địch chung của phía đông đại lục Aram.

Cũng như thành Burang, những thành khác nhận được tin tức cũng gia tăng phòng bị, bộ lạc gần các thành dùng tốc độ nhanh nhất di chuyển, hoặc đi sâu vào trong sa mạc, hoặc tới các thành trợ chiến.

Tin tức truyền tới thần điện Ortiramhs, thần điện vốn nên có biểu thị lại yên tĩnh kỳ lạ. Không chỉ đại vu không xuất hiện, ngay cả vu nữ đại vu tin tưởng cũng không lộ mặt.

Điều này khiến các thành chủ cảm thấy vô cùng bất mãn. Biểu hiện của vu nữ trong các bộ tộc lúc này cũng rất khác thường, vu lực của các cô bắt nguồn từ Ortiramhs, nhưng không lâu trước đó, vu lực của các vu nữ đều đang không ngừng chảy mất.

Không ai hiểu được là chuyện gì, không có vu lực, tộc trưởng bộ tộc sẽ không cố kỵ các cô nữa, uy tín của Ortiramhs sẽ không còn tồn tại, đây là chuyện vô cùng đáng sợ!

Danda bị nhốt trong nhà lao ở thành Burang, tình trạng càng tệ hơn, làn da mịn màng trở nên thô ráp, khóe mắt mọc ra nếp nhăn, mái tóc dài xinh đẹp cũng mất đi ánh sáng, giống như một đóa hoa tươi mất chất dinh dưỡng mà nhanh chóng héo úa.

Danda cố gắng mở miệng, cổ họng phát ra tiếng ơ ơ. Vu lực của vu nữ là thần điện ban cho, thuộc về đại vu, không ai có thể ngờ được. Đại vu đang sử dụng vu lực của các vu nữ, kéo dài ngọn lửa sinh mạng của chính bà, giống như đã làm mấy trăm năm trước.

https://thuviensach.vn

Vu nữ Taiya, dòng huyết mạch sớm nhất có thể quay ngược về thời đại đế quốc. Đối với cái chết của đại vu đế quốc đời cuối, tất cả sử sách lưu truyền đều giữ kín như bưng, nhưng, vu nữ Taiya thì truyền lại bằng miệng, đại vu Ortiramhs đời đầu, đã cướp được thứ rất quan trọng trên người đại vu Aram, mới đạt được vu lực.

Vu nữ chiếm đoạt máu tươi của đại vu.

Danda cười uốn éo, cười điên cuồng không khống chế, cô cũng từng có cơ hội trở thành đại vu, ngự trị tại thần điện Ortiramhs. Đáng tiếc cơ hội bị vuột mất, thanh niên tóc đen đó, vốn nên là tế phẩm thuộc về cô!

Đôi mắt màu đen biến thành đỏ tươi, mái tóc dài trong thoáng chốc biến thành trắng xám, tiếng cười vang vọng trong địa lao, mang theo điên cuồng và tuyệt vọng.

Trong hoang thành, Hà Ninh lại lần nữa bước vào thần điện.

Bên rìa lỗ đen do mặt đất sụp xuống tạo ra còn có vết cào của thằn lằn xanh. Thằn lằn xanh bị bỏ lại ở ngoài, Hà Ninh luôn cảm thấy có một âm thanh đang nói với y, lần này, nhất định phải tự đi.

Hà Ninh rất kiên quyết, thằn lằn xanh rất ủ rũ.

Ngồi xổm trước hố, cúi đầu, chân trước dán sát bên người, như đứa trẻ bị vứt bỏ.

“Đừng như vậy.” Hà Ninh có chút không đành, “Mày ở trên đợi tao, tao ra ngay thôi, mang cá cho mày!”

Cá!

Cái đầu lập tức ngẩng lên, mở to miệng, lộ ra hàm răng nhọn, nhìn kỹ, cái đuôi còn quẫy hai cái.

https://thuviensach.vn

Hà Ninh: "…"

Được rồi, đây là một đứa trẻ lớn xác, y hiểu.

Hít thật sâu, Hà Ninh chống hai tay bên rìa, chậm rãi trèo xuống. Sau khi hai chân chạm đất, hòa hoãn nhịp tim kịch liệt, men theo đường đi tới. Hạt châu trên vách đá tỏa ra tia sáng dịu nhẹ, tiếng nước chảy càng thêm rõ ràng. Đi tới chỗ hai dòng sông ngầm giao nhau, lội qua dòng nước, Hà Ninh tăng nhanh tốc độ.

Bộ hài cốt cực lớn lặng lẽ nằm tại chỗ cũ, trên mặt đất là trường mâu bị Hà Ninh bẻ gãy.

Một tay gác lên đầu lâu của bộ xương, chua xót và phẫn nộ lại trào lên trong lòng. Cắn môi thật mạnh, y không thể lại bị cảm xúc chi phối, thằn lằn xanh không ở bên cạnh, nếu ngất nữa, không có ai cõng y lên.

Trực giác cho y biết, nhất định phải tới một lần, có lẽ có thể tìm được đáp án cho tất cả nghi hoặc.

Những gì mắt nhìn thấy, trừ xương trắng và trường mâu, thì không còn gì. Cong lưng, nhìn xuống dưới đầu lâu, vẫn không thấy gì.

Lẽ nào là y nghĩ sai?

Lúc này, tai trái Hà Ninh lại đột nhiên nóng lên, khuyên tai hóa thành quyền trượng, một tia sáng vàng dung nhập vào vách đá mà bộ hài cốt dựa vào.

Vách đá lồi lõm gồ ghề đột nhiên phát sáng, từng điểm sáng hội tụ thành đồ án cổ xưa, giống như vì sao sáng lên giữa trời đêm, hiện ra trước mặt Hà Ninh.

https://thuviensach.vn

Không đợi y nhìn rõ trong đồ án vẽ cái gì, dưới chân lại truyền tới chấn động kịch liệt, đá vụn và cát vụn từ đỉnh đầu rớt xuống, đầu nguồn sông ngầm, nguồn nước đột ngột khô cạn, dòng nước cứ như cắt ngang thình lình, âm thanh chói tai vang vọng giữa vách đá.

Cót két, cót két.

Giống như xích sắc đã gỉ và bánh răng không ngừng ma sát, vách đá hạ xuống từng chút, lộ ra cảnh tượng phía sau.

Mùi mốc meo ập vào mũi. Hà Ninh bước lùi mấy bước, tiếp theo mặt đất lắc lư, y không cẩn thận té ngã. Một tay chống xuống đất, đá vụn sắn bén rạch đứt lòng bàn tay, đau tới nhíu mày, y nâng tay lên, chỗ vết thương chảy ra máu tươi.

Mặt đất dần bình ổn lại, vách đá cực lớn hoàn toàn chìm xuống đất, như thể nó chưa từng tồn tại.

Sau vách đá, là một mật thất đục trong đá, cuộn da dê và bảng đồng chiếm phần lớn không gian.

Ba bộ hài cốt nằm dưới đất, từ váy dài chưa mục nát và chiếc xuyến trên cổ tay, có thể đoán ra họ là nữ.

Váy sa và vòng xuyến rất quen mắt.

Váy sa phất phới, vòng xuyến và chuông bạc vang đinh đang, thiếu nữ mỹ lệ.

Đây là ‘ảo ảnh’ từng tồn tại trong đầu y.

Đợi khi mùi mốc tan đi, Hà Ninh đi tới trước mật thất, có thể nhìn thấy rõ, hai bộ hài cốt có xương ngực bị gãy, giữa xương sườn bị gâm một con dao găm, bộ hài cốt còn lại, trong người còn lưu phần đầu mũi tên bị gãy.

https://thuviensach.vn

Trên chân của bộ hài cốt cuối cùng, trải một cuộn da dê, nội dung trên đó rõ ràng chưa viết xong, vết chữ màu đỏ sậm, giống như dùng máu tươi để viết.

Có lẽ, vốn chính là máu tươi.

Vào mật thất rồi, cẩn thận nhặt cuộn da dê lên, cũng giống cuộn da dê y tìm được trên bệ đá, nguyền rủa giống vậy, nguyền rủa kẻ phản bội vĩnh viễn rơi vào địa ngục.

Tránh khỏi hài cốt của các nữ nhân, Hà Ninh cầm một tấm bảng đồng lên, phủi lớp bụi dày bên trên, vết chữ trên bảng đồng trở nên rõ ràng.

“Lịch đế quốc Aram…”

Vẻ mặt Hà Ninh thay đổi, ký ức hỗn loạn trong đầu đang được nội dung trên tấm bảng đồng không ngừng vuốt thuận.

Đây là ghi chép về vị đại vu Aram cuối cùng khi còn sống, cũng là lịch sử đế quốc đã phủ bụi mấy trăm năm.

https://thuviensach.vn

NAM VU

Lai Tự Viễn Phương
dtv-ebook.com

Chương 17: Mưa Trút Nước

Buông tấm bảng đồng thứ mười hai xuống, Hà Ninh xoa mặt thật mạnh.

Bảng đồng và cuộn da dê trong mật thất cộng lại cũng có trên hàng ngàn, hoặc nhiều hơn, muốn trong thời gian ngắn xem xong toàn bộ căn bản không thể.

Chỉ là nội dung ghi chép trong mười hai tấm bảng đồng này, đã đủ cho y kinh ngạc.

Đại vu, đã tồn tại ngay từ lúc đầu khi xây dựng đế quốc Aram.

Đế vương thống trị lãnh thổ rộng lớn, đại vu ban phúc cho nhân dân trong lãnh thổ. Thần điện của Vu thành là thánh địa của đế quốc Aram, mỗi vị đại vu của đế quốc Aram đều bước ra từ đây.

Không có tên, không có quá khứ, không có thân nhân, ngay khoảnh khắc mở mắt ra trong bóng tối, bọn họ đã chỉ có một thân phận, Vu.

Lịch sử của Vu thành còn lâu đời hơn cả đế quốc Aram, không ai biết, tòa thành phố cổ xưa này được xây dựng từ lúc nào, hưng thịnh ra sao, cư dân sớm nhất trong thành đến từ đâu, tại sao nơi này lại được thần linh quan tâm như thế, trở thành nơi ra đời của đại vu các đời.

Trong lịch sử, ghi chép về Vu thành thì ít càng thêm ít, ghi chép duy nhất được xác định là mười năm sau khi đại vu cuối cùng chết, Vu thành biến mất thần bí trong hoang mạc.

https://thuviensach.vn

Cảnh tượng phồn hoa không còn, cát vàng và gió nóng thay thế cho thực vật rậm rạp và nước suối trong vắt. Đội thương buôn qua lại không còn tìm được dấu vết ốc đảo, số lượng động vật ăn cỏ giảm mạnh, động vật ăn thịt như sói sa mạc cũng càng lúc càng ít.

Âm mưu cướp đoạt quyền lực bao trùm bầu trời đế quốc, dã tâm cuối cùng châm ngòi, chiến hỏa lan tràn cả đế quốc.

Theo ghi chép trên bảng đồng, vị đại vu Aram cuối cùng, là người có năng lực mạnh nhất trong các đời đại vu, cũng có tuổi thọ ngắn nhất. Tuổi chỉ hai mươi bốn, nhưng đã trở về vòng tay của thần linh.

Không phải bệnh chết, mà là mưu sát.

Hạ độc, hành thích.

Thủ đoạn bỉ ổi, càng khiến người phẫn nộ là, lúc đó vương tộc đế quốc cũng bị cuốn vào.

Năng lực của đại vu quá mạnh, khiến bọn họ sợ hãi, dùng danh nghĩa vì vương quyền, kết hợp với vu nữ hầu hạ đại vu, phạm phải tội ác không thể tha thứ.

Đại vu chết rồi, kẻ âm mưu lại chưa thể đạt được tất cả những gì mình muốn, thứ đợi bọn họ, là dao mổ và cực hình giơ cao.

Vương giả của đế quốc Aram, đại đế Aram cuối cùng, trong một đêm tính cách đại biến, trở nên lãnh khốc, hiếu sát.

Hà Ninh cầm tấm bảng đồng thứ mười ba, trên đó ghi chép rõ ràng về sự bạo hành của vị đế vương này.

Hắn từng trong một ngày giết chết mấy chục ngàn người, mỗi ngày đều có bộ tộc bị tiêu diệt dưới mệnh lệnh tàn khốc của đế vương. Người hầu

https://thuviensach.vn

trong vương cung cả ngày lo sợ nơm nớp, sợ giây tiếp theo dao sẽ chém lên cổ mình.

Đế quốc không có đại vu, thần điện của Vu thành lại không tiếp tục cho ra người kế nhiệm. Một bộ phận vu nữ trước kia đi theo đại vu biểu hiện ra vu lực tương đối kinh người, một bộ phận khác thì đã mất tích trong hoang mạc. Kẻ ở lại lên tiếng nói rằng được thần linh chúc phúc, bước vào thần điện Ortiramhs, người ra đi thì lại bị vu tội, trở thành hung thủ vô sỉ đã kết hợp với kẻ cướp quyền độc sát đại vu.

Chân tướng như thế nào không còn quan trọng, sát nghiệt của đế vương dường như vĩnh viễn không có biên giới. Như cự long giãy khỏi xiềng xích, móng vuốt răng nanh sắc bén cuối cùng hưởng thụ được lạc thú trong máu tanh.

Điên cuồng sao?

Hà Ninh luôn cảm thấy trong này có gì đó bất thường, trong một đêm tính tình đại biến, có lẽ cũng có thể. Y lờ mờ cảm thấy, đây mới là bản tính của đế vương Aram.

Đặt bảng đồng xuống, xoa xoa cần cổ cứng đơ, tại sao lại suy đoán như thế, Hà Ninh không biết, nhưng so với lý do trên bảng đồng đưa ra, thì y càng muốn tin vào trực giác của mình.

Ý nghĩ viễn vông?

Có lẽ.

Đứng lên, hoạt động tay chân một chút, trong mật thất không cách nào tính toán thời gian, chỉ có thể phán đoán từ tiếng bụng kêu, chắc y đã ở trong mật thất rất lâu rồi.

https://thuviensach.vn

Bảng đồng đã xem xong được chất chỉnh tề trong góc, nhiều bảng đồng và cuộn da dê như thế, muốn xem hết toàn bộ, thì thật sự là gánh nặng và đường xa.

Nhưng, từ đầu tới cuối, Hà Ninh đều không nghĩ tới bỏ cuộc giữa chừng. Trong bóng tối có một âm thanh đang nói với y, nhất định phải đọc hết, chỉ có ghi nhớ toàn bộ vào trong đầu, y mới có thể đạt được tất cả đáp án.

Ba bộ hài cốt nằm dưới đất được Hà Ninh cẩn thận xếp ở bên tường, trở lên mặt đất, y phải chọn một nơi, để an táng bọn họ thỏa đáng.

Cô độc phủ bụi dưới đất trăm năm, gánh chịu tội danh không hề có, chỉ vì bảo vệ lời thề và trung thành, bọn họ, mới là người dũng cảm chân chính. Nữ nhân đã hóa thành cát bụi biến mất trên bệ đá, Hà Ninh không thể giúp gì, chỉ có thể cầu nguyện, dòng nước sẽ mang họ đưa tới nơi về cuối cùng.

Ra khỏi mật thất, Hà Ninh lấy một khúc xương ngón chân nhỏ bị gãy trong bộ hài cốt ra, dùng gân thú buộc cuộn da dê thắt vào cổ tay mình.

“Ani.”

Ký ức trong đầu dần trở nên rõ ràng, tất cả hỗn loạn đã bắt đầu có tuần tự, y biết tên của bộ hài cốt này, cũng đoán được những ký ức của mình từ đâu mà tới.

Kế thừa.

Kế thừa đại vu.

Mỗi một đời đại vu đều sẽ kế thừa tất cả ký ức của người trước, đây là bí mật của Vu thành, cũng khiến đại vu trở nên càng thêm thần bí.

Nhưng, tại sao lại là mình?

https://thuviensach.vn

Hà Ninh điều chỉnh độ dài gân thú một chút, lẽ nào có liên quan với tổ nghiệp của Hà gia?

Trời biết.

Sớm biết có hôm nay, chắc nên nghiêm túc đọc lại bút ký của tổ tiên trong nhà, nói không chừng có thể tìm được liên hệ trong đó.

Chuyện thần kỳ như xuyên việt này cũng phát sinh, còn có gì không thể? Chỉ cần không phải đột nhiên biến thành một người khác, nghĩ quá nhiều cũng chỉ là tự tìm phiền não. Cố định gân thú xong, xương ngón chân màu trắng dán vào cổ tay, một chút cũng không thấy lấn cấn.

Sự việc phát triển tới nay, cũng chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Cho dù không muốn, cũng không thể nào mổ đầu ra, ném thứ không thuộc về mình đi.

Bước xuống sông ngầm, Hà Ninh dự định bắt mấy con cá mang cho thằn lằn xanh, cuộn da dê và bảng đồng còn lại thì giữ ở đó ngày sau từ từ đọc. Trong hoang thành chỉ có y và động vật, có kẻ xâm nhập cũng sẽ lập tức bị xua chạy, ở đây, an toàn không có vấn đề, thời gian cũng đủ nhiều, không cần phải gấp nhất thời.

Nhưng mà, nhận thức này rất nhanh sẽ bị phá vỡ, đối với việc này, người họ Hà nào đó vẫn chưa hay biết.

Hà Ninh đi khỏi không lâu, một bảng đồng phủ đầy bụi bặm đột nhiên từ trên cao rớt xuống, phát ra tiếng vang thanh thúy. Vì lịch sử quá sâu xa, một phần vết chữ trên bảng đồng trở nên mơ hồ, chỉ có một hàng trong đó đặc biệt rõ ràng, đại vu, là ràng buộc của vương tộc, cũng là tế phẩm.

Quá trình bắt cá cũng coi như thuận lợi, leo lên mặt đất, thằn lằn xanh đang ngồi xổm một bên, mắt long lanh nhìn.

https://thuviensach.vn

“Nhìn đi, anh em nói lời giữ lời.”

Hà Ninh ném một con cá dài bằng cẳng tay cho thằn lằn xanh, thằn lằn xanh mở lớn miệng, nhai vài cái, nuốt ừng ực.

Gân thú buộc cuộn da dê khá chắc lại bền, trừ sợi trên cổ tay, Hà Ninh còn thu thập được không ít, đúng lúc dùng để xâu cá. Trừ nó ra, y còn phát hiện một miếng vải trong mật thất, rất bẩn, nhưng chưa mục nát, cũng đem lên luôn, giặt sạch phơi khô, bọc lên người, dù sao không cần phải tiếp tục ở trần nữa.

Ra khỏi thần điện, phát hiện ma mút và địa hành thú đều đang đợi ở bên ngoài, suy nghĩ vài giây, dứt khoát chia toàn bộ cá trong tay. Cho dù ăn không no, nhưng cũng nếm được vị tươi.

Nhìn ma mút dùng vòi cuộn cá bỏ vào miệng, Hà Ninh ngửa đầu bốn mươi lăm độ nhìn trời, voi ăn cá, không kỳ lạ.

Không kỳ lạ mới lạ!

Lại nhìn năm con địa hành thú, động tác mở miệng giống nhau như đúc.

Ngồi xếp hàng, ăn trái cây?

Được rồi, y thừa nhận, mình ở dưới đất quá lâu, nên đầu rút gân rồi.

Ăn cá xong, Hà Ninh cầm vải lấy từ mật thất đến bờ sông giặt sạch, không có bồ kết, chỉ có thể dùng tay vò. Ban đầu không dám dùng lực, sợ làm mục rách, sau đó phát hiện miếng vải này rất chắc, cảm xúc như vải bông, sau khi giặt sạch còn mang theo tia sáng như tơ lụa.

Vắt ráo nước, mở ra, nhìn xung quanh, không tìm được chỗ phơi nắng, chỉ có thể phủ lên lưng mình, mặt trời lớn như thế, rất nhanh sẽ khô thôi.

https://thuviensach.vn

Cảm giác vải phủ trên người rất kỳ diệu, tựa hồ cái này vốn chính là thuộc về y. Tai trái lại bắt đầu nóng lên, vải trên người Hà Ninh, giống như có sợi vàng kim đang chuyển động bên trên, lờ mờ hiện ra đồ án vu văn.

Trong hoang thành đột nhiên nổi lên một cơn gió nóng, gió mang theo cát bụi, cuốn vang vù vù.

Mặt trời đỏ rực chậm rãi chìm vào đường mặt đất, ánh ra ráng chiều sáng lạn.

Hà Ninh nhảy lên chỗ cao, nhìn mặt trời lặn, bóng lưng kéo dài, mái tóc đen kịt, miếng vải màu đen, như đôi cánh đang mở ra.

Nhắm hai mắt lại, cảm giác chỉ dẫn y, chúc phúc thấp nhẹ, chảy vào sâu trong hoang mạc.

Vu thành cổ xưa, vùng đất thánh địa vắng lặng trăm năm, dòng chảy róc rách, màu xanh phủ kín, địa hành thú cúi đầu, phi cầm dừng hót, lúc này, tĩnh mịch như mây.

Trở về rồi, y trở về rồi.

Trong bầu trời, đột nhiên tụ lại mây đen vây kín, tia lửa màu đỏ và vàng, ma sát trong tầng mây giữa bóng đêm. Ba con rồng nước, từ hồ bán nguyệt bay lên, hoang mạc hạn hán đã mấy trăm năm, cuối cùng nghênh đón được một cơn mưa lớn.

Trên chiến trường của man tộc và người Battier, máu tươi và tiếng gào thét tràn khắp đất trời, tiếng sấm đột nhiên vang lên, khiến tất cả mọi người kinh ngạc.

Long ưng giang cánh hót cao, mang theo vui sướng, Sekurus dùng mu bàn tay lau đi vết máu trên mặt, nhìn mây đen từ xa đang bay tới.

https://thuviensach.vn

Ma mút nâng vòi lên, tiếng gầm của địa hành thú dính chùm vào nhau, lạc đà cố sức quẫy cổ, đối với cơn mưa sắp tới, các động vật biểu đạt vui sướng như thật.

Kony đứng trên lưng ma mút, trường mâu màu đen dựng thẳng, mái tóc đen phất phơ trong gió, kiêu ngạo, cương nghị như sư tử.

Tế tự của Canyon ngẩng đầu lên, quỳ xuống đất, cánh tay giơ cao, dùng sinh mạng rống lên, “Đại vu! Đại vu!”

Âm thanh truyền khắp hoang mạc, tiếng sấm ầm ầm, tia chớp xé rách bầu trời, cơn mưa như trút nước đổ xuống.

Đổ mưa rồi, đổ mưa rồi!

Máu trên chiến trường bị nước mưa xối đi, các cư dân của sa mạc cuồng hỉ lao vào màn mưa.

Phúc trạch của thần linh, đổ cơn mưa xuống sinh mạng đã chịu hạn lâu ngày.

Trong thành Burang, Mudy đứng trên bệ ngoài trời, mái tóc vàng phất phới điên cuồng trong gió, quyền trượng màu vàng trong tay phát ra tiếng vang ong ong.

Phải tìm y, nhất định phải tìm được y!

Y, là thuộc về hắn!

Dùng danh nghĩa huyết mạch trực hệ của đại đế Aram!

Ngẩng đầu lên, nước mưa thấm ướt trường bào màu trắng, đôi mắt xanh lam lại lần nữa biến thành vàng ròng.

Thần điện Ortiramhs.

https://thuviensach.vn

Trong tiếng sấm, đại vu hôn mê nhiều ngày đột nhiên mở banh mắt, gương mặt vừa phúng phính lên một chút lại nhanh chóng khô héo.

Giống như vỏ cây đã khô héo, sức mạnh trong người, sức mạnh vốn không thuộc về bà, đang từng chút một chảy mất, cho dù là vu lực đoạt từ các vu nữ, cũng không thể kéo dài ngọn lửa sinh mạng của bà.

“Giết y, nhất định phải giết y!”

Nữ nhân già cỗi cố gắng ngồi dậy, lấy từ dưới gối ra một cuộn da dê cổ xưa, siết thật chặt. Đây là bản viết tay của đại vu Ortiramhs đời đầu lưu lại, để chỉ dẫn người kế tục, cách đạt được sức mạnh càng lớn hơn.

Nam vu, là tế phẩm, là quái vật!

Bọn họ chỉ xứng trở thành bình chứa sức mạnh mà vu nữ thu được!

Cánh tay khô héo vuốt lên mặt, chỉ cần giết y, bà có thể giành được tất cả lần nữa!

Tiếng cười không giống người bị tiếng sấm và chớp giật nhấn chìm, hoang mạc phía đông đại lục Aram, nghênh đón cơn mưa lớn đầu tiên sau trăm năm.

https://thuviensach.vn

NAM VU

Lai Tự Viễn Phương

dtv-ebook.com

Chương 18: Lời Nói Dối

Một đêm mưa lớn, sâu trong hoang mạc phía đông đại lục Aram, nở rộ một vùng biển hoa rực rỡ.

Bầu trời xanh vạn dặm, gió nóng bức hiếm khi mang theo một tia mát mẻ.

Đóa hoa đủ màu đủ sắc phủ kín cát vàng, côn trùng cùng các loại chim qua lại giữa lùm hoa, trên cánh hoa còn ngưng kết sương sớm, tô điểm cho sa mạc hoang vu, bừng bừng sinh cơ, như tiên cảnh nhân gian. Nhiều hơn cả hoa tươi là cỏ xanh, xanh um rậm rạp, cây khô héo cũng bắt đầu trổ mầm mới.

Sau cơn mưa, một cầu vồng rực rỡ giăng ngang chân trời, giống như giữa không trung có một chiếc cầu rực rỡ được dựng để thông đến thiên đường.

Thần điện Ortiramhs phát ra thần dụ, thần linh nghe được cầu nguyện của đại vu, cho đổ cơn mưa. Vu nữ của các bộ lạc không tiếc sức mình tuyên bố thần tích của đại vu Ortiramhs, tiếp theo đó, là càng nhiều cống phẩm và sự mong đợi đối với cơn mưa tiếp theo.

Chiến tranh của bộ tộc Canyon và người Battier vẫn đang tiếp tục.

Quyết tâm bảo vệ nhà cửa của người Battier, giúp họ không sợ hãi cái chết. Trời đổ mưa lớn, càng khiến người Battier tin tưởng, thần linh cũng ban phúc cho dũng khí của họ.

https://thuviensach.vn

Sekurus đứng trên lưng long ưng, trường bào màu vàng nâu nhiễm màu máu, khăn đầu sớm đã không biết tung tích trong cuộc chiến, mái tóc dài màu nâu hơi rối loạn, trên mặt có một vết thương kéo dài, là do trường mâu của Kony ban cho.

Ba ngày rồi, người Battier không biết chiến đấu sẽ kết thúc lúc nào, cũng không biết mình sẽ ngã xuống lúc nào, chỉ máy móc huơ đao liên tục, giết chết kẻ địch, hoặc là bị kẻ địch giết chết.

Các chiến sĩ sắp tới cực hạn, cư dân trên lạc đà thương vong càng lớn, nhưng lại không có ai lùi lại, cũng không ai chạy trốn.

Không nơi nào để trốn.

Ở đây là nhà của người Battier, là nơi tổ tiên của họ cắm rễ sinh tồn, bị nam tộc công chiếm, người Battier chỉ có thể trở thành nô lệ.

Tế tự của Canyon rạch lên cánh tay mình, máu tươi nhỏ giọt xuống cát vàng, mùi máu tanh tỏa ra trong không trung, đã không còn khiến bất cứ ai dao động.

Ngà dài của ma mút, xuyên thấu những người Battier cầm đao lao tới, húc bay, giống như nam nhân ngồi trên lưng nó, lạnh lùng nhìn sinh mạng bị dẫm đạp.

Chiến đấu, máu tanh, giết chóc, là bộ tộc Canyon, là tất cả ý nghĩa tồn tại của man tộc.

“Gào!”

Tiếng gầm như dã thú lại một lần nữa vang vọng khắp sa mạc, sau lưng bộ tộc Canyon, xuất hiện ba nhánh man tộc phía tây khác. Đồ đằng khác nhau, cũng là những chiến sĩ hung hãn dũng mãnh, tiếng gầm của dã thú

https://thuviensach.vn

chấn động mặt đất, Kony liếm liếm vết máu trên mũi mâu, trên mặt lộ ra nụ cười tàn khốc, hai mắt màu hổ phách, gần như trong suốt.

Diệt vong.

Người Battier, sẽ trở thành lịch sử trong hôm nay.

Long ưng bay lượn giữa không, nhìn kẻ địch gấp mấy lần người mình, Sekurus không có bất cứ sợ hãi nào, chiến ý thị huyết bắt đầu thiêu đốt toàn thân hắn, đôi mắt màu nâu, màu sắc biến đậm, mu bàn tay cùng gương mặt lờ mờ phủ lên vảy màu xám.

Kony híp mắt lại, đột nhiên phóng trường mâu trong tay về chỗ long ưng đang luẩn quẩn trên không!

Trường mâu màu đen, giống như một ánh chớp, xuyên qua đôi cánh của long ưng.

Tiếng ưng kêu vang, tế tự Canyon phát ra tiếng gầm rú.

Long ưng bị thương mang theo Sekurus trở về thành, trường mâu màu đen trở về trong tay Kony.

Nhìn long ưng rớt xuống, tiếng cười hùng hồn của thủ lĩnh man tộc vang vọng hoang mạc. “Huyết mạch vương thất Aram, hậu duệ của đại đế Aram? Chẳng qua chỉ có thế!”

Vương thất rơi rụng, huyết mạch cổ xưa không còn cao quý, đây là cái giá cho phản bội đại vu!

“Gừ!”

Bộ tộc Canyon để thành Battier lại cho những kẻ đồng minh vừa tới, ma mút hất vòi dài, với tiếng voi gầm cùng tiếng cười của Kony, bộ tộc Canyon bắt đầu tiến công vào sâu trong hoang mạc phía đông.

https://thuviensach.vn

Tế tự ngồi khoanh gối trên lưng địa hành thú, vết thương trên tay vẫn đang chảy máu, giọt máu rớt lên trượng gỗ màu đen, thân trượng chảy từng dòng vu văn màu đỏ, chỉ dẫn phương hướng đi tới.

“Phía trước.” Đôi mắt màu xanh trắng, mái tóc màu xám trắng, trong giọng nói khàn khàn mang theo thành kính và hưng phấn, “Đại vu, đại vu Aram vĩ đại đang ở phía trước!”

“Gào!”

Đội ngũ đi tới, tạo ra vết chân kéo dài như một con sông, lịch sử Aram, được định sẽ vì thế mà thay đổi.

Trong hoang thành, Hà Ninh an táng ba vu nữ đến chết vẫn bảo vệ trung thành và lời thề, các cô an tĩnh nằm giữa biển hoa, không có bia mộ, chỉ có ba gò đất hơi hơi nhô cao. Đợi tới sang năm, hoa tươi xinh đẹp sẽ nở rộ tại đó.

Mái tóc đen dài tới eo được cột lại, rũ sau lưng. Hà Ninh đã biết ngoan, dù có cắt mấy lần, vừa tỉnh lại thì đã dài như cũ, thậm chí càng lúc càng có xu hướng dài thêm, dứt khoát duy trì hiện trạng.

Ăn xong cá nướng có thêm gia vị, Hà Ninh trở về thần điện, tiếp tục vùi đầu vào bảng đồng và cuộn da dê.

Trong bảng đồng và cuộn da dê không chỉ có ghi chép về đế quốc và đại vu, mà còn có một phần lớn bảng chép tay của đại vu, bí mật của vương tộc, và phong tục tập quán các nơi.

Tránh khỏi những văn tự mang đầy âm mưu và máu tanh, nội dung còn lại không thiếu điều thú vị, Hà Ninh say sưa đọc.

Mấy trăm năm trước, hoang mạc phía đông từng là khu vực phì nhiêu nhất của đế quốc Aram, cũng là vương đô của đế quốc Aram. Bảo thạch,

https://thuviensach.vn

hoàng kim, thảm trải tinh mỹ, trái cây phong phú đa dạng, vũ nương nổi danh đế quốc, hội tụ thành phong tình mê người nhất cả đại lục.

Phần tây là lãnh thổ của man tộc, đồ đằng bộ tộc khác nhau, đại biểu cho huyết thống khác nhau. Hoa văn màu đỏ, tượng trương cho sự dũng mãnh của chiến sĩ. Bọn họ là chiến sĩ cường hãn nhất của đế quốc, giác đấu và liều sát, mỗi năm đều để lại một màn đậm màu tại khánh điển đế quốc.

Đội thương buôn phía bắc nổi danh đã lâu, các loại hương liệu, vải vóc, chỉ có dân cày phía bắc mới biết trồng lương thực, thuần phục gia súc, bọn họ được gọi là thương dân. Phần lớn lạc đà thồ hàng hóa, bước chân đã dẫm khắp mỗi ngóc ngách đại lục.

Dân biển phía nam vẫn luôn là một sự tồn tại thần bí, sự thần bí này chỉ đứng sau Vu thành. Các dân biển nộp thuế cho đế quốc Aram, nhưng lại không nguyện ý tiếp nhận quan viên do đế quốc phái tới, bọn họ tín ngưỡng đại vu, nhưng chỉ biểu thị cung kính với đế vương. Biển rộng mênh mông bát ngát là lãnh địa của các dân biển, trân châu và muối biển, hải sản phong phú, đủ để cho các dân biển tự cung tự cấp.

Hà Ninh dựa lên vách đá, văn tự trên cuộn da dê có đủ dạng, nhưng y lại không có chút trở ngại nào.

“Trồng cây, chăn gia súc.”

Buông cuộn da dê xuống, trầm tư nửa ngày, quay đầu nhìn bộ hài cốt thật lớn ở trước mật thất. Cho dù đã sớm mất đi sinh mạng, nhưng ở bên cạnh nó, Hà Ninh lại vẫn luôn có thể cảm thấy an tâm.

Vẫy lui bi thương và phẫn nộ ban đầu, hoài niệm, trói buộc, đủ cảm xúc khó nói, cứ như từng sợi dây mỏng cột vào nhau, liên hệ chặt chẽ y và bộ hài cốt này.

“Ani.”

https://thuviensach.vn

Đứng lên, đi tới cạnh bộ xương, dựa vào cạnh cái đầu thật lớn, nếu là Hà Ninh trước kia, bất luận thế nào vẫn không làm được. Hiện tại, trong mắt y, đây không chỉ là một bộ hài cốt, mà còn là bạn đồng hành của y, đến chết, cũng ở bên cạnh y.

Lắc đầu, có thể cảm thấy được, ký ức của đại vu đời trước tạo ảnh hưởng cho y càng lúc càng sâu.

Ngồi khoanh chân lại, một tay chống cằm, mâu thuẫn sao? Nói không có là giả. Nhưng việc đã vậy, còn có thể thế nào?

Tiếp nhận kế thừa ký ức của đại vu, Hà Ninh từ đầu tới cuối vẫn có chuyện không hiểu.

Giơ tay trái lên, móng tay sắc bén chắc cứng, sức lực càng lúc càng lớn, còn có tất cả những gì đã xảy ra trên người mình, lẽ nào đều là vì kế thừa? Ghi chép trên bảng đồng cũng coi như tỉ mỉ, nhưng không nói về những công năng kèm thêm này.

Theo thói quen muốn gãi đầu, tay đưa được một nửa liền ngừng lại. Với móng vuốt của y hiện tại, gãi một cái, trăm phần trăm sẽ rách da chảy máu.

“Khó thiệt.”

Thở dài một tiếng không ý nghĩa, Hà Ninh thu cuộn da dê lại, thằn lằn xanh ở dưới sông ngầm bắt cá, chắc là ăn no rồi.

Dòng nước chảy siết, từng con cá bạc nhảy vọt khỏi mặt nước, thằn lằn xanh thuần thục cắn một con, nhai nhai, nuốt vào bụng, tiếp theo lại cắn, lại nhai, lại nuốt.

Hà Ninh ngồi xổm bên bờ, ngón tay kéo một cục đá dưới chân, gần như cứ chọt là lủng lỗ, thổi hết bụi cát bám trong móng tay, “Anh bạn, bắt giùm vài con được không?”

https://thuviensach.vn

Trong giọng nói mang theo ý cười và sự vô lại, thằn lằn xanh quay đầu nhìn y một cái, giây tiếp theo, một con cá lớn bị ném lên bờ.

Hà Ninh lấy gân thú xuyên qua mang cá, cười ha ha biểu thị thằn lằn xanh tiếp tục.

Đây gần như đã trở thành thói quen, mỗi lần xuống đây, đều sẽ mang lên trên vài con cá lớn cho ma mút và địa hành thú thưởng thức.

Ma mút dáng người quá lớn, ngay cả thần điện cũng không vào được. Móng vuốt của địa hành thú không thích hợp leo trèo, muốn ăn thứ cá to này, chỉ có thể để Hà Ninh và thằn lằn xanh chịu khó cực chút.

“Đủ rồi.”

Sau khi bắt được số lượng vừa đủ, Hà Ninh phẩy phẩy tay với thằn lằn xanh, đợi nó ăn no, rồi cùng đi.

Hoang thành hiện tại, đừng nhìn những kiến trúc đổ nát hoang vu đó, dùng ngoại thế đào nguyên để hình dung cũng không quá. Đặc biệt là biển hoa nở bung xung quanh hồ bán nguyệt, Hà Ninh và thằn lằn xanh đều lăn vài vòng trong đó, giang hai tay hai chân mà nằm giữa biển hương hoa, người họ Hà nào đó không quên lải nhải. “Anh bạn, còn nhớ chuyện khi hai chúng ta vừa kết bạn đã từng nói với mày không? Biển hoa sa mạc, lúc đó chỉ là tùy tiện nói thôi, không ngờ thật sự thấy được…”

Bên hồ bán nguyệt, vài trái dưa hấu sa mạc lớn cỡ trái táo ẩn trong lùm cỏ, đây là thằn lằn xanh phát hiện, Hà Ninh cố hết sức chín trâu nhị hổ mới cứu được nó không rơi vào miệng thằn lằn xanh.

Ném cá bắt được dưới sông ngầm cho địa hành thú, theo lệ đi tới bờ hồ nhìn dưa hấu, dòm ngó cái này không chỉ có thằn lằn xanh, còn có mèo cát và mấy ổ chuột sa mạc. Mèo và chuột làm láng giềng, rất khó tưởng tượng, nhưng người ta là ở cạnh nhau, khiến Hà Ninh nhìn rất thích thú.

https://thuviensach.vn

Dưa hấu lại lớn hơn một vòng, nghĩ tới vị mát ngọt, nước miếng không khỏi dâng tràn.

Thấy thằn lằn xanh lại muốn động vuốt, Hà Ninh vội cản lại, “Không phải đã nói rồi sao? Đợi lớn chút nữa mới ăn.”

Thằn lằn xanh cúi đầu, rất ủy khuất.

“Bán manh vô dụng.”

Ngẩng đầu lên, kiêu ngạo rồi.

Hà Ninh cười một tiếng, vỗ vỗ thằn lằn xanh, cong lưng vốc nước trong hồ lên mặt, mấy con linh dương sừng dài ở hồ đối diện uống nước, thấy Hà Ninh, chúng không còn sợ hãi, cũng rất ít khi trốn đi, điều này khiến người họ Hà nào đó muốn nếm lại vị thịt linh dương rất là khó xử. Ngửa mặt nhìn trời, bất đắc dĩ thở dài, lương tâm và dạ dày, bên nào nặng bên nào nhẹ?

Đột nhiên, linh dương sừng dài cảnh giác ngẩng đầu lên, linh dương đực to lớn dậm dậm chân trước, sau hai cái, đàn linh dương tản đi, những động vật khác bên hồ cũng chạy đi hết.

Hà Ninh nhíu mày, đứng lên nhìn ra xa, một đội ngũ đang từ xa đi tới hồ bán nguyệt.

https://thuviensach.vn

NAM VU

Lai Tự Viễn Phương

dtv-ebook.com

Chương 19: Bộ Tộc Không Có Vu Nữ

Đội lạc đà đang đi tới, đàn gia súc bất an, bị dây thừng cột lại, người đi bộ theo sau. Rất giống dân du mục vì bộ tộc chiến tranh hoặc vì nguyên nhân khác mà di chuyển, nhìn kỹ lại có thể phát hiện sự bất thường trong đó.

Sự hiểu biết của Hà Ninh về bộ tộc, đã nhiều hơn từ cuộn da dê dưới mật thất, cảnh tượng trước mắt, khiến y không tự giác nhíu mày. Những nam nhân cưỡi lạc đà đó, càng khiến y có liên tưởng không tốt lắm.

Thương nhân bị truy đuổi trong bóng đêm, bọn cướp tham lam tay cầm đuốc.

Màu đỏ tươi và ánh đao trong bóng tối, Hà Ninh vẫn không quên.

Đội lạc đà đang đi về hướng hồ bán nguyệt, biển hoa nở rộ, ốc đảo thần kỳ, nước hồ trong mát, khiến bọn họ quên đi câu chuyện lưu truyền trăm năm về bên trong sa mạc.

Trước khi bị phát hiện, lợi dụng thực vật cao nửa người, Hà Ninh nhanh chóng chạy ra sau một bức tường đá đổ sụp, chỉ cần y muốn, thì cho dù là ban ngày, cũng sẽ không bị phát hiện dễ dàng.

Thằn lằn xanh đi theo bên cạnh Hà Ninh, kết quả của vóc người đã to hơn một vòng là, cho dù có co thành một quả cầu cũng có thể bị phát hiện bất cứ lúc nào.

https://thuviensach.vn

Nhìn cục tròn thằn lằn xanh, Hà Ninh lắc đầu, vô thanh thở dài, thức ăn quá tốt hả? Nhưng không phải chỉ vì vậy, chắc là khác biệt về số lượng, nếu không sao không thấy mình có thêm thịt?

Tiếng người và tiếng gia súc càng lúc càng gần, Hà Ninh vực tinh thần lại, đặt ngón tay lên trên miệng, ra hiệu thằn lằn xanh đừng phát ra tiếng.

Thằn lằn xanh gật đầu như thật, xém chút bại lộ mục tiêu.

Hà Ninh trừng mắt, cục tròn màu xanh đen lập tức co lại càng chặt, không chút động đậy.

Các nam nhân lục tục nhảy xuống lạc đà, Hà Ninh đếm sơ qua, số người không tới bốn mươi. Nam nhân mặc trường bào màu trắng đi đầu, vóc dáng đều rất cao to, làn da đen kịt, dưới trường bào rộng rãi là cơ thịt chắc nịch. Diện mạo hung ác, trên thắt lưng là loan đao và dao găm, trên cánh tay quấn roi dài màu đen, võ lực tuyệt đối không thấp.

Mấy nam nhân đến bên hồ lấy nước chứa đầy túi, mở khăn đầu, uống hớp lớn để nhuận cổ họng.

Hà Ninh cẩn thận co đầu về, đám người này tuyệt đối không lương thiện, khẳng định không dễ chọc.

Đàn dê đàn trâu được lùa tới bên hồ, các nam nhân bắt ra con dê ba sừng mập mạp nhất, rút dao găm, cắt cổ con dê, kề vào vết thương hút máu. Tiếng kêu thảm của dê ba sừng vang lên rõ ràng, trong không khí lan tràn mùi máu tanh.

Dê chết rồi bị lột da, moi nội tạng, nhóm lửa, bắt lên giá nướng.

Hương thịt thơm phiêu bay, Hà Ninh lại thò đầu ra, nhìn thấy một màn vô sỉ.

https://thuviensach.vn

Trong lúc chờ nướng thịt, hai nam nhân đứng lên, đi tới đám người du mục bị dây thừng cột với nhau, trên mặt mang theo ý cười không tốt, đi tới lui hai vòng, đột nhiên lôi một cô nương mặc váy dài ra.

Có mạng sa che mặt, không nhìn rõ tướng mạo của cô, thân hình uyển chuyển lại khiến nam nhân bắt cô nuốt nước miếng.

Mấy người dân bị dây thừng trói ngược hai tay phẫn nộ kêu gào với bọn họ, nhưng lại bị đập vào bụng, ngã xuống đất đau đớn cuộn người ho khan kịch liệt, vết thương trên người lại bắt đầu chảy máu.

Từ khi bị bọn cướp sa mạc này tấn công, người của bộ lạc tử thương gần một phần ba, tất cả gia súc và tài sản đều bị cướp đi, người dân cũng trở thành dê chờ mổ thịt. Đợi chờ bọn họ là chợ nô lệ. Vận mệnh của các nữ hài càng thêm bi thảm.

Nữ hài cố gắng giãy dụa, trong tiếng kêu khóc, khăn đầu và mạng che mặt bị kéo xuống đất, lộ ra gương mặt xinh đẹp.

Tên cướp mặc sức cười, cánh tay dơ bẩn xé váy nữ hài. Bọn cướp ngồi bên cạnh đống lửa bày vẻ xem kịch vui, lớn tiếng khen hay, mỡ từ con dê ba sừng bị nướng chảy xuống, rớt vào đống lửa đỏ, vang lên lách tách.

Phản kháng của các mục dân chỉ là uổng công, mấy ngày nay không được ăn bất cứ cái gì, chỉ được uống nước hai lần, dù là nam nhân cường tráng cũng trở nên xuy yếu, huống hồ rất nhiều người còn bị thương ở trình độ khác nhau.

Tiếng kêu khóc của cô gái trở nên khàn đi, tiếng cười của tên cướp thì giống như ma quỷ.

Một mục dân lại lao tới chỗ tên cướp, lồng ngực đau đớn kịch liệt, phẫn nộ ngưng kết trên mặt hắn.

https://thuviensach.vn

Tên cướp cười dữ tợn, dao gâm đâm vào lồng ngực hắn.

“Cha!”

Nữ hài kêu khóc, la hét, bi thương và phẫn nộ khiến cô thà rằng bị chém đứt tay cũng muốn giãy khỏi bó buộc của tên cướp.

Người đó ngã xuống bên hồ bán nguyệt, máu, nhiễm đỏ một phiến cỏ xanh.

Tên cướp hừ một tiếng, quẫy máu trên dao găm, lại túm lấy cô gái, đi vào trong lùm cỏ bên cạnh.

Các mục dân vẫn phẫn nộ, nhưng không còn ai lao về phía tên cướp nữa.

Thịt dê đã nướng chín, phần ngon nhất thuộc về thủ lĩnh. Cùng với mùi máu tanh, bọn chúng há miệng cắn xé thịt dê, dầu mỡ dính bên miệng và mặt cùng tiếng liếm ngón tay lép nhép.

Thằn lằn xanh sau tường bị mùi máu tanh hấp dẫn, Hà Ninh muốn ngăn cản đã không còn kịp, có lẽ, y căn bản cũng không muốn ngăn cản. Sự xuất hiện của thằn lằn xanh khiến bọn cướp kinh ngạc, nhưng không sợ hãi, ngược lại càng thêm hưng phấn.

“Thằn lằn đen!”

Bọn cướp kéo roi trên tay xuống, lấy chiếc lưới màu đen trên lưng lạc đà xuống, ý đồ rõ ràng không cần nói.

“Bắt nó!” Thủ lĩnh bọn cướp cắn nát xương dê, hút tủy, “Con này đáng giá hơn hẳn!”

Hà Ninh nhìn mà nhíu mày, đám này mù màu hết rồi sao? Anh bạn của y rõ ràng là màu xanh, sao lại là thằn lằn đen? Nhưng mà, dám đánh chủ ý với anh bạn, thì nên chết đi!

https://thuviensach.vn

Thằn lằn xanh rất thông minh, thấy tư thế của đám nam nhân, nó không mất trí lao tới, chỉ há to miệng, dùng răng nhọn và vuốt bén uy hiếp bọn họ, tìm thời cơ tốt nhất.

Bọn cướp vung roi, muốn lùa thằn lằn xanh về chiếc lưới, trên lưới có kim châm nhọn hoắc, một khi bị lưới trùm, căn bản không thể giãy thoát.

Hà Ninh hít sâu một hơi, ngón tay đặt lên bên miệng, phát ra một tiếng hú du dương, đây là hiệu triệu của đại vu.

Địa hành thú và ma mút trong hoang thành phát ra tiếng gào, chim ăn thịt thối tụ lại càng lúc càng đông, bò dê bị thuần dưỡng cũng bắt đầu nóng nảy.

Tiếng kêu vang vọng trong hoang mạc khiến bọn cướp sợ hãi, chim ăn thịt thối luẩn quẩn trong không trung đột nhiên bắt đầu tấn công.

Mỏ chim sắc bén mổ lủng mắt bọn chúng, móng vuốt sắc bén rạch nát da thịt chúng, thậm chí có thể kéo rách cả mảng da đầu.

Dê ba sừng và bò sừng ngắn ôn hòa đột nhiên trở nên vô cùng dã tính, giống như dã thú trong hoang mạc, lao về phía bọn cướp.

Các mục dân kinh ngạc nhìn tất cả, không dám tin vào mắt mình.

Tiếng bước chân ầm ầm từ trong hoang thành truyền ra, thân hình khổng lồ của ma mút giống một tòa núi di động, địa hành thú từ sau phế tích chậm rãi trèo ra, tứ chi thô ngắn hữu lực, miệng lớn đáng sợ, khiến hai chân bọn cướp bắt đầu run rẩy.

Một con địa hành thú có thể đối phó, hai con cũng miễn cưỡng, nhưng nếu là năm con thì sao?

Nếu lại còn thêm một con ma mút thành niên thì sao?

https://thuviensach.vn

Bọn cướp rất nhanh ý thức được đã đại họa lâm đầu, một trong đó đột nhiên hét lên: “Chỗ này là hoang thành! Hoang thành! Không ai có thể sống sót bước ra khỏi hoang thành sa mạc!”

Tiếng la khiến sự sợ hãi của bọn cướp dâng lên đỉnh điểm, mục dân cũng trở nên kinh sợ vô cùng.

Sợ hãi nhanh chóng lan tràn, sự tấn công của mãnh thú và đàn gia súc thì chưa từng ngừng lại.

Thủ lĩnh bọn cướp muốn ổn định cục diện, nhưng căn bản không làm được, đột nhiên cắn răng, mang theo mấy tâm phúc vây bên cạnh nhảy lên lạc đà, vung roi bỏ chạy.

Địa hành thú, ma mút, chim ăn thịt thối và gia súc phát cuồng, khiến hắn nhớ tới lời đồn không lâu trước đó đã truyền ra từ thành Battier, hắn chỉ coi đó là một chuyện cười, đích thân trải nghiệm qua mới biết, thương nhân thoát khỏi cõi chết đó không phải đang nói dóc, không phải nói bậy nói bạ.

Thủ lĩnh bọn cướp chỉ mang theo ba bốn người, bọn cướp còn lại và mục dân bị bỏ cho dã thú trong hoang thành.

Hà Ninh đứng lên sau bức tường, một tay chống lên mép vách tường, nhảy lên đứng ở chỗ cao. Nhìn theo hướng thủ lĩnh bọn cướp chạy trốn, trên mặt không có quá nhiều cảm xúc, đôi mắt màu đen, sâu thẳm không thấy đáy.

Chân trời đột nhiên xuất hiện một đàn chim tước xám như mây đen, bọn cướp chạy trốn đã định là không thể nào chạy ra khỏi vùng sa mạc này.

Bọn cướp còn lại toàn bộ ngã xuống đất, tiếng xương cốt nứt gãy, tiếng thịt người bị xé, cùng tiếng dã thú ăn con mồi. Gió thổi qua hoang thành thổi tung mái tóc đen dài, các mục dân sững sờ nhìn tất cả. Cô nương vừa

https://thuviensach.vn

rồi bị kéo vào trong lùm cỏ chạy trở về bên cạnh người cha đã chết, đang kêu khóc trong nước mắt.

Vài mục dân oán hận nhìn Hà Ninh, phẫn nộ chỉ trích: “Có thể cứu chúng tôi, tại sao ngươi không sớm ra mặt?! Ngươi là hung thủ! Hung thủ!”

Hà Ninh vẫn không có bao nhiêu biểu cảm, thằn lằn xanh quay đầu gầm lên một tiếng, địa hành thú đang ăn cũng ném tàn chi trong miệng ra, hàm răng nhiễm máu tươi và thịt vụn, gương mặt xấu xí dữ tợn, khiến mục dân thoáng chốc trắng mặt.

Có thể giết bọn cướp, cũng có thể giết bọn họ!

Trên thực tế, Hà Ninh không tới mức vì mấy câu nói mất lý trí mà báo thù người khác, nhưng hảo tâm cứu người lại bị mắng như thế, ai cũng không thể nào thoải mái. Dù sao y cũng đã lĩnh hội được khi làm người tốt làm việc tốt lại bị nói là sai thì sẽ có tâm trạng nào.

Nhưng, dù sao xử lý những mục dân này thế nào quả thật vẫn là vấn đề.

Hà Ninh ngồi lên đầu tường, hai tay chống cằm, vì yên bình về sau, tất cả trong hoang thành tốt nhất có thể bảo mật. Nhiều người như thế, một khi thả bọn họ ra ngoài, cuộc sống yên tĩnh của mình chắc cũng sắp kết thúc.

Khó khăn lắm mới tìm được nơi đặt chân, vì người không liên quan mà từ bỏ, tiếp tục lang bạc?

Quay đầu lại nhìn thằn lằn xanh đang nuốt nước miếng dòm con dê ba sừng, từ biểu hiện của bọn cướp, thì anh bạn này rất đáng tiền. Vạn nhất gặp phải thế lực ác không thể đối phó, chẳng hạn hai vị trước sau từng bắt y kia, anh bạn này nói không chừng sẽ bị luận cân mà bán.

“Haizz.”

https://thuviensach.vn

Khó xử quá!

Lẽ nào phải giữ bọn họ lại?

Đếm một chút, hơn ba mươi người, một nửa là nữ, nam nhân tráng niên chỉ còn không tới một phần ba, phần nhiều là hài tử mới lớn. Hiện tại những người này thân thể yếu ớt, ai cũng có thương tích, nếu hồi phục thể lực rồi, vạn nhất có chuyện gì, mình nên làm sao?

Người là động vật phức tạp nhất, nhân tâm càng không thể nào dò.

Thà cùng sống với thằn lằn xanh, Hà Ninh cũng không muốn dung nhập vào đám người này, cộng thêm thân phận hiện tại của y, một khi bị nhận ra khẳng định không phải chuyện tốt. Nhớ tới nữ nhân đã cho y túi nước, y không khỏi cảm thán, may mà lúc đó chạy được.

Bảng đồng và cuộn da dê tuyệt đối không phải đọc phí. Vu nữ trung thành với đại vu đều đã chết, hiện tại còn ở trong đại lục Aram là ai, còn cần nói sao?

Hà Ninh chống cằm, rũ mắt, càng nghĩ càng chệch. Các mục dân vẫn bị dây thừng cột lại, tâm càng lúc càng trầm.

Người này sẽ thả bọn họ, hay giết bọn họ? Nghĩ thế nào, cũng là khả năng thứ hai lớn hơn.

Cuối cùng, Hà Ninh động đậy, đứng lên, nhảy xuống tường, đi tới trước mặt các mục dân, “Trong số các người ai địa vị cao nhất?”

Hỏi xong, các mục dân không có phản ứng.

Hỏi lại lần nữa, các mục dân vẫn không có phản ứng.

Hà Ninh có chút phiền, kéo miếng vải trên đầu xuống, mắt đen tóc đen, gương mặt tuấn tú, vài mục dân tuổi tác hơi lớn vẻ mặt lập tức cứng đờ.

https://thuviensach.vn

Mắt đen là tượng trương của Vu, nhưng, mấy trăm năm nay, vu nữ của thần điện Ortiramhs xâm nhập vào các bộ lạc, gần như xóa sạch dấu vết của đại vu Aram. Trận mưa lớn không lâu trước đó, càng khiến địa vị của đại vu và các vu nữ Ortiramhs cao hơn, trong hoang thành đại mạc, lại có một nam nhân mắt đen, một nam nhân có thể sai sử mãnh thú?

Y là ai?

Là người hay là ma quỷ?

“Không ai có thể nói chuyện sao?”

Hà Ninh càng thêm không kiên nhẫn, ánh mắt những người này nhìn y, quả thật giống như đang nhìn quái vật ba đầu sáu tay, nghi hoặc, chán ghét? Nếu nhẫn tâm chút, thì toàn bộ trữ làm lương thực cho địa hành thú!

Cuối cùng, là cô nương ở bên cạnh người chết kia mở miệng, “Tộc trưởng và trưởng lão đều bị bọn cướp giết rồi.”

Nữ hài lau nước mắt, “Cha tôi là chiến sĩ của bộ lạc, cũng là người có địa vị cao nhất tại đây.”

“Cô?”

“Tôi tên Merial. Xin ngài tha thứ cho các tộc nhân vừa rồi nói không lựa lời.”

Nói rồi, Merial quỳ xuống, nằm rạp người, hành một cái lễ cổ quái với Hà Ninh, cánh tay trắng nõn tựa như muốn nhấc góc áo của Hà Ninh lên, nhưng không có chỗ để làm, chỉ có thể hôn miếng vải màu đen trong tay Hà Ninh.

“Cô đang làm gì vậy?”

https://thuviensach.vn

Hà Ninh bị dọa nhảy dựng, cô gái đó lại trở nên càng cung kính, tháo xuống hai vòng xuyến trên cổ tay, nâng cao, “Merial Mushu.”

Nhìn vòng xuyến trong tay cô gái, Hà Ninh lùi một bước.

“Cô là vu nữ?”

“Không.” Merial ngẩng đầu lên, “Từ bốn trăm năm trước, bộ lạc Mushu đã không còn vu nữ.”

https://thuviensach.vn

Chương 20: Phản Bội Và Trung Thành

Giữ hay không giữ?

Đối với lời của Merial, Hà Ninh vẫn có chút hoài nghi. Nhận thức đối với thế giới này, đa phần tới từ ghi chép trong bảng đồng và cuộn da dê, chỉ có vài lần tiếp xúc với người, cảm giác không tốt, thậm chí có thể nói, tồi tệ muốn chết.

Merial quỳ dưới đất, gương mặt xinh đẹp mang theo trông đợi, không hiểu sao, Hà Ninh cảm thấy gương mặt này rất quen thuộc, cho dù đôi mắt của cô không phải màu đen.

Đây không phải là ký ức của y.

Là của bóng người tóc đen bào đen đó.

Lùi lại một bước, Hà Ninh kéo khóe môi, không thể giữ.

Trong lòng có một âm thanh đang cho y biết, không thể giữ bọn họ, đặc biệt là nữ nhân này!

Giết bọn họ? Rất đơn giản, cũng rất khó.

Bất luận thế nào, y tin vào trực giác của mình, y muốn sống.

“Hôm nay các ngươi có thể ở lại đây, ngày mai nhất định phải đi!”

Merial cúi đầu, lại thành kính nằm rạp xuống đất, “Vâng.”

https://thuviensach.vn

Dây thừng của các mục dân được mở ra, trên lạc đà bọn cướp để lại, có lều và lương thực cướp được. Dê bò được lùa lại với nhau, đây là tài sản của bộ lạc, tộc trưởng và các lão gia có địa vị đều chết rồi, những thứ này toàn bộ đều là của họ.

Cho dù là nô lệ của bộ lạc, cũng có thể được chia một hai con.

Đám người thoát chết, trên mặt hoặc ít hoặc nhiều đều có niềm vui.

Đứng bên cạnh thằn lằn xanh, nhìn các mục dân từ vẻ mặt sợ hãi tức giận, tới bình tĩnh, Hà Ninh trầm mặc không nói một tiếng.

Đây là dân tộc của sa mạc.

Địa hành thú và ma mút được gọi về, máu thịt để lại trở thành bữa tối cho chim ăn thịt thối.

Di thể của bọn cướp và lạc đà đã chết sớm không còn tồn tại, trên bãi cỏ bên bờ hồ chỉ còn lại một vũng máu.

Vào đêm, người của bộ lạc Mushu, không tiến vào hoang thành, mà dựng lều ở gần đó.

Hai vầng trăng tròn treo cao, ánh sao lấp lánh, bầu trời như ngân hà điểm xuyết bảo thạch, vô cùng vô tận, khiến người trầm mê.

Hà Ninh tựa lên người ma mút, thằn lằn xanh ngồi xổm bên cạnh y, địa hành thú như trước canh chừng xung quanh.

Thả các mục dân đi, đại biểu y cũng nhất định phải đi.

“Phải đi khỏi nơi này rồi.” Hà Ninh giống như đang tự nói, lại giống như đang trưng cầu ý kiến của thằn lằn xanh. “Đi đâu mới tốt? Phía bắc quá xa, phía nam cũng không được, tóc đen quá bắt mắt, lại mang theo mấy đứa to

https://thuviensach.vn

con này, đi phía tây? Không phải không được, nhưng gặp phải man tộc thì làm sao? Bọn họ càng không nói lý hơn cả người phía đông…”

Hà Ninh nhíu mày, thằn lằn xanh nghiêng đầu, móng vuốt gãi da bụng sột sột, ma mút cho nó một vòi, ồn quá.

“Nếu đi thật, những bảng đồng và cuộn da dê đó nên làm sao?” Hà Ninh ngồi dậy, mang hết theo là không thể, cũng không thể bỏ lại đây chứ?

Còn nữa… sờ sờ xương ngón chân bên cổ tay, cho dù là kế thừa ký ức, tình cảm vẫn thật sự tồn tại.

Rốt cuộc nên làm sao đây?

Thật phiền!

Đêm khuya, Hà Ninh cuối cùng đã có hơi buồn ngủ.

Chuột và mèo cát đào hang bên bờ hồ, động vật quen đêm tối mát lạnh cũng xuất hiện trong lùm cây bên hồ. Vết máu trên cỏ thu hút động vật nhỏ và côn trùng ăn thịt, nương theo mùi máu, luôn có thể tìm được mấy miếng thịt vụn.

Mặt hồ khẽ lăn tăn, một bóng người thướt tha vô thanh xuất hiện bên bờ hồ bán nguyệt, cẩn thận chú ý động tĩnh xung quanh, cắn rách cổ tay, máu tươi chảy ra một đường mảnh, rớt vào trong nước hồ.

Trên cổ tay nhiễm máu, có mang hai vòng xuyến màu bạc.

Nước hồ bắt đầu biến hóa, một vòng xoáy kỳ dị dần hình thành, bóng người thấp giọng niệm vu văn, đôi mắt màu nhạt bắt đầu biến đậm, dần hình thành màu đen như bầu trời đêm.

Thần điện Ortiramhs.

https://thuviensach.vn

Đại vu đứng trước lăng kính bị hư tổn, trên mặt kính còn dính máu tươi của bà.

Trên mặt kính hiện lên một biển hoa, cạnh biển hoa, là một góc cổ thành phế tích.

Gương mặt già nua cuối cùng có ánh sáng, thân thể khô gầy đột ngột thẳng lên.

“Tìm được rồi!”

Âm thanh âm trầm vang lên trong phòng, đại vu nhào tới trước lăng kính, vẻ mặt là cấp bách và tham lam, cuối cùng đã tìm được!

Nữ nhân bên hồ nắm cổ tay, máu nhỏ giọt từ kẽ ngón tay, chân mày nhíu chặt, vẻ mặt trở nên khó dò.

Chuyện hoàn toàn khác với dự kiến của cô, vốn cho rằng có thể cùng bộ lạc di chuyển giữa đường đi lầm vào hoang thành, không ngờ gặp phải bọn cướp sa mạc. Nhưng, những tên cướp đó cũng coi như đã giúp đỡ cô. Kẻ yếu, luôn dễ được đồng tình.

Trước kia, Mushu là một trong những bộ tộc cường thịnh nhất phía đông đại lục Aram, hiện tại thì sao? Vì chọn lựa của một người, tất cả vinh quang và tài phú đều bị đoạt đi.

Tổ tiên của cô trung thành với đại vu, nhưng sự trung thành này đổi lấy cái gì?

Vu tội, truy sát, bộ tộc suy đồi.

Nữ nhân đứng lên, nhìn hoang thành, bắt đầu từ hiện tại, tất cả sẽ vì cô mà thay đổi.

https://thuviensach.vn

Đại lục Aram, thuộc về thần điện Ortiramhs, thuộc về vu nữ, đế quốc Aram đã diệt vong, không cần tới nam vu nữa!

Mùi máu tanh rất nhạt, biến mất cũng nhanh, nữ nhân lặng lẽ trở về lều, nô lệ trung tâm nhất của cô, đang dùng dây thừng siết chết người cuối cùng trong lều.

“Mang theo thức ăn và nước cần thiết, chúng ta đi.”

Cô đã làm được lời hứa với thần điện, nhất định phải nhanh chóng rời khỏi!

Máu của đại vu…

Cô liếm môi, hiện tại không đạt được, rồi có một ngày, cô sẽ thay thế nữ nhân già nua kia, ngồi trên vị trí cao nhất trong thần điện Ortiramhs!

Gió đêm thổi khăn đầu của nữ nhân, Hà Ninh đứng sau tường gãy, nhìn rõ gương mặt cô.

Merial Mushu.

Quả nhiên, người tốt không thể làm mà.

Đôi mắt màu đen, phát sáng trong bóng đêm, móng tay sắc bén, cào nát vách tường.

Sau lưng truyền tới tiếng vang chói tai, hai người dắt lạc đà giật mình kinh sợ, quay đầu lại, dưới ánh trăng, thanh niên tóc đen mắt đen, đang lặng lẽ nhìn bọn họ.

“Đi mau!” Mắt Merial đã biến thành màu thâm đen, nam nhân ôm cô lên lạc đà, quất mạnh roi. “Chủ nhân, đi mau!”

https://thuviensach.vn

Hà Ninh đột nhiên lao tới, khuyên tai màu bạc, ánh lên đôi mắt màu tối, lãnh liệt, nguy hiểm.

Phản bội!

Lửa giận thiêu đốt tứ chi bách cốt, tình cảnh có bao nhiêu tương tự với bốn trăm năm trước?

Vu nữ y tin tưởng, phản bội y! Hãm hại y! Giết chết y! Hút cạn máu y!

Nam nhân ở sau cắn răng lao về phía Hà Ninh, nhưng ngay cả một góc áo cũng không sờ được, gió vút qua, mang theo vị máu tanh, ngơ ngác cúi đầu xuống, lồng ngực có một lỗ máu.

Lạc đà điên cuồng chạy, không quay đầu, Merial cũng có thể đoán được sau lưng đã xảy ra chuyện gì. Cô cảm thấy hối hận, nếu không gặp phải bọn cướp sa mạc đó, chuyện sẽ không sai lầm giữa chừng, nếu không nóng lòng như thế, cô hoàn toàn không tất phải chịu nguy hiểm như thế!

Đáng chết! Đáng chết!

Merial cố sức vung roi, tiếng gió sau lưng càng lúc càng gần, tim đã vọt lên cổ họng.

Cuối cùng, cô quay đầu, trong một thoáng, cô ảo tưởng dùng sự trung thành của tổ tiên để khẩn cầu tha thứ, môi đỏ vừa mở ra, một ngụm máu tươi, thình lình vọt ra.

Đôi mắt trừng lớn, trường mâu màu đen, xuyên qua thân thể của cô, xuyên cả lạc đà, ghim sâu vào trong sa mạc.

Trên thân mâu, vu văn màu vàng đang lưu chuyển trong bóng tối, Hà Ninh dừng bước, lạc đà ngã xuống ầm ầm.

Vu nữ hai mắt mất đi ánh sáng, ngã trong vũng máu.

https://thuviensach.vn

“Gào!”

Tiếng dã thú gầm vang, kèn hiệu thê lương, thân hình khổng lồ, xuất hiện dưới trời đêm sa mạc.

Làn da màu nâu, mái tóc dài màu đen, đồ đằng màu xanh, dã tính, nguy hiểm.

Hà Ninh xác định mình chưa từng gặp qua người nam nhân trên lưng ma mút, nhưng, lại quen thuộc kỳ lạ.

Ma mút càng lúc càng gần, Hà Ninh không động.

Tế tự trên lưng địa hành thú toàn thân run rẩy, trượng gỗ trong tay bị máu đỏ bao quanh, rắc một tiếng gãy thành mấy đoạn.

Kony nhảy xuống người ma mút, thân hình tráng kiện, động tác nhanh nhẹn, như con báo bước đi trong bóng tối.

Tai trái lại bắt đầu nóng lên, ký ức trong đầu, dường như đã mở rộng then cửa.

Hà Ninh dùng sức che trán, hai chữ xa lạ lại quen thuộc bật thoát ra khỏi miệng, “Canyon?”

Kony giơ tay, thanh mâu màu đen, như có sức mạnh không nhìn thấy dẫn dắt, trở lại vào tay hắn.

Thân hình to cao, đột nhiên quỳ một gối, sâu trong đôi mắt màu hổ phách, mang theo trung thành và cương nghị đã kéo dài mấy thế kỷ.

“Đại vu! Bộ tộc Canyon, vĩnh viễn trung thành với ngài!”

https://thuviensach.vn

NAM VU

Lai Tự Viễn Phương
dtv-ebook.com

Chương 21: Canyon

Sa mạc dưới trời đêm, thủ lĩnh man tộc cao to, đồ đằng màu xanh trên mặt, ánh mắt kiên nghị, âm thanh vang vọng.

“Bộ tộc Canyon, vĩnh viễn trung thành với ngài!”

Năm tháng lưu chuyển, thủ đô đế quốc Aram, trước thần điện, thủ lĩnh man tộc cường tráng tại khánh điển giành được vinh dự cao nhất, nhận lấy trường mâu màu đen có khắc vu văn, quỳ một gối, thề hứa giống vậy với người tóc đen bào đen.

Trung thành! Trung thành bất biến!

Gió trước thần điện, lướt qua mái tóc đen của đại vu, giống như mang theo mùi hương cỏ xanh. Thủ lĩnh trẻ tuổi ngẩng đầu lên, đôi mắt màu hổ phách, trong thất thần biến thành trong suốt.

Chiến sĩ làn da màu nâu, nam nhân kiên định ý chí như đá tảng.

Lời thề, vĩnh hằng bất biến!

Đại vu mất mạng trong mưu mô, đế vương trở nên tàn bạo hiếu sát, thủ lĩnh tộc trưởng quỳ ngồi trên chiến thú, trở thành đao trong tay đế vương, thành mâu báo thù cho đại vu.

Chiến đấu, giết chóc, máu tươi nhiễm đỏ đại lục Aram.

Đế vương không chút dấu hiệu ngã xuống, vu nữ Ortiramhs đứng trước bệ, tuyên bố có thể lắng nghe âm thanh thần linh, dùng nhân từ giả tạo và

https://thuviensach.vn

thủ đoạn vô sỉ giành được tế bái, dùng ngôn ngữ giành lấy vinh quang và địa vị.

Man tộc lùi về đại lục phía tây.

Bọn họ là chiến sĩ của đại vu, là đao trong tay đế vương. Vu nữ của Ortiramhs không có tư cách đứng trước mặt chiến sĩ anh dũng chỉ tay múa chân!

Một khi vượt giới hạn, chờ đợi bọn họ chỉ có một con đường chết!

Dũng sĩ trưởng thành trong hoang dã, kính sợ thần linh, sùng bái đại vu, vu nữ trước giờ không tồn tại trong mắt họ. Vu nữ của Ortiramhs, một đám phản bội thủ đoạn bỉ ổi!

Hà Ninh lặng lẽ nhìn Kony, cho tới khi Kony cầm tay y, muốn hôn lên mu bàn tay, y lập tức bị dọa nhảy dựng.

Theo như ký ức, đây là khẩn cầu đại vu ban phúc, nhưng dù sao cùng là đàn ông, làm vậy thật không quen.

Cứng đờ nhếch môi, muốn rút tay lại.

Không động được một chút.

Chân mày nhíu lại, dường như, nam nhân quỳ một gối trước mặt, vẻ ngoài và bên trong không đồng nhất.

“Đại vu!”

Tế tự tóc xám mắt xám được dìu lên, trượng gỗ đỏ máu đã gãy, ông muốn được hôn góc bào của đại vu, không đạt được mục đích thì thề không nghỉ. Hà Ninh chỉ đành kéo miếng vải đen trên đầu giao cho ông, nếu không ông đã sắp kéo quần y rồi.

https://thuviensach.vn

Không có vải đen, tóc dài như tơ lụa xõa tới eo, trong đôi mắt màu hổ phách, ánh lên đường nét nhu hòa khác với dân tộc sa mạc.

Kony cuối cùng cũng buông tay Hà Ninh ra, xúc cảm trên ngón tay và nhiệt độ trong một thoáng đó khiến Hà Ninh có chút không tự nhiên, đúng lúc bỏ qua một đoạn ký ức chợt lướt qua đầu.

“Đại vu, Canyon vĩnh viễn trung thành với ngài!”

Tế tự phủ phục xuống đất, ngay sau đó là các chiến sĩ của man tộc, quỳ một gối sau lưng thủ lĩnh và tế tự, tiếng voi gầm kéo dài và tiếng gầm của địa hành thú giao vào nhau, trong sa mạc, dưới bầu trời xanh, hiến cho đại vu sự trung thành trên trăm ngàn năm.

Nên nói gì đây?

Hà Ninh có chút lúng túng, trời sinh không có tố chất lãnh đạo, khi nói chuyện với thằn lằn xanh, miệng mồm y còn có thể lanh lợi một chút. Đối mặt với tình huống này, cũng chỉ có thể gắng gượng nói một tiếng, “Đứng lên đi, đứng lên trước đã!”

Kony nhanh chóng đứng lên, tế tự lại vẫn kích động tới không thể khống chế.

Đại vu bốn trăm năm trước làm thế nào, y miễn cưỡng có chút ấn tượng, tóm lại, là một thần côn hợp cách cũng tương đối khó khăn. Nhìn vu nữ và lạc đà ngã dưới đất một cái, máu trên mặt cát đã dần khô cạn. Kony để trường mâu sau lưng, biểu thị đưa hai con địa hành thú qua.

Rất tốt, cái gì cũng giải quyết hết rồi.

“Tôi ở ngay đằng trước.”

https://thuviensach.vn

Đối với bộ tộc Canyon đột nhiên xuất hiện, Hà Ninh có sự tin tưởng theo bản năng, từ khi xuyên tới nay, so với phân tích lý trí, bản năng và trực giác mới là căn bản bảo mệnh của y.

“Vu thành!”

Bước vào biển hoa, tế tự lại lần nữa kích động toàn thân run rẩy.

Ma mút và địa hành thú được dẫn tới bên bờ hồ bán nguyệt, nơi đó có đầy đủ nước và thức ăn.

Một đường đi tới, dưới sự chỉ dẫn của tế tự, tìm được đầm nước và ốc đảo Hà Ninh để lại trong hoang mạc, cũng tránh cho địa hành thú đói bụng lấy luôn chiến sĩ trên lưng làm đồ lấp bụng.

Đối với bộ tộc Canyon xuất hiện sau lưng Hà Ninh, thằn lằn xanh bất cứ lúc nào cũng giữ cảnh giác, khi Kony đi lại gần Hà Ninh, luôn sẽ nhe răng khè miệng, phát ra tiếng gầm uy hiếp.

Ma mút và địa hành thú bầu bạn với Hà Ninh trong hoang thành, toàn bộ tới từ bộ tộc Canyon, không hề xa lạ gì với đồ đằng màu xanh trên làn da nâu của các chiến sĩ.

Chẳng qua, hai con ma mút lần đầu gặp lại không tính là hữu hảo, thân hình to lớn, vòi dài mạnh mẽ, ngà voi đáng sợ, tiếng gầm chọi nhau, giống như hai tảng đá bự va chạm, kiến trúc bị tác động thoáng chốc vỡ nát, cát bụi tung bay.

Năm con địa hành thú nằm ở thế yếu về số lượng, nhưng khí thế thì không chút yếu ớt, đối diện với kẻ đến sau gấp đôi ba lần mình, vẫn biểu hiện vẻ dữ tợn và đe dọa, khiến các chiến sĩ bộ tộc Canyon cũng phải chậc chậc tán thưởng.

https://thuviensach.vn

Tình thế càng lúc càng nóng, mắt thấy hai bên sắp đánh nhau, Hà Ninh tức giận.

Bất luận là ở lại hay ra đi, trong kế hoạch đều không bao gồm khoản 'phá dỡ'. Nếu thật đánh nhau, hoang thành sẽ biến thành cát thành.

Đôi mắt đen híp lại, âm thanh thuộc về đại vu vang lên trong hoang thành, như ngâm nga, lại như nhẹ hát không âm điệu, cổ xưa, thần bí, dịu hòa.

Các dã thú nóng nảy được an ủi, ma mút đụng vào nhau cũng dần hòa hoãn cảm xúc.

Thằn lằn xanh cách Hà Ninh gần nhất, đang lấy lòng dùng đầu húc lưng Hà Ninh, cái đuôi lại không tự chủ vẫy vẫy hai cái.

Hà Ninh xoay tay vỗ vỗ đầu nó, anh bạn, có người ngoài ở đây, chúng ta có thể đừng như ở nhà vậy không? Ít nhất phải ngang tàng hống hách một chút, ít nhất có thể giành về chút mặt mũi.

Đại lục Aram mấy trăm năm không có đại vu chân chính, vu nữ của Ortiramhs, chỉ có năng lực của đời đầu tiên mới có thể đắc thủ, khi dòng máu Vu khô cạn loãng dần, vu lực yếu đi từng đời.

Đại lục gặp hạn hán, một cơn mưa đã là xa xỉ. Việc duy nhất Ortiramhs có thể làm, chính là không ngừng ca bài ca công đức dành cho bản thân.

Ngự thú, cầu mưa? Có lẽ trong mộng có thể trở thành hiện thực.

An ủi xong ma mút và địa hành thú, Hà Ninh nhớ tới mục dân trong lều.

Trải qua kiểm tra, không một người sống sót.

Dê ba sừng và bò sừng ngắn bị bỏ lại được dồn chung lại, địa hành thú mà bộ tộc Canyon mang tới đang không ngừng chảy nước miếng với

https://thuviensach.vn

chúng.

“Những cái này các người xử lý đi.”

Hà Ninh chỉ những gia súc đó, những con này chắc là đủ rồi. Người trong lều, còn phải tìm một nơi chôn nữa.

Kony gật đầu, gọi tới một chiến sĩ trên tay phải đầy đồ án màu đỏ, chỉ đám gia súc nói vài câu.

Tế tự nhắm mắt theo đuôi Hà Ninh, khiến thằn lằn xanh khá bất mãn.

“Được rồi.” Hà Ninh vỗ thằn lằn xanh một cái, nhìn hai tay trống không của tế tự, nhớ tới gì đó, mang theo hắn tới bên bờ hồ bán nguyệt, kéo xuống vài sợi dây mây chắc bền, dùng ba sợi bện lại với nhau, làm theo những gì đã thấy trên cuộn da dê, khắc vu văn lên dây mây.

Móng tay sắc bén nhẹ nhàng rạch vỏ ngoài của dây mây, vu văn lưu loát uyển chuyển uốn khúc trên trượng mây. Khắc xong nét cuối cùng, vu văn tỏa ra một tia sáng vàng nhỏ không thể thấy, dây mây hoàn toàn dung hợp vào nhau.

Sờ sờ trượng mây Hà Ninh nhét vào tay, tế tự ngây người trong một thoáng.

Hà Ninh thì lại không thể hiện gì, sờ cằm dưới, lần đầu tiên phát hiện, kỹ thuật thủ công của mình cũng không tồi.

“Đại vu, đây là cho tôi sao?”

“Ừ.” Hà Ninh gật đầu, nhớ ra tế tự không nhìn thấy, bổ sung một câu. “Làm không được tốt.”

Tế tự lại lần nữa run rẩy, Hà Ninh lại một lần nữa nhìn trời.

https://thuviensach.vn

Bỏ đi, run run run riết thành quen luôn rồi.

Người Canyon nhóm lửa bên bờ hồ bán nguyệt, mùi vị thịt nướng bắt đầu tỏa ra. Không có sự cho phép của Hà Ninh, bọn họ sẽ không bước vào hoang thành một bước, nhưng điều này không bao gồm thủ lĩnh bộ lạc.

“Có thể đừng đi theo tôi không?” Hà Ninh không biết làm sao. “Bọn họ đang nướng thịt, bụng anh không đói sao?”

Trầm mặc.

“Thật không đói?”

Tiếp tục trầm mặc.

Hà Ninh có một lỗi giác, hình như bên cạnh mình lại có thêm một con thằn lằn xanh.

Cuối cùng, Kony vẫn theo Hà Ninh đi tới cửa thần điện, nhưng không tiếp tục đi theo y vào trong.

Nhìn Kony dưới ánh trăng, Hà Ninh luôn cảm thấy mình đã bỏ qua cái gì, trực giác cho y biết người này vô hại với y, những cái khác… nói sau đi.

Kony không theo vào, lại tiện cho Hà Ninh.

Thằn lằn xanh ở lại trong thần điện canh giữ lối xuống đất, Hà Ninh muốn đi lấy vài cuộn da dê quan trọng nhất trong mật thất ra.

Bản đồng quá nặng nề, không thích hợp mang đi, cuộn da dê thì khác, nhưng cũng không thể mang đi quá nhiều.

Nếu quyết định phải đi, tất cả phải an bài cho tốt. Bộ tộc Canyon tới đã giúp đỡ y rất lớn.

https://thuviensach.vn

Vô hại thì vô hại, nhưng tâm phòng bị nên có, Hà Ninh vẫn chưa toàn bộ buông xuống. Kinh nghiệm của máu cho y biết, thả lỏng quá mức sẽ mất mạng.

Cuộn da dê lấy được trên bệ đá và lời nguyền các vu nữ dùng máu để lưu lại, nhất định phải mang đi. Không nói được lý do, chỉ là trong tiềm thức cho rằng, hai cuộn da dê này đối với y rất quan trọng.

Bộ hài cốt thật lớn kia chung quy lặng lẽ nằm trước cửa mật thất, lấy cuộn da dê xong, Hà Ninh đi tới trước bộ hài cốt, trán nhẹ cúi thấp, nhắm mắt lại, Ani, ta phải đi rồi.

Không có hồi ứng, mở mắt ra, ánh mắt đặt lên trường mâu bị bẻ gãy.

Mũi mâu sắc bén, vu văn gãy lìa, nhớ tới trường mâu màu đen trong tay Kony, Hà Ninh cười nhẹ.

Trung thành của Canyon, không đại biểu tất cả man tộc đều sẽ không phản bội.

Lịch sử phủ bụi bốn trăm năm, vẫn có bộ phận thiếu hụt.

Cái chết của đại vu không còn là câu đố, nhưng, cái chết của vị đại đế Aram cuối cùng, lại không có ghi chép rõ ràng.

Có lẽ khi các vu nữ trốn xuống dưới đất hắn còn sống, cũng có thể là âm mưu còn lớn hơn. Bất luận thế nào, vu nữ của Ortiramhs có thể dùng trăm phương ngàn kế xóa bỏ dấu tích của đại vu, nhưng không thể khiến đế quốc đã tồn tại mấy ngàn năm vô cớ biến mất trong dòng chảy lịch sử.

“Ani.” Hà Ninh thầm thì, hai mắt sâu thẳm, như hai viên bảo thạch màu đen, vẻ mặt dịu dàng, vượt qua bốn trăm năm, diện mạo hoàn toàn trùng khít với trong thần điện đế quốc, “Ta sẽ còn trở lại.”

https://thuviensach.vn

Lúc tất cả chân tướng được mở ra, chính là bắt đầu của tất cả kết thúc.

Rời khỏi mật thất, trở về thần điện, Hà Ninh nhắm mắt lại, khuyên tai màu bạc hóa thành quyền trượng, nổi giữa không trung, vu văn hữu hình giống như từng sợi xiềng xích trong suốt, giao nhau trong thần điện, luẩn quẩn, quấn quít.

Dưới mặt đất đã sụp xuống nổi lên từng khối đá vụn, trong kim quang quyền trượng phát ra, vu văn hóa thành phấn bụi lóng lánh, mặt đất hồi phục như ban đầu, lối vào thông xuống mặt đất cứ như chưa từng tồn tại.

Ánh trăng rọi xuống mái vòm, đồ án trên bức họa lại lần nữa trở nên mới mẻ.

Hà Ninh đọc hiểu hàm nghĩa trong đồ án, sau khi kim quang biến mất, sờ sờ khuyên tai trên tai trái, nghiêng đầu nhìn thằn lằn xanh một cái, bất kể cuối cùng biến thành màu sắc gì, anh bạn, vẫn là anh em!

Ngoài thần điện, Kony đứng thẳng như bức tượng. Trên gương mặt cương nghị, đôi mắt màu hổ phách nhìn không ra bất cứ cảm xúc nào.

https://thuviensach.vn

NAM VU

Lai Tự Viễn Phương

dtv-ebook.com

Chương 22: Tập Kích

Sáng sớm, một cơn mưa nhỏ tí tách đổ xuống hoang thành.

Người Canyon tỉnh lại trong tiếng mưa, dưới sự thống lĩnh của tế tự quỳ xuống đất, đại vu, chỉ có đại vu chân chính, mới có thể cầu xin thần linh đổ mưa.

Hà Ninh đứng bên cạnh thằn lằn xanh, ngẩng đầu lên, kéo khăn đầu xuống, để mặc nước mưa thấm ướt toàn thân.

Sắp đi rồi, lúc nào mới có thể trở lại?

Lưu luyến, không nỡ, ban đầu cát vàng mênh mông, tường gãy đổ nát, hiện tại biển hoa nở rộ, màu xanh mênh mang. Nơi này, là ngôi nhà đầu tiên của y sau khi lưu lạc tới dị thế, nơi này, cũng là chỗ quay về cuối cùng của đại vu mấy trăm năm trước. Hai mươi bốn năm sinh mạng ngắn ngủi, hoài niệm tốt đẹp nhất, toàn bộ để lại đây.

Bạn đồng hành của y, bạn bè của y, vu nữ trung thành nhất của y.

Bất luận ký ức và tình cảm này thuộc về ai, lúc này, đều chân thật như nước mưa gõ lên trái tim y.

Mở rộng hai tay, gió thổi qua cát vàng và cỏ xanh, thổi động mái tóc dài màu đen, ôn hòa lan đầy trên gương mặt cương nghị. Sẽ trở về, y phát thệ, mình nhất định sẽ trở về! Bất luận là đại vu bốn trăm năm trước, hay là Hà Ninh hiện tại, y nhất định sẽ trở về nơi này!

https://thuviensach.vn

Nơi này là nhà của y, chôn giấu tất cả ký thác của y.

Mưa càng lúc càng lớn, cá bạc trong hồ bán nguyệt nhảy ra khỏi mặt nước, mèo cát an gia bên cạnh bờ hồ chui ra khỏi hang, linh dương sừng dài hay tới bên hồ uống nước cũng chạy tới, đây là cáo biệt.

Nước mưa mang tới nhiều màu xanh cho mảnh hoang mạc này, hồ bán nguyệt trở thành nguồn sinh mạng trong hoang mạc. Người mang tới cơn mưa này sắp đi xa, ngày về chưa định.

Kony đứng bên cạnh tế tự, lặng lẽ nhìn bóng người trong hoang thành, mang theo cảm xúc khó dò, cuối cùng, quỳ một gối xuống.

Đại vu, chỉ có đại vu, mới có thể làm được tất cả.

Mang y đi, nhất định phải mang y đi! Dùng máu tươi và sinh mạng bảo vệ lời thề của tổ tiên. Bốn trăm năm trước, hối hận và tiếc nuối mà tổ tiên Canyon lưu lại, không thể lại có lần nữa!

Lời nói dối đã định là không cách nào trở thành sự thật, kẻ âm mưu sẽ bị trừng phạt, mảnh đất hoang vu sẽ lại trở nên trù phú.

Nắm chặt trường mâu, trong mưa, Kony phát ra tiếng gầm như dã thú, tế tự giơ cao trượng mây, các chiến sĩ Canyon siết nấm đấm tay phải đập lên ngực, như đang gõ trống trận.

Đây là nghi thức của man tộc, cống hiến tất cả trung thành của chiến sĩ.

Tiếng voi gầm vang vọng, tiếng thú gầm thấp trầm, thằn lằn xanh cũng không chịu yếu thế gia nhập vào, lúc này, vảy giáp màu xanh đen lại đang lờ mờ tỏa ra tia sáng màu vàng.

Hà Ninh mở mắt ra, một lọn tóc dài màu đen dính trên khóe môi, khuyên tai màu bạc nhẹ tỏa ra tia sáng màu vàng.

https://thuviensach.vn

Cơn mưa chậm rãi dừng lại, mây đen tan đi, cầu vồng chăng ngang bầu trời, một đàn chim tước xám từ xa bay lên, che kín trời đất.

“Đại vu! Đại vu!”

Tế tự Canyon giơ cao quyền trượng hô lên, Kony đứng lên, tư thế thẳng tắp, như trường mâu trong tay hắn.

Chim tước xám trong bầu trời càng tụ càng nhiều, tiếng chim kêu ríu rít truyền đạt bất an. Bầu không khí khẩn trương bắt đầu ngưng tụ trong không khí, trên đường mặt đất xa xa, nổi lên một trận cát vàng.

Tiếng lạc đà, tiếng loan đao ma sát, tiếng hò hét của các chiến sĩ giao vào nhau.

Thần điện Ortiramhs đưa ra thần dụ, trong hoang thành giữa đại mạc ẩn náu ma quỷ, là nguồn cơn của tất cả tai họa. Bắt y, do đại vu chính tay kính hiến cho thần, thần linh tất nhiên sẽ lại cho đổ cơn mưa.

“Tai họa, là ma quỷ đáng sợ mang tới!” Đại vu già nua ngồi trên quyền tọa trong thần điện, trường bào màu trắng, khăn đầu màu trắng, bao kín người bà, một cánh tay đầy vết nhăn run rẩy chậm rãi đưa ra, móng tay mang theo ứ thanh đã mất đi lửa sinh mạng, “Bắt y, mang y về thần điện, hiến cho thần! Máu tươi của y sẽ tẩy sạch tất cả tội nghiệt!”

Các tộc trưởng bộ lạc nhận được lời gọi tới đây đều bán tín bán nghi đối với thần dụ, các vu nữ trong bộ lạc trắng trợn huy động các chiến sĩ xuất phát vào trong hoang mạc. Các tộc trưởng phẫn nộ nhưng không có biện pháp nào. Thành chủ mà bọn họ phụ thuộc còn lâu mới cường thế bằng Mudy của thành Burang, có thể hoàn toàn không để ý tới thần dụ của Ortiramhs. Thành Battier đồng dạng cường thế thì đang bị man tộc tiến công, thần điện Ortiramhs nhân lúc mà vào, vu nữ dùng thần dụ uy hiếp tộc trưởng, thủ đoạn bỉ ổi nhưng lại rất hiệu quả.

https://thuviensach.vn

Sau cơn phẫn nộ, phần nhiều lại là nghi hoặc.

Hoang thành giữa đại mạc? Truyền thuyết lưu truyền mấy trăm năm, hạn hán bao trùm cả đại lục Aram, thật sự đúng như đại vu Ortiramhs nói, là do ma quỷ làm?

Tin tức truyền tới thành Burang, quyền trượng màu vàng điểm lên cuộn da dê, âm thanh lười biếng thấp trầm mang theo chế nhạo, “Ma quỷ trong hoang thành?”

Mudy dựa nghiêng trên gối mềm tinh mỹ, giữa mái tóc vàng điểm xuyết bảo thạch dùng xích nhỏ nối lại.

“Musha, ta muốn đến hoang thành.”

“Thành chủ đại nhân?” Đại thần nghiêm túc lộ vẻ nghi hoặc, giọng nói mang theo không hiểu, “Vì thần dụ?”

“Thần dụ do lời nói dối dựng nên, là thứ rỗng tuếch.” Mudy ngồi dậy, mở một cuộn da dê khác, nửa ngày sau mới cho đáp án, “Hoang thành chính là Vu thành.”

Sau khi trầm mặc một lúc, sắc mặt Musha thay đổi.

Vu thành?

Thành Battier.

Vết thương trên mặt Sekurus đã hoàn toàn lành lại, vảy màu bạc được che phủ dưới vải đầu màu vàng nâu, cánh long ưng bị thương, không cách nào bay thời gian dài, mãnh cầm khác không thể bì nổi sự hung mãnh của long ưng.

Vương giả của bầu trời trở về mặt đất, loan đao trong tay vẫn không ngừng đoạt đi sinh mạng của chiến sĩ man tộc.

https://thuviensach.vn

Màn đêm buông xuống, tiếng còi hiệu man tộc rút quân vang lên, chiến sĩ của thành Battier cũng đã đến lúc nỏ mạnh hết đà.

Chiến sĩ đã chết ngã trên cát vàng bị máu nhiễm đỏ, đây là ngày thứ mấy rồi? Không ai tính thử. Bọn họ chỉ biết, người Battier vẫn đang ngoan cường bảo vệ nhà cửa. Man tộc, vẫn bị cản bên ngoài thành.

Trong doanh địa của man tộc nổi lên ánh lửa, ba tộc trưởng man tộc mặt xăm hình đang xé thịt dê đã nướng chín.

Chiến đấu nhiều ngày nay khiến bọn họ hoàn toàn nhận rõ, Canyon không hổ là bộ tộc cường hãn nhất trong đồng hoang phía tây.

Thành Battier, hậu duệ huyết mạch vương thất Aram, chỉ dựa vào một chiến sĩ một bộ tộc mà đã thế lực ngang nhau. Bọn họ liên hợp rồi mà lại chìm vào khổ chiến, có thể phát giác được sự xuy yếu của đối phương, nhưng không thể nào hoàn toàn đánh đổ đối phương. Khoảng cách thực lực có thể thấy.

Hiếu dũng thiện chiến, bản tính man tộc tràn đầy giết chóc và máu tanh, đã hoàn toàn bị kích động hung tính.

“Ngày mai!” Một tộc trưởng bộ tộc hung hăng cắn đứt xương chân dê con, như một dã thú, nhai rôm rốp, “Giết sạch chúng!”

Kiên nhẫn đã sớm bị mài sạch, nếu không thể tấn công vào Battier trước khi bộ tộc Canyon từ hoang mạc phía đông trở về, đợi bọn họ tuyệt đối không có kết cục tốt lành gì.

Liên minh với Canyon là vì muốn bộ tộc càng thêm cường thịnh. Nếu để lộ một mặt xuy yếu, thì bạn liên minh ngày xưa sẽ lập tức giống như dã thú lao lên cắn xé, nuốt chửng, diệt tộc, trở thành nô lệ.

https://thuviensach.vn

Hoàn cảnh sinh tồn ác liệt ở đồng hoang phía tây, tạo nên phương thức sinh tồn và hình thái xã hội riêng biệt của man tộc, cũng tạo nên những chiến sĩ cường hãn nhất đại lục.

Sâu trong đại mạc, chiến đấu đã bắt đầu.

Các chiến sĩ bộ lạc bị vu nữ xúi giục, không nghĩ tới sẽ gặp phải man tộc ở ngoài hoang thành. Kéo lạc đà cũng đã không kịp, chỉ có thể vung loan đao tiếp tục lao tới cái miệng rộng đã mở của địa hành thú.

Hà Ninh ngồi trên lưng ma mút, nhìn huyết quang giết chóc không xa, trong lòng nổi lên một cơn phiền toái khó thể nói rõ. Thằn lằn xanh ngồi bên cạnh phát ra tiếng kêu gào gào, Hà Ninh quay đầu cười cười, “Biết rồi, tao không sao. Đợi giải quyết bọn họ rồi chúng ta sẽ xuất phát.”

Rời khỏi hoang thành là tất nhiên, đến phía tây cũng là chọn lựa tốt nhất hiện tại. Chỉ duy nhất phải lo lắng là phiền phức liên tục không ngừng trên đường. Nếu có thể tìm tới cửa nhanh như thế, hoàn toàn có thể dự liệu được, cuộc sống tiếp theo sẽ đặc sắc cỡ nào.

Nên hoàn toàn tin tưởng người Canyon? Trừ nó ra, y còn chọn lựa nào khác không?

Mang theo thằn lằn xanh, ma mút và địa hành thú, y có thể lang bạc trong hoang mạc, tiếp tục sinh tồn. Bọn cướp bình thường cũng không thể nào tạo nên uy hiếp cho y. Nhưng, nếu gặp phải chiến sĩ như Canyon, phần thắng gần như không có.

Thằn lằn xanh là anh em của y, muốn đối phương bán mạng vì mình, Hà Ninh lập tức lắc đầu.

Chiến đấu kết thúc rất nhanh, không có bất cứ hồi hộp nào.

https://thuviensach.vn

Bữa sớm của địa hành thú đã có, ma mút tự đến bên cạnh hồ bán nguyệt ăn cỏ, thân là động vật ăn cỏ, thường xuyên cần thay đổi khẩu vị, chỉ ăn thịt sẽ tiêu hóa không được.

“Đại vu.” Kony đứng trước ma mút, ngửa đầu nhìn Hà Ninh, “Lúc nào khởi hành?”

“Hiện tại đi.” Nếu muốn đi thì dứt khoát chút, rề rà ngược lại sẽ làm lỡ chuyện, “Gia súc và lạc đà dẫn theo hết, không cần đặc biệt chăm sóc tôi, tôi sẽ tự chăm sóc mình.”

“Vâng.”

Kony thái độ cung kính, Hà Ninh lại cảm thấy có chút bất thường, nhưng chỗ nào không đúng? Một tay chống cằm, lấy hai quả trong túi đựng trái cây ra, vừa nghĩ, vừa mài răng.

Gào!

Tiếng bước chân trầm nặng vang lên, khuấy cát vàng đầy trời.

Ma mút song hành phát ra tiếng voi gầm dai dẳng, địa hành thú bước theo sát phía sau, bộ tộc Canyon nghênh tiếp đại vu bước trên đường trở về.

Từ đồng hoang phái tây đến sa mạc phía đông, con đường trở về dùng sinh mạng và máu tươi dệt thành, thành Battier chẳng qua là một vòng trong đó.

Kẻ mai phục và kẻ theo dõi trên đường không ít, bọn cướp sa mạc, chiến sĩ bộ lạc, cho dù không nhận được thần dụ của thần điện Ortiramhs, man tộc xuất hiện ở hoang mạc phía đông cũng đủ để tạo nên hoảng loạn.

Khi nghỉ ngơi ở ốc đảo, đội ngũ gặp phải một lần tấn công quy mô lớn nhất.

https://thuviensach.vn

Trong đầm nước bị hạ dược, hành động của ma mút và địa hành thú trở nên trì trệ, chiến sĩ man tộc chiến đấu anh dũng không sợ hãi, các bộ tộc tập trung lại cùng bọn cướp càng lúc càng nhiều, cuối cùng liên hợp với nhau.

Trên người Hà Ninh và thằn lằn xanh ngưng tụ rất nhiều ánh mắt tham lam và ác ý.

Trong tiếng gào thét, thằn lằn xanh cắn đứt cổ một tên cướp, móng tay Hà Ninh dài ra, hai mắt đen kịt, sát ý cuồng nộ gần như muốn thiêu rụi toàn bộ lý trí.

Hai bóng đen nhanh tới mức không thể bắt lại, tên cướp vung loan đao nhanh chóng ngã xuống, trên mặt và ngực đầm đìa máu tươi, đau đớn rên rỉ.

Mèo cát nhỏ bé đi tới cạnh chân Hà Ninh, liếm vuốt meo meo.

Giữa không trung, đàn chim tước xám đông nghẹt và mãnh cầm bắt đầu tụ lại. Trên đất, cuộc giết chóc vẫn tiếp tục.

Đứng giữa vũng máu, âm thanh chảy vào tai trở nên đặc biệt rõ ràng, trước mắt là một mảng máu, bốn trăm năm trước, cảnh tượng thế này cũng từng diễn ra.

Máu tươi, loan đoan, tham lam và tiếng cười điên cuồng.

Thần điện, hoang mạc, tiếng thét và tiếng gào.

Khác nhau, nhưng lại như đã từng thấy.

Ánh máu lan tràn, nhiễm đỏ đôi mắt đen, giữa mái tóc đen, một giọt máu tươi chảy trên khuyên tai màu bạc, hơi thở hung ác khiến các động vật điên cuồng, giây tiếp theo, Hà Ninh lao vào kẻ địch đang bao vây thằn lằn xanh,

https://thuviensach.vn

móng tay sắc nhọn đâm vào giữa lưng, nam nhân kinh ngạc quay đầu, thoáng chốc bị xé thành hai nửa.

Mưa máu đổ xuống, văng lên mặt, ánh mắt đen trầm, giết chóc, chỉ vừa mới bắt đầu.

https://thuviensach.vn

NAM VU

Lai Tự Viễn Phương

dtv-ebook.com

Chương 23: Gặp Lại

Tử vong không đáng sợ.

Đối với chiến sĩ bộ tộc, chết trên chiến trường đại biểu vinh dự. Mà bọn cướp sa mạc, sớm đã xem sinh mạng như trò chơi. Nhưng, bị xé thành hai nửa như thế, còn chỉ có thể mở mắt nhìn, nỗi sợ này vượt xa con người có thể thừa nhận.

Hà Ninh mặt không biểu cảm đứng cạnh xác kẻ địch đã chết, dùng mu bàn tay lau vết máu trên mặt, mùi vị vốn nên gay mũi lại mê người kỳ lạ, rất muốn liếm một cái.

Đôi môi vào một giây cuối cùng sắp tiếp xúc mu bàn tay liền ngừng lại, trong mắt lóe qua một tia giãy dụa.

“Quái vật!” Một chiến sĩ bộ lạc kêu lên, “Đại vu hạ thần dụ, y là ma quỷ! Ma qủy tạo nên tất cả tai họa.”

Sợ hãi sinh ra điên cuồng, điên cuồng đè ép lý trí, bọn cướp vây quanh thằn lằn xanh và các chiến sĩ đều giơ cao loan đao, hét to lao về phía Hà Ninh.

Giết chết y! Giết chết quái vật này!

Tất cả tai họa sẽ có thể kết thúc!

Các chiến sĩ man tộc bị kẻ địch số lượng quá đông quấn lấy, Kony vung trường mâu lấy đi từng mạng sống, dùng tốc độ nhanh nhất lao tới số nam

https://thuviensach.vn

nhân đang bao vây Hà Ninh.

Thằn lằn xanh gào lên, máu nhiễm đỏ vảy của nó.

Điên rồi, tất cả đều điên rồi.

Hà Ninh đột nhiên cười, mang theo tình cảm không thuộc về y.

Bốn trăm năm trước, y chính là vì những người thế này mà chết? Ngu xuẩn cỡ nào.

Y là quái vật sao? Có lẽ.

Nhìn loan đao nghênh diện chém xuống, đập vào trong mắt là gương mặt thoáng chốc uốn éo, móng tay sắc bén xuyên qua lồng ngực kẻ đó, máu tươi phun ra từ chỗ thân thể bị xuyên qua, tất cả đột nhiên vỡ nát trong mắt.

Một người, hai người, ba người…

Giết chóc, như không có điểm dừng.

Sự sợ hãi của kẻ địch, sự kinh ngạc của Kony và chiến sĩ man tộc, nhất nhất rơi vào mắt.

Hà Ninh đột nhiên hiểu rõ, sau khi gặp Kony, phiền muộn thường xuyên trào lên trong ngực đại biểu cái gì.

Sát ý.

Bộ tộc Canyon tới, lời thề của Kony, đánh tan ngăn cách của hiện thế và bốn trăm năm trước, ràng buộc chăng ngang trăm năm đột nhiên nứt toác, cơn giận trầm lắng mấy thế kỷ cuối cùng tìm được lối thoát ra.

Giết, giết sạch kẻ phản bội!

https://thuviensach.vn

Đại vu nhân từ đã chết rồi, máu tươi trở thành tế phẩm của kẻ âm mưu và kẻ phản bội, trong linh hồn chỉ còn lưu lại căm hận không cách nào phát tiết.

Trong giết chóc, Hà Ninh giường như thoát ly khỏi thân thể, bay lên giữa trời, lặng lẽ nhìn vùng sương máu lan tràn trên chiến trường.

Khóe miệng dính máu hiện lên một nụ cười lạnh lẽo.

Đây là y? Hay là một người khác?

Trong ngẩn ngơ, ý thức trở nên trắng xóa, không biết qua bao lâu, trước mắt chỉ còn lại một màu máu đỏ. Xung quanh y, trừ thằn lằn xanh, không còn một sinh mạng nào có thể hít thở.

Tiếng vũ khí giao nhau giảm dần, chiến sĩ và bọn cướp chứng kiến tất cả đều sinh lòng chán nản. Điên cuồng chỉ là một thoáng chốc, máu tươi và thi thể lạnh lẽo khiến bọn họ hồi phục lý trí, chỉ dựa vào bản thân căn bản không cách nào giết chết quái vật đó!

Ban đầu là bọn cướp sa mạc ở vòng ngoài, sau đó là các chiến sĩ bộ lạc lùi khỏi chiến trường.

Lui binh là nói cho dễ nghe chừa mặt mũi, sự thật là sợ hãi chạy trốn.

Vì giữ mạng vung cao roi dài, thúc lạc đà chạy khỏi ốc đảo.

Nơi này, đã trở thành địa ngục.

Hà Ninh không đuổi theo, cúi đầu nhìn hai tay dính máu, mái tóc dài màu đen rũ trên mặt, không ai nhìn rõ được vẻ mặt y lúc này.

Thằn lằn xanh đi tới, húc húc lưng y, không phản ứng.

Lại húc, vẫn không phản ứng.

https://thuviensach.vn

Lại tăng mạnh thêm, Hà Ninh lảo đảo một cái, xém chút ngã bẹp xuống. Quay đầu lại, tứng giận trừng kẻ gây sự, thằn lằn xanh lại mở to miệng, lắc đuôi.

Hà Ninh bất đắc dĩ nhìn trời, được, có vị này ở bên cạnh, thâm trầm gì đó, bi thương gì đó, thật sự là không làm nổi.

“Được rồi, biết mày lo lắng.” Thấy thằn lằn xanh lại cúi đầu, Hà Ninh vội né sang một bên, “Còn ồn nữa tao trở mặt đó.”

Thằn lằn xanh rất ủy khuất.

Hà Ninh làm như không thấy, bán manh vô dụng. Kéo nó đi tới bên đầm nước rửa móng. Móng rửa sạch rồi, nhớ ra trong nước bị hạ dược, búng tay một cái, một trụ nước từ trời đổ xuống.

Vẫy vẫy nước trên tay, Hà Ninh nhướng cằm, “Đừng uống, súc miệng.”

Một người một thằn lằn làm như chốn không người rửa móng súc miệng, khiến các chiến sĩ man tộc sững sờ, ngay cả Kony đang đi tới cũng xém chút quên định nói gì.

Chiến đấu vừa rồi không chỉ chấn động kẻ tấn công, cũng khiến chiến sĩ của man tộc có nhận thức mới với Hà Ninh. Thì ra, đại vu là như thế sao?

Trên thực tế, Kony muốn hỏi gì, Hà Ninh có thể đoán được, nhưng không biết nên trả lời thế nào.

Chuyện là do y làm, nhưng vào một vài lúc, khống chế thân thể này dường như lại là một linh hồn khác.

Tại một thế giới khác, tình trạng này có một danh từ giải thích rất khoa học, hai nhân cách. Nhưng ở đây, thì gọi là kế thừa.

https://thuviensach.vn

Liếc mắt nhìn Kony biểu tình xoắn xuýt, Hà Ninh đi tới cạnh bên ma mút ngồi xuống, vỗ vỗ cổ ma mút, đút nước, đối phương đập tai làm như trả lời. Đứng lên đi tới cạnh mấy con địa hành thú, chống cằm nhìn chúng chịu xối nước, tự mình an ủi cũng được, cái gì cũng được, tóm lại bất kể là đơn hay đôi, thời gian dài rồi thì cũng sẽ quen thôi.

Chỉ cần không hoàn toàn biến thành một người khác, quản nó làm gì chứ. Sống quan trọng hơn bất cứ cái gì.

Đợi khi ma mút và địa hành thú hành động như ý, Hà Ninh cũng đã xây dựng lại tâm lý, trở về bên đầm nước, hai tay nhúng vào nước, nhắm hai mắt lại, nước trong đầm chậm rãi chìm vào đất cát, cho tới khi khô cạn. Tiếp theo, một dòng thác từ giữa trời đổ xuống, lại lần nữa lắp đầy đầm nước.

“Như vậy là được rồi.” Hà Ninh nhìn ảnh ngược trong nước, vốc nước mát lạnh lên mặt, thở ra một hơi, quay đầu, “Có thể uống rồi, tuyệt đối không có vấn đề.”

Từ khi quyết định cùng bộ tộc Canyon rời khỏi hoang thành, Hà Ninh đã xác định mình nên diễn vai gì.

Trừ thần côn, không cần y nghĩ, đã coi như là kế thừa đại nghiệp tổ tiên.

Kế hoạch nghề nghiệp của Hà Ninh đã làm rất tốt, binh tới tướng ngăn, nước tới đắp đê, bất luận là vì sống sót ở đây, hay là vì kế thừa linh hồn trong ký ức, trên con đường thênh thang của thần côn, nhất định phải kiên định không dời bước tiếp.

Cảm giác của Kony luôn rất nhạy bén, thanh niên tóc đen trước mặt, so với lúc đầu gặp tựa hồ đã có khác biệt rất lớn.

Cụ thể khác biệt ở đâu? Đôi mắt màu hổ phách nhìn chăm chú Hà Ninh, cho tới khi y quay đầu, mới yên lặng quay đi.

https://thuviensach.vn

Con đường này các chiến sĩ man tộc đã đi qua một lần, sinh ra vì chiến đấu, không có nghĩa là không có đầu óc.

Trừ thành Battier cho tới nay vẫn chưa thể công hạ, thôn trang ven đường và bộ lạc du mục đều sẽ không tạo nên uy hiếp. Còn về những kẻ làm theo thần dụ của đại vu Ortiramhs tìm tới gây phiền phức, trải qua trận chiến ở ốc đảo vừa rồi, cũng trở nên cẩn thận hơn.

Những man tộc này không dễ chọc, thanh niên tóc đen bị đại vu gọi là ma quỷ càng không dễ chọc.

Nằm ở trung tâm lốc xoáy, Hà Ninh lại biểu hiện vô cùng tự tại, ngồi trên lưng ma mút, liên tục ném trái cây vào miệng. Thằn lằn xanh ngồi bên cạnh y, ôm một khúc cây gãy còn mới, gặm vỏ cây rột rột. Gặm xong một nửa, vòi của ma mút cuốn qua, thứ tốt phải chia sẻ cho bạn đồng hành.

Trong túi quả màu đỏ và xanh, có hai trái dưa hấu sa mạc lớn bằng nắm tay, trước khi đi, Hà Ninh đặc biệt hái xuống. Y không quên bộ dáng chảy nước miếng với dưa hấu của thằn lằn xanh. Lần này đi, không biết chừng nào mới có thể về, bất kể dưa hấu có chín hay không, ăn không được cũng có thể búng, giữ làm kỷ niệm.

“Ăn không?” Hà Ninh giơ một trái dưa hấu lên, vỏ ngoài xanh lục, mang theo hoa văn màu mực, còn dính với khúc dây và mấy chiếc lá.

Thằn lằn xanh hai mắt phát sáng, dùng sức gật đầu.

Mèo cát vốn thành thật nằm trên đùi Hà Ninh cũng kêu lên meo meo.

“Tụi bây cũng muốn ăn cái này à?”

Meo!

https://thuviensach.vn

Hà Ninh xác định rồi, thứ trong tay khẳng định là đồ tốt, nhưng có tốt cũng là dưa hấu thôi mà? Nhìn trái nhìn phải, chung quy vẫn không nhìn ra được có gì đặc biệt. Tay bóp chặt lại, dưa hấu nứt ra.

Ruột dưa màu vàng kim, mùi hương ngọt ngào ập tới.

Nửa phần lớn đưa cho thằn lằn xanh, nửa phần nhỏ lại tách ra, mình và hai con mèo cát chia nhau gặm.

Một tiếng voi gầm, động tác gặm dưa hấu của Hà Ninh dừng lại, thò đầu nhìn nhìn, rốt cuộc cũng bổ trái dưa hấu còn lại ra, chia cho ma mút một nửa.

Sớm biết vậy đã hái hết dưa hấu trên dây đi rồi, ai cần biết nó lớn bằng nắm tay hay quả táo.

Hà Ninh rất muốn ăn một mình, anh bạn bên cạnh cũng có ý này, nhưng suy nghĩ tới cuộc sống sau này, cắn răng, chia nửa trái dưa hấu cuối cùng cho Kony và tế tự.

Kony không nói gì, giống như thằn lằn xanh ngay cả vỏ dưa cũng cắn, nước dưa hấu chảy ướt đôi môi dày, men theo hầu kết nổi lên trượt xuống lồng ngực, hoàn toàn dã tính và gợi cảm không thể nói. Đáng tiếc người họ Hà nào đó không hiểu thưởng thức, chỉ biểu thị kính phục đối với Kony ăn luôn vỏ dưa sống.

Tế tự nâng dưa hấu lại run rẩy một hồi, Hà Ninh gãi gãi vây của thằn lằn xanh, vô cùng tự nhiên quay đầu đi, thói quen, thói quen là được.

Một đường đi thẳng, giữa đường lại gặp tấn công mấy lần, Hà Ninh thành thật ngồi trên lưng ma mút, không còn động thủ nữa, ngay cả thằn lằn xanh cũng không xuống.

https://thuviensach.vn

Có Hà Ninh rồi, hạ dược xuống nước ở trên đường không còn tác dụng gì, chỉ riêng địa hành thú đã có thể giải quyết vấn đề.

Cuối cùng, đội ngũ tiếp cận biên giới phía tây đại lục, cũng tiếp cận thành Battier đang bừng bừng chiến hỏa.

Ba vị tộc trưởng man tộc quyết tâm muốn giết sạch người Battier, nhưng chiến cuộc lại vẫn giằng co. Bộ lạc du mục phụ thuộc liên tiếp kéo tới, người Battier cho dù chỉ còn lại một hơi thở cuối cùng, cũng sẽ không khuất phục. Muốn công chiếm thành Battier, thì phải bước qua thi thể của họ!

Chỉ đáng tiếc, chiến sĩ Canyon từ hoang mạc trở về, không cần nghi ngờ đã tuyên cáo án tử cho người Battier.

Nhiều ngày anh dũng đều mất đi ý nghĩa, sắc mặt Sekurus trên lưng long ưng trở nên đặc biệt khó coi.

“Canyon!”

Tiếng gầm hùng hậu vang lên trong hoang mạc, các thủ lĩnh man tộc bên ngoài thành Battier lại không chút vui mừng. Chuyện bọn họ lo lắng nhất đã xảy ra rồi, Kony đã trở về, cho dù hôm nay công hạ Battier, bộ tộc của mình cũng rất nhanh bị Kony nuốt chửng.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung lên người Kony đang kiêu ngạo đứng thẳng như vua sư tử, Hà Ninh đang ngồi trên lưng một con ma mút khác thì bị làm ngơ, ngay cả thằn lằn xanh, cảm giác tồn tại cũng giảm mạnh trong một thoáng.

Kéo chặt miếng vải trên đầu, Hà Ninh bảo thằn lằn xanh đừng lên tiếng, vào thời khắc khẩn trương này, làm bối cảnh mới là vương đạo.

https://thuviensach.vn

Tiếng còi hiệu của man tộc vang lên, biểu thị lại một đợt tấn công sắp bắt đầu.

Thời khắc cuối cùng sắp tới, bóng âm diệt vong bao trùm bầu trời thành Battier.

Kony giơ trường mâu, hạ lệnh tiến công, Sekurus vuốt cổ long ưng, "Shim, lần cuối cùng rồi."

Đây là chiến trường của hắn, hắn sẽ không thoái lui.

Từ nay về sau, huyết mạch vương tộc của Battier, sắp cắt đứt.

Vù!

Trong tiếng xé không, một mũi tên long vũ màu đen, đột nhiên cắm vào giữa chiến trường. Biến cố phát sinh quá mức đột ngột, người trong thành ngoài thành toàn bộ kinh ngạc nhìn hướng mũi tên bắn tới.

Trường bào màu đen, kỵ sĩ tay cầm nỏ cứng.

Trên lưng thằn lằn đen, hậu duệ đại đế Aram hai mắt màu lam đậm.

Hà Ninh vừa nhìn đã nhận ra nam nhân dùng roi bắt y, nhận không ra người, thì con thằn lằn đen giương nanh múa vuốt cũng đủ bắt mắt.

Phản ứng đầu tiên là hạ thân mình càng thấp, thuận tiện cũng áp vóc dáng thằn lằn xanh xuống.

Thầm cắn răng, cái này gọi là vận may gì, cơn gió lốc nào thổi vị này tới đây?

https://thuviensach.vn

NAM VU

Lai Tự Viễn Phương

dtv-ebook.com

Chương 24: Tìm Được Rồi

Trong tiếng kèn hiệu thê lương, càng lúc càng có nhiều chiến sĩ phía đông xuất hiện ngoài thành Battier.

Lạc đà thành đàn, trường đao sáng trắng, trường bào bị gió nóng sa mạc tốc lên, lại một trận giết chóc sắp mở màn.

Người Battier không vì Mudy tới mà thở phào, ngược lại, một khi man tộc bị đuổi đi, thành Battier tám phần sẽ sẽ rơi vào trong tay Mudy. Mudy và Sekurus không phải là bạn, mà là địch.

Nhưng lúc này, người Battier cũng không lo được nhiều như thế, man tộc mới là uy hiếp lớn nhất.

Hà Ninh lặng lẽ nằm bẹp trên lưng ma mút, không khỏi nhíu mày, luôn cảm thấy có đôi mắt nào đang nhìn mình chăm chăm, lỗi giác sao?

Thằn lằn xanh tứ chi mở rộng, gần đây vóc dáng lại lớn hơn một vòng, nếu không phải Hà Ninh cũng có phát triển nghịch thiên, căn bản không thể nào ấn được nó. Cho dù là vậy, muốn bảo nó thành thật nằm yên, cũng không phải chuyện dễ.

“Anh bạn, còn nhớ cái tên xém chút nữa đã kết liễu chúng ta không?” Hà Ninh nghiêng đầu, nhìn vào mắt thằn lằn xanh, “Ngay ở đối diện, người mặc y phục đen đó.”

Thằn lằn xanh: “…”

https://thuviensach.vn

“Tao biết, nhìn thì không giống người tốt, tao cũng sớm thấy hắn chướng mắt, nhưng dưới tay người ta là một đống người, chúng ta…” Hà Ninh lại gần một chút, “Chúng ta chỉ có vài người, sẽ chịu thiệt. Trước hết cứ nhìn tình thế rồi nói.”

Hà Ninh theo trực giác thấy Kony và bộ tộc Canyon vô hại đối với mình, nhưng chỉ là như thế. Đối với Kony, vĩnh viễn sẽ không có tin tưởng giống như đối với thằn lằn xanh. Ký thác toàn bộ tín nhiệm cho một sinh mạng khác hình thái, nếu vào mấy tháng trước, đánh chết Hà Ninh cũng sẽ không tin, đây cũng là quyết định y đưa ra.

Tín nhiệm động vật, so với tín nhiệm con người thì dễ dàng hơn.

Đây là bất đắc dĩ, cũng là bi ai, đồng dạng là một vận may.

Không có thằn lằn xanh, Hà Ninh sớm muộn có một ngày sẽ phát điên.

Bị bức rời khỏi hoang thành đi tới phía tây đại lục, là chọn lựa sau khi đã suy nghĩ đắn đo. Hà Ninh không muốn có thêm phiền phức, chỉ muốn sớm rời khỏi mảnh đất để lại ký ức sâu sắc nhất cho y, bắt đầu lại.

Còn sống, phải sống cho tốt, bắt đầu sự nghiệp thần côn tương đương có tiền đồ, mới là chuyện người thông minh nên làm.

Còn về trút giận cho mình và thằn lằn xanh, Hà Ninh ngẩng đầu lên, nhìn Mudy trong chiến trường, hơi híp mắt lại, không gấp. Quân tử báo thù mười năm chưa muộn. Trên đầu chữ nhẫn (忍) có một cây đao (刀), mình động thủ rạch một đao, vẫn tốt hơn mất mạng.

Kony giơ cao trường mâu, gầm lên hùng hồn, các chiến sĩ Canyon bùng phát đấu chí cường hãn, các tộc trưởng man tộc chiến đấu nhiều ngày ngoài thành Battier lại nổi lên tâm tư khác.

https://thuviensach.vn

Tiếp tục chiến đấu? Hay ly khai? Ba người bề ngoài không chút xao động, nhưng trong lòng đều có chủ ý.

Liều chết chiến đấu, cho dù thắng rồi, cũng không thoát được vận mệnh bị Kony nuốt chửng, không bằng bảo tồn thực lực, để người Canyon đi chết!

Không có kẻ mạnh vĩnh hằng bất biến.

Năm mươi năm trước, bộ tộc man tộc lớn mạnh nhất phía tây không phải là Canyon, chiến sĩ cường hãn nhất cũng không phải Kony. Nếu Kony chết dưới thành Battier, vậy thì, bộ tộc Canyon cũng nhất định trở thành lịch sử.

Nhớ tới nguồn ngước và con mồi trong lãnh địa của bộ tộc Canyon, trong lòng ba tộc trưởng man tộc cháy bừng hỏa nhiệt. Khi tiếng còi hiệu tiếng còng vang lên, không những không đi theo chiến sĩ bộ tộc Canyon tấn công, ngược lại hạ lệnh lui binh.

Mấy trăm năm rồi, mục dân phía đông không cảm thấy hứng thú với đồng hoang phía tây, chỉ cần lui về, bọn họ sẽ an toàn.

“Kony Canyon!”

Một tộc trưởng man tộc dứng trên lưng địa hành thú cười dữ tợn, chiến sĩ cường hãn nhất thì lại thế nào? Dưới sự bao vây của nhiều kẻ địch như thế, so sánh sức mạnh tuyệt đối sẽ là hạ phong, một mình khó địch số đông, rốt cuộc khó chạy khỏi vận mệnh tử vong.

Huống hồ, kẻ địch lại không yếu.

Dị động sau lưng khiến Kony chú ý, nhìn các đồng minh đã lùi về phía tây, vẻ mặt Kony không có biến hóa gì lớn, chỉ nắm chặt trường mâu trong tay, đôi mắt màu hổ phách lại lần nữa trở nên trong suốt.

https://thuviensach.vn

Hắn phát thệ, trở về đồng hoang, ba bộ lạc này nhất định phải trở thành nô lệ của Canyon, đồ đằng của bộ lạc sẽ bị xóa hoàn toàn!

Mudy buông nỏ xuống, trong tay là một thanh trường đao màu vàng, trên cán đao khảm bảo thạch màu lam và màu đỏ máu, thân đao phản chiếu đôi mắt lạnh lẽo, giọng nói thấp trầm vang vọng hoang mạc, “Man tộc, có thể chết dưới thanh đao này, là sự ban thưởng cho ngươi.”

Tiếng hô giết vang lên, cửa thành Battier mở rộng, Sekurus sẽ không bỏ qua cơ hội thế này, thống lĩnh chiến sĩ Battier đã ác chiến nhiều ngày, cùng chiến sĩ thành Burang, tiến công bộ lạc Canyon.

Hà Ninh không may nằm ở giữa chiến trường, tai trái nóng như lửa đốt, từ khi trường đao màu vàng kia xuất hiện, lỗ tai y vẫn luôn ong ong, giống như có vô số âm thanh đan nhau thành một cái lưới kín kẽ, càng lúc càng bao chặt lấy y, ký ức cổ xưa lại lần nào trào vào đầu y.

Vương giả bất khuất đứng trước thần điện, vung trường đao màu vàng, trường bào màu vàng nâu viền vàng dính máu, trên gương mặt như thánh thần không mang theo một chút tình cảm thuộc về nhân loại nào.

Vung trường đao, chậm rãi liếm đi vết máu trên lưỡi đao, trong đôi mắt màu vàng, hiện lên bóng dáng kẻ phản bội, cùng tiếng cười lạnh lẽo.

Hắn mở miệng, tựa hồ đang nói gì đó, nhưng âm thanh cực kỳ mơ hồ, giống như bị cách một tầng sương mù trong suốt, nghe không rõ, sờ không tới.

Chỉ có thể nhìn thấy, trường mâu lưu chuyển vu văn, đột nhiên từ sau lưng xuyên qua thân thể hắn, càng có thêm nhiều trường mâu phóng về phía hắn, máu tràn ra khóe môi, nhưng nụ cười trên gương mặt từ đầu tới cuối không đổi…

https://thuviensach.vn

Cảnh tượng bắt đầu uốn khúc, Hà Ninh ôm chặt đầu, cuộn người lại, khoảnh khắc đó, y tựa hồ cảm giác được phẫn nộ và sát khí ngập trời của nam nhân này.

Kẻ phản bội, là ai?

Mồ hôi lạnh thấm ướt tóc đen, sắc mặt trở nên tái nhợt, thân ở chiến trường, tất cả xung quanh lại như thể không liên quan tới y.

Đây là ký ức của ai?

Lẽ nào, đây mới là chân tướng cuối cùng của lịch sử?

Tiếng hô giết vang lên bên tai, máu tươi tung tóe, nhưng lại như có một bức tường trong suốt, ngăn cách tất cả.

Tiếng ong ong bên tai càng lúc càng lớn, khuyên tai đột nhiên hoá thành quyền trượng màu bạc, hiện lên trước mặt Hà Ninh. Một tia máu đỏ tươi men theo tai trái Hà Ninh chảy xuống, trượt qua cần cổ, đau đớn, khiến ý thức của y thanh tỉnh hơn nhiều.

Nếu ngất đi trong tình trạng này, có lẽ sẽ gây ra động tĩnh quá lớn, hai bờ sinh tử, muốn làm bối cảnh cũng không thể.

Trường đao trong tay Mudy cũng kêu vang ong ong, đôi ngươi màu lam thoáng chốc hóa thành con ngươi dọc màu vàng, đột nhiên vung trường đao lên, nơi đao phong quét qua, tiếng voi gầm lãnh liệt vang lên, trường mâu màu đen chảy vu văn lập tức gãy thành hai đoạn, máu đỏ tươi từ vết thương sâu thấy cả xương bắn vọt ra, cánh tay gần như bị chém đứt. Chiến sĩ cường hãn nhất của bộ tộc Canyon nửa quỳ trên lưng ma mút, cắn chặt răng, cơ thịt trên mặt đều đang run rẩy, ý chí dù có cường hãn cũng không thể chống đỡ, chỉ có thể không cam lòng ngã xuống.

https://thuviensach.vn

Long ưng luẩn quẩn trên không hú dài, trong lòng Sekurus kinh hãi, huyết mạch trực hệ của đại đế Aram, đây mới là Mudy Burang chân chính?

Phần đầu ma mút bị trọng thương, chân trước bị gãy, quỳ xụm xuống đất.

Thằn lằn đen mở to miệng, muốn nếm thử mùi vị thịt ma mút, nhưng lại bị vỗ một cái.

“Ady, đi bên đó.”

Không tình nguyện gầm lên một tiếng, cánh tay vỗ xuống biến thành sống đao.

Thằn lằn đen không dám gầm nữa, lao thẳng về hướng Hà Ninh, kẻ cản đường, một phát cắn chết.

Kim quang nhàn nhạt trên quyền trượng đã tan đi, lại lần nữa hóa thành khuyên tai dính chặt lên lỗ tai trái của Hà Ninh. Kẻ địch dám tiếp cận, đều bị ma mút dẫm một phát nát bét, Hà Ninh tạm thời an toàn không lo.

Nhìn thấy thằn lằn đen đang lao thẳng qua, nhắm vào ma mút, Hà Ninh không thể không nghiêm túc suy nghĩ, nếu phấn đấu một phen, phần thắng của mình có bao nhiêu.

Đánh không lại, dứt khoát chạy trốn? Vậy Kony và tộc nhân Canyon nên làm sao? Làm thế, không khỏi quá thiếu trượng nghĩa.

“Anh bạn, chúng ta nên làm sao?”

Thằn lằn xanh không trả lời Hà Ninh, Mudy đã nhảy lên lưng ma mút. Có thằn lằn đen ở đây, ma mút căn bản không thể tổn thương hắn một chút nào.

Hà Ninh đứng lên, siết chặt nắm tay, rồi lập tức buông ra, nhịn không lên tiếng, thầm hít một hơi, ở sau lưng dùng sức quẫy tay, quá mức khẩn

https://thuviensach.vn

trương, quên vụ này, lòng bàn tay bị móng tay đâm vào, đau quá!

Thằn lằn xanh cúi người, bày tư thế uy hiếp, Mudy quay đầu, nhìn không rõ động tác của hắn, thằn lằn xanh đã bị ném xuống.

Ngã bịch một cái xuống đất, thằn lằn đen sớm đợi bên cạnh há to miệng, gầm lên một tiếng. Thằn lằn xanh nhanh chóng trèo dậy, cùng thằn lằn đen đồng thời cúi người, chân sau dùng lực, như hai chiếc xe tăng tông mạnh vào nhau.

Nhưng mà, trọng tải của một chiếc, rõ ràng lớn hơn chiếc kia.

Địa hành thú gần đó rất có tình chiến hữu, lập tức đi lên giúp đỡ, vừa mới ló mặt đã xém chút bị thằn lằn đen cắn chết, vội vàng thụt lùi, vừa thụt lùi vừa lắc đầu với thằn lằn xanh, giống như đang nói: Quá hung mãnh, chống không nổi, huynh đệ tự cầu nhiều phúc đi.

Trên lưng ma mút, Hà Ninh tâm gấp như lửa đốt, cách biệt thực lực và thể hình bày ra trước mắt, tiếp tục như thế, thằn lằn xanh khẳng định sẽ chịu thiệt.

Lo lắng biến thành nóng nảy, móng tay sắc bén dài ra, hai mắt biến thành thâm đen, không bận tâm tiếng ong ong bên tai, y muốn đi cứu anh em của mình!

Động tác của Hà Ninh rất nhanh, móng tay rạch mở khăn đầu của Mudy, miếng vải màu đen từ vai trượt xuống, một lọn tóc vàng nhạt cũng theo gió bay đi, bảo thạch dùng xích vàng xâu lại lấp lánh ánh sáng dưới mặt trời.

Tấn công hiệu quả, Mudy không thể không lùi lại hai bước, Hà Ninh không tham chiến, nhân sơ hở liền nhảy xuống khỏi lưng ma mút, cứu thằn lằn xanh mới khẩn cấp.

https://thuviensach.vn

Một cánh tay đột nhiên từ sau lưng giam cầm y, ôm chặt ở thắt lưng. Thử giãy dụa, lại căn bản không động được. Sức lực bóp trên cổ tay lớn tới kinh người.

Giây tiếp theo, hai tay đã bị nhấc mạnh lên, một mùi vị xa lạ mà quen thuộc xâm nhập khoang mũi, xa thẳm, dường như có ký ức từ lâu trước kia.

Xúc cảm nóng hổi ẩm ướt lướt qua tai. Mấy lọn tóc như sợi vàng lướt qua mắt, ý thức được vừa rồi xảy ra cái gì, Hà Ninh cứng người, lông tơ toàn thân dựng đứng hết lên.

Mudy ngẩng đầu, liếm vết máu trên môi, hai mắt biến thành thuần vàng, trong con ngươi dài hẹp phản chiếu vẻ mặt như gặp quỷ của Hà Ninh.

Chính là mùi vị này.

Tìm được rồi.

https://thuviensach.vn

NAM VU

Lai Tự Viễn Phương

dtv-ebook.com

Chương 25: Dị Biến

Sống lưng chạy qua một luồng hơi lạnh, chỗ bị tiếp xúc lại nóng như lửa đốt.

Tiếng ong ong bên tai Hà Ninh càng thêm kịch liệt, từ cao nhìn xuống dưới, thằn lằn xanh lại lần nữa ngã xuống, thê thảm né khỏi hàm răng bén của thằn lằn đen.

Cắn mạnh môi, ngẩng phắt đầu lên, một tiếng hú dài từ miệng Hà Ninh phát ra, chim ăn thịt thối luẩn quẩn trên không tụ lại như mây đen, tiếng kêu khản đặc, giống như mài giũa cát đá trong gió bão.

Trong tiếng kêu chói tai, con chim ăn thịt thối đầu tiên lao xuống, tiếp theo là con thứ hai, con thứ ba… tấn công của chúng không cách nào tạo nên thương tổn thực chất cho Mudy, nhưng lại cho Hà Ninh cơ hội thoát thân.

Cổ tay giãy khỏi bó buộc, móng tay sắc bén toàn bộ biến đen.

Mudy tránh khỏi tấn công chí mạng nhất, trước ngực để lại một vết thương như bị kiếm bén rạch qua, máu tươi lập tức thấm ướt vải.

Tình trạng của thằn lằn xanh càng nguy hiểm hơn, Hà Ninh lại không bận tâm gì khác, bước lùi hai bước, đột nhiên nhảy xuống khỏi lưng ma mút, mái tóc dài màu đen lướt qua giữa không, giống như một tấm lụa phất phới.

Binh!

https://thuviensach.vn

Điểm tiếp đất Hà Ninh chọn tương đối chuẩn, trực tiếp rơi lên lưng thằn lằn đen. Móng tay ghim vào miếng vảy cứng chắc, đau tới mức thằn lằn đen dùng sức quẫy đầu, muốn giãy Hà Ninh rớt xuống.

Thằn lằn xanh nhân thời cơ lật người dậy, lại tông qua thằn lằn đen.

Thấy tình hình thế, Hà Ninh rất muốn nói, anh bạn, có thể nhìn tình huống rồi tông không? Nếu thằn lằn đen bị tông ngã, thì mình trên lưng thằn lằn đen mười phần mười sẽ bị đè thành cái bánh thịt.

Mudy trên lưng ma mút vung trường đao, vết thương trên người tựa hồ không tạo ra bất cứ trở ngại nào với hắn.

Nơi ánh đao vút qua, là máu tươi tung tóe và lông vũ tản mạn.

Mấy giọt máu tươi rớt lên mặt Hà Ninh, bết dính, gay mũi.

Ngẩng đầu lên, hai xác chim ăn thịt thối rớt xuống, nam nhân tóc vàng miệng vết thương đang chảy máu kia, đứng trên lưng ma mút, nhìn không rõ vẻ mặt hắn.

Con ngươi màu đen đột nhiên co rút, Hà Ninh lại lần nữa hú dài, ly khai! Toàn bộ ly khai!

Tiến công của chim ăn thịt thối đình trệ một chốc, sau đó trở nên càng thêm kịch liệt, Hà Ninh gần như có thể dự liệu được tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì, dùng sức bóp mạnh thằn lằn đen, móng tay sắc nhọn ghim vào đỉnh đầu thằn lằn đen, chỉ cần một chút, chỉ cần một chút!

Y không thể tiếp tục do dự!

Thằn lằn đen dự cảm được nguy hiểm, không còn để ý tới thằn lằn xanh, đột nhiên lật đảo ngược trên đất, dùng sức tông mạnh. Tiếng vang ầm ầm, cát bụi bốc lên khiến Hà Ninh không thể không nhắm mắt lại, nhưng không

https://thuviensach.vn

buông tay, ngược lại bóp thằn lằn đen càng chặt, lục phủ ngũ tạng dường như đều bị chấn vỡ.

Máu tươi thuận theo vết thương bị rách chảy ra, mùi vị nồng đậm, khiến ý thức của Hà Ninh bắt đầu trở nên mơ hồ.

Khuyên tai màu bạc bị máu nhiễm đỏ, tiếng ong ong cuối cùng dừng lại, Hà Ninh chậm rãi đứng lên, đôi mắt màu đen biến thành một mảng tĩnh mịch, không mang theo bất cứ tình cảm nào.

Tiếng hú dài lại lần nữa thoát ra khỏi miệng, bén nhọn như muốn xé rách bầu trời.

Thằn lằn xanh đột ngột gầm lên, ma mút rống cao, long ưng trên trời cũng không còn tiếp tục chịu khống chế của Sekurus, lạc đà của các chiến sĩ, địa hành thú của man tộc, tất cả tất cả, đều chìm vào điên cuồng.

Lúc này, bất luận là kỵ sĩ của thành Burang hay thành Battier, kể cả chiến sĩ của bộ tộc Canyon, ánh mắt nhìn Hà Ninh đều phức tạp, mang theo sợ hãi.

Duy chỉ có một người không bị ảnh hưởng, là Mudy trên lưng ma mút. Hắn kéo miếng vải đầu bị Hà Ninh cào rách xuống, mái tóc vàng phất phới sau đầu, bất kể ma mút có trở nên nóng nảy thế nào, hắn chung quy vẫn đứng ổn. Chim ăn thịt thối trên trời càng lúc càng ít, mấy con còn lại, vây quanh di thể đồng loại kêu rúc không cam, nhưng vô lực tiến công tiếp.

“Gào!”

Kony bị thương dùng trường mâu gẫy chống đỡ thân thể, đồ đằng màu xanh sớm đã bị máu nhuộm đỏ. Các chiến sĩ Canyon hồi ứng tiếng gầm của hắn, như dã thú khát máu, lao về phía kỵ sĩ thành Burang.

Hà Ninh lặng lẽ nhìn tất cả, khóe môi lại hiện lên nụ cười.

https://thuviensach.vn

Tế tự Canyon được địa hành thú và mấy chiến sĩ man tộc bảo vệ, giơ cao trượng mây. Hắn cầu nguyện với thần linh, cầu xinh thần linh ban cho người Canyon dũng khí lớn hơn.

Chỉ đáng tiếc, chiến sĩ dù có dũng mãnh cuối cùng cũng có lúc kiệt sức, lần này, thắng lợi không còn thuộc về Canyon.

Động vật phát điên chẳng qua chỉ kéo dài thời gian ngã xuống của họ, hoặc là, khiến máu của chiến trường càng chảy nhiều hơn.

Hà Ninh quay đầu, nhìn thằn lằn đen.

“Mày tên Ady?” Âm thanh quen thuộc, ngữ tốc không quen thuộc và mang theo âm đuôi cổ xưa.

Thằn lằn đen nóng nảy gầm lên dữ tợn, nhưng lại thuyết minh rõ ràng cái gì gọi là ngoài mạnh trong yếu. Thằn lằn xanh muốn nhân cơ hội cắn nó một phát, bị Hà Ninh đảo mắt một cái, rốt cuộc không động.

Thằn lằn đen lại gầm lên một tiếng, mắt to màu máu đỏ, miệng đầy răng bén, một phát có thể nuốt sống Hà Ninh, không ngờ, Hà Ninh lại cười.

“Mày và Ani thật giống, cô nương tốt.” Hà Ninh nâng tay lên, chỗ lòng bàn tay dâng lên một luồng sáng trắng, trong âm thanh mang theo dụ hoặc, “Muốn trở nên mạnh hơn không?”

Tiếng gầm của thằn lằn đen ngừng lại, nghi hoặc nhìn Hà Ninh, cảm giác của động vật rất nhạy bén, người trước mắt, hoàn toàn khác với lúc ở sau lưng dùng móng vuốt cào nó vừa rồi.

“Muốn không?”

Âm thanh dụ hoặc vẫn đang tiếp tục, thằn lằn xanh bước lên một bước, ý muốn dùng đầu húc Hà Ninh, mỗi lần phát giác Hà Ninh không bình

https://thuviensach.vn

thường, nó đều làm như thế, mỗi lần đều có thể khiến ‘không bình thường’ biến mất.

Lần này nó không thành công, Hà Ninh chỉ nghiêng người đi, vỗ vỗ đầu nó, không nói gì, nó thì một bước cũng không thể động đậy.

“Ady.”

Bạch quang trong tay Hà Ninh càng lúc càng sáng, xương ngón chân vốn buột trên cổ tay, đang quay cuồng trong bạch quang, chậm rãi dung hóa.

“Ăn nó, mày có thể trở nên mạnh hơn.”

Âm thanh như gió, nhưng lại mang theo một tia quái dị.

Ani cần một thân thể. Thằn lằn xanh hiện tại quá yếu, con trước mắt này, là chọn lựa tốt hơn.

Thằn lằn xanh há miệng, gần như là Hà Ninh một tiếng, nó một động tác, mắt thấy xương ngón chân được bạch quang bao bọc sắp sửa được nuốt vào miệng, bóng người bào đen tóc vàng đột nhiên từ giữa không nhảy lên lưng thằn lằn đen, đôi mắt màu vàng, con ngươi hẹp dài, mấy miếng vảy màu vàng lờ mờ hiện lên trên gương mặt bên phải của hắn.

Trường đao hóa thành quyền trượng màu vàng, động tác của thằn lằn đen cứng lại, Hà Ninh lạnh lùng híp mắt lại.

Mất máu khiến sắc mặt Hà Ninh trở nên tái nhợt, khuyên tai màu bạc, như đang hồi ứng lại tiếng kêu gọi của quyền trượng màu vàng, trong tiếng ong ong, đầu đau muốn vỡ.

Mồ hôi lạnh hỗn tạp máu tươi chảy xuống góc trán, giống như có hai luồng ý chí đang kéo xé trong đầu. Cố sức nhắm mắt lại, khi mở ra, sâu trong đáy mắt mang theo kinh hãi. Vừa rồi là chuyện gì? Y giống như một

https://thuviensach.vn

kẻ bàng quan, rõ ràng biết mình đã làm những gì, càng biết rõ, đó tuyệt đối không phải xuất phát từ ý chí của mình, nhưng không dừng lại được, không khống chế được.

“Đây là của ngươi?”

Âm thanh thấp trầm vang lên, Mudy nhảy xuống lưng thằn lằn đen, mở một cuộn da dê ra, văn tự màu vàng, là lời nguyền vu nữ lưu lại, “Cái này, ngươi xem hiểu?”

Hà Ninh vô thức sờ túi đeo, vẻ mặt lập tức thay đổi, hai cuộn da dê đều không thấy nữa.

Trầm mặc, đã cho Mudy đáp án.

https://thuviensach.vn

NAM VU

Lai Tự Viễn Phương
dtv-ebook.com

Chương 26: Trao Đổi

Trong chiến trường, chiến sĩ bộ tộc Canyon đã nỏ mạnh hết đà, kỵ sĩ của thành Burang và thành Battier bao vây chiến sĩ man tộc còn sống. Tiếng gầm của địa hành thú càng lúc càng yếu, các kỵ sĩ nhảy xuống vì lạc đà bị tiếng hú dài của Hà Ninh làm nóng nảy, vòng bao vây càng thu càng chặt, Kony trọng thương tay cầm trường mâu, chiến sĩ Canyon cuối cùng, trước mặt kẻ địch vẫn kiên cường cương nghị như đá tảng.

Tình trạng của Hà Ninh không tốt lắm, máu tại vết thương tuy đã ngừng chảy, nhưng trước đó bị thằn lằn đen mang theo ngã xuống đất, xương sườn đang ẩn ẩn phát đau, thử sờ một chút, càng đau.

Rít một tiếng, sắc mặt càng thêm tái nhợt.

“Ta đã đến Vu thành rồi.” Vết thương trên người Mudy đã kết vẩy, để mặc mái tóc dài xõa tung sau lưng, đi lại gần Hà Ninh, tựa hồ quên mất vừa rồi xém chút bị y khoét một cái lỗ trên người, “Là do ngươi?”

Hà Ninh cắn răng, không nói gì.

“Đi cùng ta.” Ngữ khí của Mudy rất bình tĩnh, bình tĩnh tới mức không giống như đang đứng trong chiến trường phủ đầy giết chóc, “Ở cùng man tộc, đối với ngươi không có bất cứ ích lợi nào.”

Hà Ninh vẫn không nói gì.

“Từ Vu thành tới Battier, gặp phải không ít phiền phức đúng không?” Mudy cởi áo khoác bên ngoài trường bào xuống, “Vu nữ của Ortiramhs

https://thuviensach.vn

muốn giết chết ngươi, chỉ có ta có thể giúp ngươi, những người khác không làm được."

"Như vậy đối với anh có ích lợi gì?"

"Một đáp án." Mudy lùi lại một bước, "Có lẽ chỉ có ngươi có thể giải đáp cho ta."

Hà Ninh không rõ lắm, miếng vải màu đen đã phủ lên vai y, vẫn là mùi xa lạ mà lại quen thuộc đó, mang theo một phần hoài niệm xa xôi nhất trong ký ức.

Chỉ cần không phải đồ ngốc, thì có thể nhìn rõ được trước mắt là tình huống gì.

Bộ tộc Canyon rõ ràng ở thế hạ phong, chống không được bao lâu nữa, dựa vào y và thằn lằn xanh, căn bản không có khả năng chạy thoát. Thi thể của chim ăn thịt thối khiến Hà Ninh ý thức được rõ ràng, trước mặt sức mạnh tuyệt đối, thứ y có thể ỷ lại, thực sự ít tới đáng thương. Tiếp tục kêu gọi động vật khác không phải không thể, nhưng, đáng sao?

Nam nhân trước mắt này đối với y không có bao nhiêu thiện ý, nhưng cũng không phải là ác ý tuyệt đối. Cách nhìn của y đối với người này vẫn không tốt như cũ, nhưng không thể phủ nhận, lời của hắn có đạo lý nhất định.

Đi cùng hắn?

Trước mắt hơi tối đi, Hà Ninh cố sức lắc đầu, không thể ngất, ngất rồi phiền phức càng lớn.

Không có quá nhiều thời gian cho Hà Ninh suy nghĩ. Tại mật thất y đã xem qua ghi chép về đại vu sử dụng vu lực trong bảng đồng, càng là sức

https://thuviensach.vn

mạnh cường đại, cái giá cần bỏ ra càng nhiều. Vì nói cho cùng, y vẫn là người.

Tự cười nhạo một chút, nếu thật sự có thể như bọn cướp trong ốc đảo kia nói, biến thành quái vật, có lẽ sẽ tốt hơn chút?

Vẻ mặt Hà Ninh biến hóa không thoát khỏi ánh mắt Mudy, trừ đi với hắn ra, Hà Ninh không có chọn lựa thứ hai, hắn không để ý đợi thêm một chút.

“Tôi đi với anh.” Hít sâu một hơi, Hà Ninh nói, “Có thể thả người Canyon đi không?”

“Có thể.”

Sảng khoái như thế?

Hà Ninh quái dị nhìn Mudy, đối phương lại nhảy lên thằn lằn đen, giơ cao quyền trượng, tiếng còi hiệu vang lên trong chiến trường, kỵ sĩ thành Burang tuy không hiểu, nhưng không tiếp tục đuổi tận giết tuyệt người Canyon còn lại. Mất đi sự trợ giúp của kỵ sĩ thành Burang, người Battier sớm đã thương gân động cốt cũng trở nên vô lực tiếp tục.

“Thả bọn họ đi.”

Âm thanh Mudy vang vọng trong hoang mạc, Sekurus phẫn nộ siết chặt trường đao, miếng vảy màu xám đã phủ khắp trên mặt bên phải của hắn.

Nhưng vào lúc này, hắn không có cách nào phản kháng Mudy. Bị kỵ sĩ thành Burang bao vây không chỉ có man tộc, còn có người Battier.

Kony che vết thương trên vai, cảnh giác nhìn Mudy trên lưng thằn lằn đen, đối phương căn bản không nhìn tới hắn, mà giơ tay ra với Hà Ninh, “Được rồi, đi cùng ta thôi.”

https://thuviensach.vn

Người Canyon đã không đủ đáng sợ, thả bọn họ đi, so với giết sạch bọn họ thì có ích hơn.

Đợi khi bọn họ trở về đồng hoang phía tây, uy hiếp ở biên giới phía đông sẽ giảm đi rất hiều. Ít nhất, trước khi ba bộ tộc bán đứng họ bị diệt, hoặc bị ba bộ tộc đó nuốt chửng, người Canyon sẽ không tiếp tục vươn móng vuốt tới đại lục phía đông nữa. Chiến đấu sẽ cuốn vào càng lúc càng nhiều bộ tộc, đồng hoang phía tây rất nhanh sẽ chìm vào loạn cục.

Mudy có thể nghĩ tới, Sekurus đồng dạng cũng hiểu. Phẫn nộ như cũ, vảy màu xám bao phủ trên mặt càng lúc càng nhạt, cho tới khi biến mất.

“Thả bọn họ đi.”

Tổn thất của thành Battier nhất định sẽ đòi lại từ những man tộc này, nhưng không phải hiện tại.

Hà Ninh không làm theo ý Mudy ngồi trên lưng thằn lằn đen, mà gọi ma mút lại, bảo nó trở về bên cạnh Kony. Chỉ có bốn con địa hành thú còn sống, một con ma mút khác cũng bị giết chết khi chân trước bị gãy, bất luận Kony là thật sự trung thành với đại vu hay có suy nghĩ nào khác, không thể phủ nhận, hắn đã từng giúp đỡ Hà Ninh, điểm này Hà Ninh chung quy vẫn nhớ.

“Trở về đi.” Hà Ninh vỗ vỗ thân hình to lớn của ma mút, cọ cọ vòi nó. “Sẽ còn gặp lại, hiện tại, trở về đi.”

Tiếng voi rống vang cả đồng hoang, các kỵ sĩ phía đông nhường ra một con đường, man tộc phía tây, dẫm lên kẻ địch và máu tươi của đồng tộc bước trở về.

Kony đứng trên lưng ma mút, tóc đen bay loạn, con mắt màu hổ phách nhìn chăm chăm Hà Ninh không rời. Tế tự hai tay giơ ngang trượng mây,

https://thuviensach.vn

phủ phục về hướng Hà Ninh, trán chạm vào cát vàng, rồi được dìu lên lưng địa hành thú.

Hà Ninh nghiêng đầu đi, mũi có hơi nghẹn.

Quả và lá cây mang từ hoang thành ra đều để lại trên lưng ma mút, quả có thể chống đói, lá cây là hái trên dây leo mọc ở bên bờ hồ trong thành, có thể cầm máu trị thương,. Những thứ này y đều đã nói với tế tự, chắc có thể hữu dụng.

Hà Ninh trầm mặc khiến thằn lằn xanh lo lắng, thử dùng đầu đi húc Hà Ninh.

Lần này, Hà Ninh không đẩy nó ra nữa, mà lại ôm chặt lấy, thấp giọng nói, “Anh bạn, lại chỉ còn hai chúng ta.”

Chuyện đã tới nước này, chỉ có thể đi một bước tính một bước. Ít nhất, mạng tạm thời giữ được.

Tinh thần Hà Ninh tương đối mạnh mẽ, nếu không phải vậy, đột nhiên bị ném vào một hoang mạc, cũng không cách nào sống tới bây giờ. Nếu đã ra khỏi hoang thành, thì cũng phải giao thiệp với con người, chẳng qua kế hoạch đã có một chút biến động, Hà Ninh tin mình có thể thích ứng tốt.

Đã quyết định làm tốt kế hoạch nghề nghiệp, ở đâu cũng đều là khai thác sự nghiệp, nhiều lắm thì độ khó lớn hơn chút.

Chỉ cần bảo vệ mạng mình và thằn lằn xanh, tất cả đều dễ nói.

Nhưng, vuốt qua cổ tay, giữa nơi đó thắt một khúc xương ngón chân, nhớ lại cảnh tượng kỳ quái xảy ra trong chiến trường hồi nãy, Hà Ninh run rẩy, nhất định phải nhanh chóng nghĩ ra cách. Không ai nguyện ý trong lúc chớp mắt lại biến thành người khác, càng không cần nói mở mắt nhìn tất cả

https://thuviensach.vn

mọi thứ xảy ra. Tiếp nhận kế thừa ký ức của đại vu là một chuyện, hoàn toàn biến thành cái kẻ xui xẻo bốn trăm năm trước đó, thì thôi đi.

Khi Hà Ninh dựa lên người thằn lằn xanh xuất thần, chiến sĩ của thành Burang và người Battier đang dọn dẹp chiến trường, vũ khí đều bị thu hồi, người bị thương cũng được trị liệu đơn giản, chuyện người Battier lo lắng không phát sinh, Mudy tạm thời không có mấy hứng thú với chuyện chiếm lĩnh thành Battier.

Thu nhặt xong vũ khí và di vật của kỵ sĩ đã chết, để thi thể lại cho chim ăn thịt thối, tiếng còi hiệu thê lương vang vọng trong hoang mạc, các kỵ sĩ thành Burang đơn giản bổ sung lương thực và nước, bắt đầu trở về thành. Di thể của địa hành thú và ma mút, để lại cho người Battier.

Hà Ninh lần đầu tiên ngồi lên lưng lạc đà, thằn lằn xanh thì không được đãi ngộ tốt như thế, trên thực tế, không có con lạc đà nào chịu chở nó, đi quá gần cũng không muốn. Vạn nhất tên này nửa đường đói bụng, cắn chúng một phát thì làm sao?

Chuyện như thế, thằn lằn đen làm không ít, toàn là giáo huấn của máu.

Hà Ninh nhìn thằn lằn xanh rũ đầu, gãi gãi lông ngắn trên cổ lạc đà, cọ cọ lên cái sừng hình chỉ tay. Lạc đà ngoắc ngoắc cổ, khi thằn lằn xanh lại gần, không còn lấy sừng húc nó nữa.

Mudy dựa lên lưng thằn lằn đen, mọi cử động của Hà Ninh đều rơi vào mắt hắn. Đôi mắt màu vàng đã hồi phục lam đậm, giống như bầu trời nắng ráo, trong vắt, sáng tỏ.

https://thuviensach.vn

NAM VU

Lai Tự Viễn Phương

dtv-ebook.com

Chương 27: Đồng Hành

Hà Ninh không hề xa lạ với hoang mạc, nhưng y và thằn lằn xanh kết bạn lang thang, so với đi cùng đội ngũ lớn thì vẫn khác biệt khá lớn.

Ốc đảo ven đường, thường xuyên thấy được đội thương buôn và mục dân lùa gia súc qua lại, dê ba sừng và bò chân ngắn thành đàn, roi dài vung lên, tiếng chuông trên cổ bò vang vọng, trở thành một phong cảnh đặc biệt của hoang mạc.

Mỗi lần đến ốc đảo, đội ngũ đều sẽ dừng lại nghỉ ngơi. Thịt khô và các loại bánh mì cứng là thức ăn chủ yếu của các kỵ sĩ, bao gồm Mudy, cũng ăn giống vậy.

Hai con mèo cát ngoan ngoãn nằm bên cạnh Hà Ninh, khôn kéo tới mức giống như hoàn toàn vô hại, thỉnh thoảng sẽ bung vuốt và răng ra, lấp lánh hàn quang, nói rõ nó không dễ chọc. Chạng vạng hôm nào đó, hai nhóc này hợp lực kéo về một con rắn sa mạc còn thô hơn cả cánh tay của nam nhân trưởng thành, hoàn toàn chứng minh được điểm này.

Chủng loại nhiều nhất trong hoang mạc chính là thằn lằn và rắn, còn có bò cạp. Mùi vị của hai loại sau Hà Ninh đã từng nếm qua, còn loại đầu tiên, từ khi kết bạn với thằn lằn xanh thì không còn ăn qua. Trước đó thì thế nào, người họ Hà cho hay y đã quên rồi.

Một con rắn sa mạc dài tới mười hai mười ba mét, thật khó cho hai con mèo nhỏ ghép lại không lớn bằng năm nắm tay làm sao mà tha về được.

https://thuviensach.vn

Lột da rút máu, Hà Ninh rất thuần thục, không cần người khác giúp đỡ, tự mình hoàn toàn có thể ứng phó. Không cần dao nhỏ, trực tiếp dùng móng, xoẹt một tiếng, giống như rạch một vết rách dài trên sô pha bằng da thật. Thằn lằn xanh thành thật ngồi xổm một bên, hai mắt phát sáng, nước miếng nhỏ giọt.

Thịt rắn cắt thành ba đoạn, một đoạn cho thằn lằn xanh ôm cắn, một đoạn cho hai con mèo cát, còn lại một đoạn, Hà Ninh để lại một phần cho mình ăn, còn lại toàn bộ cho Mudy.

Mudy rất kinh ngạc, có thể nhìn ra từ vẻ mặt hắn. Hà Ninh rạch móng xẹt xẹt, đủ chuyện trước kia y vẫn còn nhớ, có thể đòi lại hay không tạm thời không bàn, làm thế, chẳng qua là để cuộc sống tiếp theo được thoải mái chút.

Hai cuộn da dê đã trở lại tay Hà Ninh, Mudy cho y biết, thành Burang cũng có một cuộn. Bản thân có thể đọc được chữ trên cuộn da dê, chuyện này Hà Ninh không che giấu. Khi ở ngoài thành Battier đã lộ rồi, biết rõ còn giả vờ giả vịt cũng không ý nghĩa, không bằng thẳng thắn thừa nhận. Khi chuyện đã tồi tệ đến trình độ nhất định, ngốc một chút, sẽ sống đỡ hơn người thông minh.

Biết trên hai cuộn da dê của Hà Ninh viết cái gì, Mudy cũng không nói gì nhiều, chỉ nói với Hà Ninh, cuộn da dê trong thành và một cuộn trong đó vô cùng giống nhau.

Đối với cuộn da dê trong thành Burang, Hà Ninh vô cùng hứng thú. Y tin vào trực giác của mình, tựa hồ có một sức mạnh đang dẫn dắt y vào hoang thành, rời khỏi hoang thành, lại tiếp tục dẫn dắt y tới thành Burang.

Thịt rắn gác lên đống lửa, không bao lâu đã tỏa ra mùi cháy.

Khác với loại rắn Hà Ninh từng ăn trước kia, rắn sa mạc xương nhiều, nhưng thịt cũng không ít, sau khi nướng chín bỏ thêm muối, mùi vị rất

https://thuviensach.vn

giống thịt gà, nhưng hấp dẫn hơn thịt gà.

Hà Ninh đem hai miếng bánh cứng được chia nướng luôn, thời gian dài như thế, lần đầu tiên ăn được ngũ cốc, đặc biệt không dễ dàng.

Một miếng thịt nướng, một miếng bánh, nghẹn rồi, uống chút nước, lượng cơm và tốc độ ăn của Hà Ninh đều khiến các kỵ sĩ ngồi bên cạnh phải nhìn bằng con mắt khác.

Thằn lằn xanh cắn khúc rắn nhanh gọn hơn gặm vỏ cây, Hà Ninh đang ăn bánh, nó đã bắt đầu liếm vuốt. Mèo cát ăn tới bụng tròn vo, phần rắn còn thừa một khúc lớn, phần còn lại đó đều rơi vào miệng thằn lằn xanh.

Mudy khi ăn rất trầm mặc, trong ánh lửa, Hà Ninh phát hiện mắt hắn lại biến thành màu vàng, rất nhanh, chỉ trong chớp mắt.

Vào đêm, cạnh thằn lằn xanh là lều đã được dựng lên, Hà Ninh và thằn lằn xanh ngồi lưng đối lưng, miệng cắn một cọng cỏ khô, híp mắt nhìn các kỵ sĩ bận rộn. Mấy ngày trước đều là tập hợp trong sa mạc, các lạc đà vây quanh một vòng giữ ấm cản cát bụi, ngủ một chút thì phải tiếp tục lên đường, hôm nay cuối cùng đã vào được lãnh thổ mà Mudy thống trị, khi gần tối thì dựng lều trên ốc đảo, nhóm lửa, xem ra có thể ngủ một giấc ngon.

Quan trọng nhất là, có mái, thật không dễ gì. Cho dù ở hoang thành, y cũng thường xuyên màn trời chiếu đất mở mắt là có thể thấy sao.

Nếu may mắn, có thể được phân riêng một lều? Chỉ là tưởng tượng tới hoàn cảnh của mình, hy vọng không lớn.

Cuối cùng, thằn lằn xanh được an bài làm láng giềng với thằn lằn đen, Hà Ninh bị an bài vào ở trong một chiếc lều lớn nhất.

“Tôi ngủ ở đây?”

https://thuviensach.vn

“Ừ.” Mudy dựa lên thảm, xoa xoa góc trán, dáng vẻ thả lỏng, dao găm và trường đao đều đặt ở nơi có thể chạm tay tới.

“…” Màn trời chiếu đất vẫn có thể ngủ, y không để ý chen chút với thằn lằn xanh, thật đó.

Con mắt màu lam nhìn qua đây, khóe môi Hà Ninh run rẩy, rốt cuộc không lên tiếng.

Suốt đường đồng hành, bỏ qua đủ chuyện không vui trước kia, Hà Ninh sống cũng coi như tạm được.

Từ khi tới nơi xa lạ này, đến sa mạc cát vàng bữa đói bữa no, lại đến hoang thành gặp phải tất cả, Hà Ninh rất khó có khi chân chính tĩnh tâm suy nghĩ. So với hiện tại, y thà rằng tiếp tục ở trong hoang mạc bắt rắn bắt bò cạp.

Tình huống bức bách, chỉ có thể thỏa hiệp.

Hà Ninh ngồi khoanh gối, hai tay đặt lên cổ chân, ngửa mặt nhìn nóc lều, yên lặng thở dài, dù có xây dựng tâm lý tốt cỡ nào, cũng không gánh nổi sự thật quá lừa người.

Cho dù nhìn có ngốc, cũng không phải thật sự ngốc.

“Đang suy nghĩ cái gì?”

Mudy một tay chống cằm, hiếu kỳ nhìn Hà Ninh.

“Nghĩ rất nhiều.” Hà Ninh kéo mái tóc đã dài tới eo, “Nói thật, rốt cuộc anh muốn đạt được đáp án gì từ tôi?”

“Không gấp.” Mudy đột nhiên cười, “Sau khi về thành, rất nhanh có thể biết.”

https://thuviensach.vn

Được rồi, Hà Ninh nhún vai, nếu đối phương không muốn nói, truy tận gốc rễ cũng vô dụng, ngáp một cái, nằm trên thảm. Nếu đối phương đã không lo lắng ngủ tới nửa đêm bị móng vuốt đâm lủng lỗ, thì y có gì đáng lo lắng?

Trong đống lửa ở doanh địa có đốt một loại cỏ khô đặc biệt, độc trùng và rắn trong sa mạc đều sẽ không lại gần.

Còn mấy loại mãnh thú săn đêm, có thằn lằn xanh và thằn lằn đen ở đây, tới cũng chỉ trở thành bữa khuya có sẵn.

Ăn cơm thứ nhất, ngủ thứ hai.

Cuộc sống tốt đẹp nhất, không ngoài như thế.

Trước khi vào lều, Hà Ninh đến chỗ thằn lằn xanh ngủ để xem qua, có rào xung quanh, còn có cỏ khô, đãi ngộ xem như không tồi. Giữa thằn lằn đen còn có lạc đà ngăn cách, cho dù nửa đêm thức dậy nhìn nhau ngứa mắt, muốn cắn cũng sẽ cắn lạc đà trước.

Nghĩ tới những thứ này, mí mắt Hà Ninh càng lúc càng nặng, một chiếc áo choàng màu đen phủ lên người y, đầu gối lên cánh tay gấp lại, rất nhanh đã ngủ.

Mudy nghiêng người nằm cạnh Hà Ninh, một tay chống đầu, kéo ra một lọn tóc đen, lộ ra một chút phần thịt ở cổ, lại gần một chút, không có máu, mùi vị nhạt đi nhiều, nhưng vẫn quen thuộc như cũ.

Ngón tay nhẹ vuốt qua chỗ da thịt đó, hai mắt lại biến thành màu vàng, đáy mắt trầm xuống, tại sao lại quen thuộc mùi vị này?

Hơi thở khá nóng thổi qua cổ, Hà Ninh không động, hơi thở cũng vô cùng ổn định, lưng xoay về phía Mudy, hai mắt nhắm chặt chậm rãi mở ra, rồi lại khép lại, sau đó thì không có động tĩnh nào nữa.

https://thuviensach.vn

Ngày hôm sau, Hà Ninh thức rất sớm, mở mắt ra, trên người vẫn đắp áo choàng màu đen, trong lều chỉ còn lại một mình mình.

Ngồi dậy động động cần cổ, có thể nghe được tiếng rắc rắc nhỏ nhặt, suốt đêm giữ một tư thế, không mỏi cũng khó.

Có chỗ có mái để ngủ, so với ngủ lộ thiên còn giày vò người hơn.

Ngoài lều, đống lửa đã tắt, chỉ còn lại một nơi bốc khói trắng.

Các kỵ sĩ dắt lạc đà tới cạnh hồ nước lấy nước, thằn lằn xanh thấy Hà Ninh ra khỏi lều, chạy nhanh tới, đưa qua một con chuột sa mạc ngậm trong miệng.

Hà Ninh cười vỗ đầu nó một cái, “Chào buổi sáng.”

Nói xong thì nhét chuột sa mạc vào lại miệng thằn lằn xanh, “Mày ăn đi, tao không đói.”

Bên hồ nước rất náo nhiệt, có đội thương buôn cũng trú đêm tại ốc đảo. Thủ lĩnh đội thương buôn quanh năm đi lại trong hoang mạc, kinh nghiệm khá phong phú. Hắn từng tới thành Burang, rất quen thuộc đối với trang phục và trường đao của các kỵ sĩ, bằng lòng lấy ra một phần mười số hàng để làm thù lao, hy vọng có thể đồng hành với các kỵ sĩ.

Hàng hóa của đội thương buôn phần lớn là muối biển của phía nam đại lục Aram, giá trị của một phần mười cũng rất cao, đặc biệt là ở phía đông đại lục Aram không có muối.

“Một phần năm.”

Mudy kéo chặt dây cương trên lưng thằn lằn đen, trực tiếp tăng thù lao gấp đôi.

https://thuviensach.vn

Hà Ninh đã hiểu được giá trị của muối tại nơi này, nhìn nhìn lạc đà thồ đầy hàng trong đội thương buôn, lại nhìn các kỵ sĩ thành Burang mặt không đổi sắc, nhịn không được tặc lưỡi. Đòi giá như vậy, so với cướp thì có gì khác nhau?

Lại không nghĩ, thủ lĩnh đội thương buôn lại đáp ứng.

Chuyện này cũng là do Hà Ninh không hiểu rõ giá thị trường, một phần năm tuy không ít, nhưng đồng hành với kỵ sĩ thì có thể hoàn toàn bảo đảm an toàn của đội thương buôn. Một khi gặp phải bọn cướp hoang mạc, đừng nói hàng hóa, ngay cả mạng cũng không giữ được.

“Nơi này tiếp cận biên giới của thành Burang và thành Battier, có một bọn cướp mấy trăm người, trước kia rất ít đội thương buôn dám đi qua con đường này. Chẳng qua gần đây có người nói thủ lĩnh bọn cướp mất tích, bọn cướp đang lục đục nội bộ…”

Một người trong đội thương buôn vừa thu dọn hàng hóa, vừa chuyện phiếm, cung cấp cho Hà Ninh không ít tin tức hữu dụng.

Bọn cướp hoang mạc?

Hà Ninh bất giác nhớ tới hai đám người trước sau lao vào hoang thành, sờ sờ khuyên tai trên tai trái, dưới mái tóc che kín, hai viên bảo thạch màu đỏ, trong đột nhiên vụt qua một tia máu.

Hứng đầy túi nước, đội ngũ tiếp tục lên đường. Trên đường lại đi qua hai ốc đảo nữa, một chỗ trong đó, Hà Ninh cảm thấy đặc biệt quen thuộc, đặc biệt là mấy tảng đá ở giữa hồ nước, nhìn thế nào cũng thấy quen mắt.

Nơi này cách thành Burang đã rất gần, đội thương buôn nghỉ ngơi ở ốc đảo cũng nhiều hơn chỗ khác, còn có thể thấy được lạc đà chuyển nước vào thành.

https://thuviensach.vn

Hà Ninh ngồi trên lưng lạc đà, nghe tiếng nói và tiếng cười bên bờ hồ, vẻ mặt có chút ngẩn ngơ.

Người quá nhiều, bầu không khí quá hòa bình, đã quen ‘kinh hiểm kích thích’, nên hiện tại tất cả đều không mấy chân thật.

Các kỵ sĩ không dừng lại ở ốc đảo, mà tuân theo lệnh thành chủ, tăng nhanh tốc độ đi tới thành Burang.

Hà Ninh kinh ngạc vì lạc đà lại có thể chạy nhanh như thế, hơn nữa lại không khiến người cảm thấy tròng trành. So với kinh nghiệm bị thằn lằn xanh mang theo chạy, quả thật là khác biệt giữa xe hơi và máy kéo. Học theo người khác lấy khăn đầu che mũi, chặn được cát bụi nghẹt thở, tường thành nguy nga màu đen càng lúc càng gần.

Người trong thành nhìn thấy các kỵ sĩ trở về, tiếng kèn hiệu du dương vang lên, cửa thành mở rộng, nghênh đón thành chủ và các kỵ sĩ trở về.

Nơi này, chính là lãnh thổ do hậu duệ trực thuộc đại đế Aram thống trị, với tường thành nguy nga, bảo thạch quý giá, tòa thành của hoang mạc với kỵ sĩ cường hãn nổi danh khắp cả đại lục, Burang.

https://thuviensach.vn

NAM VU

Lai Tự Viễn Phương

dtv-ebook.com

Chương 28: Thành Burang

Vào thành Burang, Hà Ninh kinh ngạc.

Con đường có thể chứa sáu con lạc đà dàn hàng ngang, kiến trúc rực rỡ sắc màu, bên đường bày đủ các quầy hàng, thương nhân dắt lạc đà và gia súc đang trả giá, cô nương phủ khăn đầu rực rỡ đi trong đám người. Tiếng trống và tiếng huyền cầm từ xa truyền tới rõ ràng, là vũ nương và nhạc công đi khắp các thành. Mấy đứa trẻ đội nón tròn chạy tới, nhưng lại bị mẹ mình đuổi theo kéo lại.

Tiếng người hỗn tạp, khu chợ náo nhiệt, tất cả trước mắt, đều tương tự như ảo ảnh mà Hà Ninh nhìn thấy trong hoang thành.

Bên đường truyền tới mùi thơm bánh nướng, Hà Ninh không nhịn được hít sâu một hơi, bụng lại kêu réo.

Ngay lúc thằn lằn đen xuất hiện, xung quanh đột ngột yên tĩnh, tiếp theo lại vang lên tiếng hoan hô.

“Thành chủ đại nhân! Thành chủ đại nhân!”

“Thành chủ đại nhân trở về rồi!”

Sự sùng bái và yêu kính của người dân xuất phát từ nội tâm, được tiếng hoan hô bao quanh, Hà Ninh có thể cảm giác được niềm vui từ nội tâm của họ. Bất giác kinh ngạc nhìn Mudy, người này có lẽ không phải là người tốt, nhưng lại là thành chủ đạt tiêu chuẩn.

https://thuviensach.vn

Các kỵ sĩ sau khi về thành sẽ phân đội ra, chỉ có một trăm người sẽ theo Mudy về phủ thành chủ.

Ven đường Hà Ninh vẫn không lên tiếng, từ Battier đến Burang, suốt đường những gì thấy và nghe đã đánh vỡ rất nhiều nhận thức của y.

Đại khái là trước kia quá mức xui xẻo, khiến y rúc vào sừng trâu, thà kết bạn với động vật, cũng không muốn tiếp xúc với con người. Hiện tại nhìn lại, tình trạng không tệ như trong tưởng tượng của y.

Phủ thành chủ là một tòa kiến trúc đỉnh tròn nhiều tầng, trên bức tường màu sắc khắc nhiều đồ án khác nhau, trụ tròn cao to vây quanh hành lang dài dài. Nhìn từ bên ngoài, vô cùng tương tự thần điện trong hoang thành, chỉ là hoa văn trên tường và bố cục chỉnh thể có hơi khác biệt. Ngay cả đường đi và kiến trúc trên đường, cũng mười phần tương tự với hoang thành. Chỉ là trải qua năm tháng xói mòn, diện mạo của hoang thành không còn như xưa, đa phần kiến trúc đã bị chôn vùi dưới cát vàng mất đi nguyên dạng.

Nếu có thể hiểu rõ lịch sử đế quốc Aram thêm một bước, thì sẽ phát hiện, so với Vu thành, thành Burang và vương thành đế quốc đã bị hủy diệt trong chiến hỏa càng tương tự. Chỉ đáng tiếc, Hà Ninh còn không kịp đọc xong hết bảng đồng và cuộn da dê trong mật thất, đã bị bức phải rời khỏi hoang thành.

Lúc nào có thể trở về, tới nay vẫn là một con số không biết.

Ngay khi Hà Ninh đi vào phủ thành chủ, Danda đang bị nhốt trong địa lao đột nhiên mở banh mắt ra, gương mặt già nua đến đáng sợ, mái tóc dài trắng bạc, thân hình khô gầy, đôi mắt màu đen cũng trở nên đục ngầu, không còn trong vắt.

Vu nữ Taiya, mỹ mạo và địa vị đều đã cách cô rất xa. Trong địa lao tối tăm không ánh mặt trời, dần chìm vào điên cuồng.

https://thuviensach.vn

Danda có thể cảm giác được một luồng vu lực lớn mạnh, còn mạnh hơn cả hai tháng trước. So với đại vu trong thần điện Ortiramhs càng thuần túy, ôn hòa, cường đại hơn.

Cách cô rất gần, gần đến mê người.

Cổ họng phát ra tiếng ú ớ, âm thanh kéo dây xích không khiến cai ngục chú ý, có thể họ đã chú ý, chỉ là lười để ý tới cô.

Taiya bộ tộc có vu nữ mới rồi. Trên thực tế, đó chẳng qua là một đứa trẻ hai tuổi, trên người chảy dòng máu giống với Danda, một con bù nhìn và đồ bài trí không hơn không kém.

Danda mất tích, còn có lời đồn, cô cùng người tình ngoại tộc chạy trốn, đối với vu nữ mà nói, đây là đại tội không thể tha thứ. Không tìm được Danda, số người Taiya lúc trước cùng cô vào hoang mạc cũng mất tích, tộc trưởng Taiya kiên trì chọn ra một vu nữ mới, thần điện Ortiramhs cũng không có cách nào. Sau khi tộc trưởng Taiya dâng lên tế phẩm phong phú, thần điện công nhận địa vị của vu nữ mới.

So với Danda đã mất tích, thần điện đang toàn lực tìm kiếm ma quỷ trong ‘thần dụ’.

Đại vu Ortiramhs đột nhiên cho thần dụ, các vu nữ lấy danh thần điện, kích động chiến sĩ các bộ lạc đi vào hoang mạc, có lời đồn bọn họ còn thu mua bọn cướp hoang mạc. Các vu nữ vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn, tộc trưởng và trưởng lão các bộ tộc bị áp chế thời gian dài sớm đã tồn tại bất mãn. Biết được các chiến sĩ đã phái đi đều chết trong ốc đảo trên hoang mạc, bất mãn này càng đạt lên đỉnh điểm.

Ma quỷ của hoang mạc? Khởi nguồn tất cả tai họa?

Nếu đây là thật, tại sao đại vu Ortiramhs bốn trăm năm trước không đưa ra thần dụ như thế?

https://thuviensach.vn

Tuy uy vọng của thần điện Ortiramhs vẫn rất cao, nhưng vu lực của đại vu xuy yếu cũng là sự thật không thể chối cãi. Một vài người cũng ôm lòng hoài nghi đối với chuyện cơn mưa lớn không lâu trước đó là từ lời cầu nguyện của thần điện. Chỉ là không có căn cứ, chỉ có thể bỏ mặc.

Danda là không may, tham lam và khát vọng của cô, đã định cô không thể nào ra khỏi địa lao lạnh lẽo. Nhưng cô cũng may mắn, vào lúc tất cả âm mưu và phản bội bị vạch trần, cô không cần phải giống như vu nữ của Ortiramhs, gánh lấy phẫn nộ của cả Aram.

Trở về phủ thành chủ, Mudy được đại thần mời đi. Hà Ninh được thị tùng dẫn tới phòng khách ở lầu ba.

Mở cửa phòng có khắc hoa văn tinh mỹ, một mùi hương thoang thoảng bay tới. Trên vách tường là thảm treo tinh xảo, thảm trải sàn màu sắc rực rỡ phủ kín căn phòng.

Trong phòng không có giường, chỉ có một cái đệm xinh đẹp, và mấy cái gối tựa. Trên bàn tròn có thấp hương liệu, đang tỏa ra mùi hương nhàn nhạt.

Đứng ở trước cửa phòng, Hà Ninh nửa ngày không lên tiếng. Đây chính là phong cách trang trí của dị thế giới? Sống trong căn phòng đủ màu sặc sỡ thế này thời gian dài, không bị hoa mắt sao?

Thái độ của thị tùng vô cùng cung kính, Hà Ninh không mở miệng, tuyệt không lên tiếng.

“Đây là phòng khách?”

“Đúng vậy, lão gia tôn kính.”

Hà Ninh gật đầu, không sửa lại cách xưng hô của thị tùng, không phải y chưa thử qua, nhưng căn bản là phí công.

https://thuviensach.vn

Bỏ đi, hoa mắt thì hoa mắt. Ít nhất, đây là đãi ngộ của khách.

Bước vào một bước, nhấc chân lên, trên mặt thảm hiện lên một vết giày rõ ràng. Cúi đầu nhìn nhìn, trên giày còn dính đầy cát vàng, quần cũng nhìn không ra màu sắc ban đầu, toàn thân trên dưới thứ sạch nhất, chỉ có miếng vải đen mang ra từ mật thất.

Hà Ninh quay đầu lại, thị tùng vẫn như cũ mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, vẻ mặt không có bất cứ dị thường nào.

Vị này thật đủ trấn định.

“Ở đây có nhà tắm không?”

“Nhà tắm?”

“Chỗ để tắm rửa.”

“Có, lão gia tôn kính.” Thị tùng nói, “Mời đi bên này.”

Nhà tắm của phủ thành chủ cũng rất xa hoa, trên bốn vách tường khảm hạt châu có thể phát sáng, cực giống với hạt châu Hà Ninh thấy dưới đất thần điện, chỉ là lớn nhỏ khác nhau, màu sắc cũng hơi trắng một chút.

Sau khi thị tùng đưa y phục sạch lên, thì bị Hà Ninh mời ra.

Trầm vào nước nóng, Hà Ninh thoải mái thở dài một tiếng, lỗ chân lông toàn thân dường như đều muốn nở ra. Bồn tắm lớn như hồ bơi, gần như khiến Hà Ninh quên đi đây là hoang mạc.

Hai tay gác chéo nằm úp trên bờ hồ, mái tóc dài xõa tung sau lưng, nổi lềnh bềnh trong nước, hơi nóng bốc lên, làn da bắt đầu đỏ lên, nhưng lại không muốn động chút nào.

https://thuviensach.vn

Ngón tay rạch hai cái bên bờ hồ, mặt đá trơn nhẵn không lưu lại chút dấu vết nào, cái này là vật liệu gì?

Hà Ninh quay người lại, từ phần cổ trở xuống đều nằm trong nước. Thằn lằn xanh không ở bên cạnh, luôn cảm thấy thiếu mất gì đó. Thứ tốt luôn phải chia sẻ với bạn tốt, nhưng, người anh em của y có thể ngâm nước nóng sao?

Dấu chấm hỏi treo trên đầu, Hà Ninh ngâm tới mức tay chân nhăn nheo mới bước ra khỏi nhà tắm.

Quần dài rộng rãi, dây lưng màu đen, áo trên màu vàng nâu, giày phẳng mũi hếch, mang theo phong cách đặc trưng của dân tộc hoang mạc.

Trở về phòng, tóc vẫn còn nhỏ nước, nhưng thân thể lại rất sảng khoái.

Quần và giày Hà Ninh thay ra được thị tùng lấy đi giặt sạch, chỉ có miếng vải đen đó, y từ đầu tới cuối vẫn nắm trong tay.

Dao hoa quả tùy thân cũng bị mang đi, ngồi trên thảm trải sàn, Hà Ninh cầm một trái cây màu xanh, cắn một miếng, không biết liệu có đưa trả quần áo với giày về không, nếu không, liên hệ của y và một thế giới khác sẽ thật sự không còn một chút nào.

Một mâm đầy hoa quả, Hà Ninh thích nhất là loại quả màu xanh đó, ăn rất giòn ngọt, rất giống loại quả sinh trưởng trong hoang thành. Trái cây còn chưa ăn xong, thị tùng đã bưng lên thịt nướng và món chính, bánh rất mềm, thịt nướng cũng rất thơm, nhưng Hà Ninh ăn mà không biết vị, y muốn đi xem thằn lằn xanh.

Nghĩ liền làm, thằn lằn xanh cũng ở phủ thành chủ, muốn tìm nó rất dễ dàng.

https://thuviensach.vn

Rửa sạch tay xong, Hà Ninh đứng lên ra khỏi phòng, thị tùng đứng ngoài cửa không hỏi y muốn đi đâu, chỉ theo sau.

Theo thì cứ theo, Hà Ninh rất tự giác. Tuy nói là đãi ngộ của khách, Mudy cũng sẽ không thật sự thả y một mình đi lại tự do trong phủ thành chủ, đổi lại là mình cũng thế thôi.

Khi Hà Ninh tìm được thằn lằn xanh, nó đang nằm ngửa trên bãi cỏ khô ngủ say sưa. Nhìn cái bụng nhô lên của thằn lằn xanh, khẳng định đã ăn không ít.

Quả đúng là anh em của y, thật sự rất khoan thai.

“Nó ngủ ở đây sao?”

“Vâng, lão gia tôn kính.”

“Ta có thể dẫn nó về phòng không?”

“…”

Bình tĩnh cuối cùng bị đánh vỡ, mặt thị tùng thành công thể hiện được tinh túy của chữ 囧.

Hà Ninh một tay đặt trước ngực, một tay chống cằm, “Tính ra không được, cái tướng này ngay cả cửa cũng không lọt.”

Thị tùng thở phào một hơi, nhưng, hắn thở phào đã quá sớm, nếu hắn biết tinh thần nếu núi không tới chỗ ta được, ta sẽ tới chỗ núi, Hà Ninh dự định sẽ cùng thằn lằn xanh nằm cỏ khô, chỉ sợ nước mắt cũng sẽ chảy xuống.

Cái này cũng không thể trách Hà Ninh, tại một nơi xa lạ, luôn muốn tìm người quen mới có thể chân chính yên tâm.

https://thuviensach.vn

Hà Ninh đứng mệt, dứt khoát ngồi xổm xuống, ngồi xổm mệt rồi, trực tiếp dựa lưng lên người thằn lằn xanh, cũng bắt đầu ngáy pho pho.

Thị tùng muốn đi tới, nhưng thằn lằn xanh vốn đang ngủ say lại đột nhiên mở mắt ra, ngẩng đầu lên, há miệng nhe răng. Thị tùng vội vã lùi lại hai bước, không bước tới nữa, nhưng cũng không đi khỏi.

Cùng lúc này, sứ giả thần điện Ortiramhs phái tới được dẫn tới trước mặt Mudy.

Quan hệ của thành Burang và thần điện Ortiramhs trước giờ không hòa hợp, trong thành không có vu nữ chính là chứng cớ tốt nhất.

Lần này đại vu ra thần dụ, chiến sĩ bộ lạc vào hoang mạc và bọn cướp bị mua chuộc toàn bộ có đi không về, vận may kém toàn bộ chết trong tay người Canyon và Hà Ninh.

Cuộc chiến phát sinh ở thành Battier, ban đầu không khiến thần điện Ortiramhs chú ý, nhưng phát triển tiếp theo lại khiến thần điện bắt đầu lưu tâm.

“Thanh niên tóc đen?” Mudy buông cuộn da dê trong tay xuống, nhìn sứ giả của thần điện, “Ngươi là chỉ tộc trưởng man tộc?”

Sứ giả bị nghẹn một chút, Mudy nói tiếp: “Hắn chính là ma quỷ trong miệng đại vu? Nếu là vậy, có thể đến đồng hoang phía tây để bắt hắn.”

Nói xong, Mudy lại bày mấy cuộn da dê ra, ý tứ rất rõ ràng, hắn rất bận, không rảnh nói nhiều.

Sứ giả thần điện tức giận phát run, nhưng lại không có bất cứ cách nào với Mudy, thành Burang không phải là những nơi khác, uy nghiêm của thần điện, uy vọng của đại vu, không có ích gì ở đây.

https://thuviensach.vn

NAM VU

Lai Tự Viễn Phương

dtv-ebook.com

Chương 29: Cuộn Da Dê

Sứ giả thần điện bị đưa ra khỏi phủ thành chủ, hoặc nên nói, là bị đuổi ra khỏi phủ thành chủ.

Vu lực của đại vu Ortiramhs gần như khô cạn, lăng kính vỡ nát, cần càng nhiều máu tươi có chứa vu lực để cung phụng, kết quả không tự lượng sức là, bà ngất trong lăng thất, cho tới nay vẫn chưa thể tỉnh lại.

Trong hôn mê, vu lực vốn không thuộc về bà đang từng chút một trôi mất, khi vu lực bị tách toàn bộ, ngọn lửa sinh mạng của bà cũng sẽ cháy sạch, Ortiramhs sẽ không còn có đại vu tiếp theo.

Trừ khi, có thể đạt được sức mạnh mới.

Vu nữ già nua chậm rãi mở mắt ra, cánh tay khô gầy luồn xuống gối, nắm chặt bản viết tay của đại vu Ortiramhs đời đầu lưu lại.

Hoặc là lặp lại tất cả những gì đã làm bốn trăm năm trước, hoặc là hoàn toàn hủy diệt.

Thành Burang.

Hà Ninh ngủ một đêm bên cạnh thằn lằn xanh, thị tùng cũng ở bên cạnh trông một đêm.

Sáng sớm, Hà Ninh mở mắt ra, đập vào mắt là bầu trời trong xanh, cái này khiến y có chút ngẩn ngơ, cho rằng mình vẫn còn đang ở trong hoang

https://thuviensach.vn

mạc cùng thằn lằn xanh kết bạn lang thang. Nghe được tiếng người, y ngồi dậy, nhìn rõ hoàn cảnh xung quanh, mới lập tức tỉnh táo lại.

“Lão gia tôn kính, ngài tỉnh rồi.”

“A.”

Cổ họng Hà Ninh hơi khàn, cổ cũng hơi nhức, thằn lằn xanh dùng đầu húc y một cái, một người một thằn lằn, bụng đồng thời kêu lên.

Thị tùng cong lưng cúi đầu, nhìn không rõ vẻ mặt hắn, nhưng cánh tay lại hơi run rẩy, Hà Ninh có thể xác định, hắn đang cười.

Cơm sáng vẫn là bánh và thịt, lại thêm một chút hoa quả. Thực đơn của thằn lằn xanh chiếu theo thằn lằn đen, cỏ xanh mơn mởn, lại thêm mấy miếng thịt tươi lớn, Hà Ninh vừa cắn bánh, vừa cảm thán, anh bạn ăn ngon hơn y, chay mặn phối hợp, dinh dưỡng cân bằng. Dưới ánh nhìn kinh ngạc của thị tùng, Hà Ninh cầm một cọng cỏ bỏ vào miệng nhai, vị đắng chát tràn đầy khoang miệng. Bất đắc dĩ thừa nhận, thực đơn của y và thằn lằn xanh vẫn có khác biệt.

Cỏ xanh nhìn dù có mê người, y cũng không cách nào tiêu hóa.

Cơm sáng xong xuôi, Hà Ninh lại gặp Mudy.

Trường bào màu trắng chạm đất, viền màu vàng, dây lưng khảm ngọc thạch, thít chặt thắt lưng mạnh mẽ. Tóc vàng thắt thành một cái bím dài, dùng vòng vàng cột sau đầu, giữa tóc điểm xuyết bảo thạch màu lam, tỏa ra ánh sáng mê người dưới mặt trời.

Bất luận cách nhìn đối với nam nhân này là tốt hay xấu, đều phải thừa nhận, hắn rất mê người.

https://thuviensach.vn

Hà Ninh chống cằm, trong đầu v*t qua mấy cảnh tượng không liên tục, không cần nghĩ, khẳng định lại là ký ức tới từ kế thừa.

“Nghỉ ngơi tốt chứ?”

Ngữ khí Mudy dịu hòa, tuy không cười, nhưng lại không khiến Hà Ninh cảm thấy khẩn trương.

“Cũng được.” Hà Ninh đứng lên, cười cười, “Đa tạ khoản đãi.”

“Vinh hạnh của ta.”

Hà Ninh vẫn nhớ chuyện cuộn da dê trong thành Burang, Mudy tới gặp y cũng là vì nó. Còn về sứ giả thần điện bị đuổi đi, thì nhắc cũng không nhắc tới.

Tàng thư quán của thành Burang có lịch sử tương đối lâu đời, trong quán cất giữ vô cùng phong phú. Nhưng đã từng vào mật thất thần điện, nên khi đối diện với giá sách cao mấy mét và bảng đồng cuộn da dê xếp theo loại, Hà Ninh không có kinh động lớn như trong tưởng tượng.

Thư ký quan lớn tuổi cung kính đứng một bên, Mudy phất tay, bảo ông không cần đợi ở đây.

Thư ký quan cong lưng hành lễ, lui ra, cửa phòng được đóng lại, Mudy chống một tay lên rìa giá sách, nhẹ nhảy lên, lấy xuống một hộp gỗ đặt ở cao.

Thoáng chốc mở hộp ra, tim Hà Ninh bắt đầu đập điên cuồng, tai trái nóng lên, cố dùng hết sức khống chế hai tay đang run rẩy.

Siết chặt nắm tay, móng tay sắc bén đâm vào lòng bàn tay, máu tươi men theo kẽ ngón chảy xuống, đau đớn khiến ý thức trở nên tỉnh táo, trạng thái choáng đầu cũng giảm bớt.

https://thuviensach.vn

“Có thể hiểu được không?”

Mudy chú ý tới dị trạng của Hà Ninh, nhưng không hỏi nhiều, mà lại trải cuộn da dê ra, bảo Hà Ninh qua xem.

Văn tự màu vàng, như có sinh mạng chảy trên cuộn da dê, chỉ một cái nhìn, Hà Ninh liền có thể nhận ra, đây là nửa cuộn trước bị mất.

Nội dung ghi chép bên trong, lại khiến Hà Ninh cảm thấy kinh ngạc.

“Âm mưu bao trùm bầu trời đế quốc… vu nữ bị dã tâm nuốt chửng, hạ độc trong khánh điển của Vu thành. Đổ vào nước của thần điện, dùng danh nghĩa ban phúc phát cho dân thành, là độc dược đoạt mạng sống. Trong một đêm, Vu thành trở thành thành chết, tiếng kêu thống khổ của vong hồn văng vẳng không thể tan đi. Đại vu lấy thân tế trời, dòng máu đỏ tươi chảy vào nước, nhưng lại không thể tẩy sạch suối nguồn sinh mạng, cũng không thể cứu sống sinh mạng đã mất… âm mưu thành công, mất đi máu tươi, đại vu trở nên yếu ớt, trường đao và dao găm vốn nên để bảo vệ đại vu lại từ sau lưng đâm tới. Kỵ thú màu đỏ đau đớn lăn lộn giữa trời, trên người cắm đầy trường mâu bôi độc, trên trường mâu màu đen chảy vu văn màu vàng… kẻ âm mưu cười điên cuồng, man tộc từng phát thệ hiếu trung với đại vu, bị khát vọng và tham lam sai khiến, trở thành đồng bọn của tội ác…”

Đọc tới đây, Hà Ninh ngừng lại, trước mắt dường như xuất hiện từng cảnh tượng thê thảm bốn trăm năm trước.

Âm mưu, tử vong, giao thành một chiếc lưới đáng sợ.

Vì giết chết đại vu, tất cả sinh mạng của Vu thành đều trở thành tế phẩm.

“Kẻ phản bội, là vương tộc dòm ngó vương vị, vu nữ hầu hạ đại vu, man tộc lấy đồ đằng màu xanh làm tượng trưng.”

https://thuviensach.vn

“… Đại vu chết rồi, đế vương giơ cao đồ đao… điên cuồng giết chóc như không có điểm dừng…”

Đầu ngón tay dính máu đỏ vuốt qua cuộn da dê, màu đỏ lan tràn trên cuộn da dê, ở phần cuối cuộn, hiện ra một đồ đằng, đồ đằng thuộc về man tộc.

Kẻ phản bội.

Hai mắt Hà Ninh bắt đầu đỏ lên, đột nhiên nắm chặt cuộn da dê, cơn giận quen thuộc trào lên trong lòng, không nơi phát tiếc.

Dục vọng hủy diệt lan tràn khắp thân thể.

Khánh điển bốn trăm năm, vu nữ dùng nụ cười xinh đẹp che giấu âm mưu, người tham gia khánh điển, thành khẩn uống dòng nước nguồn sinh mạng, nhưng ngay sau đó liền bịt chặt cổ họng, từng người từng người ngã xuống, co cuộn thân thể, thống khổ mà chết…

Nam nhân bào đen tóc đen, không dám tin nhìn tất cả, y muốn cứu bọn họ, nhưng không làm được, căn bản không làm được.

Máu chảy vào nước, chỉ dẫn tới tham lam và dòm ngó.

Chiến sĩ tuyên thệ trung thành phản bội y, Ani bị trọng thương không cách nào mang y rời khỏi Vu thành. Tin tức bị che giấu, tất cả tội ác và âm mưu cũng bị chôn vùi dưới cát vàng.

Dao găm từ sau lưng đâm vào ngực, một con, tiếp một con.

Máu tươi, cuối cùng chảy cạn.

Vu nữ uống máu đại vu, lại nuốt tim đại vu, dẫm trên vong hồn đã chết, tụng niệm vu văn, phát ra tiếng cười điên cuồng tràn đầy đắc ý…

https://thuviensach.vn

Đây chính là chân tướng?

Hà Ninh cắn chặt môi, thống khổ, phẫn nộ, căm hận, tuyệt vọng, đủ cảm xúc tiêu cực trào vào đầu, đau đớn ở lòng bàn tay lôi kéo ý chí của y, giống như đại vu đã ngã xuống tại Vu thành, dùng một chút sức lực sau cuối, nói cho Ani trên trời, đi, mau đi…

Bóng tối trùm xuống, cánh tay mạnh mẽ chống đỡ thân thể Hà Ninh, đôi mắt màu lam lại lần nữa biến thành thuần vàng, đỡ cổ tay Hà Ninh, máu tươi trên môi chảy vào lòng bàn tay hắn.

Giây tiếp theo, Hà Ninh được ôm ngang lên, vương giả tóc vàng, cất bước đi, giống như đã tìm về được bảo vật đã đánh mất bốn trăm năm, ký ức đã trôi mất dưới cát vàng.

https://thuviensach.vn

NAM VU

Lai Tự Viễn Phương

dtv-ebook.com

Chương 30: Biến Hóa Của Thằn Lằn Xanh

Hà Ninh ngủ rất lâu, trong ý thức mơ hồ, rất nhiều cảnh tượng hỗn loạn nhanh chóng vụt qua đầu.

Quen thuộc, không quen thuộc, vui vẻ, đau đớn, thuộc về đại vu đã chết trong âm mưu và phản bội bốn trăm năm trước, cũng thuộc về bản thân ra đời ở một thế giới khác.

Hoang mạc, ốc đảo, khúc ca du mục du dương, vũ nương uyển chuyển. Chớp mắt biến thành đô thị phồn hoa, trong rừng xi măng cốt thép, người đi vội vàng, đèn tín hiệu giao thông chuyển đổi, dòng xe nối đuôi, y đi trên hàng người đó, đi lướt qua họ, nhưng lại giống như một hòn đảo cô độc, bị một vách ngăn không thấy được bao vây, không cách nào dung nhập vào trong chốn bận rộn đó.

Mê mang, nghi hoặc, y tựa hồ đã quên mất cái gì, cố gắng nghĩ, nhưng lại nghĩ không ra. Chỉ có thể cứng đờ đứng tại chỗ, nhìn dòng người không ngừng qua lại, trầm mặc không nơi trợ giúp.

Không biết qua bao lâu, ban ngày biến thành ban đêm, đèn neon lấp lánh đủ màu, lại biến thành một màu xám, tất cả, đều bị cuốn vào lốc xoáy màu đen, biến mất không thấy.

Trong hốt hoảng, trước mặt lại trở nên sáng tỏ, bóng dáng màu đỏ to lớn bay lượn trên không, vảy giáp đỏ như ngọn lửa. Đại vu trẻ tuổi ngồi trên lưng nó, mái tóc đen bị gió thổi bay, vẻ mặt vui vẻ mà an tường.

Nơi này, là đại lục Aram.

https://thuviensach.vn

Hạn hán đáng sợ chưa giáng xuống, cỏ xanh và rừng rậm không bị cát vàng bao phủ.

Bên cạnh dòng nước róc rách, các cô nương mặc sa màu vui vẻ cười đùa, nâng bình gốm màu nâu, vòng xuyến trên tay chạm vào nhau vang lên thanh thúy. Thân hình thướt tha, nụ cười xinh đẹp hấp dẫn các chàng trai vung roi chăn gia súc, đàn dê, đàn bò, nơi gieo trồng lương thực, đội thương buôn qua lại tới lui, thương nhân cao giọng nói chuyện, tất cả tất cả đều rất đẹp đẽ.

Lãnh thổ rộng lớn, đất đai phì nhiêu, sinh cơ bừng bừng. Đế vương được người yêu mến, cần chính, nhân từ, mang tới càng nhiều vinh quang cho đế quốc.

Hà Ninh ngủ say, khóe môi lộ ra nụ cười, nhàn nhạt, mang theo hoài niệm và hạnh phúc xa xôi.

Đại vu ngồi trên lưng thằn lằn đỏ cũng cười, giơ cao quyền trượng màu bạc, một cơn mưa nhỏ đổ xuống, mảnh đất càng phủ thêm màu xanh mơn mởn.

Đế vương tóc vàng bước ra khỏi vương cung, nước mưa thấm ướt trường bào, nhưng từ đầu tới cuối vẫn ôn hòa ngẩng nhìn trời…

Trong đột nhiên, cảnh tượng hạnh phúc toàn bộ vỡ nát, bóng âm tử vong bao trùm cả bầu trời.

Dã tâm dung dưỡng điên cuồng, âm mưu ủ thành thảm họa.

Đại vu mất đi, Vu thành cũng bị mai táng.

Nhân từ của đế vương trở thành quá khứ, nam nhân ngồi trên vương tọa trở nên lãnh khốc, bạo ngược. Vào khoảnh khắc giết chóc bắt đầu, hung thú bị giam cầm liền lộ ra móng vuốt sắc nhọn, tất cả đều không thể vãn hồi.

https://thuviensach.vn

Cho tới khi đế vương cũng ngã xuống vũng máu, đồng dạng cũng ngã xuống dưới âm mưu và phản bội…

Ký ức đột nhiên ngừng lại.

Hà Ninh mở mắt ra, con ngươi màu đen không mang theo chút tình cảm, cũng không có bất cứ tiêu điểm nào. Rất lâu sau đó, trong trống rỗng mới chảy vào một chút màu sắc.

Nhớ lại rồi, y nhớ hết toàn bộ rồi. Y từng vì quốc gia trả giá tất cả, hy sinh tất cả.

Hà Ninh chậm rãi ngồi dậy, thân thể xuy yếu do nằm lâu, đầu cũng hơi choáng. Trong căn phòng không có công cụ nhận giờ nào, chỉ có thể phán đoán từ tia sáng bạc rọi vào cửa sổ, hiện tại chắc là giữa đêm.

Mở chăn ra, bước chân trần trên thảm, đi từng bước lại gần cửa sổ, trên cửa sổ khắc hoa văn mang đặc sắc dị vực, dây mây màu vàng quấn trên đó, dưới ánh trăng, mỹ lệ mà thần bí.

Gió đêm không còn nóng bức như ban ngày, đẩy mạnh cửa sổ ra, ngửa mặt nhìn bầu trời sao, bốn trăm năm trước, đại vu tóc đen bào đen cũng từng đứng trong thần điện ngửa mặt nhìn trời sao. Lúc đó, đất đai tràn đầy màu xanh, lúc đó, Ani còn ở bên cạnh đại vu.

Thỉnh thoảng sẽ tinh nghịch đập cánh vài cái, kêu lên lảnh lót, nó là tượng trưng của thần điện.

Trong hoang thành, bức họa trên đỉnh vòm thần điện không phải hoàn thành trong một đêm, mà là do từng đời từng đời đại vu đích thân điền thêm vào. Chúng không phải là một ký hiệu đơn giản, mà là sinh mạng từng thật sự tồn tại. Chúng trung thành bầu bạn bên người đại vu, cho tới thời khắc cuối cùng giáng xuống.

https://thuviensach.vn

Chỉ là, vị đại vu cuối cùng của đế quốc không có cơ hội này, Ani cũng không thể nào làm bạn với y cho tới giây phút cuối cùng. Nó chỉ có thể dùng sinh mạng sau cuối, cô độc canh dưới mặt đất, bảo vệ chân tướng sau cùng bị âm mưu che giấu.

Hà Ninh giơ tay phải lên, bên trong cổ tay, vốn có một khúc xương ngón chân của thằn lằn đỏ Ani, hiện tại lại trống không không có gì. Y cảm thấy may mắn. Ani là không thể thay thế, nó nên được giữ gìn tại quãng thời gian tốt đẹp nhất trong ký ức của đại vu.

Hà Ninh nắm chặt khung cửa sổ, móng tay sắc nhọn để lại từng vết rạch trên hoa văn màu vàng. Y sẽ không tiếp tục dễ dàng bị một ý thức khác khống chế, đây là vì bản thân, cũng là vì đại vu đã chết trong âm mưu bốn trăm năm trước.

Trong bóng đêm, ánh sao càng thêm sáng rực, Hà Ninh hít sâu một hơi, bên dưới đột nhiên truyền tới tiếng kêu quen thuộc.

Không biết từ lúc nào, thằn lằn xanh đã chạy xuống dưới cửa sổ, đang ngẩng đầu lên nhìn y. Vảy giáp màu xanh đen phiếm tia sáng nhạt, giống như dùng bảo thạch và phỉ thúy điêu khắc thành.

Hà Ninh chống hai cùi chỏ lên cửa sổ, nhìn nó, “Bảo tao xuống?”

Thằn lằn xanh gật đầu.

“Được.” Hà Ninh vừa định xoay người, lại dừng lại, cho dù không mở cửa cũng có thể biết bên ngoài nhất định có người đứng canh, dứt khoát quay lại trèo lên bệ cửa sổ, vẫy vẫy tay với thằn lằn xanh, “Anh bạn, qua đây một chút, đúng, đứng ở đó, đừng động nha.”

Đây là tầng ba, nhưng có thằn lằn xanh ở đó, độ cao không phải vấn đề.

https://thuviensach.vn

Thằn lằn xanh hiểu ý Hà Ninh, khi Hà Ninh nhảy từ cửa sổ xuống, nó không đứng yên theo lời y bảo, mà lại mượn lực chạy hai bước rồi nhảy lên, dùng phần lưng ổn định đón lấy Hà Ninh.

Thoáng chốc nhảy xuống cửa sổ, Hà Ninh không hề nghĩ qua sẽ bị rớt xuống đất. Y có lòng tin khác bình thường với thằn lằn xanh, giống như ràng buộc từ sâu linh hồn.

Cũng như đại vu và Ani bốn trăm năm trước.

Nhưng, cử động đột ngột của thằn lằn xanh vẫn dọa y nhảy dựng, vội che kín miệng, mới không kêu lên, nếu không thật quá mất mặt.

“Anh bạn, thật lợi hại.” Hà Ninh nằm trên lưng thằn lằn xanh, cọ một chút rồi mới trượt xuống đất, đánh giá thằn lằn xanh một lượt, “Có phải thức ăn tốt quá không, hình như mày lại mập lên rồi.”

Cái đầu bự của thằn lằn xanh sáp lại, Hà Ninh vội tránh đi, “Không phải, là lớn hơn, không phải mập ra.”

Kích cỡ và vóc dáng của thằn lằn xanh hiện tại đang dần tiếp cận thằn lằn đen, nếu trước kia còn là hạng nặng và hạng nhẹ, khoảng cách hiện tại đã rút ngắn rất lớn. Chỉ là, nếu muốn đạt tới mức thể lực ngang nhau, có thể còn cần một thời gian nữa.

Vừa rồi nằm trên lưng thằn lằn xanh, Hà Ninh lờ mờ sờ được hai khúc nhô lên giống như là xương. Bảo thằn lằn xanh cúi người, lại sờ một chút, tuy nhìn thì không rõ ràng, nhưng lại có thể sờ được, ngay ở vị trí dưới xương bả vai một chút.

Thằn lằn xanh không có cảm giác gì lớn, chỉ nghi hoặc nhìn Hà Ninh.

“Có đau không?”

https://thuviensach.vn

Thằn lằn xanh lắc đầu.

“Thật không đau?”

Chân mày Hà Ninh nhíu lại, nhớ tới Ani màu đỏ, trong lòng chợt động, chắc không phải giống như y đang nghĩ chứ? Còn phát dục?

“Anh bạn, mày có ba mẹ không?”

Thằn lằn xanh: “…”

“Được rồi, là tao nói sai.” Hà Ninh xoắn xuýt, “Mày từng thấy họ có tướng mạo thế nào không?”

Thằn lằn xanh lắc đầu.

“Lẽ nào sinh mày xong liền bỏ đó không lo?”

Đầu to ngửa nhìn trời bốn mươi lăm độ, xinh đẹp mà ưu thương.

“Xin lỗi, khiến mày nhớ tới chuyện đau lòng.” Hà Ninh vỗ vỗ thằn lằn xanh, “Không có người thân chăm sóc cũng không phải lo, từ nay về sau hai chúng ta chăm sóc lẫn nhau, kết bạn sinh sống. Đợi tìm cho mày một cô nương tốt nữa, tao sẽ có cháu…”

Vừa nói xong, Hà Ninh cũng cảm thấy mình thật ngốc. Nhẹ ho hai tiếng, bảo thằn lằn xanh ngồi xuống, “Nói thật, mày chưa từng gặp mặt người thân, tao có người thân, hiện tại có muốn gặp cũng không được.”

Thằn lằn xanh nghiêng đầu nhìn Hà Ninh, không lên tiếng.

“Anh bạn, lấy một cái tên đi.” Hà Ninh tư duy nhảy vọt, hiếm khi thằn lằn xanh lại không bị y xoay vòng, “Mày vốn có tên không?”

https://thuviensach.vn

Một người một thằn lằn dòm nhau rất lâu, Hà Ninh hiểu, cha mẹ sinh xong thì không lo nữa, làm gì có tên.

“Tao nghĩ một cái tên cho mày?”

Gật đầu.

Hà Ninh chống tay lên cằm, tổng hợp đặc điểm trên người thằn lằn xanh, suy nghĩ rất lâu, biểu tình nghiêm túc mở miệng: “Đầu To, thế nào?”

Thằn lằn xanh: “…”

“Mày cũng cảm thấy cái tên này không tồi đúng không?”

Thằn lằn xanh: “…”

“Sau này cứ gọi mày là Đầu To vậy.”

Thằn lằn xanh đứng bật dậy, sau lưng Hà Ninh trống rỗng, ngã cái bịch xuống đất, xoa xoa đầu, “Đùa thôi, đừng tức giận. Tên Aya, được không?”

Kỵ thú của các đời đại vu, đều là người bạn không thể thay thế. Bất luận là thằn lằn đỏ bốn trăm năm trước, hay là thằn lằn xanh hiện tại đang ở bên cạnh Hà Ninh.

“Aya, thích tên này không?” Hà Ninh cười híp mắt vỗ vỗ bên cạnh, tỏ ý bảo thằn lằn xanh qua ngồi.

Thằn lằn xanh nghiêng đầu, mũi phì một cái, cuối cùng không kiêu ngạo nữa.

Hà Ninh nhìn nó, người anh em của mình, nếu mọc đôi cánh, hình dáng sẽ ra sao đây?

https://thuviensach.vn

Đến lúc đó có thể mang y bay lên trời không? Nhưng, máy kéo bay trên trời… Hà Ninh không thể không nghiêm túc suy nghĩ vấn đề quan trọng an toàn phi hành này.

Nói chuyện với thằn lằn xanh, phần lớn thời gian đều là Hà Ninh tự nói một mình, nhưng y lại vui không biết mệt. Chỉ có lúc này, y mới có thể hoàn toàn vứt bỏ tất cả phiền não, hoàn toàn thả lòng.

“Nói ra thì, lần đầu tiên tao gặp mày, thật sự bị dọa.” Hà Ninh ngẩng đầu lên, dùng sau ót đụng thằn lằn xanh một cái, “Còn cho rằng mạng nhỏ phải kết thúc rồi… may là mày không xui xẻo bị xuyên như tao, nếu mày xuất hiện ở chỗ tao ra đời, thì sẽ gặp nguy hiểm rồi…”

Hà Ninh tự lẩm nhẩm, thằn lằn xanh cũng lặng lẽ nghe, dưới ánh trăng sao, trong đình viện phủ thành chủ, thanh niên tóc đen và thằn lằn xanh, trở thành phong cảnh đặc biệt dưới trời sao.

Trên ban công lầu hai, Mudy mặc bạch bào dựa lên trụ tròn, tóc vàng xõa xuống vai, đôi mắt màu lam, lặng lẽ nhìn ngắm Hà Ninh đang tự nói.

Không biết hắn đã đứng bao lâu, và nhìn bao lâu.

Đợi khi Hà Ninh quay dầu, lại không bắt được bóng dáng hắn, chỉ có thể nghi hoặc nhíu mày.

Luôn cảm thấy có người đang nhìn mình, quay lại thì không thấy.

Lỗi giác?

Ọt ọt…

Tư duy bị cắt ngang, Hà Ninh quay lại nhìn thằn lằn xanh, lại cúi đầu nhìn mình, không thua kém cùng đói bụng.

https://thuviensach.vn

Sờ sờ bụng, đứng lên, nhớ lại trong phòng còn một mâm trái cây, thằn lằn xanh lại dùng vuốt móc cổ áo y lại.

“Sao vậy?”

Thằn lằn xanh không lên tiếng, đuôi to vẫy vẫy, Hà Ninh hiểu ý nó, nhướng một bên mày, “Anh bạn, như vậy không tốt.”

Thằn lằn xanh lại lắc đuôi một cái, Hà Ninh cúi đầu che mặt, thở dài một tiếng, được rồi, ai bảo y cũng đói.

Phủi bụi dính trên quần xuống, nhắm hai mắt lại, xác định vị trí của hai con mèo cát, Hà Ninh vẫy tay với thằn lằn xanh, đi thôi, cọ cơm.

Hai kẻ ham ăn, cộng thêm hai con mèo cát, chuột sa mạc gần phủ thành chủ gặp phải họa hủy diệt.

Chuột sa mạc vóc dáng to giống thỏ, thằn lằn xanh và mèo cát trực tiếp nuốt sống, Hà Ninh nuốt nuốt nước miếng, rốt cuộc khắc chế suy nghĩ ăn thịt sống, tìm một nơi khá kín đáo, nhóm lửa.

Không có gia vị gì, nhưng mùi vị lại rất ngon.

Quả nhiên thịt mình nướng mới là thơm nhất?

Hai con chuột sa mạc vào bụng, Hà Ninh mới no được một nửa, nghĩ nghĩ, vẫn không định ăn tiếp, buổi tối ăn quá nhiều không tốt. Hiện tại lại không phải đang lang thang trong hoang mạc, không cần phải nhân cơ hội thì liều mạng ăn.

Búng tay một cái, hai dòng nước xuất hiện giữa trời, súc miệng rửa tay dập lửa, nhất cử tam tiện.

Hai con mèo cát chạy lại cùng liếm lông rửa mặt, thằn lằn xanh chỉ có thể để Hà Ninh làm thay, bốn kẻ tham ăn xử lý sạch sẽ đầu đuôi, trừ trong

https://thuviensach.vn

không khí còn lờ mờ loáng thoáng mùi hương thịt nướng, ngay cả dấu vết của đống lửa đều không thấy.

Trở về đình viện, Hà Ninh dẫm lên lưng thằn lằn xanh trèo lên đầu nó, duỗi thẳng hai tay, đầu ngón tay mới miễn cưỡng đủ chạm tới bệ cửa sổ lầu ba, nghiêng đầu, "Anh bạn, cao hơn chút nữa."

Giây tiếp theo, cổ tay đột nhiên bị nắm lấy, kinh ngạc quay đầu, một lọn tóc vàng lướt qua gương mặt y.

"Trở về rồi?"

"A."

"Ăn no rồi?"

"A."

"Vậy lên thôi."

Không đợi Hà Ninh phản ứng lại, thì đã bị kéo về phòng, thằn lằn xanh ngẩng đầu, không xác định Hà Ninh là an toàn hay nguy hiểm. Nửa ngày không nghe thấy âm thanh, cũng không cảm thấy được cảm xúc dao động kịch liệt, nghiêng nghiêng đầu lớn, vẫn quyết định canh chừng dưới cửa sổ, đợi xem.

Hà Ninh không mang giày đã chạy ra ngoài, kết quả là thảm trải sàn lại lưu hàng vết chân đen thui.

Mudy dường như căn bản không nhìn thấy, thảm treo bị vén lên, trong phòng lập tức sáng lên rất nhiều. Hà Ninh lúc này mới phát hiện, trên vách tường cũng khảm hạt châu có thể phát sáng, khó trách y không nhìn thấy mấy thứ như đèn cầy đèn dầu trong phòng.

Bóng tối tan đi, trong phòng lại chìm vào trầm mặc.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng, âm thanh thấp trầm đánh vỡ trầm mặc.

“Vết thương trên tay còn đau không?”

“Đã khỏi rồi.” Hà Ninh mở lòng bàn tay ra, vết thương bị móng tay đâm rách đã kết vảy. Căn cứ theo tình trạng vết thương hồi phục, y càng xác định mình đã ngủ rất lâu, khó trách bụng lại đói như thế.

“Nghỉ ngơi sớm đi.”

Mudy đi tới, tựa hồ chỉ để xác định vết thương trên tay Hà Ninh có thật tốt chưa, để lại một câu rồi quay người rời khỏi căn phòng.

Hà Ninh không hiểu cho lắm. Y không đoán được vị thành chủ đại nhân này rốt cuộc đang nghĩ gì.

Nếu đáp án Mudy muốn là nội dung trên cuộn da dê đó, thì chắc đã đạt được mục đích rồi. Nhưng từ thái độ của hắn, chuyện rõ ràng còn chưa xong.

Hai tay mở ra, nằm nghiêng trên giường, Hà Ninh cho rằng mình sẽ không ngủ được, nhưng không ngờ, vừa nhắm mắt lại, cơn buồn ngủ đã dần bao trùm, không bao lâu đã chìm vào mộng cảnh.

Mudy đứng ở ngoài cửa, không lập tức đi, thị tùng cong lưng đứng một bên, cho tới khi Mudy đi xa, mới đứng thẳng dậy, dựa vào bức tường, trên trán đã phủ đầy mồ hồi lạnh.

Người trong phòng đi mất, hắn lại không biết chút gì.

Khi thành chủ đẩy cửa ra, thị tùng cho rằng mình sẽ không còn thấy mặt trời sáng mai.

Sờ sờ cổ, may mà thần linh phù hộ.

https://thuviensach.vn

Trong giấc mơ, Hà Ninh lại mơ thấy thời gian ở thế giới khác, Mudy thì cả đêm không ngủ, cuộn da dê lưu chuyển văn tự màu vàng bày trước mắt, không ai biết, lúc này hắn đang nghĩ gì.

https://thuviensach.vn

NAM VU

Lai Tự Viễn Phương

dtv-ebook.com

Chương 31: Truyền Thuyết Mới

Một đội thương buôn vận chuyển đầy muối và hương liệu tới thành Burang. Đội ngũ trên trăm con lạc đà xếp thành hàng dài, thảm mỏng màu sắc rực rỡ gác trên lưng lạc đà, phía trên là từng túi hàng hóa.

Tiếng lục lạc kéo dài mấy dặm, nhìn mãi không thấy phần cuối đội ngũ. Các thương nhân dắt lạc đà, trường bào và khăn đầu dính đầy cát bụi, vạt dưới trường bào của rất nhiều người còn có vết rách dài dài. Hộ vệ trong đội thương buôn hoặc nhiều hoặc ít đều bị thương, hiển nhiên, trên đường đi của họ không mấy yên bình.

Sau khi nghỉ tạm tại ốc đảo ngoài thành, đội thương buôn trước trời tối đã vào thành Burang.

Nghe được tiếng người quen thuộc, nhìn thấy cảnh đường quen thuộc, nhớ tới bọn cướp đã gặp trong hoang mạc, rồi bão cát, sau khi lạc đường đi lầm vào hoang thành, gần như trên mặt tất cả mọi người đều lộ ra vẻ mặt như trút gánh nặng.

Muối và hương liệu đều là hàng nóng tay, người bán nghe tin lập tức chạy tới, dùng hoàng kim, bảo thạch, vải vóc và lương thực, đổi lấy lượng muối và hương liệu lớn. Đa số người trong đội thương buôn đều quen mặt tại thành Burang, khi nói chuyện phiếm, một câu chuyện hơi mang vẻ thần bí được lan truyền từ miệng thương nhân.

Đội thương buôn lặn lội gian nan trong hoang mạc, đuổi được bọn cướp sa mạc đánh lén, lại gặp phải bão cát đáng sợ, bị lạc mất phương hướng

https://thuviensach.vn

trong cát vàng đầy trời, chỉ có thể liều mạng nắm chặt dây cương lạc đà, giãy giụa để không bị cát chôn vùi.

Khi cuồng phong bạo ngược dừng lại, cát vàng tan đi, tầm nhìn trở nên rộng rãi, một tòa thành cổ đổ nát xuất hiện trước mặt đội thương buôn vừa sống sót sau tai nạn.

Tất cả mọi người đều ngẩn ra nhìn tình cảnh trước mắt.

Hồ nước trong vắt thấy đáy, ốc đảo thực vật xanh um, biển hoa nở rộ rực rỡ, dòng sông nhỏ chảy trong cổ thành, trong đống đổ nát thỉnh thoảng có bóng động vật đi qua, tất cả, đều tràn đầy sức sống, khiến người ta không dám tin vào mắt mình.

Hương hoa lan tràn trong không khí, trong hồ nước còn có cá bạc nhỏ đang bơi lội, nếu không phải đích thân bước vào vùng biển hoa này, tự tay chạm vào nước hồ mát lạnh, hưởng thụ dòng nước ngọt ngào, tất cả mọi người trong đội thương buôn đều sẽ cho rằng mình đã nhìn thấy ảo ảnh sa mạc.

Sau kinh ngạc ngắn ngủi, nghi vấn nổi lên.

Hạn hán bao trùm đại lục Aram, chưa từng nghe nói, sâu trong đại mạc lại có một thế ngoại đào viên thế này.

Hồ nước, ốc đảo, biển hoa, tất cả xuất hiện từ lúc nào, hình thành thế nào? Trong đội thương buôn không thiếu người hướng dẫn có kinh nghiệm, nhưng không ai có thể giải thích tất cả.

Tất cả trong cổ thành, đều thần bí dị thường.

Biển hoa trong sa mạc, chỉ có ghi chép trong cổ tịch văn hiến. Vượt qua cả vẻ đẹp tinh tế, trừ mang cho người ta cảm giác chấn động, thì chỉ còn lại

https://thuviensach.vn

sợ hãi. Đặc biệt là sau khi phát hiện trong biển hoa mấy bộ xương người, nỗi sợ này càng đạt tới đỉnh điểm.

Nhìn thấy con rắn trườn qua giữa bộ xương, cuối cùng có người nhớ lại truyền thuyết đáng sợ về hoang thành trong sa mạc, lại thêm thần dụ của đại vu Ortiramhs, các thương nhân bắt đầu tin rằng, trong tòa cổ thành này, rất có thể thật sự ẩn náu ma quỷ!

Không bận tâm có gặp phải bão cát nữa hay không, cũng không suy nghĩ xem phía trước có ốc đảo nữa không, càng vô tâm bổ sung túi nước chỉ còn lại một nửa, các thương nhân cố sức thúc lạc đà, chỉ muốn sớm rời đi, cách xa nơi xinh đẹp mà quái dị này.

Không ai dám quay đầu lại nhìn thêm một lần, sợ sẽ thấy ma quỷ trong thần dụ.

Đội thương buôn rất may mắn, nhờ có dẫn đoàn và người hướng dẫn kinh nghiệm phong phú, lại tìm được một ốc đảo nữa, chịu qua một đêm khó khăn nhất, cuối cùng tới thành Burang.

Câu chuyện của các thương nhân lan truyền rất nhanh, các kỵ sĩ cùng Mudy từng đi vào trong sa mạc, từng tận mắt thấy qua mỹ cảnh đó, cũng từng vì nó mà chấn động. Sau khi về thành, thì dưới mệnh lệnh của thành chủ đại nhân, nên vẫn nói năng dè dặt về chuyện này.

Hiện tại, khi các thương nhân tới, tòa cổ thành ẩn mình trong sa mạc, cuối cùng hiển hiện trước mặt mọi người.

Cổ thành thần bí, biển hoa xinh đẹp, ốc đảo và hồ nước trong veo, càng lúc càng dẫn lên nhiều lòng hiếu kỳ.

Trong truyền thuyết, không ai có thể sống bước ra khỏi hoang thành, nhưng, những thương nhân này lại có thể sống sót.

https://thuviensach.vn

Trong truyền thuyết, chỉ nói đó là một cổ thành đổ nát đã mấy trăm năm, chưa từng có ghi chép rằng có ốc đảo và hồ nước.

Lòng hiếu kỳ ngày càng nghiêm trọng, khi Hà Ninh nghe được tin tức, đã có hai bộ lạc phái người đi vào trong sa mạc, tìm kiếm tòa hoang thành thần bí này.

Không phải là vì thỏa mãn lòng hiếu kỳ, mà là vì sinh tồn.

Khi lãnh địa của bộ lạc đối diện với khốn cảnh nguồn nước khô cạn, không thể nào tiếp tục sinh sống, hồ nước và ốc đảo trong miệng thương nhân đã vượt qua nỗi sợ tòa hoang thành tử vong trong truyền thuyết.

“Trời ạ!”

Hà Ninh kêu khổ, nếu thật sự có người không sợ chết chạy tới hoang thành định cư, bí mật giấu dưới thần điện sớm muộn cũng có một ngày sẽ bị phát hiện. Nghĩ tới hài cốt của Ani và bảng đồng cùng cuộn da dê trong mật thất, chân mày Hà Ninh nhăn tới mức có thể kẹp chết ruồi. Y không hy vọng Ani bị quấy nhiễu, cũng không hy vọng tất cả trong mật thất bị phát hiện, đặc biệt là khi y không có năng lực bảo vệ tất cả.

Truyền thuyết chỉ là truyền thuyết, sinh tồn mới là căn bản.

Mấy thế kỷ nay, đại lục Aram thiếu nhất là cái gì? Nước!

Nếu không phải vì tranh đoạt nguồn nước, thì mục dân phía đông và man tộc phía tây, và cả giữa các bộ tộc phía đông, sao lại chinh chiến không ngừng? Ngay cả thương dân ở phía bắc cũng thỉnh thoảng sẽ bị cuốn vào trong. Chỉ có một mình dân biển phương bắc là chỉ lo thân mình, nhưng nếu hạn hán còn tiếp tục kéo dài, cuộc sống của các dân biển cũng sẽ càng lúc càng khó khăn.

“Phiền phức rồi.”

https://thuviensach.vn

Mấy hôm nay, cả ngày Hà Ninh đều ở trong tàng thư quán của phủ thành chủ. Sau khi được sự đồng ý của Mudy, y có thể tra tất cả tàng thư trong quán. Có thứ để so sánh, càng thấy được bảng đồng và cuộn da dê trong mật thất thần điện quý báu cỡ nào.

Lịch sử mà đế quốc Aram thiếu mất, có thể vạch trần tất cả lời nói dối, lay động tín ngưỡng mà các vu nữ tốn toàn bộ tâm sức để truyền bá khắp đại lục.

Nhưng, Hà Ninh cũng đang khó xử. Y sẽ không ngốc tới mức cho rằng đem bảng đồng và cuộn da dê trong mật thất công khai cho mọi người biết, thì có thể khiến thần điện Ortiramhs hoàn toàn ngã xuống, cũng sẽ không cho rằng dựa vào một chút năng lực của mình, thì có thể hô mưa gọi gió, hoành hành ngang ngược, khiến dũng sĩ tám phương dồn tới.

Nói thực tế chút, nước quả thật là thứ đại lục Aram cần nhất. Nhưng người ở đây tôn thờ không phải là thiện chí giúp người, mà là kẻ mạnh làm vua. Một khi bị người ta biết được năng lực này của y, mà y lại không có bản lĩnh đủ để tự bảo vệ, chờ đợi y tuyệt đối sẽ không phải là cảnh ngộ gì tốt. Động vật đương nhiên cường hãn, nhưng gặp phải con người sẽ luôn luôn chịu thiệt. Dựa vào mình y càng không thể đối kháng với quân đội trên ngàn người.

Được xem như thần phật thờ cúng? Nghĩ thật đẹp! Khả năng lớn nhất, chính là làm một máy tạo mưa bằng sức người, cho tới khi bị ép khô mới thôi. Sau đó bị vu nữ trong thần điện giải quyết, hút máu, khoét tim, nghĩ tôi đã rét.

Có hơi khoa trương, nhưng lại là sự thật, cũng là kết quả tồi tệ nhất.

Hà Ninh rất xoắn xuýt, mỗi ngày khi lật xem cuộn da dê và bảng đồng đều sẽ tự hỏi mình, y nên làm sao, lối ra của y nằm ở đâu? Trừ giữ mạng,

https://thuviensach.vn

còn phải nghĩ cách không bị một ý thức khác thay thế, chua xót và khổ sở này, có thể khiến hán tử mạnh nhất lệ rơi đầy mặt.

Trong ký ức đang kế thừa, Hà Ninh không tìm dược bất cứ tình huống nào tương tự như mình.

Nói đơn giản chút, cho dù kế thừa ký ức của đại vu đời trước, cũng không có nghĩa là sẽ bị linh hồn chết đi khống chế. Trừ trường hợp đặc biệt là y ra, đại vu các đời đều không xuất hiện tình trạng tương tự, đương nhiên cũng không có biện pháp giải quyết.

Hà Ninh chỉ có thể làm theo lý giải của mình, nếu đã chết trong âm mưu và phản bội, vậy thì có thù báo thù, có oán báo oán, như vậy có thể giúp vị đại vu kia an nghỉ không, cũng giúp mình giải thoát khỏi cảnh nhân cách phân liệt không phân thời gian kia?

Kết quả luân hồi, có gì tương tự với ‘oan hồn chiếm xác’ trong bản viết tay của tổ tiên Hà gia?

Thở dài một tiếng, y quả nhiên đã hoàn toàn thoát ly khỏi chủ nghĩa duy vật khoa học tự nhiên, tiến thêm một bước lớn tới mê tín phong kiến.

Nếu bị tổ tông của Hà gia biết được, nên cảm thấy an ủi đúng không? Dù sao có người kế tục rồi.

Nghĩ thì nghĩ, chuyện nói ra không khó, làm thì lại không dễ như nói.

Hà Ninh thu hoạch được không ít trong tàng thư quán, cũng hỏi thư ký quan lớn tuổi, có thêm hiểu biết nhất định về vu nữ và thần điện Ortiramhs, cuối cùng cho ra kết luận, muốn lật đổ thần điện, chỉ dựa vào mình y căn bản không làm được.

Tài lực và nhân lực tạm thời không bàn, còn phải đối đầu với tín ngưỡng đã hình thành ba bốn thế kỷ, chỉ cần thần điện Ortiramhs cho ra thần dụ, thì

https://thuviensach.vn

sẽ có chiến sĩ bộ lạc cưỡi lạc đà vung trường đao đi bắt y. Y mở miệng, cũng chỉ có thằn lằn xanh linh dương và thỏ nghe lời.

Tuyệt đối không phải là Hà Ninh tự coi nhẹ mình, cho dù là Mudy, có thể làm cũng chỉ là không biểu hiện gì với thần điện Ortiramhs, ném những thần dụ kia sang một bên, khiến các vu nữ cố kỵ, không dám vươn móng vuốt vào trong thành Burang, tình trạng công khai trở mặt tới nay vẫn chưa từng phát sinh.

Nếu muốn lật đổ một đám thần côn, thì phải trở thành người càng lòe thiên hạ hơn, thần côn năng lực càng mạnh hơn cả bọn họ,. Bất luận nghĩ thế nào đều ngàn khó vạn khó. Làm sao bước được bước đầu tiên, đã là một nan đề lớn bày trước mặt Hà Ninh.

Vốn là muốn hợp tác với người Canyon, nhưng sau khi đọc cuộn da dê trong tay Mudy, hiểu tất cả những chuyện xảy ra tại Vu thành bốn trăm năm trước, Hà Ninh phát hiện người Canyon cũng không còn đáng tin nữa.

Bước tới đây rồi, lại bị chặn.

Thần điện Ortiramhs giống như một tòa núi lớn chăng ngang trước mặt, cho dù mình không tìm tới cửa, các vu nữ cũng sẽ mài dao nhắm vào y. Hiện tại vấn đề thần điện không tìm được cách giải quyết, chuyện hoang thành lại bày ra trước mặt Hà Ninh, quả là đợt trước chưa tan đợt sau đã tới.

Hoang thành là nhà của y, trước khi đi, y phát thệ sẽ quay lại, hiện tại, nhà của y chỉ sợ rất nhanh sẽ không giữ được nữa.

Dựa vào giá sách, Hà Ninh chậm rãi trượt ngồi xuống, gập đầu gối gác hai tay lên, trở về sao? Trở về rồi có thể làm gì? Giả thần giả quỷ? Nói không chừng vừa đúng ý của đám vu nữ thần điện, phái người tới bắt y mổ y càng không có áp lực.

Huống hồ, với tình trạng hiện tại của y có thể đi sao? Đi được sao?

https://thuviensach.vn

Hà Ninh ngửa đầu nhìn trần nhà, cảm thấy chán chường.

Từ đầu tới cuối, y đều không hề muốn tìm Mudy giúp đỡ. Một là, quan hệ của hai người hiện tại rất khó nói, nói là tù binh, thì mình lại được hưởng thụ đãi ngộ của khách. Nói là khách, hành động lại bị hạn chế trong phủ thành chủ, ra vào cũng có thị tùng đi theo, khi ngủ ngoài cửa đều có người canh. Hà Ninh xác định Mudy sẽ không giết y, nhưng cẩn thận luôn không sai lầm. Lại nữa, tục ngữ có câu rất hay, dựa núi núi đổ, dựa người người chạy, việc đã lâm đầu, luôn luôn chỉ có thể dựa vào mình là đáng tin nhất. Phàm là nghĩ muốn dựa dẫm người khác, đến cuối luôn luôn không thành sự.

Tất cả vấn đề đều xoắn xuýt lại rối nùi, không có đầu mối, nghĩ tới nghĩ lui cũng không tìm ra đáp án.

Hà Ninh xoắn xuýt trong tàng thư quán, thực sự không nghĩ ra biện pháp, chỉ có thể đi tìm thằn lằn xanh, cho dù không thể cung cấp ý kiến, có thằn lằn xanh bên cạnh, luôn có thể hòa hoãn tâm tình, sẽ không xoắn tới mức muốn gãi đầu muốn đụng tường.

Mudy cũng nhận được tin về hoang thành, hắn không hạ lệnh khống chế tin tức lan truyền, chỉ dùng danh nghĩa thành chủ thành Burang, hậu duệ vương thất đế quốc Aram, kẻ thống trị sa mạc phía đông, ban bố một pháp lệnh.

Thành hoang mạc phía đông là lãnh thổ của hắn, bất cứ ai không được cho phép, không thể bước vào, chiếm cứ.

Một câu đơn giản, thậm chí không đề cập tới hậu quả của vi phạm pháp lệnh, các bộ tộc phụ thuộc thành Burang lập tức tiêu tan suy nghĩ muốn vào sa mạc nghiên cứu. Các bộ tộc đã hành động, lập tức phái người nhanh chóng gọi đội ngũ đi tìm hoang thành về. Thiếu nước không cần gấp, luôn

https://thuviensach.vn

có thể tìm được cách giải quyết, một khi chọc giận tới thành chủ thành Burang, hậu quả tương đối nghiêm trọng.

Pháp lệnh ban bố được hai ngày, Hà Ninh gặp được Mudy.

Lúc đó, y đang cùng thằn lằn xanh ngồi đối diện, gặm một con chuột sa mạc đã nướng chín, có muối và hương liệu, thịt chuột nướng càng thơm. Đang ăn phát nghiện, trên đỉnh đầu đột nhiên phủ xuống một bóng râm, thằn lằn xanh há to miệng, lộ ra hàm răng nhọn dính máu, đang hầm hè với người đứng sau lưng Hà Ninh.

Hà Ninh ngẩng đầu lên, bởi vì ngược sáng, híp mắt lại, nhìn được rõ nhất chỉ có trường bào màu trắng và một mái tóc vàng lấp lánh.

Mudy cong lưng, ngón cái vô cùng tự nhiên lau khóe miệng Hà Ninh.

Hà Ninh ngạc nhiên một chút, bọn họ đã thân tới trình độ này rồi sao?

“Chuột sa mạc rất ngon sao?”

“A.” Hà Ninh tránh khỏi ngón tay Mudy, không tránh được, ngón tay trực tiếp vuốt qua môi dưới, cảm giác vô cùng kỳ quái, miệng thì lại nói, “Ngon cực kỳ.”

“Thịt dê ba sừng và thịt bò chân ngắn không thích?” Mudy thu tay lại, lại gần hơn chút, tóc trượt qua mặt Hà Ninh, “Bắt đầu từ ngày mai, bảo đầu bếp nướng chuột cho cậu?”

“Không phải, đều ngon.” Hà Ninh cười gượng hai tiếng, lại tránh một chút, “Không cần phiền phức.”

“À.” Mudy đứng lên, trực tiếp ngồi xuống, tự nhiên tới mức làm Hà Ninh cảm thấy kinh ngạc, “Ta cho rằng cậu sẽ tới tìm ta.”

“Cái gì?”

https://thuviensach.vn

“Hoang thành.” Mudy chống một tay lên gối, rút dao găm ở eo ra, cắt một miếng thịt chuột sa mạc trên tay Hà Ninh, bỏ vào miệng, “Mùi vị quả thật không tồi.”

Hà Ninh, “…”

“Chuẩn bị một chút.” Không được Hà Ninh trả lời, Mudy cũng không để ý, “Năm ngày sau xuất phát.”

“Đi đâu?”

“Hoang thành.” Mudy cong cong khóe môi, “Cũng có thể nói, Vu thành.”

Hà Ninh nhìn hắn, muốn hiểu rõ nam nhân này rốt cuộc đang nghĩ gì. Từ khi hắn dẫn y về thành Burang tới nay, y càng lúc càng không hiểu người này.

“Không hiểu?”

“Nói thật, quả thật không hiểu.”

Mudy cất dao găm, lại lau khóe miệng Hà Ninh một chút, động tác nhanh tới mức Hà Ninh không kịp tránh ra, đôi mắt màu lam nhìn sâu vào đôi mắt màu đen, “Vu thành, là của cậu, cậu…” Mấy chữ cuối cùng ngậm trong miệng, nhẹ tới mức gần như không thể nghe, “Nghĩ kỹ đi, cậu có vẻ đã quên rất nhiều chuyện.”

Hà Ninh ngồi cứng đờ tại chỗ, duy trì cùng một tư thế, cho tới khi Mudy đi xa, trong đầu vẫn không ngừng vang vọng lời của Mudy, cả người đều thạch hóa.

Thằn lằn xanh bên cạnh cảm thấy kỳ quái, dùng đầu nhẹ húc Hà Ninh một cái, rắc rắc rắc, Hà Ninh đang thạch hóa, vỡ ra, xói mòn luôn.

https://thuviensach.vn

NAM VU

Lai Tự Viễn Phương

dtv-ebook.com

Chương 32: Bước Đầu Tiên Của Con Đường Thần Côn

Hà Ninh mang đôi mắt viền đen chờ ngày khởi hành về hoang thành.

Trước ngày xuất pháp, chính là ngày lễ cổ xưa nhất của đại lục Aram, lễ thần linh. Thành Burang đối với thần điện Ortiramhs kính mà xa cách, nhưng vẫn giữ lại truyền thống quan trọng nhất của thời đại đế quốc Aram.

Vào lễ thần linh, Mudy mặc trường bào màu trắng, giơ cao quyền trượng màu vàng, trên mái tóc dài điểm xuyết bảo thạch và xích bạc, dưới bầu trời xanh lam tựa như thần linh.

Dê bò hiến tế cho thần linh được đưa lên đài tế, tất cả mọi người đều mang lòng thành kính nhất cầu nguyện với trời, hy vọng thần linh ban phúc cho thành Burang, hy vọng nguồn nước của thành Burang vĩnh viễn không khô cạn, hy vọng bò dê càng thêm béo mập, khi chăn thả sẽ không gặp phải đàn sói sa mạc.

Nhạc công hầu hạ thành chủ, tấu lên khúc huyền âm cổ xưa. Khác với nhạc công đi khắp các thành, nhịp điệu họ tấu ra mang theo âm điệu du dương cổ xưa, trang nghiêm, trang trọng.

Hà Ninh đứng ở một góc khuất tầm mắt, vải đen phủ trên đầu, che đi hơn nửa gương mặt, chỉ lộ ra sống mũi và chiếc cằm. Ăn bận như thế ở trong sa mạc phía đông không có gì kỳ lạ, chỉ là, trong khánh điển thì rõ ràng bắt mắt.

Có lẽ là ý thức được ánh mắt đặt lên người mình có hơi nhức nhối, Hà Ninh kéo thấp khăn đen trên đầu, chậm rãi lùi ra khỏi đám người.

https://thuviensach.vn

Không ngờ lại bị người sau lưng giữ vai lại, “Tế phẩm trong ngày lễ, vốn nên do đại vu đích thân kính hiến cho thần.”

Âm thanh trầm thấp, vô cùng quen thuộc. Hà Ninh nghiêng đầu, Mudy đã trùm lên khăn đầu và trường bào màu đen, đang đứng sau lưng y. Ánh mắt tất cả mọi người đều đang tụ trên đàn tế, không ai chú ý tới thành chủ đứng ở đây.

“Đại vu?”

“Đúng, đại vu.” Ngón tay thon dài trắng nõn men theo vai Hà Ninh trượt tới sau gáy, khi y nhíu mày, nó dừng lại.

Nhiệt độ của ngón tay khiến Hà Ninh có chút khó chịu, mở miệng: “Tay…”

Còn chưa nói xong, Mudy lại ấn vai y lại, nâng cằm lên, thấp giọng: “Xuỵt, nhìn kỹ đi, có nhớ ra cái gì không?”

Thuận theo lực dưới cằm, Hà Ninh chuyển mắt lên đàn tế, máu đỏ tươi, nhuộm đỏ hoa văn khắc trên bệ đá, hình thành từng đồ án có ý nghĩa tượng trưng.

Trong màu máu, đồ án giống như đang sống, phi nhanh, nhảy vọt trong mắt Hà Ninh.

Nam nhân giơ cao trường đao, đem tim của tế phẩm dâng cho thần linh.

Lương thực phong phú, bò dê thành đàn, chiến sĩ giơ cao trường mâu, thiếu nữ khiêu vũ nhịp nhàng, từng cảnh tượng, hiện ra trước mắt Hà Ninh trong tiếng trống và tiếng nhạc, chảy vào đầu y.

Ý thức có hơi mơ hồ, cánh tay mạnh mẽ từ đầu tới cuối vẫn ấn trên vai y, trong âm thanh thấp trầm phản phất mang theo ma chú mê hoặc, giống như

https://thuviensach.vn

dùng lông vũ mềm mại nhất, quét qua tim, “Nhớ ra chưa? Đại vu của ta.”

Tiếng trống đột ngột nổ ra bên tay, trên đàn tế, tiếng kêu của bò dê sớm đã ngừng lại, nam nhân trên mặt và trên cánh tay đều có vẽ đồ án kỳ quái, đang giơ dao găm dính máu, dẫm mạnh hai chân, dẫm ra tiếng vang quái đản, ngữ điệu cao tới kỳ quái.

“Không đúng.” Dưới khăn đầu che phủ, nhìn không rõ hai mắt Hà Ninh, âm thanh lại đặc biệt rõ ràng: “Hắn làm, không đúng.”

Mudy cúi người lại gần tai Hà Ninh, “Aram hiện tại, đã không có đại vu chân chính, cũng không có tế tự hầu hạ đại vu. Kiểu tế điển này, chẳng qua chỉ là một nghi thức tôn kính truyền thống.”

Tiếng trống càng thêm gấp gáp, nam nhân trên đàn tế đột nhiên quát to một tiếng, quỳ xuống đất, lồng ngực phập phồng kịch liệt, hai tay đập mạnh lên bệ đá, từng cái nặng nề.

Không đúng, như vậy không đúng!

Nghi thức thế này, là khinh nhờn thần linh, không có thần linh nào còn ban phúc cho đại lục Aram!

Hà Ninh đột nhiên đẩy đám người ra, tuân theo ý thức sâu nhất trong lòng, bước từng bước lên đàn tế.

Mudy không kéo y lại, mà đi theo bên cạnh y, binh sĩ canh giữ trước đàn tế, ngay lúc Mudy kéo khăn đầu ra, liền buông vũ khí xuống, quỳ một gối.

Đối với những chuyện đó, Hà Ninh làm như không thấy, trước ánh mắt quái dị và tiếng kêu kinh ngạc của đám đông, bước lên bậc thềm, đi lên tế đàn.

https://thuviensach.vn

Nam nhân đang quỳ dưới đất kinh ngạc ngẩng đầu lên, tiếng trống cũng ngừng, Hà Ninh dừng trước mặt tế tự, cúi người nhặt dao găm dính máu lên, giơ tay ra, lưỡi dao sắc bén rạch qua cổ tay, máu tươi nhỏ xuống, giây tiếp theo, đầu lưỡi liếm qua vết thương, môi dưới nhuộm lên sắc diễm lệ.

Âm thanh trong vắt, đột nhiên vang lên trên tế đàn, tương tự với âm thanh vang lên trên tế đàn trước đó, nhưng lại không giống.

Không có tiếng trống, không có động tác kịch liệt, y chỉ nâng dao găm dính máu, chậm rãi, giơ cao qua đầu. Theo động tác của y, vải đầu trượt xuống, mái tóc dài màu đen xõa tới eo, sợi tóc nhẹ động theo gió, con ngươi màu đen ánh vào trời xanh, âm thanh giống như phiêu tán trong mây, lại vang vọng bên tai từng người.

Tiếng tim đập càng lúc càng kịch liệt, là của bản thân, là của tất cả mọi người.

Khuyên tai màu bạc đột nhiên tỏa ra ánh vàng, trên bầu trời xanh lam, ngưng tụ mây, trong mây vang lên tiếng sấm, liên tục từng tiếng, giống như trống trận. Tia chớp rạch bầu trời, mưa lớn lập tức đổ như trút xuống.

“Trời mưa rồi!”

“Thần linh, mưa rồi!”

Kinh ngạc, cuồng hỉ, không dám tin, quá nhiều cảm xúc đan xen vào nhau, cơn mưa ào ạt xối lên mặt và người, rất đau, nhưng có thể nói rõ với người Burang rằng, cơn mưa lớn trong cuộc tế lễ là thật, không phải là ảo giác của họ, cũng không phải là một giấc mơ tốt đẹp.

Người thanh niên tóc đen đó, là ai?

Rốt cuộc là ai?

https://thuviensach.vn

Sau cơn cuồng hỉ, tất cả ánh mắt lại lần nữa tập trung lên tế đàn, toàn thân Hà Ninh đều bị nước mưa thấm ướt, tóc đen dính lên mặt, nhắm hai mắt lại, để mặc mưa xối lên mặt, máu trên môi bị nước mưa xối đi, lộ ra một màu tái nhợt xuy yếu.

Bị mưa lớn tưới lạnh tới tim, mùi vị không dễ chịu gì. Y muốn rời khỏi tế đàn, nhưng hai chân lại nặng như đổ chì.

Dưới tế đàn, nước mưa làm mờ đi vẻ mặt của mọi người, nhưng chung quy không che được kinh ngạc của tất cả.

Hà Ninh rất khó nói rõ trong lòng mình đang có cảm giác gì, bước trên con đường thần côn là tất nhiên, nhưng chạy vội như thế lại không phải ý nguyện của y. Muốn hoàn toàn áp chế một ý thức khác trong người mình, khó hơn tưởng tượng của y nhiều.

Nhưng mà, tình hình trước mắt cũng coi như giúp đỡ y nhiều, ít nhất trên con đường sự nghiệp thần côn, y coi như đã bước thành công bước đầu tiên?

Cơn mưa càng lúc càng lớn, hồ nước đã sắp khô cạn cuối cùng tung tóe bọt nước. Vẻ kinh ngạc của mọi người cũng bắt đầu biến hóa, mang theo một chút kính sợ.

Hà Ninh lại chống đỡ không nổi nữa, theo tiếng sấm ầm ầm, nước mưa như trút, y có thể cảm giác được sức lực trong cơ thể bị rút đi từng chút một, trước mắt hơi tối đi, tới lúc này còn chưa ngã xuống, chỉ có thể dùng kỳ tích để hình dung. Cảm giác này không phải lần đầu tiên, nhưng còn nghiêm trọng hơn lần đầu tiên.

Cười khổ một tiếng, quả nhiên chuyện gì cũng có cái giá của nó, tất cả ghi chép trên bảng đồng là thật.

https://thuviensach.vn

Hà Ninh không biết cực hạn của mình ở đâu, nhưng cảnh vật trước mắt đã bắt đầu dao động như đường gấp, âm thanh nghe vào tai cũng giống như cách một vách ngăn trong suốt, đầu càng lúc càng choáng, ngã hay không ngã?

Ý chí cuối cùng không thể đại biểu tất cả, trước mắt tối đen, Hà Ninh vẫn ngã xuống.

Trước khi chạm đất, được một cánh tay mạnh mẽ ôm vào lòng, tay áo to rộng phủ lên người y, trong ý thức mơ hồ, một đôi con ngươi màu vàng đập vào mắt. Tiếp theo, Hà Ninh hoàn toàn chìm vào bóng tối, cái gì cũng không biết nữa.

Nước mưa men theo góc trán Mudy trượt xuống mặt, hai mắt rũ xuống, che đi một chút ánh vàng ròng thiêu đốt như liệt diệm, ôm eo Hà Ninh lên, rời khỏi tế đàn, bỏ lại toàn bộ ánh mắt kinh ngạc và nghi vấn sau lưng.

Mưa bắt đầu từ giữa tế điển, kéo dài cả một đêm.

Khi Hà Ninh khôi phục ý thức, có thể cảm giác được toàn thân được dòng nước ấm áp bao quanh. Mở mắt ra, phát hiện mình quả thật đang ngâm trong nước, Mudy ngồi bên bờ hồ, trên người vẫn là một trường bào màu vàng nâu, dây lưng thắt lỏng lẻo, y sam mở rộng, lộ ra phần lớn lồng ngực.

Hà Ninh đang nằm sấp trên chân hắn, ngón tay thon dài trắng nõn vuốt qua mái tóc đen, xoa một chút trên lỗ tai hơi đỏ, “Tỉnh rồi?”

“…”

Mở miệng, nhưng không phát ra âm thanh, Hà Ninh kinh ngạc, không bận tâm tình trạng trước mắt ‘dọa người’ cỡ nào, che cổ họng, kinh ngạc trừng to mắt. Động tác có hơi mạnh, bọt nước bắn lên, lại một trận choáng

https://thuviensach.vn

đầu, hậu quả của tay chân mềm nhũn là, lập tức chìm vào trong nước, trên mặt nước nổi lên một chuỗi bọt khí.

Mudy lập tức nhảy xuống nước, kéo Hà Ninh lên, đỡ ngay eo y, nhăn mày, “Cậu đang bệnh.”

Không tốn chút sức ôm Hà Ninh khỏi nước, dùng trường bào đặt một bên bọc lại kín kẽ, “Không cần gấp, rất nhanh sẽ khỏe.”

Hà Ninh lắc lắc đầu, cuối cùng ý thức được mình đang bị bệnh, sốt tới ý thức mơ hồ, tới mức không chú ý Mudy đang ôm mình ra khỏi nhà tắm.

Tối đó, Hà Ninh ngủ trong phòng ngủ của Mudy, trước khi ngủ uống một chén canh thuốc mùi vị kỳ lạ, trong vị đắng còn mang theo một chút tanh ngọt, giống như thêm máu.

Lau lau khóe miệng, y quả nhiên đã bệnh rồi, bệnh tới nghiêm trọng, tới mức nếm được cả vị máu trong thuốc.

“Ngủ đi.” Mudy một tay che hai mắt Hà Ninh, trong âm thanh tựa hồ mang theo giai điệu ru ngủ.

Buông tay ra, Hà Ninh đã nhắm mắt lại, hơi thở dần bình ổn. Mudy lặng lẽ ngồi bên cạnh giường một chút, đứng lên tới cạnh bàn, trên bàn vẫn là cuộn da dê chỉ có Hà Ninh mới có thể hiểu kia.

Mudy tựa ở trước bàn, cầm cuộn da dê lên, tay áo rộng lớn trượt xuống, lộ ra vết thương đã bắt đầu kết vảy ở cổ tay.

Thuốc phát huy tác dụng, cơn sốt của Hà Ninh dần lui, thân thể thì vẫn xuy yếu, bụng cũng bắt đầu kêu vang.

Nửa đêm tỉnh lại, vừa đói vừa bệnh, mùi vị không chút dễ chịu.

https://thuviensach.vn

Trong phòng mờ tối, mở mắt thì gặp ngay một gương mặt tuấn mỹ, lông mày rậm rạp mang theo sắc vàng. Tuy không phải lần đầu tiên ngủ cùng Mudy, Hà Ninh vẫn bị dọa nhảy dựng. Thoáng chốc đờ ra, câu này hình như có nghĩa khác?

Thử động đậy, cánh tay gác lên người không có dấu hiệu thả lỏng, bụng càng kêu càng vang, Hà Ninh nhíu chặt mày, không thì, lay tỉnh người này?

Kết quả không đợi Hà Ninh động thủ, Mudy đã mở mắt ra trước, nhẹ quay mặt Hà Ninh lại, nụ hôn rơi trên khóe môi Hà Ninh, trong âm thanh mang theo chút lười biếng, “Còn sớm, ngủ thêm chút đi.”

Nói xong, thành chủ tóc vàng tiếp tục chìm vào mộng, đại vu tương lai tóc đen thì lại thạch hóa nứt nẻ.

Cứng ngắc quay đầu, nhìn Mudy, trong đầu Hà Ninh dính thành một mớ hồ. Ai có thể cho y biết, rốt cuộc là tình huống gì?

Liên tục bị dọa, bụng cũng không kêu nữa, Hà Ninh gần như mở mắt tới sáng.

Hai vòng thâm đen khỏi tranh cãi chình ình trên mặt, Hà Ninh giống như mộng du đi ra khỏi phủ thành chủ, đứng trước mặt thằn lằn xanh.

Thằn lằn xanh bị nhốt ở phủ thành chủ một ngày một đêm, có thằn lằn đen bên cạnh, khả năng phá hàng rào mà ra là vô hạn tiếp cận số không. Khó khăn lắm mới gặp Hà Ninh, cao hứng dùng đầu húc hai cái, nhưng lại không đạt được bất cứ phản ứng nào.

Hai con mèo cát chạy tới cọ cọ lên chân Hà Ninh, kêu meo meo, cũng không có bất cứ hiệu quả nào, một thằn lằn hai mèo mắt to trừng mắt nhỏ, đồng thời ý thức được, chuyện không đúng!

https://thuviensach.vn

Mudy cầm một cái chân dê đút cho thằn lằn đen, dường như không có chút ấn tượng nào với tất cả những gì xảy ra tối qua, nhưng sự thật thế nào? Có lẽ chỉ có hắn biết.

Lần này tới hoang thành, Mudy chỉ mang theo hai trăm kỵ sĩ.

Một màn phát sinh ở trong lễ thần linh, không lâu sau đã lan truyền khắp hoang mạc phía đông thậm chí cả đại lục Aram, thần điện Ortiramhs cũng sẽ nhận được tin tức. Mudy dám để cho Hà Ninh xuất hiện trước mặt thế nhân, tự nhiên có biện pháp ứng phó, những vu nữ dùng âm mưu chiếm lấy địa vị chính thống bốn trăm năm, đã đến lúc nên trả giá rồi.

Đưa Hà Ninh về Vu thành, chỉ là bước đầu tiên.

Mudy thắt dây cương lên cho thằn lằn đen, cong cong khóe môi.

Thằn lằn đen ăn no rồi, Hà Ninh ôm hai con mèo cát ngồi lên lạc đà, thằn lằn xanh chỉ có thể đi theo bên cạnh. Kèn hiệu của các kỵ sĩ vang lên, cửa thành mở rộng, đội ngũ hai trăm người khởi hành từ thành Burang, men theo ốc đảo, xuất phát tới Vu thành nằm sâu trong hoang mạc.

Phía tây đại lục Aram.

Trên đồng hoang, tiếng rống của ma mút và tiếng gầm của địa hành thú vang vọng khắp nơi.

Kony đứng trên lưng ma mút, giơ cao trường mâu, các chiến sĩ Canyon như mãnh thú xông tới đánh bộ lạc đã phản bội họ. Nam nhân, nữ nhân, người già, trẻ con, bất kể phản kháng hay cầu xin, đều bị đâm xuyên lồng ngực chém rơi đầu không chút lưu tình. Máu tanh dẫn chim ăn thịt thối trong đồng hoang tới, tiếng kêu khản đặc, luẩn quẩn trong không khí. Giết chóc khiến Kony cảm thấy hưng phấn, liếm mạnh môi dưới, đồ đằng màu xanh trên gương mặt tựa như đang uốn éo bừng cháy.

https://thuviensach.vn

Tế tự của tộc Canyon giơ cao trượng mây, man tộc bị công đánh không phải không cầu viện bên ngoài, nhưng trước khi đồng minh kịp tới, chiến sĩ trong bộ tộc đã bị người Canyon giết sạch, ngay cả người già trẻ con cũng không bỏ qua.

Kony nhảy xuống khỏi lưng ma mút, vết thương sâu tận xương trên cánh tay đã khỏi, hồi phục sức mạnh đáng sợ.

Hắn đi tới trước mặt tộc trưởng Honse đã bị chém đứt một chân và một tay, cánh tay to lớn túm tóc nam nhân, kéo mạnh lên, rút dao găm ở eo, từng chút từng chút, trong tiếng kêu thét sợ hãi cực điểm, cắt đầu nam nhân xuống, một tay giơ cao, để mặc dòng máu tanh chảy từ cổ tay lan cả cánh tay, tràn tới cả lồng ngực cường tráng.

“Canyon!”

“Canyon!”

“Gào!”

Tiếng gầm của các kỵ sĩ và tiếng vũ khí đập xuống nền đất vang vọng đồng hoang, bộ tộc chạy tới cứu viện nhìn thấy cảnh tượng này, không dám đi tới một bước, lũ lượt quay đầu, dùng tốc độ nhanh nhất chạy về lãnh địa, tộc Honse bị giết sạch, không chỉ nam nhân, ngay cả nữ nhân và trẻ con cũng không để lại một ai.

Tiếp theo, sẽ tới phiên ai?

Người Canyon, sẽ trở thành tai họa của cả đồng hoang phía tây.

Nhìn bụi cát nổi lên từ xa, Kony cười khinh thường, xâu đầu tộc trưởng Honse lên trên mũi mâu, đứng giữa tộc nhân đã chết của hắn, tuyên bố cho cả đồng hoang phía tây, đây chính là cái giá phản bội Canyon!

https://thuviensach.vn

Trở lại lưng ma mút, Kony siết chặt trường mâu, nhìn về phía đông, rồi lại gào lên như mãnh thú, hắn sẽ trở lại! Đại vu, nhất định thuộc về Canyon!

https://thuviensach.vn

NAM VU

Lai Tự Viễn Phương

dtv-ebook.com

Chương 33: Bọn Cướp Xui Xẻo

Đống lửa được nhóm lên thắp sáng trời đêm, tiếng trống vang vọng trong hoang mạc tang thương, vũ nữ phúng phính yêu kiều đang xoay chuyển khiêu vũ bên cạnh đống lửa, chân trần dẫm trên cát vàng, trên vòng chân khắc hoa văn kỳ quái, nói cho thế nhân, bọn họ là tài sản riêng của chủ nhân nhạc đoàn, là nô lệ có thể bị mua bán như hàng hóa.

Hà Ninh lặng lẽ ngồi một bên đống lửa, tiếng trống truyền tới bên tai, tâm tư thì đã trôi xa.

Đây là ngày thứ ba lên đường về hoang thành, trong mấy ngày ngắn ngủi, Hà Ninh đã gặp được sáu bảy đội ngũ khác nhau, có đội thương buôn, cũng có nhạc đoàn, còn có bộ lạc di dời theo nguồn nước, thậm chí còn gặp được một đám mục dân thất lạc với bộ tộc do gặp phải bọn cướp tấn công trên đường di dời.

Khi cùng thằn lằn xanh kết bạn lang thang, Hà Ninh luôn sống trong hoàn cảnh càng ác liệt hơn, sau khi liên tiếp gặp Mudy và Sekurus, càng thêm kiên định quyết tâm cách xa con người, tới mức khi sinh sống ở hoang thành hai ba tháng, cả ngày làm bạn với động vật, gần như không gặp bất cứ người nào.

Đương nhiên, bọn cướp sa mạc xông vào hoang thành và vu nữ có dụng tâm khác không tính trong đó.

Hiện tại xem ra, đại mạc tuy hoang vu, nhưng vẫn không thiếu sinh cơ. Cho dù mất đi phồn vinh và phì nhiêu bốn trăm năm trước, nhưng người

https://thuviensach.vn

của đại lục Aram vẫn kiên cường mà sống, hơn nữa nghĩ cách để mình sống càng tốt hơn.

Hà Ninh gập chân lại, tay giao nhau gác lên đầu gối, quay đầu nhìn vũ nương khiêu vũ bên cạnh đống lửa và các nam nhân đang nói cười, tâm tư lại lần nữa bay xa.

“Đang nghĩ gì vậy?”

Mudy ngồi bên cạnh Hà Ninh, một thân trường bào màu vàng nâu, thắt dây lưng màu đen. Khăn đầu dài che hơn nửa gương mặt, chỉ lộ ra đôi mắt màu lam, không khác biệt gì với các thương nhân đi lại trong đại mạc.

Lúc này, khăn bọc trên mặt đã được mở ra, gác lên vai, gương mặt tuấn mỹ được ánh lửa rọi sáng, mang theo cảm giác không thể nói rõ, có lẽ, có thể nói là dụ hoặc.

Chỉ đáng tiếc, Hà Ninh đang ngẩn ngơ tận đâu lại không hiểu tán thưởng. Y thừa nhận Mudy là một nam nhân rất mê người, nhưng cũng chỉ thế mà thôi. Nhiều hơn, thì chính là nghi hoặc vì mấy hành động vượt mức trước đó, không ghét, cũng không tức giận, chỉ là kinh ngạc và không hiểu.

Cái này vừa vặn cũng là một nguyên nhân khiến Hà Ninh cảm thấy phiền não, bị một nam nhân không tính là thân thuộc hôn, đây là phản ứng bình thường sao?

Ngửa đầu nhìn trời, Hà Ninh giả làm đà điểu, tiếp tục đi vào cõi tiên.

Không có được câu trả lời, Mudy cũng không để ý, tiện tay cầm một khúc cây bỏ vào đống lửa, nhìn gương mặt nghiêng của Hà Ninh, trong ánh mắt mang theo một sự chuyên chú dường như có thể khiến con người dung hóa.

https://thuviensach.vn

Hà Ninh bị nhìn tới khó chịu, quay đầu, lại chạm phải đôi mắt màu lam đó, mở miệng, lời muốn nói lại nghẹn hết trong họng, một chữ cũng không thốt ra được.

Bỏ đi, nhìn thì cứ nhìn, để tùy ý hắn vậy, dù sao cũng không mất miếng thịt nào.

Nhìn Hà Ninh như thế, Mudy đột nhiên cười, trong âm thanh còn có ý cười, “Đang nghĩ gì vậy?’

Cùng một vấn đề vừa rồi, giọng điệu lại trở nên khác biệt. Hà Ninh nhịn nhịn, vẫn nhịn không được, run rẩy một chút.

Cho dù ngồi cạnh đống lửa, cho dù ý chí có kiên cường, cũng không thể nào chống lại phản ứng bản năng, y lạnh.

Có lẽ cảm thấy được phản ứng của Hà Ninh rất thú vị, Mudy cố tình dựa gần hơn nữa, động tác của hắn rất tự nhiên, trong mắt người ngoài không có gì bất thường, chỉ có Hà Ninh biết, cánh tay ấn trên vai y, nóng tới mức khiến y muốn nhảy dựng lên, diễn một màn chạy bạt mạng trên đại mạc dưới trời sao.

“Gào!”

Tiếng kêu của thằn lằn xanh đột nhiên vang lên, con mắt như đèn lồng, cái miệng mở to, nhe răng múa vuốt, bày vẻ uy hiếp Mudy.

Hà Ninh lập tức lệ nóng đầy mặt, thời khắc mấu chốt, vẫn là anh em đáng tin!

Không đợi Hà Ninh cảm động xong, một bóng dáng to lớn khác đột nhiên xuất hiện sau lưng thằn lằn xanh, thằn lằn đen gần như dung hòa vào trong sắc đêm, dùng đầu húc một cái, thằn lằn xanh giống như quả cầu da đầy hơi, lăn liền hai vòng.

https://thuviensach.vn

Mudy phất phất tay với thằn lằn đen, thằn lằn đen gầm lên một tiếng, rồi lại nhào lên thằn lằn xanh.

“Không cần lo lắng, chúng nó đang giỡn.” Mudy nghiêng đầu, “Xem ra Ady thích nó.”

Hà Ninh cứng đờ người quay cổ lại, nhìn thằn lằn xanh bị thằn lằn đen đá như đá banh, cái này gọi là thích? Thật sự không phải là ăn hiếp sao?

Nhưng cũng có thể nhìn ra, thằn lằn đen quả thật không có ác ý với thằn lằn xanh, ít nhất móng vuốt sắc nhọn và hàm răng không được dùng tới, lực độ hai bên tông nhau cũng có thu liễm. Theo như kinh nghiệm trước kia, bị thằn lằn đen đụng một cái, thằn lằn xanh ít nhất phải lăn ba bốn vòng, lần này khống chế rất giỏi chỉ còn hai vòng.

Có nên cảm tạ cô nương này hạ vuốt lưu tình với anh em của y?

Hà Ninh trầm mặc quay đầu, che mặt.

Tiếng động do thằn lằn đen và thằn lằn xanh gây ra dẫn tới sự chú ý của những người khác trên ốc đảo. Tiếng trống ngừng lại, chủ nhân nhạc đoàn đích thân đi tới, gương mặt mang nụ cười đàm chuyện với Mudy. Nam nhân mọc hai chùm râu nhỏ này khiến Hà Ninh cảm thấy không thoải mái, đặc biệt là ánh mắt hắn nhìn thằn lằn xanh và thằn lằn đen, có một sự lam tham không cách nào che giấu.

Hà Ninh nhíu mày, giây tiếp theo, cánh tay chống dưới đất bị nắm lấy, dưới tay áo che phủ, nhiệt độ phủ lên mu bàn tay, mang theo một sức mạnh an ủi.

“Nói thế, chư vị là muốn tới thành Burang?”

“Đúng, nghe nói tế điển tại đó xuất hiện thần tích, đã lan truyền…”

https://thuviensach.vn

Trong quá trình nói chuyện, hai bên đều mang cảnh giác, cũng đều đang thăm dò.

Hà Ninh chú ý thấy, nam nhân làm như đang nói chuyện với Mudy, nhưng ánh mắt lại luôn bay về hướng thằn lằn xanh và thằn lằn đen, sự tham lam khiến người chán ghét từ đầu tới cuối chưa từng biến mất.

Sau một phen đối thoại không có dinh dưỡng, có lẽ đã đạt được mục đích thăm dò, nam nhân đứng lên đi khỏi.

Hà Ninh nhìn bóng lưng hắn, chân mày nhíu chặt, "Người này không bình thường."

"Ừ." Mudy gật đầu, gọi một kỵ sĩ tới, thấp giọng phân phó vài câu, sau khi kỵ sĩ đi, hắn quay đầu nhìn Hà Ninh nói: "Không cần lo lắng."

Thằn lằn xanh và thằn lằn đen cuối cùng ngừng lại, hai con mèo cát lại tha về một con trăn đá, lớn hơn con rắn sa mạc Hà Ninh ăn lần trước cả hai vòng bự, cái con lớn thế này, ở gần vùng ốc đảo này chắc đã xưng vương xưng bá được không ít ngày, hiện tại lại bị hai nhóc con còn chưa lớn bằng đầu nó diệt, chết không nhắm mắt, chỉ sợ cũng không đủ biểu đạt uất ức của nó.

Mèo cát tha con mồi về, kêu meo meo cọ lên người Hà Ninh cầu vuốt ve, híp đôi mắt to tròn lại, cuộn móng vuốt, lanh lợi hơn cả mèo nhà. Rất khó tin, nhóc con thế này lại có lực chiến đấu mạnh mẽ cỡ đó.

Hà Ninh vừa mới ăn xong, còn chưa đói, chỉ cắt một khúc ở đuôi trăn đá xuống, không lớn bằng nửa bàn tay, bỏ lên lửa nướng chín, bỏ thêm chút muối, cắn một miếng, liếm liếm khóe môi, thịt có hơi chín quá, nhưng vẫn đủ dai.

Phần trăn đá còn lại vốn nên chia cho mèo cát và thằn lằn xanh, không ngờ thằn lằn đen cũng chen chân vào, lấy đi miếng lớn nhất, thằn lằn xanh

https://thuviensach.vn

và mèo cát thế nhưng không phản đối. Hà Ninh quay nhìn miếng thịt đã nướng chín trong tay, rồi lại nhìn Mudy đang ngồi bên cạnh, “Có muốn nếm thử không? Tôi nướng cho anh một miếng.”

“Không cần.” Mudy cầm cổ tay Hà Ninh, cúi đầu, trực tiếp cắn một miếng tại chỗ Hà Ninh vừa cắn qua, thịt thì nhai trong miệng, mắt thì nhìn chằm chằm người nướng thịt, Hà Ninh lại lần nữa cứng đờ. Lẽ nào cũng là nhân cách phân liệt? Hình tượng này, hành động này, so với lần đầu gặp hoàn toàn là hai người đúng không?

Cả miếng thịt nướng, trong lúc Hà Ninh ngẩn ngơ, bị Mudy cắn hết sạch.

Đêm khuya, cạnh ốc đảo dựng lên từng chiếc lều, đống lửa dần tắt ngúm, trong tro tàn tỏa ra mùi vị kỳ quái, mùi vị này Hà Ninh rất quen thuộc, thời gian đầu khi mới tới thế giới này, y cũng dựa vào loại cỏ khô này xua đuổi mãnh thú săn đêm và độc trùng trong hoang mạc.

Đêm nay, trong mùi vị bay vào mũi còn mang theo vị ngọt kỳ lạ, khiến mí mắt không tự chủ trở nên nặng hơn.

“Xuỵt.” Mudy ấn Hà Ninh đang muốn ngồi dậy lại, kéo khăn đầu qua, che miệng mũi y, “Đừng lên tiếng.”

Sau khi rời khỏi thành Burang, bọn họ vẫn luôn ngủ chung một lều. Trong bóng tối, Hà Ninh chú ý thấy, sâu trong đôi mắt màu lam đó thoáng qua một mạt vàng.

Lại qua một lúc, ngoài lều không có bất cứ dị thường nào, Hà Ninh gần như sắp cho rằng mình có lòng nghi ngờ quá nặng, thì tiếng cú đêm đột nhiên vang lên. Hà Ninh nhìn Mudy, đối phương đang lặng lẽ nghe âm thanh ngoài lều, một lọn tóc vàng rơi trước trán, gương mặt nhìn nghiêng, như tác phẩm nghệ thuật tận tâm điêu khắc.

Sau tiếng cú đêm, lại truyền tới tiếng tru của sói sa mạc.

https://thuviensach.vn

Hà Ninh không biết cú đêm, nhưng lại có giao tình không tồi với sói sa mạc, sau khi Mudy lấy tay ra, y nhịn không được nói một tiếng, “Đó là ai? Muốn học cũng không học giống một chút, kêu thật khó nghe.”

Mudy: “…”

Ngoài lều, thành viên nhạc đoàn đang cầm loan đao và dao găm, sau khi hội hợp đồng bọn, đi lại gần lều của các kỵ sĩ.

Nam nhân mọc hai chòm râu nhỏ, bỏ đi nụ cười giả dối, tham lam trong mắt càng đậm, “Hai con mèo cát, hai con thằn lằn đen, một trong đó còn là con con, đây là mối bán lớn.”

Khi thủ hạ cầm lửa lại gần lều, lại mở miệng nói, “Còn có hai mỹ nhân, ngay ở trong lều này, cũng có thể bán được giá lớn, những người khác đều giết!”

Nhạc đoàn chẳng qua là giả, cướp sa mạc mới là thân phận thật của họ, nhờ vào ngụy trang, bọn họ đã đánh cướp không biết bao nhiêu đội thương buôn. Rất nhiều thương nhân mang hàng hóa vào trong vùng sa mạc này, nhưng không ai có thể đi ra nữa.

Bọn cướp hoan hô một tiếng, lao về lều gần nhất, nhưng khi vén lều lên, đột nhiên đứng lại, một thanh trường đao xuyên qua ngực hắn, máu theo vết thương bắn ra, bịch một tiếng, tên cướp ngã xuống đất, co giật vài cái, mở to mắt không động đậy nữa.

Nhìn đồng bọn đã chết, trong lòng bọn cướp dâng lên một tia dự cảm không hay, thủ lĩnh bọn cướp la lên: “Phóng hỏa đi, thiêu chết bọn chúng!”

Bọn cướp ném đuốt đi, lều lập tức cháy lên.

Các kỵ sĩ vốn nên hôn mê, tay cầm trường đao lao ra khỏi lều, năm mươi người kết thành trận hình phòng thủ, một trong số đó thổi còi hiệu, hơn một

https://thuviensach.vn

trăm kỵ sĩ khác tay cầm cung tiễn và trường đao, xuất hiện sau lưng bọn cướp, chặn hết tất cả đường lui của chúng.

Thằn lằn đen và thằn lằn xanh xuất hiện trong ánh lửa, bên miệng còn dính vết máu, bộ dáng càng thêm đáng sợ. Rất rõ ràng, tên cướp bị thủ lĩnh phái đi lấy 'hàng', không bao giờ quay lại được nữa.

Hai trăm kỵ sĩ, bao vây toàn bộ hơn ba trăm tên cướp sa mạc, Mudy ra khỏi lều, tóc vàng rực dưới ánh trăng, mắt lam lạnh như băng.

Hắn không nói gì, giơ tay phải lên, một đợt mưa tên, bắn mười tên cướp ngã xuống, có người mất mạng tại chỗ, có người đau đớn lăn lộn, trong lúc lăn lộn đã làm gãy mũi tên, đầu tên cắm vào càng sâu.

Sau ba đợt mưa tên, các kỵ sĩ giơ cao trường đao, tấn công bọn cướp còn lại.

"Giết!"

Một bên là đám ô hợp, một bên là các kỵ sĩ thân kinh bách chiến, kết quả chỉ có thể là một cuộc trảm sát của một bên.

Thân đao trắng tuyết ánh lên sự tuyệt vọng và sợ hãi của bọn cướp, một đám liều mạng, đối diện với cái chết vẫn sẽ sợ hãi run rẩy.

Cát vàng bị máu thấm ướt, thực vật màu xanh cũng bị dính màu đỏ sậm, bọn cướp liên tục ngã xuống, tiếng kêu thảm thiết trước khi chết dẫn tới cú đêm chân chính.

Hà Ninh đứng bên cạnh, không lao vào vòng chiến, tất cả trước mắt, khiến y nhớ lại cảnh xảy ra trên ốc đảo không lâu trước đó. Cúi đầu, móng tay sắc nhọn dần tối đi, đầu móng tay tựa hồ còn giữ lại xúc cảm xé rách máu thịt.

https://thuviensach.vn

Nhắm hai mắt lại, mới có thể khống chế xao động trong lòng, cắn chặt môi, tự bảo mình phải tỉnh táo lại. Siết chặt nắm tay, móng tay đâm vào lòng bàn tay, đau đớn là thứ y cần nhất lúc này.

Người khát vọng giết chóc đó, không phải y.

Muốn xé nát tất cả trước mắt, không phải y!

Một cánh tay to che đi hai mắt Hà Ninh, nắm đấm siết chặt bị mở ra, xúc cảm ấm nóng chạm vào lòng bàn tay, máu chảy từ miệng vết thương được liếm đi.

Mở hai mắt ra, thông qua kẻ ngón tay, trước mắt là một mảng đỏ.

Vết thương ở lòng bàn tay không còn chảy máu, âm thanh đã dần trở nên quen thuộc, an ủi sự nóng nảy trong lòng y, "Đừng lo lắng, có ta ở đây."

Hà Ninh không lên tiếng, để mặc Mudy che hai mắt mình, lặng lẽ đứng thẳng tắp.

Thằn lằn xanh muốn qua, Mudy lại đột nhiên ngẩng đầu, nhìn nó, đôi mắt màu lam biến thành màu vàng, mang theo uy nghiêm của vương giả. Thằn lằn xanh không cam lòng gầm một tiếng, phẫn nộ thăng cấp, cắn một phát đứt cổ một tên cướp.

Càng lúc càng nhiều tên cướp ngã xuống, tiếng rú gào đau đớn càng lúc càng nhỏ, đến cuối cùng, chỉ có thủ lĩnh bọn cướp và hai thủ hạ trung thành nhất còn đang giãy chết, một trong đó là vũ nương vừa rồi nhảy múa bên đống lửa. Lúc này cô đã toàn thân máu tươi, không còn thấy chút yêu kiều nào.

Ba người xoay lưng vào nhau, đứng trong một đống thi thể, đội trưởng kỵ sĩ hạ lệnh thổi kèn hiệu, các kỵ sĩ dừng tấn công, thu trường đao, hơn trăm cung tiễn nhắm vào ba tên cướp đó.

https://thuviensach.vn

Sắc mặt ba người thay đổi, bọn họ không còn nửa đường sống.

Hà Ninh kéo tay Mudy xuống, hai mắt màu đen hồi phục thanh minh.

“Tốt rồi?”

“Ừ.” Hà Ninh gật đầu, nhìn ba tên cướp, đột nhiên kéo tay áo Mudy, ý bảo hắn cúi người, thấp giọng nói vài câu.

Mudy nhướng một bên mày nhìn Hà Ninh. Hà Ninh kéo khăn đầu lên, che vị máu tanh gió đêm thổi tới.

Bọn cướp hơn ba trăm người, giả thành nhạc đoàn, trang sức trên người vũ nương đều là vàng thật bạc thật, chuyện cướp bóc khẳng định làm không ít, giá trị khai thác tương đối lớn.

Mudy có lẽ không đặt vào mắt, thân là một thành chủ, hắn không thiếu tiền. Hà Ninh thì không giống thế, nhân lực vật lực tài lực, hiện tại y không có gì cả, đối với y mà nói, chân muỗi cũng là thịt, nói không chừng còn là chân ngỗng, cho nên không thể bỏ qua.

Nhìn Hà Ninh, Mudy không biết nên nói gì nữa, đại vu này, thật sự rất khác biệt.

Ba tên cướp bị mũi tên và trường đao vây quanh, rất nhanh đã sẽ gặp chuyện khắc cốt ghi tâm nhất trong cuộc sống cướp bóc của mình, thân là cướp, không chỉ lật thuyền trong mương, còn bị con dê béo mình ngắm trúng cướp lại.

“Muốn sống không?” Hà Ninh đi tới trước một tên cướp, tựa hồ không nhìn thấy sự âm độc trong mắt tên cướp, nhẹ cười: “Giao dịch xem, thế nào?”

https://thuviensach.vn

Tên cướp đã đỏ mắt, vung mạnh đao, đao lại dừng giữa không trung, lồng ngực đau đớn, ngạc nhiên cúi đầu, móng tay sắc bén đâm vào lồng ngực hắn, chỉ kém một chút, sẽ đâm vào tim hắn. Hai tên cướp còn lại tràn đầy kinh hãi, Hà Ninh thu tay về, quẫy vết máu trên móng tay, “Muốn giao dịch không? Cơ hội chỉ có một lần.”

https://thuviensach.vn

NAM VU

Lai Tự Viễn Phương

dtv-ebook.com

Chương 34: Bảo Tàng

Cần tiền hay cần mạng.

Đây là một đề lựa chọn đơn giản đến không thể đơn giản hơn, đặc biệt là khi có con dao gác trên cổ.

Bọn cướp giết người như ngóe, xem mạng người như trò chơi, khi đao kiếm gác lên người cũng sẽ hai chân run rẩy, uy phong ngày xưa không còn, chỉ còn lại sợ hãi đối diện cái chết.

Hà Ninh không gấp, y tin, trong ba tên cướp sẽ có một người không kiên trì. Kết quả tốt hơn dự liệu của y, thủ lĩnh bọn cướp có hai chòm râu nhỏ rất tiếc mạng, cũng khá biết mình. Tên cướp bị Hà Ninh đâm một lỗ trên ngực lại không may mắn như thế, hậu quả ương bướng tới chết, là bị một kỵ sĩ chém đứt cổ, kết thúc thống khổ của hắn.

Nữ nhân theo bên cạnh thủ lĩnh bọn cướp rất trầm mặc, giống như con rối gỗ, bất luận thũ lĩnh bọn cướp nói gì, cô đều tuân theo mà làm.

Kỵ sĩ bị thương xử lý đơn giản vết thương, những tên cướp đã chết bị để lại cho động vật ăn thịt thối, đội ngũ lại khởi hành, mục đích không phải là hoang thành, mà là vách núi cất châu báu của bọn cướp.

Trong hoang mạc có không ít vách núi, bốn trăm năm trước, nơi này toàn bộ là núi rừng và bãi cỏ thực vật um tùm cây xanh rậm rạp, hiện tại chỉ còn lại vách núi đen xám trọc lóc và mấy cây khô cỏ khô gần đó. Núi đá cao to trở thành nơi chim ăn thịt thối và mãnh cầm làm ổ, còn tụ tập một lượng lớn chim tước xám. Ngọn núi thấp bé phủ đầy khe nứt là lạc viên của độc

https://thuviensach.vn

xà, bò cạp và thằn lằn. Còn có một vài chuột sa mạc và mèo cát cũng định cư gần núi, chuột sa mạc thì đào hang động tránh gió cát, mèo cát phần nhiều là vì thuận tiện tìm thức ăn, chuột sa mạc, rắn, bò cạp, thằn lằn, đều nằm trong thực đơn của mèo cát. Gặp phải mèo cát trưởng thành, trăn đá cũng phải về tây thiên. Đối với việc này, Hà Ninh có hiểu biết sâu sắc.

Hai tên cướp đi trước dẫn đường, tay chân họ đều rất tự do, chỉ là bị tịch thu vũ khí.

Bước cạn bước sâu dẫm trên cát vàng, mặt trời nóng rực sấy khô vết máu trên mặt và tay bọn họ, máu khô nứt xé rách da thịt. Cơn khát giày vò họ, mỗi lần nuốt nước miếng, đều giống như có con dao rạch qua cổ họng.

Vù__ bốp!

Sợi roi quất xuống, không quất lên người tên cướp, lại khiến hai người đồng thời giật mình, tên cướp thủ lĩnh mềm chân, xém chút ngã xuống đất, nữ nhân đi bên cạnh đỡ hắn. Hai người nhìn nhau, nữ nhân biểu cảm tê liệt, trong mắt tên cướp thủ lĩnh lóe qua một chút âm độc.

Mặt trời phơi nóng cát vàng, nhiệt độ càng lúc càng cao, Hà Ninh kéo chặt khăn trên đầu, mở túi nước, tự uống một hớp, rồi đút cho hai con mèo cát, toàn bộ phần còn lại thì vào miệng thằn lằn xanh.

Chỗ u trên lưng thằn lằn xanh tựa hồ lại lớn hơn một chút, có thể phát giác được nó hiện tại rất khó chịu, luôn muốn tìm chỗ nào đó cọ cọ, thân cây, vách đá, không từ cái nào. Hà Ninh từng hỏi nó, là đau hay ngứa, thằn lằn xanh chỉ nghiêng đầu lớn nhìn y, xì một tiếng, tiếp tục cọ. Chưa đã nghiện, còn lăn vài vòng trong cát, khiến Hà Ninh không biết nên nói gì mới tốt. May là vảy trên người thằn lằn xanh đủ dày, nếu không sẽ bị nó cọ tới tróc da.

Nhưng đây cũng là một vấn đề, nếu thật sự mọc cánh, vảy giáp chắc bền, cực có khả năng là thằn lằn xanh sẽ ăn khổ dữ dội. Bất luận nghĩ thế nào,

https://thuviensach.vn

người anh em của mình đều không thể tránh khỏi một lần chịu tội.

Túi nước trống rồi, Hà Ninh búng tay một cái, một dòng nước xuất hiện giữa không. Tình cảnh này đã không còn khiến các kỵ sĩ kinh ngạc nữa. Theo cách nói của Hà Ninh là, chuyện có kỳ quái, thấy nhiều rồi, cũng sẽ quen.

Thằn lằn xanh đang há miệng uống nước, thằn lằn đen đi tới, đôi mắt to màu máu đỏ không chớp lấy một cái nhìn Hà Ninh. Hà Ninh không nói gì, lại búng ngón tay, một dòng nước trong vắt trực tiếp rót vào miệng của thằn lằn đen.

Thằn lằn đen uống no rồi, Hà Ninh kéo khăn che trên mặt xuống, nhìn Mudy, "Muốn uống nước không?"

Một túi nước được đưa tới trước mặt, khóe miệng Hà Ninh giật giật, vị này càng lúc càng không khách khí.

Suốt đường tới đây, không gặp một đội thương buôn hay mục dân nào, cũng không có một ốc đảo, bổ sung nguồn nước toàn bộ dựa vào Hà Ninh.

Khi lần đầu tiên y rót nước cho thằn lằn xanh, trừ Mudy, những người khác không một ai không kinh ngạc rớt cằm, có hai kỵ sĩ kinh ngạc tới mức buông lỏng dây cương, xém chút rớt khỏi lạc đà. Cảnh tượng ở lễ thần linh, các kỵ sĩ đã thấy, lại thêm cảnh trước mắt, đối với thân phận Hà Ninh, trong lòng các kỵ sĩ đều có một dấu chấm hỏi lớn hơn.

Chỗ tốt khi có Hà Ninh khỏi nhìn cũng biết, cho dù không có ốc đảo, cũng không lo lắng sẽ bị khát chết.

Bọn cướp sa mạc tại sao có thể liên tục đắc thủ ở ốc đảo? Đội thương buôn tới từ phương bắc, cho dù biết gần ốc đảo sẽ có bọn cướp, nhưng vẫn phải chấp nhận nguy hiểm, không vì gì khác, mà vì nguồn nước. Đột nhiên thay đổi lộ tuyến, cách xa ốc đảo, qủa thật có thể tránh khỏi bọn cướp,

https://thuviensach.vn

nhưng bổ sung nước và lương thực sẽ trở thành vấn đề đòi mạng hơn. Trong hoang mạc, không có nước thì không có cơ hội tiếp tục sinh tồn. Thương nhân chạy từ hoang thành ra, được cứu ở bên đầm nước kia, không phải mạng lớn bình thường.

Hà Ninh hứng đầy túi nước rồi đưa cho Mudy, lại quay đầu nhìn các kỵ sĩ, "Túi nước của ai trống rồi?"

Lập tức có hai mươi mấy cái túi nước giơ lên, Hà Ninh ý bảo bọn họ mở nắp, trên không trung, mấy dòng nước trong vắt, hình thành một màn nước phản xạ ánh sáng đủ màu, hạt nước tung tóe, chìm vào cát vàng, dẫn tới một đàn linh dương gần đó, sau đó còn có mấy con chuột sa mạc.

Lập tức có kỵ sĩ cầm cung tiễn lên, giằng co một chút, thấy động vật không đi tới, lại buông cung tiễn xuống. Dân tộc sinh sống trong hoang mạc, tôn thờ kẻ mạnh làm vua, nhưng khi không cần thiết, sẽ không dễ dàng giết chết động vật. Giết chóc giữa người và người, so với xung đột giữa người và động vật thì nhiều hơn nhiều.

Các động vật càng tụ càng nhiều, các kỵ sĩ chia ra cảnh giới, hứng nước.

Mudy buông túi nước xuống, lau miệng một chút, một đường nước men theo khóe môi trượt xuống, biến mất, khiến người liên tưởng.

Đôi mắt màu lam nhìn ra xa, lờ mờ thấy được một góc của ngọn núi, hai tên cướp dìu đỡ lẫn nhau, khát vọng nhìn màn nước giữa trời, nhưng lại không dám đi tới.

Lần đầu tiên khi nhìn thấy kỳ cảnh này, hai tên cướp chấn động không nói nên lời, ánh mắt nhìn Hà Ninh giống như nhìn một quái vật.

Đối với phản ứng của hai người này, Hà Ninh chỉ chép miệng, căn bản không để tâm. Nếu không có mục đích khác, y cũng sẽ không lưu lại mạng của hai tên cướp này. Theo thời gian trôi đi, tim y cũng càng lúc càng cứng,

https://thuviensach.vn

lại thêm ảnh hưởng của một ý thức khác, có thể khống chế bản thân không bóp chết hai người này, đã là không tồi.

Các kỵ sĩ hứng đầy túi nước xong, màn nước trên không vẫn không biến mất, hai tên cướp lớn gan bước tới uống vài ngụm, liền bị đuổi đi tiếp tục lên đường. Sau khi đội ngũ đi, trong cát vàng để lại một dòng nước nhỏ, các động vật tụ tập xung quanh lũ lượt kéo lên, chen nhau hưởng thụ dòng nước ngọt ngào.

Gió nóng thổi qua hoang mạc, mang tới huyên náo của các động vật, Hà Ninh quay đầu nhìn tình cảnh sau lưng, nhịn không được cười lên. Nụ cười còn chưa kịp thu hồi, trên eo đột nhiên bị cuốn một chiếc roi, cả người bị kéo lên, trong chớp mắt đã đáp lên lưng thằn lằn đen.

Hà Ninh nhíu mày, làm gì vậy chứ?

Mudy thu roi lại, mở khăn bao trên mặt Hà Ninh ra, ngón cái lướt qua môi dưới của y, “Không mệt sao?”

“Cái gì?”

“Nhắm mắt.” Mudy đỡ sau gáy Hà Ninh, ôm Hà Ninh vào lòng mình, dưới nhiệt độ cao, ôm như thế vốn nên càng nóng, nhiệt độ cơ thể của Mudy lại hơi thấp, dựa lên người hắn không khó chịu. “Ngủ một chút đi.”

Hà Ninh: “…” Phương thức tư duy của họ, quả nhiên không cùng một tần số.

Thằn lằn xanh bất mãn vì Hà Ninh bị ‘cướp đi’, gừ một tiếng với Mudy, hai con mèo cát bị bỏ lại trên lưng lạc đà cũng bung vuốt sáng choang, không cần Mudy động thủ, thằn lằn đen đã há to miệng, gầm lớn một tiếng, bất luận âm lượng hay là khí thế, đều trấn áp được thằn lằn xanh.

https://thuviensach.vn

Thấy thằn lằn xanh bày ra tư thế công kích, Hà Ninh vội phất tay với nó, “Tao không sao, không cần lo lắng.” Lại vỗ thằn lằn đen một cái, “Đừng ức hiếp anh em của tao, cẩn thận tao không cho mày nước nữa.”

Uy hiếp rất hiệu quả, thằn lằn đen không kêu nữa, Mudy cúi đầu nhìn Hà Ninh, đại vu này, đại vu thuộc về hắn, quả nhiên khác biệt.

Khóe môi cong lên, lại một lần nữa ấn Hà Ninh vào lòng, “Nghỉ ngơi.”

Hà Ninh biết phản đối vô dụng, động động, để mình dễ chịu hơn, nhắm mắt lại.

Thời gian tiếp xúc dài rồi, tuy Hà Ninh luôn đoán không rõ tâm tư của thành chủ đại nhân, nhưng cũng có hiểu biết nhất định về tính cách của hắn, không phải hai chữ bá đạo thì không thể hình dung. Cho dù có hòa nhã, biểu hiện có ôn hòa, bản tính cũng không thể che giấu. Bá đạo trong tính cách luôn sẽ hiển lộ ra.

Mỗi lần hồi tưởng lại lần đầu gặp Mudy xém chút đi đời nhà ma, khi gặp lại lại bị hắn dùng roi bắt, sau lưng Hà Ninh nổi lên hơi lạnh.

Đối với roi, Hà Ninh thật sự có bóng râm tâm lý.

“Có thể thương lượng không?” Hà Ninh mở mắt ra, “Lần sau chúng ta động khẩu không động thủ được không?”

Mudy không nói gì, ôm Hà Ninh càng chặt hơn, dưới khăn đầu và trường bào, vảy màu vàng lờ mờ hiện lên dưới gương mặt, Hà Ninh có thể cảm giác được nhiệt độ cơ thể của hắn lại thấp hơn một chút, nghi hoặc nhìn hắn nửa ngày, rốt cuộc không có dũng khí kéo trường bào trước mắt nghiên cứu sâu hơn.

Não y rút gân mới làm chuyện ngu ngốc này.

https://thuviensach.vn

Thời gian nóng nhất trong ngày dần qua đi, ánh mặt trời không còn nóng bức, gần tối, đội ngũ cuối cùng tới được ngọn núi bọn cướp giấu bảo vật.

Hai tên cướp yếu ớt ngồi xuống, há miệng hít thở, âm thanh giống như ống bễ thổi ra, "Ngay dưới ngọn núi này, có một hang động tự nhiên, toàn bộ… đều ở đó."

Khi tên cướp thủ lĩnh nói, đầu vẫn cúi, nữ nhân dìu hắn quỳ trên cát, tay không chút dấu tích lần tìm trong cát vàng, chẳng qua chỉ chớp mắt, mặt đất đột nhiên xuất hiện một hố lớn, hai tên cướp gần như đồng thời rớt vào trong hố, khi rớt xuống, nữ nhân phát ra tiếng kêu khàn khàn, chói tai như vách đá cọ nhau, trong tiếng kêu không có sợ hãi, chỉ có tràn đầy ác ý.

Hà Ninh đã trở lại lưng lạc đà, nhìn vách núi, trong lòng giật nhẹ.

Mấy kỵ sĩ lập tức nhảy xuống lạc dà, đi tới chỗ hai tên cướp biến mất xem xét, lỗ cát đã biến mất tăm.

Cũng lúc này, trên ngọn núi dâng lên một vùng mây đen, trên trăm con chim ăn thịt thối đập cánh, kêu quang quác, bay thẳng tới các kỵ sĩ. Nơi này là lãnh địa của chim ăn thịt thối, kẻ xông vào, chỉ có chết!

Các kỵ sĩ lập tức bày trận thế phòng ngự, kéo chặt dây cương, khống chế lạc đà, thằn lằn đen và thằn lằn xanh đồng thời gào lên, vẻ mặt Hà Ninh thì rất bình tĩnh, Trong bình tĩnh tựa hồ còn mang theo một chút ý cười.

Kéo khăn đầu ra, mái tóc dài khuấy động trong khí lưu do đàn chim ăn thịt thối tạo ra, đôi mắt đen càng thêm thâm sâu, ngửa đầu hú một tiếng, chim ăn thịt thối sát khí bừng bừng đột nhiên trở nên an tĩnh, khi âm thanh đó kéo dài, đàn chim luẩn quẩn trên không giống như bị một sức mạnh dẫn dắt, lục tục trở về hang ổ.

Sau khi đàn chim tan đi, Hà Ninh cúi đầu, vỗ vỗ mèo cát trong lòng, hai con mèo cát nhảy xuống khỏi lạc đà như chớp giật, đi vài vòng tại chỗ hai

https://thuviensach.vn

tên cướp biến mất, kêu meo meo, tìm đúng một chỗ, nhanh chóng đào ra.

Hà Ninh kéo dây cương, lạc đà bước lùi hai bước. Nhìn cát vàng dưới chân lạc đà, y hơi híp mắt lại.

Mặt đất gần mèo cát đột nhiên bắt đầu rung động, truyền ra tiếng kêu thảm thiết của người.

Meo!

Hai con mèo cát đồng thời nhảy lên, móng vuốt sắc nhọn cào mạnh xuống, một cột máu bắn vọt lên trời, trong cát vàng lăn ra thi thể của tên cướp thủ lĩnh, phần cổ bị cắt đứt, chỉ còn một lớp da níu lại, nữ nhân cùng hắn nhảy vào hố cát thì không thấy bóng dáng.

Hà Ninh nhảy xuống lạc đà, chạy qua mấy bước, khom người xuống, dưới cát vàng xuất hiện một vách đá màu đen, mặt nghiêng đã bị đào trống, phiến đá chặn trước động nhích ra một khe hở chỉ có thể cho phép một người đi qua.

Trên phiến đá khắc hoa văn cổ quái, giống như thiên nhiên tạo nên, lại giống như là người khắc vào, gần phiến đá dường như có một vách ngăn tự nhiên, chặn hết cát vàng.

Đây chính là nơi giấu bảo tàng của bọn cướp?

Hà Ninh nhìn tên cướp thủ lĩnh đã chết, mèo cát ra tay quá nhanh, muốn kêu nhẹ tay cũng không thể, không biết là tình huống gì, rốt cuộc nên xuống hay không nên xuống?

Mudy đi tới cạnh Hà Ninh, nhìn phiến đá chặn trước cửa động, trong mắt hiện ra một tia hiểu rõ, kéo tay Hà Ninh ấn lên phiến đá, hoa văn cổ quái đột nhiên bắt đầu phát sáng, tiếp theo tia sáng ngắn ngủi lại dần mờ đi, cuối cùng biến thành mông lung.

https://thuviensach.vn

Phiến đá đột nhiên hạ xuống, mặt đất tựa hồ cũng rung động vài cái.

“Đây là?”

“Máu của ta.” Âm thanh Mudy rất nhẹ, “Có lẽ nên nói, máu của đế vương bốn trăm năm trước.”

Trong đầu Hà Ninh đầy dấu chấm hỏi, Mudy lại không giải đáp cho y, mang theo mười kỵ sĩ, những người khác thì chờ bên ngoài, kéo Hà Ninh bước vào trong hang động tối tăm.

Thằn lằn đen muốn theo, vào không được, thằn lằn xanh cũng thế, hai con mèo cát không nằm trong đó, kêu hai tiếng meo meo, theo đội ngũ vào hang động, cái đuôi vẫy vẫy, đắc ý vô cùng.

Địa đạo rất dài, quanh co khúc khuỷu, trên vách tường có dấu tích cây đuốc cháy sạch, hai kỵ sĩ đi trước mở đường, Mudy cùng Hà Ninh đi giữa đội ngũ, những người khác theo sau.

Dưới chân không bằng phẳng, thỉnh thoảng sẽ truyền tới tiếng vang răng rắc, cúi đầu liền phát hiện, toàn bộ là xương vỡ nát, không biết là người hay động vật.

Không biết qua bao lâu, chỗ khúc cua có ánh sáng, mọi người bước nhanh hơn, trước mặt đột nhiên sáng bừng.

Trong hang động do con người đào bới, chất đầy kim tệ và bảo thạch không đếm xuể, các loại trang sức, bình vàng mâm bạc đầy đất, bên tường còn có mười mấy cái rương đầy tràn, trân châu và bảo thạch từ nắp rương rớt ra, châu bảo lộng lẫy.

Cổ họng Hà Ninh khô đi, đối diện với tất cả, dù có là người trấn định tim cũng sẽ gia tốc.

https://thuviensach.vn

Nhàn định? Nhàn định không được.

Đột nhiên, tai trái Hà Ninh bắt đầu nóng lên, quyền trượng màu vàng ở thắt lưng Mudy cũng phát ra tiếng ong ong, dưới chân bắt đầu chấn động, vàng bạc chất thành núi đột nhiên sụp đổ, rớt xuống.

Hà Ninh đứng không vững, đá vụn trên đỉnh đầu rớt xuống khiến y nhớ tới cảnh đã gặp dưới đáy thần điện, đầu lại bắt đầu choáng váng, trong lúc chao đảo vai được giữ lại, kéo vào lòng Mudy.

“Có chuyện gì vậy?”

Chấn động càng lúc càng kịch liệt, khuyên tai màu bạc bắn ra ánh vàng, trong đầu Hà Ninh lại vang lên một âm thanh, tựa hồ đang gọi y đi đến nơi nào đó.

Hà Ninh vô thức quay đầu, nhìn về núi vàng đang sụp đổ, lại bị dùng sức giữ chặt trong lòng Mudy, bên tai liên tục vang lên âm thanh quen thuộc mà xa lạ đó, “Đại vu, đại vu thuộc về ta!”

Rất lâu sau đó, dao động cuối cùng dừng lại, dưới hoàng kim và bảo thạch chất thành núi, lại hiện ra một hang động.

https://thuviensach.vn

NAM VU

Lai Tự Viễn Phương

dtv-ebook.com

Chương 35: Hiểu Lầm

Hang động có bậc đá liên kết với đáy, lờ mờ có gió thổi từ đáy lên, mang theo hơi lạnh.

Bậc đá rất dài, gió thổi qua cứ như từng tiếng từng tiếng kêu quái dị, khiến người ta rợn sống lưng. Trên vách đá bên cạnh có khảm hạt châu màu trắng, tỏa ra u quang trong bóng tối, chiếu sáng con đường đi tới.

Càng đi tới, bậc đá càng dốc, dán sát vào vách đá, đi qua đoạn hẹp nhất, bên tai lờ mờ truyền tới tiếng nước.

Đi theo hướng tiếng nước truyền tới, một cây cầu đá đột ngột hiện ra trước mắt. Dưới cầu đá, một con sông ngầm chảy qua, thỉnh thoảng có thể thấy được ánh bạc lóe qua trong nước. Ánh bạc nhảy vọt khỏi mặt nước, là một con cá bạc nhỏ dài.

Hà Ninh dừng chân lại, cá thế này, tại thần điện ở hoang thành y đã từng thấy. Dưới đáy thần điện, hai con sông ngầm giao nhau, đầu nguồn một con trong đó che giấu mật thất và bộ hài cốt của thằn lằn đỏ, con sông còn lại, y không tiếp tục nghiên cứu, trực giác cho y biết, trừ cuộn da dê, ở đó còn có thứ rất quan trọng với y.

“Sao thế?”

Âm thanh Mudy cắt đứt tư duy của Hà Ninh, Hà Ninh lắc đầu, không nói gì, nhìn sông ngầm không ngừng lao đi trong bóng tối, nơi này, lẽ nào liên kết với sông ngầm dưới hoang thành?

https://thuviensach.vn

Đi qua cầu đá, con đường phía trước trở nên rộng rãi, tầm nhìn cũng trở nên thoáng hơn, trên vách đá trừ lỗ lõm khảm hạt châu, còn có cây đuốc mới tắt không lâu. Men theo đuốc, đi đến cuối đường, một cánh cửa đá thật lớn cản lại bước chân mọi người.

Trên cửa đá khắc hoa văn phức tạp, cực kỳ tương tự với hoa văn trên phiến đá ở ngay lối vào. Mudy đi tới, giơ tay với Hà Ninh, đôi mắt màu lam lặng lẽ nhìn y, ánh mắt trở nên khác lạ.

Lòng bàn tay hai người phủ lên cửa đá, hoa văn lập tức phát sáng, tiếp theo tối đi, tiếng vang ầm ầm truyền đi rất xa trong bóng tối.

Cửa đá chậm rãi hạ xuống đất, tất cả sau cửa đá, nhìn là thấy hết.

Trống rỗng, tịch mịch, một bệ đá cao nửa người nhô lên chính giữa, phía trên có một hộp gỗ tinh tế, và nữ nhân cùng chạy trốn với tên cướp thủ lĩnh đang phủ phục trước bệ đá, khi cửa đá mở ra, cô chậm rãi đứng lên, quay nhìn Hà Ninh, ánh mắt bình tĩnh.

“Ngài tới rồi.”

Âm thanh nữ nhân vẫn khàn khàn, giống như tiếng kêu của chim ăn thịt thối. Trong giọng điệu lại không còn một chút ác ý, mà mang theo sự thư thái cùng giải thoát.

Thấy cô, các kỵ sĩ rút trường đao ra.

Nữ nhân không để ý, tiếp tục nói với Hà Ninh: “Tôi đợi ngài rất lâu rồi.”

Mudy ý bảo các kỵ sĩ đứng yên tại chỗ, dẫn Hà Ninh đi vào thạch thất.

Đi càng gần, âm thanh trong tai Hà Ninh càng thêm rõ ràng, đứng trước bệ đá, nhìn chằm chằm hộp gỗ, bên trong tựa hồ có sinh mạng đang hoạt động. Mudy đột nhiên nắm tay Hà Ninh càng chặt hơn, nhịp điệu thở cũng

https://thuviensach.vn

bắt đầu tăng nhanh, hắn có thể cảm giác được, thứ trong hộp gỗ đối với hắn càng quan trọng, như thể chính là một bộ phận của thân thể hắn.

Nữ nhân lại nằm sấp xuống đất, tóc dài xõa tung, hướng về bệ đá, trán chạm lên phiến đá, “Bệ hạ, vu nữ Mills hoàn thành lời thề đã lập bốn trăm năm trước.”

“Lời thề?” Hà Ninh chuyển ánh mắt lên người nữ nhân đang phủ phục dưới đất, “Cô là vu nữ?”

“Đúng.” Nữ nhân ngẩng đầu lên, “Tôi là vu nữ Miya của Mills. Tuân theo lời thề của tổ tiên, Mills đời dời trông coi tại đây, đợi người kế thừa của bệ hạ và đại vu tới.”

Thấy Hà Ninh nhíu mày, nữ nhân tiếp tục nói: “Bốn trăm năm trước, đại vu chết trong âm mưu, đế vương đuổi tới Vu thành cũng chết trong tay kẻ phản bội. Tổ tiên của Mills mang theo di vật đế vương giao phó, trốn tránh sự truy sát của kẻ phản bội, đi sâu vào hoang mạc.”

Trực giác cho Hà Ninh biết, nữ nhân không nói dối, nhưng có tiền lệ vu nữ Mushu, Hà Ninh rất khó lập tức tin tưởng lời cô.

“Xin ngài mở hộp gỗ.” Vu nữ đứng lên, cong lưng lui lại, “Hộp gỗ này, chỉ có huyết mạch trực hệ của đại vu và đế vương mới có thể mở.”

Hà Ninh không động, Mudy nâng tay trái lên, các kỵ sĩ lập tức lao vào kéo hai tay vu nữ, mang cô ra khỏi thạch thất.

“Đừng tổn thương cô ta.” Không có một chút do dự, câu nói buột miệng thốt ra. Hà Ninh sững sờ, đây là ý chí của bản thân y, hay là ý niệm của đại vu bốn trăm năm trước?

Vu nữ ngẩng đầu lên, vẻ mặt không còn vô ba như trước, nhìn Hà Ninh, lộ ra nụ cười, như hoa sen nở rộ. Hai tay giao trước ngực, cong lưng thật

https://thuviensach.vn

sâu, mang theo thành kính vô hạn.

Giữ tư thế cong lưng, Miya đứng rất lâu, mặc các kỵ sĩ giơ đao phòng hờ, trên mặt vẫn mang theo nụ cười.

Mills là vu nữ hầu hạ đại vu, tuân theo lời thề của tổ tiên, đời đời trông coi dưới vách núi trong hoang mạc. Dùng tài phú tập hợp bọn cướp lại chẳng qua là để che mắt, bọn cướp cùng hung cực ác tụ tập ở đây, mới không dẫn tới ánh mắt dòm ngó, mới có thể tránh khỏi truy sát của kẻ phản bội.

Bốn trăm năm qua đi, từng đời từng đời, người Mills không hề hối hận, cho dù gánh chịu tội nghiệt sát hại người vô tội, toàn tộc chỉ còn lại một mình cô, cho dù bọn cướp tụ lại phản khách làm chủ, lời thề của Mills vẫn không thay đổi.

Miya ngẩng đầu lên, trông coi lâu dài đợi được kết quả, người kế thừa của đại vu và đế vương cuối cùng cũng tới nơi hoang mạc này, người Mills hoàn thành lời thề đối với đại đế Aram.

Kẻ phản bội, tội nhân mưu hại đại vu, thích sát đế vương, nhất định phải chịu trừng phạt nghiêm khắc nhất của thế nhân!

Trước bệ đá, Hà Ninh hít sâu một hơi, mở nắp hộp gỗ.

Thoáng chốc, tia sáng chói mắt đâm vào mắt y, trên vách đá đột nhiên hiện lên từng hàng vu văn, mặt đất chấn động, cửa đá đã chìm vào đất đột ngột dâng lên, tốc độ nhanh tới mức các kỵ sĩ không kịp phản ứng, bụi cát tan đi, Hà Ninh và Mudy đã bị nhốt trong thạch thất.

“Đây là chuyện gì?! Nói!” Một kỵ sĩ giơ trường đao gác lên cổ Miya, đao phong rạch lên làn da màu mật, dòng máu đỏ tươi chảy xuống.

https://thuviensach.vn

Miya lặng lẽ nhìn cửa đá, hoa văn ám tối lại lần nữa sáng lên, trong tia sáng, hai tay cô giao nhau, thấp giọng niệm khẩn văn lưu truyền từ bốn trăm năm trước. Đây là chúc phúc của đại vu, vu nữ Mills, đời đời ghi nhớ.

Trong khẩn văn mang theo sức mạnh chưa biết, đao của các kỵ sĩ cũng không huơ xuống được.

Trong thạch thất, tia sáng trên bệ đá dần yếu đi, một miếng vảy vàng lớn bằng bàn tay nằm bên trong hộp, trên mặt lưu chuyển tia sáng như ngọc thạch.

Trước mắt Hà Ninh lại hiện lên bóng dáng từng thấy trong mộng, đế vương toàn thân tắm trong mưa, ngửa mặt nhìn trời.

Gương mặt tuấn mỹ, giọng nói ôn hòa, đứng bên cạnh đại vu, quyền trượng màu vàng trong tay nhẹ gõ lên lòng bàn tay, hắn đang nói gì? Hà Ninh nghe không rõ, chỉ thấy đại vu tóc đen mắt đen nhẹ lắc đầu, nhìn đế vương nói chuyện, trong nụ cười còn mang theo một chút vô lực ứng phó.

Hà Ninh nhắm chặt hai mắt, khi mở ra, dị biến đột ngột phát sinh.

Miếng vảy trong hộp hóa thành một tia sáng vàng, đột ngột khảm vào trán Mudy, ánh vàng thoáng chốc bùng ra, như tơ vàng bị gió thổi lên, đôi mắt màu vàng thuần, con ngươi dựng đứng, trên gương mặt hiện lên phiến vảy màu vàng, cùng hòa vào kim quang giữa trán.

Cánh tay Hà Ninh đưa ra cứng lại giữa chừng, Mudy hiện tại so với y còn không giống người hơn. Y chỉ là tay biến thành vuốt, sức mạnh tăng lớn, vị trước mắt thì gần như đã thay đổi toàn phương vị không góc chết luôn.

Nhưng mà, Hà Ninh cũng không hiểu sợi gân nào trong não mình đặt sai vị trí, mà y lại cảm thấy Mudy hiện tại càng mê người hơn bất cứ lúc nào trước kia.

https://thuviensach.vn

Suy nghĩ không thể tin nổi như thế, khiến Hà Ninh rất muốn đụng tường. Lẽ nào, dị biến không chỉ là vuốt, còn là thẩm mỹ quan?

Lại nhìn một cái, vẫn cảm thấy mê người.

Y quả nhiên hết cứu rồi.

“À này, anh không sao chứ?”

Thấy Mudy chỉ đứng đó, không động cũng không lên tiếng, vu văn trên vách đá cũng không còn lưu động, Hà Ninh thăm dò hỏi, “Ý thức vẫn tỉnh táo chứ? Biết tôi là ai không?”

Hà Ninh thừa nhận, hỏi như vậy rất ngốc. Ngốc thì ngốc, tham khảo kinh nghiệm bản thân, nên hỏi thì vẫn phải hỏi. Lúc đầu khi ngất xỉu trong mật thất thần điện, sau khi tỉnh lại xém chút bị thằn lằn xanh cho một trảo, may là thần trí hồi phục nhanh. Tình trạng của Mudy hiện tại, rất giống y từng trải qua.

Nói xong rất lâu, Mudy cũng không trả lời.

“Choáng rồi?” Hà Ninh to gan phất phất tay trước mặt Mudy, con ngươi dọc màu vàng không chút động đậy, “Thật choáng rồi?”

Giây tiếp theo, Mudy đột nhiên động.

Cánh tay mạnh mẽ ấn lên vai Hà Ninh, kéo mở phần cổ áo, hơi thở nóng bức phủ lên cần cổ, bên cổ đau nhói, tiếp theo là tiếng nuốt ừng ực.

Hà Ninh ngây ra lập tức, đây là chuyện gì?!

Móng tay sắc nhọn bành trướng, muốn cho đối phương một vuốt, lại bị ôm càng chặt, muốn đâm một lỗ trước ngực Mudy căn bản là không thể, chỉ có thể bỏ một chọn hai, hung hăng cào sau lưng Mudy.

https://thuviensach.vn

Xoẹt__

Trường bào bị rạch nát, móng tay rạch qua lưng Mudy, bị vảy nổi lên cản lại, tạo ra tiếng như kim loại ma sát.

Phần cổ càng lúc càng đau, một dòng nhiệt nóng kỳ dị từ phần cuối xương sống dâng lên, Hà Ninh nghiến răng, kiên định tin rằng đây là do mất máu quá nhiều mới nảy sinh ảo giác.

“Buông ra!”

Móng tay không tổn thương được đối phương, chỉ có thể kéo mái tóc dài màu vàng, từ đầu tới cuối, Hà Ninh cũng chưa từng nghĩ sẽ tấn công cần cổ Mudy, có lẽ trong tiềm thức, y căn bản chưa từng nghĩ tới sẽ giết chết nam nhân này.

Khi trước mắt Hà Ninh phát đen, Mudy cuối cùng ngẩng đầu lên, không đợi Hà Ninh thở phào, lại một tiếng xoẹt, áo trên bị xé thành mấy mảnh, vắt trên vai và trên tay.

Tầm mắt thoáng chốc đảo điên, phần lưng chạm vào vách đá cứng chắc, thân trước lại có sợi tóc mát lạnh lướt qua, xen tạp hơi thở nóng hổi, ngón tay vuốt qua eo, Hà Ninh theo bản năng muốn cuộn người lại, lại bị mạnh mẽ giam cầm, đôi môi nóng ấm đặt lên cằm, lưỡi liếm qua khóe miệng, đầu óc Hà Ninh lập tức bết dính lại.

Khi tay Mudy bắt đầu kéo dây lưng Hà Ninh, Hà Ninh tức giận, không giận không được, nếu còn không giận, hậu quả không thể tưởng tượng!

Nắm lấy cổ tay Mudy, kéo không ra, chân lại bị cưỡng ép mở ra, Hà Ninh phát hung, thu tay lại, hung tợn kéo tóc Mudy, cắn mạnh lên vai hắn, mài mài răng, cảm thấy vị trí không đúng, chuyển góc độ, đổi lên cổ.

https://thuviensach.vn

Khi Hà Ninh cắn xuống, không bị vảy cản lại, một mùi tanh ngọt nhàn nhạt trào vào miệng, rất quen thuộc, y chắc từng nếm qua mùi vị này.

Phần cổ bị cắn rách, đôi mắt màu vàng hồi phục một chút thanh minh, Mudy thử cử động, lại phát hiện chân Hà Ninh đang quấn trên eo hắn, hai tay ôm chặt vai hắn, đầu vùi vào giữa cổ hắn, muốn giãy thoát? Không dùng tới chút sức, sợ là không được.

Tiếng hút ở phần cổ phóng đại bên tai, trong đau đớn mang theo một chút tê dại, cảm giác này rất kỳ diệu, Mudy hơi khép mắt, không kéo Hà Ninh, mà ôm Hà Ninh lật người, nằm trên đất, tay lướt qua mái tóc đen dài, để mặc Hà Ninh tiếp tục cắn hắn.

Động tác đột ngột này khiến Hà Ninh ngây ra một chút, buông lỏng hàm răng, ngẩng đầu lên, liếm liếm môi, “Tỉnh rồi?”

“Ừ.”

“Vừa rồi anh cắn tôi.” Hà Ninh nghiêng đầu, chỉ vết thương ở cổ, “Rất đau, còn uống của tôi không ít máu.”

“Em cũng cắn ta.”

“Có qua có lại.”

“…”

Trên thực tế, tình huống có thể khiến Mudy nói không nên lời rất ít, thậm chí có thể nói là căn bản không có. Nhưng từ sau khi gặp Hà Ninh, không thể cũng sẽ biến thành có thể, ghi chép vẫn không ngừng đổi mới.

Hai người chỉ lo nói chuyện, mà không phát hiện tư thế lúc này có bao nhiêu mờ ám.

https://thuviensach.vn

Mudy nằm ngửa trên đất, tóc vàng xõa tung, cổ trường bào banh rộng, Hà Ninh ngồi trên người hắn, áo trên, chỉ có thể nói là vải rách.

“Vừa rồi miếng vảy trong hộp bay vào trán anh, chỗ này.” Hà Ninh vén tóc trước trán Mudy, một hoa văn hình vảy vàng ấn giữa trán, hình dạng giống nhau, nhưng so với lúc trong hộp thì nhỏ hơn rất nhiều, ngón tay chỉ lên rìa miếng vảy, “Có cảm giác gì?”

“Không có.” Mudy tùy ý Hà Ninh cọ lên trán mình, vén tóc đen phủ trên tai trái của Hà Ninh lên, bảo thạch màu đen trên khuyên tai màu bạc xuất hiện một cục màu đỏ, cứ như hỏa diệm được bao bọc, giấu ở trung tâm bảo thạch đen.

“Thế nào?”

Mudy chọt chọt bảo thạch trên khuyên tai, con ngươi dọc màu vàng trở lại xanh lam, “Vừa rồi nhớ ra cái gì không?”

“Nhớ ra không ít.” Hà Ninh kéo miếng vải còn dính trên cùi chỏ, “Chỉ là có hơi hỗn loạn, điều duy nhất có thể xác định là Miya nói chắc là thật.”

“Ừ.”

Khi hai người nói chuyện, vu văn trên vách đá đang từng chút một bong ra, hóa thành chuỗi tự vô hình trong suốt, bao lấy toàn thân Hà Ninh, thoáng chốc biến mất không thấy. Hộp gỗ trên bệ đá vang lên tiếng nứt, rất nhanh biến thành một đống bụi vụn, bệ đá phát ra tiếng răng rắc, nứt thành mấy cục, cửa đá đóng chặt lại mở ra, các kỵ sĩ nóng ruột đợi không kịp cửa đá hoàn toàn chìm xuống đất đã lao vào, nhưng sau khi thấy rõ tình cảnh trước mắt thì lập tức cứng người. Bao gồm cả Miya đang kết thúc cầu nguyện cũng trừng to mắt.

Hà Ninh không hiểu, “Sao vậy?”

https://thuviensach.vn

Hoàn toàn không biết, y đang y sam bất chỉnh ngồi trên eo Mudy, mà tay Mudy đang để trên tai trái của y, tư thế của hai người nhìn thế nào cũng thấy rất mờ ám, nhìn thế nào cũng thấy không được nghiêm chỉnh, nhìn thế nào cũng khiến người ta hiểu lầm.

Hiểu lầm này một khi đã hình thành, muốn giải thích cũng giải thích không được.

Các kỵ sĩ cứng đờ thạch hóa, Miya đồng dạng cũng cứng đờ thạch hóa, lão tổ tông của Mills chỉ nói cho hậu bối, quan hệ giữa đại vu và đế vương không cạn, vướng mắc rất sâu, thì ra, chân tướng lại là thế này sao?

Ánh mắt của các kỵ sĩ và Miya cuối cùng khiến Hà Ninh ý thức được tình huống không đúng, nhìn nhìn Mudy, nhìn nhìn bản thân, sau khi hiểu rõ rốt cuộc là chuyện gì, y cũng rất quả đoán thạch hóa tại chỗ.

Mudy chuyển Hà Ninh đang trong tình trạng thạch hóa từ người xuống, cầm vải đầu bị rớt một bên bao y lại, ôm ngang lên, ánh mắt lãnh liệt đảo qua các kỵ sĩ đang cứng đờ, leng keng đinh đang, trường đao trong tay các kỵ sĩ rớt xuống đất, vài tên xui xẻo không cẩn thận rớt trúng chân, kêu đau một tiếng, cuối cùng hồi phục bình thường.

“Rời khỏi đây.”

Vết thương trên cổ Mudy đã kết vảy, nhưng trên cổ Hà Ninh vẫn còn có một chút máu. Hà Ninh muốn tự đi, nhưng chân lại mềm nhũn, nhìn vào cặp mắt xanh lam đó, bất đắc dĩ ngó trời, bỏ đi, cứ coi như thù lao hiến máu cho không.

Hiểu lầm gì đó, đều là phù vân bên trời, cứ để mặc nó.

https://thuviensach.vn

NAM VU

Lai Tự Viễn Phương

dtv-ebook.com

Chương 36: Mật Tân

(Mật: thư tịch bí mật. Tân: Đứng thứ tám trong thiên can (giáp, ất, bính, đinh…), dùng để đánh số thứ tự. Nghĩa tương tự như bí tịch.)

Ngọn núi chỉ là nơi giấu bảo tàng, bọn cướp chủ yếu sinh sống tại một thôn trang cách đó không tới năm km.

Vì đánh cướp đám dê béo Hà Ninh, bọn cướp gần như dốc toàn bộ lực lượng, khi Miya mang mọi người tới thôn trang, trong thôn chỉ còn lại nữ nhân bị bọn cướp bắt tới và nam nhân hành động bất tiện.

“Các nữ nhân đa phần là bị bắt tới.” Miya cưỡi trên lưng lạc đà, kéo khăn che trên mặt xuống, “Có cô nương của bộ tộc, cũng có vũ nương của nhạc đoàn.”

“Những nam nhân kia.”

“Bọn họ từng là mục dân, thương nhân, hiện tại,” Miya ngừng một chút, “Đều là cướp.”

“Có tộc nhân của cô không.”

“Không có.” Miya lắc đầu, “Người Mills chỉ còn lại một mình tôi.”

Vẻ mặt bình tĩnh, trong giọng điệu lại mang theo bi thương khó nói. Hà Ninh không hỏi nhiều, nhìn các kỵ sĩ bao vây thôn trang, nên xử lý người bên trong thế nào?

Giết?

https://thuviensach.vn

Hay thả?

“Chủ nhân.” Miya cúi người, “Nếu ngài tin tưởng Miya, chuyện này xin giao cho tôi.”

“A.” Hà Ninh vô thức nhìn Mudy, dù sao thì, các kỵ sĩ cũng không tuân theo mệnh lệnh của y, nên xử lý những người này thế nào vẫn phải do thành chủ đại nhân nói.

“Có thể.” Mudy đứng trên lưng thằn lằn đen, gật đầu với Hà Ninh.

Từ khi ra khỏi khu núi, bầu không khí giữa hai người càng thêm kỳ quái, trên thực tế, cũng chỉ có một mình Hà Ninh cảm thấy lúng túng. Gặp tình huống dưới hang núi đó, muốn không lúng túng cũng khó. Cho dù thuyết phục bản thân đó chỉ là ngoài ý muốn, thì vẫn không tự tại.

Miya nhảy xuống lạc đà, váy dài không cản trở thân thủ nhanh nhẹn của cô. Tay nắm chặt dao găm ở eo, đi tới chỗ các thôn dân đã bị kỵ sĩ tụ lại một chỗ.

Các nữ nhân kéo chặt khăn đầu, lo lắng bất an, nam nhân mặt hung ác, siết chặt nắm tay. Khi các kỵ sĩ đi vào thôn trang, không ít nam nhân đã lấy vũ khí phản kháng, người đi đầu đã bị giết chết, thi thể còn nằm ở không xa, máu tụ lại thành vũng, rất nhanh đã khô.

Không ít người nhận ra Miya, các nữ nhân nổi lên chút hy vọng, từ sau khi bị bọn cướp bắt vào nơi này, gọi trời trời không thấu, gọi đất đất không hay, mỗi ngày cực khổ lao động, còn phải chịu đựng bọn cướp sỉ nhục, trừ hai ba vũ nương được tên cướp thủ lĩnh sủng hạnh, đa phần mọi người đều sống không bằng chết, chỉ có Miya sẽ âm thầm giúp đỡ các cô.

Các nam nhân thì lại cảnh giác nhìn Miya, bọn họ đều biết nữ nhân này không đơn giản, ban đầu còn cho là cô là nữ nhân của thủ lĩnh, thời gian nhập bọn lâu rồi mới biết, mỗi lần ra ngoài đánh cướp, thủ lĩnh đều mang

https://thuviensach.vn

cô theo. Luận thân thủ, bản lĩnh mưu sát và giết người, trừ thủ lĩnh ra gần như không ai là đối thủ của cô.

Hiện tại, bọn cướp ra ngoài 'kiếm sống' toàn bộ không thấy bóng dáng, chỉ có một mình Miya trở lại, còn mang theo đám người này, các nam nhân không khỏi suy đoán, chẳng lẽ là Miya thông đồng với thế lực lớn hơn, muốn thổi bếp cơm khác?

Kết luận và thực tế có một khoảng cách nhất định, nhưng đại khái thì không sai lắm.

Miya quả thật mang người tới tiêu diệt, chẳng qua, không phải là một bọn cướp khác thế lực lớn hơn, mà là đàn dê béo bị ngắm trước đó.

Động tác của Miya rất nhanh, đa số nữ nhân đều được cô chọn ra, chỉ còn lại ba vũ nương mặc sa màu, trang điểm diễm tình, đeo đầy trang sức là ở yên tại đó. Trong các nam nhân chỉ chọn ra một người già đầu đầy tóc trắng bị gù, cùng một thiếu niên bị đứt một tay.

"Chủ nhân." Trở lại trước mặt Hà Ninh, Miya cúi người, "Những người này có thể trở thành tôi tớ của ngài."

Nghe Miya nói thế, Hà Ninh còn chưa kịp phản ứng, các nữ nhân được chọn ra và hai nam nhân đã quỳ rạp xuống đất, bọn họ tin tưởng, Miya sẽ không hại mình.

"Chủ nhân."

Hà Ninh chú ý thấy, trên cổ tay hoặc cổ chân của các nữ nhân đều có mang vòng xuyến tương tự Miya, làm rất thô thiển, khắc hoa văn đơn giản, Miya là vì che giấu thân phận, nhưng vòng xuyến đeo trên người những người này lại có một hàm nghĩa khác, nô lệ.

"Chủ nhân, xin ngài thu chúng tôi!"

https://thuviensach.vn

Hà Ninh không lập tức trả lời, hỏi qua Miya về thân phận của những nữ nhân này, đắn đo một chút, mở miệng nói: “Các người muốn về nhà không?”

Về nhà?

Các nữ nhân ngẩng đầu lên, trong ánh mắt không còn tê dại, thay vào đó là chấn động và không thể tin. Để các cô về nhà?

“Ngài, ngài nói thật sao?”

“Thật.” Hà Ninh dựa vào bướu lạc đà, hơi cúi thấp người, để các nữ nhân có thể nhìn rõ hơn chút, “Tôi bảo đảm, muốn về nhà không?”

Các nữ nhân không nói nữa, chỉ run rẩy môi, chảy nước mắt.

Một người, hai người… rất nhanh biến thành khóc rống.

Đúng, họ muốn về nhà, nằm mơ cũng muốn, trở về căn lều tràn đầy vị trà dầu, trở về bên cạnh người mẹ hiền từ. Sâu trong hoang mạc, bọn họ vô số lần nhớ tới cuộc sống trong bộ tộc, cưỡi trên lạc đà, các chàng trai vung roi dài lùa gia súc, cùng các cô nương hát ca vui đùa. Trà dầu trong lều vừa làm xong một nửa, thảm dệt cho các trưởng bối chỉ còn một chút… tất cả, đều biến mất, hủy diệt khi bọn cướp tới.

Trong bóng đêm, lều bùng lên ngọn lửa lớn, tiếng khóc không trợ giúp, tiếng kêu gào phẫn nộ, tiếng cười cuồng vọng, đàn gia súc kinh hoảng, trở thành ác mộng của họ.

Ác mộng bắt đầu trong đêm tối, chôn vùi trong ánh lửa.

Các nữ nhân lớn tiếng khóc, siết chặt nắm cát vàng, thổ lộ phẫn nộ và ủy khuất vô tận, cổ họng khóc tới khàn, nước mắt chảy cạn, máu đỏ tươi chảy qua mặt.

https://thuviensach.vn

Hà Ninh không lên tiếng, mà quay đầu lại, thằn lằn xanh ném khúc cây gẫy mới gặm được một nửa đi, đi qua, đầu húc Hà Ninh một cái, không đợi Hà Ninh vỗ vỗ nó, đột nhiên phát giác được nguy hiểm, nó mở miệng gầm lên một tiếng.

Mudy làm như không có chuyện gì dùng roi nhẹ gõ lòng bàn tay, giống như cái gì cũng chưa từng xảy ra. Hà Ninh lại bị tiếng gầm đột ngột của thằn lằn xanh dọa nhảy dựng.

“Sao vậy?” Hà Ninh đưa lưng về phía Mudy, tự nhiên không nhìn thấy vừa rồi thành chủ đại nhân làm sao uy hiếp anh bạn của mình, “Có phải sau lưng lại không thoải mái không?”

Thằn lằn xanh vừa muốn lại gần, cảm giác nguy hiểm đó lại tới, bản năng lại quẫy đầu gầm lên.

Tay Hà Ninh cứng giữa không, khóe miệng giật giật, cái này là sao, kỳ phản nghịch? Thu tay lại, nhìn lưng thằn lằn xanh, hình như lại lớn hơn một chút, chắc không phải là kỳ phản nghịch đột nhiên tới, mà là thân thể không thoải mái.

Thằn lằn xanh miệng không thể nói, trong lòng ủy khuất, quẫy đầu, mở to miệng, chỉ khiến Hà Ninh hiểu lầm càng sâu.

“Không sao, nhịn một chút, đợi cánh mọc ra rồi sẽ tốt thôi.” Hà Ninh xác định suy nghĩ trong lòng, an ủi anh em tốt của mình, “Đợi tới lúc đó, mày có thể bay trên trời, có thể cho tao được ngồi xe thuận gió, rất uy phong. Không phải có câu thế này sao, trời muốn giao sứ mệnh trọng đại cho ai, thì trước đó ắt phải thử ý chí người đó, thử gân cốt người đó… không đúng, dùng vào tình huống của mày không mấy thích hợp. Vậy thì trăm nhẫn thành thép… cũng không đúng, tóm lại, nhịn chút đi, anh bạn.”

Hà Ninh an ủi xong, thằn lằn xanh càng thêm nghẹn khuất, ngặc nỗi không thể nói chuyện, chỉ có thể tìm chỗ vẽ vòng.

https://thuviensach.vn

Mudy cong khóe miệng, tâm tình tương đối tốt.

Hà Ninh ở cùng thằn lằn xanh, đã quen tự nói tự nghe, không cho rằng có gì kỳ quái, Mudy và các kỵ sĩ cũng không biểu hiện kinh ngạc, ngược lại khiến Miya và người trong thôn bọn cướp nhìn mà rớt cằm.

Đó là thằn lằn đen còn nhỏ đúng không? Bọn họ không nhìn lầm chứ? Một con thằn lằn đen còn nhỏ ngồi xổm dưới đất vẽ vòng, thế giới này huyền ảo rồi sao?

Miya hoàn hồn trước tiên, nhẹ ho một tiếng, các nữ nhân quên cả khóc cũng lau khô nước mắt, mở miệng nói: “Chủ nhân, chúng tôi không còn nhà nữa.”

Bộ tộc của bọn họ đa phần đã bị bọn cướp tiêu diệt, cho dù có tộc nhân may mắn chạy thoát, các cô cũng không thể quay về nữa. Sinh sống trông thôn của bọn cướp đã lâu như thế, tộc nhân chưa chắc chịu tiếp nhận các cô. Trở về cũng chỉ khiến người nhà càng thêm khó chịu.

“Chủ nhân, xin cho phép chúng tôi đi theo ngài.” Các nữ nhân ngẩng đầu lên, kéo khăn mặt, “Chúng tôi xin thề với thần linh, trung thành với ngài.”

“Chủ nhân, xin giữ bọn họ đi.” Miya nói tiếp: “Bọn họ không thể trở về trong bộ tộc đã ra đời nữa.”

Hà Ninh rất bất đắc dĩ, một phát có thêm hơn ba mươi người, mang về hoang thành an trí? Thích hợp sao? Hay là để Mudy mượn tạm một chút đưa về thành Burang?

“Mang về Vu thành đi.” Mudy đột nhiên mở miệng nói: “Các ngươi thề với thần linh, trung thành với y, một khi phản bội lời thề, tất bị giáng vào địa ngục tử thần.”

https://thuviensach.vn

Lời chưa nói xong, tiếng kêu thảm đã đột ngột vang lên. Bọn cướp bị bỏ lại chỗ kia toàn bộ bị các kỵ sĩ giết sạch, máu tươi tụ lại thành dòng chảy, tiếng kêu thảm không dứt bên tai, cảnh này khiến những người còn lại hiểu rõ một chuyện, Hà Ninh có lẽ nhân từ, nhưng lại có người sẽ vì y mà vung trường đao.

Các nữ nhân im như thóc, hai nam nhân được Miya lưu lại càng run như cầy sấy, Hà Ninh muốn nói gì đó, nhưng mùi máu tanh ập vào mũi, lại khiến y tinh thần không yên, cho tới khi bị Mudy ôm lên lưng thằn lằn đen, mới thở ra một hơi.

Lúng túng gì đó, mờ ám gì đó, hiểu lầm gì dó, toàn bộ chết đi.

Nắm một góc khăn đầu màu đen bịt miệng mũi, Hà Ninh cắn chặt răng, y nhất định phải đẩy nhanh tốc độ, không sớm giải trừ oán khí của đại vu bốn trăm năm trước, cuộc sống từ nay về sau của y đừng mơ an ổn.

Bọn cướp đã chết bị tha ra khỏi thôn, chim ăn thịt thối sinh sống trên vách núi đã tụ lại, tiếng kêu khàn khàn vang vọng trên không, giống như lời nguyền có thể nuốt chửng lòng người trong sa mạc.

Các nữ nhân thu dọn hành lý đơn giản, hai nam nhân dắt lạc đà mà bọn cướp để lại trong thôn, hơn bốn mươi con, toàn bộ đều là cướp được từ các đội thương buôn và bộ tộc.

Nam nhân lớn tuổi có chút nguồn gốc với bộ lạc của Miya, là thợ rèn có tay nghề không tồi, rất giỏi chế tạo vũ khí, thiếu niên bị đứt một tay là cháu của ông, sức mạnh rất lớn, là trợ thủ khi rèn thép của ông. Vì tay nghề này, cho dù không cùng bọn cướp ra ngoài kiếm sống, hai ông cháu vẫn có thể sống sót trong thôn của bọn cướp.

“Rèn sắt sao?”

https://thuviensach.vn

Khi các kỵ sĩ xử lý thi thể, Hà Ninh nhảy xuống lạc đà, đi khắp nơi trong thôn, phát hiện một giếng sâu, miệng giếng chế tạo rất tinh xảo, tì lên cạnh giếng nhìn xuống dưới, sâu không thấy đáy, nhớ tới con sông ngầm dưới đất chảy dưới ngọn núi, khó trách gần đây không có ốc đảo, bọn cướp cũng có thể xây thôn tại đây.

“Thôn này là tổ tiên của Mills xây dựng.” Miya đi theo Hà Ninh, nhẹ giọng nói, “Tổ tiên Mills và những bộ tộc khác trung thành với đại vu cùng chạy vào hoang mạc, mấy lần trăn trở, mới dựng lên thôn trang này.”

“Những bộ tộc khác?”

Miya tháo vòng chân xuống, gõ nhẹ hai cái, tách thành hai nửa, lấy ra hai miếng vải. Do đã quá lâu, vết chữ trở nên mơ hồ, chỉ có thể vừa nhìn vừa đoán.

Hà Ninh cầm miếng vải, mở ra, trên đó ghi chép những bộ tộc lúc đó cùng trốn vào đại mạc, trừ Mills, Hà Ninh còn thấy được một cái tên quen thuộc, Mushu.

Trong hoang thành, Merial Mushu báo tin cho thần diện, vu nữ chết dưới trường mâu của Kony.

Mills mấy lần sắp diệt tộc, nhưng vẫn có vu nữ kế thừa, có thể thấy, cái câu “không có vu nữ” ngay từ đầu đã là một lời nói dối.

Nội dung ghi chép trên miếng vải không nhiều, nhớ tới ba bộ di cốt trong mật thất dưới thần điện, và vu nữ đã cùng biến mất với bệ đá giữa sông ngầm, trong lòng Hà Ninh hơi nghẹn. Các cô thuộc bộ lạc nào? Bộ lạc của các cô còn tồn tại hay không? Hay là đã biến mất trong cát vàng?

Qua rất lâu, Hà Ninh vẫn không lên tiếng, nắm chặt miếng vải trong tay, ký ức y kế thừa từ đại vu rất hỗn loạn, đối với việc sau khi đại vu chết, các vu nữ xây dựng Ortiramhs càng không biết chút gì, ghi chép trên miếng vải

https://thuviensach.vn

có từ bốn trăm năm trước, có tiền lệ của Mushu, y không xác định, bộ tộc trên đây có còn tin tưởng được không. Hiện tại, cũng chỉ có người Mills trả giá diệt tộc, vẫn quyết chí không dời giữ gìn lời hứa.

“Về Ortiramhs, cô hiểu được bao nhiêu?”

“Bọn họ là một đám phản bội!” Trong nét mặt của Miya mang theo hận ý, bốn trăm năm nay, vì tránh né sự truy sát của Ortiramhs, bộ tộc Mills đã trả giá cỡ nào? Đây là món nợ máu không cách nào tẩy sạch, nhất định phải dùng tính mạng mới có thể bồi thường!

Từ miệng Miya, Hà Ninh cũng có thêm hiểu biết về thần điện Ortiramhs.

Từ sau khi đại vu và đế vương trước sau qua đời, đại lục Aram chìm vào chiến hỏa nhiều năm, vương thành đế quốc bị nhấn chìm trong chiến hỏa, cư dân trong vương thành thì mười không còn một.

Các vu nữ lên tiếng nói rằng trận đại hỏa này là tội do vương tộc tranh đoạt đế vị và các đại thần phạm phải, thần linh trừng phạt khiến bọn họ cùng táng thân trong biển lửa.

Trên vương thành bị thiêu hủy, các vu nữ xây dựng thần điện Ortiramhs.

“Đợi đã.” Hà Ninh ngắt lời Miya, “Nói vậy là, thần điện Ortiramhs xây dựng trên vương thành?”

“Phải.”

“Không phải nói vương thành bị diệt trong chiến hỏa, bị cát vàng chôn vùi sao?”

“Đây là nói dối.” Vẻ mặt Miya không chút giả tạo, “Tôi lấy danh nghĩa Mills phát thệ, tất cả những gì tôi nói đều là thật.”

https://thuviensach.vn

Vu nữ liên kết với kẻ dòm ngó vương quyền cùng man tộc giết chết đại vu và đế vương, xây dựng thần điện trên vương thành đế quốc?

Như vậy xem ra, vu nữ Ortiramhs, dã tâm của bọn họ sợ là không chỉ muốn đoạt thần quyền? Lúc đó man tộc tham gia vào diễn vai gì, mục đích của bọn họ là gì?

Đầu Hà Ninh lại bắt đầu đau, y phát hiện nan đề mình phải đối mặt còn phức tạp hơn dự tưởng trước kia gấp trăm lần.

Ra khỏi thôn trang, các kỵ sĩ đã tập kết hoàn tất, trừ cát vàng bị nhuộm màu đỏ sậm, trong thôn không còn thấy một chút dấu vết sinh mạng nào.

Bốn mươi ba con lạc đà, hai trăm con dê, hai mươi con bò, còn có hơn ba mươi túi hạt giống mạch đen, chuyến này cũng coi như thu hoạch phong phú. Chẳng qua so với bảo tàng dưới vách núi, cũng chỉ là hạt cát trong sa mạc.

Lối vào dưới vách núi đã bị đóng lại, có chim ăn thịt thối làm tổ ở đây, người bình thường căn bản không dám lại gần. Hai con mèo cát lại tha về ba con rắn sa mạc làm láng giềng với chim ăn thịt thối, hiện tại, cho dù bọn cướp sa mạc gần đó cũng chưa chắc dám lại gần một bước.

Bảo tàng nhiều hơn dự tính gấp trăm ngàn lần, căn bản không thể nào lập tức mang đi, chỉ có thể đợi Mudy về thành Burang, phái càng nhiều nhân thủ hơn, mới có thể vận chuyển toàn bộ.

Đội ngũ nghỉ ngơi tạm thời, rồi lại khởi hành.

Hà Ninh đã định xong chủ ý, sau khi trở về hoang thành sẽ bàn xong với Mudy, nếu có thể, y muốn ở lại. Vu thành chôn vùi dưới cát vàng đã bốn trăm năm, nên thấy lại mặt trời rồi.

https://thuviensach.vn

Bảo tàng trong núi đủ để chống đỡ nhu cầu trùng kiến lại cả thành phố, hồ bán nguyệt bên ngoài thành và hạt giống cùng dê bò lấy được chỗ bọn cướp, cũng có thể cho mình và người mình mang tới sinh sống.

Huống hồ, Mudy đột nhiên mang y tới hoang thành, chắc không chỉ vì muốn du ngoạn tới sa mạc chứ?

Trước khi trời tối, đội ngũ cuối cùng tới được một ốc đảo, còn một ngày lộ trình nữa mới có thể tới hoang thành.

Có nữ nhân gia nhập, các kỵ sĩ cần phải làm tốt công tác cảnh giới, chế biến thức ăn, thậm chí dựng lều, các nữ nhân đều làm rất thành thục.

Cắt cổ lột da, con dê ba sừng xử lý sạch sẽ bỏ lên đống lửa, Miya đích thân nấu một nồi canh cho Hà Ninh, bên trong thêm vào rau khô và quả mà các nữ nhân đưa tới, ban đầu nếm mùi vị có hơi kỳ quái, ăn thêm một chút, quen với vị hơi chát đó rồi, thì càng lúc càng sướng miệng.

“Đây là ngân thảo.” Mudy thấy Hà Ninh ăn hai chén vẫn muốn ăn nữa, cản y lại, “Ăn ít thôi.”

Cả ngày thịt nướng bánh nướng, Hà Ninh hiếm khi được một lần ăn rau, hai chén rồi, một chút cảm giác cũng không có. Mudy biết lượng cơm của y, bình thường sẽ không vô cớ nói câu này.

“Cái này không tốt?”

“Cũng không phải.” Mudy ngồi khoanh chân bên đống lửa, cùi chỏ gác lên đầu gối, đỡ cằm, cười ý vị sâu xa, “Ngân thảo là một loại thảo dược, nấu canh cũng có thể, chỉ là không thích hợp ăn nhiều.”

“À.”

https://thuviensach.vn

Hà Ninh không đưa ra ý kiến, nhìn nồi canh dê còn lại một nửa, buông chén xuống, “Anh uống không?”

“Em muốn ta uống?”

Trực giác cho Hà Ninh biết, giọng điệu của Mudy không bình thường, lẽ nào, canh này thật không đúng?

Khi hai người nói chuyện, Miya đã lui ra, thằn lằn xanh và thằn lằn đen kéo một con dê mập mạp, đen một miếng xanh một miếng, ăn vui vẻ.

Miya không ở bên cạnh, không ai giải thích cho Hà Ninh canh này rốt cuộc không đúng chỗ nào, chỉ có thể nhìn Mudy chậm rãi múc một chén, ăn từng chút một.

Ăn canh thì ăn canh đi, tại sao còn nhìn y chằm chằm?

Phối rau?

Nghĩ tới đây, Hà Ninh giật mình run rẩy một cái.

Màn đêm buông xuống, tiếng cú đêm và sói sa mạc kêu vang, Hà Ninh nằm trong lều, lật tới lật lui, trong người dường như có một ngọn lửa đang cháy. Mu bàn tay cọ qua mặt, nóng hổi, rốt cuộc là có chuyện gì?

Trở người, khó chịu.

Lại lật người, vẫn khó chịu.

Ngồi dậy, càng khó chịu.

Một cánh tay đột nhiên gác lên eo y, cả người bị kéo ra sau, ngã xuống thảm. Trong bóng tối, một đôi mắt màu vàng hiện ra, nhiệt độ không thuộc về y phủ lên người, hơi thở nóng hổi thổi qua cổ, một cơn đau đớn, lại bị cắn rồi.

https://thuviensach.vn

Hà Ninh ngẩng đầu lên, cổ ngữa ra một độ cong mảnh khảnh, cơn nóng trong người không có chút dấu hiệu giảm bớt, ngược lại vì đau đớn trên cổ mà càng thêm khó chịu.

Trong đầu vụt qua một chút thanh tỉnh, nồi canh đó rốt cuộc là chuyện gì, hình như y đã hiểu được một chút rồi…

Trong một lều khác, Miya và mấy cô nương mục dân dựa vào nhau, từ khi bị bọn cướp bắt đi, các cô nương hiếm khi ngủ được an ổn như thế. Miya thì lại không buồn ngủ bao nhiêu, nghĩ tới thân hình rõ ràng không đủ cường tráng của đại vu, nhìn đỉnh lều, quyết tâm sau này phải dùng thêm nhiều thảo dược.

https://thuviensach.vn

NAM VU

Lai Tự Viễn Phương

dtv-ebook.com

Chương 37: Đế Vương

Nóng, nóng quá!

Thân thể Hà Ninh cứ như bị một ngọn lửa bao lấy, từ trong ra ngoài, gần như muốn thiêu đốt sạch. Hơi thở thoảng qua cổ, cánh tay giữ chặt cổ tay và eo, không những không khiến nhiệt độ giảm bớt, ngược lại còn thiêu lên ngọn lửa đáng sợ hơn.

Đối với Hà Ninh lúc này, nó giống như một sự giày vò. Một sự giày vò dù cố gắng giãy dụa, cũng không thoát được.

Hà Ninh nghiêng đầu đi, cắn chặt môi, âm thanh khó thể khống chế vẫn không ngừng tràn ra khỏi môi.

Trong bóng tối, đôi mắt màu vàng nhìn y chằm chằm, giống như dã thú đang vây khốn con mồi.

Áo trên bị kéo ra, hơi thở như sắp dung hóa người dời khỏi cổ, đi theo đường máu chảy từ vết thương, đi thẳng tới lồng ngực, dừng lại trên bụng, đôi môi mềm lướt qua, Hà Ninh không tự giác cong người, trở nên hoảng sợ trong nhiệt độ nóng bỏng, khoái cảm cùng khó nén chảy khắp tứ chi bách cốt, cùng kéo đi lý trí còn tồn đọng của y.

Thắt lưng bị kéo ra, cánh tay lớn chậm rãi đi xuống, nâng chân Hà Ninh lên, hàm răng nhẹ cắn dưới gối.

Run rẩy, không thể khống chế truyền khắp toàn thân.

https://thuviensach.vn

Cổ tay được buông ra hồi phục lại sức mạnh, ngón tay bóp chặt tấm thảm dưới người.

Xoẹt__

Móng tay sắc bén rạch đứt một góc thảm, thêm vài cái nữa, tấm thảm dệt bằng lông lạc đà hoàn toàn có thể nhắm mắt xuôi tay.

Hà Ninh thở dốc mở hai mắt ra, cố gắng kéo lại một tia lý trí cuối cùng còn đọng lại.

Chân đã bị nâng lên, chân trần bị nắm chặt, mái tóc dài màu vàng như một tấm lưới vàng, quấn lên người y, Hà Ninh cắn chặt môi, tay chân bắt đầu trở nên mềm nhũn, từ sức lực nắm trên chân y, nam nhân đang phủ lên người tựa hồ cũng không tốt hơn y bao nhiêu.

Mặt y càng bỏng hơn nữa, phản ứng bản năng căn bản không thể dùng ý chí để di dời, cắn chặt răng không thể phủ nhận, y xx rồi.

Cùi chỏ chống lên thảm, ngửa đầu, lại bị cắn vào cổ họng, may mà chỉ là cắn nhẹ, nếu không mạng nhỏ phải lo.

“Đợi đã…”

Không cần so sánh gì, Hà Ninh đã biết câu này của mình nói vô lực thế nào.

Đáp án Mudy cho y là buông lỏng cổ họng y ra, chuyển sang mút vai y.

Màn đêm không ảnh hưởng tới thị lực của Hà Ninh, y có thể thấy rõ vết răng lưu lại trên vai, chỉ là nhìn, đầu lại bắt đầu lơ mơ.

Cánh tay lại vô lực chống đỡ thân thể, cho dù biết như thế là tự tìm đường chết, chân vẫn không tự chủ ma sát phần eo Mudy, Hà Ninh muốn khóc, tiếp tục như thế nên làm sao mới tốt?

https://thuviensach.vn

Nam nhân quả nhiên là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới sao?

Xúc cảm trơn nhẵn lướt qua eo, Hà Ninh biết đó là tóc của Mudy, hơi thở nóng hổi phả lên chỗ khó nói, Hà Ninh thoáng chốc cứng đờ, khoái cảm khó nói, âm thanh không thể khống chế, dùng sức bịt miệng cũng không thể che được tiếng thở dốc, cùng nó là nhiệt độ cơ thể sôi sục lan tràn trong không gian nhỏ hẹp.

Không thể tiếp tục như thế!

Chuông cảnh báo hoàn toàn vang lên, bất kể chuyện này bắt đầu thế nào, kẻ đầu sỏ là ai, tuyệt đối không thể tiếp tục như thế!

Từ khi quen biết tới nay, quan hệ giữa y và Mudy giống như ngựa hoang đứt dây cương, mỗi giờ mỗi khắc đều phát triển về hướng không thể dự báo, ngồi hỏa tiễn cũng không nhanh như thế!

Không rảnh suy nghĩ ví von như thế thỏa đáng không, Hà Ninh cắn mạnh môi, trong miệng nếm được mùi máu tanh, bóp chặt tay Mudy, dùng tất cả sức lực, đẩy hắn ra.

Ầm!

Không kịp phòng bị, cũng không ngờ Hà Ninh lại đột nhiên trở mặt, thành chủ tóc vàng ‘bay’ ra, đụng gẫy trụ gỗ của lều, lều lảo đảo vài cái, thoáng chốc sụp xuống, phủ kín hai người bên trong lều.

Các kỵ sĩ trực đêm bên cạnh đống lửa kinh ngạc nhìn tất cả, người đang ngủ say cũng giật mình tỉnh lại, phản ứng của các kỵ sĩ nhanh nhất, cho rằng lại gặp bọn cướp sa mạc tập kích, ngay khi mở lều ra, trường đao cũng tuốt vỏ. Phản ứng của Miya cũng rất nhanh, dao găm cầm trong tay, tràn đầy cảnh giác. Động tác của các cô nương hơi chậm một chút, có kinh nghiệm sinh sống tại thôn bọn cướp, trong tay mỗi người đều cầm vũ khí

https://thuviensach.vn

có thể tấn công kẻ địch, nhiều nhất, chính là tảng đá tìm được trên ốc đảo dùng để chặn lều.

Chẳng qua, kẻ địch ở đâu?

Nhìn quanh tứ phía, đáng nghi nhất, chỉ có cát bụi nổi lên và căn lều bị sụp, hình như còn là căn lều của chủ nhân ngủ?

“Khụ!”

Cuối cùng, lều được dựng lên, Hà Ninh dùng tư thế không mấy đẹp đẽ chui ra. Vừa ra được một nửa, tiếng vải vóc bị xé truyền vào tai, cả căn lều bị rách từ chính giữa, thành chủ tóc vàng mặt không biểu cảm xuất hiện trước mặt mọi người, lồng ngực tinh tráng để trần, tóc vàng xõa sau lưng, vẻ mặt rất bình tĩnh, trong mắt thì lại thiêu đốt ngọn lửa, không ai dám lại gần hắn một bước.

Rất rõ ràng, hắn đang tức giận.

Hà Ninh nghe được tiếng vang sau lưng, vô thức quay đầu, không may đụng phải đôi mắt màu lam đó, cổ họng ùng ục, ngay cả y cũng không nói rõ, rốt cuộc là bị cơn giận của Mudy dọa tới, hay là do nam nhân này dưới ánh trăng thật mê người.

Dưới ánh trăng bạc, gương mặt như thần linh, con mắt màu lam, đôi môi đỏ tươi.

Rất đẹp.

Thân thể Hà Ninh lại bắt đầu nóng lên, ý thức được không tốt, vội vã nhéo mình một cái, thanh tỉnh một chút! Khổ ở chỗ, tất cả những gì vừa xảy ra trong bóng đêm, vẫn còn lưu lại xúc cảm trên da thịt, hơn nữa càng lúc càng rõ. Cổ họng khô cháy, vô thức liếm liếm môi, trong ngẩn ngơ còn có một cảm giác tiếc nuối.

https://thuviensach.vn

Tiếc nuối?

Hà Ninh giật mình, tại sao lại có cảm giác này? Trừ thẩm mỹ quan, ngay cả đầu óc cũng trở nên không bình thường rồi sao?

Một cơn gió đêm thổi qua, trong hoang mạc vang lên tiếng sói sa mạc tru, các kỵ sĩ đột ngột hoàn hồn, rất nhanh tự tưởng tượng vừa rồi trong lều rốt cuộc xảy ra chyện gì, sau lưng liền đổ một tầng mồ hôi lạnh. Có vẻ, bọn họ đã thấy thứ rất khủng khiếp, còn kinh người hơn cảnh đã thấy dưới vách núi.

Miya nhớ tới nồi canh kia, lặng lẽ cúi đầu, bước lùi hai bước, chìm vào bóng đêm, không phát ra một chút tiếng vang, trung thực làm bối cảnh.

Chỉ là muốn bồi bổ thân thể cho chủ nhân, sao hiệu quả lại… ôi… kịch liệt như thế?

Các kỵ sĩ không dám lên tiếng, cầm trường đao cũng không có chút cảm giác an toàn nào. Các cô nương thì ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, nhìn cục đá đang cầm trong tay, đột nhiên có xúc động muốn đập vào mình. Hiện tại đập xuống, còn kịp không?

Thằn lằn đen và thằn lằn xanh đi tới, đánh vỡ ‘yên tĩnh’ lúc này.

Thằn lằn xanh trực tiếp chạy tới chỗ Hà Ninh còn đang ngây người nằm dưới đất, còn về uy hiếp của thành chủ đại nhân, thằn lằn xanh biểu thị, gánh nổi!

“Trở về ngủ.” Mudy ném mảnh lều bị xé đi, cong lưng nhặt trường bào bị chôn dưới lều khoác lên người, lại cầm khăn đầu, bọc Hà Ninh lại, “Đừng động.”

Thằn lằn xanh to con, trực tiếp bị bỏ lơ.

https://thuviensach.vn

Các kỵ sĩ nhìn nhau, cố lớn gan mở miệng hỏi: “Thành chủ đại nhân, có cần dựng một lều khác không?”

“Không cần.” Mudy ôm Hà Ninh đi tới cạnh đống lửa, dựa vào thằn lằn đen ngồi xuống, “Các ngươi nghỉ ngơi, ta canh đêm.”

Các kỵ sĩ không nói gì, khi tuần tra biên giới, Mudy cũng thường xuyên cùng các kỵ sĩ luân phiên trực đêm, hiện tại lại là tình trạng này, người thông minh nên biết ngậm miệng mới là thượng sách. Trao đổi ánh mắt với nhau, dùng tốc độ nhanh nhất trở về lều, dùng tư thế tiêu chuẩn nhất nằm xuống, muốn ngủ lại ngủ không được, khả năng lớn nhất chính là mở mắt tới sáng.

Nỗi sợ của thằn lằn đen đối với lửa không kịch liệt như thằn lằn xanh, phát giác được cơn giận của Mudy, lập tức nằm bẹp xuống đất, biểu hiện đặc biệt ôn thuận.

Thằn lằn xanh lại không dám tới quá gần, một là vì đống lửa, hai là, vì thành chủ thỉnh thoảng quét nhìn một cái.

Vừa rồi chính diện chạy tới, đối diện nguy hiểm chống không lại cũng vẫn cố dũng cảm, rất nhanh lại như quả bóng thịt bị xẹp. Xác định Hà Ninh không có nguy hiểm, nó chọn một chỗ không cách quá xa, tương đối an toàn, lăn vài vòng, cọ cọ lưng, gãi gãi da bụng, thằn lằn xanh không hiểu, người này trước kia rõ ràng không đáng sợ như thế.

Nếu thằn lằn xanh thông minh hơn chút nữa sẽ phát hiện, tất cả thay đổi đều bắt nguồn từ đồ án hình vảy giữa chân mày Mudy. Uy nghiêm của kẻ thượng vị không chỉ khiến thằn lằn xanh cảm thấy uy hiếp, ngay cả thằn lằn đen cũng thuần phục hơn trước kia nhiều, càng không cần nói tới các lạc đà trong đội ngũ.

Có Mudy ở đây, mãnh cầm và mãnh thú sinh sống trong sa mạc không dám lại gần, uy nghiêm này khác biệt khá lớn với vu lực mà Hà Ninh sử

https://thuviensach.vn

dụng, nếu các động vật cảm thấy được thân thiết và thuyết phục trên người Hà Ninh, thì trên người Mudy, trừ uy hiếp chỉ có uy hiếp.

Lại gần, là muốn chết à, hay là chán sống rồi?

Kẻ trì độn duy nhất, đại khái chỉ có con người? Cho tới hiện tại, các kỵ sĩ có thể phát giác được lộ trình thuận lợi hơn nhiều, mãnh thú sinh sống trong hoang mạc căn bản không thấy nữa, nhưng chưa từng tìm hiểu sâu nguyên nhân.

Ngồi cạnh đống lửa, từ xa truyền tới tiếng gào của dã thú, nhưng ở gần chỉ có tiếng thân cây nổ lách tách trong đống lửa.

Sự tĩnh mịch trong hoang vu, cảm thấy vô cùng kỳ diệu.

Hà Ninh hồi phục một chút sức lực, mặt vẫn hơi nóng, nhưng không còn như trước đó không thể khống chế thân thể mình. Kéo chặt khăn đầu đang quấn trên người, thử động đậy, “Có thể buông tôi ra không?”

Trong khẩu khí mang theo thương lượng, cánh tay vòng trên người càng thêm chặt, tiếp theo lại bất ngờ buông lỏng. Không kịp ngẩn người, Hà Ninh đứng lên đi tới cạnh thằn lằn xanh, dựa vào nó ngồi xuống, thở ra một hơi.

May là buông ra rồi, nếu không, khó bảo đảm y sẽ không lập tức lại nóng đầu, cắn cổ Mudy.

Nhắm hai mắt lại, gió đêm hoang mạc có hơi lạnh, rời khỏi nhiệt độ cơ thể của Mudy, Hà Ninh lại tỉnh táo hơn nhiều, nóng bức trong người cũng đang dần tan đi.

“Cái này,” Mở mắt ra, Hà Ninh muốn nói gì đó, nhưng khi mở miệng lại không tổ hợp được ngôn ngữ có ý nghĩa nào.

https://thuviensach.vn

Nói đây là hiểu lầm?

Hay là cười ha ha hai tiếng?

Giả ngốc có được không? Tỷ lệ thành công đại khái không cao lắm.

Trong thời gian ngắn ngủi, liên tục thế này thế kia, nếu đổi lại là ai, đều cảm thấy lúng túng.

Mudy không nói gì, ánh lửa rọi gương mặt hắn, một chân dài gấp lại, cánh tay gác lên đầu gối, lặng lẽ nhìn trời đêm. Gió thổi mái tóc dài của hắn, lặng lẽ, lại hiện rõ cô đơn.

Cảnh này rơi vào mắt Hà Ninh, cũng bất tri bất giác ghi khắc vào lòng y.

“Em không nguyện ý.” Mudy cuối cùng mở miệng, quay đầu lại, nhìn Hà Ninh, “Không vừa lòng ta?”

“Hả?”

“Ta không đủ tốt?” Mudy một tay chống lên mặt cát, như con báo kiêu ngạo nguy hiểm, chậm rãi, từng chút một tiếp cận con mồi.

Hà Ninh không biết nên nói gì, có vẻ như nói gì cũng không đúng. Y tự nhận mình không phải người già mồm, chuyện này, cũng không phải dứt khoát là có thể coi như không có gì?

Khi Hà Ninh do dự, Mudy đã tới gần, kéo cổ tay y, úp lòng bàn tay Hà Ninh lên mặt mình, đôi môi nhẹ hôn lên ngón tay y, men xuống cằm, sau cổ, chậm rãi trượt xuống.

“Tại sao?” Đôi mắt màu lam dần biến thành màu vàng, vẻ mặt rất ôn hòa, trong ôn hòa mang theo bức bách cưỡng ép, bức bách lại chuyển thành dụ hoặc mê người, “Cho ta biết nguyên nhân.”

https://thuviensach.vn

Hà Ninh không dám nói mình hiểu Mudy, nhưng y có thể cảm giác được không bình thường, nam nhân trước mắt rất xa lạ, xa lạ tới mức y nổi lên cảnh giác.

“Anh là ai?”

“Ta là ai?” Trên trán Mudy ẩn hiện vảy màu vàng, buông cổ tay Hà Ninh ra, nâng cằm y lên: “Em không phải đã biết sao? Đại vu của ta.”

“Không đúng!” Vẻ mặt Hà Ninh đột ngột thay đổi, nắm tóc nam nhân, trong âm thanh mang theo gấp rút, “Mudy, anh mau tỉnh lại!”

Trong mắt nam nhân có một chút quái dị, tiếp theo lại cười, không để ý tóc bị kéo, cúi đầu hôn chóp mũi và khóe miệng Hà Ninh, “Ta là Mudy.”

“Lừa ai chứ?” Hà Ninh nghiêng đầu đi, tránh khỏi nụ hôn của nam nhân, “Xem tôi là con nít ba tuổi sao? Mudy, anh tỉnh lại cho tôi! Nếu không tôi sẽ khoét cho anh một lỗ!”

“…” Mudy không biết làm sao, thở dài một tiếng, “Đừng cào, ta thật sự là Mudy.”

Hà Ninh tỏ rõ không tin, Mudy càng thêm bất đắc dĩ.

“Là ta.” Lại tiếp cận, nhẹ cọ lên mặt Hà Ninh, “Ta chỉ là nhớ ra vài chuyện lúc dưới núi, một vài chuyện đã quên rất lâu.”

Hà Ninh ngây ra một chút, vẫn không xác định, lẽ nào thật sự là y nghĩ nhiều sao?

Khóe môi lại bị hôn một cái, vảy vàng giữa chân mày Mudy dần ẩn đi, cảm giác không bình thường kia cũng dần biến mất, Hà Ninh nhíu mày, nhìn Mudy trước mặt, “Anh biết vừa rồi xảy ra chuyện gì không?”

https://thuviensach.vn

“Biết.” Ngón tay nhẹ lướt qua tai Hà Ninh, Mudy ôm mạnh Hà Ninh vào lòng, “Không cần lo lắng, vẫn luôn là ta.”

Hà Ninh cuối cùng thả tóc Mudy ra, đống lửa đã tắt, trên đường mặt đất xa xa, mặt trời đang xua tan bóng đêm. Ánh dương mới dâng lên đại mạc, trống trải mênh mông, mang theo tang thương cổ xưa, giữa đồi cát và ốc đảo, lại vang lên tiếng lục lạc và tiếng ngâm của mục dân.

Các kỵ sĩ dắt lạc đà đi lấy nước, các nữ nhân động tác nhanh chóng dỡ bỏ lều, chuẩn bị thức ăn.

Hà Ninh vừa giúp đỡ, vừa nghĩ lại chuyện xảy ra tối qua, càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, động tác trong tay ngừng lại, tựa hồ, hình như, y lo lắng nhất không phải là mình và Mudy thế này thế kia, cũng không phải hai người từ nay về sau sẽ phát triển thành quan hệ gì, mà là Mudy sẽ giống như y, đột nhiên biến thành một người khác?

Làm rõ suy nghĩ trong lòng, Hà Ninh không trở nên sáng sủa, mà lại trở nên càng hỗn loạn. Y rốt cuộc bị sao vậy?

Miya cột lều lên trên lưng lạc đà, thấy Hà Ninh cầm một khúc gỗ không động đậy, sắc mặt cũng rất khó coi, lo lắng đi qua hỏi, “Chủ nhân, ngài sao vậy?’

“Sao hả?” Hà Ninh quay đầu, vẻ mặt như gỗ, “Nếu tôi biết, thì sẽ không như vậy rồi.”

Miya: “…”

Các kỵ sĩ thổi kèn hiệu, Hà Ninh nhìn Mudy đứng trên lưng thằn lằn đen, sẽ giống như y nghĩ sao? Sẽ không đi? Nếu thật, chuyện quá phiền rồi.

Thằn lằn xanh đi tới, nghi hoặc nhìn y, Hà Ninh tì lên bướu lạc đà, cào vảy thằn lằn xanh một chút, trong giọng điệu mang theo ủ rũ, “Anh bạn,

https://thuviensach.vn

chuyện lớn không tốt rồi. Tiếp theo, chỉ sợ thật sự không hay…”

Thằn lằn xanh vẫn nghi hoặc, đội ngũ khởi hành trong tiếng kèn hiệu, Mudy đứng trên lưng thằn lằn đen, nhìn đại mạc mênh mông, vảy vàng giữa chân mày lại hiện lên.

Hắn là thành chủ thành Burang, cũng là vương giả của đế quốc Aram.

Bốn trăm năm trước, hắn chết trong âm mưu và phản bội.

Bốn trăm năm sau, hắn trở về rồi. Với tên Mudy Burang, tất cả tội nhân, đều sẽ phải rơi vào địa ngục của tử thần!

Đôi mắt lam lãnh liệt như hàn băng, người duy nhất có thể khiến hàn băng tan đi, chỉ có Hà Ninh đang tự nói chuyện kia.

Vỗ vỗ đầu thằn lằn đen, Mudy cười, đại vu của hắn đã thay đổi rồi. Điều duy nhất không đổi chỉ có linh hồn.

Người khác nhau, tất nhiên sẽ có quỹ tích sinh mạng khác nhau. Tìm về ký ức đã mất không thể thay đổi tất cả. Trên thực tế, hắn cũng đã thay đổi, không phải sao?

Nhưng, hắn thề với thần linh và đế vương các đời Aram, tất cả những chuyện bốn trăm năm trước, sẽ không tái diễn lần nữa.

Đại vu của hắn, hắn sẽ bảo vệ, dùng đôi tay hắn, dùng tất cả của hắn.

https://thuviensach.vn

NAM VU

Lai Tự Viễn Phương

dtv-ebook.com

Chương 38: Dã Tâm

Đại lục Aram, đồng hoang phía tây, máu tươi nhuộm đỏ mặt đất, tiếng hô giết dần ngừng, chiến tranh của hai bộ tộc đã gần kết thúc.

Thủ lĩnh bộ tộc Sói Trắng che ngực bị trường mâu đâm thủng, quỳ một gối dưới đất, mở mắt nhìn gia viên ngày xưa của mình trở thành một biển lửa.

Các chiến sĩ Sói Trắng bị chém đầu, chất vào nhau, nữ nhân, hài tử, và người già cũng không may mắn thoát khỏi.

Trong ánh lửa, người Sói Trắng phẫn nộ nguyền rủa, tiếng gào tuyệt vọng và tiếng khóc vang khắp đồng hoang.

Đối diện với tất cả những chuyện đang xảy ra, tộc trưởng Sói Trắng muốn đứng lên, nhưng lại lần nữa ngã xuống, tiếng khóc bên tai khiến hắn muốn nứt mắt, máu tươi không ngừng trào ra khỏi miệng, sinh mạng cũng đang dần chảy mất.

Kony đứng trước mặt tộc trưởng Sói Trắng, trường mâu màu đen đã dính đầy máu của người Sói Trắng, máu đỏ đang từng giọt từng giọt nhỏ xuống ở đỉnh mâu, giống như đang tuyên cáo với trời đất, bộ tộc Sói Trắng sẽ kết thúc vào hôm nay.

“Kony Canyon!” Tộc trưởng Sói Trắng hung ác trừng Kony, mặt đầy vết máu, vẻ mặt dữ tợn, như ác quỷ bước ra từ địa ngục, “Các ngươi sẽ bị thần linh trừng phạt! Người Sói Trắng dùng sinh mạng nguyền rủa các ngươi!”

https://thuviensach.vn

“Vậy sao?” Kony dùng trường mâu gác lên cổ họng tộc trưởng Sói Trắng, thân hình cao lớn che đi ánh sáng, cười nhẹ khinh miệt, “Cho dù là thế, ngươi cũng không thấy được.”

“Ngươi!”

“Đây là trừng phạt của Canyon đối với sự phản bội của người Sói Trắng, thần linh, đồng dạng cũng nhìn thấy tất cả những người gì Sói Trắng làm.” Mũi mâu từng chút một đâm vào cổ tộc trưởng Sói Trắng, cách chết này, đối với chiến sĩ man tộc mà nói, là một sự giày vò, càng là sỉ nhục. Tộc trưởng Sói Trắng muốn giãy dụa, nhưng căn bản vô lực.

Cuối cùng, trường mâu đâm xuyên cổ tộc trưởng Sói Trắng, Kony đứng nhìn tộc trưởng che cổ họng, gục chết, dẫm mạnh lên vai hắn, tay phải giơ cao trường mâu, gào lên như dã thú, “Canyon!”

“Canyon!”

Tiếng gầm của các chiến sĩ lại vang lên lần nữa, mang theo cuồng dã nguyên thủy và dã tính bị giết chóc kích thích.

Đầu tộc trưởng Sói Trắng bị chém xuống, cũng như tộc trưởng Honsu đã bị diệt tộc, xuyên trên trường mâu, cắm giữa đồng hoang, cùng lãnh địa của hắn, cùng tộc nhân của hắn, hóa thành tro bụi trong ngọn lửa bừng bừng.

Chim ăn thịt thối luẩn quẩn trên không, kêu khản đặc, tựa hồ cảm thấy bất mãn vì người Canyon phung phí của trời.

Vốn nên được một bữa no, hiện tại chỉ có thể ăn tro.

Kony quẫy vết máu trên trường mâu, đi tới trước người ma mút, vỗ vòi dài của ma mút, quay sang tế tự đang ngồi trên lưng địa hành thú, “Còn thiếu một.”

https://thuviensach.vn

Bộ tộc từng phản bội Canyon ngoài thành Battier, bỏ đi một mình, Honsu và Sói Trắng đã bị Canyon diệt tộc, chỉ còn lại Bờm Đen đã chạy sâu vào đồng hoang. Nhận được tin Honsu diệt tộc, Bờm Đen đã tiến hành di dời. Người Sói Trắng không đủ thông minh, muốn cùng Canyon chính diện đối kháng, đám gian xảo này, đúng lúc nhờ vào sự ngu xuẩn của người Sói Trắng, chạy vào càng sâu.

“Tộc trưởng.” Tế tự giơ cao trượng mây, chỉ phía tây nam, “Thần linh cho ta biết, bộ tộc phản bội Canyon đang chạy trốn.”

“Tây nam sao?” Bím tóc màu đen quấn trên đầu Kony, gương mặt anh tuấn, vì đồ đằng màu xanh và giết chóc mà càng thêm cuồng dã, “Bọn họ chạy không thoát.”

Không có bất cứ ai, có thể thoát khỏi truy sát của người Canyon!

Kony nhảy lên ma mút, giơ cao trường mâu trong tiếng voi rống, hét cao: “Hướng tây nam! Bờm Đen ở hướng tây nam!”

“Gào!”

Miệng địa hành thú đã đầy máu thịt, các chiến sĩ Canyon bỏ lại lãnh địa đã trở thành vùng chết của bộ tộc Sói Trắng, tuân theo mệnh lệnh tộc trưởng, đi sâu vào đồng hoang.

Gió thổi qua đồng hoang, mang theo mùi lửa và máu.

Kony đứng trên lưng ma mút, gương mặt cương ngạnh, cánh tay mạnh mẽ nổi những bắp thịt chắc nịch, trường mâu gãy lìa và vết sẹo dữ tợn trên vai trái luôn nhắc nhở hắn, cho dù hắn là chiến sĩ man tộc mạnh nhất, nam nhân kia vẫn có thể dễ dàng lấy mạng hắn.

Ấn lên đồ đằng trên mặt trái, đây là chúc phúc tới từ đại vu, cũng là trói buộc, càng là lời nguyền. Mỗi một man tộc, từ khi ra đời đã có.

https://thuviensach.vn

Báo thù dành cho ba bộ tộc kia chỉ là bắt đầu. Trường mâu của người Canyon đã dính máu, giết chóc của các chiến sĩ sẽ không dễ dàng dừng lại. Canyon là bộ tộc mạnh nhất đồng hoang phía tây, nhưng vẫn không đủ. Đồng hoang phía tây chỉ cần một chủ nhân, một vương giả chân chính ngự trị trên tất cả man tộc!

Đến lúc đó, hắn sẽ trở lại phía đông!

Cánh tay màu nâu gác lên vai trái, nắm chặt, sức lực lớn tới mức gần như khiến vết thương lại nứt ra. Người tổn thương hắn, xém chút lấy mạng hắn, hắn sẽ không quên! Đôi mắt màu hổ phách nhiễm lên ánh máu, hắn sẽ mạnh lên, trở nên càng mạnh hơn!

Hậu duệ đế vương Aram vốn nên biến mất cùng vương thành trong biển lửa! Huyết mạch bốn trăm năm trước vẫn không đứt đoạn, hiện tại, sẽ do hắn tự tay cắt đứt!

Đại vu thuộc về Canyon, man tộc sẽ không chỉ là thanh đao trong tay đế vương nữa!

“Gào!”

Tiếng gào của cự thú vang vọng đồng hoang, tất cả những gì đang diễn ra tại đồng hoang, trên cơ bản nằm trong dự liệu của Mudy. Dã tâm của Kony thì đã vượt xa tưởng tượng. Người Canyon muốn trở thành bộ tộc mạnh nhất phía tây, chủ nhân của đồng hoang, thậm chí bá chủ của cả đại lục Aram!

Đồ đằng màu xanh sôi sục trong ánh máu, người Canyon, kẻ phản bội được khắc trên cuộn da dê, dã tâm kéo dài bốn trăm năm tới nay không đổi.

Tất cả đều giống như là luân hồi, chỉ là người nằm trong luân hồi, lại đã thay đổi.

https://thuviensach.vn

Khi người Canyon xuất phát vào sâu trong đồng hoang, Hà Ninh đã tới hoang thành.

Thời gian đi không dài, khi trở lại thì dường như đã cách mấy đời.

Biển hoa rực rỡ như ban đầu, giữa hoa còn có ong và bướm đủ màu bay lượn. Diện tích ốc đảo lớn hơn lúc Hà Ninh đi rất nhiều, tao ngộ của thương nhân cùng pháp lệnh Mudy ban bố lưu truyền trong thành Burang, khiến hoang thành tránh khỏi vận mệnh bị người tìm tới chiếm cứ.

Còn về thần điện Ortiramhs, trước khi đại vu đã hôn mê tỉnh lại, sẽ không có động tác gì lớn.

Con sông trong vắt chảy trong thành, giữa kiến trúc đổ nát, thỉnh thoảng có thể thấy được động vật giấu mình.

Hà Ninh nhảy xuống lạc đà, bước nhanh tới bên hồ bán nguyệt, vốc nước mát lạnh lên mặt, thoải mái thở ra một hơi.

Trong ốc đảo và biển hoa rải rác xương trắng nát vụn, chắc là di cốt của bộ tộc Mushu. Trước khi Hà Ninh đi, chỉ thấy cỏ che lấp họ lại, tính ra sau khi y đi, lại bị động vật ăn thịt đào ra.

Sóng nước trong hồ làm nhòe ảnh đổ, một cái đầu màu xanh từ sau lưng Hà Ninh thò ra, miệng lớn há rộng, đúng chóc cắn một con cá bạc mới nhảy ra khỏi nước. Nhai cũng không nhai đã nuốt cái ực, chép chép miệng, còn chưa đã.

Hà Ninh cười từ nội tâm, thằn lằn xanh thế này, khiến y nhớ tới cuộc sống trong hoang thành trước kia. Trước kia, y từng muốn tránh thế ở đây, nếu không phải có một chuỗi sự việc ngoài ý muốn, nói không chừng y sẽ ở lại đây tới già.

https://thuviensach.vn

Cá bạc trong nước không chỉ dẫn tới thằn lằn xanh, mà còn dẫn tới sâu bụng của Hà Ninh.

Từ khi rời khỏi hoang thành, thịt nướng bánh nướng cả ngày, đừng nói cá bạc, ngay cả miếng vảy cá cũng không thấy.

Nhớ tới vị tươi của cá, Hà Ninh nuốt nước miếng, duỗi dài cổ nhìn vào trong hồ, hồ nước trong thấy đáy, từng con cá bạc bơi lội trong nước, thỉnh thoảng sẽ nhảy khỏi mặt nước, vảy đuôi lấp lánh xinh đẹp.

Một người một thằn lằn, dùng tư thế không khác gì nhau ngồi xổm bên hồ, hai mắt không chớp lấy một cái, nước miếng nhỏ giọt.

Các kỵ sĩ dựng trại ngoài thành, Miya mang các cô nương đi dựng lều, chuẩn bị trước giờ cơm tối, sẽ vào ốc đảo ‘tìm bảo vật’. Các cô nương làm như không nhìn thấy xương trắng rải rác trong lùm cỏ, nhưng khi phát hiện mấy thực vật có thể sử dụng thì liều kêu to kêu nhỏ.

“Đây là thủy hương thảo!”

“Bách diệp lan!”

“Thanh thanh quả!”

“Miya, chị tới xem, đây có phải là mạch đen không?”

Các cô nương vây xung quanh một khóm nhỏ thực vật màu hoàng kim đã kết tua bông, người nóng ruột thì còn bị chóp tua đâm một chút. Miya rút dao găm ở eo, cắt xuống một tua, tuốt ra, bỏ luôn cả vỏ vào miệng nhai, càng nhai mắt càng sáng, hạt giống lấy từ chỗ bọn cướp chính là mạch đen, loại lương thực trước mắt này, dáng vẻ tương tự, mùi vị ăn thì càng ngon hơn.

https://thuviensach.vn

“Đây không phải là mạch đen.” Lão thợ rèn nhìn thấy lương thực các cô nương mang về, vẻ mặt kinh ngạc nói: “Đây là yến mạch, rất hiếm gặp, sao lại mọc ở đây?”

“Yến mạch?”

“Đúng, rất quý, cũng rất khó trồng, chỉ có lão gia quý tộc mới có thể ăn.”

Lương thực quý giá thế này, lão thợ rèn sinh sống trong thôn bọn cướp làm sao mà biết?

Miya không tiếp tục truy hỏi, quyết định đợi lát nữa sẽ nói chuyện này cho Hà Ninh. Ông cháu lão thợ rèn là vì cô mới được mang tới ốc đảo, nếu bọn họ lại mang tới phiền phức cho Hà Ninh, Miya tuyệt đối sẽ không hạ thủ lưu tình.

Sau khi quyết định xong, Miya thu thập giống mạch các cô nương mang về, thứ tốt thế này nên để lại cho chủ nhân.

Nếu chủ nhân muốn giữ lại, có thể mở một ruộng lúa mạch ở trong ốc đảo, hạt giống mang tới cùng với số yến mạch này, nuôi sống bọn họ hoàn toàn không thành vấn đề. Cho dù muốn đi, những hạt yến mạch này cũng có tác dụng lớn.

Suy nghĩ của Miya hoàn toàn trùng khớp với Hà Ninh. Chẳng qua, nếu muốn ở lại hoang thành, thì nhất định phải qua ải của Mudy trước.

Hà Ninh ngồi bên bờ hồ, nhìn thằn lằn xanh bì bõm trong nước, nửa ngày cũng không thu hoạch, liền gọi nó lên, “Chúng ta vào trong thành.”

Cỡ cá trong hồ quá nhỏ, cũng không dễ bắt, không bằng vào trong thành, hồ nước, bờ sông, luôn dễ hơn ở đây.

https://thuviensach.vn

Vỗ vỗ bụi trên quần, Hà Ninh vừa mới bước, lại dừng lại, quay người nói với Mudy đứng cạnh thằn lằn đen. “Muốn đi cùng không?”

“Hử?”

“Đi bắt cá.” Hà Ninh thấy Mudy kéo khăn đầu trên mặt xuống, vẻ mặt không hiểu, nói tiếp, “Còn có một nơi, tôi muốn để anh xem một chút.”

“Được.” Mudy gọi đội trưởng kỵ sĩ tới, phân phó vài câu, sau khi kỵ sĩ đi, quay sang Hà Ninh, “Đi thôi.”

Ký ức của Mudy về Vu thành tới từ bốn trăm năm trước, không lâu trước vì tìm Hà Ninh, hắn cũng từng tới đây.

Đi trên đường đá phủ đầy cát vàng, nhìn vách tường đổ nát xung quanh, nơi này từng là Vu thành, là nơi đại vu đế quốc ra đời và chết đi. Kẻ âm mưu từng cười điên cuồng tại đây, máu của hắn cũng từng chảy ở đây, vào bốn trăm năm trước…

Hà Ninh và thằn lằn xanh dẫn đường đi trước, Mudy không lên tiếng đi bên cạnh, thằn lằn đen cũng đi theo. Có thằn lằn đen ở đây, các kỵ sĩ sẽ không kiên trì cùng đồng hành với thành chủ.

Đi qua một đoạn tường vây bị gãy, bên tai truyền tới tiếng nước róc rách, trong không khí lan tỏa hương quả, trong đó còn xen tạp tiếng chim chíp của chim.

Tất cả đều quen thuộc như thế.

Hà Ninh quay đầu lại nói với Mudy: “Chính là ở đây.”

Một mạt cười chìm vào trong đôi mắt xanh lam.

Nói chưa xong, nụ cười bên môi đã bị ngậm trong miệng Mudy, cánh tay mạnh mẽ ấn lên eo y, ngón tay thon dài luồn vào mái tóc đen, đỡ sau đầu y,

https://thuviensach.vn

đôi môi đặc biệt mềm mại, hơi thở nóng như lửa, ma sát, liếm mút, đầu lưỡi trơn tuột thò ra, đảo qua khóe môi, men theo kẽ hở giữa hai môi, đẩy mở hàm răng, quấn quýt trong miệng, tránh né, truy đuổi.

Đầu lưỡi nhẹ chạm, lỗ tai và cổ Hà Ninh nổi lên mây đỏ, đầu mơ hồ, căn bản quên giãy dụa.

Rất thoải mái.

Trong nhất thời, ý thức của y chỉ còn ba chữ, khi y tỉnh táo lại, không ngoài ý muốn, trên trán hiện lên ba đường đen. Nên cảm thấy kiêu ngạo vì phản ứng chân thật nhất của mình? Hay là tìm góc nào vẽ vòng? Không thì đi tìm bức tường sụp cụng đầu?

Mudy tách môi Hà Ninh ra, men theo khóe môi, nhẹ liếm dòng tinh thể đã trượt xuống cổ.

Trán cúi xuống kề nhau, khăn đầu dài bị gió thổi lên, tay áo rộng rãi bao trùm cả Hà Ninh.

“Ghét ta làm như thế sao?”

Hà Ninh lắc đầu.

“Vậy là thích?”

Vô thức gật đầu, lại ngừng, nhanh chóng lắc đầu.

Mudy cười, đôi mắt màu lam dường như đã tan hàn băng, dung nhập vào ánh nước mùa xuân, “Thích, đúng không?”

Hà Ninh mở miệng, không có gì để nói. Y có thể phủ nhận, nhưng có cần thiết không? Trên thực tế y quả thật không ghét, chỉ là xoắn xuýt, xoắn xuýt cực phức tạp.

https://thuviensach.vn

“Đừng nghĩ quá nhiều.” Ngón tay thon dài lướt qua tai Hà Ninh, chạm vào khuyên tai màu bạc, giữa bảo thạch đen, một tia hỏa quang vàng ròng đang nhảy nhót, lấp lánh. “Thành thật với bản thân mình, quan trọng hơn bất cứ cái gì.”

Thành thật sao?

Hà Ninh nhìn Mudy, kéo lọn tóc vàng rũ bên mặt, “Mudy?”

“Ừ.”

“Tôi vẫn cảm thấy, anh không bình thường lắm.”

“…”

Quả nhiên, cho dù tính cách thay đổi, linh hồn vẫn là một. Đại vu của hắn, phương thức tư duy vấn đề luôn nằm ngoài dự liệu như vậy.

Mudy buông Hà Ninh ra, thu lại nụ cười, giọng điệu không còn ôn hòa, “Thế này sao?”

“A.” Mudy lạnh mắt khiến Hà Ninh nhớ lại ký ức không tốt, đảo qua roi giắt ở thắt lưng hắn, quay đầu, một tay che mặt, một tay phất phất, “Bỏ đi, anh vẫn như lúc không bình thường thì dễ ở chung hơn.”

Mudy: “…”

Khi hai người nói chuyện, thằn lằn đen đã theo sự chỉ dẫn của thằn lằn xanh, nhảy bõm và nước bắt cá.

Cái gọi là chuyên gia ra tay, được thể hiện hết trên người thằn lằn đen.

Đừng thấy cá bạc giảo hoạt, thằn lằn đen vung vuốt là chuẩn, dùng răng cắn, dùng vuốt chụp, không bao lâu, cá bạc trên bờ đã chất thành núi nhỏ.

https://thuviensach.vn

Biểu hiện của thằn lằn xanh cũng không tồi, nhưng chiến quả so với thằn lằn đen thì vẫn kém một chút.

Đợi khi thằn lằn đen và thằn lằn xanh lên bờ, Hà Ninh an ủi vỗ vỗ thằn lằn xanh, "Anh bạn, đừng để ý, mày vẫn còn trẻ, kinh nghiệm và lực chiến đấu đều cần tích lũy."

Câu an ủi này không ra ngô khoai gì, nhưng tinh thần của thằn lằn xanh lại tốt hơn một chút.

Hà Ninh nổi lửa bên bờ, xiên mấy con cá để đó, nhảy vào nước, lội tới bên bờ hồ, hái xuống hơn ba mươi quả mọc dưới lá dây mây quanh trụ đá, dùng áo bao lại rồi lên bờ.

Mudy ngồi bên cạnh đống lửa, lâu lâu lại trở cá nướng, Hà Ninh cầm một quả màu xanh, tự cắn một miếng, giòn ngọt, bốc một nắm đưa cho Mudy, "Nếm thử đi, mùi vị không tệ."

Mudy không nhận, mà kéo tay khác của Hà Ninh, bỏ quả y đã ăn được một nửa vào miệng, môi lướt qua đầu ngón tay, xúc cảm khác lạ khiến Hà Ninh cứng đờ một chút.

"Thương lượng một chút được không?" Hà Ninh thu tay lại, nhịn không lau đi, muốn bỏ qua cảm giác kỳ quái này, "Có thể đừng như vậy hoài không?"

Mudy gác hai tay lên gối, miệng nhai quả, giống như đang nghiêm túc suy nghĩ một chút, rồi cho Hà Ninh đáp án.

"Không thể."

Hà Ninh nghiến răng, thấy Mudy còn muốn mở miệng, chỉ có thể lấy một xâu cá nướng lên, chặn lời tiếp theo của hắn, "Ăn cá!"

https://thuviensach.vn

Mudy ngây ra một chút, ý vị xâu xa nhìn vẻ mặt Hà Ninh.

“Sao vậy?”

“Không có gì.”

“Vậy ăn cá đi!”

“Ừm.”

Hương cá bay xa, hai người đều không nói gì.

Thằn lằn xanh và thằn lằn đen không thích đồ chín, ăn xong cá lại tới bên hồ ăn quả. Lượng ăn của thằn lằn xanh đã ghê rồi, lại thêm thằn lằn đen, quả trên dây mây rất nhanh bị càn quét sạch, chim tước xám tụ gần đó cũng không dám kháng nghị, ai biết hai kẻ to xác này có xem chúng nó là điểm tâm hay không.

Quả hết rồi, ăn lá, lá sạch rồi kéo dây mây.

Hà Ninh nuốt cá nướng trong miệng, vội nói: “Đừng kéo nữa, kéo đứt rồi sau này không có mà ăn nữa.”

Thấy thằn lằn đen và thằn lằn xanh vẫn kéo dây mây không nguyện ý buông mồm, y bất đắc dĩ thở dài, hóa ra lúc trước thằn lằn xanh muốn trảm tận giết tuyệt dây mây không phải là cá biệt, đây là thuộc tính của chủng tộc.

Ăn cá xong, dập tắt lửa, Hà Ninh đứng lên, duỗi người một cái, thằn lằn xanh còn chưa ăn no, thằn lằn đen cũng vậy.

“Những con cá này quá nhỏ, chúng ta đến nơi bắt được cá lớn.” Hà Ninh vỗ thằn lằn xanh, lại thuận thế vỗ thằn lằn đen một chút, bé lớn xác mắt đỏ này thật ra cũng rất dễ thương.

https://thuviensach.vn

“Thành chủ đại nhân, đi cùng ta đi.” Ăn no rồi, tâm tình Hà Ninh trở nên tốt hơn, giọng điệu cũng trở nên thả lỏng.

“Đi đâu?”

“Thần điện.” Hà Ninh kéo khăn đầu lên, “Nói chính xác một chút, là dưới thần điện.”

Mặt trời đang chậm rãi lặn xuống, tia ráng đỏ rực, bao trùm hoang thành, tạo nên một phiến ráng chiều sau lưng Hà Ninh.

https://thuviensach.vn

NAM VU

Lai Tự Viễn Phương

dtv-ebook.com

Chương 39: Sức Mạnh

Đứng trước thần điện, Mudy hỏi Hà Ninh, “Mang ta tới đây, là vì tin tưởng ta sao?’

Tin tưởng?

Hà Ninh cười cười, “Chỉ cảm thấy nên làm như thế.”

Đi qua hành lang dài dài, trụ đá to lớn càng thêm đổ nát hơn trước. Đi vào đại thính thần điện, họa tiết trên đỉnh vòm khiến thằn lằn đen ngửa dài cổ, mở to miệng, gầm lên một tiếng, giống như đang thị uy. Hà Ninh rất câm nín, phản ứng này sao giống anh bạn của y thế? Quay đầu nhìn thằn lằn xanh, trước kia còn cho rằng vị này lên cơn ngốc, hiện tại xem ra là mình trách lầm nó rồi.

Kêu như thế, chẳng lẽ đại biểu hữu nghị?

Được rồi, Hà Ninh thừa nhận mình cũng lên cơn ngốc.

Trong đại thính thần điện, khuyên tai màu bạc hóa thành quyền trượng, bay lên giữa không, trụ đá bị Hà Ninh phong lại bắt đầu phát sáng, trong tia sáng, từng hàng vu văn bắt đầu hiện lên, hình thành một đồ án cổ xưa. Phiến đá đã kết dính nứt ra, sụp xuống, tảng đá lơ lửng, dừng lại vài giây, sau đó rơi xuống đáy.

Tia sáng tan đi, trán Hà Ninh chảy mồ hôi lạnh, hơi thở có hơi gấp gáp, một cánh tay lớn phủ lên trán y, nhiệt độ ở lòng bàn tay không còn nóng bỏng như thế, lại khiến y lưu luyến không rõ.

https://thuviensach.vn

Bỏ qua cảm giác kỳ quái đột ngột, Hà Ninh đẩy ta Mudy ra, “Chúng ta đi xuống.”

Mudy nhìn Hà Ninh, không nói gì, thu tay lại gật đầu.

Thằn lằn đen và thằn lằn xanh ở lại bên ngoài, Hà Ninh xuống lỗ lõm trước, nói với thằn lằn xanh ngồi xổm trên đất, “Đợi khi tao lên sẽ mang cá cho mày, giúp anh em canh ở đây, đừng để người khác vào.”

Nói xong lại nhìn thằn lằn đen, không cần y đưa điều kiện, chỉ cần một ánh mắt của Mudy, cô nương này đã thành thật rồi.

Hà Ninh xuống trước Mudy một bước, có kinh nghiệm trước kia, y đi theo hướng trong trí nhớ. Hạt châu trên vách tường phát ra ánh sáng dịu nhẹ, nước sông ngầm chảy róc rách, qua một khúc cua, nước sông chảy siết hơn, Hà Ninh nhíu mày, luôn cảm thấy mặt sông rộng hơn, là lỗi giác sao?

Mudy vẫn không nói gì, đi tới chỗ hai con sông ngầm giao nhau, nhìn Hà Ninh, “Đi bên nào?”

“Bên này.”

Hà Ninh biểu thị Mudy lội nước sông, đi tới chỗ mật thất và bộ hài cốt thằn lằn. Còn về bên kia, Hà Ninh không xác định có muốn dẫn Mudy qua không, sau bệ đá chìm dưới nước có gì, y từ đầu tới cuối không cách nào xác định.

“Ani, tao trở về rồi.”

Bộ hài cốt thằn lằn đỏ lặng lẽ nằm đầu dòng sông, trường mâu rớt dưới đất khiến Mudy chú ý. Cong lưng nhặt lên, nhìn vu văn đã mất đi ánh sáng, đôi mắt lam vụt qua một mạt vàng.

Kẻ phản bội.

https://thuviensach.vn

Sau lưng thật lâu không có động tĩnh, Hà Ninh quay đầu, chỉ thấy Mudy cầm trường mâu ứng bên bờ sông, quanh thân dường như có một sức mạnh vô hình đang lưu chuyển, nước sông thoáng chốc nổi lên sóng lớn cao ba mét, tiếng nước ầm ầm, đá vụn từ phần đỉnh rớt xuống, mặt đất bắt đầu rung động kịch liệt.

Ôm chặt hài cốt Ani, Hà Ninh vẫn không thể đứng vững, vẻ mặt mang theo chút run sợ. Y xác định, tất cả đều là do nam nhân trước mắt làm ra. Mudy Burang, sức mạnh của hắn rốt cuộc lớn cỡ nào?

“Mudy?” Tất cả bình tĩnh lại xong, Hà Ninh đã ngồi dưới đất, ngẩng đầu lên, thăm dò: “Vừa rồi anh bị sao vậy?”

“Không sao.” Mudy ném trường mâu trong tay đi, cười ôn hòa, trường mâu rớt xuống đất, không phát ra một tiếng vang nào, chỉ vì trước khi chạm đất, nó đã biến thành bụi phấn đen kịt.

Hà Ninh nhìn nhìn Mudy, lại nhìn trường mâu đã thành bụi, rất muốn nói, dưới tình cảnh này, nụ cười ôn hòa mê người cỡ nào, thấm người thế nào.

Mudy bước tới, đứng bên cạnh Hà Ninh, một tay phủ lên đầu thằn lằn đỏ, trong ngữ điệu mang theo hoài niệm, “Ani, đã lâu không gặp.”

Không hỏi Mudy sao lại biết Ani, Hà Ninh ít nhiều đoán ra được đáp án.

Mình và Mudy đều không mấy bình thường. Chẳng qua, lực chịu đựng và trình độ tiếp nhận của Mudy rõ ràng cao hơn y. Nếu nói trong người mình là hai ý thức tranh đoạt quyền khống chế, Mudy lại hoàn toàn không có phiền não này.

Quả nhiên người không nên luôn so bì người, người nào vật nào cũng có ưu khuyết riêng?

https://thuviensach.vn

Hà Ninh nhíu mày, đỉnh đầu lại hiện ba đường đen, một đàn quạ kêu quang quác bay qua.

Từ khi Hà Ninh rời khỏi đây, không có ai vào mật thất nữa, cuộn da dê và bảng đồng chất thành núi, phủ đầy cát bụi, bên tường bày một phần Hà Ninh đã đọc qua. Lại gần, Mudy dẫm lên một bảng đồng không mấy bắt mắt, nhặt lên xem, phủi bụi trên mặt, sau khi nhìn rõ nội dung phía trên, lặng lẽ cất đi.

Đại vu là tế phẩm của vương tộc, một khi bị Hà Ninh xem được nội dung thế này, hắn không xác định đối phương sẽ có phản ứng thế nào.

Đại vu hiện tại hoàn toàn khác với bốn trăm năm trước.

“Sao vậy?”

“Không có.”

“Thật không có.”

“Ừ.”

Không biết tại sao, Hà Ninh luôn cảm thấy trong giọng nói của Mudy có một chút chột dạ, lẽ nào thật sự là lỗi giác?

“Ta biết nơi này.” Mudy cầm một cuộn da dê lên, mở ra rồi buông xuống, bước lùi vài bước, đứng đúng ngay chỗ ba vu nữ đã chết trước kia, “Bốn trăm năm trước, ta từng tới đây.”

“Từng tới đây?”

“Phải.” Mudy gật đầu, “Ta nhớ được rất nhiều chuyện, trong đó bao gồm nơi này.”

Hà Ninh không xác định nhìn Mudy, thật hay giả?

https://thuviensach.vn

“Nơi này là nơi Ani và các vu nữ canh giữ.” Mudy bước ra mật thất, “Muốn biết đầu nguồn con sông ngầm còn lại cất thứ gì không?”

Hà Ninh nhíu mày, “Cái gì?”

Mudy đưa tay cho Hà Ninh, “Đi cùng ta.”

Vị trí chủ khách thoáng chốc đảo ngược, cho tới vừa rồi, biểu hiện của Mudy cũng không khiến Hà Ninh cảm thấy hắn quen thuộc nơi này hơn mình. Hiện tại, hắn lại nói với Hà Ninh, hắn biết một bí mật khác vẫn luôn vây khốn Hà Ninh.

Hà Ninh rất muốn biết đầu con sông ngầm khác cất cái gì, nhưng lại sợ biết. Giống như phía trước có thứ cực kỳ quan trọng với y, lại gần rồi lại khiến y cảm thấy không nơi trợ giúp, thậm chí là lo âu. Tâm tình phức tạp này, Hà Ninh chưa từng nói với người bên cạnh, ngay cả thằn lằn xanh cũng không có.

Con ngươi màu lam giống như biển sâu, tĩnh mịch, khoan dung, dẫn dắt Hà Ninh bước tới từng bước, đợi y hoàn hồn, đã nắm lấy tay Mudy.

“Không cần sợ.” Mười ngón giao nhau, nhiệt độ cơ thể hai người cũng giao hòa qua đầu ngón tay, âm thanh Mudy chưa từng dịu dàng như thế, “Đi cùng ta, ta sẽ cho em nhìn thấy tất cả.”

Tất cả sao?

Hà Ninh bị động đi tới, lội qua dòng sông lạnh lẽo, tiếng bước chân của hai người vang vọng trong không gian nhỏ hẹp, tim đập như trống bỏi. Mudy muốn cho y biết cái gì? Sắp sửa nhìn thấy thứ gì?

Đầu con sông ngầm, xa hơn trong tưởng tượng của Hà Ninh, y hoài nghi mình đã ra khỏi phạm vi hoang thành rồi.

https://thuviensach.vn

Phía trước tối đen, lỗ lõm trên vách tường càng lúc càng ít, cho dù có, hạt châu trong lỗ lõm cũng đã vỡ nát.

Một khắc nào dó, xung quanh hoàn toàn chìm vào bóng đêm. Hà Ninh nhắm mắt lại, rồi mở ra, con ngươi đen kịt phát sáng như thú săn đêm.

Sức lực nắm trên tay đột nhiên tăng lớn, bước chân hai người dừng lại.

Mudy một tay ấn lên lỗ lõm trên vách đá, chớp mắt, tay đã lún vào trong, âm thanh bánh răng ma sát chói tai vang vọng trong bóng đêm, cả vách đá bắt đầu lún xuống. Đá vụn, bụi bặm, mùi vị nghẹt mũi cùng trào lên, Hà Ninh không chú ý, bị nghẹn ho sặc sụa. Tay áo rộng rãi phủ lên người Hà Ninh, mùi vị quen thuộc lan khắp nơi, Hà Ninh hít sâu một hơi, thoải mái hơn chút.

Đá vụn và cát bụi vẫn không ngừng rớt xuống, có lẽ cũng vài phút, có lẽ qua rất lâu rồi, tiếng vang chói tai dần biến mất, xung quanh lại trở về tĩnh lặng.

Hà Ninh mở mắt ra, trong không gian thuần một màu tối tăm, chỉ còn lại đôi con ngươi nhìn mình chăm chú.

Kéo kéo khóe miệng, y muốn nói gì đó, nhưng lại bị ngón tay chặn lên môi, âm thanh thấp trầm vang lên bên tai, “Xuỵt, đừng nói chuyện.”

Hà Ninh không hiểu, Mudy dẫn y bước qua đá vụn, đi vào trong thạch thất sau vách đá. So với mật thất cất cuộn da dê và bảng đồng, nơi này lớn hơn nhiều, cũng rất trống trải, nhưng sau khi nhìn rõ trong thạch thất rốt cuộc có cái gì, Hà Ninh cứng đờ.

“Đây là?”

“Nhìn thấy rồi chứ?” Mudy đứng sau lưng Hà Ninh, hai tay đỡ vai y, cúi người, lướt qua mặt, âm thanh xuyên qua thời không xa xôi, lưu chuyển

https://thuviensach.vn

trong không gian, “Quen thuộc không?”

Quen thuộc?

Đâu chỉ là quen thuộc.

Hà Ninh bước tới chậm rãi mà kiên định, từng bước đi vào trung tâm thạch thất, nơi đó có một người nằm yên tĩnh, nói chuẩn xác một chút, là một thi thể.

Trên trường bào tuyết trắng nở rộ đóa hoa màu ám đỏ, mái tóc dài màu vàng xõa tung, như gấm lụa bung ra, hai mắt nhắm chặt, bên đôi môi không chút huyết sắc, có một vết máu.

Nếu bỏ qua lồng ngực hoàn toàn không nhấp nhô và làn da tái nhợt xanh xám, thì hắn cứ như đang ngủ, nằm trong mật thất phong kín này, lặng lẽ chờ đợi người có thể lay tỉnh mình tới.

Hà Ninh cúi người, nhẹ vén tóc vàng phủ trên mặt hắn, trước mắt đột nhiên trở nên mơ hồ, ngón tay không thể khống chế run rẩy.

“A…”

Âm thanh nén khàn vang lên trong bóng tối, nước mắt đẳng chát chảy xuống mặt.

Y khóc sao?

Đây là tình cảm của y? Hay là chấp niệm lưu lại từ bốn trăm năm trước?

Dưới trường bào, một lọn tóc đen được nắm chặt trong lòng bàn tay, giống như đang nắm chặt thứ quý giá nhất thế gian.

Hà Ninh che miệng, tim đập cực nhanh, gần như muốn nghẹt thở.

https://thuviensach.vn

Tại sao?

Tất cả là tại sao?!

Nam nhân này từng xuất hiện trong ký ức của y, đế vương tay cầm quyền trượng, vương giả chết dưới âm mưu.

Trường mâu từ sau lưng đâm xuyên thân thể hắn, máu tươi nhuộm đỏ bậc thềm trước thần điện, máu từ đó trào ra, khóe miệng mang nụ cười. Nụ cười của đế vương khiến kẻ âm mưu và kẻ phản bội run rẩy, nhưng lại khiến Hà Ninh bi thương tới mức thở không nổi.

“Nguyền rủa, ta nguyền rủa tất cả mọi người.”

Trong ánh máu, đế vương tóc vàng để lại lời thề cuối cùng trong sinh mạng, kẻ phản bội sẽ bị thần linh trừng phạt, vĩnh viễn đọa vào địa ngục!

Chạm tới máu trên trường bào, từng cảnh tượng lại hiện lên trong đầu.

Vì tránh né truy sát, bộ tộc giả trang chạy vào hoang mạc, trong ánh đao và tiếng cười điên cuồng, vu nữ dùng tất cả bảo vệ lời thề, vào thời khắc cuối cùng của sinh mạng, các vu nữ dùng máu và lời nguyền viết xuống cuộn da dê.

Dưới thần điện, các vu nữ lặng lẽ quỳ trước bệ đá, cắm dao găm vào ngực mình, để mặc máu tươi chảy tràn dưới thân.

“Kẻ phản bội, vĩnh viễn đọa vào địa ngục.”

Âm thanh xa xôi xuyên qua dòng sông thời gian, lại lần nữa truyền vào tai Hà Ninh.

Hà Ninh đau đầu muốn vỡ, đôi tay mạnh mẽ chống đỡ thân thể y. Ngẩng đầu lên, thành chủ tóc vàng cùng đế vương bốn trăm năm trước, hai gương mặt hợp lại trước mặt y.

https://thuviensach.vn

“Mudy?”

Môi bị ngậm vào nhẹ nhàng, không mang theo bất cứ dục niệm nào, chỉ có vui sướng và hoài niệm.

“Ta là Mudy.”

Đôi mắt lam biến thành màu vàng, vảy vàng hiện lên trên mặt, vương giả cuối cùng của đế quốc, chờ đợi đã bốn trăm năm, cuối cùng thành hiện thực.

Quyền trượng màu vàng nổi giữa không trung, khuyên tai màu bạc cộng hưởng, tiếng ong ong tựa hồ cũng mang theo vui sướng.

Đế vương cô độc đã bốn trăm năm dần tan biến, hóa thành ánh sáng, hóa thành bụi cát trong không khí, nhẹ nhàng bao quanh thân Hà Ninh, lọn tóc đen cũng biến mất theo ánh sáng, còn lại chỉ có ký ức và tình cảm vắng lặng bốn trăm năm.

Tất cả xảy ra quá nhanh, nơi đế vương nằm đó, để lại một trường đao đã gãy, chậm rãi dâng lên trong ánh sáng, dung hóa, khảm vào trong quyền trượng màu vàng, kim quang thoáng chốc bùng lên.

Hà Ninh không thể không nhắm mắt lại, sức mạnh lưu động trong thạch thất bỗng chốc tăng mạnh, vô hình mà sắc bén, đủ để tiêu diệt tất cả trong thế gian. Vòng tay ôm y vẫn ấm áp như cũ, không muốn tổn thương tới y chút nào.

Mở mắt ra, khăn đầu của Mudy đã rớt xuống đất, tóc dài màu vàng chạm tới tận gót, vảy vàng giữa chân mày mang tia sáng như lửa, đôi mắt màu vàng ròng, đẹp tới kinh người.

Ngón tay thon dài trắng nõn lướt qua mặt Hà Ninh, vén một lọn tóc đen, đưa tới môi nhẹ hôn.

https://thuviensach.vn

“Đại vu của ta.”

Hà Ninh lúc này mới phát hiện, thay đổi không chỉ có Mudy, còn có mình.

Mái tóc vốn chỉ dài qua eo đã dài tới đầu gối, móng tay sắc bén cũng biến thành thâm đen mang theo ánh sáng, thử sờ sờ mặt, thở phào một hơi, may là không có thêm cái gì.

Cùng lúc này, trong người dường như có thêm một luồng sức mạnh. Tình cảm và ý thức lưu tồn của bốn trăm năm trước cũng đang dung hợp vào từng chút, phẫn nộ, khoái lạc, tức giận, thư thái, tự nhiên vút qua đầu, giống như nó vốn là một phần thuộc về y.

Hà Ninh nhíu mày, lẽ nào mình cũng sắp noi gương Mudy?

Hà Ninh có hơi ngẩn ra, y cũng muốn kết thúc oán hận, tiễn hồn về trời. Như vậy còn có thể tiễn chứ? Lần này như vậy rồi còn có thể tiễn chứ? Nếu thật tiễn đi rồi, y có phải cũng sắp nói tạm biệt với mặt trời mặt trăng rồi không?

Nghĩ nghĩ, trên người chợt mát, trên cổ cảm nhận được đau đớn và tê dại vụn vặt, cúi đầu, phát hiện áo trên đã bị kéo tới tận cùi chỏ.

“Mudy.”

“Hử?”

“Dừng lại.”

“Ừm.”

Đáp ứng rất sảng khoái, miệng lưỡi thì vẫn men theo cổ đi xuống, để lại từng vết tích màu đỏ.

https://thuviensach.vn

Hà Ninh híp hai mắt lại, y đang phiền não đây, vị trước mắt là muốn y càng thêm bực bội sao? “Móng vuốt” sắc bén chậm rãi giơ lên, trong không khí ngưng kết một luồng sát khí, Mudy rất nhanh phát giác được không đúng, nhưng tất cả đã quá muộn rồi…

Trong đại thính thần điện, chấn động đáng sợ gần như lật tung mái nhà, thằn lằn đen và thằn lằn xanh giống như hai quả cầu, theo mặt đất tròng trành nhấp nhô, lục cục lăn tới lăn lui.

Thằn lằn xanh không có gì, dù sao đã quen rồi, thằn lằn đen thì lại cứng đờ mà lăn, từ lúc sinh ra tới nay, nó vẫn chưa có lúc nào nhếch nhác thế này!

Chấn động nhanh chóng lan tràn ra ngoài thần điện, kinh động các kỵ sĩ ngoài thành, một vết nứt thật lớn đột nhiên xuất hiện, mặt đất nứt ra, cả hoang thành bị tách làm hai, dòng sông dưới đất cuộn trào bắn vọt lên, hình thành một bức tường nước dài tới mấy dặm.

Các kỵ sĩ muốn lao vào trong hoang thành nhưng không được, Miya và các cô nương cũng khẩn trương, nhưng đồng dạng không biết làm sao.

Với hoang thành là trung tâm, đồi cát xung quanh như gặp phải bão cát, hồ bán nguyệt bắt đầu sôi sục, các động vật kinh hoảng chạy trốn, cát vàng đáng sợ, tường nước phun lên, vết nứt thật lớn, kiến trúc trong hoang thành cổ xưa một cái tiếp một cái sụp xuống, cát vàng nổi lên lan tràn trong không khí, chặn lại tầm nhìn của mọi người.

“Thành chủ đại nhân!”

“Chủ nhân!”

Lạc đà bắt đầu không chịu khống chế, các kỵ sĩ cũng không lo được nhiều thế, chuyện quan trọng nhất, đầu tiên phải xác định an toàn của thành chủ.

https://thuviensach.vn

Trong lúc lòng nóng như lửa đốt, một tia sáng vàng từ trung tâm thần điện đổ sụp bắn ra, trong tia sáng, Hà Ninh và Mudy an nhiên vô sự, thằn lằn xanh kéo thằn lằn đen theo sát bên cạnh Hà Ninh, có thể nhìn thấy rõ, sau lưng nó đã mọc ra đôi cánh thật lớn, gai xương sắc bén đâm rách vảy giáp, mỗi khi đôi cánh đập một cái, đều sẽ tạo nên một trận cuồng phong.

Đối với cảnh này, tất cả mọi người đều ngây dại.

Miya hai tay giao trước ngực, không ngừng niệm vu văn, các cô nương cũng gục xuống đất cầu nguyện thần linh.

Các kỵ sĩ sau khi kinh ngạc, không tự chủ quỳ một gối, đây là sùng bái đối với sức mạnh.

Còn Hà Ninh đang ở trong ánh sáng vàng lại chìm vào trạng thái ngây ngẩn. Y chỉ là muốn đẩy Mudy ra, thuận tiện cho hắn một đấm, nhưng hiện tại, tất cả khác quá xa dự liệu… rốt cuộc là chuyện gì?

Mudy tay cầm quyền trượng màu vàng, nghiêng đầu, “Ta chưa từng biết, sức mạnh của em lại lớn như thế.”

Hà Ninh: “…”

Y cũng không biết.

Y muốn sống tại đây, thuận tiện sẽ tu sửa những kiến trúc có thể tiếp tục sử dụng, không nghĩ sẽ trùng kiến lại cả thành phố. Tình hình trước mắt thì rõ ràng không khác gì đã phá hủy, kẻ thực hiện còn là y.

Nên nói trời nổi cơn giông bất ngờ, hay là vận rủi chưa từng đi xa?

Đã đổ nát thành như thế, không trùng kiến được không? Mấu chốt là, vàng bảo thạch cướp được từ ổ bọn cướp, đủ không?

https://thuviensach.vn

NAM VU

Lai Tự Viễn Phương

dtv-ebook.com

Chương 40: Tâm

Hoang thành cứ như gặp phải động đất mạnh nhất, hoàn toàn đổ sụp.

Khe nứt cực lớn xuyên suốt đông tây, nước sông phun lên nhấn chìm gần nửa thành trì. Tiếng nước ầm ầm, đường nứt vẫn đang không ngừng kéo dài mở rộng. Tất cả, rất dễ khiến người ta nảy sinh lỗi giác, quốc gia của tử thần đã mở cánh cửa lớn, mời tất cả sinh linh trên nhân thế vào ở.

Miya quỳ dưới đất, không ngừng niệm vu văn cầu nguyện, vẻ mặt các cô nương và ông cháu thợ rèn nhìn Hà Ninh và Mudy, giống như nhìn thần linh.

Các kỵ sĩ quỳ một gối, rất khó dùng từ nào hình dung vẻ mặt của họ lúc này, kinh hãi, quái dị, sùng bái?

Trong ánh vàng, Hà Ninh nhíu mày dính chặt, xây lại hoang thành là một phiền phức, nhưng di cốt thằn lằn đỏ ở dưới đất, bảng đồng và cuộn da dê trong mật thất lại khiến y càng bận tâm hơn. Nước sông ngầm phọt lên, có nhấn chìm mật thất không? Những bảng đồng và cuộn da dê đó có bị nước cuốn đi không? Hà Ninh không thể bảo đảm. Kế sách hiện tại, chỉ có nhanh chóng để nước sông rút đi, nghĩ biện pháp khiến khe nứt dừng lại, mới có thể xác định tình huống thực tế.

Thần điện sụp không sao hết, hài cốt thằn lằn đỏ bị nước cuốn đi, thứ trong mật thất bị mất, mới sẽ khiến Hà Ninh ôm đầu đụng tường.

Nghĩ thế, Hà Ninh bỏ lơ Mudy đứng bên cạnh, đi xuống dưới, thằn lằn xanh theo sát sau lưng, thằn lằn đen dưới vuốt nó mở miệng muốn giãy

https://thuviensach.vn

dụa, nhưng không có tác dụng. Tình hình này đảo ngược một trời một vực với trước kia, thằn lằn đen cường hãn nhưng không có cánh, không biết bay, bị thằn lằn xanh kéo lên không, chắc chắn phải nằm ở thế yếu.

Khi Hà Ninh đáp xuống, kim quang trên không cũng phân ra thành từng đường cong, bay tới chỗ màn nước đang phun liên lục không nghỉ. Kim quang yếu dần, trong màn nước phản chiếu bộ dáng hiện tại của Hà Ninh.

Áo trên và quần dài màu vàng nâu bị gió tốc lên, mái tóc dài đen múa may theo gió, đôi mắt sâu thẳm như bảo thạch thuần túy. Trên tai trái, máu tươi men theo khuyên tai chảy xuống, giữa bảo thạch màu đen như có một ngọn lửa đang thiêu đốt nhảy nhót.

Hà Ninh vẻ mặt nghiêm túc, văn tự khắc sâu trong ký ức, đang không ngừng tuôn ra khỏi miệng.

Đại vu tóc đen mở rộng đôi tay, vu văn chuyển vòng quanh người, từ vô hình biến thành hữu hình, từ trong suốt thành nhuộm đỏ máu.

Trong không khí lan tràn sức mạnh tới từ cổ xưa, âm điệu viễn cổ, tiếng ngâm mờ mịt, kéo dài, linh hoạt kỳ ảo.

Kim quang và vu văn xoay quanh người Hà Ninh dần biến thành một vùng sáng, tựa như một con rồng vàng, múa may chao liệng trên không, ngửa đầu gào thét. Trong hoang thành cuộn lên sóng lớn cuồn cuộn, trong không trung nổi lên từng cụm mây đen, tiếng ngâm vẫn chưa dừng lại, mặt đất rung động, cuồng phong tứ bề, cuốn cát đất và đá vụn, khe nứt kia lại từng chút một khép lại theo nhịp điệu của rồng vàng, trong tiếng ầm ầm, cuồng phong dần ngừng, màn nước yếu đi, cát vàng không còn lưu động.

Mudy một tay ấn lên trán, vảy vàng ẩn hiện, đôi người màu lam biến thành con ngươi dọc màu vàng, khác với khi nghe được tiếng trống, vu văn Hà Ninh ngâm giống như từng sợi xích, trói chặt toàn thân hắn, không thể giãy thoát. Sức lực ngưng tụ trong người, lan tới tứ chi bách cốt, siết chặt

https://thuviensach.vn

quyền trượng, dục vọng hủy diệt không ngừng dâng cao, nhưng lại giống như có sức mạnh vô hình khống chế, chỉ cần bước một bước là máu chảy thành sông, nhưng sức mạnh này đang vây khốn hắn, khiến hắn không thể động đậy một chút.

Dần dần, sông ngầm rút xuống đất, mặt đất nứt ra được vu lực khép lại, thần điện sụp đổ và các kiến trúc bị chôn vùi thì không thể hồi phục, nhưng dù là thế, Hà Ninh cũng thở phào một hơi. Nhà cửa không còn có thể xây lại, còn vết nứt này, cả ngày phun nước mới là vấn đề.

Sau khi vết nứt khép lại, dưới đống đổ nát của thần điện vẫn còn để lại lỗ thông xuống mật thất. Hà Ninh rất muốn lập tức đi xuống xem thử một chút, nhưng thân thể không cho phép, sức lực như thể bị rút đi đột ngột, trước mắt tối đi, tay chân mềm nhũn, không khống chế được ngã ra sau.

Thằn lằn xanh ném thằn lằn đen dưới vuốt đi, đập cánh muốn tới đỡ Hà Ninh, không ngờ, gió do cánh tạo nên lại thổi Hà Ninh đi càng xa, phiêu a phiêu, giống như con diều bay giữa không trung, cách mặt đất càng lúc càng xa.

“Anh bạn, làm vậy không đúng đâu!”

Cứu mạng, không phải đòi mạng. Sai một ly, đi một dặm đó!

Hà Ninh muốn khóc, đừng hại người thế được không? Toàn thân y không còn sức lực, căn bản không thể khống chế vu lực, độ cao hiện tại, rớt xuống chỉ có con đường chết. Cảm giác không thể làm gì của đại vu bốn trăm năm trước, Hà Ninh coi như đã thể nghiệm sâu sắc. Một khắc trước còn bá khí hiên ngang, một khắc sau đã phiêu bay trong gió, khoảng cách có thể đừng lớn vậy không? Âm mưu của kẻ phản bội sở dĩ có thể thành công, thể chất bi ai này của đại vu cũng chiếm phần lớn nguyên nhân đúng không?

Thằn lằn xanh lại bay tới, mỗi khi nó tiếp cận, Hà Ninh lại thấy rợn sống lưng, điều đó có nghĩa là y sắp bay cao hơn, trôi xa hơn.

https://thuviensach.vn

Người dưới mặt đất, mở mắt nhìn cảnh trên trời, toàn thể rớt quai hàm, rất lâu không khép lại được.

Cầu khẩn của Miya cũng biến điệu, thần linh, đại vu vĩ đại, rốt cuộc làm sao vậy?

Gió thổi vù vù bên tai, Hà Ninh xuyên qua tầng mây, chỉ cảm thấy mình đang rất gần mặt trời. Thằn lằn xanh thì càng tới càng gần, Hà Ninh nhịn không được run rẩy, câm nín nghẹn ngào, anh bạn, thật sự muốn đưa y lên cùng mặt trời thương nhau giết nhau sao?

Trong bi thương, Hà Ninh lại bay lần nữa.

Bay được nửa chừng, thân thể được cuốn vào một vòng tay quen thuộc, quyền trượng màu vàng hóa thành trường đao, mãnh liệt vung lên, tạo nên một trận cuồng phong khác, trực tiếp thổi thằn lằn xanh đi.

Một vòng, hai vòng, ba vòng, cục thịt màu xanh lăn lộn giữa trời, trong đôi mắt lớn là vòng nhang muỗi, mười mấy giây sau, rơi thẳng tự do.

“Aya!”

Hà Ninh bị dọa giật nảy, không kịp suy nghĩ, đã muốn lao tới chỗ thằn lằn xanh, nhưng thân thể lại bị ôm chặt, không thể động đậy.

“Mau cứu nó!”

Sự nóng ruột của Hà Ninh biểu đạt rõ trong lời nói, cánh tay Mudy ôm càng chặt hơn, lúc này, hắn càng muốn giết nó!

Một khắc cuối cùng trước khi ngã thành cái bánh thịt, thằn lằn xanh cuối cùng hồi phục ý thức, dùng sức đập cánh, bình an tiếp đất, ngửa cổ lên nhìn trời gầm mấy tiếng, giây tiếp theo lại bị thằn lằn đen bổ nhào lên lưng, bất

https://thuviensach.vn

luận là thằn lằn đen hay thằn lằn xanh, đều có thiên tính ghi thù. Vừa rồi thằn lằn đen bị thằn lằn xanh ném bay, thù này phải báo! Lập tức báo!

Nhìn thằn lằn xanh và thằn lằn đen lăn thành một cục, Hà Ninh ngược lại thở phào một hơi, còn có thể đấu đá, chứng minh không bị thương.

Cảm xúc căng chặt được buông lỏng, mệt mỏi và vô lực trong người lại trào lên, tai trái ấm nóng, thì ra là Mudy đã ngậm lấy, liếm đi vết máu xung quanh.

Hà Ninh tránh một chút, không tránh được, cằm còn bị nâng lên, bị bức nghiêng đầu, môi bị ngậm lấy, rất đau. Mudy khống chế lực đạo, không cắn rách, nhưng khẳng định để lại vết.

Đau đớn khiến Hà Ninh nhíu mày, nhưng vô lực phản kháng, chỉ có thể để mặc hàm răng bị tách ra, đầu lưỡi tiếp xúc, vị tanh ngọt tràn vào khoang miệng.

“Ưm…”

Bản năng dẫn dắt cơ thể, không tự giác nuốt lấy. Cổ họng lên xuống ừng ực, bị ngón cái mạnh mẽ ấn lấy, ma sát, một cơn hưng phấn khó nén bắt đầu lan tràn trong người Hà Ninh.

Nhiều hơn, y muốn nhiều hơn.

Sức lực đã mất có dấu hiệu hồi phục, Hà Ninh ôm cổ Mudy, ngửa đầu, chủ động ngậm lấy chiếc lưỡi luồn vào, hôn càng sâu.

Đôi mắt đen khẽ híp, phong tình và biếng nhác.

Trước khi hơi thở cạn kiệt, Mudy buông môi Hà Ninh ra, dịu dàng lưu luyến không nỡ, đầu lưỡi đảo qua khóe miệng Hà Ninh, dẫn lên một tia máu..

https://thuviensach.vn

Thân thể bị ôm chặt, bên tai Hà Ninh truyền tới tiếng tim đập mạnh mẽ và âm thanh hơi khàn, “Đừng tùy ý sử dụng vu lực lớn như thế nữa, đặc biệt là khi không có ta ở bên cạnh.”

Ngón tay thon dài dịu dàng lướt qua tóc, Hà Ninh không nói gì, chỉ gật đầu, vô thức cọ cọ trường bào, nhiệt độ cơ thể của Mudy xuyên qua trường bào truyền tới, kém một chút, chỉ kém một chút, y đã xé bào cắn lên rồi.

Hà Ninh vỗ mạnh lên mặt, cắn răng, cố gắng bình ổn xao động trong người. Nếu thật sự cắn, hậu quả tương đối nghiêm trọng.

Mudy thu quyền trượng lại, mang Hà Ninh trở về mặt đất. Nhìn bề ngoài không nhận ra, nhưng mới vừa rồi, sức lực của hắn cũng tiêu hao cực lớn.

Mọi người vẫn quỳ xổm dưới đất, đầu gần như vùi trước ngực, khi Mudy đảo mắt qua, mọi người phát thệ với thần linh, vừa rồi mình cái gì cũng không thấy!

Thằn lằn xanh và thằn lằn đen đang đánh nhau náo nhiệt, tuy vóc dáng chênh không ít, nhưng có cánh, thằn lằn xanh không còn là bên chịu đánh nữa.

Hà Ninh đứng vững lại, ném lúng túng và mờ ám ra sau đầu, gọi Miya tới, bảo cô dẫn các cô nương vào trong hoang thành gom cá. Nước sông ngầm rút rồi, để lại không ít cá bạc bị tạt lên, đủ cho mọi người ăn một bữa.

“Cẩn thận chút, đừng để bị cắn.”

Cá bạc dưới sông ngầm rất hung hãn, mỗi con đều có hàm răng nhọn.

“Vâng, chủ nhân.” Miya cong lưng, triệu tập các cô nương cầm túi và dây thừng vào hoang thành. Hà Ninh phát hiện, thái độ của cô đối với mình trở nên càng cung kính hơn. Nếu trước kia chỉ đơn thuần là quan hệ ‘cấp

https://thuviensach.vn

trên cấp dưới’, hiện tại lại có thêm một vài thứ. Nhưng rốt cuộc có thêm cái gì, nhất thời Hà Ninh cũng không nói rõ được.

Các cô nương đi khỏi, các kỵ sĩ bắt tay dựng lều, chỉnh lý doanh trại. Vết nứt vừa rồi không chỉ hủy phần lớn kiến trúc trong hoang thành, mà cũng làm sụp rất nhiều lều.

Ông cháu thợ rèn chạy tới giúp đỡ, Hà Ninh đã nghe qua Miya nói chuyện của ông thợ rèn, nghĩ kỹ, mỗi người đều có bí mật thuộc về mình, chỉ cần ông thợ rèn không phải là do thần điện Ortiramhs phái tới, cũng không có ác ý gì với mình, ông ta hiểu nhiều, như vậy đối với y chỉ tốt chứ không có gì xấu.

Nhân lúc người khác bận rộn, Hà Ninh lại đi vào thần điện, men theo lỗ thủng đi xuống, trên vách đá còn để lại dấu vết bị nước xối qua, rất nhiều hạt châu trong lỗ lõm cũng biến mất tiêu, ánh sáng trong thông đạo giảm đi rất nhiều. Mặt sông trở nên rộng hơn, mực nước cao hơn, Hà Ninh chỉ có thể lội nước mà đi. Thể lực còn chưa hồi phục hoàn toàn, nước sông lạnh lẽo khiến y cảm thấy không thoải mái, Mudy dường như biết trong lòng y đang nghĩ gì, cúi người ôm Hà Ninh lên.

“Đừng động.”

Âm thanh thấp trầm vang vọng trong không gian u ám, Hà Ninh chép chép miệng, y nhận tình, tôn nghiêm đàn ông gì đó không thể xem như cơm ăn, y chỉ muốn mình thoải mái hơn một chút.

Nước sông lạnh lẽo không có bất cứ ảnh hưởng nào với Mudy, tốc độ đi lại còn nhanh hơn Hà Ninh tự đi.

Bộ xương của thằn lằn đỏ vẫn an nhiên nằm ở đầu nguồn sông, cửa đá của mật thất đã đóng chặt, nghĩ tới nước sông đã quá đầu gối, Hà Ninh không mở cửa đá ra, cuộn da dê và bảng đồng bên trong chắc vẫn còn hoàn hảo. Một gian mật thất khác, Hà Ninh không đi, nơi đó đã trống rỗng rồi.

https://thuviensach.vn

Mudy mang Hà Ninh đi lên, trở về phế tích thần điện. Đứng cạnh trụ đá đã đổ sụp, Hà Ninh dùng chút vu lực còn lại phong kín lối vào, sắc mặt lập tức tái nhợt. Mudy lại muốn hôn y, nhưng bị Hà Ninh che miệng.

“Tôi vẫn khỏe, không sao.” Hà Ninh cười cười, tại sao Mudy đút máu cho y, y hiểu, “Thật đó.”

Mudy nhìn y, cánh tay thu chặt, đầu vùi vào giữa cổ Hà Ninh, rất lâu không nói gì.

“Đừng khiến ta lo lắng.”

“Ừ.”

Các kỵ sĩ và cô nương hành động rất nhanh, khi hai người quay lại doanh trại, lều đã dựng xong, cá cũng đã gom về.

Nhóm lửa, Miya lại nấu canh cho Hà Ninh, nồi canh lần trước khiến Hà Ninh vẫn còn sợ hãi, sau khi liên tục xác nhận nồi canh cá này không có thêm dược liệu gì đặc biệt mới dám ăn.

Thằn lằn xanh và thằn lằn đen cuối cùng cũng đánh mệt rồi, tuy nói là đình chiến, nhưng miệng ngậm cá, còn mắt thì trừng đối phương.

Mudy ngồi bên cạnh Hà Ninh, dùng dao găm cắt một mớ tóc dài, tóc vàng vốn dài tới gót chân hiện tại chỉ qua eo. Hà Ninh liếc mắt nhìn, nắm tóc mình lên, lại một thứ không thể so sánh, bất kể y cắt tóc ngắn cỡ nào, rất nhanh sẽ hồi phục như cũ.

Nghĩ tôi cũng muốn rơi nước mắt, Hà Ninh dứt khoát không nghĩ nữa, dùng gân thú cột tóc lại, cầm con cá nướng lớn nhất, bắt đầu ăn.

Đang ăn, tóc vàng bện thành sợi đột nhiên xuất hiện trước mặt, Hà Ninh ngẩng đầu, vẻ mặt không hiểu.

https://thuviensach.vn

“Cho tôi?” Cho y một nhúm tóc làm gì?

“Ừ.” Mudy nhìn tay đang cầm cá nướng của Hà Ninh, đứng lên đi ra sau lưng y, cột tóc vàng vòng quanh trán Hà Ninh, dùng xích bạc buột chặt, giống như trang sức dùng tơ vàng bện thành.

Hà Ninh đưa tay muốn sờ, lại bị giữ lấy cổ tay, đầu lưỡi liếm qua bên trong cổ tay y, “Đừng lấy xuống.”

“Ừm.” Đối với chuyện Mudy hở chút là liếm y, Hà Ninh đã tê liệt, nói chính xác hơn là quen rồi. Bảo đeo thì cứ đeo thôi, lắc lắc đầu, không thấy trở ngại, người họ Hà nào đó tiếp tục ăn cá.

Thói quen quả thật là một thứ đáng sợ.

Thấy Hà Ninh không phản đối, Mudy cong khóe miệng, cắt một lọn tóc của Hà Ninh, trở về cạnh đống lửa tết vào tóc mình. Giữa tóc vàng có quấn màu đen, được xích bạc và bảo thạch cột chặt, không cấn chút nào.

Động tác ăn cá của Hà Ninh dừng lại, vẻ mặt có chút khó hiểu, rốt cuộc không nói câu nào, ném xương cá, lấy con cá khác.

Ăn xong ba con cá nướng, tóc đen bị Mudy cắt đã hồi phục độ dài trước đó, Hà Ninh cũng không để ý, đến bên hồ rửa tay, nhìn bóng đổ trong nước, tóc vàng chắn giữa trán, rất chói mắt. Tiện tay đập bọt nước, bóng trong hồ không còn rõ nữa. Hà Ninh thỏa mãn rồi, đứng lên, đột nhiên nhớ ra gì đó, bắt đầu lục tìm trong lùm cỏ, rất nhanh phát hiện ra dây dưa quen thuộc, thuận theo dây mò mấy quả dưa hấu vỏ xanh vằn đen.

“Tìm được bảo vật rồi!”

Nhớ tới mùi vị của loại hưa hấu này, Hà Ninh cười híp mát, móng tay sắc bén nhẹ nhàng cắt đứt cuống dưa, ôm hai trái đi về hướng lều. Thằn lằn

https://thuviensach.vn

xanh đi theo bên Hà Ninh trực tiếp bỏ luôn dưa lẫn cuống vào miệng, rất rõ ràng, nó cũng rất thích mùi vị của dưa này.

Miya nhìn thấy dưa hấu Hà Ninh mang về, tràn đầy kinh ngạc, cô và các cô nương tìm trong ốc đảo nửa ngày, cũng không phát hiện dưa hấu.

Hà Ninh lại không lo nhiều vậy, nói cho Miya và các kỵ sĩ vị trí của dưa hấu, rồi đi tới bên lều của mình ngồi xuống, đấm một cái bổ dưa hấu ra, vừa định đưa vào miệng, lại dừng, giao một nửa quả dưa cho Mudy.

“Ăn không?”

“Cho ta?”

“Ừ.”

“Cảm ơn.”

“…”

“Sao vậy?”

“Anh khách khí như vậy, tôi không quen, nói chuyện bình thường chút đi.”

“…” Hắn không bình thường chỗ nào?!

Trăng treo cao, Hà Ninh banh tứ chi nằm trên thảm, một tay gác lên trán, thoải mái thở ra.

Giây tiếp theo, ánh mắt đột nhiên bị nam nhân trên người che mất, bím tóc vàng rũ xuống, Hà Ninh túm lấy, mở miệng nói: “Tôi muốn ở lại đây.”

“Ở lại?”

https://thuviensach.vn

“Ừ.” Hà Ninh buông tay ra, trong giọng nói là kiên định, “Tôi muốn xây lại Vu thành, Ortiramhs không nên tiếp tục tồn tại.”

“Cần ta ở lại không?”

“Không cần.” Hà Ninh lắc đầu, “Chẳng qua, quả thật muốn xin anh giúp đỡ.” Vật liệu và nhân lực xây thành đều cần Mudy giúp. Trong tay y có bảo tàng dưới núi, nhưng những cái khác thì không có gì. Dựa vào Miya và những cô nương đó, lại thêm hai thợ rèn, dựng lều, dựng một hai gian nhà tranh không vấn đề, nhưng xây thành? Đùa à.

“Chỉ cần giúp đỡ?” Mudy nhướng một bên mày, “Ta có thể đưa điều kiện không?”

“…”

“Không được sao?”

“… Được.”

“Vậy tốt.” Ngón tay thon dài vén mở cổ áo Hà Ninh, âm thanh bình tĩnh khiến Hà Ninh nảy sinh lỗi giác rằng Mudy đang nói một chuyện vô cùng bình thường, “Ta muốn em.”

“…” Quả nhiên đủ thẳng thắn.

Đôi môi trượt xuống vai và xương quai xanh, cuối cùng dừng lại ở vị trí trái tim, đặt xuống nụ hôn thành kính nhất.

“Đại vu của ta, ta sẽ vì em dâng lên tất cả.”

Dùng máu và sinh mạng của kẻ phản bội trải đường, đưa tất cả thế gian tới trước mắt em.

Chỉ có em, thuộc về ta.

https://thuviensach.vn

Giọng nói thấp trầm vang vọng trong bóng tối, nhẹ nhiễu loạn nhịp tim Hà Ninh.

Trong ánh mắt kinh ngạc của Hà Ninh, Mudy nâng tay y lên, hôn vào lòng bàn tay, ngậm ngón tay vào miệng.

Xúc cảm dịu mềm quấn lấy đầu ngón tay, run rẩy lan truyền toàn thân từ mỗi chỗ được tiếp xúc, sợ hãi, cùng một chút vô thố, Hà Ninh không thể khống chế nhịp tim của mình, cũng không thể phủ nhận tim đập thình thịch trong một thoáng.

“Có thể cho ta không?” Mudy nhìn Hà Ninh, vảy vàng ẩn hiện giữa chân mày, gương mặt tuấn tú mị hoặc, như ma quỷ mê đắm thế nhân, “Tim của em, tất cả của em, có thể cho ta không?”

Con ngươi vàng khẽ híp, hôn theo cổ tay đi lên, áo trên bị cởi ra, vò thành một cục, nhiệt độ lòng bàn tay đảo qua bụng và eo Hà Ninh, âm thanh thấp trầm liên tục truyền tới, mê hoặc y, dẫn dụ y, bức bách y.

Mê loạn tâm trí y, trầm luân trong dụ hoặc, chìm sâu trong mị diệm.

.

“Cho ta, tim của em, tất cả của em đều cho ta, đại vu của ta…”

https://thuviensach.vn

NAM VU

Lai Tự Viễn Phương

dtv-ebook.com

Chương 41: Sự Bá Đạo Của Hà Ninh

Cổ tay bị nắm chặt, ấn lên đỉnh đầu, Hà Ninh có thể giãy ra, nhưng y không làm vậy. Trong bóng tối, hơi thở lướt qua cổ càng thêm nóng bức, đôi mắt màu vàng, nóng phỏng tay người, gần như muốn hòa tan y.

Thân thể càng lúc càng nóng, hưng phấn lan từ đốt cuối xương sống dần lên, khô khàn khó nén khiến y không tự chủ liếm khóe môi.

Eo bị ôm siết, chân bị cường thế tách mở, trường bào sớm đã tản mác, da thịt tiếp xúc, trong lúc ma sát dấy lên ngọn lửa nóng bức, đây là một cảm giác rất kỳ diệu, cũng rất khó dùng lời để diễn tả.

Hà Ninh cắn môi, ngẩng đầu lên, cổ bị cắn mạnh, mút lấy.

Tê dại, đau đớn, từ nơi bị môi lưỡi tiếp xúc bắt đầu lan tràn ra từng tấc thịt.

Mudy giống như một con báo đang muốn chinh phục bạn lữ, cường thế, cuồng nhiệt, không biết thỏa mãn. Chỉ đáng tiếc, người bị hắn ấn cũng không phải là người dễ bảo.

Thân thể càng lúc càng nóng, hơi thở trở nên càng gấp rút, ánh mắt Hà Ninh lại trở nên chuyên chú, trong mê loạn có một chút thanh tỉnh. Khi Mudy đỡ lưng y lên, đầu lưỡi liếm lên xương quai xanh, đột nhiên dùng lực giãy cổ tay ra, ấn lên vai Mudy, chân vòng quanh eo hắn, dùng lực xoay người, vị trí hai người thoáng chốc đảo ngược.

https://thuviensach.vn

Mái tóc dài phủ lên lưng Hà Ninh, cũng phủ lên người Mudy. Giống như một dải lụa vô giá, mềm mại, trơn láng, khiến người thích không buông tay.

Mudy kéo một lọn tóc đen đưa lên môi, cắn lấy, môi đỏ tựa máu, đôi mắt màu vàng càng giống như lửa nóng.

Hà Ninh ngồi trên eo Mudy, tay ấn trước ngực hắn, học theo hắn làm với mình vừa rồi, ngón tay vuốt qua, khống chế nam nhân đang bị mình áp.

Lòng bàn tay dừng lại vị trí trái tim, Hà Ninh cúi người nhẹ hôn một cái, hơi thở cũng nóng lên.

“Tim tôi cho anh, vậy tim anh thì sao?” Con ngươi màu đen nhẹ nâng, khóe mắt mang theo rặng đỏ động tình, xinh đẹp mà mê người, “Cho tôi chứ?”

Mê hoặc trong phong tình lúc này, Mudy đang muốn ấn Hà Ninh xuống dưới mình liền dừng lại. Nằm ngửa, ôm quanh cổ Hà Ninh, cánh tay dùng lực, kéo y để tầm mắt hai người bằng nhau, hai môi nhẹ chạm, nắm chặt tay Hà Ninh, mang ngón tay y nhẹ vuốt qua mặt, cổ mình, đi thẳng xuống.

“Ta là của em.” Ngữ khí thành khẩn, người trước mắt giống như là tất cả tín ngưỡng của hắn.

Hà Ninh chưa từng biết, con ngươi dọc vốn nên lạnh lẽo khiếp người, một khi dung nhập ý cười và dịu dàng thì lại đẹp như thế, khiến người ta muốn cất nó vào sâu nhất trong đáy lòng, bí mật cất kỹ.

“Của tôi sao? Toàn bộ?”

“Toàn bộ, tất cả của ta đều là của em.” Mudy ngẩng đầu, hôn như cắn lên cổ Hà Ninh, mái tóc đen rũ lên vai bị hắn ngậm vào miệng, “Ta xin thề, đại vu của ta.”

https://thuviensach.vn

“Gọi tôi Hà Ninh.” Cơn nóng phiền người lại lần nữa từ nơi tiếp xúc lan tràn toàn thân, Hà Ninh đạt được đáp án mình muốn, cong môi lên, nhưng vẫn giữ lại một tia thanh tỉnh cuối cùng, kéo tóc Mudy, khi dùng sức, kéo bung bím tóc, tóc đen và tóc vàng quấn nhau bị mở ra, giống như đóa hoa đang nở rộ trong bóng tối.

“Hà Ninh?”

“Hà Ninh.” Trong đôi mắt đen bùng lên ngọn lửa u ám hơn, Hà Ninh hôn lên môi Mudy, lực đạo không thua kém sự hung hãn của hắn chút nào. Môi răng ma sát, trao đổi hơi thở với nhau, trong không gian nhỏ hẹp lại nổi lên nhiệt nóng ngập trời.

“Nhớ kỹ!” Hà Ninh ngẩng đầu lên, đôi mắt màu đen nhìn chăm chăm đôi mắt màu vàng, giống như dã thú đang vây khốn con mồi, móng tay lướt qua cổ Mudy, “Nhớ rõ người hôn anh là ai, nếu không hậu quả sẽ nghiêm trọng, biết chưa?”

Vì động tình mà giọng hơi khàn đi, nhưng trong giọng điệu lại đầy vị đạo uy hiếp.

Tính cách Hà Ninh có thể nói là ôn hòa, nhưng trong cốt tủy thì cũng có bá đạo thuộc về phái mạnh.

Động tâm vì một nam nhân, quấn quýt giao triền, là chuyện y chưa từng nghĩ tới trong suốt hai mươi bốn năm nhân sinh. Người bốn trăm năm trước kia, bất kể chỉ là một chấp niệm chạy vào người hay là tiền thế, đều không thể nào thay thế y hiện tại.

Y là Hà Ninh, cho dù trở thành đại vu, y cũng là Hà Ninh! Bất luận tình cảm của Mudy là vì đâu mà có, nhưng muốn có tim của y, thì chỉ có thể dùng tim của hắn để trao đổi, nếu không Hà Ninh tuyệt đối không bỏ qua cho hắn!

https://thuviensach.vn

Cho là y sẽ giống đại vu bốn trăm năm trước kia vô tư hiến dâng sao? Nghĩ thật đẹp!

Y đã động tâm với người nam nhân tên Mudy, không có lý do, cũng không tìm được lý do, vậy thì, trong mắt Mudy chỉ có thể nhìn thấy y, là Hà Ninh. Đã kéo y xuống lốc xoáy này, thì đừng mơ có thể toàn thân mà lui.

Cắn không rớt miếng thịt nào, thì cũng phải uống chút máu!

Được rồi, đây là ví von, trên thực tế y không hung hãn như thế… có lẽ.

Hà Ninh cúi nhìn Mudy, vẻ mặt và giọng nói chưa từng cường thế như vậy bao giờ, “Tên của tôi là Hà Ninh, đặc biệt vào lúc này, đừng gọi sai.”

Trong lúc nói, ngón tay vén mái tóc đen rũ trước trán, mồ hôi trượt xuống góc trán và gương mặt, nét hồng ở khóe mắt, ý cười trên khóe môi, càng thêm mê người.

Mudy dùng cùi chỏ chống đỡ người, lòng bàn tay phủ lên lưng Hà Ninh, hôn mạnh lên vai Hà Ninh, chồng lên dấu vết đã để lại trước đó.

“Hà Ninh.”

Ngữ điệu thấp trầm, khàn khàn, mang theo nóng bức, như gió nóng cuốn qua sa mạc, khuấy động cõi lòng.

Nụ cười trên mặt Hà Ninh càng đậm, cong gối ngồi quỳ hướng ra sau, cánh tay để trước cổ Mudy, nâng cằm hắn lên, trán kề nhau, “Gọi đúng rồi, tôi sẽ thưởng cho anh.”

Thanh niên tóc đen cười như yêu tinh, hoàn toàn khác trước kia. Không chỉ khiến kẻ nhìn thấy tim đập thình thịch, có lẽ ngay cả Hà Ninh cũng không hiểu rõ mình lắm.

https://thuviensach.vn

Mudy ngẩng đầu, để mặc Hà Ninh hôn lên môi hắn, tay men theo eo Hà Ninh trượt xuống, vuốt qua độ cong mê người, dừng lại, thăm dò.

Chân mày Hà Ninh nhíu chặt, tay để trên vai Mudy cũng thoáng chốc dùng sức, móng tay sắc bén bị móng vuốt đột ngột hiện lên cản lại, trượt qua, phát ra tiếng vang như kim loại ma sát.

“Ưm…”

Tầm nhìn lại bị đảo lộn lần nữa, Hà Ninh cắn môi, buông lỏng cơ thể, nhưng vẫn không chống được sợ hãi khi đối diện lần đầu và đau đớn đáng sợ.

Nóng quá, nóng tới mức gần như muốn thiêu rụi y.

Bản năng khiến y bài xích nhiệt độ đang xâm nhập cơ thể, nhưng thân thể lại càng thêm nóng cháy.

Mudy cũng không dễ chịu gì, cánh tay chống bên cổ Hà Ninh, mồ hôi thấm ướt mái tóc, không muốn tổn thương y, chỉ có thể khắc chế bản thân, nhưng khi Hà Ninh cắn mạnh lên hầu kết hắn, hắn bị bức vào góc chết, ý chí bắt đầu tan rã phân tách.

Đau đớn khiến Hà Ninh nhíu mày, khát cầu lại càng thêm giày vò người.

Hà Ninh cắn cổ và vai Mudy, ôm lưng hắn, trong âm thanh mang theo âm khàn khiến y cũng thấy xa lạ: “Tôi không sao, anh có thể… a!”

Tia lý trí cuối cùng của Mudy hoàn toàn bị dục niệm chinh phục thay thế, âm thanh Hà Ninh biến thành vụn vỡ.

Thân thể nóng bừng, phần lưng ma sát với thảm, mồ hôi từng chút từng chút thấm ướt toàn thân y.

https://thuviensach.vn

Tầm nhìn đang không ngừng lắc lư, một khắc nào đó, đỉnh lều đột nhiên biến thành mái vòm có khắc họa tiết tinh mỹ, mũi không còn ngửi được hương cỏ xanh, mà là nhang thơm đã từng được đốt trong phủ thành chủ.

Thứ duy nhất không đổi, chỉ có tóc vàng như lưới nhện quấn lấy mình, và sức mạnh như muốn xé nát y, nuốt chửng vào bụng.

Hà Ninh quay đầu lại, răng cắn lên môi, một tia máu tươi chảy xuống, cùng mồ hôi, hoặc có lẽ là nước mắt dung hòa vào nhau, được dịu dàng liếm đi.

Lực đạo hung hăng thì không chút giảm bớt, trong ý thức mơ màng, Hà Ninh không biết đã qua bao lâu, mỗi khi y mệt mỏi muốn ngủ, lập tức sẽ bị nhiệt tình càng đáng sợ hơn cuốn lấy, lôi kéo cường thế lập tức sẽ kéo y khỏi mộng đẹp.

Hà Ninh cảm thấy có chút hối hận, vì đạt được thứ mình muốn, trả giá như thế có phải là quá lớn không?

Tiếp tục như thế, y còn có thể nhìn thấy mặt trời ngày mai không…

Dưới hai vầng trăng sáng, gió đêm thổi qua đại mạc hoang vu, luẩn quẩn, đàn sói sa mạc đang truy đuổi linh dương, động vật săn đêm tới bên hồ bán nguyệt uống nước, cảnh giác nhìn lều được dựng gần ốc đảo.

Đêm nay Hà Ninh đã định là không thể ngủ, chỉ có thể cầu nguyện ngàn vạn lần đừng vì thế mà tráng liệt. Nếu không, thực sự quá mất mặt.

Màn đêm tan đi, ánh mặt trời rọi đỏ đường mặt đất.

Các kỵ sĩ trực đêm ngáp dài, tối qua rất khó chịu, so với lúc bị mãnh thú vây trong hoang mạc còn khó chịu hơn.

https://thuviensach.vn

Các cô nương bắt đầu chuẩn bị cơm sáng, Miya lại nấu canh cho Hà Ninh, bên trong có thêm hai gốc cỏ khô, đối với thân thể… rất tốt.

Mudy một mình ra khỏi lều, cả buổi chiều, Hà Ninh cũng không lộ mặt, cũng không có ai nghĩ không thông lại đi hỏi nguyên nhân, trừ khi đầu bị đá đập rồi.

Trên không vang lên tiếng diều hâu rúc, một kỵ sĩ giơ cao tay phải, diều hâu luẩn quẩn hai vòng, đáp lên trên cánh tay có bọc da của kỵ sĩ.

“Thành chủ đại nhân.”

Các kỵ sĩ đưa cuộn vải cột trên chân diều hâu cho Mudy, khi Mudy tuần thị biên giới hoặc ra ngoài tác chiến, đa phần là thông qua phương pháp này để liên lạc với trong thành.

Nhìn xong nội dung trên miếng vải, vẻ mặt Mudy không có bao nhiêu biến hóa, dẫn Miya đang chuẩn bị thức ăn cho Hà Ninh vào lều.

Hà Ninh đã tỉnh rồi, nhưng y động không được, vừa động thì eo đau lưng mỏi, toàn thân đều đau.

Mudy ngồi trên thảm, đỡ y ôm vào lòng, “Ăn chút gì đi.”

Ngửi được mùi thơm thức ăn, bụng Hà Ninh lập tức bắt đầu kêu vang, muốn cầm chén canh, ngặc nỗi lực bất tòng tâm, ngón tay cũng run rẩy. Chỉ có thể để Mudy đút y, một miếng yến mạch nấu chín, một miếng canh, Hà Ninh chau mày ăn xong, Mudy thì lại vui vẻ.

Hà Ninh ăn no rồi, Mudy đặt chén sang một bên, đút y uống nước, không đặt y trở lại thảm, mà dùng vải bọc lại, ôm chặt.

“Trong thành có việc, ngày mai ta phải khởi hành trở về.”

“Ừ.”

https://thuviensach.vn

“Đi cùng ta.”

“Tôi muốn ở lại.” Hà Ninh nửa nhắm mắt, một đêm không ngủ, không chỉ thân thể đau nhức, ý thức còn không mấy thanh tỉnh, nhưng, dù có mơ hồ cũng không trở ngại quyết tâm y muốn ở lại hoang thành. “Không phải đã nói rồi sao? Anh cũng đã đáp ứng rồi.”

“Ta hối hận.” Mudy ngừng một chút, cúi đầu cọ gương mặt Hà Ninh, “Ta không yên tâm.”

Hoang thành gần như bị Hà Ninh hủy rồi, phần kiến trúc còn lại căn bản không thể ở. Tuy có ốc đảo, thức ăn và nước uống không thành vấn đề, nhưng bão cát bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện trong hoang mạc thì lều tuyệt đối không thể nào chống đỡ. Hà Ninh quả thật có vu lực, nhưng sức mạnh sử dụng quá nhiều sẽ khiến thân thể trở nên xuy yếu, điều này khiến Mudy càng thêm không yên tâm.

“Đừng lo lắng.” Hà Ninh chậm rãi nâng tay, chậm rãi vuốt tóc Mudy, “Ngoan đi.”

Mudy: “…”

“Tôi nhất định phải ở lại, nếu không yên tâm, thì để lại vài kỵ sĩ cho tôi.” Nói tới đây, Hà Ninh đột nhiên vực tinh thần, “Sau khi về thành nhớ phải nhanh chóng phái vài công thợ tới, xây nhà không có người sao mà được. Còn nữa, số vàng dưới núi kia, khi về thành anh thuận tiện lấy đi đi, đến lúc vật liệu và nhân công đều phải lấy từ đó ra…”

Hà Ninh dựa vào lòng Mudy gập ngón tay, lướt qua một danh sách việc to việc nhỏ, trừ công thợ và nguyên liệu, bao gồm hạt giống lương thực, còn có cả gia súc có thể nuôi dưỡng cũng không bỏ qua.

Y vốn dự định vận chuyển vàng về hoang thành, hiện tại nghĩ lại, không bằng trực tiếp để Mudy mang đi. Thành chủ đại nhân rất có tiền, lại thêm

https://thuviensach.vn

quan hệ của hai người, cùng với chuyến này đã mất công trở về, không bằng giải quyết luôn một lần.

Hà Ninh nói hưng trí, ngay cả kế hoạch xây lại hoang thành cũng đều có phương án.

Mudy lại buồn bực, cười khổ một tiếng, đại vu của hắn thật sự không bình thường, muốn hối hận dẫn y về thành Burang, đợi Vu thành xây dựng xong rồi trở lại, căn bản không được.

Hắn không muốn buông tay, đặc biệt là sau khi trải qua đêm qua, càng không muốn.

Người trong lòng khiến hắn lưu luyến, đây là đại vu của hắn, hoàn toàn thuộc về hắn. Muốn giấu y đi, giấu vào nơi ẩn mật nhất, không để bất cứ ai có thể nhìn thấy, có thể tiếp xúc.

Kẻ âm mưu, kẻ phản bội, nô lệ si tâm vọng tưởng, đều nên xuống địa ngục!

“Mudy?”

Hà Ninh nói nửa ngày cũng không thấy được chút phản ứng nào, kéo tóc Mudy một cái, đối phương mới hoàn hồn.

“Ta vẫn muốn dẫn em đi.” Cằm Mudy gác lên đỉnh đầu Hà Ninh, Hà Ninh chỉ có thể nghe được âm thanh của hắn, nhưng lại không thấy được vẻ mặt hắn lúc này, nguy hiểm, âm trầm, nhưng lại mê người muốn chết, “Không muốn suy nghĩ một chút sao?”

“Không được, tôi nhất định phải ở lại.” Hà Ninh nói kiên định, “Nguyên nhân, anh rõ ràng hơn tôi.”

https://thuviensach.vn

“Vậy được rồi.” Mudy nói chậm, “Ta để lại một trăm kỵ sĩ cho em, một khi gặp phiền phức đừng mềm lòng.”

“Tôi sẽ không mềm lòng.” Hà Ninh cười cười, bung móng vuốt ra, “Tôi là…”

Lời chưa nói xong, cổ tay đã bị bóp chặt, đôi môi ấm nóng đặt lên lòng bàn tay, trong đôi mắt màu lam hiện rõ gương mặt Hà Ninh, “Khi không tất yếu, đừng đích thân động thủ.”

“Tôi sẽ cố gắng.”

Hà Ninh đáp ứng rất nhanh, Mudy cũng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu.

Bỏ đi, vốn nên biết, đại vu của hắn và không giống đại vu các đời, bá đạo mà hắn chưa từng nghĩ tới.

Như vậy cũng tốt.

Mudy rũ mắt, như vậy mới không dễ dàng bị thương. Hắn sẽ vì đại vu của hắn mà diệt sạch tất cả nguy hiểm, dâng tất cả những thứ tốt nhất của thế gian lên trước mặt y. Vu nữ đã phản bội y, man tộc dòm ngó y, sẽ bị đè dưới nền tảng vương quốc, dùng linh hồn bồi thường tội nghiệt chúng đã phạm.

Hà Ninh ngủ rồi, ngủ rất ngon, bất luận là thời gian bốn trăm năm trước, hay là kinh nghiệm ở một thời không khác, đều không còn đi vào trong mộng của y. Chỉ có một đôi mắt màu vàng, từ đầu tới cuối đều đang nhìn y, giống như nhìn bảo vật quý báu nhất thế gian.

Hôm sau, Hà Ninh cuối cùng có thể tự do hoạt động.

Miya rất cao hứng, trong canh nấu cho Hà Ninh lại thêm vào một vị thảo dược.

https://thuviensach.vn

“Chủ nhân, loại thảo dược này có hiệu quả rất tốt, có thể khiến ngài nhanh chóng hồi phục thể lực.”

Hà Ninh bóp mũi uống hết, hơi nóng chảy vào phổi xoa dịu thân thể vẫn còn đau nhức, thể lực mãnh liệt thế nào không bàn, nhưng người thì rất có tinh thần.

Các kỵ sĩ đã thu dọn sạch gạch ngói vụn của kiến trúc sụp đổ, các cô nương gia cố lều, nếu muốn sống lâu dài tại đây, tất cả phải an bài thỏa đáng.

Dân tộc đại mạc từ khi sinh ra đã kiên cường chống chọi cùng hoàn cảnh ác liệt, vào lúc này được thể hiện đầy đủ nhất. Không có nhà ở không cần lo quá, chỉ cần có ốc đảo, có thức ăn, có lạc đà, có lều, bọn họ có thể sống rồi.

Mudy chuẩn bị khởi hành, thằn lằn đen và thằn lằn xanh cuối cùng không đánh nữa, chẳng qua bầu không khí giữa hai đứa vẫn không thấy tốt đẹp. Số kỵ sĩ từ một trăm giảm xuống còn năm mươi, đây là Hà Ninh yêu cầu.

“Nơi này không cần nhiều người như thế, bọn cướp sa mạc không đủ đáng lo, người nhiều ngược lại tạo nên chú ý.”

Mudy đã ban bố pháp lệnh, hoang mạc phía đông lại thuộc về lãnh thổ của thành Burang, Hà Ninh cũng kiến thức qua lực chiến đấu của các kỵ sĩ, năm mươi người đủ rồi. Nếu gặp phải kẻ hành thích, Hà Ninh có biện pháp khác.

“Tôi có chúng.”

Hà Ninh cong lưng ôm lên một con mèo cát đang cọ tới cọ lui bên chân y, mèo cát định cư bên cạnh hồ bán nguyệt đã đạt tới hơn hai mươi con, nơi

https://thuviensach.vn

này thức ăn phong phú, lại thêm ‘tính tương tác’ của Hà Ninh, mèo cát tụ tập càng lúc càng nhiều.

Kẻ xa lạ dám to gan xâm nhập vào lãnh địa của đám nhóc này, không lấy được chỗ tốt nào. Mạng có thể giữ, nhưng sẽ thiếu đi vài linh kiện.

Ôm mèo cát, Hà Ninh không tự chủ nhớ tới ma mút và địa hành thú, tuy lực chiến đấu của mèo cát không yếu, nhưng luận thể hình và sức uy hiếp, thì địa hành thú và ma mút uy vũ hơn, bá khí lan tràn hơn.

Nghĩ tới nghĩ lui, Hà Ninh có chút xuất thần, Mudy ôm y, vén khăn đầu che trên mặt, hung hăng hôn lên môi y.

“Meo!”

Mèo cát kêu một tiếng, nhảy khỏi lòng Hà Ninh, đáp xuống đất, rất nhanh chạy không còn bóng dáng. Uy hiếp của Mudy, phàm là động vật đều có thể phát giác được, chỉ là khác biệt có nhạy bén hay không thôi.

Hà Ninh bị hôn tới thở không nổi, tay áo to rộng và khăn đầu màu đen, gần như bọc kín cả y.

Các kỵ sĩ ngồi trên lạc đà, mắt không nhìn nghiêng, biểu tình nghiêm túc, Miya và các cô nương cũng không biểu hiện gì khác lạ. Quan hệ của chủ nhân và chủ thành Burang sớm đã bày ra lồ lộ, đúng như Hà Ninh nói, quen rồi sẽ tốt.

Trước khi Hà Ninh vì nghẹt thở mà mém xỉu, Mudy buông y ra.

Hà Ninh hít một hơi, khi đang may mắn vì mình lại được sống, Mudy ôm y, hôn lên góc trán: “Đợi ta.”

Nói xong, lại hôn môi y một chút, đi mấy bước nhảy lên lưng thằn lằn đen, kéo dây cương, rồi quay nói với Hà Ninh: “Đợi ta, đại vu của ta!”

https://thuviensach.vn

Thằn lằn đen gầm lên một tiếng, thằn lằn xanh đáp lại, các lạc đà mềm chân, nhưng vẫn kiên cường lên đường.

Đi về hướng mặt trời, gió thổi trường bào của Mudy, đội ngũ bước trên cát vàng, dần đi xa, trong lòng Hà Ninh đột nhiên nổi lên một chút tiu nghỉu, vuốt qua tóc vàng cột trên trán, nhìn hoang mạc mênh mông bát ngát, nhấp nhô những đụn cát, cảm thấy một chút trống rỗng.

Vừa xa nhau, đã bắt đầu hoài niệm sao?

Vỗ mạnh mặt mình, vực tinh thần, chuyện y phải làm còn rất nhiều! Rất nhanh, y sẽ bận rộn không còn thời gian nghĩ những thứ này nữa.

https://thuviensach.vn

NAM VU

Lai Tự Viễn Phương

dtv-ebook.com

Chương 42: Bắt Đầu Trùng Kiến

Sau khi Mudy đi, Hà Ninh cũng trở nên bận rộn.

Miya dẫn các cô nương gia cố lại lều, rồi khai khẩn một ruộng nhỏ gần đó, trồng hạt giống mạch đen và yến mạch. Hà Ninh thử đi giúp đỡ, nhưng động tác không nhanh nhẹn bằng các cô nương, làm một chút thì lưng đau eo mỏi. Nhưng y không phải cá biệt, ngay cả các kỵ sĩ cũng bị đuổi sang một bên, so với tiết kiệm khí lực, các cô nương quý trọng hạt giống hơn, những hạt giống này rất quý giá, đặc biệt là yến mạch, không thể lãng phí một hạt.

Nông cụ lấy từ chỗ bọn cướp tới, trong ruộng được khai khẩn, cát và bùn đất xen tạp, Hà Ninh rất khó tin đất thế này có thể mọc ra cái gì. Huống hồ, trồng ruộng không cần nghiên cứu mùa vụ sao? Cho dù y ngũ cốc không phân, mạch gạo không biết, nhưng những thường thức này vẫn biết.

“Mùa vụ?” Miya thẳng người lên, lau mồ hôi chảy xuống cằm, nhìn Hà Ninh quái dị: “Đó là cái gì?”

Các cô nương đang xới đất cũng nhìn Hà Ninh, vẻ mặt tràn đầy không hiểu giống Miya.

“Chính là thời tiết, khí hậu có thích hợp không…”

Nói được một nửa, Hà Ninh ngừng lại, trong đầu chợt lóe, y hình như đã hiểu tại sao Miya cảm thấy kinh ngạc.

https://thuviensach.vn

Đại lục Aram hạn hán đã mấy trăm năm, cả năm đều nóng bức hừng hực, không đổ mưa, còn Sahara hơn cả Sahara.

Đừng nói bốn mùa rõ ràng, mùa mưa mùa nắng còn không có.

Tại đây, khu vực thích hợp gieo trồng rất ít, điều kiện cũng khá ác liệt. Chỉ cần tìm được mảnh đất có thể gieo trồng, gần đó có nguồn nước, tháng và thời gian không có ý nghĩa gì, trực tiếp trồng là được.

Khí hậu cao thấp, nước mưa nhiều ít gì đó, đều là chuyện của mấy trăm năm trước.

Hoàn cảnh ác liệt không chỉ dưỡng dục ra dân tộc đại mạc kiên cường, cũng đã bồi dưỡng thực vật ngoan cường. Chỉ cần có đất có thể sinh tồn, có nước tưới, hạt giống gieo xuống, có thể mọc mầm gần như là sinh trưởng nhanh chóng. Không xét mùi vị, nhưng sản sinh thì rất khả quan. Đây cũng là một trong những nguyên nhân mà ở phía đông đất đai cằn cỗi, người ở đây lại vẫn có thể lấy ngũ cốc làm lương thực chín.

Thực vật sinh trưởng trong hoang mạc cũng như thế. Thảo dược, thân rễ lá cây có thể ăn, đều xuất xứ từ ốc đảo số lượng có hạn.

Sau khi Hà Ninh tới đây, ốc đảo trong hoang mạc phía đông bắt đầu tăng thêm, tương ứng, bộ lạc di chuyển có tuyến đường mới, động vật hoang dã trong hoang mạc và gia súc được nuôi dưỡng cũng tăng thêm từng ngày.

Chỉ là lúc này, Hà Ninh không biết những thứ đó. Miya giải thích với y một vài tình huống đơn giản của đại lục phía đông, Hà Ninh ngồi xổm bên ruộng, quả đoán ỉu xìu.

Thực tiễn cho ra kết luận chính xác quả nhiên là chân lý, muốn giúp đỡ lại xém chút gây ra trò cười. Không muốn thêm loạn, thì ngậm miệng không nói, thành thật ngồi nhìn.

https://thuviensach.vn

Hạt giống chỉ trồng xuống một phần, phần lớn đều là mạch đen.

Các cô nương làm việc rất nhanh, khi Hà Ninh tự oán tự trách, công việc trong ruộng đã hoàn thành. Miya lau bụi đất trên tay, nhìn Hà Ninh ngồi xổm bên ruộng, cười nói: “Chủ nhân, bữa tối muốn ăn gì?”

Hà Ninh ngẩng đầu, không có tinh thần gì. Lần đầu tiên phát hiện, ngủ đến khi tự nhiên tỉnh, áo đến giơ tay cơm tới há miệng không tốt đẹp như trong tưởng tượng. Khi ở phủ thành chủ, y còn có thể cùng thằn lằn xanh mèo cát nhân đêm tối đi đãi tiệc cho miệng, ở đây, Miya gần như không để y tự động thủ làm thức ăn. Ăn cái gì, uống cái gì, đều trực tiếp đưa tới trước mặt. Trăn đá mèo cát tha về, các kỵ sĩ còn phải do dự một chút, các cô nương thấy thì lại hai mắt phát sáng, lột da rút xương, đem nướng nấu canh, đó gọi là nhanh nhẹn, hơn nữa thịt nướng và canh làm ra mùi vị tương đối không tồi.

Ngửa đầu nhìn trời, khi mỗi ngày phải lo lắng cho cái bụng, luôn nghĩ mong có một ngày không lo ăn uống, khi ngày đó thật sự tới, tại sao lại trống rỗng cô đơn như thế?

Đây chính là câu nói không việc tìm việc sao? Trời sinh không phải là mệnh phú quý?

Trên thực tế, y quả thật chỉ là tài thần qua đường, vàng và bảo thạch chưa ủ ấm đã bị Mudy mang đi…

Hà Ninh quay đầu hỏi thằn lằn xanh ngồi bên cạnh: “Anh bạn, mày muốn ăn gì?”

“…”

“Được, tao hiểu rồi.” Hà Ninh gật đầu, nhìn Miya, “Đợi lát nữa chúng tôi vào hoang thành, sẽ tự tìm đồ ăn, cơm tối không cần chuẩn bị phần cho chúng tôi.”

https://thuviensach.vn

Nói xong cũng không đợi Miya trả lời, đứng lên kéo thằn lằn xanh đi. Quay đầu thấy Miya đang đi tới chỗ y, vội vàng leo lên lưng thằn lằn xanh: "Anh bạn, tình hình khẩn cấp, mau chạy!"

Thằn lằn xanh co chân chạy hai bước, hai cánh đập ra một trận gió, gió cuốn cát vàng, rồi bay vù lên.

Miya vốn không đuổi kịp tốc độ của thằn lằn xanh, huống hồ nó đã bay lên trời, chỉ có thể bất đắc dĩ đỡ đầu gối, thở phì phò, thở xong rồi, kê tay lên miệng, gọi lớn: "Chủ nhân, bữa tối không sao, nhớ phải trở về ăn canh!"

Hà Ninh nằm trên lưng thằn lằn xanh xém chút lăn xuống.

Ăn canh? Vô thức xoa xoa mũi, giải thích với Miya mấy lần rồi, thân thể y rất tốt, không cần bồi bổ, ngặc nỗi vu nữ trung tâm như nhất thời khắc dòm chằm chằm không buông. Mudy không ở bên cạnh, y đã bổ tới chảy máu mũi rồi, buổi tối như ngủ trên đống lửa, thực sự không còn biện pháp còn phải nhọc tới ngũ chỉ cô nương (bàn tay năm ngón) hai lần. Đến mức độ này vẫn không có biện pháp nói rõ với Miya, ai bảo da mặt y không đủ dày? Nghĩ thôi cũng thấy bi thương.

Bóng người bên dưới càng lúc càng nhỏ, cuối cùng hóa thành một điểm đen.

Thằn lằn xanh bay rất ổn trong không, càng nâng càng cao. Hà Ninh nằm trên lưng thằn lằn xanh, nhìn hoang mạc mênh mông, hoang thành và ốc đảo tọa lạc trong đó, tóc dài phất phơ theo gió, tất cả đều như từng quen biết.

Xuyên qua thời không xa xôi, cảnh sắc trước mắt lại lần nữa chồng lên, lúc này, y ngồi trên lưng Ani.

https://thuviensach.vn

Giới hạn về đại vu bốn trăm năm trước và ký ức xa xôi càng lúc càng mơ hồ trong đầu. Hà Ninh không còn thời thời khắc khắc căng chặt, vì y phát hiện, ý thức từng chiếm lĩnh thân thể y đã không thể nào hoàn toàn khống chế y nữa.

Mở lòng bàn tay ra, nhìn đường vân quen thuộc trong đó, y trở nên mạnh hơn rồi sao?

Siết chặt ngón tay, móng tay sắc nhọn đâm rách da, lòng bàn tay dâng lên một luồng sáng trắng, Hà Ninh cười, y quả thật đã mạnh hơn rồi.

Ý cười dung nhập vào mắt, tâm tình Hà Ninh rất lâu chưa từng thư thái như thế này.

Thằn lằn xanh cũng cảm nhận được niềm vui của Hà Ninh, nó cùng vui gào lên một tiếng, vạn vật giữa đất trời dường như cùng cộng hưởng.

“Từ nay về sau, không còn ai có thể uy hiếp chúng ta nữa.” Hà Ninh thu lại nụ cười, dựng thẳng lưng, trong đôi mắt màu đen là thần sắc trước nay chưa từng có, vuốt qua vảy của thằn lằn xanh, “Phàm là kẻ dám đánh chủ ý với chúng ta, tâm mang bất chính, tới một kẻ diệt một kẻ, tới hai kẻ giết cả hai!”

Không muốn bị giết, không muốn bị hãm hại, thì chỉ có thể trở nên mạnh mẽ. Y không còn là Hà Ninh lúc đầu mới tới dị thế, tất cả đều chỉ vì sống sót nữa.

Y có nhà của mình, có bạn đồng hành thân thiết, có người muốn bảo vệ, còn có… Mudy.

Lời nói ra, Hà Ninh không hối hận, muốn có tim y, thì nhất định phải hồi báo đồng cấp. Nếu không, cũng sẽ giống như y đã nói với Mudy, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, sẽ tương đối nghiêm trọng.

https://thuviensach.vn

Thằn lằn xanh bay mãi có hơi mệt, dừng lại trước đống đổ nát của thần điện trong hoang thành.

Vì bảo vệ bí mật dưới thần điện, Hà Ninh tạm thời không cho người khác lại gần nơi này. Các cô nương chỉ khi thu thập cá bạc mới đi vào hoang thành, kỵ sĩ thì chỉ dọn dẹp ngói vỡ bên ngoài thành.

Nhảy xuống lưng thằn lằn xanh, Hà Ninh đi vào đống đổ nát, dẫm lên một cục đá vỡ. Cục đá vị lực đạo làm nghiêng lăn đi, đụng vào một trụ đá đã gãy, phát ra tiếng vang.

Không vội xuống dưới đất, Hà Ninh một tay chống cằm, suy nghĩ một vấn đề khác.

Đợi công thợ và nguyên liệu vận chuyển tới rồi, hoang thành sẽ bắt đầu dựng lại, đến lúc đó, tự nhiên không thể ngăn cản người bên cạnh tiếp cận nơi này, nếu không thần điện vĩnh viễn là một đống đổ nát. Nếu vậy, bí mật dưới đất còn có thể giữ sao? Hoặc là trước đó công khai với thế gian? Hà Ninh không xác định được, chân mày càng nhíu càng chặt, thở dài một tiếng, y có thể dỡ thần điện, nhưng không thể nào dựa vào bản thân xây dựng lại, nếu không còn phiền toái nhiều như thế sao?

Chẳng qua chỉ tự nói một câu, khuyên tai trái lại đột nhiên sáng lên.

Hà Ninh bị dọa nhảy dựng, trừng to hai mắt, khuyên tai đã thoát ly khỏi cơ thể y, hóa thành quyền trượng màu vàng trôi nổi trước mắt.

Bảo thạch màu đỏ và màu đen giao nhau tỏa sáng, vu văn như xiềng xích luẩn quẩn trên bầu trời đống đổ nát.

Bên tai ong ong, Hà Ninh sờ tai trái một chút, máu nhiễm đỏ đầu ngón tay.

https://thuviensach.vn

Trong đầu vang lên âm thanh tới từ trăm năm trước, Hà Ninh không tự chủ mở miệng, “Không phải chứ?”

Vu văn trong suốt bắt đầu phát sáng, như sợi xích màu vàng quấn vào nhau. Xuyên qua khe hở của đống đổ nát, ngói và đá chậm rãi nổi lên, bị một sức mạnh không nhìn thấy được bao trùm dẫn dắt, dừng lại giữa không trung rồi hợp lại, vách tường thần điện hình thành với tốc độ mắt người có thể thấy.

Trụ đá đổ gẫy từng cái từng cái dựng lên, trong tiếng ầm ầm, giống như có một người khổng lồ đang múa may hai tay, xây lại kiến trúc đã đổ nát.

Hà Ninh sững sờ, xoa xoa mắt, tất cả là sự thật?

Kim quang quyền trượng phát ra càng lúc càng yếu, sức mạnh bao trùm dẫn dắt khối đá cũng đang chậm rãi biến mất, tảng đá to rơi xuống đất đầu tiên, một cục trực tiếp nện lên Hà Ninh. Hà Ninh không muốn bị nện chết như thế, vội cầm quyền trượng, máu trên ngón tay nhanh chóng bị quyền trượng hút lấy, tia sáng bùng lên, tảng đá rớt xuống lại dâng lên, trong đống đổ nát, tiếng ong ong tiếp tục.

Hà Ninh thở phào một hơi, dùng khăn đầu che miệng, chặn cát bụi xung quanh, tim thả lỏng, sắc mặt lại càng lúc càng trắng.

Y có thể cảm giác được rõ ràng, sức mạnh của cơ thể đang men theo ngón tay không ngừng bị rút ra, hội tụ bên trên quyền trượng, hình thành từng dòng vu văn, dẫn dắt tảng đá, xây dựng lại đống đổ nát.

Nhớ tới lời Mudy nói trước khi đi, Hà Ninh cười khổ, y cũng không muốn dùng sức mạnh lớn như thế, chẳng qua tình cờ mà thôi. May là có thằn lằn xanh ở bên cạnh, thực sự không được thì trốn xuống dưới đất, phong kín cửa, đợi thể lực hồi phục mới ra.

https://thuviensach.vn

Tuy chuyện không nằm trong kế hoạch, nhưng lại không phải không có chỗ tốt. Thần điện xây dựng hoàn thành, tự nhiên có lý do không để các thợ lại gần, cho dù giá phải bỏ ra hơi lớn, nhưng cũng đáng.

Tiếng ong ong trong hoang thành kinh động Miya và các kỵ sĩ, nhìn cát bụi từ xa nổi lên và sau khi cát bụi tan đi là kiến trúc cao to xuất hiện, tất cả mọi người đều ngây dại.

Thần linh! Đây là chuyện gì?

Lẽ nào là thần tích?!

Vu lực của Hà Ninh sắp cạn kiệt, thần điện cũng dần hồi phục nguyên trạng. Đống đổ nát không ngừng bị ăn mòn trong gió nóng và cát vàng không còn tồn tại, kiến trúc nguy nga, trụ đá cao to, đỉnh vòm có khắc tọa thú của đại vu các đời, hoàn hảo hiện ra trước mắt Hà Ninh. Suối nguồn sinh mạng trong đại thính thần điện cũng bắt đầu chảy lại.

Toàn thân Hà Ninh thoát lực, tứ chi xuy yếu nằm trên đá lát của đại thính, nghe tiếng nước róc rách, cong khóe môi. Như vậy tốt rồi, có suối phun trong nhà, căn bản không cần đặc biệt che giấu lối đi xuống đất. Ký ức cho y biết, suối phun này có thể trực tiếp thông tới mật thất, chỉ có đại vu mới có thể mở ra. Năm đó vu nữ chính là đã hạ độc trong suối sinh mạng này, mới sẽ khiến người của Vu thành hoàn toàn không phòng bị mà uống nó.

Đại vu chết ở đây, đế vương cuối cùng của Aram cũng qua đời tại đây, di thể của đế vương và hài cốt của Ani lưu lại dưới đất, đại vu trừ một lọn tóc đen ra thì không còn lưu lại bất cứ thứ gì.

Vu nữ năm đó làm sao mở lối vào, lại làm sao khiến suối sinh mạng biến mất?

https://thuviensach.vn

Hà Ninh nghĩ không thông, dứt khoát không nghĩ nữa. Thể lực cạn kiện, vu lực chỉ còn lại một chút, chỉ có thể lặng lẽ nằm. Nhớ lại cách Mudy giúp mình hồi phục thể lực, con mắt y xoay xoay, nhìn thằn lằn xanh bên cạnh, "Anh bạn, cho anh em cắn một miếng được không?"

Thằn lằn xanh đang ngửa cổ nhìn họa tiết trên mái vòm, nghe Hà Ninh nói vậy, cứng ngắt quay đầu, mở miệng, sau đó đập cánh, phá cửa bay vù đi. May là cửa lớn còn chưa lắp, chỉ đụng nát khung cửa.

Thằn lằn xanh bay rồi không cần gấp, Hà Ninh xuy yếu cũng bị khí lưu cuốn lên, trôi nổi.

"Tao chỉ đùa thôi mà…"

Lời giải thích của Hà Ninh thằn lằn xanh không nghe được, chỉ có thể vừa chảy nước mắt, vừa dính lên mái vòm, tiếp xúc thân mật nhất với họa tiết trên đó, sau đó chậm rãi, phiêu phiêu đãng đãng đáp xuống đất.

Vì để không bị ngã thành bánh thịt, một chút vu lực cuối cùng cũng dùng cạn, Hà Ninh toàn thân cứng đờ, ngay cả sức lực cử động ngón tay cũng không có.

Y chỉ muốn làm bầu không khí sôi nổi một chút, không phải thật sự muốn cắn. May là có nóc nhà, nếu không không biết sẽ bị thổi tới đâu.

Từ đó, người họ Hà nào đó hiểu biết sâu sắc, ăn không thể ăn bậy, nói không thể nói bậy, nói đùa cũng không thể tùy tiện.

Thành Burang.

Trận mưa lớn ở lễ thần linh đã truyền khắp phía đông đại lục Aram, trở thành 'thần tích' trăm phần trăm.

https://thuviensach.vn

Thần điện Ortiramhs nhận được tin tức, không có biện pháp giống như trước kia gom việc tốt lên người mình, cho dù da mặt dày mở miệng, Mudy cũng sẽ không để bọn họ như nguyện.

Trong thời gian Mudy tới hoang thành, thần điện lại phái sứ giả tới mấy lần, mỗi lần đều bị Musha cản về. Mặt mũi mất hết, bên trong cũng bị tổn thương, động tác lớn không còn, động tác nhỏ thì vẫn không ngừng. Vu nữ của các bộ tộc đều rục rịch muốn động, nhận được mệnh lệnh thần điện bảo tìm thanh niên tóc đen, đều dốc hết sức mình cống hiến. Cho dù có giáo huấn trước đó, nhưng vì quyền lực, vì địa vị cao hơn, lòng tham của con người cuối cùng vẫn chiếm thượng phong.

Đại vu Ortiramhs cả ngày hôn mê, thỉnh thoảng tỉnh lại, thời gian lại càng lúc càng ngắn, đại vu kế nhiệm sẽ là ai?

Tất cả vu nữ đều biết, mỗi khi đại vu mới của Ortiramhs ra đời, khi kế thừa, người kế nhiệm sẽ được giao một cuộn da dê thần bí, đích thân đưa tiền nhiệm tới nơi an nghỉ dưới thần điện. Qua đó mới đạt được sức mạnh, trở thành đại vu chân chính.

Nơi an nghỉ là nơi đại vu Ortiramhs ngủ say, ngay cả các Vu hầu hạ trong thần điện cũng không được phép lại gần.

Vinh quang và quyền lực trong tay đại vu Ortiramhs đều khiến các vu nữ khát vọng. Bất luận là vu nữ Taiya như Danda hiểu rõ một chút thật tình, hay là người không hiểu biết chút nào về âm mưu bốn trăm năm trước, khi chấp hành mệnh lệnh đều nhìn chằm chằm thần điện Ortiramhs.

Nếu trở thành đại vu, nắm giữ quyền lực của thần điện, bọn họ sẽ đứng trên đỉnh cao quyền lực của đại lục Aram, đạt được tất cả những gì mình muốn mà không đạt được!

Hành động của các vu nữ và thần điện diễn ra liên tục, lại thêm bộ lạc dã tâm bừng bừng, thành Burang hoặc ít hoặc nhiều cũng chịu ảnh hưởng nhất

https://thuviensach.vn

định. Mudy khinh thường thần điện Ortiramhs, không đại biểu các bộ lạc phụ thuộc thành Burang sẽ từ bỏ tín ngưỡng bốn trăm năm.

Tin tức Musha đưa tới Vu thành, khiến Mudy kiên định quyết tâm.

Muốn hoàn toàn đè ép kẻ phản bội dưới chân, khiến đại vu của hắn không còn chịu bất cứ tổn thương nào, thì nhất định phải có sức mạnh càng lớn, chủ nhân của hoang mạc phía đông thì còn lâu mới đủ.

Trở về thành, Mudy cùng Musha tiến hành đàm luận, là thầy và trọng thần của thành chủ, sự trung thành của Musha đối với huyết mạch hoàng thất không cần phải nghi ngờ.

Mudy Burang, vốn nên là chủ nhân của đại lục Aram!

Sau khi giao sự vụ thành cho Musha, Mudy tập hợp năm trăm kỵ sĩ, lấy danh tuần thị biên giới, đi tới thành Battier.

Mudy kéo dây cương cột trên người thằn lằn đen, thấy nó thỉnh thoảng quay đầu nhìn phần lưng, hai mắt màu lam khẽ híp, khóe môi nhẹ cong, vỗ vỗ cổ thằn lằn đen, nói: “Ady, mi sẽ không mọc cánh đâu.”

Đôi mắt to đỏ máu của thằn lằn đen nhìn Mudy, tràn đầy không cam lòng.

“Chẳng qua hậu đại của mi có lẽ có thể. Tuy tên đó vẫn còn nhỏ, nhưng cũng sắp trưởng thành rồi đi?”

Thằn lằn đen nghiêng đầu, tựa hồ đang nghiêm túc suy nghĩ lời Mudy, sau đó gầm lên một tiếng, nụ cười của Mudy càng thêm đậm.

Cái con chướng mắt đó, cho dù là kỵ thú, cũng không nên cả ngày ở bên cạnh quá mức thân mật. Nếu không phải lo nghĩ tới Hà Ninh, hắn sẽ trực tiếp tiễn con đó đi gặp thần linh.

https://thuviensach.vn

Là hậu duệ của đại đế Aram, sự bá đạo của Mudy Burang, không khác gì với tổ tiên của hắn.

Tiếng còi hiệu kéo dài vang lên, các kỵ sĩ rời khỏi thành Burang.

Cuồng phong nổi lên từ phía đông hoang mạc, từ đó lan tràn cả đại lục.

https://thuviensach.vn

NAM VU

Lai Tự Viễn Phương

dtv-ebook.com

Chương 43: Chờ Đợi Bốn Trăm Năm

Từ sau khi bị man tộc tấn công, thành Battier vẫn chưa thể hồi phục nguyên khí.

Trong lều ngoài thành, các mục dân của bộ tộc tụm năm tụm ba, vì đàn gia súc sợ hãi chạy vào đại mạc chỉ tìm về được một phần ít, đa phần đều không biết tung tích, có lẽ đã vào nơi hiếm dấu chân người, có lẽ trở thành bữa cơm của dã thú. Mỗi khi nhìn thấy chim ăn thịt thối tụ tập trên không, tim các mục dân đều sẽ bóp chặt, ôm một chút hy vọng nhỏ nhoi, cưỡi lạc đà đi tìm kiếm, mỗi lần trở về đều là thất vọng.

Dê ba sừng, bò sừng ngắn và lạc đà, là tài sản chủ yếu của các mục dân bộ tộc. Hiện tại, gia súc bên ngoài thành Battier không tới một phần ba trước đó, lại thêm trong lãnh thổ Sekurus quản hạt số lượng ốc đảo không nhiều, phần lớn không thích hợp trồng trọt, tất cả mục dân Battier đều rầu rĩ, trước khi dê và bò sinh sản, làm sao mà sống đây.

Rất nhiều người đều hy vọng thương nhân phía bắc có thể tới, đổi được đủ lương thực từ tay thương nhân, chống đỡ cuộc sống một nhà, nhưng đội thương buôn nên sớm xuất hiện lại chậm trễ không tới, càng khiến người Battier bị mây đen bao trùm.

Nguyên nhân đội thương buôn chưa thể xuất hiện, cuối cùng bị người Battier quy lên người man tộc.

“Man tộc đáng chết!”

https://thuviensach.vn

Thành Battier nằm ở biên giới đại mạc phía đông và đồng hoang phía tây đại lục Aram, tranh đấu của mục dân và man tộc kéo dài đã mấy trăm năm, tích oán với nhau đã sâu, mười lần gặp, có chín lần sẽ đổ máu kết thúc. Lần này Canyon và ba bộ tộc khác khơi lên chiến đấu, khiến cuộc sống của người Battier càng thêm khổ sở, cũng khiến hận thù đối với man tộc phía tây thêm khắc cốt.

Nếu có cơ hội, người Battier sẽ không chút do dự cầm loan đao, cưỡi trên lạc đà lao tới đồng hoang phía tây, chém đầu man tộc, đưa toàn bộ man tộc vào địa ngục.

Trong lều lan tràn mùi thuốc lào, tộc trưởng bộ tộc và các trưởng lão ngồi vây quanh, thảo luận những điều cần thiết, đối diện với khốn cảnh trước mắt vẫn đang tăng thêm. Không có lương thực, không có muối, không có gia súc, vàng và bảo thạch trong tay cũng không thể làm cơm ăn. Lạc đà chết trong chiến đấu và địa hành thú sớm đã phân hết, cuộc sống ngày càng khó chịu.

“Lại giết một con lạc đà đi.”

Trưởng lão tóc trắng tang thương hít một hơi thuốc, ống hút thuốc khắc hoa văn tinh mỹ, như một sợi mây dài thon, bình liên kết dưới sợi mây phát ra tiếng nước róc rách.

“Mấy ngày gần đây, đã giết mười con lạc đà rồi.” Một trưởng lão khác nhíu mày, lạc đà so với dê bò còn quý giá hơn, đi trong sa mạc, không có lạc đà, căn bản khó bước.

“Vậy thì có thể thế nào? Thức ăn đã không nhiều rồi.”

“Ta muốn thỉnh cầu gặp thành chủ đại nhân.” Tộc trưởng vẫn luôn không lên tiếng mở miệng nói: “Chúng ta chiến đấu vì thành Battier, chiến sĩ trong bộ lạc không chết cũng bị thương, tổn thất lượng lớn gia súc, không có lương thực và muối, đại nhân Sekurus không thể không quản.”

https://thuviensach.vn

“Như vậy không thỏa đáng. Bộ tộc phụ thuộc thành Battier, chiến đấu vì thành chủ đại nhân là để đổi lấy quyền được chăn thả trong lãnh địa. Có thành Battier bảo vệ, bọn cướp sa mạc cũng sẽ sợ hãi mấy phần.” Trưởng lão đã ra ý giết lạc đà đặt thuốc lào xuống, nhăn mày, “Bộ tộc Dorsha đời đời tôn thờ nguyên tắc này, mới có thể tiếp tục sinh tồn trong đại lục phía đông cho tới hôm nay. Nếu không có thành chủ thực lực lớn bảo vệ, chỉ có thể không ngừng di chuyển lang bạc trong hoang mạc, nhìn bộ lạc bị đuổi đi, chúng ta sẽ có kết cục thế nào?”

“Có lẽ có thể thỉnh cầu vu nữ giúp đỡ?”

“Xin vu nữ giúp đỡ?” Trưởng lão hừ lạnh một tiếng, “Lẽ nào không cần trả giá sao? Năm nay cống phẩm đưa tới thần điện đã nhiều hơn mọi khi gấp đôi!”

Trong lều không có âm thanh, mọi người không lên tiếng nữa.

Không đến lúc vạn bất đắc dĩ, không ai nguyện ý đắc tội Sekurus. Chỗ tốt khi phụ thuộc thành Battier có thể thấy ngay, còn nếu chọc giận thành chủ, bị trục xuất, cuộc sống của bộ tộc sẽ càng thêm khổ sở. Sự tham lam của thần điện Ortiramhs và vu nữ càng như một lưỡi đao treo trên đầu bộ tộc, thỉnh cầu bọn họ, kết quả cuối cùng chính là bị bắt chẹt càng nhiều. Nếu Hà Ninh biết được tình huống này, sẽ cho một lời giải thích tương đối hình tượng, có câu trước đòi lấy sau giúp đỡ, bất luận thành công hay không đều sẽ thành lợi tức, ngày thêm ngày, năm thêm năm, không cho còn không được, thuần túy là cho vay nặng lãi khoác lớp áo tín ngưỡng giả dối.

Nhưng vấn đề đã bày ra trước mắt, thiếu thức ăn không phải là chuyện nhỏ, hiện tại còn có thể giết lạc đà, đợi khi giết hết lạc đà thì nên làm sao? Bộ tộc Dorsha thực lực không yếu, vẫn có lạc đà để giết, bộ tộc tổn thất lớn hơn, thì đã lục tục bắt đầu dựa vào săn thú sinh sống.

Không nỡ giết chết bò dê còn lại, chỉ có thể săn dã thú.

https://thuviensach.vn

Linh dương, chuột sa mạc, thỏ, rắn, thậm chí là sói sa mạc, phàm là thứ có thể lấp bụng, các mục dân đều sẽ không bỏ qua. Thực vật có thể dùng để ăn trong ốc đảo cũng càng lúc càng ít, không có thực vật, diện tích đầm nước cũng đang chậm rãi thu nhỏ. Tiếp tục như thế nhất định sẽ tạo nên hậu quả nghiêm trọng, ốc đảo gần thành Battier rất nhanh sẽ biến thành một mảnh đất cằn cỗi.

Không có ốc đảo, không có nước, không có gia súc, mục dân làm sao có thể sống sót?

Không chỉ có tộc trưởng và trưởng lão sầu lo không dứt, cuộc sống của Sekurus cũng không tốt đẹp gì.

Bộ tộc phụ thuộc thành Battier sống gian khổ, một khi rơi vào tuyệt cảnh, rất khó bảo đảm các mục dân có chấp nhận nguy hiểm hay không, nguyên tắc tuân thủ đời đời cũng sẽ trở thành thứ bài trí dễ dàng đánh vỡ.

Kỵ sĩ Battier có thể bảo vệ an toàn trong thành, nhưng giết chóc trong nội bộ mình, chỉ khiến người Battier trở nên càng xuy yếu.

Trong phủ thành chủ, các đại thần tụ tập cùng thương lượng đối sách. Bọn họ cũng mong đợi đội thương buôn tới, bất luận thế nào, cho dù trả càng nhiều vàng và bảo thạch, chỉ cần có thể trải qua ải khó khăn trước mắt, tất cả đều không còn là vấn đề.

“Người phái đi có truyền tin tức về chưa?”

“Tạm thời chưa có.”

Đội thương buôn phía bắc chậm chạp không tới, dân biển phía nam cũng rất lâu không lộ mặt, trong thành liên tục phái người ra ngoài thăm dò, nhưng không có bất cứ tin tức tốt nào. Có người suy đoán, có lẽ là tin tức man tộc tấn công trước đó đã truyền ra, dọa các thương dân.

https://thuviensach.vn

“Tiếp tục như thế không phải là biện pháp.”

Các đại thần ý kiến bất đồng, tranh chấp không nghỉ, có người đưa ra ý kiến muốn trục xuất một vài bộ tộc ngoài thành, vừa nói ra đã bị đa số mọi người phản đối.

“Chuyện đã rất tệ rồi, đừng khiến nó tiếp tục tệ hơn.”

Sekurus ngồi trên thảm do lông lạc đà bện thành, mái tóc dài màu nâu buột sau đầu, gương mặt anh tuấn thỉnh thoảng thoáng qua một chút lệ khí, vết thương trên mặt trái đã lành lại, nhưng đau đớn và nóng rát lúc bị trường mâu rạch mặt vĩnh viễn khắc trong lòng, không thể nào xua đi.

“Thành chủ đại nhân, ngài thấy thế nào?”

Mọi người thảo luận không ra gì, chỉ có thể quay sang nhìn thành chủ đại nhân, Sekurus đắn đo một lúc, vừa định mở miệng, ngoài nghị sự thính đột nhiên truyền tới một tiếng bước chân gấp rút, một kỵ sĩ trẻ tuổi xuất hiện bên cửa, mang tới cho Sekurus và các đại thần tin tức không thể xác định là tốt hay xấu.

Mudy Burang? Hắn tới Battier? Hắn tới làm gì?

Thần sắc Sekurus lạnh lùng, các đại thần quay mặt nhìn nhau, đều có dự cảm không tốt lắm.

Gió nóng thổi qua độn cát, diều hâu bay trên không, một đội ngũ năm trăm người xuất hiện ngoài thành Battier, cùng tới với họ, còn có đội thương buôn rất lâu chưa thấy bóng dáng.

Mạch đen, muối, lạc đà dùng để giao dịch, hàng hóa trên lưng lạc đà khiến người Battier trong khốn cảnh nhìn thấy hy vọng. Nhưng, nam nhân đứng trên lưng thằn lằn đen lại khiến bọn họ trở nên cảnh giác.

https://thuviensach.vn

Người Battier và kỵ sĩ thành Burang từng sóng vai tác chiến khi đối kháng với man tộc, nhưng bọn họ cũng vẫn là kẻ địch.

Mudy hoàn toàn không để ý tới ánh mắt địch ý xung quanh, tựa lên lưng thằn lằn đen, đợi Sekurus xuất hiện.

Đội thương buôn dỡ xuống một phần hàng hóa ở ngoài thành, bọn họ đa phần tới từ phía bắc, đích đến không phải là thành Battier, nhưng giữa đường lại bị kỵ sĩ thành Burang cản lại, toàn bộ dẫn tới đây.

Chẳng qua làm ăn thì vẫn làm ăn, nếu kỵ sĩ thành Burang đã dẫn bọn họ tới Battier, thì bán hàng ở đâu cũng giống nhau. ‘Phí bảo vệ’ trả cho các kỵ sĩ hoàn toàn có thể tìm về lại từ người Battier.

Người Battier hiểu rõ điểm này, cho dù có tâm lý phòng bị, nhưng khi nghe giá mạch đen cao gấp đôi dự định, ánh mắt nhìn người Burang cũng trở nên càng thêm bất thiện. Cho dù đội thương buôn là do Mudy mang tới, cũng không thể nào khiến người Battier nảy sinh bất cứ hảo cảm nào với hắn.

Tiếng kêu của long ưng vang lên trên không, Mudy cuối cùng không nhàm chán nữa, kéo khăn trên mặt xuống, nhìn Sekurus trên lưng long ưng, “Thành chủ Battier, gần đây tốt chứ?”

Sekurus nắm chặt trường đao, nhìn rõ tình hình bên dưới, giơ tay trái lên, biểu thị kỵ sĩ Battier vũ trang toàn bộ lùi lại, đừng dễ dàng khiêu chiến.

“Shim, đi xuống.”

Long ưng đập cánh, cuộn lên một đống cát vàng.

Tiếng gầm của thằn lằn đen cũng vang lên, đôi mắt to màu máu đỏ trừng thật tròn, chỉ có mi biết kêu?! Nó hiện tại đối với kẻ có cánh không có bất

https://thuviensach.vn

cứ hảo cảm nào, cho dù quyết định sẽ sinh con với một con mọc cánh khác, con trước mặt này cũng vẫn cắn chết mới vui.

“Ady.”

Mudy vỗ lưng thằn lằn đen, thằn lằn đen lại gào một tiếng, rồi thành thật.

Long ưng đáp xuống đất, thân hình nhỏ thấp hơn thằn lằn đen một chút, nhưng khí thế thì không thua chút nào, đôi mắt màu vàng nhìn chằm chằm thằn lằn đen, chỉ cần Sekurus hạ lệnh một tiếng, nó sẽ nhào lên, cắn không chết cũng phải trảo vài miếng thịt.

Mudy và Sekurus là đối thủ cũ, thằn lằn đen và long ưng cũng thế.

Ngoài thành Battier, Mudy nhàn nhã thoải mái, Sekurus thì lại âm trầm, kỵ sĩ hai bên cảnh giác nhìn nhau, bầu không khí giương cung bạt kiếm.

“Không thích khách từ xa tới sao?” Mudy cười, nụ cười và giọng điệu này của hắn, khiến Sekurus nhíu mày.

Rất xa lạ, giống vương giả đang liếc nhìn bầu trời và mặt đất, khí thế không cần cố ý mà vẫn có, cao quý lộ rõ trong xương cốt.

“Khách?” Sekurus lạnh lùng nói: “Ta cho rằng nên là kẻ địch.”

“Sekurus Battier.” Mudy thu lại nụ cười trên mặt, trong đôi mắt màu lam lóe qua một mạt vàng, vảy vàng giữa chân mày như ẩn như hiện, âm thanh lại trực tiếp gõ vào đầu Sekurus, “Bốn trăm năm, đã khiến vương thất suy tàn như thế sao?”

“Cái gì?”

“Phục tùng kẻ mạnh.” Mudy giơ trường đao còn vỏ lên, “Đây là nguyên tắc của huyết mạch vương thất Aram!”

https://thuviensach.vn

Ngạc nhiên, không hiểu, lờ mờ sợ hãi, tâm tình phức tạp trào lên, Sekurus không hiểu mình bị sao, hắn từng vô số lần muốn giết nam nhân này, cũng từng thử làm thế, nhưng không một lần nào thành công. Một cỗ uy hiếp vô hình bao trùm xuống, trên cổ và mặt liên tiếp xuất hiện vảy màu xám, dường như tới từ huyết mạch kế thừa và là sợ hãi cùng thần phục đã khắc sâu trong linh hồn.

Đây là chuyện gì?

Sekurus siết chặt trường đao, ánh mắt Mudy chuyển khỏi mặt hắn, nhìn long ưng, xanh lam trong mắt chuyển thành vàng ròng, chỉ là một thoáng, tiếp theo lại cong khóe môi. Long ưng đột nhiên hú dài, lao mạnh lên trời, dáng vẻ như muốn chạy trốn.

Long ưng giống với thằn lằn đen, là do Sekurus tự tay nuôi lớn, chỉ nghe theo mệnh lệnh của Sekurus, chuyện như hôm nay, không có bất cứ mệnh lệnh nào lại hành động như thế vẫn chưa từng phát sinh.

“Shim, dừng lại!”

Sekurus kéo chặt dây cương long ưng, nhưng không có tác dụng. Long ưng giống như đang sợ hãi và trốn tránh cái gì, trong tiếng kêu lớn, chỉ muốn chạy trốn.

Thằn lằn đen ngửa đầu nhìn trời, há to miệng, dáng vẻ khinh thường. Mudy vỗ vỗ vảy nó, tại Vu thành, từng nghe Hà Ninh trong lúc vô ý nhắc tới chuyện y xém chút bị Sekurus ném khỏi lưng long ưng. Nếu đã vậy, thì để tên đó thử nếm mùi vị như thế đi.

Long ưng luẩn quẩn trên bầu trời thành Battier, nhưng lại chưa thể như ý nguyện của Mudy hất Sekurus xuống. Thành chủ tóc vàng thu lại ánh mắt, cúi nhìn các đại thần Battier từ trong thành ra đón, lộ ra nụ cười hàm ý sâu xa.

https://thuviensach.vn

Không gấp, cơ hội còn rất nhiều. Hắn tới thành Battier, mục đích không phải chỉ là muốn khiến Sekurus nếm thử tư vị bị ném xuống lưng long ưng.

Vảy màu xám quả thật là huyết mạch vương tộc, chẳng qua là huyết mạch đã loãng, mà năng lực… Mudy rũ mắt xuống, bị hắn tự tay giết chết, chết trong đống đổ nát của vương thành, lại trải qua phí hoài bốn trăm năm, huyết mạch vương thất Aram gần như đã đứt đoạn, chỉ còn lại mình và cái tên vảy xám không có bao nhiêu năng lực kia.

Lưng gánh tội nghiệt làm đứt huyết mạch, hắn cũng sẽ không hối hận.

Làm đứt huyết mạch kế thừa thì sao? Để mặc sát nghiệt thì thế nào?

Trong những ngày cuối cùng đó, hắn chỉ có một suy nghĩ, giết!

Dùng máu nhuộm đỏ cả đại lục này, khiến kẻ phản bội và kẻ âm mưu toàn bộ rơi vào địa ngục!

Hắn muốn dùng máu và lửa chiêu cáo Aram, tội nhân xúc phạm vương uy nên có kết cục thế nào!

Hắn vung đồ đao với chú của mình, giết sạch toàn bộ thành viên vương thất và đại thần tham gia vào trong âm mưu, cùng kẻ có liên quan tới âm mưu và đồ phản bội, một người cũng không bỏ qua. Vu nữ đã phản bội đại vu, càng đáng chết!

Hắn càng lúc càng không thể khống chế sát dục của mình, như một mãnh hổ bị nhốt trong lồng quá lâu, cuối cùng thoát ra được, răng nhọn và móng vuốt, khát vọng càng nhiều máu thịt. Thỉnh thoảng khi tỉnh táo, hắn sẽ trở lại căn phòng quen thuộc, nằm trên chiến giường đó cuộn người lại, nhắm mắt tự lừa dối mình, bảo vật quý giá nhất thuộc về hắn vẫn còn bên cạnh hắn, không có rời khỏi hắn.

https://thuviensach.vn

Ngủ say, chìm vào giấc mộng trong cay đắng, tất cả trong mộng có thể khiến hắn tự tê liệt bản thân, sau khi tỉnh lại, vương giả ngày xưa hiền từ ôn hòa sẽ trở nên càng tàn nhẫn.

Một đế vương điên cuồng, đế vương mang tới hủy diệt cho Aram.

Hắn đến Vu thành, kết thúc sinh mạng mình ở đó. Hắn không thể khống chế sát niệm của mình, nhưng lại cố ý làm lơ trường mâu đâm xuyên lưng.

Vào khắc cuối cùng của sinh mạng, hắn cười.

Linh hồn tham lam xấu xa, nô lệ giãy dụa trong ham muốn và khát vọng, bộ lạc phản bội đại vu và đế vương, hắn dùng máu đế vương nguyền rủa, nguyền rủa tất cả!

Kẻ thích sát chết dưới chân hắn, dựa vào chút sức lực sau cuối, hắn mở thông đạo đi vào mật thất dưới đất.

Suối sinh mệnh đã không còn tồn tại, đại vu của hắn cũng không còn nữa, vu nữ trung thành như nhất cũng sắp nghênh đón vận mệnh cuối cùng, đế vương Aram lặng lẽ nằm trong mật thất dưới thần điện, nắm chặt lọn tóc đen trong tay, khi cửa đá chậm rãi đóng lại, hắn nhắm chặt hai mắt.

Bốn trăm năm, linh hồn bất diệt, lời thì thầm sau cuối hòa cùng tiếng nước róc rách.

Hắn sẽ đợi đại vu trở lại, đại vu thuộc về mình, bảo vật quý giá nhất thế gian.

Đứng trên lưng thằn lằn đen, Mudy thật lâu không lên tiếng, nhắm hai mắt lại, khi mở ra, sâu trong con ngươi, hóa thành một mảng hàn băng.

Long ưng luẩn quẩn trên bầu trời thành Battier cuối cùng an tĩnh lại, sắc mặt Sekurus rất khó coi, nhưng dưới sự khuyên bảo của đại thần vẫn

https://thuviensach.vn

nghênh đón Mudy và các kỵ sĩ vào thành Battier.

https://thuviensach.vn

NAM VU

Lai Tự Viễn Phương

dtv-ebook.com

Chương 44: Người Thần Dụ Mới

Mudy ở lại thành Battier năm ngày, trong thời gian đó, thành Burang và thành Battier từ trạng thái đối địch biến thành bạn đồng minh, hai vị thành chủ phát thệ với thần linh, từ bỏ địch ý, không còn tấn công lẫn nhau, cùng chống lại man tộc phía tây. Cuộn da dê mà Mudy và Sekurus cùng ký tên, một phần lưu lại thành Battier, phần khác sẽ được mang về thành Burang, nội dung trên cuộn da dê công bố cho dân chúng ngay ngày hôm đó.

Từ địch biến thành bạn đồng minh, từ tấn công lẫn nhau thành sóng vai tác chiến, cho dù người Battier vẫn mang lòng cảnh giác với người Burang, nhưng tín ngưỡng với thần linh, lời thề của hai vị thành chủ lại khiến họ tin tưởng, hiệp ước đồng minh của hai thành vô cùng vững chắc.

Hiệp ước đồng minh bình đẳng chỉ là đối ngoại, trên thực tế, Sekurus không tình nguyện ký phần hiệp ước này, cho dù đã mời Mudy vào phủ thành chủ, ba ngày đầu, nhiều lắm cũng chỉ hỏi han lịch sự, phần lớn thời gian đều tránh không gặp, càng không cần nhắc tới chuyện ký hiệp ước.

Phương pháp Mudy áp dụng cũng rất đơn giản, rượu mời không uống, thì uống rượu phạt. Đúng như hắn nói, bất cứ người kế thừa huyết mạch vương thất Aram nào, đều phải tuân theo nguyên tắc từ xưa truyền lại.

Kẻ yếu phục tùng kẻ mạnh.

Quyền trượng màu vàng hóa thành trường đao, con ngươi màu lam biến thành con ngươi dọc màu vàng, vảy vàng ẩn hiện giữa trán, mũi đao chỉ trước trán Sekurus.

https://thuviensach.vn

Thị vệ của phủ thành chủ và các kỵ sĩ thành Burang giương đao vào nhau, âm thanh Mudy rất lạnh, trường đao không di chuyển nửa phân, “Sekurus Battier, người thừa kế huyết mạch vương thất Aram, tuân theo huyết mạch kế thừa, ngươi nên biết làm thế nào.”

Sekurus mặt đầy không phục, vảy xám dùng tốc độ cực nhanh phủ lên mặt, hắn muốn đối kháng với Mudy, nhưng lại bị một sức mạnh đáng sợ trói chặt hai tay, đối diện với đối thủ ngày xưa được xem là cường địch, hắn chỉ có thể cong lưng, một tay đặt trước ngực, dùng tư thế thần phục vương giả.

Các đại thần Battier vội vàng chạy tới kinh ngạc, thị vệ của phủ thành chủ cũng cứng đờ, ngay cả các kỵ sĩ thành Burang cũng mang nét kinh dị. Mà động tác tiếp theo của Sekurus, càng khiến người Battier tại đó toàn bộ há to miệng, cằm rớt xuống đất.

Chủ thành Battier, bướng bỉnh bất tuân, nam nhân cười long ưng thao túng bầu trời, thế nhưng lại quỳ một gối trước mặt người khác, hơn nữa còn hạ lời thề thần phục.

“Sekurus Battier, lấy danh nghĩa hậu duệ vương thất Aram, thề với thần linh, phục tùng ngài.”

Trong giọng điệu vẫn mang theo không cam lòng, đôi mắt màu nâu biến thành con ngươi dọc màu xám, siết chặt nắm tay, lặng yên một lúc, nâng vạt trường bào của Mudy lên, cúi đầu, ấn lên lời thề hiếu trung.

Uy nghiêm của huyết thống, quy tắc của huyết mạch vương tộc, không ai có thể nghịch lại.

Mudy thu trường đao, nhìn Sekurus đang quỳ trước mặt, cong khóe môi. Bốn trăm năm trước, chú của hắn không thể thoát khỏi trói buộc của huyết mạch, kẻ vảy xám trước mặt càng không thể.

https://thuviensach.vn

Còn về man tộc phản bội, đến ngay cả cơ hội dùng sinh mạng thề hiếu trung cũng không có.

Đợi chờ bọn họ, chỉ có một con đường tử vong.

Mudy tay cầm quyền trượng, sát ý lan tràn trong không khí, cho dù là Sekurus cũng không tự chủ tái mặt. Trên chiến trường, hắn từng thấy Mudy xém chút chém đứt tay chiến sĩ man tộc mạnh nhất, hiện tại, hắn không thể không hoài nghi, đó tuyệt đối không phải là toàn bộ thực lực của Mudy Burang.

Sau khi ký kết hiệp ước, tất cả mọi người có mặt tại đó đều phải kín miệng, cảnh tượng diễn ra trong phủ thành chủ không lưu truyền ra ngoài, trở thành bí mật vĩnh viễn. Đa số người Battier chỉ biết hai thành từ kẻ địch trở thành bạn đồng minh, mà không rõ quan hệ phục tùng giữa Mudy và Sekurus.

Ngày thứ sáu, Mudy thống lĩnh năm trăm kỵ sĩ thành Burang rời khỏi thành Battier, đồng hành còn có bộ phận thương nhân đã tiêu thụ hết hàng.

Sekurus ngồi trên lưng long ưng, đích thân tiễn Mudy ra ngoài thành.

Long ưng Shim và thằn lằn đen Ady vẫn thù địch nhìn nhau, trong phủ thành chủ lại đánh nhau. Đánh thì cũng không có gì, thị vệ phủ thành chủ nghe động tĩnh chạy tới lại bị dính đạn, hầu như ai cũng bị thương.

Tiếng kèn hiệu vang lên, các lạc đà lên đường trở về.

Long ưng kêu lớn, thằn lằn đen từ xa kêu đáp lại, tựa hồ là đang thị uy, lại giống như đang cáo biệt.

Sekurus vuốt qua đôi cánh của long ưng, nhìn đội ngũ đi xa biến mất sau đồi cát, thu lại ánh mắt, “Shim, về thành.”

https://thuviensach.vn

Sau hôm đưa Mudy đi, Sekurus đột nhiên hạ lệnh triệu kiến tất cả các tộc trưởng bộ tộc và trưởng lão có danh vọng ngoài thành, vu nữ thì không được gọi. Không đoán được suy nghĩ của Sekurus, tộc trưởng và các trưởng lão chỉ có thể căng da đầu cùng kỵ sĩ thành chủ phái tới vào thành.

Đội thương buôn người Burang dẫn tới đã hòa hoãn nguy cơ lương thực của bộ tộc, thương nhân đã đáp ứng, lần trăng tròn tiếp theo sẽ mang tới một lượng lớn gia súc cho họ. Trước khi đội thương buôn tới, bọn họ không thể rời khỏi thành Battier, càng không thể chọc giận Sekurus.

Sau khi tộc trưởng và các trưởng lão vào thành, rất nhanh có tin đồn truyền ra, có vu nữ câu kết với man tộc, báo tin cho man tộc, mới khiến thành Battier trước đó tổn thất nghiêm trọng trong trận chiến.

Tin tức truyền ra, các mục dân gần như không dám tin vào tai mình.

Vu nữ câu kết với man tộc?

Các mục dân vẫn thành kính tín ngưỡng thần điện Ortiramhs đều tụ tập vào thành, hy vọng có thể chứng minh lời đồn này là do một vài người ác ý vu tội. Các vu nữ trong bộ lạc một mặt động viên mục dân, một mặt liên hệ với thần điện Ortiramhs. Mới đầu, các vu nữ tràn đầy lòng tin, khi phát hiện căn bản không đưa được bất cứ tin tức nào đi, cuối cùng ý thức được tình huống không đúng, muốn nghĩ biện pháp thoát thân, nhưng tất cả đã quá muộn rồi.

Tộc trưởng và các trưởng lão bộ tộc từ thành trở về, không chỉ mang về ban thưởng của thành chủ, mà còn có kỵ sĩ võ trang toàn bộ. Các vu nữ bị bắt lại, áp giải vào thành nhốt vào địa lao. Bất cứ giải thích và chửi rủa nào cũng không có tác dụng, các cô chỉ có thể sợ hãi ôm chặt hai vai trong địa lao tăm tối, mong chờ sau khi thần điện Ortiramhs nhận được tin tức, sẽ phái người tới cứu họ ra.

https://thuviensach.vn

Sau khi các vu nữ bị bắt, một vài mục dân gây chuyện càng thêm lợi hại. Với bộ tộc Dorsha dẫn đầu, tộc trưởng và các trưởng lão bộ tộc nhất trí quyết định, tộc nhân dám phản kháng mệnh lệnh của thành chủ, toàn bộ đuổi khỏi bộ lạc.

Cớ rất dễ tìm, vu nữ câu kết với man tộc, lan truyền tin tức luôn cần nhân thủ. Những người này có phản bội bộ lạc không, mục dân đều thầm biết rõ, nhưng khi bọn họ sắp bị đuổi đi, lại không có một mục dân nào đứng ra nói một lời cho họ. Đối với các vu nữ tác oai tác quái trong bộ lạc, cùng lượng lớn dê bò và lương thực bị thần điện lấy đi mỗi năm, rất nhiều mục dân Battier sớm đã nảy sinh chán ghét.

“Bắt đầu từ hôm nay, ngươi không còn là người của bộ tộc Dorsha.”

Tộc trưởng bộ tộc Dorsha cưỡi trên lưng lạc đà, tự mình dẫn người đuổi ba tộc nhân phản ứng kịch liệt nhất vào hoang mạc, để lại cho bọn họ một ít thức ăn và nước, nhìn gương mặt phẫn nộ của họ, nhớ tới các vu nữ bị áp giải, trong lòng vô cùng vui sướng.

Đã từ rất lâu, các vu nữ dã tâm bừng bừng luôn muốn chen tay vào sự vụ bộ tộc, còn mượn cớ thần dụ tùy ý điều động chiến sĩ bộ tộc vào hoang mạc, kết quả một người cũng không thể trở về.

Thực lực của bộ tộc cường đại hay không, chính là dựa vào nam nhân có thể chinh chiến hy không. Hành vi của các vu nữ đã xúc phạm nghiêm trọng tới quyền uy của tộc trưởng và trưởng lão, so với quyền lực bị khống chế, bộ tộc xuy yếu, đa phần tộc trưởng tình nguyện đối địch với thần điện Ortiramhs. Càng huống hồ, sau lưng họ còn có thành Burang liên minh với thành Battier.

“Đây là nhân từ cuối cùng của ta, các ngươi đi đi.”

Ba tộc nhân giãy dụa đứng lên, dây thừng cột trên người đã lỏng ra, cầm túi bánh khô và túi nước lên, thần sắc phức tạp. Bọn họ có lẽ đã hối hận rồi,

https://thuviensach.vn

cũng có lẽ vẫn chấp mê bất ngộ, nhưng cơ hội cuối cùng ở lại bộ tộc đã lỡ mất, chờ đợi phía trước chỉ có đại mạc hoang vu.

Trên đường tộc trưởng bộ tộc Dorsha trở lại, gặp hai đội ngũ khác của hai bộ lạc, nhìn người bị dây thừng cột hai tay kéo sau lạc đà, ba tộc trưởng nhìn nhau, lòng thầm biết rõ.

Ortiramhs mượn cớ thờ cúng thần linh, càng lúc càng ngang ngược tùy ý bóc lột bộ tộc du mục phía đông, dã tâm của các vu nữ đã rất rõ ràng, ỷ vào thân phận kẻ thần dụ hành sự không chút cố kỵ.

Không thể nhẫn nhịn!

Một bộ tộc chỉ có thể có một người cầm quyền!

Đúng như đại nhân Sekurus đã nói, đại lục Aram thờ phụng thần linh, các mục dâng thờ kính là thần linh khống chế trời đất, chứ không phải là thần điện Ortiramhs mượn cớ thần âm, giống như con đỉa bám lên người họ hút máu!

Man tộc xâm lấn, gia súc thất tán, bộ lạc chìm vào khốn cảnh, vu nữ và thần điện phất tay bàng quan, thành Battier và thành Burang kết thành đồng minh, người Burang mang đội thương buôn tới hòa hoãn khẩn cấp trước mắt của mục dân, tất cả, đều là nguyên nhân khiến bộ lạc từ bỏ vu nữ, dám đứng đối mặt với thần điện Ortiramhs.

Tín ngưỡng đương nhiên quan trọng, nhưng đói bụng thì càng đáng bàn bạc hơn.

Hành động của Sekurus rất nhanh, khi thần điện Ortiramhs nhận được tin tức, chuyện đã sớm lắng bụi. Vu nữ bị bắt vào thành toàn bộ đều bị đội mũ câu kết man tộc, thần điện phái người tới chất vấn, nhưng lại bị cắn ngược.

https://thuviensach.vn

“Người Battier và man tộc phía tây là kẻ địch, thần điện lại truyền đạt thần dụ khắp cả đại lục.” Sekurus cười lạnh với sứ giả thần điện đang kiêu ngạo, “Các vu nữ câu kết man tộc, ta rất muốn hỏi thử, thần điện có phải cũng tham gia vào trong đó không?”

Một đại thần bên cạnh tiếp lời: “Nghe nói, thần điện sớm đã mang lòng bất mãn với việc thành Battier không tiến cống nhiều cống phẩm hơn.”

Sứ giả bị chế giễu liên tiếp, thần sắc âm trầm, “Lẽ nào thành Battier muốn phản bội tín ngưỡng với thần linh sao?”

“Phản bội thần linh?” Sekurus thu lại nụ cười lạnh, ánh mắt nhìn chằm chằm sứ giả càng thêm bất thiện, “Tín ngưỡng của người Battier đối với thần linh chưa từng thay đổi, chỉ là không muốn tiếp tục nuôi dưỡng một đám vu nữ không làm được gì, cũng không phải là người thần dụ chân chính.”

“Ngươi nói cái gì?!”

“Ta nói rất rõ ràng rồi, một đám mạo danh giả dối.”

Cuối cùng, sứ giả thần điện bị mời ra khỏi thành Battier, đãi ngộ như thế, các sứ giả cũng chỉ từng ‘hưởng thụ’ ở thành Burang.

Mục dân ngoài thành thấy bọn họ không còn thành kính sợ hãi nữa, ngay cả thức ăn và nước cũng không còn cung cấp cho họ. Muốn ăn sao? Lấy thứ đến đổi. Lạc đà của sứ giả đại nhân cũng rất tốt.

Thành Battier chỉ là bắt đầu, rất nhanh thần điện Ortiramhs sẽ phát hiện, trong đại mạc phía đông, càng lúc càng nhiều bộ tộc bằng mặt mà không bằng lòng với thần dụ của thần điện, vu nữ trong bộ tộc hành sự cũng không còn thuận tiện như trước kia. Đặc biệt là bộ tộc phụ thuộc thành Burang và thành Battier, cuộc sống của vu nữ trở nên càng lúc càng khó khăn. Tuy tạm thời không giống như bạn đồng hành ngoài thành Battier bị

https://thuviensach.vn

bắt, nhưng cũng không cách nào dễ dàng điều động chiến sĩ trong bộ tộc nữa, càng không cách nào nhúng tay nhúng chân vào sự vụ bộ tộc.

Rất nhanh lại tới ngày đưa cống phẩm vào thần điện, tin tức truyền về thần điện lại không mấy lạc quan, một vài bộ tộc căn bản không có dấu hiệu sẽ hành động, đừng nói tới chuẩn bị cống phẩm.

Lúc này, tất cả những gì xảy ra tại lễ thần linh tại thành Burang, đang được các mục dân và đội thương buôn truyền miệng nhau.

Thần điện Ortiramhs tuyên bố, cơn mưa lớn mấy tháng trước là kết quả do đại vu thành kính cầu nguyện thần linh, rất nhiều người tin. Nhưng sau đó, thì không còn cơn mưa nào đổ xuống nữa. Từ hy vọng biến thành thất vọng, từ xác định tới hoài nghi, địa vị của thần điện Ortiramhs trong lòng mọi người bắt đầu trở nên nhỏ bé.

Nếu vẫn cứ không có mưa, mọi người chưa chắc sẽ như thế, nhưng ban đầu có rồi lại đột nhiên dừng lại, thì rất dễ sinh ra cảm xúc bất mãn và oán trách.

Các vu nữ đã quen đoạt lấy, hưởng thụ tất cả những thứ không thuộc về họ, đối diện với cửa ải khó khăn chưa từng vấp phải, đột nhiên trở nên vô cùng luống cuống.

Đại vu vẫn còn hôn mê, người thần dụ mới vừa được nói đã lan truyền rộng rãi phía đông đại lục.

Mưa lớn ở thành Burang, đầm nước và ốc đảo xuất hiện ngoài thành, thêm phần thể hiện sự không tầm thường trong đó. Có người bắt đầu tin, thần linh đã cho người thần dụ mới xuống, nơi đầu tiên được ân huệ chính là thành Burang.

Càng lúc càng nhiều bộ lạc di chuyển tới lãnh địa của Burang, trong miệng các thi nhân và nhạc đoàn đi khắp các thành, nơi này có dòng nước

https://thuviensach.vn

ngọt và cỏ xanh mơn mởn.

Bộ lạc phụ thuộc thành Burang càng lúc càng nhiều, một vài thành chủ phía đông đại mạc bị hạn hán vây khốn, sau khi biết được hiệp ước đồng minh của thành Burang và thành Battier, cũng lục tục phái sứ giả tới, nếu người thần dụ thật sự tới thành Burang, bọn họ nguyện ý liên minh với Mudy, xem hắn là chủ của phía đông.

Khi Mudy về thành Burang, đã có hai sứ giả thành chủ đợi trong phủ chủ thành.

Tất cả những gì đang diễn ra lúc này, Hà Ninh trong hoang thành không biết gì.

Từ khi thần điện được xây dựng trở lại, phần lớn thời gian trong ngày, Hà Ninh đều trốn trong đó nghiên cứu cuộn da dê và bảng đồng.

Ký ức thừa kế chỉ là một góc núi, thứ ghi chép trong cuộn da dê và bảng đồng tương đối nhiều, không còn giới hạn trong lịch sử đại lục.

Từ trong cuộn da dê, Hà Ninh phát hiện rất nhiều phương pháp chế tác công cụ, tuy miêu tả đơn giản, hình ảnh kèm theo cũng tương đối trừu tượng, nhưng vẫn khiến y có cảm giác đào được kho báu.

Trừ công cụ, còn có ghi chép về thảo dược và hạt giống, cùng cách gieo trồng lương thực. Đáng tiếc là, cuộn da dê này chỉ có phần đầu, bộ phận còn lại bất luận thế nào cũng không tìm ra.

Khi lục tìm cuộn da dê liên quan, Hà Ninh phát hiện mười cuộn da dê được cột chung vào nhau, phủi bụi trên mặt rồi trải ra, tỉ mỉ nhìn nửa ngày, trước mắt Hà Ninh phát sáng, trải toàn bộ cuộn da lại ghép trên mặt đất, hiện ra trước mặt y là một tòa thành trì, kiến trúc nguy nga, lối đi giao thông thuận lợi, dòng sông chảy trong nội thành, thần điện được bao bọc ngay giữa kiến trúc.

https://thuviensach.vn

“Nhìn thật quen mắt.” Hà Ninh đỡ cằm, gõ gõ phiến đá trải cuộn da dê, tỉ mỉ nghiên cứu tờ vẽ thần điện, đột nhiên vỗ đầu, đây không phải là hoang thành y đang ở sao?

Phát hiện hình vẽ bố cục hoang thành, Hà Ninh cười không khép được miệng, có cái này, xây lại thành phố khẳng định làm ít công to.

Đỏ qua mấy căn nhà xung quanh thần điện, sờ khuyên bạc trên tai trái, vu lực trong người đã hồi phục gần hết, có nên thử trước khi công thợ tới không?

Tối hôm đó, trong hoang thành nổi lên một đống cát bụi, vang lên tiếng ầm ầm mà đám người Miya vô cùng quen thuộc.

Hà Ninh đứng trước bậc thềm thần điện, quyền trượng màu bạc nổi trên lòng bàn tay y, theo ánh vàng bắn ra, từng hàng vu văn từ chỗ y bắn ra xung quanh, vây quanh đống đổ nát xung quanh thần điện. Từng tòa từng tòa nhà phá đất mà lên, đường lát đá điêu khắc hoa văn cổ xưa cũng hình thành giữa kiến trúc.

Trong đại thính thần điện, suối sinh mạng đột nhiên bắt đầu phun lên, dòng nước tràn qua một đoạn lỗ lõm trong thần điện, men theo thềm đá chảy xuống, chảy xuống con đường vừa mới hình thành.

Rất lâu sau, sắc mặt Hà Ninh bắt đầu tái nhợt, ánh vàng quyền trượng phát ra cũng chậm rãi xuy yếu, vu lực trong người chỉ còn lại một chút. May là vào khắc cuối cùng đã dừng lại, không tới mức ngay cả động đậy cũng khó.

Hà Ninh lau mồ hôi trên trán, nhìn kiến trúc xung quanh, lấy cuộn da dê ra tỉ mỉ đối chiếu, ừm, chắc là không sai.

Rất muốn chống nạnh kiêu ngạo một chút, chỉ dựa vào bản thân đã có thể tạo ra kiến trúc hùng vĩ thế này, đáng để biểu dương.

https://thuviensach.vn

Sau khi tự biểu dương, sắc mặt Hà Ninh đột nhiên thay đổi, trong đầu lóe ra một suy nghĩ, nếu y có thể tự tạo nhà, còn cần những người thợ kia làm gì?

Nhớ tới vàng và bảo thạch mình chủ động để Mudy mang đi, lại nghĩ tới hơn trăm miệng ăn sắp sửa tới, Hà Ninh run người, ôm thằn lằn xanh, “Anh bạn, tao thật ngốc, thật ngốc!”

Thằn lằn xanh nghiêng đầu, nhìn Hà Ninh chân mày khóe miệng đều cong xuống, quẫy đuôi một cái, gầm lên, dấu hỏi hiện đầy đầu.

https://thuviensach.vn

NAM VU

Lai Tự Viễn Phương

dtv-ebook.com

Chương 45: Thần Tích

Tiền không thể tiêu không, vàng và bảo thạch không thể cho không.

Rút kinh nghiệm xương máu, Hà Ninh đột ngột tỉnh ngộ mình đã làm chuyện ngu ngốc, hạ quyết tâm, trước khi thợ tới, việc dựng lại hoang thành không dùng thêm chút vu lực nào nữa.

Cách nghĩ rất tốt, ngặc nỗi luôn không quản nổi tay của mình.

Xem qua cuộn da dê để lại trong mật thất, đối diện với hoang thành trước mắt, luôn thấy cái này không thuận mắt cái kia chướng mắt. Mắt không thấy tâm không phiền, nhưng trong lòng thì càng lúc càng bực bội.

Thần điện nguy nga lộng lẫy, ngay cả tranh khắc cũng được bổ sung hoàn chỉnh, hiện lên sự đối lập rõ ràng với vách tường đổ nát trong hoang thành.

Giống như một hạt minh châu sáng chói mắt đặt giữa đống ngói vỡ, không chỉ Hà Ninh nhìn không thuận mắt, ngay cả Miya và các kỵ sĩ cũng cảm thấy vô cùng kỳ quái.

Nhà cửa gần thần điện chỉ mới xây lại một nửa, đường đi và con sông chảy bên trong cũng chỉ kéo dài tới mấy chục mét thì ngừng lại.

Nước sông trong mắt thấm vào trong đá vụn và cát đất, tại nơi giao giới hiện lên một tầng bọt xám.

https://thuviensach.vn

Hà Ninh mỗi ngày phải đi qua đi lại doanh trại ngoài hoang thành và thần điện, toàn thân đều cảm thấy không thoải mái. Muốn dứt khoát ở lại trong thần điện qua đêm, Miya lập tức khóe mắt đỏ lên, trong giọng điệu tràn đầy tự trách, “Nhất định là Miya làm không tốt, xin chủ nhân trách phạt!”

Các cô nương cũng tràn đầy sợ hãi, sợ Hà Ninh thật sự nghĩ như thế.

Hà Ninh câm nín nhìn trời, Miya cô nương, chúng ta dù sao cũng từng là cường phỉ tung hoành rong ruổi giữa các ốc đảo sa mạc, lời thoại như tiểu bạch thế này, thích hợp sao?

Dựa vào sức một mình Hà Ninh, rốt cuộc không chống lại được hơn ba mươi cô nương, các kỵ sĩ không tham gia, trên thực tế, bọn họ đồng dạng cũng cho rằng Hà Ninh ở lại trong hoang thành qua đêm là không thỏa đáng.

“Nếu đại nhân nhất ý muốn thế, xin cho phép chúng tôi vào trong hoang thành thủ vệ.”

Mệnh lệnh các kỵ sĩ nhận được là bảo vệ Hà Ninh, bất luận gì khác, nhiệm vụ đầu tiên chính là bảo vệ an toàn của Hà Ninh. Ban ngày còn tốt, nhưng hoang mạc trong đêm lại tương đối nguy hiểm. Còn về việc Hà Ninh có năng lực có thể sai khiến động vật, thậm chí điều khiển ma mút và địa hành thú tác chiến cho mình, các kỵ sĩ trực tiếp bỏ qua. Chiến sĩ đại mạc chỉ tin vào trường đao và sức mạnh của mình, nếu thành chủ đã hạ lệnh, thì nhất định phải chấp hành.

Thời gian này sống tại hoang thành, các kỵ sĩ có hiểu biết sâu sắc hơn về năng lực không tầm thường của Hà Ninh, lực phá hoại đáng sợ, sức mạnh phục hồi kinh người, và quan trọng nhất, năng lực có thể đổ mưa giữa đại mạc.

https://thuviensach.vn

Đủ năng lực ở trên, khiến tâm lý các dũng sĩ đại mạc dần nảy sinh biến đổi, từ đơn thuần chấp hành mệnh lệnh, biến thành tôn kính và bảo vệ xuất phát từ nội tâm.

Diện tích ốc đảo ngoài hoang thành không ngừng tăng lớn, mạch đen và lúa mạch các cô nương gieo trồng lục tục nảy mầm, tình hình sinh trưởng tốt đẹp, ông cháu thợ rèn dưới sự giúp đỡ của các kỵ sĩ cũng đã dựng được lò, bày công cụ, căn cứ theo cuộn da dê Hà Ninh mang từ mật thất thần điện ra bắt đầu chế tạo nông cụ, còn tu sửa lại một guồng nước tương đối đơn giản và hệ thống tưới tiêu ngầm dưới đất.

Công trình này là thành quả Hà Ninh nghiên cứu cuộn da dê hai ngày, nước từ trong thành chảy vào hồ bán nguyệt không ngừng khiến guồng nước xoay chuyển, thông qua ống dẫn không mấy đẹp đẽ nhưng tuyệt đối thực dụng, tưới lên ruộng mạch và ốc đảo.

Ống phun nước từ dưới đất nhô ra, giống như vòi sen đảo ngược, hạt nước lóng lánh trong suốt, cứ như hoa thủy tinh nở rộ trong cát vàng đại mạc.

Mùa hoa sớm đã qua, nhưng biển hoa lại nở rộ lần nữa, các cô nương vui vẻ hái đóa hoa đẹp nhất cài lên tóc, còn kết vòng hoa đội lên đầu Hà Ninh.

Bướm và ong mật bay lợn giữa lùm hoa, Hà Ninh dựa vào thằn lằn xanh ngồi trong biển hoa, nhìn cây chà là sinh trưởng trong ốc đảo, một tổ ong mới đang lủng lẳng trên cành cây.

Mật ong a.

Hà Ninh liếm liếm môi, tự nói với mình phải chờ đợi, người ta vừa mới tới đây an gia lập hộ, lại đi dỡ nhà người ta ngay thì không tốt lắm. Đợi khi một ngôi nhà biến thành kiến trúc kiến trúc ghép, bọc thêm nhiều tầng rồi, mới là thời cơ tốt để động thủ.

https://thuviensach.vn

Có câu dưỡng mập rồi mổ thịt, mỡ dày rồi mới giết, là có đạo lý nhất định.

Ong mật bận rộn giữa lùm hoa, căn bản không biết mình đã bị người họ Hà nào đó nhắm vào, thời thời khắc khắc đối diện với nguy hiểm nhà sẽ bị dỡ.

Ốc đảo tốt tươi và nước hồ trong mát không chỉ thu hút lượng lớn động vật hoang dã, còn dẫn tới vài đàn dê bò không có mục dân chăn thả. Bảy tám con, hoặc là mấy chục con, hình thành một đàn nhỏ, số lượng chiếm ưu thế, nhưng căn bản không tranh lại được linh dương ít hơn nó.

Trường kỳ được mục dân nuôi dưỡng, thiếu đi năng lực tự sinh tồn trong hoang mạc, con nào con nấy ốm da bọc xương, nhưng đã là kẻ sống sót mạnh nhất trong đàn.

Gia súc không có mục dân chăn thả tại hoang mạc là tài sản vô chủ, nói cách khác, ai thấy được thì là của người đó.

Miya và các cô nương đợi hai ngày, xác định không có mục dân lần theo vết chân gia súc tìm tới, liền kéo toàn bộ dê ba sừng và bò chân ngắn vào hàng rào đơn giản mới dựng, đếm lại có hơn ba mươi con, lại thêm số lấy được từ thôn bọn cướp, gia súc đã lên tới sáu trăm.

“Như vậy tốt không?” Hà Ninh nhìn mấy cô nương thuần thục vung roi, xua dê cừu tới bên bờ hồ uống nước, hỏi Miya, “Vạn nhất chủ nhân tìm tới thì sao?”

Đến lúc đó trả hay không trả? Nếu trả, nuôi dưỡng chung với nhau, tách được sao?

“Chủ nhân, những dê cừu này hiện tại đều thuộc về ngài.” Miya cười kéo khăn đầu xuống, “Đây là quy tắc trong hoang mạc.”

https://thuviensach.vn

Hoặc là gặp phải bọn cướp sa mạc, hoặc là gặp phải phiền phức khi di chuyển bộ lạc, lâu như vậy còn không tìm tới, các cô nương xuất thân mục dân xác định, chủ nhân của bò dê này có khả năng rất lớn là đã 'không còn' nữa rồi. Hoặc là khoảng cách quá xa, muốn tìm cũng không tìm lại được.

Năng lực sinh tồn của gia súc có yếu, dựa vào bản năng cũng vẫn mạnh hơn người rất nhiều. Dê bò có thể giãy dụa sinh tồn trong hoang mạc, nhưng người đã mất đi lạc đà và gia súc thì chưa chắc. Đương nhiên, Hà Ninh là ngoại lệ.

Nghe xong Miya giải thích, khóe môi Hà Ninh giật giật, là quy tắc của mục dân hay là quy tắc của bọn cướp?

Hoang thành ít dấu chân người, những dê bò này lại ốm tới da bọc xương, tính ra đã thất lạc trong hoang mạc thời gian dài rồi, đợi mấy ngày cũng không thấy có người tới tìm, Hà Ninh chỉ có thể tiếp nhận giải thích của Miya, giữ lại toàn bộ những gia súc này.

Các kỵ sĩ đối với việc này đã thấy riết làm quen, các cô nương bận rộn kiểm kê số lượng bò dê, ngược lại khiến Hà Ninh xoắn xuýt gia súc từ đâu tới rõ ràng trở nên kỳ quái. Dứt khoát không nghĩ nữa, nhập gia tùy tục, nên làm thế nào thì làm thế nấy đi.

Theo thời gian qua đi, số gia súc đi theo linh dương hoang dã tới thoang thành càng lúc càng nhiều, chuồng gia súc gần như mỗi ngày đều phải mở rộng.

Ốc đảo mọc kín một phiến cỏ, vừa khéo lại nằm trong chuồng gia súc. Các cô nương cưỡi lạc đà lùa đàn dê và đàn bò, Hà Ninh dựa lên hàng rào, mặc gió thổi khăn đầu màu đen, lộ ra tóc vàng chói mắt trước trán.

Nhìn cát vàng bị cỏ xanh che phủ, Hà Ninh búng tay một cái, giữa không chảy xuống một thác nước, nước thấm ướt cát vàng, hạt cỏ đã chín sẽ bay theo gió, nơi lan tràn cát vàng sẽ được càng nhiều cỏ xanh bao phủ.

https://thuviensach.vn

Từ đại mạc tới thảo nguyên, từ thảo nguyên tới rừng rậm, nhiệm vụ nhìn thì không thể hoàn thành, nhưng Hà Ninh lại từng chút một thực thiện. Dựa vào năng lực hiện tại của y, không thể nào một lần là xong, nhưng Hà Ninh có lòng kiên nhẫn, cũng có lòng tin, chấp niệm bốn trăm năm trước còn lưu lại trong ký ức kế thừa, cho dù tràn đầy hận ý đối với kẻ phản bội, nhưng lại càng yêu mảnh đất này.

Nhắm hai mắt lại, Hà Ninh luôn có thể nhớ lại cảnh tượng đã thấy trong mộng, cơn hưng trí lại lên, nhảy lên lưng thằn lằn xanh, bảo nó mang y bay lên trời, từ trên không nhìn xuống ốc đảo mới và hoang thành, đụn cát xa xa, tư vị trong lòng rất khó hình dung, chua xót và vui vẻ giao nhau, cúi người nằm trên lưng thằn lằn xanh, tóc vàng cột trên trán mang theo một tia mát lạnh, Hà Ninh cong khóe miệng, hình như có hơi nhớ hắn rồi.

Nhớ một người, thì ra là cảm giác này sao?

Y tuyệt đối không thừa nhận, sở dĩ nhớ Mudy, là có quan hệ rất lớn với canh mà Miya nấu cho y mỗi ngày.

Lượng gia súc tăng lên không thay đổi thời gian nghỉ ngơi làm việc của Hà Ninh mỗi ngày. Sau mới lạ ban đầu, Hà Ninh hồi phục lại cuộc sống mỗi ngày qua lại giữa thần điện và doanh trại. Đá vụn cát vàng ven đường khiến y ngứa mắt, thường xuyên thuận tay chỉnh lý.

Dưới dòng nước chảy, một con đường đá từ thần điện chảy ra ốc đảo ngoài thành dần được đắp thành, kiến trúc hai bên đường đá cũng dần hình thành, tường vây xung quanh mới dựng lại, mái nhà hình tròn, màu sắc loang lỗ không rõ tô điểm ngoài tường, kết cấu nhà ở một chút cũng không sai lệch.

Tất cả đều hoàn thành trong lúc bất tri bất giác, hôm nay một chút, ngày mai một chút, đợi Hà Ninh ý thức được mình đã làm những gì, thì cả con đường và kiến trúc phồn hoa ngày xưa đã hoàn thành rồi.

https://thuviensach.vn

Đứng ở lối vào, Hà Ninh không biết nên có biểu tình gì.

“Anh bạn, mày nói xem tao có phải thật sự ngốc không?”

“…”

“Bỏ đi, mày không nói tao cũng biết.”

Hà Ninh cúi người, miệng còn cắn một cọng cỏ xanh, hương cỏ mang theo chút vị ngọt, ngồi trồng nấm nửa ngày, cuối cùng phát thệ, trước khi thợ đến không động thủ gì nữa.

Năm ngày sau, đội công thợ xuất phát từ thành Burang cuối cùng cũng tới hoang thành.

Đội ngũ gần tám trăm người, có thợ gạch ngói, thợ mộc, thợ sắt, còn có nông dân và mục dân kinh nghiệm phong phú.

Các kỵ sĩ đi theo nói với Hà Ninh, trong túi trên lưng lạc đà, phần lớn chứa mạch đen và các hạt giống ngũ cốc khác.

“Không có gì khác sao?”

Hà Ninh rất muốn nghe kỵ sĩ cho y biết, Mudy lương tâm đại phát, đưa tới cho y vàng và bảo thạch. Kết quả lại khiến Hà Ninh hiểu, ảo tưởng sở dĩ tốt đẹp như thế, nguyên nhân lớn nhất chính là thoát ly hiện thực.

Các công thợ tới khiến doanh trại trở nên càng chen chúc, sau khi Hà Ninh suy nghĩ, quyết định để Miya và các cô nương dọn vào trong nhà đã xây tốt tại hoang thành.

“Chủ nhân, thật sự để chúng tôi dọn vào sao?”

“Ừ.” Hà Ninh gật đầu, “Nhà xây xong chính là để cho người ở, chỉ có thần điện tạm thời còn chưa thể vào.”

https://thuviensach.vn

Các cô nương cao hứng một đêm không ngủ, đối với bọn họ, hành động của Hà Ninh có nghĩa là chân chính tiếp nhận họ, nguyện ý dung nạp họ dưới cánh bảo vệ.

Đêm cuối cùng trong doanh trại, Miya đổi trường bào và khăn đầu màu xám, mặc lên váy dài màu nâu vàng, dùng một sợi xích bạc buột tóc, trên cổ tay là năm sáu chiếc vòng xuyến, trên chân đeo móc xích tinh tế, khi cô bước ra khỏi lều, ánh mắt tất cả mọi người đều tụ lại.

Vu nữ của thần điện, đời đời trung thành hầu hạ đại vu, khi các cô khiêu vũ, sẽ trở thành một phong cảnh đẹp nhất đất trời.

Hà Ninh đang ngồi cạnh đống lửa, mở cuộn da dê, giảng giải bố cục hoang thành cho các công thợ, tuy thời gian này y không rảnh rỗi gì, nhưng phần lớn kiến trúc trong thành vẫn là một đống đổ nát, cần các thợ tới hoàn thành.

“Trừ nhà ở, đường xá, còn phải chú ý hướng đi của dòng sông trong thành…”

Hà Ninh giảng giải cẩn thận tỉ mỉ, các công thợ cũng nghe rất nghiêm túc, thỉnh thoảng hỏi vài vấn đề, cuối cùng vỗ ngực bảo đảm với Hà Ninh, ngày mai sẽ khai công, chất lượng công trình và tiến độ công trình nhất định khiến Hà Ninh thỏa mãn.

Nhìn các công thợ ánh đỏ đầy mặt, sức lực như thể xài không hết, Hà Ninh nhịn không được suy đoán, Mudy có phải đã đưa hết vàng dưới núi cho bọn họ không?

Đột nhiên, tiếng nói chuyện xung quanh ngừng lại, thay vào đó là tiếng hít thở liên tiếp không ngừng.

Hà Ninh ngẩng đầu lên, nhìn thấy Miya đang đi về phía y.

https://thuviensach.vn

Dung mạo tuyệt lệ, thân hình yêu kiều, làn da màu mạch, dưới ánh lửa tô điểm mê người như mật ong.

Ánh mắt các nam nhân không rời khỏi cô, Hà Ninh cũng không khỏi kinh diễm một chút, chỉ là tán thưởng đơn thuần. Luận xinh đẹp, chỉ có thành chủ tóc vàng mới có thể khiến tim Hà Ninh đập nhanh, đặc biệt là khi hắn trở nên không giống người.

Cái gọi là biến hóa thẩm mỹ quan, Hà Ninh đã không định nghiên cứu sâu nữa.

“Chủ nhân.” Miya dừng lại trước mặt Hà Ninh, hai tay giao nhau đặt trước ngực, cong lưng thật sâu, “Miya đại diện tộc nhân đã mất chân thành cảm tạ ngài, nguyện cả đời hầu hạ ngài.’

Chưa nói xong, tiếng trống đã vang lên, là hai cô nương vẫn luôn đi bên cạnh Miya. Cùng tiếng trống, Miya bắt đầu xoay chuyển, cổ tay mềm mại, ngón tay thon dài, không ngừng kết thành đồ án tượng trưng cho vu văn, vạt váy phất phơ như hoa quỳnh nở rộ trong bóng đêm, hương thơm thấm lòng người.

Đây là điệu vũ của vu nữ, vì chúc mừng đại vu đã sắp trở lại Vu thành, vì thần điện đã sắp có chủ nhân mới, hiến lên điệu vũ thành kính nhất.

Vốn nên là múa đội, nhưng chỉ có mình Miya, các vu nữ và bộ lạc khác có tên trong miếng vải đã không tìm thấy tông tích.

Miya càng xoay càng nhanh, ngọn lửa như đang nhảy nhót cùng cô, sôi sục như nước.

Vù!

Khi điệu vũ lên tới cao trào nhất, ngọn lửa đỏ bừng đột nhiên dâng cao, ánh lửa rọi sáng thân người xinh đẹp.

https://thuviensach.vn

Tiếng trống càng lúc càng nhanh, vòng xuyến trên cổ tay và lục lạc trên cổ chân Miya vang lên đinh đang, mồ hôi men theo chiếc cằm xinh đẹp và cổ chảy thẳng xuống, người quan sát gần như muốn nín thở, không ai chớp mắt vào lúc này, sợ sẽ bỏ qua mỗi một khoảnh khắc của điệu vũ.

Có lẽ Hà Ninh là người duy nhất vẫn còn giữ được bình tĩnh, nhìn phản ứng của các công thợ và kỵ sĩ, y hình như đã hiểu ra được, tại sao các vu nữ bốn trăm năm trước có thể mê hoặc kỵ sĩ và man tộc bảo vệ đại vu.

Mỹ sắc luôn có thể đánh tan làm xuy yếu ý chí, cho dù không phải toàn bộ, cũng là một mắc xích quan trọng giúp âm mưu đạt thành.

Dần dần, tiếng trống dừng lại, Miya đứng bên đống lửa, lại hành lễ với Hà Ninh.

Thông qua điệu vũ của Miya, Hà Ninh dường như lại nhìn thấy tất cả những gì xảy ra bốn trăm năm trước. Ánh mắt hơi trầm, trong con ngươi màu đen, một tia tối mờ vụt qua.

Cuộc sống an tĩnh hài hòa thì cần phải trả giá, rất nhiều chuyện không phải không muốn nghĩ tới thì sẽ không phát sinh, vùi đầu làm một con đà điểu chỉ có thể cầu được bình an nhất thời, muốn tiếp tục sống ở đây, sống càng tốt hơn, thì nhất định phải gánh lấy tất cả những gì ký ức truyền lại, hoàn thành tất cả những gì một đại vu nên làm.

Hà Ninh đứng lên, mở rộng hai tay, nhắm mắt lại, vu văn mang theo âm điệu cổ xưa chảy bên tai mọi người, một sự tĩnh lặng, hiền hòa, ấm áp như vòng tay của người thân, thấm nhuần trong không khí.

Gió thổi cát vàng, sao đầy trời đêm bị tầng mây che phủ, mưa đêm tí tách rơi xuống, trong một thoáng kinh ngạc rớt lên mặt, mang theo chút hơi lạnh.

https://thuviensach.vn

Các kỵ sĩ và công thợ mới tới ốc đảo đều sững sờ, có người lập tức kinh ngạc kêu lên, mái tóc màu đen, đôi mắt màu đen, thanh niên tóc đen trước mắt từng xuất hiện trên tế đàn, mang tới một cơn mưa lớn cho thành Burang!

Hạt mưa bay theo gió, Miya phủ phục dưới đất, thành kính cầu nguyện, âm thanh xông qua màn mưa, truyền vào tai mọi người, "Vu vĩ đại, người lắng nghe thần âm, đại vu có thể mang tới cơn mưa thay đổi vận mệnh Aram! Tôi nguyện lấy sinh mạng và linh hồn phát thệ, trung thành với ngài, kính phục ngài!"

Tiếng gầm của thằn lằn xanh vang vọng trong mưa, đôi cánh khổng lồ đập mạnh, cuốn lên cuồng phong. Nước mưa làm mơ hồ tầm mắt mọi người, không thể không nhắm mắt lại, khi mở mắt ra, thanh niên tóc đen đã ngồi trên lưng thằn lằn xanh, bay lên không trung. Vòng ánh sáng vàng xoay quanh toàn thân y, ngăn cách nước mưa, trong màn mưa tựa hồ truyền tới tiếng cầu nguyện của tiền dân cổ xưa.

"Thần linh!" Một người thợ mặt đầy râu giơ hai tay lên, gào lớn, "Xin ban phúc cho Aram!"

Càng thêm nhiều người quỳ xuống, âm thanh run rẩy cầu nguyện với thần linh.

Tín ngưỡng duy trì bốn trăm năm, bị sự thật trước mắt đánh vỡ nát. Lời nói dối của Ortiramhs, lại lần nữa bị xé một đường.

Người thần dụ, đại vu!

Các công thợ chảy lệ nóng trong màn mưa, Hà Ninh được kim quang vây quanh trên không lại không mấy dễ chịu, muốn dùng vu lực duy trì nước mưa, kim quang trên người chỉ là bài trí, cố nhịn cơn hắt xì xoa xoa mũi, muốn làm một thần côn đủ tiêu chuẩn, cũng không dễ dàng gì.

https://thuviensach.vn

NAM VU

Lai Tự Viễn Phương

dtv-ebook.com

Chương 46: Mồi Lửa

Sâu trong đồng hoang phía tây, cát đá lởm chởm, vách núi cao tới trăm mét là lãnh địa của chim ăn thịt thối.

Bộ tộc Bờm Đen vì tránh né truy sát của người Canyon, đã hai ngày hai đêm không nghỉ ngơi. Trừ lạc đà và địa hành thú để cưỡi, lều và phần lớn những thứ khác đều bị ném đi, chỉ để giảm bớt gánh nặng cho lạc đà, tăng nhanh tốc độ.

Trên đường chạy trốn, trong bộ tộc không ngừng có người chết, đa số là người già có tuổi và trẻ con yếu ớt, trong đó còn bao gồm tế tự của bộ tộc Bờm Đen.

Tế tự mới chỉ có tám tuổi, không có chỉ dẫn của tế tự trước, gặp phải hoàn cảnh đáng sợ thế này, người Bờm Đen chung quy khó thoát khỏi vận mệnh chết chóc.

Mấy chiến sĩ leo lên vách núi, muốn nghĩ biện pháp tránh khỏi hang ổ chim ăn thịt thối, nhìn từ xa, cát bụi cuồn cuộn, có thể thấy kẻ địch sắp tới.

“Tộc trưởng, là người Canyon!”

Tộc trưởng Bờm Đen mở miệng cắt miếng thịt lạc đà, tia máu chảy xuống khóe môi hắn, khiến đồ đằng trên mặt trái càng thêm dữ tợn.

Không có lửa, chỉ có thể ăn sống, thịt một con lạc đà không đủ chia cho toàn tộc nhân, người già còn sống từ bỏ phần của mình, nữ nhân cũng đưa

https://thuviensach.vn

phần thịt được chia cho hài tử. Các chiến sĩ yên lặng không nói, mở miệng cắn thịt, mỗi người đều tự biết rõ, có lẽ đây là bữa ăn cuối cùng của họ.

“Ito.” Tộc trưởng Bờm Đen ăn xong thịt, cắn nát phần xương còn lại, gọi mấy chiến sĩ cường hãn nhất trong tộc tới, “Các ngươi dẫn hài tử và nữ nhân đi hướng đông.”

“Tộc trưởng.”

“Người Canyon sẽ không bỏ qua cho ta.” Tộc trưởng Bờm Đen phun bã xương ra, vẻ mặt hung ác, “Honsu và Sói Trắng đã diệt tộc, Bờm Đen ít nhất cũng phải để lại vài giống nòi!”

“Tộc trưởng, chúng tôi thà tử chiến với người Canyon!”

Chiến sĩ man tộc trời sinh dũng mãnh cương nghị, chết trên chiến trường là một vinh quang, bỏ lại tộc nhân chạy trốn là sỉ nhục cả đời.

“Đây là mệnh lệnh!” Tộc trưởng Bờm Đen đứng lên, siết chặt trường mâu, thân hình thon dài, cơ thịt cứng chắc như đá núi, hắn cũng từng là chiến sĩ mạnh nhất đồng hoang phía tây, nhưng năm tháng lại không nguyện ý cho hắn tiếp tục chiếm cứ bảo tọa dũng sĩ này, sớm đoạt đi sức mạnh và dũng khí của hắn. Là hắn phản bội thề ước đồng minh, hắn nguyện ý thừa nhận hậu quả, nhưng hắn nhất định phải để lại vài giống nòi cho Bờm Đen phục hưng, “Ito, mang họ đi, vào đại mạc phía đông, nghĩ cách sống sót. Khi Kony còn sống, đừng trở về đồng hoang phía tây!”

Tám chiến sĩ với Ito đi đầu toàn bộ quỳ một gối, toàn thân da thịt căng chặt, gương mặt vì cắn chặt răng mà méo mó. “Vâng, tộc trưởng!”

Tế tự bộ tộc đi tới bên cạnh tộc trưởng Bờm Đen, trượng mây trong tay là do tế tự đời trước lưu lại, so với vóc dáng của nó còn cao hơn một khúc.

https://thuviensach.vn

“Tế tự, ngươi đi cùng Ito.” Tộc trưởng Bờm Đen hạ quyết tâm muốn nghênh chiến Kony tại ngọn núi này, vì giành lấy càng nhiều thời gian cho đám người Ito.

“Tộc trưởng, thần cho ta biết ở lại chỉ có con đường chết.” Vẻ mặt tế tự rất bình tĩnh, bình tĩnh tới mức không giống đứa trẻ tám tuổi. Tộc trưởng Bờm Đen không nói gì, giao muối quý giá cho Ito, chọn ra mười sáu đứa trẻ mạnh mẽ nhất và nữ nhân có thể tác chiến, phân cho một nửa lạc đà và hai con địa hành thú, thúc giục bọn họ mau chóng lên đường, nhìn bóng lưng họ biến mất trong đồng hoang bốc hơi nóng.

Nữ nhân và hài tử bị lưu lại không oán trách, không thể có chuyện tất cả mọi người đều chạy trốn, không có nữ nhân và hài tử sẽ khiến người Canyon nghi ngờ, dùng sinh mạng của chính mình đổi lấy sinh tồn của một phần tộc nhân, bọn họ sẽ sợ hãi nhưng tuyệt đối không hối hận, càng sẽ không oán hận.

Bọn họ giống như bờm thú rong ruổi trên đồng hoang thời kỳ viễn cổ, có người sống sót, Bờm Đen sẽ không bị diệt.

Một nữ nhân xuy yếu ôm chặt hài tử mới vừa có thể bước đi, nhẹ giọng hát bài ca dao cổ xưa lưu truyền đời đời trong bộ tộc.

Người Bờm Đen là dũng sĩ của đồng hoang, kế thừa bộ tộc ngàn năm, trường mâu trong tay là quà tặng của đại vu, trên chiến trường giác đấu của đế vương, dũng sĩ Bờm Đen luôn vô địch, có vinh quang vô thượng… các dũng sĩ điều khiển địa hành thú truy đuổi con mồi, đại lục phía tây cỏ xanh bát ngát, dã thú thành đàn…

Âm thanh nữ nhân có chút khàn, không dễ nghe, nhưng người Bờm Đen lại nghe nhập thần.

Bọn họ là bộ tộc lâu đời nhất, bọn họ từng là chiến sĩ vinh quang nhất của đế quốc, vào thời khắc cuối cùng của sinh mạng, bọn họ không sợ tử

https://thuviensach.vn

vong.

Khúc ca dao gần kết thúc, mặt đất đột nhiên truyền tới chấn động đáng sợ, tiếng gầm của ma mút vang vọng như âm cái chết tới từ địa ngục. Chiến sĩ Bờm Đen nắm chặt trường mâu, ngồi trên lưng địa hành thú, bày ra đội hình tác chiến, bảo vệ nữ nhân và hài tử, dùng sinh mạng nghênh chiến người Canyon sắp tới.

Ầm! Ầm! Ầm!

Tiếng bước chân nặng nề, tiếng gầm đáng sợ, Kony đứng trên lưng ma mút nhìn người Bờm Đen dưới núi, gào lên như sói. Các chiến sĩ Canyon không ngừng dùng trường mâu gõ lên mặt đất, nhìn chăm chăm người Bờm Đen đang nghiêm trận chờ đợi, giống như nhìn miếng thịt tươi sắp vào miệng.

“Gào!”

Không giao lưu dư thừa, người Canyon đã đuổi tới nơi này, chính là vì muốn diệt tộc Bờm Đen. Nếu không phải ma mút và địa hành thú cần lượng nước lớn, gặp được ốc đảo nhất định phải dừng lại, người Bờm Đen sẽ không có cơ hội sống tới hôm nay.

Ma mút vẫy vẫy tai, quất mạnh vòi, địa hành thú há to miệng đỏ máu, lại một bữa thịnh yến.

Kony giơ trường mâu, các chiến sĩ Canyon gào lên tấn công người Bờm Đen, đi đầu tiên là hơn mười con địa hành thú, chúng vây quanh địa hành thú và lạc đà của người Bờm Đen, ngay cả chiến sĩ Bờm Đen sai khiến chúng cũng cũng bị xé thành thịt vụn.

Chiến đấu của địa hành thú tàn khốc mà máu tanh, địa hành thú bị bao vây cố sức cắn cổ kẻ địch, nhưng lại không thận trọng bị một con địa hành

https://thuviensach.vn

thú khác cắn đứt xương sống, mệt mỏi khua tứ chi, không thể di chuyển nửa phân, chỉ có thể bị xé banh, nuốt chửng.

Số lượng và chiến lực của chiến sĩ, người Bờm Đen hoàn toàn nằm ở thế hạ phong.

Tộc trưởng Bờm Đen cắm trường mâu vào ngực một người Canyon, máu tươi bắn ra làm mơ hồ ánh nhìn của hắn, cho dù sức lực gần cạn cũng không khiến hành động của hắn trở nên chậm đi, tiếng xé không truyền tới, một thanh trường mâu màu đen đâm xuyên vai hắn, hắn không ngã xuống, vô số trường mâu liên tiếp từ bốn phương tám hướng phóng tới, hắn không cảm thấy đau đớn, tiếng máu tươi nhỏ giọt lại không ngừng phóng lớn bên tai.

Máu liên tục ọc ra từ miệng, vào thời khắc cuối cùng của sinh mạng, ánh mắt ngược lại trở nên rõ ràng. Hắn nhìn thấy chiến sĩ bộ tộc nằm dưới đất, nhìn thấy nữ nhân và hài tử bị người Canyon bức gần, trong đồng hoang lại vang lên bài ca dao của người Bờm Đen, khàn khàn, du dương, theo gió nóng bay đi rất xa, nhưng vào khắc tiếp theo lại đột nhiên ngừng lại, trường mâu xuyên qua thân thể nữ nhân, cô vẫn đang liều mạng bảo vệ đứa con của mình…

Tộc trưởng Bờm Đen thu ánh mắt lại, rút mạnh trường mâu đang cắm vào người, ngọn lửa sinh mạng không ngừng mất đi theo máu tươi trào ra khỏi vết thương, hắn dùng sức lực cuối cùng nắm chặt trường mâu, bảo vệ tôn nghiêm cuối cùng của chiến sĩ.

Kony nhảy xuống lưng ma mút, đi tới trước mặt tộc trưởng Bờm Đen, đôi mắt màu hổ phách, thân thể khỏe mạnh, đồ đằng màu xanh phủ lên mặt trái, gương mặt anh tuấn, trong mắt tộc trưởng Bờm Đen giống như ác quỷ tới từ địa ngục.

“Kẻ phản bội Canyon, nhất định phải chết!”

https://thuviensach.vn

Con ngươi của tộc trưởng Bờm Đen bắt đầu khuếch tán, Kony chém đứt trường mâu chống đỡ thân thể hắn, tộc trưởng muốn duy trì tôn nghiêm cuối cùng chậm rãi ngã xuống, đầu bị chém giơ cao, đôi mắt không nhắm lại tựa hồ đang nhìn về hướng đám người Ito chạy đi, đó là hy vọng cuối cùng của bộ tộc.

Kony cắm đầu tộc trưởng Bờm Đen lên trường mâu, chiến đấu vừa rồi kinh động chim ăn thịt thối, chim ăn thịt thối luẩn quẩn trên không càng lúc càng nhiều, Kony hạ lệnh ly khai.

Ven đường truy kích, nhìn thấy không ít di thể người Bờm Đen đã chết, người Canyon không tốn sức lực kiểm kê số lượng người Bờm Đen đã chết, cũng cho đám người Ito nắm được cơ hội cuối cùng, trong đồng hoang mênh mông, giãy dụa, lưng gánh hy vọng cuối cùng của tộc nhân, đi về hoang mạc phía đông.

Chạy vào phía đông rất nguy hiểm, bọn họ một khi bị mục dân phía đông bắt được, sẽ chết rất nhanh, nhưng ở lại phía tây, bọn họ càng chết nhanh hơn.

Đồ đằng của mỗi bộ tộc đều là độc nhất vô nhị, tại phía tây, không có bộ tộc nào sẽ vui vẻ giúp đỡ họ, người Canyon có thể dễ dàng tìm được họ, giết chết họ.

“Ito.” Một chiến sĩ gọi Ito lại, cũng gọi người khác, “Nhìn đằng kia.”

Trong không trung xa xa, chim ăn thịt thối tụ tập kín trời, người Bờm Đen đào vong cắn chặt môi, điều đó có nghĩa là gì, bọn họ đều rất rõ.

“Mau đi!”

Không có thời gian cho họ bi thương, nước mắt vào lúc này không có tác dụng gì, tác dụng duy nhất chính là sinh sôi hạt giống thù hận. Ai phản bội

https://thuviensach.vn

ai, ai giết chết ai, hiện tại đều không còn quan trọng, thù hận của người Bờm Đen và người Canyon vĩnh viễn không dứt.

Ito xin thề, cho dù chỉ còn lại một người Bờm Đen cuối cùng, cũng phải đâm trường mâu vào trong lồng ngực người Canyon!

Tiếng rống của ma mút truyền đi thật xa, đám người Ito vung roi lên lưng lạc đà, tốc độ của đội ngũ bắt đầu tăng nhanh.

May là người Canyon đã quay đầu, nếu không, bọn họ tuyệt đối không chạy khỏi đồng hoang này được.

“Tộc trưởng, nên trở về lãnh thổ bộ tộc rồi.” Tế tự ngồi trên lưng địa hành thú, trượng mây đặt ngang trên chân. “Người Canyon nên tìm đồng minh mới.”

“Đồng minh mới?” Kony cười, chiến đấu thời gian dài, các chiến sĩ quả thật cần nghỉ ngơi, nếu tế tự đã nói như thế, vậy thì tạm thời làm theo đi.

Tóc dài đen xõa sau lưng bị gió thổi lên, đôi mắt màu hổ phách nhìn sang phía đông, người Canyon sẽ trở thành chủ nhân phía tây, rất nhanh!

Honsu, Sói Trắng, Bờm Đen trước sau bị Canyon diệt tộc, phân chia thế lực tại đồng hoang phía tây nhất định phải làm lại, chỉ cần kẻ có não đều biết, liên minh với Canyon không khác nào bảo hổ lột da, nhưng đồng dạng cũng báo trước bộ tộc sẽ đạt được trợ lực càng lớn.

Liên minh cường đại, chinh chiến huyết tanh, chiến sĩ man tộc trời sinh hiếu sát đang khắp nơi tìm kiếm con mồi, đồng hoang phía tây đã định sắp nghênh đón một trận gió tanh mưa máu kịch liệt hơn.

Trong đại mạc phía đông, mười hai thành chủ thực lực mạnh nhất, có năm vị đã liên minh với Mudy, hai vị thành chủ là do thần điện Ortiramhs

https://thuviensach.vn

nâng đỡ, căn bản không thể theo Mudy, những người khác thì lại bàng quan.

Kết quả này nằm trong dự liệu của Mudy, có đồng minh tất nhiên có kẻ địch, muốn khống chế đại mạc phía đông, đã định cần phải có máu tanh.

Vu nữ của Ortiramhs, tội nhân phản bội đại vu, phải từng chút một cắt đứt móng vuốt của họ, khiến họ đau đớn tận xương, bị bức vào tuyệt cảnh chìm vào điên cuồng, mới sẽ nghênh đón hủy diệt triệt để.

“Ariel, Holcim.” Trong đôi mắt lam trào lên sát ý, ngu xuẩn cỡ nào, trung thành cho tín ngưỡng giả dối, thì nên dùng máu của mình tẩy sạch tội nghiệt.

Ngón tay thon dài lướt qua bím tóc trước người, đầu ngón tay vuốt qua lụa đen trong tơ vàng, nhớ tới hỏa nhiệt trong đêm tối đại mạc, bất giác híp mắt lại.

Có lẽ, trước đó hắn đã quyết định sai lầm, không nên để đại vu của hắn ở lại Vu thành.

Nghiêng đầu qua, ngón tay nhẹ ấn góc trán, trong đôi mắt lam lóe qua một tia vàng, đầu lưỡi liếm khóe môi, môi đỏ như muốn nhỏ máu, rất rõ ràng, thành chủ đại nhân đang nghĩ tới một vài chuyện nào đó đã cách xa bình thường.

Thứ cho Musha người đã phụ trách dạy dỗ hắn từ khi Mudy còn nhỏ, nhìn thấy thành chủ đại nhân như thế cũng khó tránh khỏi dao động, lắc đầu, nhẹ ho một tiếng, tận chức tận trách nhắc nhở thành chủ đại nhân, công vụ hôm nay còn chưa xử lý xong.

Nhìn cuộn da dê chất cao như một ngọn núi nhỏ, lại nhìn Musha vẻ mặt tràn đầy nghiêm túc, làm việc cẩn thận tỉ mỉ, Mudy lại lần nữa cảm thấy đau đầu.

https://thuviensach.vn

Khi Mudy đau đầu, cuộc sống của Hà Ninh lại càng ngày càng tốt.

Một buổi diễn thần côn đã tăng thêm sức quyến rũ nhân cách cho Hà Ninh không ít, các công thợ làm việc không tiếc sức, khi nghỉ ngơi luôn sẽ không tự chủ nhìn về vị trí thần điện. Ortiramhs sớm đã bị ném ra sau đầu, so với vu nữ không làm được gì, Hà Ninh mới khiến bọn họ chân chính thấy được cái gì là thần tích.

Miya dẫn các cô nương dọn vào nhà cửa Hà Ninh đã sửa lại, năm mươi kỵ sĩ mà Mudy để lại, dùng danh nghĩa bảo vệ tiến vào ở trong mấy tòa nhà gần thần điện nhất.

Các công thợ thì vào ở trong lều họ đã để lại, vì sửa lại hoang thành, thợ mộc và thợ sắt bắt đầu chế tạo lượng lớn công cụ, mục dân sẽ lùa gia súc vào chuồng ngoài thành, mỗi ngày cùng các cô nương chăn thả, nông dân tận tâm tận lực chăm sóc ruộng mạch, khai khẩn càng nhiều thửa ruộng gần ốc đảo, không chỉ gieo hạt mạch, còn gieo một phần đậu. Số đậu này cũng quý giá như lúa mạch, Hà Ninh từng ăn một lần, mùi vị rất ngon, giống như đậu Hà Lan đã nấu chín.

Hà Ninh vào thần điện ở, sau khi Miya được cho phép đi vào thần điện, đích thân dọn dẹp ra một căn phòng ngủ cho Hà Ninh, nhìn vách tường trống trơn, nhíu chặt mày, sau khi trở về, mời các thợ chế tạo ra công cụ cần dùng để kéo sợi và chế tạo thảm lông, tập hợp các cô nương tay nghề khéo léo, bắt đầu dệt thảm lông.

Ngoài thành nuôi mấy trăm con lạc đà và hơn một ngàn con dê ba sừng, lông lạc đà và lông dê không hề thiếu. Chẳng qua khi công việc thủ công của các cô nương ngày càng thuần thục, rất nhiều lạc đà và dê ba sừng đều xuất hiện tình trạng bị hói, theo như lời Miya là, cho dù cùng một chủng loại, lông trên người cũng không giống, bố trí phòng cho Hà Ninh, phải chọn thứ tốt nhất.

https://thuviensach.vn

Hà Ninh không hiểu, Miya cũng không tiếp tục giải thích, chỉ nói đợi thảm dệt ra rồi sẽ hiểu rõ.

“Thảm đất, thảm vách, chủ nhân thích màu tươi một chút không?”

Nhớ tới gian phòng màu sắc lòe loẹt trong phủ thành chủ, Hà Ninh vội lắc đầu, ngủ trong căn phòng như thế y hoa mắt.

Miya tỏ ra đã hiểu, lấy vài miếng thảm nhỏ dùng để trang trí, “Chủ nhân, ngài xem loại này thế nào?”

“Tôi muốn trắng một chút được không?”

“Trắng một chút?”

“Chính là không có nhiều hoa văn như thế, màu sắc cũng đừng lòe loẹt như thế.”

“Đây đã là hoa văn đơn giản nhất rồi.”

“Vậy thì lấy màu này, đừng hoa văn.”

“Chủ nhân, như vậy không xứng với thân phận của ngài.” Miya nhíu mày.

“Được rồi.”

Hà Ninh câm nín, chỉ có thể gật đầu.

Miya là vì tốt cho y, không thì sau này trong phòng không chiếu sáng, trực tiếp ngủ luôn là được.

Khi Hà Ninh đang cùng Miya thương lượng vấn đề trang trí phòng, mấy mục dân gian nan bôn ba mười mấy ngày trong hoang mạc, ngã ở nơi cách

https://thuviensach.vn

hồ bán nguyệt hai trăm mét. Các cô nương chăn thả phát hiện họ, từ quần áo trên người và vòng trên cổ họ nhận ra được thân phận người tới.

Một cô nương nhảy xuống lạc đà, một nam nhân trong đó ngẩng đầu lên, tầm nhìn lại chỉ lên tới đùi cô nương.

“Ngươi là người Battier?”

Nam nhân mở miệng, trong cổ họng phát ra âm khản đặc: “… Bị trục xuất… Dorsha…”

Cô nương muốn nghe rõ hơn một chút, nhưng nam nhân nói xong thì ngất đi.

https://thuviensach.vn

NAM VU

Lai Tự Viễn Phương

dtv-ebook.com

Chương 47: Tín Đồ Đưa Tới Cửa

“Bị bộ tộc trục xuất?”

Nghe lời nói ngắt ngứ của nam nhân trước khi ngất, lại nhìn dấu ấn trên cổ tay họ, các cô nương vốn muốn mang họ về doanh trại lại do dự.

Người Dorsha phụ thuộc thành Battier, ba nam nhân trước mắt đều là tráng niên, nhưng lại bị trục xuất, nhất định đã phạm đại tội.

Đáng nghi ngờ hơn nữa là, từ thành Battier tiếp cận biên giới phía đông tới hoang thành trong đại mạc này, bọn họ làm sao sống sót? Người bình thường vào hoang mạc, rời khỏi bộ lạc, không có gia súc, lại không quen thuộc vị trí ốc đảo, căn bản không sống qua được ba ngày!

“Nadya, sao vậy?”

Một cô nương chăn thả khác dẫn lạc đà đi tới, âm thanh nam nhân nói rất nhỏ, chỉ có cô nương đứng trước mặt hắn mới có thể nghe thấy.

“Oni, bọn họ là người Dorsha phụ thuộc thành Battier.” Nadya quay đầu nói, “Nếu tôi đoán không sai, chắc là chiến sĩ bị bộ tộc trục xuất.”

“Cái gì?” Oni kinh ngạc, “Bọn họ sao lại đi tới đây?”

“Tôi cũng không biết.” Nadya dùng roi chọt nam nhân vừa nói chuyện, “Nói còn chưa xong đã ngất rồi.”

“Có cứu bọn họ không?”

https://thuviensach.vn

“Tôi không xác định.” Nadya nhíu mày, “Không có sự cho phép của chủ nhân, chúng ta không nên mang bất cứ ai trở về, đặc biệt là bọn họ.”

“Vậy…” Oni chần chờ một chút, nói: “Giết bọn họ?”

“Không cần, bỏ họ lại đây, không bao lâu nữa chim ăn thịt thối sẽ tới thôi.”

Trong hoang mạc, chim ăn thịt thối tụ tập chỉ đại biểu một chuyện, tử vong.

Oni còn muốn nói gì đó, Nadya đã lên lưng lạc đà, quất roi đi tới đàn gia súc.

“Không còn sớm nữa, trở về sớm thôi.”

“Ừm.”

Hai cô nương lùa dê ba sừng về ốc đảo, không nhìn lại phía sau một cái. Tiếng lục lạc vang lên, âm thanh thanh thúy như gọi tỉnh nam nhân đang hôn mê, ngón tay dính đầy cát vàng nhẹ động một chút.

Nadya và Oni về tới ốc đảo, lùa đàn dê vào chuồng, thương lượng một chút, tìm tới Miya, nói lại chuyện thấy người Battier cho cô.

“Xác định sao?” Miya đang nấu canh, cái nồi đang gác trên lửa bốc nhiệt khí ùng ục, thảo dược thêm vào đã hòa vào canh thịt, tỏa ra hương thơm khiến người khó thể kháng cự.

“Nhìn từ quần áo và vòng cổ, bọn họ chắc là người Battier.”

“Ta không phải hỏi cái này.” Miya lại thêm vào trong nồi hai loại cỏ khô, không thêm hương liệu nào khác, mùi vị của canh vẫn nồng như cũ, “Các người xác định những người đó sống không tới ngày mai sao?”

https://thuviensach.vn

Nadya và Oni quay mặt nhìn nhau, Miya buông muỗng xuống, đứng lên, nghiêm khắc nhìn bọn họ, “Đã quên những gì ta từng nói với các người sao? Đã quên cuộc sống ở thôn bọn cướp rồi sao? Cuộc sống thoải mái khiến đầu óc các người nhét đầy cỏ khô rồi sao?”

Vẻ mặt hai cô nương lập tức thay đổi, sắc mặt trở nên tái nhợt.

“Nếu cảm thấy bọn họ đáng nghi, tại sao không giết bọn họ? Hạ thủ không được thì mang bọn họ về, một khi phát hiện không đúng cũng có thể lập tức động thủ!”

“Miya…”

“Thu lại lòng đồng tình không tất yếu đi, tất cả của chúng ta đều là chủ nhân cho! Thân phận của chủ nhân đặc biệt, có rất nhiều người đều đang âm thầm rình mò, nếu quên điểm này…” Miya kéo khăn đầu lên, không tiếp tục nói nữa, mà cầm dao găm một bên lên: “Bọn họ đang ở đâu, dẫn ta đi.”

Nadya và Oni không dám tiếp tục chần chờ, đồng dạng cũng cầm vũ khí lên, dẫn Miya tới chỗ đã phát hiện mấy người thành Battier. Nhưng lại phát hiện nơi đó trống không, mấy nam nhân đã không còn. Dấu vết trên cát không còn rõ ràng, vết chân đã bị cát vàng che lấp. Sắc mặt Miya trở nên rất khó coi, cách hồ bán nguyệt gần như thế, bọn họ rất có khả năng đã trốn vào ốc đảo, chỉ cần trộm một bộ đồ của công thợ, thì có thể trà trộn vào hoang thành.

Hai cô nương cắn môi, hối hận nắm chặt đoản đao. Nếu thời gian có thể chảy ngược, bọn họ sẽ không chút do dự giết những nam nhân đáng nghi đó, cho dù không giết chết, cũng sẽ làm như Miya đã nói, dẫn bọn họ về doanh trại trông coi. So với Oni, hối hận của Nadya càng sâu, dù sao cô là người ra quyết định.

“Miya, hiện tại nên làm sao?”

https://thuviensach.vn

“Đợi.” Miya cắm dao găm vào thắt lưng, trên gương mặt yêu kiều mang theo lãnh liệt và sát ý, “Cáo sa mạc dù có giảo hoạt, sớm muộn cũng sẽ lộ đuôi ra!”

Ba cô nương không vào ốc đảo, ốc đảo bên ngoài hoang thành thực vật kín kẽ, có rắn và độc trùng sinh sống rất đông, lại gần lùm cỏ cao ở hồ bán nguyệt là lãnh địa của mèo cát. Miya tin, nếu mấy người lai lịch bất minh đó trốn vào đây, muốn lập tức tìm được bọn họ là không mấy khả năng, không bằng đợi, nhìn xem bọn họ rốt cuộc muốn làm gì.

“Chỗ chủ nhân ta sẽ đi nói.” Giọng Miya rất lạnh, ánh mắt giống như đao, “Sai lầm như thế đừng phạm vào nữa, cũng đừng để ta hối hận vì đã dẫn các người rời khỏi thôn bọn cướp.”

“Vâng.”

Miya như thế mới là vu nữ Mills khiến bọn cướp không dám vượt qua lôi trì nửa bước, cũng là huyết mạch bộ tộc dùng sinh mạng và linh hồn bảo vệ lời thề.

Cô hiến toàn bộ trung thành và ôn nhu của mình cho Hà Ninh, vì Hà Ninh, cô có thể trở thành một thanh đao, một mũi mâu! Đây vốn không phải là chức trách của vu nữ, nhưng cô lại cam nguyện gánh lấy.

Nguyên nhân, cô không dám suy nghĩ, cũng không muốn suy nghĩ.

Cô chỉ nguyện quy tất cả là lòng trung thành, gương mặt cha mẹ sớm đã mơ hồ trong ký ức, nhưng lời thề của cô từ đầu tới cuối vẫn rõ ràng.

“Vu nữ Mills trung thành với đại vu, người Mills vĩnh viễn không phản bội!”

Các cô nương đi rồi, canh Miya nấu còn cần phải hầm một chút, khi cô đi, một cô nương tay nghề không tồi đặc biệt ngồi trông.

https://thuviensach.vn

Nadya và Oni đi tới cạnh đống lửa, cùng các cô nương khác chuẩn bị bữa tối, Miya tìm tới đội trưởng kỵ sĩ, đơn giản nói rõ chuyện này, các kỵ sĩ lập tức gia tăng cảnh giới, các công thợ cũng trở nên cẩn thận.

Ngoài mặt tất cả đều rất bình tĩnh, dưới bình tĩnh lại ẩn chứa sát cơ.

Dân tộc sinh sống trong đại mạc, các kỵ sĩ được thành Burang ủy thác trọng nhiệm, bất cứ kẻ nào dám mạo phạm người thành chủ muốn bảo vệ, đều sẽ trở thành vong hồn dưới đao của các kỵ sĩ!

Chuyện an bài xong xuôi, canh cũng hầm xong, Miya đi vào thần điện đưa canh cho Hà Ninh, nhưng lại không thấy người.

Trong phòng chỉ có bảng đồng chất ở góc tường và cuộn da dê đang trải ra, không thấy bóng dáng Hà Ninh và thằn lằn xanh.

Miya bưng canh đứng ở trước cửa, biết Hà Ninh lại ra ngoài rồi.

Thời gian gần đây, Hà Ninh cứ cách mấy ngày sẽ ngồi lên lưng thằn lằn xanh, từ trên không tuần thị lãnh thổ thuộc về y.

Pháp lệnh Mudy ban bố tuyên bố với bên ngoài, hoang thành và ốc đảo đều là lãnh địa của hắn, trên thực tế, Hà Ninh mới là chủ nhân chân chính của nơi này.

Thằn lằn xanh mở rộng đôi cánh giữa trời, thanh niên bị thổi bật tóc dài, dưới mặt trời, trong không trung, y giống như sứ giả của thần. Màn đêm buông xuống, lại mang tới cho mọi người một cảm giác chấn động bất đồng.

Con đường thần côn của Hà Ninh có bước phát triển dài, trừ các cô nương và kỵ sĩ, các công thợ cũng hoàn toàn xem y là người thần dụ.

https://thuviensach.vn

Ốc đảo ngày càng mở rộng, dòng sông chảy trong thành, thần điện cao to nguy nga, cơn mưa dân tộc đại mạc chờ đợi mấy trăm năm, tất cả, đều là do người thanh niên tóc đen này mang tới.

Sinh sống tại đây, quả thật giống như thiên đường.

Khi nghỉ ngơi, các công thợ luôn sẽ tụ tập lại thảo luận mọi thứ, nếu chủ thành Burang và người thần dụ cho phép, sau khi dựng lại hoang thành, bọn họ hy vọng có thể sinh sống ở đây. Cho dù không phồn hoa như thành Burang, cho dù cách xa ngoại thế, bọn họ vẫn muốn ở lại.

Tâm tư của các công thợ, Hà Ninh có thể phát giác ít nhiều. Không chỉ là thái độ trở nên càng cung kính, còn có người dâng cống phẩm trước thần điện. Cho dù chỉ là tượng gỗ và trái cây hái được trong ốc đảo, nhưng cũng đủ để biểu đạt thành ý của họ.

“Ở lại sao?”

Hà Ninh không xác định được. Những người này là Mudy đưa tới, bất luận thế nào cũng sẽ không mang ác ý với y, lại thêm biểu diễn thần côn trước đó, Hà Ninh tin rằng, chỉ cần tiếp tục dẫn dắt, bọn họ tuyệt đối sẽ trở thành cốt cán cho mình.

Kiến thiết hoang thành cần người, sau khi xây dựng càng cần người, nếu không có, y dựng những căn nhà đó làm gi?

Nhớ tới vàng và bảo thạch vào tay rồi mất, mỗi khi nhớ tới ánh vàng lấp lánh đầy phòng đó, Hà Ninh đều không khỏi đau đớn. Y cho Mudy nhiều tiền như thế, đủ để đền bù phí dụng của những công thợ và kỵ sĩ này chứ? Phí phái người lao động này, Mudy cũng kiếm được một món lớn đó chứ?

Nghĩ tới nghĩ lui, Hà Ninh đều cảm thấy chuyện này mình chịu thiệt.

https://thuviensach.vn

Mặt trời lặn, doanh trại ngoài thành nổi lên đống lửa, hương thức ăn trôi xa, Hà Ninh ngồi trên lưng thằn lằn xanh, biểu thị nó bay cao lên một chút.

Chọn ra ngoài lúc này, một nguyên nhân quan trọng, chính là để tránh Miya tới đưa canh bổ. Nghĩ tới canh đó, mũi liền tê ngứa. Sờ sờ mũi, may mà không chảy máu. Nhất thiết đừng bổ thêm nữa, còn bổ nữa thì không đơn giản chỉ là chảy máu mũi mà thôi.

Đã nói mấy lần, ngặc nỗi Miya ý chí kiên định vô cùng, không biện pháp, Hà Ninh chỉ đành trốn, có thể trốn một lần thì trốn một lần.

Thằn lằn xanh đập cánh, mở to miệng gào lên, tiếng gầm truyền đi rất xa.

Người trên mặt ngẩng đầu lên, nhìn thằn lằn xanh và Hà Ninh trên không, lập tức ném đồ vật trong tay đi, thành khẩn cầu nguyện.

Bối cảnh là ráng đỏ đầy trời, vây quanh thân là gió đêm hơi se lạnh, Hà Ninh nhắm hai mắt lại, một cơn mưa nhỏ rả rích lại đổ xuống, thấm ướt cỏ xanh và cát vàng.

Tình cảnh này, người trong hoang thành sớm đã quen thuộc, nhưng lại mang tới chấn động không thể sánh nổi cho người mới tới.

Ba người Dorsha trốn trong ốc đảo, kinh ngạc nhìn thằn lằn xanh và thanh niên tóc đen bay lượn giữa trời, cho rằng mình nảy sinh ảo giác trước khi chết.

“Thần linh!”

Nhớ tới câu chuyện lưu truyền trong phía đông đại mạc, người thần bí mang tới cơn mưa cho thành Burang, thanh niên tóc đen bị đại vu Ortiramhs nói là quái vật, trong lòng ba người nổi lên từng đợt sóng lớn kinh hãi.

https://thuviensach.vn

Bọn họ từng cùng người bị trục xuất của bộ tộc khác lang thang trong sa mạc, dựa vào kinh nghiệm chăn thả và truy bắt con mồi, tìm được thức ăn và nước trong cát vàng.

Bánh trong túi sớm đã ăn hết, túi nước cũng đã trống rỗng, người bên cạnh từng người từng người ngã xuống, rất nhanh sẽ biến thành thức ăn cho chim ăn thịt thối và bộ xương khô dưới cát vàng.

Không muốn chết, không muốn chết như thế.

Ban đầu, bọn họ vẫn thành khẩn cầu nguyện với thần điện Ortiramhs, ngày qua ngày, hy vọng đại vu có thể chỉ dẫn cho họ, mang họ ra khỏi khốn cảnh.

Ôm hy vọng tốt đẹp, sự thật lại luôn luôn bày ra vẻ tàn khốc.

Thần điện và đại vu Ortiramhs chỉ có thể dùng lời nói dối để xây nên bề ngoài chói sáng, cầu nguyện không nảy sinh bất cứ tác dụng nào, tử vong vẫn không ngừng giáng xuống.

Vì tín ngưỡng, bọn họ mất đi bộ tộc, mất đi vinh dự trở thành một chiến sĩ, còn sắp mất đi tính mạng.

Trước mắt là cát vàng mênh mông, ốc đảo chỉ là ảo ảnh, khi đối mặt với tuyệt vọng, một đàn dê ba sừng đã cứu vãn mạng sống của họ. Đi theo đàn dê, bọn họ lại gặp linh dương sừng dài, tiếp theo tìm được ốc đảo. Đi thẳng tới, không cần phí sức phân biệt phương hướng, chỉ muốn có thể sống thêm một ngày.

Lực chịu đựng của động vật luôn cao hơn nhân loại, dê ba sừng và linh dương sừng dài mấy ngày không uống nước cũng không tới nỗi nào, vẫn có thể ngày đêm không nghỉ di chuyển. Đại khái có thể phát giác được nguy hiểm tới từ phía sâu, tốc độ của đàn dê tăng nhanh, có mấy lần ba người

https://thuviensach.vn

ngã xuống dưới mệt mỏi kiệt quệ, khi tỉnh lại, gần như mất luôn bóng dáng đàn dê.

Cứ thế, dựa vào nghị lực kiên cường và bản năng cầu sinh, bọn họ đi theo đàn dê tới hoang thành sâu trong hoang mạc, khi còn cách ốc đảo mấy trăm mét thì gặp được cô nương du mục.

Sau khi cô nương đi, nam nhân duy nhất còn chút sức lực lay tỉnh hai bạn đồng hành, dìu đỡ lẫn nhau lết vào ốc đảo. Trong ốc đảo, nam nhân nói lại cuộc đối thoại đã nghe thấy trong lúc mơ màng cho bạn đồng hành, ba người không dám dễ dàng xuất hiện trước mặt người ở đây.

Mục dân thất lạc bộ tộc sẽ được giúp đỡ, nhưng kẻ bị bộ tộc trục xuất sớm đã bị đóng dấu kẻ tội đồ.

Hai bạn đồng hành oán hận nam nhân tiết lộ thân phận, nam nhân lại chỉ cười khổ, thân phận bọn họ không nói thì có thể che giấu sao? Giơ cánh tay lên, dấu vết trên cổ tay đến chết cũng không cách nào xóa đi.

Ba người trầm mặc, cũng không còn oán trách lẫn nhau, tìm được mấy thực vật có thể ăn làm nhuận lại miệng khô cằn. Bọn họ không dám lại gần bờ nước, cỏ bên bờ hồ tuy rậm rạp, nhưng khó bảo đảm sẽ không bị phát hiện.

“Hiện tại nên làm sao?”

“Đợi tối đến, có lẽ có thể nghĩ biện pháp lấy được trường bào và một chút thức ăn.”

Chủ ý ba người thương lượng không khác với suy nghĩ của Miya bao nhiêu, chẳng qua, bọn họ đối với người nơi này không có địch ý, cũng không mang bất cứ âm mưu nào, chỉ là muốn sống sót.

https://thuviensach.vn

Sau khi thương lượng xong, ba người tìm tới một nơi ẩn mật, không quan tâm có thể xuất hiện rắn hay trùng gì không, một người cảnh giác hai người nghỉ ngơi. Lúc này, trên không trung truyền tới tiếng kêu đáng sợ, hai người đang nửa tỉnh nửa mê lập tức mở mắt ra, lại phát hiện bạn đồng hành đang canh gác vẻ mặt ngây dại.

Cảnh tượng trước mắt hoàn toàn vượt qua tưởng tượng của họ, long ưng và mãnh cầm bay lượn trên trời không hề hiếm lạ, tọa thú của chủ thành Battier rất nhiều người từng thấy qua. Nhưng, bay trên trời là thằn lằn đen?

Ba người không xác định được, đồng thời nảy ra một suy nghĩ, đó thật sự là thằn lằn đen?

Đợi khi ba người nhìn thấy Hà Ninh trên lưng thằn lằn đen, đầu càng thêm hỗn loạn, hoàn toàn không có bất cứ phản ứng nào. Cho tới khi ánh lửa chiếu sáng gương mặt, ba người mới hoàn hồn lại. Khi bọn họ phát ra âm thanh, quên mất ẩn giấu, các kỵ sĩ vây quanh ốc đảo, cùng mèo cát đã tìm tới đây.

Miya có suy nghĩ của cô, các kỵ sĩ cũng vậy.

So với bị động chờ đợi, bọn họ càng giỏi chủ động xuất kích.

“Người Battier?”

Không cần dây thừng, ba nam nhân hư thoát dễ dàng bị tha ra khỏi ốc đảo.

Trong doanh trại, ánh mắt mọi người nhìn bọn họ cực kỳ không tốt, đặc biệt là các kỵ sĩ lật cổ tay ba người, nhìn thấy đồ án ấn trên cổ tay, ánh nhìn rơi lên người họ càng thêm tràn đầy chán ghét.

“Người bị trục xuất.” Một thợ sắt khá có địa vị trong số công thợ nói, “Bọn họ là tội nhân, không thể để họ ở lại đây!”

https://thuviensach.vn

Các kỵ sĩ không lên tiếng, Hà Ninh trên không chú ý đến tình huống trên mặt đất. Vỗ vỗ lưng thằn lằn xanh, thằn lằn xanh kêu lên một tiếng, từ giữa không chúc xuống, đống lửa trong doanh trại bị gió tán ra, múa may cuồng vũ.

Hà Ninh nhảy xuống khỏi lưng thằn lằn xanh, đội trưởng kỵ sĩ đặt tay phải trước ngực, "Đại nhân, bắt được ba kẻ xâm nhập đáng nghi."

Hà Ninh bảo thằn lằn xanh ở lại tại chỗ, một mình đi qua. Các kỵ sĩ và cô nương không để ý, đa số công thợ thì vẫn vô cùng kính sợ thằn lằn xanh, "Là cướp sao?"

"Không xác định." Đội trưởng kỵ sĩ nói: "Bọn họ là tội nhân bị bộ tộc trục xuất."

Tội nhân?

Hà Ninh nhìn ba nam nhân ngồi bệt dưới đất, bọn họ cũng ngẩng đầu lên nhìn Hà Ninh, trong biểu tình tràn đầy kính sợ, chỉ nhìn một cái đã bắt đầu run rẩy. Cho dù các kỵ sĩ cầm đao gác lên cổ, bọn họ cũng không run sợ như thế này.

Sờ sờ mặt, Hà Ninh không hiểu, mình đáng sợ như vậy sao? Theo thẩm mỹ quan của người bình thường, tướng mạo của y cũng tính là không tồi mà?

Các kỵ sĩ cũng đồng dạng không hiểu, Miya bưng canh về lại doanh trại ánh mắt lấp láy, giống như hiểu ra cái gì, vượt qua mọi người, đưa canh tới trước mặt Hà Ninh, "Chủ nhân, nên dùng canh rồi."

Khóe miệng Hà Ninh giật giật, vẫn trốn không thoát sao?

Ba nam nhân dưới đất đột nhiên giãy dụa, bổ nhào tới dưới chân Hà Ninh, âm thanh run rẩy mà khàn khàn, "Người thần dụ! Xin cho chúng tôi

https://thuviensach.vn

ở lại, chúng tôi nguyện làm tôi tớ của ngài!”

Hà Ninh thực sự bị dọa, canh trong tay cũng bị văng ra không ít, mùi vị thơm nồng đặc biệt mê người. Nhưng trong lòng Hà Ninh lại bắt đầu phát khổ, ông trời, Miya lại thêm vào dược thảo gì trong canh?

“Chủ nhân, xin giao ba người họ cho tôi.” Miya bắt chéo hai tay, hành lễ với Hà Ninh, “Miya sẽ hoàn toàn làm rõ thân phận của họ, tìm ra phương pháp xử lý thỏa đáng nhất.”

Phương pháp xử lý thỏa đáng nhất? Hà Ninh cúi đầu nhìn nhìn ba nam nhân như tín đồ cuồng, trực giác cho y biết, giao ba nam nhân này cho Miya, khẳng định sẽ mang tới cho y kinh hỉ không phải bình thường.

Hà Ninh gật đầu rồi, Miya dẫn ba người đó xuống, còn gọi hai kỵ sĩ và Nadya theo. Cô sẽ làm gì, Hà Ninh không hỏi, y tin tưởng Miya, thủ đoạn của cô nương này không phải người bình thường có thể sánh được.

Các kỵ sĩ trở lại vị trí cảnh giới, các công thợ bắt đầu ăn, Hà Ninh cầm canh, kêu thằn lằn xanh lại dự định về thần điện, canh này y không định ăn, nhưng cũng không thể lãng phí, rốt cuộc nên xử lý thế nào?

Khóe mắt liếc nhìn thằn lằn xanh, khóe miệng cong lên, giơ canh lên, “Anh bạn, có phúc cùng hưởng có nạn cùng chia.”

Thân thể thằn lằn xanh cứng lại, mở rộng đôi cánh bay lên, Hà Ninh nhanh hơn nó một bước, nắm lấy chân sau của nó, móng vuốt níu thật chặt, híp mắt lại, “Mày bay thử coi?”

Bạn đồng hành tốt bị uy hiếp nước mắt đầy mặt, không nên ức hiếp thằn lằn như thế…

Lúc này, từ xa truyền tới tiếng gào quen thuộc, thằn lằn xanh lại cứng người, vẻ mặt Hà Ninh cũng biến đổi, nói không rõ là kinh hỉ hay là kinh

https://thuviensach.vn

ngạc, đặt vò canh xuống đất, nhanh chóng trèo lên lưng thằn lằn xanh, “Anh bạn, mau bay!”

Thằn lằn xanh: “…”

Khi Hà Ninh trèo lên lưng thằn lằn xanh bay lên, các kỵ sĩ và công thợ trong doanh trại cũng nhìn thấy đội ngũ dưới ánh trăng đi tới.

Vảy của thằn lằn đen nhuộm một tầng sáng lạnh, Mudy đứng trên lưng thằn lằn đen, kéo khăn trên mặt xuống, ý cười chìm sâu vào trong con mắt màu lam, nhìn Hà Ninh ngồi trên lưng thằn lằn xanh, “Ta trở về rồi, đại vu của ta.”

https://thuviensach.vn

NAM VU

Lai Tự Viễn Phương

dtv-ebook.com

Chương 48: Trùng Phùng

Hà Ninh xin thề, vốn ý định của y là muốn đi đón Mudy, không nghĩ tới thằn lằn xanh vỗ cánh vài cái, quay đầu bay về hướng ngược lại.

“Anh bạn, không đúng, đi bên đó.”

Trong tiếng khuyên khổ sở, tốc độ của thằn lằn xanh càng thêm nhanh. Hà Ninh chưa từng biết nó có thể bay nhanh như thế, giống như sao băng vụt qua chân trời, trong chớp mắt chỉ để lại cho người khác một đường tàn ảnh giữa trời đêm.

Ngồi trên lưng thằn lằn xanh, Hà Ninh không dám nói chuyện nữa, vừa mở miệng, gió vù vù thổi vào miệng, chỉ có thể liều mạng dán chặt trên lưng thằn lằn xanh, cố gắng mở rộng hai tay, ôm chặt cổ thằn lằn xanh.

Trừ vảy ra, trên người thằn lằn xanh không có bất cứ chỗ nào mượn lực. Trước kia cũng không phát hiện có gì không thỏa đáng, hiện tại xem ra, phi hành trên không mà không có dây an toàn, vô cùng vô cùng kinh tâm động phách.

Hà Ninh nhắm chặt hai mắt, tai trái bắt đầu ong ong, tốc độ của thằn lằn xanh quá nhanh, may là ban đêm, nếu là ban ngày, chịu tội không nói, hậu quả quả thật không thể tưởng tượng.

Dùng biện pháp nào mới có thể khiến vị này dừng lại? Không dừng lại cũng nên giảm tốc độ chút đi? Y không có hứng thú ngồi hỏa tiễn dạo trời đêm đâu.

https://thuviensach.vn

Dần dần, cánh tay Hà Ninh bắt đầu tê dại, hơi thở cũng trở nên không thuận, sơ sảy không nắm chặt, xém chút trượt khỏi lưng thằn lằn xanh.

Trong nguy cấp, khuyên tai trái thoáng chốc phát quang, rọi sáng bầu trời trên hoang thành. Hà Ninh lúc này mới phát hiện, thằn lằn xanh bay thật nhanh, nhưng lại không hề rời khỏi phạm vi hoang thành, mà giống như lạc mất phương hướng, bay vòng tròn giữa không.

Trong kim quang, cảm xúc của thằn lằn xanh dần ổn định lại, tốc độ cũng chậm xuống. Hà Ninh thở ra một hơi, cẩn thận ngồi dậy, “Không sao chứ? Vừa rồi mày bị sao vậy?”

Không hỏi còn tốt, vừa mới nói ra, thằn lằn xanh đã gào lên một tiếng, trong miệng phả ra khí tức màu đỏ sậm, quả thật giống như ngọn lửa thiêu đốt trong không khí.

Hà Ninh xoa mắt, nhìn lầm rồi sao?

Thằn lằn xanh lại gầm lên một tiếng, khí tức so với lần trước phả ra còn nồng liệt hơn, nhiệt độ xung quanh đột ngột tăng cao.

Hà Ninh sững sờ, không biết nên phản ứng thế nào. Sau khi mọc cánh rồi, lại mở ra công năng mới?

Thằn lằn xanh lúc này, khiến Hà Ninh nhớ lại bức tranh nhìn thấy trên đỉnh vòm. Ani bốn trăm năm trước chỉ biết bay, nhưng kỵ thú của những đại vu khác, phun lửa phun nước phun chớp điện đều có.

Cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của thằn lằn xanh cũng đang tăng cao, tiếng kêu lại trở nên nóng nảy.

“Aya!” Hà Ninh lần đầu tiên nghiêm túc gọi tên thằn lằn xanh như thế, “Trở về, lập tức trở về.”

https://thuviensach.vn

Hà Ninh cúi người ôm chặt cổ thằn lằn xanh, kim quang trên người hóa thành từng sợi ánh sáng, dịu dàng vây quanh người thằn lằn xanh, “Có phải mày không thoải mái không? Chúng ta xuống dưới, chắc sẽ có biện pháp.”

Thằn lằn xanh gầm lên một tiếng, trong âm thanh mang theo rất nhiều ủy khuất và ý vị làm nũng.

Trong giọng nói của Hà Ninh mang theo an ủi, kim quang càng thêm dịu dàng, “Tao biết, không sao, tao sẽ bảo vệ mày. Xuống dưới thôi, chúng ta không thể bay cả tối chứ? Tối nay không xuống ngày mai cũng phải xuống thôi.’

Thằn lằn xanh không kêu nữa, cũng không còn phả khí tức như ngọn lửa nữa, đập cánh, luẩn quẩn trên hoang thành một vòng rồi mới chậm rãi đáp xuống, vừa đúng đáp ngay trước thần điện.

Cảm giác chân chạm đất không phải tốt đẹp bình thường, nhịp tim tăng lên hai trăm lần của Hà Ninh cuối cùng trở lại bình thường. Vuốt vảy của thằn lằn xanh, vẫn còn hơi nóng, không khỏi nhíu mày, “Có cần vào hồ ngâm nước không?’

Không đợi Hà Ninh nói xong, thằn lằn xanh đã chạy vào thần điện, nhảy vào suối sinh mạng trong đại thính, nước suối lạnh lẽo lập tức sôi lên.

Đoàn người Mudy đã vào hoang thành, các công thợ trong doanh trại quỳ xuống đất, cảnh tượng phát sinh trên trời đêm thực sự quá chấn động, kim quang rọi sáng chân trời và ngọn lửa đỏ sậm khiến Hà Ninh trở nên dị thường thần bí, cũng càng thêm khí chất của thần côn.

Các kỵ sĩ thấy Mudy nhảy xuống lưng thằn lằn đen, một tay để lên ngực, cong lưng: “Thành chủ đại nhân!”

Mudy gật dầu, khăn đầu màu đen bị gió thổi lên, tóc vàng rực rỡ lướt qua mặt, con ngươi lam nhìn thần điện, “Đừng theo vào.”

https://thuviensach.vn

“Vâng.”

Người Mudy dẫn tới được an bày ngoài thần điện, thằn lằn đen đi theo sau lưng Mudy, bước từng bước lên bậc thềm thần điện.

Trường bào màu vàng nâu bao bọc thân người thon dài, gương mặt tuấn mỹ, biểu tình trang nghiêm, mỗi khi đi một bước, đều giống như đang bước lên năm tháng ngày xưa.

Ký ức xa xôi trở nên càng rõ ràng, thành chủ tóc vàng và đế vương Aram bốn trăm năm trước, vào lúc này chồng vào nhau.

Thời gian lưu chuyển, xuyên qua bốn trăm năm, hắn lại trở về nơi này.

Bóng tối dường như thoáng chốc lui đi, ban ngày rọi sáng đất trời, đại vu tóc đen bào đen đang đứng trước thần điện nghênh đón hắn, hai tay cầm quyền trường màu bạc, nụ cười ôn hòa, đôi mắt màu đen giống như bảo thạch xinh đẹp nhất, trong không khí tỏa hương hoa, đại vu của hắn, là báu vật quý giá nhất thế gian.

Mudy dừng trên bậc thềm, nhắm hai mắt lại, trên mặt hiện lên một chút hoài niệm.

“Mudy?”

Âm thanh quen thuộc vang lên bên tai, cùng là tóc đen mắt đen, cùng một linh hồn, nhưng tính cách đã khác, con người đã khác. Hắn biết, đại vu của hắn không phải là bóng dáng bốn trăm năm trước lưu lại. Hắn hiện nay, cũng không còn là đế vương ngồi trên vương tọa, điên cuồng mà cô độc nữa.

Nước suối sinh mạng vẫn đang sôi sục, thân hình khổng lồ của thằn lằn xanh vùi vào nước, nước sôi trào qua bệ đá màu trắng, chảy trào như thác nước.

https://thuviensach.vn

Trước thần điện, Mudy nhu hòa nhìn Hà Ninh, đôi mắt màu lam thâm sâu như biển, chậm rãi, từ tốn bao trọn lấy cả người Hà Ninh.

Không có tiếp xúc, nhưng tai Hà Ninh đã nóng lên. Vô thức xoa xoa tai, mặt thì bắt đầu bỏng rát.

Mudy cười, nụ cười rất đẹp, Hà Ninh tìm không ra bất cứ từ nào có thể hình dung.

Yêu ma hay là thần linh?

Tóm lại không phải phàm nhân.

“Đại vu của ta.”

Âm thanh thấp trầm lưu chuyển dưới trời đêm, thành chủ tóc vàng đã tới bên cạnh Hà Ninh, nâng cằm y lên, đôi môi đỏ như máu đặt giữa trán, chậm rãi hạ xuống, lướt qua mũi, rồi xoay quanh cọ sát bên môi.

Hà Ninh đột nhiên kéo khăn đầu của Mudy xuống, nắm lọn tóc vàng của hắn đang rũ trước mắt, nguy hiểm híp mắt lại. “Anh là ai, anh đang gọi ai?”

Mudy thuận theo lực đạo của Hà Ninh ngẩng đầu lên, nhưng vẫn liếm môi y một cái: “Ta là Mudy, ta thuộc về em, đại vu của ta, Hà Ninh…”

Lời còn lại toàn bộ bị nụ hôn nóng bỏng nuốt chửng. Hà Ninh chưa từng biết, chỉ âm thanh thôi đã có thể khiến y mất khống chế như vậy.

Dưới ánh trăng và ánh sao, cổ thành giữa đại mạc hoang vu khắc họa lên cuộn tranh thời gian, trong không khí phiêu đãng hương hoa, tóc đen và tóc vàng quyện vào nhau. Bước qua bốn trăm năm, chủ nhân của Vu thành, đế vương của đại lục Aram, đại vu tóc đen tới từ dị giới, thành chủ tóc vàng thống trị hoang mạc, tất cả vướng mắc, dường như đã tan đi trong lúc hơi thở giao nhau, chỉ còn sự yên tĩnh và an nhiên thuộc về hai người.

https://thuviensach.vn

Gió đêm thổi trường bào của Mudy, tay áo rộng rãi, cánh tay mạnh mẽ, ôm kín Hà Ninh.

Trong tiếng thở dốc, đôi môi tách ra, trán kề nhau, trong giọng nói của Hà Ninh có âm khàn dụ người, mỗi một chữ tràn ra khỏi môi đều giống như có mang ma lực.

“Tôi rất nhớ anh.”

Vì sao lại nói ra bốn chữ này, Hà Ninh không rõ, cũng không nghĩ kỹ. Kết quả mang tới lại như đổ dầu vào lửa.

Đôi ngươi màu lam hoàn toàn biến thành con ngươi dọc màu vàng, vảy vàng phủ lên giữa trán, lời nói tiếp theo, Hà Ninh không còn cơ hội thốt ra, đột ngột bị ôm lên, “Phòng.”

“Hả?”

“Ngủ ở đâu?”

Hà Ninh vô thức chỉ hướng nào đó trong thần điện, Mudy cất bước, ủng bước lên dòng suối đang chảy tràn trong đại thính, tạo nên bọt nước long lanh, bước chân càng lúc càng nhanh.

Thằn lằn đen theo vào, dừng lại cạnh suối sinh mạng, nhìn thấy thằn lằn xanh nằm trong nước, đôi mắt to màu máu đỏ không chớp lấy một cái, suy nghĩ hai giây, quả đoán nhảy vào.

“Gào!”

Thằn lằn xanh bất mãn, thằn lằn đen lại không để ý tới nó, một phát cắn đuôi thằn lằn xanh, quẫy mạnh, thằn lằn xanh lập tức bốn vó chổng trời.

Thằn lằn đen không tiếp tục động tác, mà dùng chân trước thô ngắn túm một chân sau của thằn lằn xanh lên, cúi đầu nghiên cứu nửa ngày, miễn

https://thuviensach.vn

cưỡng coi như vừa lòng, quay người nhảy ra khỏi hồ.

Thằn lằn xanh bi phẫn gào lên, phiên dịch lại đại khái có thể cho ra bốn chữ đơn giản: Giở trò lưu manh!

Dù có phẫn hận, lúc này nó cũng không phải là đối thủ của thằn lằn đen, thằn lằn đen ở bên bờ hồ nhìn nhìn, thằn lằn xanh chỉ có thể tiếp tục ngâm nước lau lệ, bầu không khí hiếm khi được 'hài hòa'.

Trong phòng, Hà Ninh được đặt nằm lên thảm mềm mại, áo trên đã kéo xuống vai, đôi môi nóng cháy đảo qua cổ và xương sống, men theo sống lưng đi xuống, nơi lòng bàn tay trượt qua, đều dấy lên ngọn lửa đáng sợ, tựa hồ muốn thiêu cháy cả người y.

Muốn lật người, lại phát hiện căn bản không làm được, muốn quay đầu, thì lại bị cắn mạnh vào sau gáy. Tóc vàng như sợi tơ quấn lên người y, bị Hà Ninh túm lấy, y có một lỗi giác, đang phủ lên người y, là một con thú hung tàn mà lại xinh đẹp cực điểm.

"Ưm…"

Hà Ninh cắn chặt môi, nghẹn hừ lên. Y không theo kịp tốc độ của nam nhân, thân thể lại bị một người khác thao túng toàn bộ, cảm giác vô lực khiến y sợ hãi. Sự khẩn cấp của Mudy hoàn toàn giống như muốn xé nát y, nhai rồi nuốt vào bụng. Không sợ, được sao?

Đau đớn, đi kèm với hưng phấn không thể diễn tả.

Ánh mắt lại trở nên mơ hồ, có thứ đang chảy qua mặt, men theo cằm rớt xuống, không biết là mồ hôi hay nước mắt.

Cổ họng trở nên khàn đi, sau gáy vẫn còn để lại vết bị răng cắn. Chỉ là vết cắn đỏ lên, không bị thương cũng không chảy máu.

https://thuviensach.vn

Sức lực dần rút đi, nhiệt tình lại giống như không có điểm ngừng.

Hai tay chống không nổi thân thể, cánh tay to mạnh mẽ ôm trước người y, cả người được ôm lên, trùng kích đột ngột khiến Hà Ninh không thể khống chế kêu ra tiếng.

Đêm còn rất dài…

Trong doanh trại ngoài hoang thành, các công thợ cả đêm không ngủ. Rất nhiều người ra khỏi lều, thành khẩn cầu nguyện dưới ánh trăng, cảm tạ thần linh chăm sóc, để người thần dụ chân chính tới đại lục Aram.

Các kỵ sĩ tận chức tận trách thủ vệ an toàn cho hoang thành, ba người Dorsha rơi vào tay Miya, đã định sẽ trải qua một đêm cả đời khó quên. Tín ngưỡng kéo dài bốn trăm năm sớm đã dao động, sau đêm nay, thì vỡ nát bấy không còn tồn tại.

Động vật săn đêm tập trung bên bờ hồ bán nguyệt, không còn như trước đi vào hoang thành. Trực giác nhạy bén cho chúng biết, trong tòa kiến trúc cao to nhất đó, trừ khí tức quen thuộc thân cận, còn có một sự tồn tại đáng sợ, đáng sợ tới mức đủ để hủy diệt tất cả.

Cá bạc trong hồ bán nguyệt thì không bị chút ảnh hưởng nào, thỉnh thoảng nhảy khỏi mặt nước, vây đuôi xinh đẹp lấp lánh ánh sáng, giống như lưới mỏng màu đỏ.

Đêm tối tại đại mạc tang thương cô độc, giữa những đồi cát vang vọng tiếng sói sa mạc tru đêm.

Tại biên cảnh phía đông giao giới đồng hoang, một đội ngũ hơn ba mươi người nhờ trời đêm che giấu vội vã lên đường.

Sau lưng họ, máu của tộc nhân đã chảy cạn, đói khát nhiều ngày gần như sắp lấy mạng họ, nhưng thù hận và sứ mạng kéo dài huyết mạch bộ tộc lại

https://thuviensach.vn

chống đỡ họ chạy khỏi đồng hoang phía tây.

Bọn họ là huyết mạch còn tồn tại của Bờm Đen, là nồi giống tộc trưởng và những tộc nhân Bờm Đen khác đã dùng máu tươi và sinh mạng giữ lấy.

“Ito, phía trước chính là thành Battier.”

Người Bờm Đen chạy tới đây, nơi thành trì do Sekurus quản hạt mà họ đã từng tấn công vì kẻ đồng minh Canyon.

“Cẩn thận chút, đừng gây chú ý.”

Ito và các chiến sĩ Bờm Đen bảo vệ hài tử và nữ nhân ở giữa, yên lặng đi vòng qua thành Battier. Bọn họ rất may mắn, hôm nay thủ vệ tường thành lười biếng, không phát hiện đội ngũ từ phía tây tới này, trước khi trời sáng, bọn họ đã đi sâu vào trong đại mạc, giờ này phút này, không ai biết, nhóm lực lượng nhỏ yếu đến mức gần như có thể bỏ qua không tính, ngày sau sẽ mang tới cho đại lục Aram những gì, bao gồm cả Hà Ninh trong tương lai sẽ ban sức mạnh cho họ.

Bóng đêm được ánh sáng xua tan, trong doanh trại ngoài hoang thành, các công thợ ăn cơm sáng xong, mang công cụ tiếp tục công trình chưa hoàn thành.

Các cô nương và mục dân mở chuồng, đàn dê bò được lùa ra, một đêm trôi qua, đàn gia súc bị đói chạy về bãi cỏ còn đọng sương sớm.

Trong ốc đảo, các cô nương để vò chứa đầy nước lên đầu, trường bào rộng lớn cũng không thể che giấu thân hình uyển chuyển. Tiếng cười thanh thúy như chim hót truyền vào tai các nam nhân, công thợ và kỵ sĩ trẻ tuổi đều không khỏi trở nên thất thường.

Người mới tới thấy cảnh này, đều sẽ kinh ngạc nói không ra lời.

https://thuviensach.vn

Vào ban đêm còn chưa cảm thấy, nhưng hoang thành vào ban ngày, ốc đảo và biển hoa ngoài thành quả thật như tiên cảnh nhân gian. Người từng qua đây cũng không thể tưởng tượng, cổ thành từng lưu lại truyền thuyết đáng sợ trong đại mạc lại trở thành như thế.

“Alar, rốt cuộc là chuyện gì vậy?”

Hai kỵ sĩ mới tới gọi bạn được lưu lại hoang thành trước đó, hỏi ra nghi vấn. Bọn họ tới từ cùng một bộ tộc, là bạn từ nhỏ tới lớn, cũng là kỵ sĩ trung thành nhất của thành Burang. Bọn họ tin tưởng, Alar tuyệt đối sẽ không che giấu mình.

“Đây là kỳ tích do người thần dụ sáng tạo.” Alar cắn bánh do mạch đen làm nên, húp một miếng canh đặc thơm phưng phức, trong canh có thịt bò miếng lớn và củ rễ thực vật, mùi vị ngon tới mức có thể khiến người nuốt luôn cả lưỡi.

“Thần tích do người thần dụ sáng tạo?”

“Đúng vậy.” Trong lúc nói, Alar lại cầm một miếng bánh lên, trong bánh có trộn một ít yến mạch, một chút cũng không chát miệng, đây cũng là người thần dụ mang tới, nếu không, những cô nương xuất thân kẻ cướp kia tuyệt đối sẽ không tốt bụng như vậy, yến mạch rất quý báu.

Hai kỵ sĩ thấy Alar ăn liền năm cái bánh, hoài nghi vị giác của hắn có vấn đề, bánh mạch đen cũng có thể ăn ngon như thế?

“Nếm thử đi.” Alar đẩy rổ đựng bánh và vại đựng canh qua gần hai người, “Đây là phần của năm người, Maksu và Limu lát nữa mới tới được, nếu không đủ, có thể đi lĩnh thêm.”

Hai kỵ sĩ đã ăn qua lương khô, là thịt khô do bọn họ mang tới, không đói lắm, nhưng dưới sự kiên trì của Alar cũng cầm một miếng bánh lên, múc

https://thuviensach.vn

một chén canh, ăn vài miếng xong thì không còn dừng lại được nữa, trực tiếp càn quét sạch bánh mạch rồi mới ợ một cái.

Alar cười rất đắc ý, “Ngon chứ? Trong bánh có yến mạch.”

“Yến mạch?”

“Đúng, trong ruộng ngoài thành có trồng một lượng lớn yến mạch, còn có đậu, ngày mai thì có thể ăn rồi.”

Hai kỵ sĩ ợ một cái, nhìn Alar đi lấy thức ăn, vấn đề muốn hỏi càng nhiều thêm.

Tình cảnh giống vậy diễn ra trước những lều khác nhau, bánh các cô nương làm ra vốn có thể ăn cả ngày, kết quả sau giờ cơm sáng thì đã tiêu hết hơn một nửa, không thể không dừng công việc dệt thảm, tiếp tục bận rộn làm cơm trưa cho các công thợ và kỵ sĩ.

Trong thần điện, Hà Ninh nằm sấp trên thảm, trên người phủ trường bào của Mudy, trong lúc nửa tỉnh nửa mê, miệng nếm được một mùi vị tanh ngọt.

Chép chép miệng, cảm giác quá mức chân thật, lập tức giật mình tỉnh lại.

Mở to mắt, không ngờ chạm phải đôi mắt màu lam, khí tức phủ lên môi khiến y cuối cùng hiểu rõ chuyện gì.

“Ưm…”

Mudy ngẩng đầu lên, khóe môi chảy xuống một tia máu, ngón tay đè lên miệng Hà Ninh, “Xuỵt, đừng nói chuyện.”

Giây tiếp theo, Hà Ninh chỉ có thể trân mắt nhìn Mudy liếm qua cổ tay bị cắn rách, ngậm một ngụm máu tươi, lại lần nữa đút vào miệng mình.

https://thuviensach.vn

Đầu lưỡi cạy răng ra, hầu kết nhúc nhích, bị bức nuốt vào.

Tứ chi xuy yếu dần hồi phục sức lực, Hà Ninh nghiêng đầu đi, “Không cần mữa, mau cầm máu đi.”

Không ngờ cổ tay trắng nõn lại trực tiếp đưa tới bên miệng, “Không cần nữa sao? Em nên thích mới đúng.”

Nhìn thành chủ đại nhân mặt không đổi sắc, giống như đang nói hôm nay thời tiết thật đẹp, khóe miệng Hà Ninh giật liên tục, chỉ có thể nhận mệnh mở miệng, liếm qua liếm lại vết thương trên cổ tay, cho tới khi máu đông lại, không bất ngờ nhìn thấy đôi mắt màu lam lại thành vàng ròng.

Môi bị chặn lại, đầu gối bị nâng lên, Hà Ninh cắn môi, ngón tay luồn vào thảm, thật không thể hiểu nổi, mình sao lại nhìn trúng nam nhân này?

Quả nhiên là mỹ sắc hại người sao?

Hơi thở trở nên càng lúc càng gấp rút, rất nhanh, Hà Ninh không cách nào suy nghĩ được nữa.

https://thuviensach.vn

NAM VU

Lai Tự Viễn Phương

dtv-ebook.com

Chương 49: Thành Chủ Đại Nhân Tức Giận Rồi

Hà Ninh đã ba ngày không lộ mặt.

Cống phẩm trước cửa thần điện càng lúc càng nhiều, tượng gỗ bày trước thềm cũng càng lúc càng tinh mỹ, còn có tượng gỗ và tượng đá khắc theo hình dạng của Hà Ninh, một vài tượng khắc giống như đúc, ngũ quan cũng như thật. Còn có thêm một vài cái tràn đầy màu sắc nghệ thuật trừu tượng.

Trái cây cúng trước thần điện trở thành mỹ thực cho các loại chim trong hoang thành. Mỗi ngày sáng sớm và gần tối, luôn có thể thấy từng đàn những loài chim không cùng chủng loại không cùng thể hình và màu sắc luẩn quẩn trên thần điện, nhào xuống rồi lại bay lên, tiếng hót lảnh lót hòa quyện vào nhau, giống như tiếng nhạc của thần tự nhiên.

Đàn chim lớn dẫn tới không ít mãnh cầm, bất kể ăn trái cây hay ăn thịt, mọi người trên cơ bản đều cùng mở tiệc một lúc. Còn về ăn tạp, trên cơ bản vừa ăn trái cây và đi theo sau lưng mãnh cầm ăn thịt chờ đồ vụn. Nhưng, cho dù là mãnh cầm hung mãnh nhất, cũng không dám tùy tiện chọc vào chim tước xám. Loài chim nhỏ hung hãn này, thật sự có thể giải thích rõ cái gì là cô đặc mới là tinh hoa, có thể xưng là mãnh cầm trong mãnh cầm.

Chim tước xám tụ tập lại là vì Hà Ninh. Trên hành lang thần điện, có vài phiến đá khắc loại chim nhỏ này, chẳng qua chim tước xám trên phiến đá có vóc dáng lớn hơn.

Miya mặc váy dài màu trắng tượng trưng cho vu nữ, ba người Dorsha đã thay đoản bào, mặc trang phục thị tùng đi theo sau lưng cô.

https://thuviensach.vn

Không ai biết Miya rốt cuộc đã nói gì với họ, bao gồm của Nadya và hai kỵ sĩ Miya đặc biệt gọi theo. Người trong ngoài hoang thành chỉ biết, khi ba người này xuất hiện trở lại, đã trở thành tín đồ trung thành nhất của Hà Ninh.

Miya trung thành với Hà Ninh, chỉ trung thành với y.

Kỵ sĩ bảo vệ hoang thành tận chức tận trách, nhưng đối với Miya, vị trí đầu tiên trong lòng họ vĩnh viễn là Mudy Burang.

Hà Ninh là chủ nhân của Vu thành, mảnh đất này thuộc về y, người sinh sống ở đây đầu tiên phải trung thành với y. Kỵ sĩ thành Burang, cho dù ở lại cũng không thể được khắc lên dấu ấn của Vu thành, đại vu nhất định phải có sức mạnh hoàn toàn trung thành với y.

Man tộc không đáng tin, sự phản bội bốn trăm năm trước và giáo huấn của máu, tổ tiên Mills đời đời truyền lại. Miya không còn giống vu nữ bình thường về mặt ý nghĩa, cô nguyện ý dùng tất cả của mình bảo vệ đại vu, bảo vệ Hà Ninh.

Thành khẩn còn chưa đủ, chỉ có cuồng nhiệt mới là tín ngưỡng cao nhất. Tín đồ cuồng nhiệt, chiến sĩ bộ lạc tráng niên, ba người Dorsha có thể phát huy tác dụng càng lớn.

Miya không cho rằng mình làm sai, cuộc sống cướp bóc thời gian dài khiến cô có một tiêu chuẩn hành vi đặc biệt.

“Các người đợi ở đây.”

Trước thần điện, Miya mệnh lệnh ba người Dorsha ở lại chỉnh lý cống phẩm chất cao như núi, tượng điêu khắc sẽ bày bên cạnh hồ nước trong thành và đại thính thần điện, trái cây và thức ăn sẽ để lại cho động vật của hoang thành.

https://thuviensach.vn

“Vâng.”

Người Dorsha cẩn thận chấp hành lệnh của Miya, bọn họ là tội nhân bị bộ tộc trục xuất, sự tàn khốc của đại mạc và cái chết của những bạn đồng hành đã mài mòn tín ngưỡng của họ đối với thần điện Ortiramhs. Trong tòa cổ thành bừng bừng sinh cơ này, bọn họ nắm được cọng rơm cuối cùng, mở ra một lữ trình khác trong cuộc đời, đối với việc này, bọn họ vui mừng khôn xiết.

“Xin thề với thần linh, tôi nguyện xem người thần dụ là chủ.”

Chiến sĩ, thị tùng, hay là tôi tớ, đều không còn quan trọng.

Phẫn uất bị thần điện Ortiramhs lừa gạt chôn vùi trong lòng, cảm kích và căm hận hóa thành cuồng nhiệt bền chắc nhất, bọn họ sẽ trở thành vũ khí sắc bén nhất của Vu thành, giết hết tất cả kẻ địch trước mặt Hà Ninh!

Trong đại sảnh thần điện, thằn lằn xanh vẫn ngâm trong suối sinh mạng, nước suối không còn sôi nữa, nước chảy trên bệ đá thì vẫn còn nóng. Miya nhìn thằn lằn xanh một cái, vảy trên người nó đã từ xanh đen tiếp cận đen kịt, lấp lánh như bảo thạch trong nước.

Thằn lằn đen canh bên cạnh suối sinh mệnh, trái cây chất thành đống như ngọn núi nhỏ bên cạnh nó, có cả dây mây và bùn đất. Mấy hôm nay, thức ăn của thằn lằn xanh đều là do thằn lằn đen mang về.

Nhìn bùn đất đã dính vào kẽ đá lát, Miya nhíu mày. Không có sự cho phép của Hà Ninh, chỉ có cô có thể vào thần điện, dọn sạch số bùn đất này là một chuyện khá phiền phức. Có lẽ nên thỉnh cầu chủ nhân, để ba người Dorsha vào thần điện.

Miya tới đây, thằn lằn xanh và thằn lằn đen đều đã quen, thằn lằn xanh vẫn luôn khắc khoải trong lòng chuyện đã xảy ra trước đó. Thằn lằn đen

https://thuviensach.vn

canh bên cạnh, thời khắc ghi nhớ lời của Mudy, nhìn đôi cánh sau lưng thằn lằn xanh, đôi mắt màu máu đỏ không chớp lấy một cái.

Thằn lằn xanh rất ghét thằn lằn đen, bất kể là ai bị giở trò lưu manh rồi thì sẽ không còn cười nghênh đón nữa. Thằn lằn đen lại hoàn toàn không để ý, sinh con mà, không phải chỉ là chuyện chút xíu sao? Bất kể mi có nguyện ý hay không, thực lực của ai mạnh hơn thì nhất định phải nghe người đó! Không nghe lời? Đánh cho tới khi mi nghe!

Kẻ yếu phục tùng kẻ mạnh, là thiên tính trong huyết thống của thằn lằn đen.

Bị một kẻ cường hãn như thế nhắm trúng, thằn lằn xanh chỉ có thể tự cầu nhiều phúc.

Miya đi tới trước phòng ngủ, mở miệng; “Chủ nhân, bữa sáng đã đưa tới.”

Lần này Miya không còn phải ăn canh bế môn nữa, trong phòng truyền ra giọng nói, Miya được cho phép mở cửa.

Hà Ninh ngồi khoanh gối, trong tay là một bảng đồng, mặc quần và áo trên rộng rãi đơn giản, thấy Miya, ngẩng đầu lên cười cười.

Mudy dựa nghiêng trên gối, tóc vàng xõa tung, vẻ mặt biếng nhác, đôi ngươi màu lam khẽ rũ, thờ ơ quét qua, Miya lập tức hoàn hồn khỏi nụ cười của Hà Ninh, cong lưng hành lễ, cung kính đưa đồ ăn vào phòng, đanh chuẩn bị lui ra, lại bị Hà Ninh gọi lại.

“Đợi đã, tôi có chuyện muốn hỏi cô…”

Vấn đề của Hà Ninh rất nhiều, nhìn thì nhỏ nhặt, nhưng lại vô cùng quan trọng. Miya cung kính trả lời tất cả, cho tới khi Hà Ninh không hỏi nữa, bảo có thể rồi, cô mới ra khỏi phòng.

https://thuviensach.vn

Cửa phòng đóng lại, Mudy cầm một quả màu xanh lên, cắn một miếng, liếm nước dính bên môi, “Tin tưởng cô ta như thế?”

“Ừ.” Hà Ninh gật đầu, “Tôi tin cô ấy.”

Người tại Vu thành, thân phận không phức tạp, nhưng Hà Ninh tin tưởng nhất chỉ có Miya.

“Vậy sao?”

Âm thanh của Mudy vẫn trầm thấp như cũ, nghe không ra dị thường, lại bỏ một quả vào miệng, lực độ nhai của răng lại lớn hơn vừa rồi rất nhiều.

Nghe tiếng rạo rạo bên cạnh, lông tơ sau lưng Hà Ninh lập tức dựng thẳng, xoa xoa cánh tay, nhạy bén phát giác bầu không khí không đúng lắm, không biết nên tiếp tục thế nào, dứt khoát chỉ một đồ án kỳ quái trên bảng đồng trong tay, mở chủ đề mới.

“Bức tranh này có nghĩa là gì? Tôi vẫn không hiểu nỗi.” Vết chữ trên bảng đồng đã mơ hồ tới mức không thể phân biệt, chỉ có đồ án khắc trên mặt còn có thể phân ra đường nét.

Mudy cầm bảng đồng, không vạch trần tâm tư của Hà Ninh, nhìn hai cái rồi trực tiếp ném qua một bên, “Đây là pháp điển, trên đó ghi chép trừng phạt dành cho tội nhân.”

Đáp án có chút bất ngờ, Hà Ninh ngây người, rồi lại cầm bảng đồng lên, đây là pháp điển?

Đầu ngón tay trắng nõn lướt qua mặt, mang tới cảm giác không thể nói rõ, Hà Ninh nghiêng đầu tránh đi, Mudy thu tay lại, chỉ lên đồ án tiếp tục nói: “Kẻ tội đồ phải chịu trừng phạt, bị khắc ấn cả đời không thể xóa, mang gông xiềng của nô lệ.”

https://thuviensach.vn

“Trên mặt?”

“Đúng, trên mặt trái.”

Sờ chỗ vừa mới bị Mudy chạm vào, cúi đầu nhìn đồ án trên bảng đồng, trong lòng Hà Ninh nổi lên một suy nghĩ cổ quái, y nhớ tới man tộc.

Chẳng qua, như vậy quá bất thường thì phải?

Một hai người thì còn được, toàn tộc?

Tựa hồ biết Hà Ninh đang nghĩ cái gì, Mudy cong khóe môi, “Tại thời đại đế quốc, man tộc vừa là chiến sĩ cũng là nô lệ.”

“Nô lệ?”

“Đồ đằng của man tộc là tượng trưng sức mạnh do vị đại vu thứ hai của đế quốc ban cho họ, cũng là trói buộc, là nguyền rủa.”

“Mỗi người đều vậy?”

“Đúng.” Mudy nghiêng người nằm lên chân Hà Ninh, tay nhấc lên, lòng bàn tay kéo gáy Hà Ninh, đôi mắt màu lam nhìn sâu vào hai mắt y, “Bọn họ là tội nhân phạm phải đại tội, tội nghiệt trong huyết mạch vĩnh viễn không cách nào xóa sạch.”

Tội nghiệt trong huyết mạch.

Vu nữ phản bội đại vu xây dựng thần điện Ortiramhs, tới nay cũng chỉ bốn trăm năm. Thời gian đế quốc Aram thống trị đại lục này thì lại gần mười ngàn năm. Nếu man tộc vẫn luôn nằm ở địa vị khó xử như thế, liên kết với vu nữ tạo phản đại vu và đế vương, thì có vẻ cũng dễ hiểu?

“Tại sao tôi không có ấn tượng?”

https://thuviensach.vn

“Ký ức em kế thừa không hoàn toàn.” Mudy thở dài một tiếng, “Bốn trăm năm, rất nhiều thứ đã thay đổi rồi.”

Đại vu chết trong âm mưu và phản bội, gần như tất cả vu lực đều bị nuốt chửng cùng máu tươi và tim, nếu không phải có một ý niệm kiên cường chống đỡ, linh hồn sớm đã bị hủy diệt.

“Vậy sao?”

Hà Ninh chống tay lên thảm, tay còn lại nắm cổ tay Mudy, “Nếu vậy, man tộc không phải nên hận đại vu sao?”

Tại sao y không cảm thấy uy hiếp trên thân người Canyon? Dù sao là đại vu đã tạo nên vận mệnh như thế cho họ, trải qua ngàn năm, tội nghiệt có lớn cũng nên thành bụi rồi chứ? Nhưng đồ đằng trên người và trên mặt họ vẫn còn tồn tại, mỗi một man tộc, từ khi ra đời đã mang dấu ấn như thế.

“Không.” Mudy nhìn Hà Ninh, “Bọn họ không căm hận đại vu, sức mạnh của họ tới từ đại vu, cũng bị đại vu trói buộc. Bọn họ căm hận là đế vương Aram.”

“Tôi không hiểu.”

Mudy cười, “Không hiểu cũng không sao, đế quốc Aram đã không còn tồn tại nữa.”

Nô lệ bất cam, nảy sinh lòng tham không thể tha thứ, chọn lựa phản bội, thì nhất định phải trả giá.

Hà Ninh không nói gì, trước mắt lại hiện lên cảnh tượng từng thấy lúc hôn mê, đế vương tóc vàng, trường mâu xuyên thân thể, máu trào ra từ vết thương, nụ cười nhiễm máu…

https://thuviensach.vn

Hà Ninh cúi người, hôn như cắn lên môi Mudy, cho tới khi trong miệng nếm được mùi máu tanh.

“Tôi không phải đại vu đã chết bốn trăm năm trước, tôi chỉ là Hà Ninh. Tôi sẽ báo thù cho y, nhưng tôi sẽ không trở thành y.”

Hà Ninh nhìn Mudy, ngón tay lướt qua chân mày hắn.

“Ta biết.” Mudy nhéo tai Hà Ninh một cái, ngón cái vuốt qua khóe môi, “Ta biết em không phải là y, em là Hà Ninh. Y thuộc về đế vương Aram đã chết, mà em thuộc về ta.”

Đáp án này cũng coi như khiến Hà Ninh thỏa mãn, cong khóe môi lên, hôn lên mặt Mudy như khen thưởng, tiếp theo lại đẩy hắn ra, kéo mâm đặt bữa sáng lại, xé một miếng bánh mạch, chấm vào canh đặc rồi ăn.

Không có phụ liệu, canh rất thơm, thịt bò cũng hầm rất mềm.

Mudy nằm nghiêng trên thảm, một tay chống cằm, nhìn Hà Ninh ăn, chỉ chỉ miệng mình, Hà Ninh nhướng một bên mày, trực tiếp bỏ nửa miếng bánh còn lại vào miệng hắn.

Người kế thừa huyết thống vương thất Aram vĩ đại, thành chủ Burang thống trị hoang mạc phía đông, cắn nửa cái bánh mạch, nửa ngày không nói.

Bất luận là bốn trăm năm trước hay bốn trăm năm sau, bất kể tính cách thế nào, đều vẫn không có ‘tình thú’ như vậy.

Hà Ninh cười ha ha, trong khoảng thời gian này, hôm nay tâm tình y tốt nhất.

Mật tân về man tộc ghi chép trên bảng đồng, ân oán tình thù trăm năm hay là ngàn năm, tạm thời bị y ném ra sau đầu, ăn no trước rồi nói.

https://thuviensach.vn

Trong hoang thành, các công thợ không chỉ xây lại nhà và đường theo cuộn da dê, mà còn khắc đồ án tinh xảo trên bề mặt kiến trúc.

Các cô nương không đi chăn thả, chuẩn bị xong thức ăn cả ngày thì tụ tập lại phòng dệt, dệt lông lạc đà và lông dê thành sợi, nhuộm màu khác nhau, dệt thành thảm đồ án tinh xảo, đủ loại màu sắc. Các cô đều hy vọng thảm mình làm ra có thể được đưa vào thần điện, có thể được chủ nhân sử dụng, chỉ đáng tiếc, được chọn trúng chỉ có số ít, còn lại, một phần ít được dùng trang trí nhà ở, toàn bộ số còn lại thì cất trữ, cho dù đội thương buôn không tới, cũng có thể thông qua các kỵ sĩ và công thợ vận chuyển tới thành Burang hoặc là bộ lạc khác để đổi lấy muối và hương liệu.

Lương thực và nguồn nước trong hoang thành có thể tự cung tự cấp, gia súc cũng đã có quy mô lớn, chỉ có muối và hương liệu mới là nhu cầu cấp thiết.

Hoang mạc phía đông không sản xuất muối, Hà Ninh từng muốn tự tổ chức đội thương buôn, nhưng thành viên đội thương buôn lại là nan đề, không thể toàn là các cô nương chứ? Công thợ cũng không thích hợp, dù sao người ta chỉ được phái tới làm công.

Nghĩ tới nghĩ lui tìm không ra biện pháp giải quyết, chỉ có thể tạm thời gác lại.

Y không phải chưa từng nghĩ muốn đích thân ra trận, ngặc nỗi thân phận nhạy cảm, nghĩ tới thần điện Ortiramhs lăm le như hổ rình mồi, lại nghĩ tới mấy lần âm mưu và truy sát trước đó, trước khi chuyện được giải quyết, y vẫn nên tránh lộ diện mới tốt.

Ngoài hoang thành, bãi cỏ xanh um trở thành lạc viên của động vật ăn cỏ trong nơi đại mạc này. Đàn dê bò tụ lại với nhau. Chính giữa còn xen tạp không ít linh dương.

https://thuviensach.vn

Động vật ăn cỏ thành đàn dẫn tới sói sa mạc, roi và trường đao trong tay các cô nương và mục dân, khiến chúng không dám lại gần.

Cáo sa mạc gian manh trốn trong lùm cỏ, chờ thời cơ muốn trộm đi một con dê con. Oni vung roi một cái, lạc đà chạy tới lùm cỏ cao um tùm nhất, hai con cáo bị đuổi khỏi lùm cỏ, nhanh chóng bỏ trốn.

“Chắc là một gia đình.” Nadya đi tới cạnh Oni, nhìn hai con cáo chạy ra xa rồi dừng lại, “Sau khi trở về, phải gia cố hàng rào, còn phải phái thêm người canh chừng, chúng còn phiền phức hơn cả sói sa mạc.”

“Ừ.” Oni quấn roi lên tay, “Để tối bảo Sami và Laya đi trông coi, nếu không thì xin chủ nhân tìm mấy con mèo cát tới làm tổ bên cạnh hàng rào?”

“Mèo cát?” Nadya lắc đầu, “Cáo sa mạc chỉ trộm dê con, nghé lớn một chút nó đã giết không nổi, mèo cát thì lại có thể giết chết dê đã trưởng thành.”

“Nhưng chúng nó nghe lời chủ nhân.”

“Được rồi, chuyện chúng ta có thể tự làm thì đừng làm phiền chủ nhân. Đã quên lời Miya nói rồi sao?”

“Tôi không quên, nghe chị vậy.”

Hai cô nương đuổi cáo đi, trông coi gia súc. Một mục dân khác dẫn đàn dê đi xa hơn một chút, khi đàn dê gặm cỏ, hắn thúc lạc đà tới gần đồi cát, nhìn mấy vách núi nhô lên, nơi đó là chỗ ẩn thân sói sa mạc và cáo sa mạc thích nhất, mấy hôm trước, bọn họ còn phát hiện báo ở gần đây.

Xác định xung quanh không có nguy hiểm, mục dân đang định đi xuống đồi cát, bên tai đột nhiên truyền tới tiếng lục lạc xa lạ. Hắn kéo dây cương,

https://thuviensach.vn

nhìn tới hướng phát ra âm thanh, một đội lạc đà đang đi tới, đại khái có hơn hai mươi con lạc đà, trên lưng mỗi con lạc đà đều thồ từng túi hàng hóa.

Mục dân nhìn kỹ một hồi, trước khi đối phương phát hiện ra hắn, ngón tay đã gác lên môi, liên tiếp phát ra ba tiếng huýt du dương, tiếng huýt sáo truyền vào tai các người chăn thả khác, lập tức có người cưỡi lạc đà về thành báo tin.

Đội thương buôn?

Hà Ninh đã ăn sáng xong, cuối cùng ra khỏi phòng, vừa đi thăm thẳn lẳn xanh, liền được thông báo tin tức này. Nhíu mày, đội thương buôn "bình thường" sẽ không vô duyên vô cớ chạy sâu vào đại mạc mà?

Mudy duỗi tay đón diều hâu từ trời bay xuống, ngón tay cọ qua cánh diều hâu, cởi cuộn da dê cột trên chân nó xuống.

Sau khi xem qua, khóe miệng cong lên, ánh mắt lại có hơi lạnh.

"Sao vậy?"

"Không có." Cuộn da dê trong tay Mudy bị xé nát thành nhiều mảnh, "Dù sao đội thương buôn đã tới rồi. Em không phải vẫn luôn lo nghĩ về chuyện muối và hương liệu sao?"

Mudy tuy đang cười, nhưng ý cười không vào đáy mắt.

Tức giận rồi, tuyệt đối là tức giận!

Cho dù cơn giận không phải nhắm vào mình, Hà Ninh vẫn thấy tê đầu, rất muốn lau nước mắt đồng tình cho kẻ chọc hắn tức giận. Còn về đội thương buôn đó, bất kể là đội thương buôn thật hay là đội thương buôn giả, thật thì còn dễ nói, nhưng nếu có mục đích khác, đụng phải miệng núi lửa rồi, chỉ có thể trách bọn họ tự xúi quẩy.

https://thuviensach.vn

NAM VU

Lai Tự Viễn Phương
dtv-ebook.com

Chương 50: Điên Cuồng

Wamu mười bảy tuổi, lần đầu tiên dẫn đội thương buôn vào hoang mạc phía đông đã gặp phải rắc rối.

Wamu là thương nhân của phía bắc đại lục Aram, gia tộc đời đời kinh thương mưu sinh. Nửa năm trước, phụ thân Wamu dẫn đội lạc đà đến phía đông giao dịch muối và hương liệu, không những không trở về trong thời gian dự định, mà còn hoàn toàn mất hết tin tức.

Không chỉ là phụ thân Wamu, mà từ đó về sau, những người khác của đội thương buôn cũng không có bất cứ tin tức nào truyền về nhà. Tình trạng như thế chỉ đại biểu một chuyện, bọn họ đã gặp phiền toái.

Bão cát đáng sợ, bọn cướp mai phục trong chỗ tối, thậm chí là âm mưu của thành viên trong đội thương buôn, rất nhiều suy đoán rối nùi trong lòng Wamu, trước khi không tìm được thành viên đội thương buôn, thì không thể nào chứng thực.

Trong nhà Wamu là con cả, nhưng chỉ có mười bảy tuổi, các đệ đệ muội muội thì tuổi còn nhỏ hơn. Phụ thân mất tích, trong nhà không còn kế sinh nhai, muốn tiếp tục duy trì cuộc sống, thì cậu nhất định phải kế thừa gia nghiệp, bước theo chân tổ tiên, mang đội lạc đà rời khỏi phương bắc.

Nhờ nguồn vốn và nhân mạch ông cha tích lũy, cậu mua lạc đà, tổ chức lại đội thương buôn, thu mua hàng hóa, Wamu cả ngày bôn ba, trong vài tháng ngắn ngủi, đã từ một hài tử trở thành nam nhân có thể bảo vệ mẫu thân, nuôi dưỡng đàn em.

https://thuviensach.vn

Tất cả chuẩn bị thỏa đáng, Wamu cuối cùng triệu tập được một đội thương buôn cỡ vừa. Bốn mươi con lạc đà, hai mươi mốt con thuộc về Wamu, còn lại đều là những thương nhân nhỏ rải rác.

Bọn cướp sa mạc phía đông, man tộc lưu lạc mất đi bộ lạc, đều là uy hiếp lớn nhất của đội thương buôn. Đội thương buôn ít hơn hai mươi con lạc đà căn bản không dám tùy tiện vào đại mạc và đồng hoang, hết chín phần mười khả năng sẽ gặp tấn công. Số lượng nhiều chút cũng chỉ tương đối an toàn, chỉ có số ít thương nhân có thể được thành chủ phía đông và tộc trưởng man tộc phía tây bảo vệ, nhưng giá phải bỏ ra cũng cực lớn.

Wamu rất thông minh, miệng lưỡi và thủ đoạn đều không thiếu, cậu có thể an bài sự vụ của đội thương buôn đâu ra đó, có thể nghĩ cách giành được tín nhiệm của thành viên đội, nhưng là người dẫn đội, cậu dù sao vẫn thiếu kinh nghiệm, không thể kịp thời phát hiện người dẫn đường không bình thường, bị người dẫn đường lừa gạt, đi vào cạm bẫy do bọn cướp thiết kế.

Khi nghỉ ngơi ở một ốc đảo, đội thương buôn của Wamu gặp phải tấn công.

May là thuốc độc mà bọn cướp đã bỏ vào canh trước đó không phát huy tác dụng, trong đội thương buôn có một bộ phận thân thủ cũng không tồi, bọn cướp không tới hai mươi người bị đánh lui, người hướng dẫn câu kết với bọn cướp cũng bị giết chết trong lúc hỗn chiến, đa số người trong đội thương buôn đều còn sống, nhưng lại bị vây trong ốc đảo.

Không có người hướng dẫn, không có người dẫn đội kinh nghiệm phong phú, thương dân phía bắc lần đầu vào hoang mạc phía đông căn bản không thể nào phân biệt đúng phương hướng.

“Hiện tại nên làm sao?”

https://thuviensach.vn

Wamu đối diện với chọn lựa gian nan, tiếp tục ở lại đây tuyệt đối không phải là chủ ý tốt, có thể gặp một bọn cướp thì có thể gặp hai bọn, nếu đi, nên đi hướng nào? Nơi này không phải là vùng núi phía bắc cậu quen thuộc, lạc mất phương hướng thì chỉ có thể chờ chết.

Cuối cùng, thành viên còn lại trong đội cùng thương nghị, quyết định đi.

Ở lại đây chỉ có thể chờ chết, đi có lẽ có thể gặp được mục dân, nếu may mắn còn có thể tìm được người hướng dẫn mới.

Hứng nước vào đầy túi, đội thương buôn tiếp tục lên đường.

Thứ duy nhất có thể chỉ dẫn họ, chỉ có mặt trời trên không.

Wamu ngoài mặt rất trấn định, dắt lạc đà đi đầu tiên, nhưng trong lòng cậu thì đang đánh trống. Phía trước mênh mông, tất cả đều chưa biết, cho dù có thông minh, biểu hiện có thành thục, cậu cũng chỉ là một thiếu niên mười bảy tuổi.

Mặt trời nóng rực, cát vàng, nhiệt độ cao đốt người, các thương nhân gian nan cất bước trong hoang mạc.

Ngày thứ ba rời khỏi ốc đảo, bọn họ gặp phải bão cát đáng sợ, cơn bão qua đi, mười một con lạc đà bị chôn vùi dưới cát vàng, bao gồm cả hàng hóa trên lưng lạc đà. Wamu lại lần nữa may mắn sống sót, chỉ tổn thất một con lạc đà và một phần hàng hóa, so với thương dân cùng lạc đà biến mất trong cát vàng, thì đã có thể nói là may mắn.

Sau khi nghỉ ngơi tạm thời, đội thương buôn tiếp tục lên đường. Lần này thần may mắn cuối cùng cũng chiếu cố bọn họ, có thành viên đội phát hiện dấu vết gia súc.

“Không sai đâu, là dê ba sừng, hơn nữa số lượng không ít.”

https://thuviensach.vn

Dấu móng hỗn loạn phủ khắp xung quanh đầm nước do đá núi vây quanh tạo thành, trên bùn đất ẩm ướt còn lưu lại vết chân động vật tới uống nước.

Thành viên đội thương buôn đều phấn chấn tinh thần, men theo vết móng còn chưa biến mất suy đoán hướng đàn gia súc đã đi, lập tức nhảy lên lạc đà, đuổi theo, cái này gần như đã trở thành hy vọng cuối cùng của họ.

Gió nóng trong sa mạc thổi lên từng màn cát vàng, vết chân gia súc biến mất rất nhanh, Wamu dùng roi quất lạc đà, đổi lại bất cứ lúc nào khác, cậu sẽ không làm như thế, lạc đà là tài sản quý báu của thương nhân cũng là bạn đồng hành quan trọng, không có ai dễ dàng tổn thương lạc đà. Hiện tại cậu đã không nghĩ được nhiều như thế, thương nhân khác cũng vậy.

Chạy khỏi vùng đại mạc này, trở thành nguyện vọng duy nhất của họ.

Bọn họ muốn sống sót, hàng hóa tổn thất không quan trọng, lạc đà bị thương có thể cứu chữa, nếu không ra khỏi hoang mạc này, bọn họ chỉ có một con đường chết!

Chỉ là, đám người Wamu nằm mơ cũng không ngờ được, đàn gia súc mà họ theo dấu không phải là tài sản của một bộ tộc nào đó như trong tưởng tượng, mà là đàn dê ba sừng bị lạc hướng gần như đã sống hoang dã trong đại mạc.

Đàn dê ba sừng này đi theo đàn linh dương không ngừng di chuyển vào sâu đại mạc, men theo chỉ dẫn của cỏ xanh và nước, đi về Vu thành trong truyền thuyết.

Sau khi đám người Wamu theo sau đàn dê bị phát hiện, mục dân truyền tin tức về thành, Hà Ninh rất hứng thú với hàng hóa của đội thương buôn này, nhưng không định cho bọn họ vào thành.

“Miya, chuyện này cô xử lý.”

https://thuviensach.vn

“Vâng, chủ nhân.”

Nguyên nhân chọc giận Mudy chưa biết, đội thương buôn này là thật hay giả, tới đây là vô tình hay là có mục đích khác cũng không biết, Hà Ninh không muốn khiến hoang thành đang lúc dựng lại lại bị dỡ xuống lần nữa.

“Trước tiên cứ mời bọn họ tới, nếu thật là thương nhân, chúng ta có không ít đồ có thể đổi, nếu thân phận và ý đồ bất minh…”

Hà Ninh không nói hết, Miya đã lĩnh hội ý, nếu không phải thì giết người cướp hàng, chuyện này cô quen, làm cũng rất thuận tay.

Miya dẫn ba người Dorsha và mười lăm cô nương theo, còn làm phiền thêm năm kỵ sĩ, Hà Ninh không xen mồm vào an bài của Miya, cũng không định góp vui.

“Chủ nhân muốn đi xem thử không?”

“Không.” Hà Ninh lắc đầu, nắm tay để bên hông siết chặt rồi buông lỏng, lặp lại vài lần. Y không xác định, một khi đám người Miya gặp phải phản kháng, thì sẽ tới một màn diệt nhau, lúc đó mình có bị ảnh hưởng mà trở nên nóng nảy, rồi nổi sát ý không.

Cơn nóng nảy đáng sợ đó đã rất lâu không ảnh hưởng tới y rồi, Hà Ninh không muốn toàn bộ nỗ lực trước đó tan biến.

Miya đi rồi, Mudy nhìn Hà Ninh, đột nhiên cúi người hôn trán y, “Hai ngày sau cùng ta đi đi.”

“Đi đâu?” Hà Ninh che chỗ bị Mudy hôn, luôn cảm thấy da thịt dưới cánh tay có hơi nóng, “Hiện tại tôi không thể rời khỏi đây.”

“Đi thành Ariel.” Mudy cầm một lọn tóc đen của Hà Ninh lên, “Chủ thành Ariel là tín đồ trung thành của thần điện Ortiramhs, đang âm mưu trù

https://thuviensach.vn

tính một chuyện, phải nhanh chóng giải quyết.”

Mudy chỉ nói một nửa, không tiếp tục nói thêm, Hà Ninh nhíu mày.

“Anh tức giận là vì thành chủ này?”

“Phải mà không phải.”

“Không thể nói rõ hơn chút sao?”

“Thần điện Ortiramhs đưa ra thần dụ, thành Ariel và thành Holcim liên minh, liên hợp các bộ lạc tấn công thành Burang.”

“… Đầu những người này rút gân à?”

“Có lẽ đi.” Mudy bị lời của Hà Ninh chọc cười, “Thần dụ của Ortiramhs lại thêm dã tâm không thể đè ép, không khó lý giải.”

Khoác lớp áo tín ngưỡng, bị lợi nhuận che mờ hai mắt, quên mất Mudy Burang là nam nhân đáng sợ cỡ nào, kết quả không tự lượng sức chính là thua hết cả bàn, thậm chí thua luôn cả mạng.

“Thành Ariel tiếp cận biên cảnh phía bắc, cách thành Burang rất xa, trên đường chỉ có ba ốc đảo.”

Mudy khoanh gối ngồi trên đất, bảo Hà Ninh cũng ngồi xuống, sau đó dùng tay chấm nước, vẽ lên sàn đá địa đồ và lộ tuyến giữa hai thành, rất đơn giản, nhưng vừa nhìn đã hiểu.

“Thành Holcim ở giữa thành Ariel và thành Burang.” Ngón tay trắng nõn còn chưa khô nước lại vẽ ra một đường ngắn. “Trong thành có đào một giếng nước rất sâu, hai thành liên minh, chiến sĩ thành Ariel có thể có được nước và lương thực bổ sung tại đây. Bọn họ sẽ liên lạc với man tộc cũng không có gì bất ngờ.”

https://thuviensach.vn

Hà Ninh cúi đầu nhìn địa đồ trên sàn đá, đang dần biến mất theo vết nước.

Một tay chống cằm, dường như đã hiểu nguyên nhân Mudy muốn y đồng hành.

Đánh đòn phủ đầu trước khi thành Ariel xuất binh, là biện pháp tốt nhất để giải quyết vấn đề. Quân đội của thành Burang không thể được bổ sung nước từ thành Holcim, trừ khi đánh hạ tòa thành này trước, nhưng nó cũng cần tốc độ và thời gian.

“Như tôi đang nghĩ sao?”

Hà Ninh nhướng một bên mày, nói ra cách nghĩ của mình, Mudy không chút áp lực gật đầu.

Hà Ninh đảo mắt trắng nhìn trần nhà, quả nhiên, máy tạo nước bằng sức người.

“Tôi có thể đi cùng anh.” Hà Ninh xoa xoa mi tâm, không tiếp tục từ chối, “Chỗ hoang thành, anh phái người đáng tin tới tạm thời tiếp quản.”

Y đi cùng Mudy, Miya tất nhiên phải theo, không cần hỏi cũng biết. Ở đây không có một người chủ sự, y không yên tâm.

“Được.”

“Còn nữa, vừa rồi anh nhắc tới thần điện đó lại đưa ra thần dụ?”

“Chẳng qua lại là một lời nói dối.”

Truyền thuyết thành Burang xuất hiện người thần dụ càng lúc càng nóng, tình huống ‘nghiêm trọng’ tới mức thần điện Ortiramhs không thể không xem trọng.

https://thuviensach.vn

Sự xuất hiện của người thần dụ mới, hoàn toàn là đang khiêu chiến với quyền uy của thần điện Ortiramhs.

Đại vu liệt giường trong lúc tỉnh táo ngắn ngủi đã hạ mệnh lệnh nhất định phải giết chết. Ngọn lửa sinh mạng của bà không còn bao nhiêu, vu lực đã như đèn cạn dầu, trí tuệ thì vẫn tồn tại. Có thanh niên tóc đen có vu lực cường đại, thành chủ Burang kế thừa huyết thống vương tộc, hai người liên hợp với nhau, vận mệnh của Ortiramhs sẽ trở nên nguy khốn.

Nếu không thể đoạt được vu lực của y, thì phải giết chết y, triệt để khiến y biến mất!

Đại vu nằm trên giường giống như cây khô đã mất hết nước, hoặc là bộ xương khô bọc da. Cuộn da dê trải dưới gối trở thành toàn bộ sức lực chống đỡ cho bộ xương này.

Bà kiên định tin tưởng, chỉ cần giết chết người kế thừa của đại vu, thần điện Ortiramhs sẽ đứng vững không dao động. Huyết mạch hoàng thất bốn trăm năm không bị cắt đứt, cũng không tất yếu tiếp tục tồn tại nữa. Không có thần điện Ortiramhs, quyền lực và địa vị của vu nữ sẽ hóa thành bọt nước. Vì thế, bà không tiếc khiến đại lục Aram lại lần nữa máu chảy thành sông.

Phía đông thành chủ dã tâm bừng bừng, phía tây man tộc khát vọng máu tanh, phía bắc thương dân tìm kiếm lợi nhuận, phía nam dân biển gian xảo cũng đừng nghĩ muốn được yên thân một mình.

Sức mạnh to lớn bà không cách nào đoạt được để hóa thành máu thịt của mình, thì phải triệt để hủy diệt nó. Trên nền tảng do máu tươi và thi thể tạo thành, chỉ có thần điện Ortiramhs sừng sừng không ngã!

Đại vu bốn trăm năm trước, người kế thừa hôm nay, đều nên chết đi!

Nam vu không nên tồn tại!

https://thuviensach.vn

Sau khi truyền đạt thần dụ, đại vu lại chìm vào hôn mê.

Thần điện Ortiramhs giống như một con rắn độc chiếm giữ trên đống di cốt, âm hiểm thè lưỡi. Hà Ninh đang ở hoang thành, có thể phát giác được nguy hiểm quẩn quanh người, nhưng không thể tưởng tượng được sự điên cuồng của đối phương, vì giết y, mà không tiếc cuốn cả đại lục này vào chiến hỏa lần nữa.

Tất cả chỉ vì y còn chưa ý thức được, tín ngưỡng tại đại lục Aram rốt cuộc đại biểu cái gì. Y kế thừa ký ức của đại vu, phương thức suy nghĩ và hành động thì lại không hề thay đổi.

Mudy biết vu nữ của Ortiramhs muốn làm gì, không phải không có cách nào ngăn cách Hà Ninh với tất cả nguy hiểm và âm mưu này, chỉ là không thể làm như thế.

Tất cả những chuyện bốn trăm năm trước không thể tái diễn, chỉ có để Hà Ninh biết sắp phải đối diện với cái gì, mới có thể bảo vệ y tốt hơn. Dẫn Hà Ninh lên chiến trường, là một bước quan trọng.

Mudy chậm rãi cười, người thần dụ giáng lâm, truyền bá tín ngưỡng, chiến tranh cũng là con đường không tồi.

Tín ngưỡng là một con dao hai lưỡi, có thể tổn thương kẻ địch, cũng có thể tổn thương mình.

Nếu vu nữ của Ortiramhs biết Mudy dự định làm gì, tuyệt đối sẽ không truyền đạt thứ thần dụ vứt đi trước đó. Câu tự lấy đá đập chân mình, rất nhanh sẽ ứng nghiệm trên người bọn họ.

Nhìn nụ cười của Mudy, Hà Ninh không khỏi lại thêm một lần lau lệ đồng tình cho kẻ đã chọc giận hắn, những người này rốt cuộc đầu óc bí đặc cỡ nào vậy…

https://thuviensach.vn

Ngoài hoang thành, đám người Wamu sau khi đi qua một đồi cát, lúc tinh bì lực tẫn, một vùng xanh ngát đập vào mắt.

Bãi cỏ kéo dài tới tận chân đồi cát, đàn dê bò đông đúc, hồ nước được biển hoa bao quanh xa xa, cổ thành sừng sững ở sâu trong biển hoa, tất cả mọi người đều vô thức xoa xoa mắt, cho rằng mình nhìn thấy ảo ảnh sa mạc. Khi bọn họ dắt lạc đà đi xuống đồi cát, bước vào bãi cỏ, mới phát hiện mình không phải đang nằm mơ.

“Thần linh!”

Chấn động, cảm thán, đều không thể hình dung tâm tình của họ lúc này.

Sau khi qua cơn vui sướng vì sống sót sau đại nạn, cảm xúc sợ hãi đột nhiên dâng lên.

Sâu trong hoang mạc, sao lại xuất hiện nơi thế này? Cho dù là Wamu cũng có thể xác nhận, nơi này không phải là bất cứ thành nào trong mười hai thành ở phía đông.

Bất ngờ, có người nhớ tới truyền thuyết hoang thành đã lưu truyền trăm năm, đột nhiên thấy rợn sống lưng, không dám bước thêm một bước.

Tiếp tục đi tới, hay là lập tức bỏ đi?

Đứng trên bãi cỏ, đàn gia súc ăn cỏ như chốn không người, không có mục dân, bên tai chỉ có tiếng gió vút qua, sợ hãi bắt đầu lan tràn, người gan nhỏ đã bắt đầu run rẩy khó khống chế.

“Đi thôi, chúng ta nhất định phải rời khỏi chỗ này!”

Câu nói này giống như mở cửa đập ngăn lũ, một nửa số người trong đội ngũ đều cưỡi trên lạc đà, nửa số người còn lại bao gồm Wamu trong đó,

https://thuviensach.vn

đều đang chần chừ. Rời khỏi? Trở về trong đại mạc, không có người hướng dẫn, kết cục cũng là chết.

Khi hai bên đang tranh chấp, tiếng xé không truyền tới, vài mũi tên hung hăng cắm vào cát trước mặt Wamu. Tiếng tranh chấp lập tức biến mất, người trong đội thương buôn lập tức tụ lại, ngay cả người nhát gan nhất cũng rút loan đao ra.

Miya cưỡi trên lưng lạc đà, xuất hiện trên đồi cát, từ cao nhìn xuống đám người Wamu, khi bọn họ đang tranh chấp vì đi hay ở lại, hoàn toàn không chút phát hiện, mình đã bị bao vây.

Một tiếng huýt sáo bén ngót vang lên, càng nhiều mũi tên bắn về phía họ, không tạo ra bất cứ tổn thương nghiêm trọng nào, nhưng lại cố ý bức bọn họ lại gần hơn. Đợi khi bọn họ ý thức được không đúng muốn tản ra chạy trốn, roi da và trường đao vung lên đã nghênh mặt, giống như đang lùa đàn gia súc. Một cái lưới to do dây mây bện thành từ trên đầu rớt xuống, trên dây mây có gai, một khi bị đâm trúng, thân thể sẽ lập tức chìm vào trạng thái tê liệt, ý thức cũng trở nên mơ hồ.

Năm kỵ sĩ và ba người Dorsha kéo chặt góc lưới, đồng thời dùng sức, lưới thu lại càng chặt, người trong lưới cũng không còn đường thoát.

Wamu dựa sát dưới người lạc đà, muốn trốn khỏi gai, nhưng căn bản không thể làm được. Lúc này, trên bầu trời xa xa xuất hiện một bóng dáng khổng lồ, càng lúc càng gần, Wamu há miệng, cậu nhìn thấy cái gì? Một con thằn lằn đen biết bay?! Trên lưng nó tựa hồ còn có một người ngồi…

Cậu nhất định là điên rồi!

Đây là ý nghĩ cuối cùng còn lại trong đầu Wamu trước khi chìm vào hôn mê.

https://thuviensach.vn

NAM VU

Lai Tự Viễn Phương

dtv-ebook.com

Chương 51: Hợp Tác

"Chủ nhân." Miya đi vào thần điện, cung kính đứng trước mặt Hà Ninh, "Thân phận của họ đã tra rõ rồi."

Trong đại thính thần điện, Hà Ninh ngồi dựa cạnh suối sinh mạng, miệng cắn một cái bánh mạch, trong tay còn đang cầm một khúc sườn dê đã nướng chín mềm mại. Mudy ngồi bên cạnh y, cong một gối, trên tay trái là một con diều hâu mắt vàng lông nâu, trong tay phải cầm một cuộn da dê vừa mới được đưa tới không lâu trước đó.

"Ừm." Hà Ninh nuốt bánh, đặt sườn xuống, cầm vải bên cạnh lau tay, không có đũa, ăn bánh ăn thịt chỉ có thể lao động hai tay, "Tra rõ rồi? Bọn họ thật sự là thương nhân tới từ phương bắc?"

"Đúng vậy." Miya đáp, "Dẫn đội là Wamu Sotira, là thương dân phương bắc, hàng hóa mang tới là muối và hương liệu."

Đám người Wamu bị lưới vây khốn tha về doanh trại ngoài thành, dội nước lạnh xuống liền hòa hoãn hiệu lực của thuốc tê, thân thể vẫn không thể cử động, nhưng ý thức thì trở nên rõ ràng, suy nghĩ nói chuyện đều không có vấn đề, sẽ không trở ngại bọn họ nói rõ thân phận của mình, chứng minh lai lịch của mình, không bị xem như người có dụng tâm khác mà bẻ cổ, ném cho chim ăn thịt thối xử lý.

Nằm dưới dất, thương nhân tay chân tê dại biết, những người bắt mình tới đây không dễ chọc chút nào. Ban đầu, bọn họ cho rằng đám người Miya là bọn cướp, nhưng khi nhìn thấy công thợ ra vào trong doanh trại, các ky

https://thuviensach.vn

sĩ trên vỏ đao có khắc rõ ký hiệu của thành Burang, thì lại không xác định được nữa.

Chắc không phải là bọn cướp, vậy bọn họ là ai? Nhìn từ quy mô của doanh trại, thời gian bọn họ sinh sống ở đây không ngắn.

Miya nhìn ra nghi hoặc của đám người Wamu không phải giả vờ. Nếu mục đích là chủ nhân và Vu thành, khẳng định sẽ lộ ra sơ xuất khi bị thẩm vấn. Nhưng cùng một vấn đề hỏi đi hỏi lại mấy lần, từ đầu tới cuối không tìm ra sơ hở, chia ra thẩm vấn cũng không phát hiện có chỗ nào mâu thuẫn.

Hàng hóa trên lạc đà là muối và hương liệu, vũ khí tùy thân mang theo là loan đao mà thương dân phương bắc quen dùng, đều chứng minh bọn họ không nói dối. Một là những kẻ này là kẻ già đời trong số kẻ già đời, ngay cả Miya cũng có thể lừa trót lọt, hai là bọn họ thật sự bị lạc đường trong hoang mạc, đi lầm vào đây. Miya và đội trưởng kỵ sĩ đều cho rằng khả năng thứ hai lớn hơn.

Miya báo cáo lại toàn bộ những gì đã hỏi được cho Hà Ninh, Hà Ninh càng nghe chân mày càng nhíu chặt, giữa chừng nhịn không được ngắt lời Miya, “Dẫn đội của đội thương buôn này chỉ có mười bảy tuổi?”

“Vâng, chủ nhân.”

“Cha của cậu ta mất tích tại phía đông?”

“Vâng.” Miya gật đầu, “Theo cậu ta nói, đội thương buôn của cha cậu ta cũng bán muối và hương liệu, còn mang theo mấy bảo thạch quý hiếm.”

Bảo thạch quý hiếm?

Hà Ninh sờ khuyên tai màu bạc trên tai trái, không biết tại sao, đột nhiên nhớ tới buổi tối huyết tanh đó, thương nhân chạy vào hoang thành và bọn cướp đuổi theo sau lưng hắn. Hai viên bảo thạch đỏ trên khuyên tai là đạt

https://thuviensach.vn

được từ tay thương nhân. Địa hành thú giết chết bọn cướp, thương nhân lại chạy khỏi hoang thành, sống chết không rõ.

Từ sau đó, thành Battier truyền ra tin tức có thương nhân đi lạc vào hoang thành, còn được nhạc đoàn biên thành câu chuyện.

Sẽ không trùng hợp như thế chứ?

Hà Ninh chép chép miệng.

Mudy quay đầu, thấy vẻ mặt Hà Ninh có chút bất thường, "Sao vậy?"

Nghĩ nghĩ, Hà Ninh thấp giọng nói vài câu bên tai Mudy, "Chính là như thế."

"À." Mudy cột cuộn da dê đã viết xong lên chân diều hâu, tay nhấc lên, diều hâu vung cánh bay khỏi thần điện, "Thì cứ đi gặp thử đi. Sotira, vào thời đại đế quốc, thủ lĩnh đội thương buôn lớn nhất phương bắc chính là Sotira, chẳng qua trong bốn trăm năm đã suy tàn, đã rất lâu không có tin tức. Nếu là hậu nhân của Sotira, có hai viên bảo thạch đó cũng không kỳ quái."

Hà Ninh gật đầu, "Miya, dẫn Wamu tới đây, tôi muốn gặp cậu ta."

"Vâng."

Miya hành lễ, cung kính lui ra. Một lát sau, một thiếu niên mặc trường bào màu xám, có đôi mắt màu lục nhạt được dẫn tới trước thần điện, nhìn trái cây chất đống trên bậc thềm thần điện, gian nan nuốt nước miếng.

Hà Ninh ra khỏi thần điện, đứng trên bậc thềm nhìn Wamu, thân thiện cười cười, ngồi xuống, lấy một quả màu đỏ hửi hửi, hương thơm mê người, cắn một cái, dịch quả men theo khóe miệng chảy xuống, mùi vị ngọt ngào trào vào khoang miệng, hạnh phúc híp mắt lại.

https://thuviensach.vn

Ực ục, tiếng nuốt nước miếng đặc biệt rõ ràng.

Hà Ninh nhanh chóng ăn xong quả, đàn chim luẩn quẩn xung quanh thần điện chốc chốc lại đậu xuống, mổ trái cây chất thành đống. Hai con két sa mạc màu sắc đặc biệt tươi đẹp lớn gan đậu lên vai Hà Ninh, cái đầu nhỏ lông vũ màu đỏ lấy lòng cọ cọ lên mặt Hà Ninh, như đang làm nũng, đặc biệt đáng yêu.

Không có khăn đầu, mái tóc dài màu đen xõa qua eo, rũ lên bậc thềm màu trắng, giống như tơ lụa lấp lánh bảo thạch.

Wamu nhìn đến ngẩn người, hắn nhớ ra rồi, trước khi hôn mê, hắn nhìn thấy thằn lằn đen bay lượn trên không, người ngồi trên lưng thằn lằn đen cũng có một mái tóc dài màu đen.

Đôi mắt màu đen, nụ cười ôn hòa, đường nét gương mặt nhu hòa hơn cả dân tộc phía đông và phía bắc đại lục Aram, Wamu suy đoán thân phận của Hà Ninh, nửa ngày không có đầu mối.

Lẽ nào, y là ma qủy trong tòa thành hoang mạc này? Đừng nói đùa! Có ma quỷ như thế sao?

So với vu nữ của phía bắc, người trước mắt mới càng giống như sứ giả của thần.

Khi Wamu quan sát Hà Ninh, Hà Ninh cũng đang quan sát thiếu niên này.

Mười bảy tuổi, gương mặt vẫn còn non nớt, nhưng sống lưng đặc biệt thẳng tắp, khí chất cũng rất trầm ổn. Khi mình mười bảy tuổi, còn đang ngồi trong ghế nhà trường, thiếu niên tên Wamu này lại đã dẫn đội thương buôn đi vào hoang mạc.

https://thuviensach.vn

Tuy kinh nghiệm dẫn đội lần đầu không tính là thành công, thậm chí có thể nói là thất bại.

Đầu tiên là bị người hướng dẫn lừa gạt, rơi vào bẫy của bọn cướp sa mạc, tiếp theo lại gặp bão cát, sau đó đi lầm vào lãnh địa hoang thành, bị Miya dẫn người đánh cho một trận rồi bắt về. Nghĩ kỹ lại, vận rủi của người này hình như cũng giống như mình?

Hà Ninh ăn xong quả, cười híp mắt nhìn người bụng đang kêu ùng ục kia, "Đói rồi đúng không?"

Wamu: "…"

Hà Ninh vẫy tay với Wamu, "Đừng đứng nữa, qua đây ăn chút gì đi."

Wamu: "…"

Hà Ninh biểu hiện càng hòa ái dễ gần, Wamu càng đề cao cảnh giác, đến cuối cả người đều căng chặt thần kinh, Hà Ninh bất đắc dĩ, "Đừng khẩn trương như thế, tôi chỉ là muốn làm bầu không khí sôi động lên chút thôi."

Wamu: "…"

"Được rồi, không ăn thì thôi vậy." Hà Ninh nhún vai, "Tự giới thiệu một chút, tôi là chủ nhân của tòa cổ thành này."

"Anh là chủ nhân tòa thành này? Nơi này không phải là hoang thành sao?"

"Trước kia thì phải, hiện tại không phải nữa." Hà Ninh đứng lên, "Huống hồ, cậu cảm thấy nơi này hoang vu sao?"

Wamu không nói gì, chỉ lắc đầu.

https://thuviensach.vn

“Nhìn đi.” Hà Ninh lại cười, “Trước kia chỉ là một sự hiểu lầm, để bồi thường, tôi sẽ mua tất cả hàng hóa của cậu, lại phái người đưa cậu ra khỏi hoang mạc, thế nào?”

Điều kiện Hà Ninh đưa ra chính là thứ Wamu cần nhất hiện tại, nhưng cậu vẫn không cách nào hoàn toàn tin tưởng. Dù sao ấn tượng đám người Miya cho cậu quá sâu sắc, quả thật còn hơn cả bọn cướp.

“Không cần nghi ngờ, tôi nói lời giữ lời, hơn nữa giá tiền bỏ ra tuyệt đối không thấp hơn bất cứ ai.” Hà Ninh lại cầm một quả lên, đút vào miệng két sa mạc đậu trên vai mình, “Người hướng dẫn cũng tuyệt đối đáng tin, còn có thể phái một đội kỵ sĩ bảo vệ các người, cho tới khi các người rời khỏi phía đông.”

Điều kiện Hà Ninh ném ra càng lúc càng mê người, Wamu dần có chút nén không nổi.

“Tôi cần bỏ ra cái gì? Hàng hóa sao? Bao nhiêu?”

“Đừng gấp.” Hà Ninh cười nói, “Tôi là người rất dễ nói chuyện, hàng hóa cậu mang tới tôi sẽ mua chín phần, còn lại coi như là thù lao cho người hướng dẫn và các kỵ sĩ, giao dịch này chắc là thỏa đáng chứ?”

“Thật sao?”

“Đương nhiên là thật.”

“Vậy…”

“Nhưng tôi có một điều kiện.”

Vẻ mặt Wamu lạnh đi, cậu biết sẽ không đơn giản như thế mà.

“Điều kiện của tôi là, sau khi trở về cậu phải tổ chức đội thương buôn lớn hơn nữa, ít nhất ba tháng tới đây một lần.”

https://thuviensach.vn

“Ý anh là?”

“Tôi cần lượng lớn muối và hương liệu, cũng có rất nhiều hàng hóa cần tiêu thụ. Nói cách khác, tôi dự định sẽ giao dịch trường kỳ với cậu.”

“Tại sao là tôi?”

“Trùng hợp.”

“…”

“Tóm lại, cậu có thể suy nghĩ.” Hà Ninh nói rất rõ ý đồ của mình, cũng ném ra mồi câu, có thể hợp tác được không thì phải xem thiếu niên này.

Đội thương buôn qua lại phía bắc và phía đông rất nhiều, Mudy cũng có thể giúp y an bài, cùng lắm thì cũng chỉ giống như vận chuyển muối từ thành Burang, nhưng Hà Ninh vẫn hy vọng có thể tìm được bạn hợp tác trường kỳ. Thương nhân lá gan không đủ lớn, suy nghĩ quá nhiều, tâm tư quá phức tạp, Hà Ninh không định tiếp xúc quá nhiều, ai có thể đảm bảo bọn họ sẽ không quay đầu bán tin tức của mình cho thần điện Ortiramhs?

Wamu thì khác, lá gan cậu đủ lớn, cũng đủ thông minh, nhưng kinh nghiệm thì hơi không đủ, hơn nữa, Hà Ninh luôn cảm thấy mình và thiếu niên này sẽ rất có duyên.

Không biết thương nhân chạy khỏi hoang thành có phải là còn đang ở thành Battier không, có lẽ có thể cung cấp đầu mối cho Wamu. Cảm nhận của Hà Ninh đối với thương nhân đó rất bình thường, kéo tôi tớ chắn kiếm cho mình, ít nhất, Hà Ninh sẽ không muốn hợp tác với loại người này.

Nếu thương nhân này còn sống, thật sự là cha của Wamu, vậy hợp tác với Wamu cần phải suy nghĩ thêm, cũng cần cẩn thận hơn.

https://thuviensach.vn

Hà Ninh quay người về thần điện, Wamu được dẫn về lều. Một đêm qua đi, khi gặp lại, Wamu đáp ứng điều kiện của Hà Ninh.

Đáp án nằm trong dự liệu của Hà Ninh, người hướng dẫn và kỵ sĩ sớm đã chuẩn bị xong, hàng hóa trên hơn hai mươi con lạc đà đều được dỡ xuống, muối và hương liệu đủ cho người trong hoang thành ăn rất lâu.

“Chỉ đổi một số ít vàng và bảo thạch.” Bàn luận hợp tác, Wamu lập tức cố ý bày ra vẻ mặt người làm ăn, “Hương liệu còn lại, tôi hy vọng đổi thành những thảm lông lạc đà này.”

Thảm lông lạc đà trong miệng Wamu là đồ các cô nương dệt ra. Màu sắc rực rỡ, đồ án cũng rất xinh đẹp, ở phía đông có thể bán ra giá không tồi, càng không cần nói phía bắc. Nếu Wamu lớn gan hơn chút, vận chuyển những thảm này tới phía tây, lợi nhuận đạt được càng cao.

“Thảm?”

Hà Ninh không xác định các cô nương rốt cuộc làm được bao nhiêu, chỉ có thể gọi Miya tới.

Nghe yêu cầu Wamu đưa ra, Miya lắc đầu, “Chủ nhân, giá này quá thấp rồi.”

Tiếp theo, giao dịch được Miya tiếp quản, Wamu vốn đang nắm chắc phần thắng trộm cười, sau một vài vòng liền bị giết cho quân lính tan rã. Vốn một túi muối nhỏ đổi lấy năm tấm thảm, lại bị Miya đổi thành ba tấm, còn phải kèm theo một túi hương liệu nhỏ. Nếu không phải suy nghĩ đến Hà Ninh còn muốn hợp tác với Wamu, Miya tuyệt đối sẽ không lưu tình như vậy, ba tấm? Hai tấm còn nhiều nữa là.

Bọn cướp sa mạc không chỉ biết cướp của giết người, hàng hóa cướp được đồng dạng cũng cần sang tay, giao dịch của họ so với thương nhân

https://thuviensach.vn

còn cẩn thận hơn, người thương thảo cũng càng thêm giảo hoạt. So với Miya, Wamu hoàn toàn thua kém.

Cuối cùng, Wamu vẻ mặt khổ sở ký khế ước, giá này cậu vẫn có lời, chỉ là lợi nhuận ít hơn trong dự liệu rất nhiều.

Hà Ninh lại lần nữa kiến thức được sự cường hãn của Miya, y rất muốn hỏi một câu, mỹ nữ, trên đời này còn có chuyện nào cô không biết làm không?

Lên thính đường, vào nhà bếp, vung roi chăn thả, giơ đao giết chóc, dương uy tại ổ cướp, xưng hùng trên thương trường, thập bát ban võ nghệ cái nào cũng tinh thông, chỉ có một câu có thể hình dung, Miya, uy vũ!

Đối với khen ngợi của Hà Ninh, Miya hiếm khi đỏ mặt, màu phấn hồng tô điểm lên làn da màu mật, ánh mắt như nước, đẹp tới mức vạn vật không thể so bì.

Hà Ninh tán thưởng đơn thuần, nhưng Mudy lại thâm trầm nhìn cô một cái, ánh mắt lạnh lẽo.

Vu nữ vốn nên trung thành với đại vu, còn những thứ khác, chỉ cần cô giữ đúng bổn phận, Mudy sẽ không dễ dàng động thủ.

Hà Ninh tin nữ nhân này, trừ khi tất yếu, hắn sẽ không giết cô.

Lãnh ý bất chợt dâng lên khiến rặng đỏ trên mặt Miya nhanh chóng lui đi, thu lại tâm tình, cong lưng cảm tạ khen thưởng của Hà Ninh, chôn vùi tình cảm không tự chủ vào sâu nhất trong lòng.

Không phải cô nên nghĩ, cũng không phải cô có thể nghĩ.

Trung thành, vĩnh viễn không phản bội, vì y có thể làm tất cả, mới là chức trách của cô, mới là sứ mệnh vu nữ Mills kéo dài trăm ngàn năm.

https://thuviensach.vn

Lại một đêm qua đi, đội thương buôn của Wamu xuất phát khi mặt trời mọc, người hướng dẫn là một mục dân, mười kỵ sĩ thành Burang bảo vệ vòng ngoài. Các kỵ sĩ gỡ bỏ dấu hiệu rõ ràng trên vỏ đao, đổi sang trường bào đại biểu thân phận thương nhân, mục đích chuyến đi của họ lần này không đơn giản chỉ là đưa đội thương buôn của Wamu về, trên đường nghỉ ngơi tại thành Holcim, sau đó lại đi ngang thành Ariel để vào phương bắc, tin tức do thám được sẽ ngay lập tức truyền tới tay Mudy.

Số người quá nhiều sẽ khiến người ta nghi ngờ, đặc biệt là vào thời điểm mẫn cảm này, có đội thương buôn che giấu, có thể tránh cho các kỵ sĩ rất nhiều phiền phức.

Wamu lờ mờ đoán được mục đích của những người này không hề đơn giản, nhưng không vạch trần, làm như không biết gì cả.

Thương nhân phía bắc làm việc cũng có nguyên tắc của mình, chuyện không liên quan mình, thì né xa, đao chưa gác lên cổ mình, thì không dễ dàng đi chuốc phiền phức.

Bất luận Hà Ninh muốn thành diệt thành Holcim hay là muốn ngáng chân thành Ariel, đều không có mấy quan hệ với Wamu, cậu chỉ cần an toàn về tới phương bắc, bị lợi dụng cũng không sao.

Càng huống hồ, danh tiếng của thành Ariel tại phương bắc rất tệ.

Thành Ariel nằm ngay giao giới của phía đông và phía bắc, đội thương buôn phương bắc muốn vào phía đông, rất ít đội có thể đi vòng qua nó, thu thuế cực cao, áp giá cực thấp, thường xuyên diễn ra ép mua ép bán, đều khiến các thương nhân thống hận vô cùng.

Ariel nhỏ nhen, hễ là thương nhân từng tiếp xúc với thành Ariel, đều biết câu nói này.

https://thuviensach.vn

Wamu chỉ biết Hà Ninh là chủ nhân của hoang thành, cũng ẩn ẩn suy đoán thân phận của nam nhân tóc vàng bên cạnh y. Cậu từng nghe cha nói qua, trong mười hai thành ở phía đông, chỉ có thành chủ thành Burang kế thừa huyết mạch thuần chính nhất của vương thất Aram, là có mái tóc vàng rực rỡ.

Nếu là vậy… Wamu ngồi trên lạc đà, quay đầu lại nhìn thần điện sừng sững giữa đại mạc, mối làm ăn này không chừng có thể hoàn toàn thay đổi vận mệnh gia tộc.

Sotira, gia tộc vì chọc giận vu nữ mà suy bại, cuộn da dê tổ tiên lưu lại ghi chép về vinh quang, cũng lưu lại khuất nhục. Mỗi con cháu Sotira đều ghi nhớ trong lòng.

Wamu hít sâu một hơi, trong gió sáng sớm hơi se lạnh ẩn ẩn truyền tới hương hoa. Biển hoa đại mạc, lưu lại ấn tượng sâu sắc trong lòng các thương nhân này. Sau khi trở về, sẽ trở thành đề tài cho họ khoe khoang với tất cả mọi người. Wamu không hiểu tại sao Hà Ninh không để ý các thương nhân nói ra những thứ ở nơi này, ngay cả điều kiện yêu cầu giữ bí mật cũng không đưa ra, có lẽ y có mục đích khác? Chẳng qua, đó không phải là chuyện cậu quan tâm nhất.

Đội lạc đà rời khỏi bãi cỏ trải dưới đồi cát, Wamu kéo khăn đầu lên, che vẻ mặt mình, bước lên đường về nhà trong tiếng lục lạc.

Đưa Wamu đi, Hà Ninh cũng chuẩn bị khởi hành.

Nếu Mudy đã đưa ra, công việc làm máy tạo nước sức người này y phải tiếp quản thôi. Không có gì không tình nguyện, quy gốc quy rễ cũng là vì bản thân y.

Mudy thả diều hâu lần cuối trước thần điện, quan viên Hà Ninh yêu cầu đã trên đường tới hoang thành.

https://thuviensach.vn

“Về thành Burang trước sao?”

Hà Ninh đi tới cạnh Mudy, tựa lên trụ đá cao to, vừa nghĩ tới sắp rời khỏi đây, trong lòng tự nhiên dâng lên rất nhiều tiếc nuối. Đặc biệt là tòa thần điện này, hoàn toàn là dựa vào bản thân mình xây lại. Y còn mượn công cụ từ tay các công thợ, khắc bóng dáng thằn lằn xanh lên đỉnh vòm thần điện, kỹ thuật không tính là đẹp, nhưng bộ dáng bay trên trời phun lửa lại là có một không hai, đủ để trấn áp tất cả tiền bối.

Thằn lằn xanh rất vừa lòng, từ chuyện nó thường xuyên bay quanh thần điện, còn làm tư thế giống với trong bức họa khắc ra là biết ngay.

Thằn lằn đen rất buồn bực, dưới cơn buồn bực, chỉ cần thằn lằn xanh bị nó túm được, mười lần hết chín lần sẽ bị đánh cho một trận rồi tha đi.

Mudy nói, đây là thằn lằn đen biểu thị thích thằn lằn xanh.

Hà Ninh rất câm nín, chẳng qua thấy bộ dáng thằn lằn xanh tựa hồ không chịu thiệt gì. Thẩm mỹ quan của bản thân cũng thay đổi, anh em của mình thích… ý… phương thức bị thích khác thường, cũng có thể hiểu đúng không?

Trời biết.

Hôm sau khi đội thương buôn đi, Hà Ninh cũng cùng đội ngũ của Mudy xuất phát rời khỏi hoang thành, trong đội ngũ còn có Miya và năm cô nương, bọn họ lên đường về thành Burang, tập hợp quân đội trong thành, khi xuất phát, sự tồn tại của thành Holcim và thành Ariel đã bắt đầu đếm ngược.

https://thuviensach.vn

NAM VU

Lai Tự Viễn Phương

dtv-ebook.com

Chương 52: Tình Cờ Gặp

Đội lạc đà đi giữa đại mạc, bước lên đồi cát, mắt nhìn xa mênh mông, đường mặt đất xa xôi như tiếp giáp với chân trời, cát vàng và bầu trời dính liền làm một.

Hà Ninh ngồi trên lưng thằn lằn xanh, gió nóng thổi khăn đầu của y, đại mạc mênh mông ánh vào đôi mắt, mang tới vẻ đẹp cô đơn và tang thương.

Có lẽ là tâm trạng bất đồng, khi y gian nan sống sót trong đại mạc, lúc thức ăn và nước uống thiếu thốn, đồn cát mênh mông bất tận là một địa ngục tử vong. Mà hiện tại, tâm tình của y đã hoàn toàn khác trước, cảnh sắc nhìn thấy tự nhiên cũng phát sinh biến hóa.

Gào!

Trên không, thằn lằn xanh đập cánh, chao lượn giữa gió nóng.

Bóng dáng to lớn bao trùm trên mặt đất, khiến người khác không tự chủ ngẩng đầu lên, muốn thử bắt lấy cự thú đang bay trên trời đó. Trên lưng cự thú, ánh mặt trời chiếu rọi, bao xung quanh Hà Ninh, đẹp đẽ mà thần thánh, người trên mặt đất nhìn tới ngẩn ngơ.

Lời nói dối có thể tạo nên tín ngưỡng, nhưng vĩnh viễn không thể đạt được sự thành kính cuồng nhiệt nhất.

Mudy ngồi trên lưng thằn lằn đen, nhìn Hà Ninh trên không, đôi mắt màu lam vụt qua ánh vàng, tay cầm dây cương chậm rãi kéo chặt, đây là đại vu của hắn.

https://thuviensach.vn

Miya ngồi trên lạc đà, hai tay giao trước người, vô thanh cầu nguyện. Các cô nương tụ tập xung quanh cô, trên đầu trùm khăn che, nhìn không rõ biểu tình của họ, nhưng bầu không khí bao quanh họ thì lại trang nghiêm nghiêm túc.

Trong hoang thành, Hà Ninh cũng thường xuyên ngồi trên lưng thằn lằn xanh bay trên trời tuần tra lãnh thổ. Vốn là cảnh tưởng quen thuộc, nhưng vẫn mang tới cho người quan sát chấn động liên tục.

Gào!

Tiếp sau thằn lằn xanh, thằn lằn đen cũng gầm lên, khí thế mười phần, mang theo uy hiếp và máu tanh, nhưng lại có một chút không cam lòng.

Rốt cuộc, nó không thể bay.

Mudy vuốt vảy thằn lằn đen, “Ady.”

Thằn lằn đen ngẩng đầu, đôi mắt to màu đỏ máu lộ ra ủy khuất.

Mudy cười, từ khi gặp được Hà Ninh, số lần hắn cười nhiều hơn trước kia cộng lại, “Đừng đau buồn, rồi sẽ xuống thôi.”

Thằn lằn đen tựa hồ nghe hiểu lời Mudy, quay đầu lại không kêu nữa, mà cất bước khí thế bừng bừng chạy đi, mỗi một bước đều để lại vết chân thật sâu trong cát vàng. Kết quả của bá khí ngang tàng là dọa lạc đà trong đội ngũ, con lớn gan nhất cũng không dám lại gần nó trong vòng năm mét, con nhát gan thì đã run rẩy.

Đội lạc đà tạo thành một đường dài, nhưng từ trên không nhìn xuống chỉ thấy một khúc ngắn, so với đại mạc mênh mông, bất luận là người hay lạc đà, đều vô cùng nhỏ bé.

https://thuviensach.vn

Hà Ninh hít sâu một hơi, kéo chặt khăn đầu, bay trên không, y có thể nhìn càng xa. Y phát hiện một ốc đảo, theo tốc độ và lộ trình hiện tại, đại khái cần hai ba tiếng mới có thể tới.

Từ lúc xuất phát khỏi ốc đảo trước, đã trải qua một ngày, thức ăn rất đầy đủ, lượng nước tiêu hao cũng không lớn, nhưng nhiệt độ nóng bức lại vô cùng giày vò người. Khi đã từng sinh sống giữa bãi cỏ và ốc đảo vây quanh, mấy con sông chảy xuyên hoang thành, thì khi vào đại mạc lần nữa quả thật rất khó chịu.

“Bay cao hơn một chút đi.” Hà Ninh vỗ lưng thằn lằn xanh, miệng thầm thì vu văn cổ xưa, theo tiếng ngâm của y, từng đám mây đen bắt đầu tụ tập trên bầu trời, tia chớp phát sáng trong mây, khi tiếng sấm vang lên, thằn lằn xanh đã trở về mặt đất, hạt mưa lớn như hạt đậu từ trời đổ xuống, thoáng chốc xua tan nóng bức, mang tới cho hoang mạc sự mát mẻ.

Đội ngũ dừng chân lại, các kỵ sĩ nhảy xuống lạc đà, Miya và các cô nương lại đón Hà Ninh, mở một miếng vải dày cho y.

“Không cần.” Hà Ninh lắc đầu, kéo khăn đầu che trên mặt, “Các người khoát đi, tôi chỉ muốn mọi người mát mẻ một chút.”

Thằn lằn xanh thu cánh lại, ngửa đầu uống nước mưa, thời gian đi theo Hà Ninh lâu rồi, nó cũng trở nên kén chọn, ngay cả nước trong ốc đảo cũng chê, không chịu uống.

Thằn lằn đen đi tới, Mudy cong lưng, đưa tay với Hà Ninh, “Lên đây.”

Hà Ninh cười cười, nhẹ nhàng nhảy lên, nắm tay Mudy, được kéo lên lưng thằn lằn đen, chọn tư thế thoải mái để ngồi.

Mudy kéo khăn đầu màu đen che cho hai người, trở thành một cõi riêng.

https://thuviensach.vn

Nước mưa không ngừng đổ xuống, tiếng sấm và ánh chớp ầm ầm, kỳ dị là chỉ tập trung ở một khu vực. Cát vàng bị nước thấm ướt, nước nổi trên mặt cát hình thành dòng chảy nhỏ, đã dính lại với nhau, hình thành từng vũng nước.

Giữa đồi cát, một đầm nước nông đã gần hình thành.

Nước mưa hấp dẫn động vật gần đó, diều hâu và chim ăn thịt thối từ xa cũng bay tới.

Bộ lạc đang lùa gia súc di chuyển trong đại mạc, đang nghỉ ngơi ở ốc đảo. Có tộc nhân nhìn thấy dị tượng xa xa, kinh ngạc ném túi nước xuống đất, đàn gia súc trở nên xao động, tiếng kêu của dê ba sừng dính vào nhau.

“Mau!”

Thấy gia súc không chịu khống chế, kết đàn chạy khỏi ốc đảo, các mục nhân vội mở dây lạc đà, nhảy lên, vung roi đuổi theo đàn gia súc như đang phát điên.

Nữ nhân trong bộ tộc quên cả công việc đang làm, thịt nướng trên đống lửa đã cháy rồi, các hài tử cũng không còn chơi đùa, nhìn ánh chớp trên không trung xa xa, nghe tiếng sấm gió truyền vào tai, mắt càng lúc càng trừng lớn, trời mưa sao? Trời mưa sao?

Người già của bộ tộc đi ra khỏi lều, ngóng sang bầu trời xa xa, quỳ xuống đất, dùng ngôn ngữ các hài tử nghe không hiểu lớn tiếng cầu nguyện.

Tiếng mưa gió không dứt bên tai, khi các người già cầu nguyện, mục dân đã đuổi theo đàn gia súc, tới gần nơi đổ mưa.

Bọn họ cười lạc đà đi lên đồi cát, cảnh tượng đập vào mắt cứ như ảo ảnh.

https://thuviensach.vn

Mây đen tụ trên không trung, cơn mưa đổ xuống, hội tụ thành dòng nước…

Thần linh!

Đội ngũ không tới ba trăm người, bắt mắt nhất chính là hai con thằn lằn đen đó, một con còn chưa trưởng thành, nhưng trên lưng lại mọc cánh, con còn lại cao to cường tráng, trên lưng nó có hai người ngồi, khoảng cách hơi xa, mục dân nhìn không rõ dáng vẻ hai người, nhưng có thể phán đoán ra được từ kỵ sĩ võ trang đầy đủ, thân phận của họ tuyệt đối không đơn giản.

Mục dân không xác định nên tiếp tục đi hay lập tức trở về, nói lại chuyện này cho tộc trưởng và các trưởng lão, nhưng đàn gia súc thì lại không có nhiều suy nghĩ phức tạp như thế, chỉ biết phía trước có một sức mạnh thần kỳ đang hấp dẫn chúng, qua đó, nhất định phải qua đó!

Hà Ninh đang nói chuyện với Mudy trên lưng thằn lằn đen đột nhiên nhíu mày, quay đầu nhìn hướng đàn gia súc chạy tới.

“Tôi đi xem thử.” Hà Ninh chống một tay, nhảy xuống lưng thằn lằn đen, miệng kêu: “Aya!”

Mudy muốn kéo y lại nhưng chậm một bước, miếng vải đen tuột khỏi lòng bàn tay, như nước chảy qua kẽ ngón tay.

Thu tay lại, đôi mắt màu lam dõi theo Hà Ninh, nhìn y được thằn lằn xanh tiếp lấy giữa không, bay lên trời. Mưa thấm ướt khăn đầu của y, Mudy không lên tiếng, đại vu của hắn thật sự không giống, không giống đại vu các đời.

Bay trên không, Hà Ninh không ngoài ý muốn nhìn thấy mục dân trên đồi cát xa xa, suy nghĩ có nên qua đó không. Mục dân đã quên suy nghĩ, chỉ có thể ngẩn người nhìn bầu trời, miệng không ngừng lặp lại: “Thần linh!”

https://thuviensach.vn

Nhưng lạc đà lúc này cũng mất khống chế giống gia súc, mục dân lập tức tỉnh táo lại, nắm chặt dây cương, tránh bị hất khỏi lưng lạc đà.

Dưới đồi cát, diện tích đầm nước càng lúc càng lớn, đàn linh dương tới nơi trước tiên tụ tập bên bờ cẩn thận uống nước, sói sa mạc và cáo sa mạc theo sát sau, đàn gia súc tới nơi cuối cùng, đi theo chúng còn có mục dân không biết phải làm sao.

Thằn lằn xanh bay lượn trên không, nước mưa dần ngừng, mây đen tan đi, bầu trời hồi phục trong xanh.

Ánh mặt trời rọi xuống, nước mưa trải trên đồi cát trong vắt lấp lánh, như một mặt gương phản quang. Một cầu vòng chăng ngang mặt nước, người trong ốc đảo ở kia, kinh ngạc quên ngôn ngữ. Các hài tử kéo tay người lớn, đôi mắt tràn đầy trông mong, bọn chúng muốn qua đó, muốn tận mắt nhìn một cái.

Hạn hán ở đại lục Aram kéo dài mấy trăm năm, các mục dân từ khi ra đời đã quen với cuộc sống cát vàng ngập trời, quen di chuyển chăn thả trong sa mạc, cuộc sống gian khổ.

Cơn mưa nửa năm trước mang tới sinh cơ cho đại lục phía đông, cũng khiến bọn họ lần đầu tiên hiểu được, ‘mưa sau ngày hạn thần linh ban cho’ mà các tộc trưởng đời đời tương truyền rốt cuộc là gì.

Thần điện Ortiramhs tuyên bố, cơn mưa đó là thần tích do đại vu cầu nguyện với thần linh. Tộc trưởng và các trưởng lão tin, bọn họ đưa dê bò tốt nhất của tộc tới chỗ chủ thành phụ thuộc, làm cống phẩm đưa cho thần điện.

Người Naldlin cũng như những bộ tộc khác giãy dụa sinh tồn trong đại mạc, trông mong thần điện có thể lại tạo ra thần tích, nhưng thời gian trôi đi, cơn mưa không còn đổ xuống, ngược lại thần điện lại đưa ra ‘thần dụ’ yêu cầu càng nhiều cống phẩm. Thành Holcim mà bọn họ lệ thuộc, là kẻ đi

https://thuviensach.vn

theo trung thành nhất của thần điện Ortiramhs, thần dụ của thần điện, nhất định phải chấp hành triệt để!

Cống phẩm, lại thêm tiền thuế chăn thả trong lãnh địa của thành Holcim, dưới tầng tầng bóc lột, bộ tộc dần cùng đường bí lối.

Trong hoàn cảnh không biết làm sao, bộ tộc dự định rời khỏi thành Holcim, di chuyển vào sâu đại mạc. Nếu bất luận thế nào cũng không thể sống sót nữa, rời khỏi có lẽ còn có thể tìm được một con đường sống cho bộ tộc.

Để phòng ngừa kế hoạch bại lộ, tộc trưởng và trưởng lão quyết định để vu nữ ở lại thành Holcim, hiện tại trong bộ tộc Naldlin đã không cần vu nữ nữa.

Di chuyển, trốn tránh, tìm phương hướng và con đường sống, bộ tộc Naldlin bỏ ra cái giá rất lớn.

Thoát ly thành Holcim, bọn họ chỉ có thể dựa vào bản thân, ốc đảo trong sa mạc trở thành cọng rơm cứu mạng cuối cùng của họ. Trong quá trình di chuyển, bọn họ đi vào lãnh địa thành Burang.

Thần vận mệnh rất tàn khốc, cũng rất nhân từ.

Người Naldlin bị hiện thực bức tới cùng đường, đi sâu vào đại mạc, chưa chắc không phải mở ra một cánh cửa tương lai cho bộ tộc.

Cầu vồng kéo dài tới chân trời, mục dân đuổi theo đàn gia súc được dẫn tới trước mặt Mudy. Thằn lằn xanh vẫn bay trên không, Hà Ninh nằm trên lưng nó, cảm thụ mát mẻ sau mưa, híp hai mắt lại, không muốn xuống.

Các mục dân thấp thỏm nhảy xuống lạc đà, biểu hiện thái độ phục tùng nhất.

https://thuviensach.vn

Khoảng cách gần rồi, các mục dân cuối cùng cũng nhớ ra, tọa thú của chủ thành Burang chính là thằn lằn đen, cũng là thằn lằn đen duy nhất bị thuần phục ở phía đông đại lục. Vậy thì, cái con đang bay trên trời kia là sao? Người trên lưng nó là ai?

Các mục dân không dám thở mạnh, cũng không dám suy nghĩ những người này sẽ đối đãi mình thế nào.

Chưa được thành chủ cho phép đã tiến vào lãnh địa chỉ có hai kết cục, giao nộp tiền thuế trở thành bộ tộc phụ thuộc, hoặc là bị trục xuất, hậu quả nghiêm trọng thì còn có thể bị giết.

Ngoại lệ chỉ có đội thương buôn.

Naldlin là bộ tộc du mục, không phải đội thương buôn, sẽ không được đãi ngộ đặc biệt như dân biển phía nam và thương dân phía bắc.

Bất ngờ là, thái độ của Mudy rất ôn hòa, hỏi rõ các mục dân tới từ bộ tộc nào, tại sao lại tới đây, rồi hạ lệnh kỵ sĩ thả họ ra, cho phép họ thu lại gia súc.

“Các ngươi từng phụ thuộc thành Holcim?”

“Đúng vậy, đại nhân tôn quý.”

Các mục dân cuối cùng cũng có chút yên tâm, nhưng nói chuyện thì càng thêm cẩn thận.

Người Naldlin, thành Holcim, bộ tộc thoát khỏi vu nữ… Mudy cong khóe môi, rất thú vị, cũng rất hữu dụng.

Thằn lằn xanh cuối cùng đáp xuống đất, cầu vồng trên bầu trời cũng dần tan đi. Không lâu sau, nơi này có lẽ sẽ trở thành một ốc đảo nữa trong hoang mạc.

https://thuviensach.vn

Các mục dân lùa đàn gia súc trở về ốc đảo phía trước, đội ngũ thành Burang đi sát theo sau, nghe qua lời giải thích của mục dân, tộc trưởng và trưởng lão Naldlin ra đón, cung kính hành lễ với Mudy.

Vô pháp phản kháng, chỉ có thể phục tùng. Tộc trưởng hiểu rõ, tập hợp tất cả mọi người trong bộ lạc cũng không phải là đối thủ của kỵ sĩ thành Burang, huống hồ bọn họ còn có hai con thằn lằn đen.

Đúng, hai con!

Tọa thú của chủ thành Burang cũng nổi tiếng như long ưng của chủ thành Battier. Nhưng tận mắt nhìn thấy và nghe đồn thổi hoàn toàn là hai khái niệm. So với thằn lằn đen, voi sa mạc của chủ thành Holcim quả thật chỉ là bã.

Người Naldlin tràn đầy kính sợ với Mudy, bọn họ không muốn bị đuổi đi. Nếu có thể, bọn họ hy vọng được ở lại đây, được thành Burang bảo vệ. Thành Holcim trung thành với thần điện Ortiramhs tới cực điểm, thành Burang thì lại không có thái độ gì với thần điện, cho dù không chính thức trở mặt, nhưng thần điện không có quyền nhúng tay nhúng chân vào lãnh thổ của Mudy, đây là bí mật công khai trên đại lục.

Tộc trưởng và các trưởng lão đều khóc lóc kể lể, lên án sự tàn bạo của thành chủ Holcim và sự tham lam của thần điện, dù sao bọn họ đã bỏ vu nữ rồi, dứt khoát làm triệt để hơn chút mà thôi.

“Đại nhân tôn quý, người Naldlin thực sự không sống nổi dưới sự thống trị của thành Holcim. Cống phẩm thần điện yêu cầu gần như là tất cả tài sản của tộc. Chủ thành Holcim không lâu trước đó hạ lệnh triệu lập chiến sĩ trong tộc, rất có thể là lại muốn chiến tranh… các nam nhân đều phải đi, chỉ dựa vào nữ nhân, hài tử và người già, người Naldlin sớm muộn cũng diệt tộc!”

Trong lời của tộc trưởng Naldlin magn theo hận ý không chút che giấu.

https://thuviensach.vn

“Thần dụ của thần điện Ortiramhs đưa ra càng lúc càng nhiều, vu nữ trong tộc không chút cố kỵ, vênh mặt sai khiến… thần linh luôn nhân từ, Vu có thể lắng nghe âm thanh thần linh không nên tham lam như thế!”

Mudy lặng lẽ nghe lời lên án của tộc trưởng, không chen vào.

Hà Ninh ngồi bên cạnh hắn, rũ hai mắt, mười ngón giao nhau, trên mặt không có quá nhiều cảm xúc, không biết đang nghĩ gì.

“Đại nhân tôn kính, người Naldlin nguyện giao nộp tiền thuế, dâng bò dê mập nhất, chỉ hy vọng ngài có thể nhân từ cho phép chúng tôi sinh sống chăn thả ở đây.”

Tộc trưởng nói xong câu này, một tay đặt trước ngực cong lưng thật sâu, trưởng lão và các tộc nhân cũng phủ phục dưới đất, đây là đang khẩn cầu sự bảo vệ của Mudy, dùng tất cả những gì bọn họ có thể lấy ra.

Mudy không lập tức đáp ứng, cũng không cự tuyệt, mà quay đầu nhìn Hà Ninh, “Em cảm thấy thế nào?”

“Tôi?”

“Muốn giữ bọn họ không?”

“Với tôi…” Hà Ninh muốn nói, chuyện có liên quan gì với y? Những người này lại không phải tìm đến y xin bảo vệ. Lời nói được một nửa, đột nhiên ngừng lại.

Thoát ly thành Holcim, thống hận thần điện, không có vu nữ, sống sót là hy vọng duy nhất.

Hà Ninh lại nhìn sang Mudy, lập tức hiểu tại sao hắn lại hỏi mình. Bộ tộc phụ thuộc thành Burang đã đủ nhiều rồi, những người Naldlin này quả thật là được tạo nên vì hoang thành!

https://thuviensach.vn

Nhưng, bọn họ thật sự đáng tin sao?

“Nếu, tôi nói là nếu.” Hà Ninh thấp giọng, lại sát tai Mudy, “Đưa bọn họ về hoang thành, sẽ không có vấn đề gì chứ?”

Trong mắt Mudy vụt qua ý cười, “Không, thân phận không có vấn đề, huống hồ.”

Lời tiếp theo, Mudy không nói thẳng ra, nhưng Hà Ninh lại hiểu được, nếu những người này không thành thật, bất cứ lúc nào cũng có thể giải quyết. ‘Ném bỏ’ vu nữ trong bộ tộc, tương đương với hoàn toàn đối lập cùng thần điện Ortiramhs, trừ Mudy chỉ có Sekurus có thể bảo vệ họ.

Chẳng qua, bọn họ chưa chắc còn mạng sống để tới lãnh thổ của Battier.

Nghĩ rõ những điểm này, Hà Ninh gật đầu với Mudy, “Giữ bọn họ lại đi.”

Hành động của hai người rơi vào mắt người Naldlin, khiến họ càng thêm hiếu kỳ về thân phận của Hà Ninh, nhưng lại không dám hỏi nhiều, có thể ở lại đã tạ trời tạ đất rồi.

Các kỵ sĩ dựng lều gần ốc đảo, Miya và các cô nương bắt đầu chuẩn bị bữa tối, người Naldlin chủ động tới giúp đỡ, thu gom cỏ khô, đưa túi nước lại bị Miya cự tuyệt.

Miya bưng vò canh tới trước mặt Hà Ninh, “Chủ nhân.”

“Ừ.”

Hà Ninh đang dựa lên lưng thằn lằn xanh nghỉ ngơi, nghe giọng nói của Miya, mở mắt ra, búng tay một cái, một dòng nước xuất hiện giữa không, trực tiếp rót vào vại.

https://thuviensach.vn

Người Naldlin nhìn thấy màn này liền sững sờ, Miya đi tới cạnh đống lửa, nhìn người Naldlin không chút động đậy dường như đã thạch hóa, mở miệng nói: “Chủ nhân của ta là chủ nhân của Vu thành, người thần dụ chân chính.”

Chủ nhân của Vu thành? Người thần dụ chân chính?

Đột nhiên nhớ ra lời đồn mấy tháng trước đã lưu truyền khắp phía đông đại lục, người Naldlin hít ngược một hơi.

Cơn mưa tại tế điển của thành Burang… tất cả những gì tận mắt chứng kiến trước đó… người thần dụ chân chính!

Hà Ninh đột nhiên cảm thấy nhiệt độ bên người tăng cao, quay đầu lại, phát hiện người Naldlin đối diện đang dùng ánh mắt còn nóng hơn lửa nhìn y, ánh mắt và vẻ mặt tương tự với ba người Dorsha trong hoang thành.

Xoa xoa tay, mắt nhìn Miya, đây là chuyện gì?

Miya cười cười thần bí, lấy trong túi đeo bên người hai hạt cỏ khô bỏ vào canh.

Khóe miệng Hà Ninh giật giật, không dễ gì mới chịu được qua vài ngày, lại phải ăn canh sao?

Mặt trời lặn xuống đường mặt đất, trong doanh trại nổi lên đống lửa, hương thơm thức ăn lan tràn trong không khí, nồi canh đặc trước mặt Hà Ninh là mê người nhất.

Múc một chén, Hà Ninh thấy đắng miệng, ăn hay không ăn?

Mudy tựa hồ rất hứng thú với vại canh này, Hà Ninh thì lại không dám dễ dàng cho hắn nếm thử, canh ngân thảo lần trước là giáo huấn sâu sắc.

https://thuviensach.vn

Tuy nói với quan hệ của hai người cũng không có gì, nhưng dù sao cũng có ‘người ngoài’ ở đây, lều không cách âm, Hà Ninh không muốn ngày mai không cách nào gặp người.

Đêm dần khuya, ăn xong bữa tối, mấy kỵ sĩ ở lại bên đống lửa canh gác, những người khác thì vào lều nghỉ ngơi. Di chuyển gian khổ trong đại mạc, khiến người Naldlin hoàn toàn mỏi mệt, chủ thành Burang cho phép bọn họ ở lại, còn gặp được người thần dụ chân chính, cuối cùng có thể cho bọn họ giấc ngủ ngon.

Xung quanh an tĩnh, tiếng kêu của cú đêm và sói sa mạc phá tan yên tĩnh, sau vách đá cách ốc đảo chừng năm trăm mét, Ito và mấy tộc nhân Bờm Đen đang lặng lẽ mai phục. Bọn họ sẽ không mạo hiểm tấn công doanh trại, chỉ muốn dắt trộm vài con dê ba sừng, từ đồng hoang phía tây vào hoang mạc phía đông, các hài tử đã rất lâu chưa được nếm qua mùi vị thịt dê.

https://thuviensach.vn

NAM VU

Lai Tự Viễn Phương

dtv-ebook.com

Chương 53: Thần Phục

Mấy bóng đen vô thanh vô tức lại gần doanh trại, lần mò về chỗ đàn gia súc.

Gần ốc dảo không có đủ cành cây và dây mây cao để chế chuồng, các mục dân cột lạc đà lại với nhau, vây bên ngoài đàn dê.

Đám người Ito nhìn thấy lạc đà bên ngoài đàn dê, trừ khi dẫn lạc đà ra, còn không thì dứt khoát giết, nếu không, bọn họ đừng mơ dắt dê ba sừng đi được.

“Giết!”

Dắt lạc đà đi khẳng định sẽ tạo ra âm thanh, bọn họ không thể mạo hiểm, cũng không muốn bỏ qua cơ hội lần này, ai biết lần sau còn gặp được vận may như thế không.

Chiến sĩ Bờm Đen cong lưng, gần như dung nhập vào màn đêm, chỉ là đôi mắt phát sáng trong đêm thì hung hãn như sói sa mạc.

Đến gần rồi, một chiến sĩ Bờm Đen đột ngột giơ cao trường mâu, hung tợn đâm vào cổ một con lạc đà, một chiến sĩ Bờm Đen khác ập tới nắm sừng lạc đà, dùng sức lực lớn nhất.

Theo tiếng xương đầu nứt ra, con lạc đà này chết trong tay hai người Bờm Đen.

https://thuviensach.vn

Người thứ nhất rút trường mâu ra, xác định không kinh động tới lạc đà khác, cũng không khiến doanh trại chú ý, mới đi qua di thể lạc đà, lại chỗ đàn dê rồi liền bẻ cổ một con dê, vác đi.

Nếu đã là tập kích, thì phải tốc chiến tốc quyết, trong doanh có thị vệ, bất cứ âm thanh nào cũng tạo nên cảnh giác.

“Mau đi!”

Bao gồm cả Ito trong đó, năm chiến sĩ Bờm Đen, mỗi người đều có thu hoạch, người giết lạc đà luyến tiếc cầm trường mâu lên, con lạc đà này đủ cho tất cả mọi người ăn hai ngày, nhưng khẳng định không thể mang đi.

Tập kích chẳng qua chỉ một thoáng, sự hung mãnh và tốc độ của chiến sĩ Bờm Đen, ngay cả sói sa mạc cũng không sánh kịp.

Khi đám người Ito chạy ra sau vách dá, theo lộ trình dự định trở về, một bóng đen thật lớn đột nhiên từ trời giáng xuống, tiếng vang ầm ầm, trong bóng đêm truyền đi rất xa.

Đàn gia súc kinh hoảng kêu lên, lạc đà cũng phát hiện đồng loại đã chết, nóng nảy dậm chân.

Trong doanh trại vang lên âm thanh hỗn tạp, các mục dân xôn xao vén lều lên, vừa khoác trường bào, vừa đến chỗ đàn gia súc kiểm tra.

“Chết tiệt! Mau đi, chia ra chạy!” Ito thầm kêu không tốt, tiếp tục như vậy, đừng nói là mang dê về, năm người bọn họ cũng chạy không thoát.

Gào!

Bóng đen thật lớn chặn trước mặt năm chiến sĩ Bờm Đen, sau lưng họ, là một cự thú khác.

https://thuviensach.vn

Trong bóng đêm, đôi mắt màu máu đỏ hung tợn nhìn người Bờm Đen, giống như đang nhìn con mồi sắp mất mạng.

Muốn chạy đi, thì nhất định phải xông qua, nhưng, dựa vào năm người họ căn bản không thể đối phó nổi một con thằn lằn đen, huống hồ nơi này còn có hai con!

Gào!

Lại một tiếng gào lớn, các chiến sĩ Bờm Đen không có thời gian suy nghĩ, ném dê ba sừng trên vai vào thằn lằn đen đang chặn phía trước, năm người phân ra chạy theo hướng khác nhau. Gặp phải thằn lằn đen, bọn họ không thể thoát thân toàn bộ, chỉ cầu nguyện có người có thể sống sót, trở về nơi ẩn thân báo tin, mang các hài tử lập tức lên đường.

Tìm tới bộ tộc này là sai lầm, sai lầm hoàn toàn từ đầu tới cuối!

Bọn họ không gặp may, thần vận mệnh căn bản không nhìn tới họ!

Nếu bọn họ chết hết tại đây, chỉ có ba chiến sĩ và hai nữ nhân có thể bảo vệ các hài tử sao?

Lẽ nào người Bờm Đen đã định phải diệt tộc?

Ito cắn chặt răng, miệng nếm được mùi máu tươi, hắn không cam tâm!

Tiếng bước chân hỗn loạn từ sau truyền tới, không phải hai con cự thú này. Ito siết chặt trường mâu, nếu chạy không thoát, thì tử chiến, không thể bị những người phía đông này phát hiện nơi các hài tử ẩn thân!

Trong doanh trại, người Naldlin toàn bộ ra khỏi lều, đốt lửa kiểm ra tổn thất của đàn gia súc.

“Một con lạc đà, năm con dê ba sừng.”

https://thuviensach.vn

Tổn thất không nhỏ, cả bộ tộc cũng chỉ có không tới hai trăm con dê và mười ba con lạc đà.

Các mục dân kiểm tra vết thương trên cổ lạc đà, xác định không phải do dã thú tạo nên, càng tức giận dữ dội. Tại hoang mạc phía đông, gia súc đi lạc bị xem như là tài sản vô chủ, không ai sẽ vì thế mà bị chỉ trích. Nhưng gia súc có bộ tộc trông giữ tuyệt đối không thể nảy lòng tham, nếu không sẽ bị cả bộ tộc xem là kẻ địch.

“Kẻ trộm đáng chết! Đồ tặc vô sỉ!”

Các nam nhân Naldlin cưỡi lên lạc đà, rút loan đao, truy theo người Bờm Đen.

Đại mạc tối nay không có gió, trên cát còn lưu lại vết chân rõ ràng.

Tuyệt đối không thể thả đám vô sỉ này!

Tiếng ồn ào đánh thức Hà Ninh, ngồi dậy, trong lều chỉ còn lại mình y. Thảm bên cạnh vẫn còn hơi ấm, chứng minh Mudy vừa mới đi không lâu.

Hà Ninh ra khỏi lều, Miya và mấy cô nương canh bên ngoài lều, Mudy đang nói gì đó với đội trưởng kỵ sĩ, trường bào chỉ khoát lên người, tóc vàng thắt tím rũ trên vai, đặc biệt bắt mắt dưới ánh trăng.

“Có chuyện gì?”

Hà Ninh ngáp một cái, tinh thần không tốt lắm, eo chân còn đau nhức. Nguyên nhân mệt mỏi không thể thoát khỏi canh mà Miya tận tâm nấu, tuy rằng Mudy không ăn… may là hắn không ăn.

Miya đơn giản kể rõ mọi chuyện, Hà Ninh nhíu một bên mày.

“Có người trộm dê, còn giết chết lạc đà?”

https://thuviensach.vn

Ai to gan như thế?

“Không rõ.” Miya lắc đầu, nhưng rất nhanh sẽ biết thôi, người Naldlin và các kỵ sĩ cùng truy bắt, lại thêm thằn lằn xanh và thằn lằn đen, người giết chết lạc đà và dê ba sừng tuyệt đối không chạy thoát.

Hà Ninh không tiếp tục truy hỏi, đội trưởng kỵ sĩ quay người đi, Mudy đi lại, làm như chốn không người ôm Hà Ninh lên, “Trở về nghỉ ngơi.”

Miya và các cô nương cúi đầu, không lên tiếng. Các kỵ sĩ cũng làm như không thấy, nhưng người Naldlin còn chưa rời khỏi doanh trại thì trừng to mắt, cằm rớt xuống đất.

Thần linh!

Chủ thành Burang anh minh và người thần dụ vĩ đại?

Bọn họ đang nhìn thấy cái gì?!

Tựa lên vai Mudy, Hà Ninh lại ngáp một cái, nếu đã không phải nhằm vào y, thì chắc không có quan hệ với thần điện Ortiramhs, cảm xúc khẩn trương lập tức thả lỏng, cơn buồn ngủ dâng lên, trở vào lều, được Mudy đặt lên thảm, một chốc sau đã ngủ.

Mudy nằm nghiêng bên cạnh Hà Ninh, một tay chống đầu, tay còn lại vuốt mặt Hà Ninh, mu bàn tay trượt qua làn da ấm nóng, rất lâu không lên tiếng.

Ngoài lều, người Naldlin và các kỵ sĩ lục tục trở về, năm người Bờm Đen không một ai có thể chạy thoát.

Mười mấy cây đuốc thắp sáng doanh trại như ban ngày, đồ đằng trên mặt bại lộ thân phận của họ, man tộc phía tây tại sao lại xuất hiện ở hoang mạc phía đông?

https://thuviensach.vn

Người Naldlin muốn giết chết họ, nhưng các kỵ sĩ kiên trì nhất định phải đợi thành chủ đại nhân phán quyết. Thằn lằn đen và thằn lằn xanh đứng một bên, người Naldlin tranh biện hai câu rồi thì không kiên trì nữa.

Ba trong năm người man tộc là thằn lằn xanh và thằn lằn đen bắt, hai người còn lại cũng là bị các kỵ sĩ thành Burang bao vây mới không còn đường thoát.

Tổn thất là người Naldlin, nhưng bắt tù binh là các kỵ sĩ.

Người Bờm Đen bị trói lại, treo lên trụ gỗ, vì cái này, người Naldlin còn đặc biệt dỡ hai cái lều xuống.

Các kỵ sĩ ở một bên canh chừng, mục đích chủ yếu không phải là phòng ngừa bọn họ chạy trốn, mà là ngăn ngừa thằn lằn đen lăm le như hổ rình mồi bên cạnh đớp mất bọn họ. Trước đó nếu không phải có thằn lằn xanh, chỉ sợ mấy man tộc này không thiếu tay thì cũng cụt chân.

Thằn lằn đen rất bất mãn, gầm lớn một tiếng, thằn lằn xanh gầm lại, mi gầm ta cũng gầm, sau mấy đợt như thế, thằn lằn đen nổi giận, một phát cắn đuôi thằn lằn xanh, dùng sức quẫy mạnh, thằn lằn xanh sớm đã rút được kinh nghiệm, thuận thế đập hai cánh, bay lên giữa trời, rồi từ trên không nhào xuống thằn lằn đen..

Hai vị này đánh nhau, các kỵ sĩ không dám lại gần, càng không dám can ngăn, chê sống đủ rồi sao?

Đợi bọn chúng đánh đã nghiền, thì chuyện gì cũng không còn nữa.

Người Naldlin không nghỉ ngơi, kéo lạc đà và dê ba sừng đã chết lại bên hồ nước trong ốc đảo, róc da mổ thịt, không nhanh chóng xử lý, thịt rất nhanh sẽ bị hư thối, chỉ có thể để lại cho chim ăn thịt thối.

https://thuviensach.vn

Mùi máu tanh dẫn tới mãnh thú săn đêm, tiếng tru của sói sa mạc càng lúc càng gần.

Người Naldlin chỉ thu da lông và thịt tươi, nội tạng và xương cốt đều bị ném ra xa, đủ cho những mãnh thú này ăn no một bữa. Đây là nguyên tắc sống chung của mục dân phía đông và dã thú, không tới lúc vạn bất đắc dĩ, hai bên đều không nguyện ý phát sinh xung đột.

Thời gian trôi qua rất nhanh, đa phần người trong doanh trại đều một đêm không ngủ.

Hà Ninh thì tinh thần không tồi, ra khỏi lều ướn một cái, không có khăn đầu, tóc đen mắt đen, đường nét nhu hòa, dưới ánh mặt rời khiến người ta không thể dời mắt.

Sau khi rửa mặt, Miya đưa đồ ăn sáng lên, bánh mạch, một miếng thịt dê nướng, một chén canh, một ít trái cây.

Thức ăn ngàn lần như một, sáng sớm đã ăn thịt nướng, Hà Ninh không quen cũng thành quen. So với cuộc sống lúc mới tới đây, thức ăn thế này quả thật chính là xa xỉ.

Hà Ninh ngồi khoanh gối trước lều, nhanh chóng giải quyết cơm sáng của mình, lau miệng, đứng lên đi tới chỗ người Bờm Đen bị treo một đêm.

Máu và cát bụi làm mờ gương mặt họ, các kỵ sĩ xách thùng nước tới tạt lên người họ, nước xối đi bùn đất và vết máu, đồ đằng màu xanh lập tức trở nên rõ ràng.

Phủ khắp mặt bên trái, men theo cổ trườn xuống ngực, màu sắc giống với đồ đằng trên mặt người Canyon mà Hà Ninh từng thấy, đồ án thì lại hoàn toàn khác biệt.

“Bọn họ là người của bộ tộc nào?”

https://thuviensach.vn

“Người Bờm Đen.” Mudy đi tới cạnh Hà Ninh, trong tay cầm một roi dài màu đen, “Từng là chiến sĩ dũng mãnh nhất của đế quốc.”

Nhìn thấy roi trong tay Mudy, Hà Ninh quay đầu không nói gì. Mỗi nơi đều có quy tắc khác nhau, rất nhiều chuyện rõ ràng không phải ‘chính sách lung lạc’ có thể giải quyết.

“Người Bờm Đen, các ngươi đến phía đông làm gì?”

Roi quất xuống, Ito hừ nhẹ một tiếng, nhưng không mở miệng.

Mudy ném roi trong tay cho kỵ sĩ, “Khiến hắn mở miệng.”

“Vâng!”

Vù__ bốp!

Mỗi một roi quất xuống, đều mang theo tiếng xé gió sắc nhọn.

Người Bờm Đen đã quyết ý, có chết cũng không thể nói ra nơi ẩn thân của các hài tử. người Naldlin nghiến răng nghiến lợi trừng bọn họ, theo quy tắc của đại mạc phía đông, những man tộc này đều phải đưa xuống địa ngục!

Mudy không giết họ, là hoài nghi bọn họ có liên quan tới thành Ariel.

Thành Ariel và thành Holcim liên minh, tính toán liên hợp man tộc tiến công thành Burang, man tộc câu kết với họ là ai thì vẫn không thể tra rõ. Nhưng nhìn tình hình trước mắt, những người Bờm Đen này không giống do liên minh mà tới, ngược lại giống như chạy trốn.

Kỵ sĩ ngừng đánh, Mudy bắt đầu suy nghĩ nên làm sao xử lý bọn họ, thả thì tuyệt đối không thể, giết chết?

https://thuviensach.vn

Không cần các kỵ sĩ động thủ, chỉ cần tránh ra vài bước, người Naldlin sẽ lao tới xé nát bọn họ.

Lúc này, bên ngoài doanh địa vang lên một trận xao động, các kỵ sĩ lại bắt được hai man tộc, một trong đó còn là nữ nhân.

Đám người Ito một đêm không về, những người Bờm Đen khác đều rất lo lắng. Nếu bọn họ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chỉ dựa vào số người còn lại căn bản không cách nào chăm sóc tất cả hài tử. Vì xác định tình trạng của đám người Ito, bọn họ chỉ có thể mạo hiểm. Một nữ nhân giỏi truy tung và một chiến sĩ tìm tới nơi đám người Ito ẩn thân tối qua, cũng nhìn thấy doanh trại trong ốc đảo, không đợi hai người quyết định nên làm sao, đã bị các kỵ sĩ canh gác phát hiện.

Chạy thì không kịp nữa, một chiến sĩ Bờm Đen dốc hết toàn lực, cũng không thể đối kháng với số kỵ sĩ đông hơn gấp bội, chỉ có thể bị bắt.

Nhìn thấy họ, đám người Ito bị treo hai mắt bốc hỏa, phẫn nộ làm khuôn mặt uốn éo.

Bọn họ ở đây, vậy hài tử trong bộ tộc thì sao?!

Vào doanh trại rồi, nữ nhân Bờm Đen thét lên một tiếng, đột nhiên cắn lên tay kỵ sĩ, giãy dụa đứng lên, chạy về phía Ito, nhưng mục tiêu của cô lại không phải là Ito, mà là Hà Ninh đang đứng gần đó!

Biến cố đột nhiên phát sinh nằm ngoài dự liệu của mọi người, Hà Ninh cũng vô cùng khó hiểu, đang yên lành, sao lại hung thần ác sát nhào tới chỗ y?

Phản ứng thân thể nhanh hơn đầu óc, khi nữ nhân Bờm Đen giống như mẫu thú lao tới, đôi mắt màu đen của Hà Ninh nhiễm lên ý lạnh, móng tay sắc bén mọc dài, giây tiếp theo sẽ có thể xé nát người uy hiếp y.

https://thuviensach.vn

Động tác của Miya càng nhanh hơn, cô vung dao găm, từ sau lưng đâm vào vai nữ nhân Bờm Đen. Lúc này, Hà Ninh cũng nâng tay lên, móng tay như dao găm, cách cổ nữ nhân Bờm Đen không tới một tấc.

Miya mặt trầm như nước, rút dao găm ra, một tay đánh mạnh lên vết thương của nữ nhân Bờm Đen, tiếng xương cốt vỡ nát vang lên rõ ràng.

Hà Ninh buông tay xuống, y có thể cảm giác được, mới vừa rồi, cảm xúc xao động xém chút nữa khiến y lại đại khai sát giới.

Nữ nhân Bờm Đen bị Miya ấn quỳ xuống, vết thương trên vai đang chảy máu, trong vẻ mặt mang theo hung hãn.

Hà Ninh cúi người, không hiểu nhìn cô, "Tại sao cô muốn tấn công tôi?"

Nữ nhân Bờm Đen không nói gì.

"Thấy tôi dễ ăn hiếp lắm à?"

Nữ nhân Bờm Đen vẫn không nói gì.

"Hay là muốn bắt tôi, uy hiếp thả người?"

Hà Ninh cũng chỉ là suy đoán, nhưng vẻ mặt nữ nhân Bờm Đen lại lập tức thay đổi. Y không nghĩ rằng mình lại đoán đúng.

"Tại sao?"

Nữ nhân Bờm Đen nghiến răng không nói một tiếng, Hà Ninh ngẩng đầu lên nhìn Miya, Miya gật đầu, hiểu rõ, dưới tay dùng lực, lại một tiếng vang, Hà Ninh cuối cùng đạt được đáp án.

"… Y phục… quý tộc phía đông…"

Y phục?

https://thuviensach.vn

Hà Ninh kinh ngạc, phần lớn y phục của y đều là do Miya chuẩn bị, kiểu dáng đơn giản, cũng không có thêu lên đường bạc đường tơ vàng, nếu thật sự muốn chiếu theo y phục để tìm con tin, cũng nên đi tìm Mudy mới đúng chứ?

Hà Ninh nghiêng đầu, nghi vấn trong lòng không chút che giấu biểu hiện ra mặt.

Miya quay đầu, cho dù không muốn cũng phải thừa nhận, đối với bất cứ ai, so với chủ thành Burang thì chủ nhân dễ đối phó hơn.

Nghĩ không thông, Hà Ninh dứt khoát ném vấn đề này đi, trong đầu lại đột nhiên lóe ra một suy nghĩ.

Y đi tới trước mặt chiến sĩ bờm đen bị bắt cùng với nữ nhân, một tay của người Bờm Đen này đã gãy rồi.

Hà Ninh không làm gì khác, chỉ nghiêm túc nhìn đồ đằng trên mặt hắn, một mớ ký ức mơ hồ trong đầu chậm rãi trở nên rõ ràng, khuyên tai màu bạc lại lần nữa nhiễm lên máu tươi, giữa ba viên bảo thạch khảm trên khuyên tai, tựa hồ đang có ngọn lửa nhảy múa.

Ánh sáng màu vàng đột nhiên xuất hiện, như lụa màu bay lên bao bọc toàn thân Hà Ninh. Thấy tình cảnh này, phản ứng đầu tiên của người Naldlin là quỳ xuống đất, nhẹ run rẩy.

Người thần dụ, người thần dụ chân chính!

Trên mặt các kỵ sĩ cũng mang theo kính sợ, Miya và các cô nương hai tay giao trước ngực, cong lưng thật sâu.

Mudy không lên tiếng, cũng không động, lặng lẽ đứng tại chỗ, nhìn Hà Ninh trong kim quang, đôi ngươi màu lam trở thành ngươi dọc, vảy vàng giữa chân mày như ẩn như hiện. Ngón tay trắng nõn vuốt qua, đôi mắt khẽ

https://thuviensach.vn

híp, huyết mạch đang sôi sục, kêu gào giết chóc, nhưng lại giống như bị một sợi xích vô hình trói chặt, đây là sức mạnh của đại vu.

Người Bờm Đen sững sờ, quên cả ngôn ngữ, quên hết tất cả.

Tế tự nhỏ tuổi của bộ lạc dẫn bọn họ đi thẳng vào sâu trong đại mạc, tuyên bố nơi đó có hy vọng của bộ tộc Bờm Đen. Ngày qua ngày, lời của tế tự không được nghiệm chứng, khi bị bắt được, bọn họ chỉ cảm thấy tuyệt vọng.

Nhìn người trước mắt này, tim Ito run rẩy, đây sẽ là hy vọng của họ sao? Hay là ma quỷ hoàn toàn đưa bọn họ vào vòng tay tử thần?

“Bờm Đen.” Hà Ninh giơ tay phải lên, móng tay sắc bén rạch lên mặt chiến sĩ Bờm Đen, để lại một vết máu dài trên đồ đằng, tất cả người Bờm Đen, ngay cả hài tử được che giấu, đều cảm thấy đau đớn như lửa thiêu đốt. Dấu ấn lắng đọng trong huyết mạch bốn trăm năm bắt đầu thức tỉnh, theo tiếng gọi xuyên thấu linh hồn, cưỡng ép bọn họ thần phục.

Quỳ hai chân, cong lưng, cống hiến trung thành, cầu nguyện nhân từ và quan tâm của đại vu.

“Dùng tên tuổi tổ tiên, thần phục ta, tín ngưỡng ta, ta sẽ tha thứ tội nghiệt đã khắc trong huyết mạch của các ngươi.”

Đây là âm thanh của đại vu, chúc phúc của đại vu, cũng là nguyền rủa của đại vu.

Chiến sĩ Bờm Đen vốn gương mặt dữ tợn đột nhiên mất hết sức lực, dùng tư thế thành kính nhất phủ phục dưới đất, đây là trói buộc huyết thống ngàn năm, không ai có thể thoát khỏi.

https://thuviensach.vn

NAM VU

Lai Tự Viễn Phương

dtv-ebook.com

Chương 54: Biến Hóa

Tám chiến sĩ Bờm Đen, mười sáu hài tử, ba nữ nhân tộc Bờm Đen, đồ đằng trên mặt mỗi người đều biến hóa, vết thương Hà Ninh để lại trên mặt một chiến sĩ Bờm Đen, trở thành một bộ phận không thể thiếu trong đồ đằng của tộc Bờm Đen.

Tín ngưỡng, thần phục, trói buộc và sức mạnh.

Đây là nghi thức của đại vu, cũng là căn bản đạt được sức mạnh của man tộc.

Sau khi kim quang tan đi, Hà Ninh chỉ cảm thấy trước mắt tối đi, toàn thân thoát lực, nếu không phải cắn răng chống đỡ, rất có thể đã ngã quỵ tại chỗ.

Thầm cười khổ, đừng thấy thần côn uy phong bát diện, cái giá mỗi lần đều không nhỏ.

Một cánh tay mạnh mẽ đỡ sau lưng y, hơi thở quen thuộc, lồng ngực ấm áp, tóc vàng chói mắt, thần kinh căng chặt của Hà Ninh được thả lỏng, liền để mặc bản thân ngã ra sau.

Chiến sĩ Bờm Đen vẫn quỳ, nữ nhân Bờm Đen vừa rồi tấn công Hà Ninh cũng không còn gào thét, đám người Ito bị treo trở nên bình tĩnh, vết thương chảy máu đang dần kết vảy. Mỗi người Bờm Đen đều có thể cảm giác rõ ràng, một luồng sức mạnh cuồn cuộn đang không ngừng chảy vào người.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt người Bờm Đen nhìn Hà Ninh trở nên nóng cháy, đồng thời mang theo sợ hãi. Đây là dấu ấn kế thừa trong linh hồn, nối tiếp từng đời, phẳng lặng đã bốn trăm năm, nhưng lại chưa từng cắt đứt.

Hà Ninh nhắm mắt lại, thử mở miệng, âm thanh có hơi vô lực, nghe thật xa xôi, căn bản không nghe rõ, chỉ quay sang cầu cứu Mudy.

Gương mặt trở nên tái nhợt và đôi môi mất đi màu máu đập vào mắt, con ngươi màu lam chớp nháy, khi nhìn sang người Bờm Đen, không khỏi mang theo sát ý.

Hà Ninh lại kéo khăn đầu của Mudy, "Giúp cái coi, thả bọn họ xuống trước đã, tổn thất của người Naldlin tôi sẽ bồi thường."

Nói ra câu này, Hà Ninh đã hơi có lại sức lực.

Đến hoang thành rồi, có đủ dê bò phân cho người Naldlin chăn thả. Dê bò không đủ còn có thể thuần dưỡng chim một chân, dáng người tròn trịa, như đà điểu cỡ nhỏ, mùi vị lại rất ngon. Ban đầu là chim con do mèo cát mang về, ngoi ngóp hơi tàn, thịt không nhiều, Hà Ninh không ăn, cũng không có chăm sóc, kết quả hai tháng sau đã phát triển thành một đàn, năng lực sinh sôi này chỉ có chuột sa mạc có thể so sánh.

Các mục dân chỉ quen nuôi dưỡng dê bò, thuần dưỡng loại chim hoang dã không có bất cứ kinh nghiệm nào, nhưng có kẻ ngoại lai Hà Ninh này, vấn đề có khó cũng có thể giải quyết rõ ràng.

Miya luôn thích dùng chim một chân nấu canh, lại thêm vào mấy thảo dược đặc biệt, hiệu quả còn ghê gớm hơn cả ngân thảo. Cuộc sống bi thảm của Hà Ninh bắt đầu từ đó, tránh được mùng một không tránh được mười lăm, kiên quyết không ăn canh ngân thảo, thì còn có chim một chân ở sau.

Wamu cảm thấy rất hứng thú với việc thuần dưỡng chim một chân, trước khi rời khỏi hoang thành đặc biệt trao đổi hơn hai mươi trứng chim với Hà

https://thuviensach.vn

Ninh, mỗi cái đều lớn cỡ trứng ngỗng, nói là sau khi về phía bắc sẽ cho mẹ và em gái nuôi, số lượng nhiều rồi còn có thể bán ra. Hà Ninh cố nén không tạt nước lạnh vào cậu, có việc để kiếm sống luôn tốt hơn, lần này thất bại còn có giao dịch lần sau, còn về trứng chim có thể thành công vượt qua biên cảnh, an toàn nở ra ở phía bắc không, chỉ có trời mới biết.

Đối với người Naldlin mà nói, thuần dưỡng chim một chân tuyệt đối còn có lợi hơn dê ba sừng. Hoang thành có ốc đảo và bãi cỏ lớn, chim một chân ăn côn trùng cũng ăn cỏ, tốc độ sinh trưởng lại nhanh, chỉ cần chú ý phòng ngừa cáo, tuyệt đối là món buôn bán vạn lợi.

Bộ tộc Naldlin thiếu gia súc, chứ không thiếu người, cho dù là hài tử cũng có thể giúp đỡ.

Người Bờm Đen không thể giống như trước kia lấy săn thú làm chính, cũng không thể chăn thả, lại có thể trở thành sức mạnh thủ vệ cho hoang thành. So với mục dân phía đông, man tộc phía tây mới là chiến sĩ trời sinh. Tuy nói số người hơi ít, nhưng vạn sự luôn khó lúc ban đầu, có khởi đầu tốt, bộ tộc tương tự như Bờm Đen khẳng định sẽ cuồn cuộn không dứt trở thành vật trong túi mình.

Đến lúc đó, ai lại dám tìm y gây phiền phức, y sẽ cho kẻ đó xem, để họ biết hoa vì sao lại đỏ như thế!

Hà Ninh đang tính toán trong lòng, quyết đoán xuất thần lang thang. Sức lực đột ngột mất đi không phải nhất thời có thể hồi phục, Mudy ôm y lên, hạ lệnh các kỵ sĩ thả bọn người Ito xuống. Người Naldlin tuy bất mãn, nhưng không dám oán trách, cuộc sống tương lai của bộ tộc còn phải nhờ vào chủ thành Burang và người thần dụ, vì mấy tên man tộc ăn trộm mà xích mích, chọc giận hai vị đại nhân, không phải là chủ ý tốt gì.

Nhưng mà, muốn bọn họ đối xử tốt với man tộc là không thể. Không oán trách, không có nghĩa là bọn họ muốn chung sống tốt đẹp với những man

https://thuviensach.vn

tộc này, còn xưng huynh gọi đệ.

Đám người Ito hoàn toàn hiểu rõ hoàn cảnh của mình, càng sẽ không có tâm tư chạy trốn, trừ khi bọn họ thật sự không cần mạng nữa. Sau khi nghĩ kỹ, mới lên tiếng nói muốn đón tộc nhân khác tới.

Miya ở ngoài lều báo cáo cho Hà Ninh, bên trong lại chỉ truyền ra tiếng Mudy.

Miya lặng lẽ đứng, không đi khỏi. Cô chỉ tuân theo mệnh lệnh của Hà Ninh, trung thành cố chấp. Trừ Hà Ninh không ai có thể mệnh lệnh cho cô, Mudy cũng không được.

Cuối cùng, rèm lều được vén lên, Hà Ninh dựa trên tấm thảm được cuộn lại, sắc mặt không còn tái nhợt như vừa rồi, môi cũng hồi phục huyết sắc. Y nhìn Miya cười cười, "Đáp ứng bọn họ đi, đón người về, cô phụ trách an bài, đừng xung đột với người Naldlin là được. Cái khác đợi về thành Burang lại nói."

"Vâng, chủ nhân."

Miya không vào lều, chỉ đứng bên ngoài cong lưng hành lễ. Rèm lều buông xuống, ngăn cách hai thế giới, Miya kéo khăn đầu lên, trong mắt có một chút nghi ngờ, vừa rồi, trong lều hình như có mùi máu tanh nhàn nhạt.

Nỗi hoài nghi chỉ vụt qua trong một thoáng, tiếp theo bị Miya ném bỏ. Nếu chủ nhân muốn cho cô biết, sớm muộn cũng nói cho cô, nếu không, cô không dự định nghiên cứu.

Người Bờm Đen nhận được cho phép, lập tức để chiến sĩ và nữ nhân vừa tới trở về chỗ các hài tử ẩn thân, bọn họ đã đi quá lâu rồi, hy vọng các hài tử sẽ không gặp phải phiền phức.

https://thuviensach.vn

Đại mạc phía đông có vẻ như hoang vu, nhưng đâu đâu cũng tồn tại nguy hiểm. Suốt đường đi, đám Ito gặp khổ sở không ít.

Vì người Bờm Đen, lại thêm Hà Ninh cần nghỉ ngơi, đội ngũ lại nán lại ốc đảo một ngày. Lạc đà và dê ba sừng bị người Bờm Đen giết chết trở thành cơm tối của mọi người, thịt nướng thơm phức, lại thêm hương liệu đổi được từ chỗ Wamu, người lớn còn được, nhưng các hài tử thì toàn bộ ăn dính mỡ đầy mặt.

Mục dân rất ít khi giết lạc đà, thịt nướng ngon thế này cũng chỉ thỉnh thoảng mới được ăn, hương liệu thì thật sự quá quý giá.

Mục dân phía đông và man tộc phía tây tích oán đã lâu, người Bờm Đen và người Naldlin nhìn nhau không thuận mắt, các hài tử lại rất hiếu kỳ với nhau, ngồi quanh đống lửa, vừa ăn thịt vừa nhìn đối phương, từ cảnh giác bất thiện ban đầu, sau đó là thử tiếp xúc, cảm thấy đối phương không giống như người lớn đã nói, liền thả lỏng, rất nhanh đã chơi chung.

Hài tử mục dân và hài tử man tộc cùng ném đá, hài tử man tộc thì dạy chúng trò chơi mô phỏng săn thú. Cho dù thỉnh thoảng sẽ nảy sinh khẩu chiến, học theo giọng điệu người lớn chửi nhau, nhưng tình bạn vẫn lặng lẽ nảy mầm.

Vẻ mặt Ito và tộc trưởng Naldlin đều rất phức tạp, không muốn các hài tử tiếp xúc, cưỡng ép kéo chúng về? Khẳng định không được. Một khi làm như thế, nói không chừng sẽ lập tức bị đuổi đi.

Người thần dụ tóc đen có lẽ dễ nói chuyện, nhưng chủ thành Burang thì tuyệt đối không phải người lương thiện.

Các hài tử chơi hưng phấn bừng bừng, mấy đứa lớn gan đề nghị đi xem thằn lằn đen, không đợi chúng hành động, đã dọa Ito và tộc trưởng Naldlin cùng nhảy bật lên, thần linh, lại gần thằn lằn đen không có chủ nhân bên cạnh, không cần mạng nữa sao?!

https://thuviensach.vn

Trên vai của hai chiến sĩ Bờm Đen còn lưu vết răng của thằn lằn đen, đổi lại là những đứa nhỏ vóc dáng không lớn này, một phát nuốt luôn không thành vấn đề!

Nếu còn không cản lại, những đứa nhóc này muốn lật trời luôn! Bất luận ở thế giới nào, phương pháp giáo dục con cái của người lớn, đều na ná như nhau.

Lúc này người Bờm Đen và người Naldlin thù địch lẫn nhau lại cùng chung chí hướng bước tới, túm lấy đứa tinh nghịch dẫn đầu, vung tay là đánh!

Tiếng tay đánh bôm bốp vang lên cạnh đống lửa, vốn nên là cảnh tượng người lớn giáo dục con nít, nhưng Hà Ninh lại không kìm được muốn cười.

Mục dân trường bào và man tộc cường hãn ngồi đối diện, mắt trừng mắt, ngươi một bạt tai ta một bạt tai làm chuyện giống nhau, đánh xong một đứa lại đổi sang một đứa, quả thật giống như đang so tài. Đứa nhóc bị ấn lên đầu gối khóc vài cái thì dừng lại, lau mắt cho nhau, rất rõ ràng, tay đánh rất vang nhưng tất nhiên không dùng sức thật. Những đứa nhóc khác không dám chạy, một đứa bị đánh một đứa đứng cạnh, giống như đang xếp hàng chờ bị đánh.

Cảnh tượng này thật sự là…

Hà Ninh nghẹn cười tới đau bụng, cánh tay thì không ngừng run. Ngồi không vững, dứt khoát tựa vào người Mudy, vùi mặt vào trường bào, vô thanh há họng cười.

Không thể cười ra tiếng, thực sự quá đau đớn.

Mudy có chút bất đắc dĩ, tính cách của Hà Ninh khiến hắn rất khó nắm bắt, một khắc trước hiểu rõ, một khắc sâu lại trở nên mơ hồ. Ấn lên gáy Hà Ninh, ngón tay luồn vào tóc đen, thôi đi, tính cách thế này cũng không có

https://thuviensach.vn

gì không tốt, nếu không đoán ra, thì cứ nuông chiều, nuông chiều tới mức y không thể rời khỏi mình.

Cúi đầu, đôi môi đỏ tươi nhẹ hôn lên đỉnh đầu Hà Ninh, ánh lửa chiếu nghiêng gương mặt Mudy, chân mày rậm rạp đổ bóng như cánh bướm.

Đêm khuya, hoạt động giao lưu đánh con nít của người Bờm Đen và người Naldlin cuối cùng kết thúc. Trong lều vang lên tiếng ngáy, kỵ sĩ trực đêm ném hai nắm cỏ khô vào trong đống lửa, ngọn lửa màu vàng cam lập tức vang lên lách tách, một mùi vị đặc biệt chậm rãi lan ra. Chiến sĩ Bờm Đen canh bên cạnh đống lửa hít hít mũi, hắn quen thuộc mùi vị này, ở đồng hoang phía tây cũng đốt loại cỏ khô này để xua đuổi độc trùng.

Kỵ sĩ ngồi khoanh gối bên cạnh đống lửa, trường đao gác lên vai, trường mâu quen dùng của chiến sĩ Bờm Đen đặt một bên, cũng ngồi khoanh gối, ngọn lửa nhảy nhót, tiếng sói tru truyền tới từ xa, cú đêm bay qua đỉnh đầu, gió đêm thổi qua, mang theo hơi lạnh, trong lòng chiến sĩ Bờm Đen lại đặc biệt an tĩnh.

Tử vong, trốn tránh, không biết làm sao, tương lai không thể đoán trước, đều đã tan biến như mây khói không lâu trước.

Người thần dụ tóc đen mà bọn họ thần phục, tế tự nhỏ tuổi nói cho tộc nhân, người thần dụ là Vu, là đại vu chân chính.

“Người Bờm Đen hầu hạ đại vu, trung thành với đại vu, để rửa sạch tội nghiệt của tổ tiên, đây cũng là vận mệnh của tất cả bộ tộc phía tây.”

Mỗi đời đại vu đều sẽ ban cho man tộc được lựa chọn sức mạnh lớn hơn, bốn trăm năm trước là Canyon và ba bộ tộc khác, bốn trăm năm sau là Bờm Đen.

Chiến sĩ Bờm Đen vuốt qua vết thương đã hóa thành một phần đồ đằng, trên mặt hiện lên nét kiên nghị. Không có giãy dụa, cũng không thể giãy

https://thuviensach.vn

dụa, sức mạnh vây khốn họ từ khi bộ lạc ra đời đã tồn tại rồi.

Không thể giãy thoát, vậy thì triệt để thần phục.

Hiếu trung y, tín ngưỡng y, vì y mà chiến đấu. Sinh vì y, chết vì y, đây là sứ mệnh của người Bờm Đen, cũng là căn bản cho tộc Bờm Đen kéo dài tới nay.

Chiến sĩ Bờm Đen cầm trường mâu lên, thân mâu lờ mờ hiện ra vu văn, tương tự như trường mâu trong tay Kony, nhưng lại khác.

Hôm sau, Hà Ninh tỉnh dậy rất sớm, Mudy thì vẫn đang ngủ.

Hà Ninh động đậy cánh tay, sức mạnh hồi phục rất nhiều, chợt hưng phấn, cong khóe miệng lên, vô thanh dựa và 'mỹ nhân say giấc' bên cạnh, cắn một cái lên lỗ tai hắn.

Không dụng lực, nhưng lại đủ khiến Mudy tỉnh giấc.

Đôi mắt màu lam mở ra, trong vắt mang theo không hiểu, trong không hiểu lại mang theo mấy phần vô tội, giống như đang hỏi, tại sao cắn hắn?

Hiếm khi thấy Mudy như thế này, Hà Ninh cười đến mức khóe mắt cũng chảy lệ, có thể tưởng tượng được bộ dáng con thú đẹp tới cực diểm vô tội bán manh không? Rùng mình luôn đó!

Có câu vui quá hóa buồn, khi người họ Hà nào đó cười, không hề phát hiện mắt thành chủ tóc vàng đã híp lại, tiếp theo, eo bị ôm, tầm nhìn đảo ngược, thành chủ đại nhân đã hoàn toàn 'tỉnh táo', ấn y dưới người, gương mặt xinh đẹp chậm rãi lại gần, "Cười rất vui?"

"…"

"Tiếp tục cười đi."

https://thuviensach.vn

“…”

Hà Ninh không lên tiếng, đột nhiên duỗi tay ôm cổ Mudy, ngửa đầu cắn cằm hắn, đầu lưỡi nhẹ liếm, khi đối phương đang kinh ngạc thì hôn lên môi hắn.

Hơi thở giao nhau, trong đôi mắt màu đen mang theo ý cười và khiên chiến khiến người ta không biết làm sao.

Mudy cuối cùng phát hiện, Hà Ninh không còn sợ hắn nữa, một chút cũng không. Hình tượng thành chủ cường hãn sớm đã không còn tồn tại. Dứt khoát nâng vai Hà Ninh lên, làm nụ hôn càng sâu thêm.

Bầu không khí trong lều dần tăng cao, tiếng thở dốc trở nên gấp rút nồng đậm, cổ trường bào bị mở ra, Hà Ninh ngửa đầu, ngón tay len vào mái tóc vàng, chân dài cong lên móc eo Mudy, từ đột nhiên hứng thú đùa giỡn tới cọ súng ra lửa, chẳng qua chỉ cách một bước.

Dây lưng trên người Hà Ninh bị kéo ra, lòng bàn tay nóng bỏng khiến y không khỏi phát run, môi cắn chặt, giãy cổ tay bị giữ ra, móng tay sắc bén xé rách cổ áo Mudy.

Hơi thở xen tạp thô bạo, khiến hai người càng thêm hưng phấn, khóe mắt Hà Ninh đỏ lên, giữa chân mày Mudy hiện lên vảy vàng, ngoài lều đột nhiên vang lên tiếng đội trưởng kỵ sĩ.

“Thành chủ đại nhân, ngài tỉnh rồi sao?”

Thành chủ và đại vu đang kéo y phục đối phương đều dừng lại, hai giây sau, không hẹn mà cùng thầm vẽ lên đầu đội trưởng kỵ sĩ một chữ X thật lớn màu đỏ máu.

Ngoài lều, lưng đội trưởng kỵ sĩ đột nhiên phát lạnh, lông tơ dựng đứng, giống như bị dã thú đáng sợ nào đó nhắm vào.

https://thuviensach.vn

Miya đứng bên cạnh hắn từ đầu tới cuối đều không lên tiếng, vu nữ thông minh luôn có thể dựa vào trực giác nhạy bén tránh khỏi nguy hiểm. Về việc đội trưởng kỵ sĩ sẽ có kết cục thế nào, Miya tỏ vẻ, chỉ có thể nghe thiên mệnh. Thành chủ đại nhân bước ra khỏi lều, sắc mặt không phải khó coi bình thường…

Sau khi ăn sáng xong, đội ngũ lại lên đường.

Người Naldlin và người Bờm Đen gia nhập, không những không làm chậm tốc độ, mà còn giúp đỡ được rất nhiều.

Giữa trưa nóng bức, một cơn mưa lại đổ xuống, chấn động của người Naldlin và người Bờm Đen khó thể diễn tả, tế tự nhỏ tuổi của tộc Bờm Đen phủ phục dưới đất, hai tay giơ cao trượng mây, dùng giọng nói non nớt kêu to: “Đại vu! Đại vu!”

Phản ứng thế này khiến Hà Ninh nhớ tới tế tự già của tộc Canyon, nhớ tới tế tự đó, liền bất giác nhớ tới Kony, vẻ mặt lập tức biến hóa. Cảm xúc dao động tạm thời, rất nhanh bị y trấn áp.

Thằn lằn đen bước nhanh tới trước, Hà Ninh ngồi trên lưng thằn lằn xanh mắt nhìn ra xa, đồi cát kéo dài nhấp nhô, điểm xuyết những ốc đảo giữa nó, càng về phía tây ốc đảo càng chi chít. Ốc đảo lớn nhất đã mọc một bãi cỏ xanh rì, màu sắc mơn mởn, men theo con sông do người đào đi thẳng tới là thành Burang sừng sững giữa đại mạc.

Lần trước tới đây, bãi cỏ và con sông đều không tồn tại, trong thời gian này, thành Burang rốt cuộc đã có những biến hóa gì? Hà Ninh vỗ vỗ thằn lằn xanh, “Anh bạn, xuống thôi.”

Mudy đứng trên lưng thằn lằn đen, các kỵ sĩ đã thổi kèn hiệu, âm thanh kéo dài thê lương theo gió nóng truyền đi thật xa, tuyên cáo thành chủ đã trở về.

https://thuviensach.vn

Cùng lúc này, đội thương buôn của Wamu cũng đã tới thành Ariel, canh gác ngoài cửa thành nghiêm cẩn hơn trước kia, đi đâu cũng có thể thấy kỵ sĩ võ trang toàn bộ và các chiến sĩ mục dân bị triệu tập.

Có người trong đội thương buôn điều đình, lại thêm mấy đồng vàng, đội thương buôn thuận lợi vào thành Ariel, Wamu quay đầu nhìn kỵ sĩ thành Burang trong đội, trước khi vào thành cậu đã từng nói, các kỵ sĩ muốn làm gì cậu không quản, nhưng tốt nhất đừng liên lụy tới đội thương buôn. Cậu và Hà Ninh làm ăn, nhưng chưa từng nghĩ muốn lôi luôn cả mạng mình vào. Cậu trợ giúp người Burang vào thành Ariel, đã coi như tận tình tận nghĩa.

https://thuviensach.vn

NAM VU

Lai Tự Viễn Phương

dtv-ebook.com

Chương 55: Trục Xuất Vu Nữ

Trong thành Ariel, đâu đâu cũng là bầu không khí khẩn trương.

Sau khi đội thương buôn vào thành, phát hiện giá cả hàng hóa đều tăng hơn trước kia rất nhiều, thảm, mạch đen, thậm chí là trứng chim một chân mà cậu mang tới, vừa vào trong thành được ba ngày đã tiêu thụ hết sạch.

Thành Ariel thay đổi hình tượng nhỏ nhen trước kia, từ thành chủ xuống, bao gồm cả đại thần, tướng quân, thậm chí là dân thành bình thường, đều hào phóng vung vàng và bảo thạch, hễ có đội thương buôn nào đi vào thành, trừ khi là hàng hóa hoàn toàn không cần dùng tới, cái khác đều sẽ được mua.

Wamu bán sạch hàng hóa, rút vàng và bảo thạch trong túi ra, cầm một đồng vàng, híp mắt nhìn, gương mặt trẻ tuổi hiện lên hồ nghi.

Thành Ariel muốn làm gì?

Cho dù muốn phát động chiến tranh, hàng hóa thu mua cũng đủ rồi, nhưng người Ariel tựa hồ căn bản không định dừng lại.

Mấy ngày nghỉ lại tại thành Ariel, Wamu từng lưu ý, mười đội thương buôn phương bắc ít nhất có sáu đội sẽ bán sạch hàng hóa tại thành Ariel, đặc biệt là đội thương buôn vận chuyển muối và hương liệu. Nếu không tiếp nhận giá cả người Ariel đưa ra, rất nhanh sẽ bị các kỵ sĩ tìm tới cửa, dao kề lên cổ, không gật đầu là muốn chết sao?

https://thuviensach.vn

Nghiêm khắc mà nói, hành động thế này đối với đa số thương dân thì tổn hại không lớn, giao dịch ở thành Ariel, chỉ cần giá cả hợp lý, không chỉ tránh được nguy hiểm đi sâu vào hoang mạc phía đông, rất nhiều người còn kiếm được một món lớn. Bán sạch đợt hàng này, lập tức trở về phương bắc, thu gom tiếp, rồi lại đi kiếm thêm một mớ.

Nhưng đối với những bộ tộc khác ở phía đông thì chưa chắc.

Hàng hóa từ phương bắc bị thành Ariel độc chiếm, đặc biệt là muối và hương liệu mà phía đông không sản xuất, thời gian dài rồi, cuộc sống sẽ rất khó khăn. Tuy còn có dân biển phía nam, nhưng so với thương dân phía bắc, dân biển rất ít khi đi sâu vào phía đông đại lục, người được lợi cũng chỉ có thành trì và bộ tộc nằm ở biên cảnh đông nam.

Thành Ariel không sợ khiến các thành nổi giận sao? Hơn nữa, thành chủ Ariel từ đâu ra mà có nhiều vàng và bảo thạch như vậy?

Wamu không hiểu nổi, đột nhiên phát hiện nghi điểm, không ngừng muốn làm sáng tỏ, nhưng cuối cùng vẫn đầu đầy sương mù. Nhưng có một điểm, một khi thành Ariel quyết tâm độc chiếm giao dịch ở phía đông, ngăn cản phần lớn đội thương buôn phía bắc, thì tổn thất mang tới cho Wamu sẽ rất lớn, dù sao hàng hóa cậu muốn không có ở thành Ariel, mà ở hoang thành.

Ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, Wamu không còn cố ý bảo trì khoảng cách với kỵ sĩ trong đội, bày vẻ chuyện không liên quan mình nữa, mà nói ra suy nghĩ của mình, xin các kỵ sĩ đưa tin về cho Hà Ninh. Bảo vệ mối làm ăn không bị phá hoại, truyền đạt một vài tin tức cho đối phương, không tổn hại nguyên tắc mà các thương dân đời đời tuân thủ.

Còn có một nguyên nhân quan trọng khiến Wamu hạ quyết tâm, hành động của thành Ariel khẳng định sẽ chọc giận không ít người, nếu sau lưng

https://thuviensach.vn

không có thế lực cường đại chống đỡ, những người Ariel này thuần túy là đang tìm đường chết. Hay là chê mình chết chưa đủ nhanh.

Còn về người có thể ủng hộ cho Ariel, có lẽ chỉ có thần điện Ortiramhs.

Nhưng có thần điện thì được rồi sao? Phía đông thế nào tạm thời chưa nói, nhưng tại phía bắc, thời gian lâu dài rồi, thần dụ của thần điện đã dần mất đi hiệu lực. Lợi ích mới là tín ngưỡng vĩnh viễn không đổi của các thương dân.

Wamu bỏ vàng xuống, lại cầm bảo thạch lên, bảo thạch đen to bằng móng tay, khiến Wamu nhớ tới đôi mắt màu đen đó.

Sự tồn tại của Hà Ninh, khẳng định sẽ dao động địa vị của thần điện Ortiramhs, có lẽ vào một ngày nào đó trong tương lai, cũng có lẽ sẽ là ngày mai.

Thành Ariel, thành Burang, thần điện, người thần dụ mới, đủ thứ nghe được thấy được tại hoang thành, tất cả hội tụ lại, trong lòng người thương nhân trẻ tuổi chấn động, cuối cùng nắm được điểm mấu chốt nhất, tâm trí đột nhiên sáng bừng.

Cơ hội chấn hưng nhà Sotira, đã bày ra trước mắt!

Muốn nắm lấy không?

Muốn, nhất định phải nắm lấy!

Tin tưởng thần linh, hiếu trung với người thần dụ chân chính.

Wamu cười, siết chặt bảo thạch, gọi tôi tứ trung tâm tới, kề tai hắn nói vài câu. Tôi tớ thận trọng gật đầu, sau khi hành lễ thì ra khỏi lều của Wamu, đi tới doanh của kỵ sĩ.

https://thuviensach.vn

Một tiếng sau, hai con diều hâu từ doanh trại vỗ cánh bay lên, hú dài một tiếng, biến mất giữa đám mây.

Các kỵ sĩ thành Ariel căn bản không chú ý tới tất cả những gì xảy ra trong đội thương buôn, cho dù có chú ý cũng sẽ không cố ý kiểm tra. Thời gian này đội thương buôn dừng lại tại thành Ariel càng lúc càng nhiều, rất nhiều đội thương buôn thông qua phi cầm truyền tin tức, diều hâu tuy ít, nhưng không phải không có.

Các kỵ sĩ phụ trách tuần tra ngoài thành cũng chỉ ngẩng đầu lên nhìn trời một cái, rồi không còn quan tâm.

Nếu bọn họ biết sự sơ suất lần này sẽ mang tới tai họa ngập đầu đáng sợ cho thành Ariel và cho mình, tuyệt đối sẽ không sơ ý như vậy, khẳng định lập tức kéo cung, giết hết toàn bộ diều hâu bay ra từ đội thương buôn của Wamu.

Chỉ đáng tiếc, trên đời có ngàn vạn loại hàng hóa, chỉ là không có thuốc hối hận.

Thành Ariel vừa ngang ngược giữ đội thương buôn, vừa triệu tập càng nhiều chiến sĩ bộ tộc, còn dùng hàng hóa trong tay thu mua rất nhiều bộ tộc phụ thuộc các thành khác, không muốn thay đổi quy chế, chỉ có thể thu mua muối với giá cao bất thường. Đủ loại thủ đoạn như thế, bộ tộc gần đó gần như toàn bộ đều bị tai ương, đa số bộ tộc đều bị bức cúi đầu.

Các thành chủ thực lực không bằng thành Ariel chỉ dám giận không dám nói, bọn họ không ngừng bị mài mòn, thành Ariel lại không ngừng lớn mạnh, liên kết lại cũng chưa chắc là đối thủ của người Ariel, huống hồ sau lưng thành Ariel còn có thần điện Ortiramhs. Có người nhớ tới việc các thành phía đông liên minh không lâu trước đó, nếu lúc đó không phải đắn đo không quyết, có thành Burang viện trợ, thành Ariel sẽ không trắng trợn như thế phải không?

https://thuviensach.vn

Hai vị thành chủ tổn thất nghiêm trọng nhất, không muốn giống những thành chủ khác khuất phục thành Ariel, có thần điện ủng hộ thì sao? Thực lực cường đại thì thế nào? Ông đây đánh chết cũng không theo!

Mười con diều hâu và mãnh cầm đồng thời bay khỏi thành, hai vị thành chủ hạ quyết tâm, cho dù phải hôn góc bào của Mudy, cũng không cúi đầu với Ariel!

Lúc này, thành Burang đang chuẩn bị khánh điển.

Hôm Hà Ninh tới thành Burang, một cơn mưa to đổ như trút nước. Tế tự lúc trước vào lễ thần linh bị Hà Ninh phê bình không đủ ‘chuyên nghiệp’ bước lên tế đài, kính dâng cho thần linh một trăm con bò và ba trăm con dê, đồng thời cao giọng tuyên bố với người Burang, người thần dụ chân chính đã tới!

Lời đồn không thể nào lấy lòng tin của tất cả mọi người, đại vu Ortiramhs cũng từng tuyên bố đã cầu mưa với thần linh, kết quả thì sao?

Khi lời đồn trở thành sự thật, tất cả sẽ khác.

Liên tiếp nhiều cơn mưa lớn, khiến khe nhỏ ngoài thành trở thành sông, chỗ trũng thấp kéo dài thành một vùng ngập nước. Đất cát do hạn hán được nước mưa thấm nhuần, trong một đêm mọc ra vô số mầm hoa và cỏ xanh, giống như trải một tấm thảm cỏ lớn bên ngoài thành Burang.

Đàn dê ba sừng và bò sừng ngắn tản ra trên bãi cỏ, gặm cỏ xanh không biết chán, các mục dân cười lạc đà vung roi lùa đàn gia súc, nhưng lại vẫn không dám tin tất cả, chỉ sợ sau một đêm, bãi cỏ lại trở thành một vùng cát vàng, tất cả tốt đẹp chẳng qua là một giấc mộng của mình.

Ầm ầm!

https://thuviensach.vn

Mây đen tụ lại, ánh chớp lóe qua bầu trời, tiếng sấm ầm vang, một cơn mưa lớn lại đổ xuống nữa. Nước mưa xối lên mặt, mục dân nhảy xuống lạc đà, dùng tư thế thành kính nhất cầu nguyện với thần linh .

“Cảm tạ thần linh, cảm tạ người thần dụ giáng thế! Cảm tạ ban phúc cho Aram, ban phúc cho thành Burang!”

Trên tế đàn trong thành, nước mưa xối tan vết máu lúc giết dê bò để lại, tế tự giơ cao dao găm, vết máu xen tạp với nước mưa chảy lên tay hắn. Trong tiếng trống, hắn dậm mạnh hai chân, ngâm lớn vu văn, âm thanh càng lúc càng cao, giống như có một sức mạnh vô hình ngưng tụ trên tế đàn, gào thét như cự thú.

Dần dần, tiếng sấm tan đi, tia chớp không còn, cơn mưa nhỏ lại, tiếng ngâm của tế tự cũng tới hồi cuối, sau một âm điệu du dương thì đột ngột dừng lại.

Tiếng trống vẫn chưa ngừng, tế tự cung kính cong lưng, hai tay nâng dao găm, giống như đang đợi ai đó tới.

Gió mát sau mưa thổi lên, thanh niên tóc đen bào đen men theo bậc thềm đi lên tế đàn, trường bào chạm đất, trên tay áo và vạt áo có thêu vu văn màu bạc.

Tế tự cúi đầu càng thấp, cung kính mà sợ hãi.

Tiếng trống cuối cùng dừng lại, ngay lúc Hà Ninh đứng lại, ánh mặt trời ló qua tầng mây, rọi lên tế đàn, mái tóc dài như lụa đen phất phơ theo gió, lọn tóc màu vàng cột trên trán, quấn quanh xích bạc và bảo thạch, tô điểm đôi mắt như bảo thạch đen, càng thêm sâu thẳm, như hố sâu không thấy đáy.

Y là Hà Ninh, cũng là đại vu kế thừa trăm ngàn năm.

https://thuviensach.vn

Dưới mặt trời, trên tế đàn, quanh người đại vu tóc đen tỏa ra một vòng sáng vàng, khuyên tai màu bạc hóa thành quyền trượng, một tay giơ cao, bóng dáng to lớn từ trời bay xuống, vảy như mặc ngọc, hàm răng nhọn hoắt và móng vuốt sắc bén, thằn lằn xanh đập cánh, tạo nên cuồng phong, cuối cùng dừng lại trên tế đàn.

Trong ánh sáng quyền trượng phát ra, Hà Ninh chậm rãi từ trên tế đàn dâng lên, đứng trên lưng thằn lằn xanh. Cái này tiêu không ít sức lực của Hà Ninh, nhưng vì tạo hiệu quả, người họ Hà nào đó chấp nhận!

Thằn lằn xanh mang Hà Ninh bay lên, lại tạo nên một cơn cuồng phong quanh tế đàn, rất nhiều người vô thức nhắm mắt lại.

Khi mở mắt ra, thân hình thon dài đứng thẳng trên lưng thằn lằn xanh, tóc đen phất phới, hai mắt rũ xuống, trường bào bị gió tốc lên, như thần linh.

“Người thần dụ!”

Tế tự run rẩy lên tiếng, đánh thức tất cả người Burang vì chấn động trước cảnh tượng kia mà quên hết tất cả.

“Người thần dụ!”

“Thần linh!”

Tiếng kêu kinh ngạc liên tiếp vang lên, khi Mudy và thằn lằn đen xuất hiện, đạt tới cao trào nhất.

Thằn lằn đen gầm lên, cùng gào với thằn lằn xanh trên không, còn đang ‘giao lưu’ cái gì, chỉ có chúng mới biết.

Mudy đứng trên lưng thằn lằn đen, tay cầm quyền trượng màu vàng, một thân trường bào trắng tinh, tây áo và thắt lưng có thêu vu văn màu vàng,

https://thuviensach.vn

trong bím tóc vàng rũ xuống eo có tết lọn tóc màu đen, càng khiến người ta liên tưởng xa xăm.

“Nguyện thần linh ban phúc Burang!”

Tiếng hoan hô vang lên như từng đợt sóng, sau lễ thần linh, thần tích lại lần nữa đổ xuống thành Burang, người thần dụ công khai lộ diện, tất cả những gì thần điện Ortiramhs truyền bá hoàn toàn bị quét sạch khỏi lòng người Burang.

Trong đám người không chỉ có tiếng hoan hô, cỡ mười bóng người dùng khăn đầu che kín mặt, lúc này đều âm trầm siết chặt nắm tay, cắn chặt môi.

Bọn họ là vu nữ.

Vòi của thần điện Ortiramhs không duỗi vào được thành Burang, nhưng có thể nghĩ cách khống chế bộ tộc phụ thuộc thành Burang.

Khi bộ tộc phụ thuộc càng lúc càng nhiều, số lượng vu nữ tập trung bên ngoài thành cũng đạt lên trên trăm người. Hành động bắt vu nữ tại thành Battier sớm đã khiến bọn họ cảnh giác, nhưng có mệnh lệnh của thần điện, dù có không tình nguyện cũng cần phải tới đây.

Nếu trước đó các vu nữ còn ôm ảo tưởng và may mắn, cho rằng Mudy sẽ không trở mặt với thần điện nhanh như thế, thì một màn vừa rồi, đã khiến ảo tưởng và mong chờ may mắn của các vu nữ hoàn toàn nát vụn.

“Người thần dụ!”

Cho dù không có công khai tuyên bố tên của đại vu, nhưng bắt đầu từ hôm nay, tín ngưỡng của người Burang cũng không còn là thần điện Ortiramhs nữa.

https://thuviensach.vn

Các vu nữ sợ hãi rời khỏi thành, trở về bộ tộc, ngẩn người trong lều, lo lắng và kinh hoảng khiến bọn họ quên mất phải lập tức truyền tin tức, cho dù có truyền đi thì lại thế nào? Đại vu vẫn còn hôn mê, trong thần điện đang bận rộn tranh quyền đoạt vị, ngay cả Sekurus của Battier cũng không đối phó được, huống hồ là Mudy thực lực còn mạnh hơn!

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng rất nhiều vu nữ vẫn 'tận chức tận trách' phái tâm phúc đi, đưa tin tức về thần điện. Những người này không bị ngăn cản, có bọn họ, tin tức người thần dụ tới mới có thể nhanh chóng lan truyền. Nếu thần điện vì thế mà có bất cứ hành động gì… càng tốt, không chỉ có thể giúp đỡ Hà Ninh, cũng coi như đã giúp ích cho Mudy, vì bảo vệ người thần dụ, công đánh thành trì và bộ tộc hiếu trung với thần điện Ortiramhs, tuyệt đối là có lý do chính đáng.

Chủ thành Holcim tiếp tục chấp mê bất ngộ, lãnh thổ và thần dân của hắn, rất nhanh sẽ bị quy vào lãnh thổ của thành Burang.

Tối đến, các mục dân chứng kiến người thần dụ lại giáng thế trở về doanh trại ngoài thành, không ai ngủ được, trong lều, cạnh đống lửa, đều đang bàn luận về cơn mưa lớn mấy hôm nay, bãi cỏ xanh và Hà Ninh đã mang tới tất cả.

Các vu nữ không lộ mặt, cho dù cách một bức lều, cũng có thể nghe được âm thanh của các mục dân, dường như có thể nhìn thấy mục dân không ngừng liếc mắt về phía lều, mang theo chế nhạo và khinh bỉ, không còn có bất cứ thành kính và sợ hãi nào nữa.

Các mục dân cả đêm mất ngủ, vu nữ cũng vậy.

Người trước là vui mừng và hưng phấn, người sau là lo lắng và nóng ruột.

Hôm sau, Mudy Burang lấy danh nghĩa huyết thống trực hệ của vương thất Aram, chủ của hoang mạc phía đông, truyền mệnh lệnh tới tất cả bộ tộc

https://thuviensach.vn

phụ thuộc thành Burang, “Tôn kính người thần dụ, trục xuất tất cả vu nữ!”

Không công khai đề cập tới lời nói dối thần điện Ortiramhs bịa đặt ra suốt bốn trăm năm, thái độ cường thế đã đủ để nói rõ tất cả.

Bộ tộc Taiya hành động trước tiên, có người đầu tiên, sẽ có người thứ hai, người thứ ba… rất nhanh, tộc trưởng và các trưởng lão bộ tộc ngoài thành nhất trí quyết định, tuân theo mệnh lệnh thành chủ đại nhân, trục xuất vu nữ và tất cả những người có quan hệ mật thiết với thần điện khỏi bộ tộc!

“Không, các người không thể đối đãi với chúng ta như thế!”

Hơn trăm vu nữ bộ tộc cộng thêm người hiếu trung với bọn họ, là một sức mạnh không nhỏ, nhưng dưới trường đao của các kỵ sĩ và chiến sĩ bộ tộc, sức mạnh này rõ ràng nhỏ nhoi không đáng kể.

Các vu nữ chỉ có thể chỉ trích, nguyền rủa, thậm chí là chửi rủa.

Mấy vu nữ kêu gào dữ nhất, cũng là người tuổi tác lớn nhất, uy vọng trong bộ lạc là sâu nhất, người đại diện thần điện có thể ngang vai ngang vế với tộc trưởng, lập tức bị các kỵ sĩ bắt giữ, mang vào trong thành, sau đó không còn tin tức truyền ra nữa.

Kết cục tốt nhất của họ, chính là làm bạn với Danda trong địa lao.

Mudy không lộ mặt, đại thần Musha mang mệnh lệnh của thành chủ ra ngoài thành, dụng ý rất đơn giản, mệnh lệnh của chủ thành Burang nhất định phải chấp hành, kẻ phản kháng, tiền lệ đã bày ngay trước mắt!

Tộc trưởng và các trưởng lão không dám chần chờ, lịch sự khuyên giải không tác dụng, thì vận động vũ lực trực tiếp trục xuất!

So với chọc giận Mudy, mất đi sự bảo vệ của thành Burang, tộc trưởng và các trưởng lão thà đối địch với thần điện. Huống hồ, thành Burang đã có

https://thuviensach.vn

người thần dụ, người thần dụ chân chính có thể mang tới mưa và phì nhiều! Bọn họ tuyệt đối không bị thiệt.

“Các người nhất định sẽ bị thần linh trừng phạt!”

Một trăm hai mươi ba vu nữ cười trên lạc đà, để lại lời nguyện ác độc nhất, mang theo tôi tứ trung thành với họ, rời khỏi bộ tộc.

Từ đó, trong lãnh địa của Mudy Burang, không còn sự tồn tại của vu nữ Ortiramhs.

Tin tức truyền tới thành Battier, Sekurus lập tức triệu tập các đại thần và tướng quân, hắn tin rằng, chiến tranh rất nhanh sẽ bùng nổ. Có lẽ chỉ ở phía đông, cũng có thể sẽ lan tới cả đại lục.

“Aram sẽ bắt đầu thay đổi từ lúc này!”

Mấy vị thành chủ liên minh với thành Burang cũng cẩn thận suy nghĩ, liên tiếp hạ lệnh giống Mudy, trục xuất tất cả vu nữ Ortiramhs, sứ giả thần điện phái tới cũng bị cự tuyệt toàn bộ.

Nếu đã muốn trở mặt, thì nên triệt để một chút!

Hà Ninh đứng trên ban công lầu ba của phủ thành chủ, mắt nhìn ra xa, sau khi tin tức thành Ariel truyền về, thành Burang đã bắt đầu tập kết quân đội, các thành liên minh cũng không ngừng phái sứ giả tới, chiến hỏa tại đại lục phía đông sắp sửa bùng cháy.

Mất đi tín đồ thành kính, thần điện Ortiramhs dùng máu tươi và trái tim của đại vu làm cơ sở, lời nói dối che mờ đại lục bốn trăm năm, sắp mất đi mảnh đất cuối cùng, hoàn toàn sụp đổ!

https://thuviensach.vn

NAM VU

Lai Tự Viễn Phương

dtv-ebook.com

Chương 56: Đêm Trước Đại Chiến

Năm 404 lịch đại lục Aram, tám thành chủ phía đông đại lục trước sau ban bố pháp lệnh, trục xuất tất cả vu nữ của thần điện Ortiramhs ra khỏi lãnh thổ.

Không lâu sau đó, một cơn mưa kéo tới, ban khắp đại lục Aram. Chủ thành Burang Mudy công khai tuyên bố là người thần dụ giáng thế.

Do thành chủ Sekurus của Battier làm đại biểu, các thành đồng minh trước sau phái sứ giả tới yết kiến người thần dụ, cho dù là hai vị thành chủ ở biên giới đông bắc bị thành Ariel áp chế cũng nghĩ biện pháp phái sứ giả tới tới Burang.

Hoang mạc phía đông lúc này, do nước mưa thấm nhuần, diện tích ốc đảo không ngừng tăng mạnh, cát vàng vô tận đang dần được bãi cỏ thay thế, ốc đảo lớn nhất, đầm nước xung quanh đã thành hồ trắng, hình thành một thảo nguyên diện tích khả quan.

Núi đá sừng sững đứng giữa thảo nguyên cũng không còn hoang vu, thực vật màu xanh phủ khắp núi đá màu đen, mấy cây chà là kết quả, đung đưa theo gió, hấp dẫn tộc nhân trong hoang mạc dừng chân.

Đội thương buôn dựng lều dưới bóng cây, mục dân lùa đàn bò dê, núi đá không còn là lãnh địa của chim ăn thịt thối và trùng rắn nữa, đủ loại động vật lục tục xuất hiện trong thảo nguyên, đi đâu cũng có thể thấy cảnh tượng sinh khí bừng bừng.

https://thuviensach.vn

Sứ giả các thành lần đầu thấy cảnh này không ai không kinh ngạc, đã quen nhìn những đồi cát bị gió thổi và cát vàng ngập trời, đột nhiên một bãi cỏ xanh ngắt đập vào mắt, liền không biết nên phản ứng thế nào.

“Thần linh!”

Nếu trước kia còn ôm lòng hoài nghi đối với người thần dụ của thành Burang, hiện tại đã hoàn toàn tin tưởng.

Hạn hán kéo dài, hoang mạc hoang vu, đất đai cằn cỗi đã trở thành quá khứ, hiện ra trước mặt họ, nếu bảo là cảnh tượng xinh đẹp, không bằng nói là tương lai chứa đầy hy vọng.

Các sứ giả còn chưa vào thành Burang, đã thi nhau thả mãnh cầm truyền tin về, tất cả những gì thấy được tại đây, nhất định phải nhanh chóng báo cho thành chủ, phàm là người còn ôm lòng ‘hoài niệm’ với thần điện Ortiramhs, hoặc là vì tranh đoạt quyền lực phản đối trục xuất quyền lực thần điện và vu nữ, đều sẽ lập tức ngậm miệng.

Quyền lực đương nhiên quan trọng, nhưng thoát khỏi hạn hán, khiến hoang mạc trở thành lịch sử, thì lại là hy vọng của tất cả mọi người.

Quay lưng với những thứ này, chính là kẻ địch của hoang mạc phía đông.

Thần điện Ortiramhs cũng từng vinh quang, nhưng chỉ có đại vu thần điện đầu tiên mới chân chính có vu lực khiến người tín phục, theo năm tháng trôi đi, từng đời kế thừa từng đời, đại vu trở nên bình thường, thần tích do vu lực sáng tạo chỉ còn tồn tại trong cuộn da dê.

Cống phẩn thần điện yêu cầu càng lúc càng nhiều, nhưng cơn mưa mà người Aram cầu nguyện thì vẫn chậm trễ không có.

Nền tảng tín ngưỡng bốn trăm năm không còn kiên cố, chỉ cần nhẹ động một chút, thì có thể khiến nó nát bấy.

https://thuviensach.vn

Người thần dụ mới, Vu chân chính đã tới Aram, nếu có thể ban phúc cho thành Burang, biến hoang mạc của thành Burang thành thảo nguyên, thì tất nhiên có thể thay đổi cả đại lục phía đông này, thậm chí, là đồng hoang phía tây, vùng núi phía bắc, thậm chí là phía nam, đều sẽ kính phục người thần dụ!

“Các vị, đã đến lúc nhất định phải hạ quyết tâm rồi.”

Nhận được tin tức sứ giả truyền về, các thành chủ lập tức triệu tập đại thần và các tướng quân, dùng thái độ cứng rắn nhất áp chế tất cả những kẻ phản kháng.

“Thần điện Ortiramhs nên trở thành quá khứ rồi! Người thần dụ chân chính, Vu chân chính có năng lực trác tuyệt, mới có thể mang tới tương lai cho chúng ta!”

Người vương vấn không dứt với thần điện sắc mặt khó coi, chất vấn tin tức truyền về chưa chắc hoàn toàn đáng tin, những lời viện cớ hoàn toàn vô lực này đã định là không cách nào đạt được bất cứ ủng hộ nào.

Nếu sứ giả đang bịa đặt, thì nguyên nhân là gì?

Lời nói dối có thể dễ dàng vạch trần, lời nói dối sẽ mang tới cho mình hậu quả nghiêm trọng, có tất yếu sao?

“Chỉ cần lại phái người đến thành Burang, thì sẽ biết tin này là thật hay giả.”

“Nếu đại nhân Tosha hoài nghi, không bằng đích thân đi nghiên cứu một lần đi, thế nào?”

Trong ánh mắt lạnh lẽo của thành chủ và ngữ điệu chế nhạo của những đại thần khác, đại thần phản đối ngậm miệng. Hắn là kẻ thông minh, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt. Những kẻ không thông minh thậm chí cố

https://thuviensach.vn

chấp đến ngu xuẩn, rất nhanh sẽ bị tìm những cớ khác nhau, ngay cả gia tộc cũng cùng bị trục xuất.

Nếu đã ‘thề chết hiếu trung’ với thần điện Ortiramhs, vậy thì, đi thỉnh cầu sự che chở của thần điện đi.

Thần điện sẽ thu lưu những tín đồ này, hay sẽ cự tuyệt họ, đó không phải là chuyện những người khác suy nghĩ nữa.

Đại lục phía đông sẽ nhanh chóng chìm vào chiến hỏa, bộ tộc phụ thuộc của các thành đã lục tục phái chiến sĩ ra, quân đội tập trung lại chiếm cứ phần lớn ốc đảo. Tin tức những tín đồ Ortiramhs bị trục xuất đã được thả ra, vận mệnh của họ rốt cuộc thế nào, chỉ có thể giao cho thần linh phán xét.

Vu nữ bị trục xuất trước đó, có một phần đã về tới thần điện Ortiramhs, phần nhiều thì đã biến mất trong đại mạc, không còn xuất hiện nữa.

Nếu so ra, vu nữ bị thành Battier bắt và bị nhốt trong địa lao đã được coi là ‘may mắn’, tuy rằng mất đi tự do, nhưng ít nhất bọn họ vẫn còn sống, cũng sẽ không bị dân du mục ném đá, dùng roi xua đuổi, lớn tiếng chế nhạo và chửi rủa.

Tín ngưỡng là một con dao hai lưỡi, một khi bị chứng thực là nói dối, trước đó thành kính cỡ nào, thì hiện tại sẽ thống hận cỡ đó.

Cũng giống như ba người Dorsha được giữ lại Vu thành và mục dân phải di chuyển trong hoang mạc. Bọn họ tín ngưỡng đại vu thần điện Ortiramhs, mỗi năm đều dâng dê bò tốt nhất lên, kết quả thì sao?

Toàn bộ đều là lời nói dối!

“Người thần dụ chân chính đang ở thành Burang! Ngài mang mưa tới, hoang mạc biến thành đồng cỏ, nước sông trong vắt kéo dài, dê bò mập

https://thuviensach.vn

mạp khỏe mạnh, thần linh vĩ đại không vứt bỏ Aram, không vứt bỏ con dân của ngài!”

“Là lời nói dối chọc giận thần linh, là kẻ nói dối vô sỉ mang tới tai họa cho Aram!”

“Thần điện Ortiramhs chính là kẻ nói dối vô sỉ nhất! Thần dụ chẳng qua là cái cớ để bọn họ cướp đoạt quyền lực, đòi hỏi cống phẩm!”

“Trục xuất vu nữ thần điện! Người thần dụ chân chính sẽ cầu nguyện với thần linh, mảnh đất dưới chân chúng ta sẽ phì nhiêu như thành Burang!”

“Đuổi bọn họ đi!”

Trong nhất thời, trừ tám vị thành chủ đã liên minh, những thành chủ và bộ tộc phía đông vẫn luôn do dự không quyết, hoặc thực lực hơi kém một chút, cũng bắt đầu nảy sinh dao động đối với tín ngưỡng dành cho thần điện. Thậm chí còn phát triển tới mức không có mệnh lệnh của thành chủ và tộc trưởng, chiến sĩ và trưởng lão có uy vọng trong bộ tộc cũng liên kết với tộc nhân đuổi vu nữ và những tôi tớ của vu nữ luôn làm mưa làm gió đi.

Đãi ngộ của những vu nữ này còn lâu mới bằng đồng liêu của họ, không có lạc đà, không có lương thực, nước cũng không có. Muốn sống sót, chỉ có thể dựa vào bản thân. Khó khăn như thế, căn bản không thể nào tưởng tượng.

“Cứ để chúng tôi được thấy một chút thần lực của Ortiramhs đi.”

Tiếng chế nhạo đuổi theo sau lưng, các vu nữ không cam tâm, nhưng đại thế đã mất, ngay cả tôi tớ bên cạnh, vẻ mặt cũng đã nảy sinh biến hóa.

Đối diện tuyệt cảnh, nô lệ ngày xưa luôn quỳ dưới chân cũng không còn đáng tin nữa.

https://thuviensach.vn

Đa số mục dân đều hoàn toàn thất vọng với thần điện Ortiramhs, trong tưởng tượng của họ, thành Burang được miêu tả thành thiên đường nhân gian, nơi đó có kỳ tích do người thần dụ chân chính tạo ra, cũng là thứ bọn họ luôn khát vọng mà chưa đạt được.

Thay đổi to lớn ở phía đông dần lan tràn ra cả đại lục, địa vị của thần điện trở nên nguy ngập, đại vu _ người duy nhất có thể xoay chuyển cục thế vẫn luôn hôn mê. Vu nữ hầu hạ đại vu mỗi ngày đều cẩn thận kiểm tra xem đại vu có còn thở không, nếu không phải lồng ngực còn nhấp nhô thật nhẹ, đại vu nằm trên giường hoàn toàn không có gì khác biệt với một cỗ tử thi.

Sau khi vu nữ bị trục xuất trở về thần điện, vốn muốn mượn thế lực thần điện để trở ngược về thành, nhưng lại phát hiện tình huống còn tệ hơn tưởng tượng của mình, tranh quyền đoạt lợi trong nội bộ thần điện đã tới lúc ác liệt, nhân viên thần điện thay thế chức trách của đại vu đang tranh đoạt vì vị trí đại vu kế nhiệm, tất cả những gì diễn ra ngoài thần điện, cứ như căn bản không liên quan tới họ.

“Chỉ là chuyện nhỏ.” Một người trong thần điện nói, “Chỉ cần đại vu mới ra đời, tất cả vấn đề sẽ dược giải quyết nhanh chóng. Người thần dụ của thần Burang đưa ra chẳng qua là lòe thiên hạ, một lời nói dối vô căn cứ.”

Vậy sao?

Các vu nữ trở về thần điện trầm mặc, lời thế này cũng chỉ có người chưa từng ra khỏi thần điện mới tin thôi.

Các vu nữ thất vọng, đặc biệt là vu nữ từ thành Burang trở về, trải qua gian khổ, đi qua hoang mạc, cửu tử nhất sinh, vốn cho rằng có thể đạt được sức mạnh và sự ủng hộ của thần điện, không ngờ lại là kết quả thế này.

Các vu nữ càng lo lắng hơn nữa là, càng ở lại thần điện lâu, tình huống của mình sẽ trở nên càng tệ hại, vu lực biến mất hoàn toàn, ngọn lửa sinh

https://thuviensach.vn

mạng cũng đang xuy yếu. Khi cuối cùng có người ngã xuống, các vu nữ chìm vào kinh hoảng.

Không phải chết bình thường, cũng không phải sinh bệnh, càng không phải do mệt nhọc tạo nên, bộ dáng vu nữ đã chết, giống như một thây khô máu thịt tàn lụi.

Chỉ có tóc và trường bào trên người mới có thể nhận ra thân phận của cô.

Đây chỉ là bắt đầu, trong những ngày tiếp theo, sợ hãi giống như nước lũ vỡ đê, mỗi ngày đều có vu nữ chết đi. Các vu nữ trở nên kinh hoảng bất an, nhưng lại không cách nào biết nguyên nhân. Thủ vệ thần điện xuất hiện xung quanh bọn họ càng lúc càng nhiều, so với nói là hộ vệ, không bằng nói là trông chừng, bất cứ vu nữ nào cũng không được cho phép rời khỏi thần điện.

“Vì đại vu, cầu nguyện đi.”

Một nhân viên thần điện bỏ lại câu này rồi quay người bỏ đi, trông coi trở nên nghiêm mật hơn, các vu nữ ngửi được mùi nguy hiểm, nguy hiểm đủ để nuốt chửng sinh mạng của họ.

“Thần linh!”

Các vu nữ không còn cầu nguyện, cũng không còn khát vọng sự giúp đỡ của thần điện, bọn họ phát hiện, bản thân căn bản không nên trở về đây!

Nếu trước đó còn có vu nữ ôm khát vọng, thì lúc này, bọn họ chỉ muốn chạy trốn.

Cửa phòng ngủ của đại vu được mở ra, nhân viên thần điện trước đó đã ‘tốt bụng’ nhắc nhở các vu nữ bước vào phòng, đóng cửa lại, đi từng bước tới bên giường của đại vu, cúi người nhìn bộ hài cốt còn biết hít thở trên giường, ánh mắt khó hiểu.

https://thuviensach.vn

“Tại sao ngươi… còn chưa chết?”

Ngón tay phúng phính để lên cổ đại vu, chậm rãi bóp chặt, nhưng lại đột nhiên ngừng lại. Thu tay về, vén một góc gối lên, một góc cuộn da dê đã vàng đập vào mắt.

Cô lấy cuộn da dê lên, mở ra, sau khi nhìn rõ nội dung bên trên thì đột ngột trừng to mắt.

Hai tay bắt đầu run rẩy, hơi thở vì hưng phấn mà trở nên gấp rút, không còn nhìn đại vu trên giường nữa, cô siết chặt cuộn da dê rồi xoay người đi.

Khi cô xoay người, dị biến phát sinh, đại vu hôn mê đột nhiên mở mắt ra, dùng tốc độ và sức mạnh không thể có nắm cổ tay cô, rồi cắn mạnh lên cổ cô.

“A… Cứu mạng…”

Tiếng kêu bị cánh cửa đóng chặt ngăn lại, giãy dụa hoàn toàn không có tác dụng, sức mạnh chế ngự cô lớn tới đáng sợ.

Thân hình phúng phính nhanh chóng trở nên khô đét, hai mắt lấp lánh tia sáng dã tâm mất đi thần thái, cô đã quên, đại vu có thể đoạt đi tính mạng của các vu nữ, tự nhiên cũng có thể đoạt đi của cô. Cô chỉ là không ngờ rằng, bộ ‘hài cốt’ này lại còn có thể động đậy!

Sớm biết, sớm biết…

Ý thức cuối cùng chìm vào bóng tối, ngọn lửa sinh mạng cuối cùng tắt ngúm.

Di thể khô đét bị ném đi, đại vu thở dài một tiếng, âm thanh khàn khàn, giống như đao cọ qua đá.

https://thuviensach.vn

Thân hình vẫn gầy như que củi, nhưng vẻ mặt và ánh mắt lại khác, cuộn da dê trở lại trong tay ả, văn tự bên trên đột nhiên biến thành một mảng máu, ả tham lam liếm nó, trong ánh mắt mang theo điên cuồng và tham lam vượt qua bốn trăm năm.

Không ai biết, văn tự trên cuộn da dê này là máu của vị đại vu cuối cùng của đế quốc, người biết chuyện này, chỉ có đại vu Ortiramhs đời đầu.

Giữa bàn tay trào lên một cụm sáng, cuộn da dê đã vàng bị xé thành vụn, hóa thành bụi cát trong ánh sáng, cánh tay khô gầy lại dần dần trở nên phúng phính, ả nhắm hai mắt lại, có thể cảm giác được vu lực đang chảy, nhưng, vẫn không đủ!

Đột ngột mở banh mắt ra, ả cần càng nhiều sức lực, tim và máu của đại vu bốn trăm năm trước chống đỡ cho linh hồn ả bất diệt, mượn nghi thức kế thừa để ngủ say trong người đại vu thần điện mỗi đời.

Hiện tại, ả cuối cùng cũng tỉnh.

Ả biết, đế vương và đại vu mà ả từng hầu hạ đã trở lại, vu lực đang kêu gọi ả!

Một tay vuốt lên gương mặt mang màu xám xanh, ả phải tiếp tục sống, bốn trăm năm trước, ả có thể giết chết đại vu đế quốc, bốn trăm năm sau, cũng vẫn có thể!

Thành Burang.

Sứ giả các thành lục tục kéo tới, Mudy trở nên đặc biệt bận rộn.

Hà Ninh mỗi ngày đều đứng trên ban công phủ thành chủ, hoặc là ngồi trên lưng thằn lằn xanh, từ trên không nhìn xuống hoang mạc phía đông.

https://thuviensach.vn

Mỗi khi thằn lằn xanh bay ngang qua, mục dân phía dưới đều sẽ hoan hô hoặc cung kính hành lễ, bọn họ chân thành cảm tạ người thần dụ đã cho thành Burang cơn mưa, mang tới phì nhiêu.

Các kỵ sĩ và chiến sĩ bộ tộc tuyên thệ chiến đấu vì người thần dụ và thành Burang. Khi các sứ giả tới nơi, các thành phía đông với thành Battier là đại diện cũng bắt đầu tập kết quân đội.

Diều hâu truyền đạt tin tức bay khỏi thành Burang, vỗ cánh chao liệng trên bầu trời xanh.

Tiếng kèn hiệu kéo dài thê lương vang khắp hoang mạc, các kỵ sĩ vung trường đao sáng choang, các mục dân cưỡi trên lạc đà, tám thành chủ đồng thời truyền mệnh lệnh, quân đội chuẩn bị tiến quân tới thành Holcim!

Không cần phải có lý do dõng dạc hùng hồn hoặc đại biểu chính nghĩa, chỉ cần một câu nói, “Chiến đấu vì người thần dụ, chiến đấu vì phía đông đại lục!”

Tín ngưỡng của thần diện Ortiramhs đã sắp sụp đổ, hành vi của thành Ariel dẫn lên phẫn nộ khắp nơi, Hà Ninh báo tin Wamu chuyển về cho Mudy, cho dù không có Ortiramhs chen vào chính giữa, vận mệnh của thành Ariel cũng đã định sẵn.

Chẳng qua, Mudy không áp dụng kế hoạch đặt ra trước kia, mà liên kết với các thành cùng xuất binh, điều duy nhất không đổi, chính là thành Holcim vẫn bị đánh đầu tiên, trở thành vật hy sinh tế cờ đại quân.

Man tộc liên hợp với thành Ariel cũng đã lộ diện, lại là Canyon!

Hà Ninh không biết Kony đang nghĩ gì, sau khi nhận được tin này, y trầm mặc, trước mắt lại hiện ra gương mặt của tế tự già, bên tai lại vang lên lời Mudy từng nói, “Man tộc không hận đại vụ, bọn họ hận là đế vương Aram.”

https://thuviensach.vn

Hận sao? Lý do là gì?

Trong đột nhiên, Hà Ninh nhớ ra tội nghiệt mà man tộc phải gánh chịu trong huyết mạch, ký ức của y vẫn chưa hoàn toàn, chỉ có khi y nhớ ra những thứ xa xưa hơn, tất cả vấn đề mới được giải đáp.

Người Naldlin sắp tới hoang thành, đi cùng trừ Oni và Nadya, còn có hai mươi kỵ sĩ, bảo đảm sẽ không gây loạn giữa đường hoặc sau khi tới nơi.

Miya ở lại bên cạnh Hà Ninh, tám chiến sĩ Bờm Đen cũng ở lại, ba nữ nhân Bờm Đen sẽ mang hài tử trong tộc cùng về hoang thành, bọn họ sẽ an cư tại hoang thành, từ nay về sau có trở về đồng hoang phía tây hay không vẫn chưa biết.

Các chiến sĩ Bờm Đen giỏi truy tung, năng lực chiến đấu cũng cực mạnh, đối chiến với các kỵ sĩ phía đông, có thể một đối ba mà bất bại.

Đương nhiên, đây là sau khi gặp được Hà Ninh. Nhưng chiến sĩ Bờm Đen cũng có nhược điểm, bọn họ vẫn chưa thích ứng với cưỡi trên lạc đà tác chiến.

Đối với Hà Ninh mà nói, điều này căn bản không phải là nan đề gì. Trước khi quân đội xuất phát một ngày, Hà Ninh ngồi trên lưng thằn lằn xanh bay khỏi thành Burang, đi về hướng tây, miệng hú một tiếng dài.

Rất nhanh, biên giới phía đông tây truyền tới tiếng gầm của cự thú, mười mấy con địa hành thú vung tứ chi thô tráng và đuôi, vượt qua biên giới, tìm tới âm thanh đang kêu gọi chúng.

Mục dân đang chăn thả ven đường không ai không kinh hãi, cho rằng man tộc tấn công trước, nhưng khi nhìn ra sau lưng địa hành thú, lại không phát hiện dấu vết của man tộc.

https://thuviensach.vn

Cùng lúc này, hai man tộc vừa cùng Canyon liên minh không lâu, làm theo yêu cầu của Kony đi tới biên giới, vừa dựng doanh không lâu, nô lệ đi lấy nước cho địa hành thú về rú lên một tiếng, toàn thân run rẩy, thùng nước đổ xuống, nước trong thùng chảy hết vào cát vàng.

Những người khác nghe tiếng, sau khi chạy tới cũng sững sờ, hàng rào vây quanh địa hành thú toàn bộ bị tông gãy, nô lệ và chiến sĩ trông coi hàng rào ngã dưới đất, có người hôn mê bất tỉnh, hoặc là thấp giọng rên rỉ, mười ba con địa hành thú lại hoàn toàn không thấy bóng dáng nữa!

https://thuviensach.vn

NAM VU

Lai Tự Viễn Phương

dtv-ebook.com

Chương 57: Thành Holcim Bị Diệt 1

Tiếng gầm của địa hành thú vang vọng ngoài thành Burang, cửa thành mở rộng, các kỵ sĩ trào ra như thủy triều, nhưng lại không thấy man tộc tiến công.

Chỉ có mười ba con địa hành thú vây quanh bầy dê ở bãi cỏ ngoài thành, nước miếng nhỏ giọt.

Răng nanh miệng rộng, hơi thở máu tươi lan tràn xung quanh bầy dê, dê ba sừng dựa sát vào nhau, kêu be be, cho dù là dê đực cường tráng nhất, cũng run rẩy bốn chân, sợ hãi và kinh hoảng nhìn cự thú trước mắt.

Các mục dân cưỡi lạc đà, vung roi, trong tay cầm trường đao, nhưng lại không cách nào làm gì những con địa hành thú này. Từ xa, càng nhiều địa hành thú đang lục tục xuất hiện, vóc dáng lớn nhất thì giống như một ngọn núi nhỏ di động, trên cổ vài con còn để lại vết giật đứt xích sắt, nhưng lại không thấy bóng dáng man tộc nào.

Các kỵ sĩ nghe tin chạy tới, bao vây quanh những cự thú này theo hình tán dù, địa hành thú cũng phát giác được nguy hiểm, quay đầu lại, không còn chảy nước miếng với dê ba sừng nữa, mà há to miệng, lộ ra hàm răng sắc nhọn, bày tư thế uy hiếp với các kỵ sĩ và mục dân bao vây chúng.

Ánh đao lấp lánh dưới mặt trời, tiếng gầm uy hiếp của cự thú càng thêm vang vọng, tình thế hễ chạm là phát.

Đại thần và các sứ giả trong thành còn cho rằng man tộc tiến công trước thời gian, thành chủ đại nhân thì lại nhíu mày, kêu thị tùng tới, sau khi biết

https://thuviensach.vn

Hà Ninh đã ra khỏi thành, thì vuốt cằm, thấp giọng cười ra tiếng.

“Thành chủ đại nhân?”

“Không sao.” Mudy ý bảo các đại thần và sứ giả không cần khẩn trương, “Không phải phiền phức lớn gì, triệu tập các kỵ sĩ về đi.”

Nói xong, mọi người đều dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn hắn, Mudy lại không biểu hiện gì, đứng lên, vạt trường bào lướt qua thảm da dê đồ án tinh xảo, lưu tô màu vàng rũ xuống bên eo va vào nhau, vang lên tiếng thanh thúy.

Thành chủ đại nhân để lại một câu như đúng như sai, rồi thản nhiên ra khỏi nghị sự thính, đứng bên ngoài hành lanh trước cửa, một tay chống lên trụ đá, nhảy vọt xuống.

Mọi người kinh ngạc, đây là lầu ba đó!

Musha vội chạy ra khỏi phòng, chạy tới lan can đá nhìn xuống, Mudy đang an ổn đứng trên lưng thằn lằn đen, một tay kéo dây cương, “Ady, xuất thành!”

Gió thổi tốc trường bào màu trắng, vu văn và đường vàng ở rìa tây áo láp lánh phát sáng dưới mặt trời, nhưng chói mắt nhất lại là vảy vàng ẩn hiện giữa chân mày và mái tóc dài rực rỡ.

Mọi người quay mặt nhìn nhau, chỉ có thể đơ mắt nhìn Mudy đi khỏi. Sau khi hoàn hồn, ngay lập tức chạy xuống lầu, gọi thị tùng lại dắt lạc đà, dùng tốc độ nhanh nhất đi theo.

Trên bầu trời ngoài thành, tiếng gầm của thằn lằn xanh từ xa tới gần, Hà Ninh ngồi trên lưng thằn lằn xanh, khuyên tai tản ra ánh vàng, miệng liên tục huýt dài, địa hành thú bị bao vây lập tức ngậm miệng lại, bốn chân cuộn lại, nằm xuống đất, bày ra tư thế thần phục nhất.

https://thuviensach.vn

Trên mặt đất, mấy chục con địa hành thú chạy như điên lại, chính giữa còn có một con ma mút thật lớn. Trên bầu trời, hai con long ưng đập cánh chao liệng, vô số điểm xám hình thành một đám mây đen, tiếng rào rào vang vọng, là tiếng do hơn trăm ngàn đôi cánh cùng vỗ.

Nếu địa hành thú và ma mút khiến kỵ sĩ và mục dân kinh ngạc, thì long ưng và đàn chim tước xám lại khiến mọi người triệt để thất thanh.

Kỵ sĩ từng lĩnh giáo qua năng lực này của Hà Ninh vào mấy tháng trước, nhìn thấy Hà Ninh và thằn lằn xanh trên không, rất nhanh liền hiểu tiền nhân hậu quả, thấy có kỵ sĩ cầm cung tên ra, lập tức lớn tiếng nói: “Không cần kinh hoảng, cũng không cần tấn công, Người thần dụ! Đây là năng lực của người thần dụ!”

Mọi người bị tiếng kêu đánh thức lập tức rung động, ngửa đầu lên, thằn lằn xanh đang luẩn quẩn trên không, hai cánh mở rộng, tạo nên một bóng râm thật lớn, miệng phả ra khí tức nóng hổi, giống như ngọn lửa màu đỏ.

“Gào!”

Thằn lằn đen từ trong thành chạy ra, không cam lòng gầm lên giận dữ với thằn lằn xanh, tức giận với kẻ đang diễu võ dương oai vênh vênh váo váo trên trời kia.

Mudy vỗ vỗ lưng thằn lằn đen, coi như an ủi. Chuyển ánh mắt lên nhìn Hà Ninh, lắc đầu, nên cười hay nên nhíu mày đây? Hay là nên tự hào vì đại vu của hắn khác người như thế?

Ma mút, địa hành thú, chim tước xám, còn có long ưng.

Khóe môi cong lên, không biết cái tên vảy xám của Battier đó thấy hai con long ưng này rồi sẽ có cảm tưởng gì.

https://thuviensach.vn

Tại thời đại đế quốc, long ưng là tọa thú chỉ tồn tại vì đế vương và đại vu, bất luận số lượng hay là lực chiến đấu đều vượt xa ma mút và địa hành thú. Lúc đó, chúng là tọa giá của đế vương kỵ sĩ, bay lượn trên không, liếc mắt nhìn địa hành thú mà ma mút chỉ có thể ngửa đầu nhìn, giống như man tộc ném ánh mắt thống hận về phía đế vương, nhưng lại không thể không phục tùng hắn.

Tiếng kêu của long ưng và tiếng gầm của cự thú giao vào nhau, giống như đang dọ thám nhau.

Trên bầu trời, dưới mặt đất, sự cường đại của cự thú không chỉ chấn động thành Burang, còn khiến ba vị thành chủ thống lĩnh quân đội từ xa tới kinh ngạc dừng chân.

Liên minh với thành Burang, tôn kính người thần dụ, thì nhất định phải có biểu hiện, nói cách khác, muốn có được chỗ tốt, thì phải trả giá.

Các sứ giả lưu lại thành Burang, tin tức không ngừng đưa về các thành, quân đội tập kết quy mô lớn, triệu tập chiến sĩ bộ tộc của thành Burang và thành Ariel, là tín hiệu rõ ràng, là người đồng minh, không cần Mudy mở miệng, mấy vị thành chủ đã phát tín hàm, đồng thời tập kết quân đội tới trợ chiến.

Lý do biểu hiện là vì muốn tận ‘chức trách’ của bạn đồng minh, thực tế đều là muốn thông qua chiến tranh đạt được lợi ích. Từ thành Burang đến thành Ariel, tất phải đi qua thành Holcim, tòa thành này có nguồn nước ngầm phong phú, sản lượng mạch đen và yến mạch đều tương đối khả quan, sớm đã khiến rất nhiều thành chủ nhỏ dãi ba thước.

Cho dù không thể chiếm cứ, nhưng nguồn nước, lương thực, gia súc, thậm chí là nhân khẩu, Mudy cũng không thể độc chiếm hết đi? Ít nhất cũng có chút thơm thảo chứ?

https://thuviensach.vn

Lại nói, sứ giả tới thành Burang mô tả Hà Ninh rất thần kỳ, lại hình dung thành Burang thành tiên cảnh nhân gian, các thành chủ vì muốn áp chế âm thanh phản đối, luôn biểu hiện không có bất cứ hoài nghi nào với những lời đó, nhưng trong lòng lại có suy nghĩ khác, đã định sẵn chủ ý phải đích thân tới xem thử, bất luận là người thần dụ hay là thành Burang đã biến hóa cực lớn.

Tới gần đần tiên nhất là chủ thành Decibri, thủ thành Ahamo, và chủ thành Lawde. Những chủ thành khác cũng hành động ngay sau đó, kết hợp sức lực mấy thành công đánh Holcim, nếu chủ thành Holcim không bị điên, thì một là đầu hàng, hai là nhân sớm bỏ thành mà chạy. Cho dù thành Ariel phái viện quân tới, thành Holcim cũng không thể giữ, mười hai vị thành chủ có thực lực nhất phía đông, bảy vị đã liên minh với Mudy, lại thêm bộ tộc và tiểu thành, một khi còi hiệu chiến tranh vang lên, thì đồng nghĩa đánh chuông kết thúc cho thành Holcim.

Lúc này, ba vị thành chủ thống lĩnh quân tới thành Burang còn chưa vào thành, cũng chưa từng chính thức gặp mặt Hà Ninh, đã bị chấn động trước.

Nghe tiếng kêu của người Burang, nhìn thấy cự thú trên mặt đất và long ưng trên bầu trời, các thành chủ đồng thời hít ngược một hơi, đây chính là năng lực của người thần dụ?

“Thành chủ đại nhân…”

Các tướng quân theo tới cũng kinh ngạc vạn phần, không chỉ là cự thú và long ưng, bãi cỏ và dòng sông chảy ngoài thành Burang, cũng khiến những người từ xa tới không dám tin tưởng.

Đây còn là hoang mạc sao?

Cát vàng đâu rồi? Núi đá trọc đâu rồi?

https://thuviensach.vn

Bãi cỏ xanh rì, đỉnh núi xanh um thực vật, con sông chảy ngang thành, hồ lớn lấp lánh ánh nước, đàn gia súc đi lại giữa bãi cỏ, đây còn là Burang sao? Còn là đại mạc phía đông sao?

Người thần dụ, người thần dụ chân chính! Chỉ có người thần dụ chân chính mới có năng lực như thế!

Giờ phút này, ba vị thành chủ và các tướng quân kỵ sĩ cùng nổi đầy nhiệt huyết.

Màu xanh hy vọng, tương lai thoát khỏi hạn hán và cát vàng, liên minh với thành Burang, tôn thờ người thần dụ chân chính, Vu chân chính, là chuyện đúng đắn nhất bọn họ làm trong đời!

Gào__

Tiếng còi hiệu trong thành vang lên, đây là tín hiệu triệu hồi các kỵ sĩ. So với người thành Burang kinh ngạc, các chiến sĩ Bờm Đen ở lại bên người Hà Ninh khi thấy địa hành thú và ma mút, toàn bộ đều đỏ bừng hai mắt, siết chặt nắm tay. Mỗi chiến sĩ man tộc đều khát vọng có một con địa hành thú thuộc về mình, nếu là ma mút, thì càng tốt…

Hà Ninh nhìn rõ tình hình dưới đất, cũng thấy quân đội dừng trên đồi cát, chuyển mắt nhìn Mudy, thành chủ tóc vàng đang nhìn lại y, vảy vàng giữa chân mày và đôi mắt đã biến thành màu vàng ròng giao nhau tỏa sáng, Hà Ninh vỗ mạnh lên đầu, y quên mất, tiếng kêu của y hình như cũng có ảnh hưởng tới Mudy, đặc biệt là sau khi vảy vàng đó nằm trên người hắn.

Bất đắc dĩ, Hà Ninh ngừng kêu, vỗ thằn lằn xanh, “Anh bạn, xuống dưới.”

Các kỵ sĩ đã tản vòng bao vây đi, địa hành thú và ma mút đi lại gần, từ đồ án trên người chúng có thể phân biệt ra, ít nhất tới từ ba bộ tộc khác nhau.

https://thuviensach.vn

Hà Ninh nghiêng đầu, chuyện đào tường nhà người không phải làm lần đầu tiên, nhàn định, nhàn định là tốt rồi, cứ xem như không nhìn thấy.

Thằn lằn xanh đáp xuống đất, người Bờm Đen lập tức chạy lại, sự cấp thiết và trông mong trong vẻ mặt không cần phải nói.

“Ito.”

Hà Ninh đưa tay lấy trường mâu trong tay người Bờm Đen, miệng ngâm vu văn cổ xưa, đồ án trên trường mâu bắt đầu chậm rãi lưu động, giống như sóng nước bị giam chặt, lấp lánh tia sáng chói mắt. Vốn nên là ánh sáng ấm áp, nhưng lại khiến người ta phát lạnh.

Tám chiến sĩ Bờm Đen lập tức quỳ một gối, đồ án trên mặt lại lần nữa nóng lên như lửa đốt.

Sức mạnh!

Sức mạnh đại vu ban cho!

Trường mâu lưu chuyển vu văn, được ban cho sức mạnh càng to lớn. Ito nắm chặt trường mâu, trong đầu trào lên chiến ý bừng bừng, bắt đầu từ giờ phút này, hắn sẽ là chiến sĩ trung thành nhất của đại vu, là mũi mâu giết chóc trên đồng hoang phía tây!

“Gào!”

Các man tộc đứng lên, giơ cao trường mâu, nghe theo biểu thị của Hà Ninh chạy tới chỗ các địa hành thú đang nằm yên. Bước chân Ito ngừng lại, quay sang đi tới con ma mút như đỉnh núi lớn kia.

Hà Ninh tựa lên người thằn lằn xanh, hai con long ưng đứng bên cạnh y, đôi mắt màu vàng, lông vũ màu nâu, mỏ hình móc câu, móng vuốt như sắt,

https://thuviensach.vn

nhưng ở trước mặt Hà Ninh lại ngoan ngoãn thuần phục giống như hai con chim tước nhỏ.

Chim tước xám thi nhau đậu xuống, chim chíp mổ hạt cỏ, động vật ăn tạp luôn tiện như thế, không ăn thịt, cũng có thể ăn chay.

Các đại thần đi theo Mudy tới vẫn đang trong kinh ngạc, chậm chạp không có phản ứng gì, người trong thành thì không ngừng trào ra, kinh ngạc nhìn tất cả những gì đang diễn ra ngoài thành.

Mudy nhảy xuống lưng thằn lằn đen, đi tới bên cạnh Hà Ninh, hai con long ưng dám tị nạnh với thằn lằn xanh lập tức nhường chỗ, không muốn lại đụng phải thằn lằn đen, không nói cái con quen dùng đánh đấm để làm quen đó, hiện tại thằn lằn đen Ady, hễ thấy động vật có cánh, còn là thứ vóc dáng to có cánh, đều sẽ đỏ mắt.

Kết quả đỏ mắt chính là răng nanh móng vuốt cùng lên, lông vũ cùng vảy tung bay, bất kể từ nay về sau có là ‘cộng sự’ hay không, trước đánh một trận rồi nói.

Thằn lằn xanh học thông minh rồi, khi thằn lằn đen lao tới đã quả đoán lui khỏi vòng chiến, hai con mới tới phản ứng chậm nửa nhịp, một con bị thằn lằn đen cắn vuốt, con còn lại bị đuôi hất bay…

Thằn lằn xanh né tránh, Hà Ninh lập tức không còn chỗ dựa, xém chút ngã ngồi. Đừng thấy vừa rồi uy phong bát diện, sức lực sớm đã muốn cạn.

Nếu không có Mudy đỡ cho, khẳng định đã làm trò cười cho mọi người.

“Lại gượng ép rồi.” Mudy ôm vai Hà Ninh, có thể cảm thấy được sự xuy yếu của y, một tay đỡ eo ôm người lên, một tay để sau cổ Hà Ninh, ấn lên giữa cổ mình, “Cắn đi.”

https://thuviensach.vn

Hà Ninh há miệng nhưng lại không dùng lực, chỉ mài răng hai cái, “Tôi còn chống đỡ được, đợi lát đưa tôi về thành, ở bên đó còn có chuyện đợi anh.”

Mudy cũng không kiên trì, buông Hà Ninh xuống, vẫy tay với thằn lằn xanh trên không, “Xuống đây”. Tiếp theo nhìn thằn lằn đen đang hỗn chiến với long ưng, “Ady, dừng lại.”

Âm thanh không cao, nhưng lại mang theo uy nghiêm vô tận, bất kể là đánh nhau hay là xem náo nhiệt, toàn bộ đều trở nên thành thật.

Mudy đưa Hà Ninh lên lưng thằn lằn đen, thằn lằn xanh muốn kháng nghị, lại bị ánh mắt lạnh lùng đảo qua một cái, ủy khuất so so móng trước, cúi đầu không lên tiếng. Hai con long ưng cũng thông minh yên lặng là vàng, ngoan ngoãn đi theo Hà Ninh về thành.

Chiến sĩ Bờm Đen thuần phục bảy con địa hành thú, Ito một mình đối diện với ma mút hiển nhiên nằm ở thế yếu, bất luận thế nào, chỉ cần ma mút không bằng lòng, thì không ai có thể ngồi lên lưng nó.

Ito kiên trì không muốn từ bỏ, may là ma mút tuy không muốn cúi đầu, lại không có dùng sức tấn công hắn. Nếu không, hắn sớm đã thành cái bánh thịt. Những chiến sĩ Bờm Đen khác tới giúp đỡ, vây kín ma mút, ma mút rống lên thật cao, rõ ràng còn muốn kéo dài.

Từ kinh ngạc, hoảng sợ ban đầu, dần biến thành hiếu kỳ. Một vài kỵ sĩ hiếu kỳ và có lực chiến đấu mạnh thử lại gần địa hành thú, nhưng, cũng như man tộc không thích ứng cưỡi lạc đà tác chiến, kỵ sĩ phía đông cũng chưa chắc thích ứng với địa hành thú, tuy nói đủ uy vũ bá khí, nhưng gầm quá thấp, đứng trên nó luôn cảm thấy không bình thường.

Ba vị thành chủ chấn động quả thật rất mạnh, bọn họ nhất định phải suy nghĩ lại mục đích cuối cùng của lần tới thành Burang này. Có thể giành

https://thuviensach.vn

được lợi ích từ thành Holcim hay không đã không còn quan trọng, có thể được sự chiếu cố của người thần dụ mới là nhu cầu cấp thiết nhất.

Phái một đội kỵ sĩ đi tới nói rõ mục đích, ba vị thành chủ và thân vệ được mời vào thành, quân đội mang theo ở lại ngoài thành dựng trại.

Tối đến, trong phủ thành chủ đèn đuốc sáng tỏ, vì nghênh đón ba vị thành chủ mà cử hành yến tiệc thịnh soạn. Hà Ninh không lộ mặt, sức lực cạn kiệt, đơn giản ăn chút đồ rồi về phòng ngủ, có thằn lằn đen thằn lằn xanh cộng thêm hai con long ưng canh ngoài cửa, trừ Mudy, không có ai dám lại gần, càng không cần nói làm phiền.

Không thấy Hà Ninh, ba vị thành chủ đều rất thất vọng. Nhưng ở trước mặt Mudy thì không biểu hiện bất thường gì, cố vực tinh thần, trong lúc yến tiệc linh đình đã định xong kế hoạch tấn công thành Holcim.

Sáng hôm sau, trời lại đổ mưa rí rách, trong nước mưa, các kỵ sĩ dựng doanh ngoài thành kéo nhau ra khỏi lều, bộ dáng miệng không thể khép dẫn tới nụ cười thiện ý của người Burang.

Cơn mưa dần tạnh, trong bầu trời xuất hiện một cầu vòng, đuôi cầu vồng truyền tới tiếng kêu của long ưng, chủ thành mắt nâu tóc nâu ngồi trên lưng long ưng, dưới long ưng, là dũng sĩ phía đông cưỡi trên lạc đà, quân đội của Battier đã tới.

Cùng ngày, quân đội của chủ thành Muraka cũng truyền tin tức xuất phát tới, do lộ trình khá xa, quân đội của hắn sẽ hội họp với Mudy ở ngoài thành Holcim.

Sekurus và Hà Ninh coi như là người quen cũ, sau khi long ưng Shim vào thành, thấy hai con long ưng đậu bên cạnh Hà Ninh, đột nhiên trở nên đặc biệt hữu hảo, thậm chí là nịnh nọt. Không vì gì khác, chỉ là vì đã thấy được ‘cô nương’ mình ngưỡng mộ. Hai con long ưng bên cạnh Hà Ninh là

https://thuviensach.vn

hai chị em nở ra cùng một tổ. Theo như thẩm mỹ của long ưng, tuyệt đối là mỹ nhân trong mỹ nhân.

Khóe môi Sekurus giật giật, nhưng lại không biết làm sao.

Ngày đội quân xuất chinh, ngoài thành Burang, các kỵ sĩ hội tụ thành dòng nước màu đen, đi thẳng về phía bắc trong tiếng kèn hiệu.

Hà Ninh ngồi trên lưng thằn lằn xanh, hai con long ưng làm bạn hai bên, hơi xa hơn chút, là Sekurus ngồi trên lưng long ưng, đơn giản nói vài câu với Hà Ninh xong, liền kéo chặt dây cương bay tới dưới đuôi quân đội.

Nếu Hà Ninh không nhìn lầm, Shim còn nhân cơ hội ném mị nhãn với hai mỹ nhân bên cạnh mình… lại nói, mãnh cầm biết ném mị nhãn, cái này có nghịch thiên không?

Gào!

Tiếng thú gầm, là địa hành thú của các chiến sĩ Bờm Đen và ma mút của Ito.

Cát bụi bốc lên, là đại quân như thanh lợi đao xé rách đồi cát, sắc bén hướng về thành Holcim.

Hà Ninh kéo khăn đầu lên, che ánh mặt trời chói mắt, trong lòng khẽ động, nhìn ra sau lưng, thành Burang đã xa dần, phía trước mới là con đường y phải đi tiếp.

Trong thành Holcim một mảng hỗn loạn, viện quân thành Ariel đáp ứng vẫn chưa tới được, quân đội công thành thì lại càng lúc càng gần. Ôm tia hy vọng cuối cùng tử chiến đến cuối, hay là chạy trốn? Chủ thành Holcim do dự không thôi, bím tóc bị mồ hôi thấm ướt, nhưng từ đầu tới cuối vẫn không quyết định được.

https://thuviensach.vn

Cùng lúc này, thành Ariel đang định phái viện quân lại nghênh đón một người khách thân phận đặc biệt, đại vu Ortiramhs. Từ sau khi đại vu đến, cửa thành Ariel đột nhiên đóng chặt, không chỉ viện quân không thể xuất thành, ngay cả thương nhân phương bắc ở lại trong thành cũng không cách nào đi khỏi. Trong đó, còn có Wamu vẫn luôn truyền tin cho Hà Ninh.

https://thuviensach.vn

NAM VU

Lai Tự Viễn Phương

dtv-ebook.com

Chương 58: Thành Holcim Bị Diệt 2

U__

Tiếng còi hiệu kéo dài thê lương thổi vang trong đại mạc mênh mông vô biên, khi chủ thành Holcim còn do dự không quyết là chiến hay hàng, hoặc dứt khoát bỏ thành chạy trốn, quân đội của sáu thành chủ đã tới ngoài thành Holcim, bao vây cả tòa thành trong ốc đảo này.

Cửa thành đóng chặt, ngoài thành không thấy mục dân chăn thả, chỉ có gió cuộn cát vàng.

Trên thành, kỵ sĩ cầm trường đao cung tiễn và chiến sĩ bộ tộc tay chân lạnh lẽo, nhìn đồi cát không xa, đại quân giáp sắt chỉnh tề như con rồng dài màu đen xám, há miệng rộng, dường như giây tiếp theo sẽ nuốt chửng thành Holcim.

“Cái gì?!”

Nhận được tin cả thành bị bao vây, thành chủ Holcim lập tức tê liệt, vẻ mặt không dám tin.

Nhanh quá!

Thời gian rút ngắn hơn một nửa so với dự tính!

Không có đi vòng qua ốc đảo, quân đội trên mười ngàn người làm sao lấy được nước bổ sung? Lẽ nào thật sự như trong lời đồn, người thần dụ đã

https://thuviensach.vn

tới thành Burang, có thể thỉnh cầu thần linh cho đổ mưa, tạo ra ốc đảo trong hoang mạc?

“Thành chủ đại nhân, làm sao đây?”

Các đại thần và tộc trưởng tụ tập trong phủ thành chủ cũng trở nên kinh hoảng, sự trung thành với thành Holcim, tín ngưỡng đối với thần điện, khi đối diện với uy hiếp sinh mạng thì sẽ đổ gãy. Chủ thành Holcim và chủ thành Ariel liên minh, là vì tín ngưỡng trung thành với thần điện, nhưng bọn họ không phải, đặc biệt là tộc trưởng bộ tộc phụ thuộc thành Holcim, trong mười người thì có hết chín người đã có dự định khác.

Không khai chiến, kết quả cũng đã có thể dự liệu, viện quân của thành Ariel chậm chạp không tới, có tới hay không cũng không biết chắc, đại quân ngoài thành thì đông gấp bội quân thủ thành, cho dù có tường thành bảo vệ, cũng chỉ kéo dài được chút thời gian vô dụng.

Đợi thành bị phá rồi, vận mệnh của mọi người không nghĩ cũng biết.

Các mục dân và chiến sĩ có lẽ còn may mắn tồn tại, nhưng thành chủ, đại thần và các tộc trưởng ngoan cố chống cự tới cùng sẽ khó thoát khỏi cái chết, đây chính là quy tắc của chiến tranh.

Thành chủ Holcim chậm rãi đứng lên, nhìn xung quanh, thu hết vẻ mặt mọi người vào mắt. Đến lúc này, tử thủ căn bản không có khả năng. Nếu hắn dám nói ra câu này, chỉ sợ không cần quân đội ngoài thành động thủ, những người này sẽ kết thúc hắn trước.

“Chư vị, kẻ địch tới quá nhanh, chuyện tới hôm nay, so với ngồi chờ chết, không bằng cố giành một con đường máu!”

Mọi người nghe vậy nhưng không có bất cứ ai mở miệng phụ họa trước, ai biết thành chủ đại nhân có phải đang thăm dò không?

https://thuviensach.vn

Hiển nhiên, chủ thành Holcim cũng không nghĩ rằng sẽ đạt được câu trả lời ngay, hắn cố gắng để mình biểu hiện ra không sợ hãi, giống như người vừa rồi ngồi tê liệt không phải là hắn, “Hiện tại, chúng ta chỉ có thể liều hết toàn lực xông ra! Đi tới thành Ariel, giữa đường có lẽ có thể gặp được viện quân thành Ariel phái tới!”

Vừa nói xong, sau trầm mặc ngắn ngủi, bầu không khí ngưng trọng rõ ràng thả lỏng. Tạm thời bất luận kế hoạch này có thể thực hiện hnay không, chỉ cần chủ thành Holcim không cứng đầu kéo mọi người cùng chết, thì vạn sự đại cát.

Đại nhân vật trong thành đang tính kế chạy trốn, các kỵ sĩ và chiến sĩ trên thành thì không biết làm sao.

Ngoài thành, tiếng còi hiệu lại vang lên, quân đội công thành tách ra như thủy triều, các kỵ sĩ dùng trường đao gõ lên mâu tròn, tiếng âm vang giống như trống trận, từng cái từng cái gõ vào lòng người Holcim.

Tiếng bước chân ầm ầm chấn động mặt đất.

Cự thú ma mút, hất vòi dài cùng ngà voi đáng sợ, men theo đường quân đội tách ra, từng bước đi tới cửa thành.

“Gào!”

Ito đứng trên lưng ma mút, giơ cao trường mâu, ma mút vẫy vẫy đôi tai to, cuốn vòi lên, rống lên từng tiếng liên tiếp, xông thẳng chân trời, gần như muốn xé rách màng nhĩ.

“Ma mút!”

“Thần linh ơi!”

“Là man tộc!”

https://thuviensach.vn

Trên thành chìm vào hỗn loạn. Tướng quân phụng mệnh thủ thành không thể không vung đao hét lên, “Cung tiễn! Không cho phép lùi lại!”

Trong tiếng gào, ma mút tăng nhanh tốc độ, như một chiến xa lao vào thành Holcim.

Dưới tấn công kịch liệt, cửa thành và tường thành không ngừng rung động, cát bụi và đất đá không ngừng rớt xuống, kỵ sĩ và các chiến sĩ bộ tộc trên tường thành luân phiên phóng tiễn, rút đao kiếm và trường mâu, nhưng không có tác dụng nào.

Nhược điểm lớn nhất của ma mút là khớp tứ chi, cho dù bắn tên trúng sau đầu nó, cũng không thể đâm xuyên qua xương cốt cứng cáp, vết thương bị rạch thì sẽ càng chọc giận cự thú, như phát điên đụng vào tường thành, ngà voi sắc nhọn đâm lủng hơn mười mấy lỗ trên tường thành và cửa thành.

Thấy cửa thành sắp bị ma mút tông nát, kỵ sĩ và các chiến sĩ bộ tộc trong thành không thể không dùng khúc gỗ tròn và thân thể mình chặn lỗ hỏng, gỗ tròn nát bấy, các kỵ sĩ bị ngà voi xuyên qua, kết thúc sinh mạng trong tiếng kêu thảm.

Tướng quân trên tường thành giơ cao trường đao, các kỵ sĩ thủ thành kéo hai cây cung đặc biệt của thành Holcim, dây cung phải ba mươi người khỏe mạnh mới có thể kéo, mười mấy người cung ôm mũi tên tới, cho dù là ma mút, cũng sẽ mất mạng.

Mũi cự tiện thứ nhất bắn ra, đập vào giữa quân đội đang công thành, các kỵ sĩ siết chặt dây cương, lùa lạc đà đi, nhưng tử vong vẫn không thể tránh khỏi.

Máu thấm ướt cát vàng, ngay từ lúc bắt đầu, chiến trường đã chìm vào giai đoạn tàn khốc nhất.

https://thuviensach.vn

Chủ thành Holcim và các đại thần cùng tộc trưởng bí mật triệu tập tâm phúc, tính kế nhân loạn rời khỏi thành khi cuộc chiến khốc liệt nhất. Thủ quân trên tường thành đã định sẽ trở thành tốt thí, mệnh lệnh bọn họ nhận được là tử thủ đến phút cuối cùng.

Mục dân không thể chiến đấu, nữ nhân và hài tử trốn trong thành cũng bị vứt bỏ, một vài tộc trưởng muốn dẫn theo họ, lại bị những người khác kiên quyết phản đối, nếu kiên trì, chỉ sợ ngay cả tộc trưởng cũng sẽ bị bỏ lại.

Cự tiễn trên tường thành bắn ra khiến quân đội công thành sinh ra hoảng loạn trong chốc lát, Mudy đứng trên lưng thằn lằn đen, giơ cao tay phải, trên không truyền tới tiếng kêu của diều hâu, kỵ sĩ và chiến sĩ bộ tộc trên thành Holcim trừng to mắt, ba con diều hâu, như đám mây đen lao tới đầu thành, Sekurus chủ thành Battier ngồi trên lưng tọa thú Shim, trường cung đã kéo căng dây, hai kỵ sĩ Battier theo sát bên cạnh Sekurus.

Gió thổi khăn đầu của Sekurus, vảy màu xám phủ lên gương mặt hắn, đôi mắt màu nâu trở thành con ngươi dọc, khóe môi mang theo nụ cười tàn khốc.

“Đi chết đi.”

Mũi tên bắn xuống, tướng quân trên đầu thành không kịp né tránh, ngực chợt đau đớn, mũi tên đã xuyên qua ngực hắn, hắn chậm rãi cúi đầu, thân hình tráng kiện như ngọn núi sụp đổ, máu tươi trào ra, trường đao tuột khỏi tay, hai chân khuỵu xuống.

Trong giờ phút cuối cùng của sinh mạng, hắn cố gắng ngẩng đầu, mở to hai mắt, muốn nhìn rõ người đã giết chết mình… tiếng xé không lại vang lên lần nữa, một mũi tên xuyên qua trán hắn, tất cả, đều kết thúc rồi.

Tướng quân ngã xuống, trên thành chìm vào hỗn loạn, diều hâu cực lớn đập cánh tạo nên từng trận cuồng phong, trong tiếng rút chói tai, mỏ hình móc câu và vuốt nhọn kết thúc từng sinh mạng, các kỵ sĩ thao túng cự cung

https://thuviensach.vn

không ai may mắn thoát khỏi, dây cung đứt lìa, thân mũi tên còn chưa bắn ra nhiễm đầy máu tươi.

Máu tươi kích thích diều hâu, cũng kích thích Sekurus, mặt tàn bạo kế thừa trong huyết mạch hoàn toàn triển lộ.

Giết chóc và máu tanh đều khiến hắn si mê, gương mặt anh tuấn ngay khi phóng mũi tên ra, đã mang theo sự yêu dị khó diễn tả.

Hỗn loạn trên thành vẫn tiếp tục, dưới thành, mười mấy con địa hành thú gia nhập vào hàng ngũ công thành, dưới lực húc của ma mút và địa hành thú, cửa thành cuối cùng gãy nát, tường thành cũng bị tông sụp một phần, các kỵ sĩ trên thành không kịp tránh né, đột ngột rớt từ trên không xuống, may mắn không bị ngã chết thì cũng đối diện với miệng to đỏ máu của địa hành thú…

Tiếng kêu thảm thiết và tiếng tay chân đứt lìa xen tạp với nhau, bị tiếng tường thành đổ sụp nhấn chìm.

Đá vụn rớt xuống khuấy lên cát vàng và bụi bặm, không còn thấy bóng dáng của kỵ sĩ Holcim nữa.

Mudy giơ cao trường đao màu vàng, thằn lằn đen gầm lên một tiếng, ba con diều hâu trên tường thành vỗ cánh bay lên, những thành chủ khác cũng cưỡi trên tọa thú, truyền lệnh tiến công.

Quân đội trên mười ngàn người, như sóng lớn đập vỡ giữa tiếng còi hiệu, xối tường thành lắc lư muốn đổ.

Trong tiếng kêu giết, người Holcim bùng lên dũng khí cuối cùng.

Quân đội tiến công tràn vào thành, thành chủ và các tướng quân đi trước dẫn đầu. Nơi thằn lằn đen đi qua, ánh đao vàng cuốn đi tất cả sinh mạng.

https://thuviensach.vn

Người Holcim trở nên mù mịt trong giết chóc, thành chủ của họ, tộc trưởng của họ, đại nhân đã hạ lệnh tử thủ cho họ đang ở đâu?

Tại sao không thấy bóng dáng của họ?

Bọn họ đang chiến đấu vì thành Holcim, chiến đấu vì thành chủ đại nhân và tộc trưởng bộ tộc, nhưng, người đáng lý nên đứng trước mặt bọn họ, làm gương cho binh sĩ, thống lĩnh họ chiến đấu đang ở đâu?!

Hoàng hôn trời lặn, thành Holcim sắp bị máu tươi nhiễm đỏ.

Trong thành chìm vào một trận hỗn loạn, ngoài thành, một đội ngũ lại đang lặng lẽ đi xa, bọn họ thậm chí không quay đầu nhìn lại một lần, chột dạ hay hổ thẹn? Bất luận là gì, đều không còn quan trọng.

Bọn họ đã bỏ mặc thần dân của mình, bỏ mặc tộc dân của mình, bỏ mặc tất cả những gì vốn nên dùng sinh mạng bảo vệ.

“Mudy Burang!” Chủ thành Holcim cười trên lạc đà, hung tợn nguyền rủa liên quân đã công chiếm thành Holcim, hắn phát thệ, sẽ có một ngày, hắn sẽ rửa sạch sỉ nhục ngày hôm nay!

Khi bọn họ cho rằng đã chạy thoát rồi, tăng nhanh tốc độ đi tới thành Ariel, sau lưng đột nhiên truyền tới một tràn tiếng sột soạt, giống như có trên trăm trên ngàn con chim tụ tập lại cùng đập cánh.

Tiếng vang càng lúc càng gần, tộc trưởng đi cuối đội ngũ và thân tín của hắn nhịn không được quay đầu, lập tức kêu lên kinh sợ.

Giữa không trung, đàn chim tước xám đông đúc chi chít như mây đen đang bay tới, trên chim tước xám, là một con cự thú màu xanh đen, mở rộng hai cánh, miệng phả ra khí tức như hỏa diệm, trên lưng cự thú còn có một người ngồi, nhìn không rõ bộ dáng của người đó, chỉ có thể thấy mái tóc đen phất phơ theo gió, lấp lánh ánh sáng như dải lụa dưới mặt trời.

https://thuviensach.vn

“Thần linh!”

“Quái vật!”

“Cứu mạng!”

Hà Ninh huýt một tiếng, chim tước xám dẫn đầu rúc lên chói tai, tiếng chim hót dễ nghe ngày xưa, giờ vào trong tai mọi người lại khủng bố như tử thần kéo xuống.

Trường đao và khiêng căn bản không thể nào cản được mỏ chim và móng vuốt sắc bén, ngay cả địa hành thú cũng phải sợ đàn chim tước xám ba phần, cứ cho chủ thành Holcim và các tộc trưởng lâm trận bỏ trốn thể nghiệm tư vị sống không bằng chết đi.

Hà Ninh ngồi trên lưng thằn lằn xanh, lạnh nhạt nhìn tất cả, trong đôi mắt màu đen lóe qua bạo ngược, móng tay dài ra, y phải khắc chế bản thân mình, mới không nhảy xuống lưng thằn lằn xanh, đích thân xé nát những người này.

Hoa văn trên ủng và trường bào của người Holcim đặc biệt quen thuộc, trong hoang mạc mấy lần đối diện truy sát, trong đó không thiếu bóng dáng của người Holcim.

Giết, giết bọn họ!

Trong đầu có âm thanh đang kêu réo ầm ĩ, rồi lại như có một ánh mắt âm lạnh như rắn độc, từ xa nhìn y, mang theo tham lam và sát ý.

Hà Ninh lập tức giật mình, khuyên tai trái nhuộm lên màu máu, ánh mắt như dao, là ai?!

Miya cưỡi trên lạc đà đuổi theo Hà Ninh vừa tới, thấy đám người thành chủ Holcim người chết người bị thương, Hà Ninh lại có vẻ mặt bất thường,

https://thuviensach.vn

thử lên tiếng thăm dò, “Chủ nhân?”

Âm thanh thanh thoát chảy vào tai, nhưng lại như đánh trống, lập tức kéo thần trí của Hà Ninh về. Y híp mắt lại, nhìn về một hướng nào đó, vừa rồi tuyệt đối không phải là lỗi giác! Cảm giác khiến y toàn thân phát lạnh đó, trước kia cũng từng xuất hiện qua, nhưng lại chưa từng cường liệt như ngày hôm nay!

“Chủ nhân, ngài làm sao vậy?’

Sau Miya, kỵ sĩ phụ trách bảo vệ an toàn cho Hà Ninh cũng trước sau theo tới, nhìn thấy đám người chủ thành Holcim bị đàn chim tước xám bao vây tấn công, vẻ mặt kinh ngạc, có lẽ bọn họ đều không nghĩ tới, thân là chủ một thành, nhưng vào lúc chiến đấu đang kịch liệt nhất lại bỏ thành chạy trốn.

Đây là sỉ nhục!

Một ngón tay đưa lên gác trên môi, Hà Ninh lại huýt một tiếng, đàn chim tước xám ríu rít kêu lên, rồi như một đám mây dâng lên, để lại thành chủ và đại thần cùng các tộc trưởng bỏ trốn với hắn hiện chỉ còn ngoi ngóp một hơi.

“Bắt lại, mang về.”

Hà Ninh không có quá nhiều biểu cảm, suốt đường tới đây, vì muốn tăng nhanh tốc độ, liên quân không đi qua ốc đảo, chỉ có thể dựa vào ‘máy tạo nước sức người’ của Hà Ninh. Hành động này cũng đã đạt được hiệu quả chưa từng nghĩ tới, trên mười ngàn kỵ sĩ và chiến sĩ bộ tộc, trong nước mưa đã trở thành tín đồ trung thành của người họ Hà nào đó.

Nhưng Hà Ninh cũng phải trả giá, khi tới ngoài thành Holcim, vu lực toàn thân gần như đã tiêu hết, cự tuyệt Mudy đút máu cho y, tự nhiên cũng

https://thuviensach.vn

bỏ qua chiến đấu công thành, nhưng lại tình cờ phát hiện đội ngũ lén trốn ra khỏi thành, còn bắt được cá lớn.

Ngồi trên lưng thằn lằn xanh, Hà Ninh hít sâu một hơi, trong người vẫn còn xao động, kẻ rình mò trốn trong tối khiến y đề phòng.

Rất nhiều suy đoán đều bị phủ định, cuối cùng chỉ còn lại một.

Nếu suy đoán đó là thật, có lẽ, phiền phức lớn sắp tới rồi.

Y phải nhanh chóng đi gặp Mudy, nhất định phải nhanh lên!

Thằn lằn xanh bay lên trời, cuộc chiến đấu ở thành Holcim đã tiến vào hồi cuối, khi Miya và các kỵ sĩ mang thành chủ Holcim bỏ trốn trở về, người Holcim toàn bộ sững sờ.

Phản bội! Thành chủ đại nhân và tộc trưởng phản bội bọn họ! Bỏ mặc bọn họ!

Dũng khí chiến đấu, quyết tâm hy sinh tính mạng, thoáng chốc tan biến hết.

Lửa giận đối với kẻ địch toàn bộ chuyển sang chủ thành và tộc trưởng đã phản bội họ, tộc trưởng và các đại thần đã chết dưới móng vuốt của chim tước xám có thể nói là may mắn, ít nhất không phải bị các thần dân phẫn nộ xé xác.

Giết chết thành chủ rồi, người Holcim ngừng phản kháng, bỏ vũ khí trong tay xuống, chiến đấu đã không còn ý nghĩa, sự trung thành và tín ngưỡng của người Holcim, vào cùng một ngày, cùng một lúc gặp phải phản bội.

Bọn họ không còn tin tưởng thành chủ, cũng nảy sinh nghi ngờ với những gì mình chiến đấu, hiện tại bọn họ chỉ muốn sống sót.

https://thuviensach.vn

Máu tươi nhiễm đỏ mỗi tấc đất trong thành, người Holcim còn sống trở nên vô trợ giúp và hoang mang. Nữ nhân và các hài tử ra khỏi nơi ẩn thân, thành chủ Holcim phản bội thần dân của hắn, Mudy và các thành chủ liên minh thì sẽ không nói dối, buông vũ khí thì sẽ không bị giết, lấy danh nghĩa thần linh phát thệ, người Holcim trừ tin tưởng ra không còn chọn lựa nào khác.

Để lại một phần kỵ sĩ kiểm kê tàn binh, Mudy ra ngoài thành, đối với tài phú trong phủ thành chủ, hắn không thấy hứng thú.

Chủ thành Burang giàu có phú quý không phải là bí mật, những thành chủ khác cảm tạ sự hào phóng của Mudy, khi chủ thành Holcim chạy trốn chỉ mang theo một số ít tài sản, phần lớn vàng bạc và bảo thạch đều để lại trong phủ thành chủ, đây cũng là một thu hoạch không nhỏ.

Trở về doanh trại, Hà Ninh nhảy xuống thằn lằn xanh, gần như là lao tới trước mặt Mudy.

Hà Ninh rất ít khi sốt ruột như thế, Mudy có hơi kinh ngạc, bảo văn quan tùy thân tạm thời lui xuống, ôm vai Hà Ninh, nâng cằm y lên, “Sao vậy?”

“Ả ta trở lại rồi.”

“Cái gì?”

“Nếu tôi đoán không sai…” Hà Ninh nắm chặt cổ tay Mudy, lòng bàn tay lạnh ngắt, “Vu nữ bốn trăm năm trước đoạt mất tim đại vu, đã trở lại rồi.”

Vừa nói xong, đôi ngươi lam ánh trong đôi mắt đen lập tức biến thành một màu vàng ròng.

Thành Ariel.

Ngày thứ ba sau khi đại vu tới Ariel, truyền tới tin thành Holcim bị diệt.

https://thuviensach.vn

Thành chủ Ariel thấp thỏm bất an, đi qua đi lại trước cửa phòng nghỉ của đại vu, mấy lần muốn gõ cửa, lại lần chần rồi buông tay xuống.

Không ngờ cửa phòng lại mở ra lúc này, đại vu mặc trường bào, chỉ lộ ra cằm dưới tái nhợt bước ra, nói vài câu với thành chủ Ariel đang sốt ruột, sắc mặt thành chủ lập tức thay đổi, cung kính cong lưng, theo đại vu đi tới tế đàn hôm qua mới tạm thời dựng lên.

Cửa phòng đóng chặt, không ai nhìn thấy trong phòng có vài thây khô héo quắt, bọn họ là vu nữ bộ lạc được đại vu triệu kiến, hôm nay sang yến kiến đại vu, đi vào cánh cửa đó, rồi không còn bước ra nữa.

Cửa thành Ariel vẫn đóng chặt, người bị bức ở lại trong thành tụ tập trước tế đàn, đại vu Ortiramhs đứng trên đàn, hai tay giơ cao, ngâm vu văn mang theo âm luật cổ quái.

Wamu đứng trong đám người, nhìn đại vu trên tế đàn, thần sắc khó hiểu. Vu văn du dương, kéo dài rất lâu, trên mặt Wamu đột nhiên cảm thấy mát lạnh, ngẩng đầu lên, cũng lộ ra vẻ quái dị như mọi người.

Trời mưa?!

Đại vu Ortiramhs hiển lộ thần tích, đổ mưa tại thành Ariel. Một ốc đảo cách thành Ariel gần nhất, đầm nước trong vắt lại chậm rãi biến mất, thực vật cũng trở nên khô héo.

Hai thành ở phía đông bắc đã liên minh với Mudy bắt đầu lan tràn một dịch bệnh đáng sợ, người nhiễm bệnh sẽ giãy dụa thống khổ rồi chết, y giả trong thành bó tay không biện pháp.

Nếu Hà Ninh ở đây, khẳng định sẽ phát hiện, tử trạng của những người này hoàn toàn tương tự với người chết trong Vu thành bốn trăm năm trước.

Bọn họ không phải bị bệnh, mà là trúng độc.

https://thuviensach.vn

Chỉ cần uống nước trong ốc đảo ngoài thành, thì không ai tránh khỏi.

Khi hai thành chìm vào hoảng loạn, thành Ariel lại phái sứ giả tới.

“Đây là trừng phạt thần linh giáng xuống, trường phạt vì tôn thờ ma quỷ.” Sứ giả của đại vu huênh hoang tự đại, kiêu ngạo hất cằm, “Chỉ có tôn thờ đại vu Ortiramhs, hiếu trung với thần điện, mới có thể giải cứu các ngươi!”

https://thuviensach.vn

NAM VU

Lai Tự Viễn Phương

dtv-ebook.com

Chương 59: Trận Chiến Cuối Cùng 1

Lời của sứ giả thần điện khiến sắc mặt hai vị thành chủ trở nên rất khó coi.

Trừng phạt thần linh giáng xuống? Vì tôn thờ ma quỷ?

Nếu thật là vậy, tại sao những người trở mặt với thần điện Ortiramhs, trục xuất vu nữ thần điện lại không sai, ngược lại mình thì gặp tai ương?

Có thể xưng hùng một phương tại hoang mạc phía đông, thì không phải là kẻ ngốc bị mấy câu nói lừa gạt.

Thành Holcim liên minh với thành Ariel đã bị diệt, thành chủ và một đám đại thần, cùng những tộc trưởng bộ tộc phụ thuộc không ai may mắn sống sót, đại quân các thành liên hợp đang lại gần phía đông bắc.

Trung thành với thần điện mới có thể giải cứu thần dân? Quả thật là chuyện cười!

Thấy hai vị thành chủ chậm chạp không hồi đáp, vẻ mặt sứ giả trở nên không kiên nhẫn, thần tích đại vu hiển thị trước đó, đã hoàn toàn ‘chinh phục’ thành Ariel, trong thành không ai còn lo sợ bất an, cho dù thương nhân phương bắc cũng đã bắt đầu thi nhau dâng cống phẩm tới phủ thành chủ cho đại vu.

Kẻ thần dụ mới gì chứ, chỉ có đại vu Ortiramhs mới là chính thống!

https://thuviensach.vn

Liên quân của thành Burang chẳng qua là một đám dã tâm bừng bừng, không tự lượng sức, vọng tưởng muốn dùng kẻ thần dụ và lời nói dối làm dao động địa vị thần điện, trục xuất vu nữ, đối lập với thần điện, sớm muộn cũng có ngày bọn họ phải hối hận!

Thần linh trên cao, sứ giả chế nhạo nhìn hai vị thành chủ vẫn chưa quyết định chủ ý, không chút che giấu khinh thường trong vẻ mặt mình, còn chần chờ gì nữa? Lẽ nào muốn đợi người trong thành chết hết mới hiểu ra?

Hai vị thành chủ không lập tức cho ra đáp án, mà thỉnh sứ giả tạm lưu lại thành, mỹ thực mỹ tửu dâng lên, hy vọng cho bọn họ một thời gian suy nghĩ.

“Có thể.” Sứ giả cười lạnh một tiếng, đứng lên, “Chẳng qua xin đại nhân mau lên, đại vu nhân từ không muốn tiếp tục nhìn thấy con dân của thần linh bị giày vò.”

Hàm ý trong đó, dịch bệnh trong thành ngày càng nghiêm trọng, không mau chóng quyết đoán, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

“Đa tạ các hạ nhắc nhở.”

Ngoài mặt không biểu hiện, nhưng trong lòng các thành chủ sớm đã chán ghét sứ giả cực điểm, hận không thể xẻo da cắt thịt, ném vào hoang mạc cho chim ăn thịt thối.

Sứ giả được vũ nữ trong phủ thành chủ chuốc say, mấy con diều hâu đưa tin được hai vị thành chủ đích thân thả ra. Chuyện đến hôm nay, nếu còn không đoán ra được thành Ariel và thần điện Ortiramhs có chủ ý gì, thì chính là đầu óc có vấn đề.

Chủ thành Amala và chủ thành Mariga đã từng dao động, nhưng khi sứ giả thần điện tới, thì lại khiến bọn họ hoàn toàn dập tắt ý niệm cầu bang trợ của thần điện.

https://thuviensach.vn

Trận dịch bệnh tới đột ngột nhanh chóng này, rất có thể chính là trò do thần điện và thành Ariel liên thủ làm ra!

Phẫn nộ vì bị lừa gạt và bi thương khi bất lực đối diện cái chết của thần dân, đều bùng phát vào lúc này.

Không thể cúi đầu với thành Ariel, càng không thể cầu cứu thần điện! Nếu không, đợi chờ Amala và Mariga là vận mệnh vạn kiếp bất phục. Sự tham lam của thần điện vĩnh viễn không có biên giới, thành Ariel chính là đao phủ bị tham lam dẫn dắt.

Biện pháp cứu giúp Amala và Mariga chỉ có một, chính là mong liên quân do Mudy Burang dẫn đầu mau chóng tới đây, công chiếm thành Ariel, bắt đại vu của thần điện, vạch trần tất cả âm mưu gian kế!

Đã quyết định chủ ý, hai vị thành chủ trước sau hạ lệnh đóng kín cửa thành, xử chết sứ giả thần điện, đoạn tuyệt tất cả liên lạc với thành Ariel, người mắc bệnh trong thành được tập trung lại chăm sóc.

Không phải không có âm thanh phản đối, nhưng đều bị áp xuống.

Cửa thành đóng chặt, người trong thành chỉ có thể dựa vào dòng nước ngầm sống qua ngày, không còn tiếp tục uống nước bị hạ độc trong ốc đảo, tự nhiên sẽ không còn người lại ‘mắc bệnh’, vô tình bảo vệ được phần lớn tính mạng.

Tiếng gào thét của sứ giả thần điện trước khi bị xử chết vang vọng trên thành, nhưng không ai còn vì thế mà cảm thấy sợ hãi nữa.

Người lắng nghe âm thanh của thần linh?

Nếu thần linh thật sự chiếu cố Ortiramhs như thế, tại sao đầu của sứ giả thần điện lại treo trên trụ cao, mà không có trừng phạt đổ xuống? Ngược lại dịch bệnh trong thành có dấu hiệu chuyển tốt?

https://thuviensach.vn

Chủ thành Ariel nhận được tin tức xong, cảm thấy vô cùng hóc búa, lập tức đi gặp đại vu, nhưng lại bị chặn ngoài cửa.

“Đại vu tôn kính, xin ngài cho chỉ thị!”

Cách cánh cửa, thành chủ Ariel cũng không dám tùy ý, một tay đặt trước ngực cong lưng thật sâu, tín đồ vô cùng thành kính.

Đại vu lại chậm chạp không lên tiếng, nhưng lại có mấy tiếng cầu cứu mơ hồ xuy yếu truyền ra.

Chủ thành Ariel vẫn giữ tư thế cung kính, ngay cả chân mày cũng không nhúc nhích.

Âm thanh như thế không đủ kỳ quái, di thể được đưa ra từ trong phòng mỗi ngày đều do hắn đích thân xử lý.

Từ vu nữ bộ tộc, tới các cô nương trẻ tuổi, sau màn ‘thần tích’ đó, số lượng người chết càng trở nên đáng sợ. Các vu nữ nhận được truyền triệu được lấy đủ danh nghĩa ‘lưu lại’ phủ thành chủ, không còn lộ mặt, các thị nữ cũng mất tích khó hiểu. Có người phát hiện không đúng, nhưng lại không có gan công khai đề cập.

Màn đêm buông xuống, chủ thành Ariel vẫn đang thấp thỏm bất an trong bóng tối, bóng ma tử vong bao trùm cả phủ thành chủ, trong người hắn giống như đang có hai linh hồn giãy dụa, trung thành và sợ hãi.

Đại vu Ortiramhs là sứ giả của thần linh, hắn phải không ngừng thuyết phục mình, mới không thất thường khi gặp mặt đại vu. Nếu không, đủ suy nghĩ đáng sợ sẽ điên cuồng nảy sinh trong đầu, nếu người thần dụ của thành Burang là ma quỷ, vậy tất cả những gì diễn ra trong phủ thành chủ lại giải thích thế nào?

Rốt cuộc ai mới là ma quỷ?

https://thuviensach.vn

Chủ thành Ariel lo sợ không thôi, sắc mặt tái nhợt, khi cửa phòng mở ra, hắn cúi đầu càng thấp.

Âm thanh u ám của đại vu từ trong phòng truyền ra, giống như tới từ địa ngục, “Thành chủ đại nhân, mời vào.”

Mồ hôi lạnh đổ xuống từ góc trán thành chủ Ariel, thân thể giống như bị con rắn lạnh lẽo quấn quanh, dự cảm đáng sợ khiến tay chân hắn run rẩy, hắn hối hận rồi, hắn không nên tới đây! Ngay từ đầu không nên nghênh đón đại vu này vào thành!

Hối hận quá muộn, lưỡi hái tử thần đã giơ lên, đôi chân như tự có ý thức của mình, chủ thành Ariel như một di thể cứng đờ, từng bước bước vào phòng, cửa phòng đóng lại sau lưng, bịch một tiếng, ngăn cách tất cả mọi thứ trong phòng.

Chíp__

Trong tiếng chim hót, Hà Ninh giơ tay phải lên, một con vẹt màu xanh thân hình như chim ưng đậu xuống, móng vuốt sắc bén trảo lên cánh tay Hà Ninh, nhưng ngay cả tay áo cũng không bị rách.

Trên chân vẹt cột một cuộn da dê mỏng, sau khi mở ra thì lớn bằng hai bàn tay, là tin tức hoang thành đưa tới.

Người Naldlin và người Bờm Đen không lâu trước đã tới hoang thành, quan viên Mudy phái tới đã tạm thời an trí họ bên ngoài thành, cùng sinh sống với các mục dân.

Công trình xây lại hoang thành đã hoàn thành hơn nửa, kiến trúc rộng lớn hoa lệ đã có hình dáng cụ thể, trên cuộn da dê tán thưởng nhiều về kiến trúc, Hà Ninh đảo qua vài lần, trong đầu vẽ ra bộ dáng hoang thành hiện tại, cười híp cả mắt.

https://thuviensach.vn

Hoang thành là địa bàn của y, hoàn toàn thuộc về y! Y kiêu ngạo, y tự hào!

Ngưỡng mộ ghen tỵ nhìn không quen? Cắn y đi.

Một điều đáng nhắc tới là, trong thời gian Hà Ninh ly khai, hoang thành đã đổ hai cơn mưa nhỏ, cống phẩm trước thần điện đã chất thành núi.

Ngoài thành lại khai khẩn ra mấy ruộng mạch, Oni và Nadya trở về hoang thành dẫn các cô nương gieo trồng nhiều hạt giống, tin rằng khi Hà Ninh trở về có thể kinh ngạc một phen.

Y không ở đó mà cũng đổ mưa sao?

Hà Ninh nhìn cuộn da dê trong tay, trầm tư nửa ngày, khóe miệng cong lên. Là y nghĩ trật rồi, như vậy mới là bình thường.

Xung quanh hoang thành đã được bãi cỏ bao quanh, nước sông chảy từ trong thành ra không ngừng đổ vào hồ bán nguyệt, đại mạc biến thành thảo nguyên, tự nhiên sẽ có mưa đổ xuống.

Chỉ cần không ngoài ý muốn, hoặc ông trời lại ‘đùa’ ác liệt lần nữa, hoang thành hiện tại, và Vu thành bốn trăm năm trước, sẽ không còn biến thành một vùng hoang mạc.

Cất cuộn da dê đi, Hà Ninh ngồi khoanh chân trên lưng ma mút, một tay chống cằm, hoang thành đã thay đổi, thành Burang có phải cũng vậy không?

Nếu chuyện đúng như y nghĩ, thì có thể thở ra một hơi rồi. Vu lực trên người Hà Ninh luôn có hạn, mấy tòa thành còn được, phía đông cũng miễn cưỡng, nhưng nếu cả đại lục đều trông chờ vào y cho đổ mưa, trăm phần trăm sẽ ‘cực mà chết’.

https://thuviensach.vn

Đại vu các đời đều rất đoản mệnh, kẻ mạo danh Ortiramhs không tính, vị đã chết trong âm mưu bốn trăm năm trước cũng loại bỏ, bấm ngón tay tính toán, Hà Ninh tuyệt đối không muốn giống như chư vị tiền bối cúc cung tận tụy rồi chết yểu. Nói y ích kỷ cũng được, thế nào cũng được, cuộc sống tốt đẹp, mới sống có hai mươi mấy năm, y còn chưa sống đủ!

Thằn lằn xanh bay phía trên ma mút, chị em long ưng đi theo sau nó, Shim đang theo đuổi đôi chị em này triển hiện tư thế kiêu hùng và lông vũ trơn bóng, thỉnh thoảng còn khoe khoang 'giọng ca' lảnh lót. Thành chủ Sekurus của thành Battier ngồi trên lưng Shim xém chút bẻ gãy cung, hắn đang rất xúc động, muốn cho tọa thú của mình một quyền ngất luôn, thực sự quá mất mặt!

Hà Ninh ngồi trên lưng ma mút, Ito chỉ có thể đi tìm địa hành thú, nếu dám tiếp tục ngồi chung, chủ thành Burang tám phần sẽ một đao chém hắn.

Đối với tính cách của thành chủ đại nhân này, chiến sĩ Bờm Đen đã có thể nghiệm sâu sắc, người duy nhất có thể làm như không thấy ánh mắt 'giết ắt chết' đó, đại khái chỉ có Miya luôn đi theo bên cạnh Hà Ninh.

Mặt rời chiếu rọi, thằn lằn xanh bay mệt rồi, cũng ngồi trên lưng ma mút, ma mút lập tức rống lên một tiếng bất mãn, vóc dáng của thằn lằn xanh tuy vẫn không so được với thằn lằn đen, nhưng cũng đủ khả quan. Ma mút biểu thị, cái tướng lớn như vậy ngồi trên người nói, có còn lòng công đức hay không?

Hà Ninh vỗ vỗ thằn lằn xanh, lại leo lên cổ ma mút, đưa nửa trái dưa hấu sa mạc trong tay cho nó, vòi voi cuộn lên, miễn cưỡng không còn kháng nghị nữa. Hà Ninh thở ra thoải mái, nhìn nhìn thằn lằn xanh đang duỗi thẳng chân sau ném dưa hấu vào miệng, lại liếc nhìn ra phía trước, thằn lằn đen thỉnh thoảng quay đầu, rục rịch và cũng muốn nếm thử một chút tư vị ngồi trên lưng ma mút, lại ngó ngó ba con long ưng đang bay trên đỉnh đầu,

https://thuviensach.vn

cuối cùng là bốn mắt nhìn nhau với con vẹt xanh đưa tin tới, “Vẫn là mày tốt.”

Vẹt xanh nghiêng nghiêng đầu, lông vũ màu đỏ trên đầu run rẩy vài cái, con mắt tròn vo lộ ra khó hiểu, Hà Ninh sở sờ nó, “Đều là họa do thông minh gây ra, ngốc một chút tốt hơn.”

Vẹt xanh: “…”

Gần tối, liên quân bắt đầu dựng trại.

Lều trại dính liền xuất hiện trong sa mạc, Hà Ninh tìm được một chỗ đất hơi lõm xuống, phủi cát vàng trên mặt ra, không ngờ là một đá núi màu đen.

Búng tay một cái, một cột nước từ trời đổ xuống, tình cảnh tương tự lặp lại đã vô số lần, nhưng vẫn dẫn lên ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

Vẻ mặt của Mudy và đám người Sekurus đều không tốt lắm. Đã càng lúc càng tới gần thành Ariel, nhưng lại không phát hiện bất cứ dấu người nào, chỉ có tin tức hai vị thành chủ thông qua diều hâu đưa tới. Vu nữ của Ortiramhs tới thành Ariel, Amala và Mariga xảy ra dịch bệnh đáng sợ, rất có thể là âm mưu do thành Ariel và thần điện tạo ra.

Hai vị thành chủ lấy danh nghĩa thần linh phát thệ, tuyệt không khuất phục kẻ âm mưu, chỉ hy vọng liên quân có thể mau tới.

Từ khi được Hà Ninh thông báo vu nữ vạch ra tất cả âm mưu bốn trăm năm trước đã trở lại, Mudy luôn nghĩ tới sẽ có ngày này. Như vậy cũng tốt, đích thân giết chết ả, mới có thể kết thúc tất cả.

Hơi thở hung ác đột nhiên tăng mạnh, sát dục điên cuồng vô hình lan rộng, trên mặt Sekurus hiện ra vảy màu xám, những thành chủ khác sắc mặt tái nhợt, vô thức sờ loan đao trên eo. Cho dù biết cơn giận và sát ý của

https://thuviensach.vn

Mudy không phải nhắm vào mình, nhưng vẫn không khống chế được sợ hãi nổi lên trong nội tâm, trong một khắc nào đó, bọn họ xém chút đã nhũn chân quỳ xuống đất.

Mudy Burang là huyết mạch trực hệ của đế vương Aram, là hậu duệ vương thất đã từng thống trị cả đại lục, là vương giả trời sinh.

Một câu nói trong ký ức trống rỗng đã khắc sâu vào lòng mọi người.

Đầm nước đã đầy, Hà Ninh vỗ vỗ tay, thỏa mãn gật đầu. Thời gian sau nơi này lại là một ốc đảo.

Suốt đường tới đây, đầm nước và ốc đảo thế này đã để lại mười mấy chỗ, ngay cả ngoài thành Holcim cũng có bút tích của Hà Ninh.

Người Holcim hoàn toàn thất vọng với thần điện và thành chủ đã hiến toàn bộ thành kính cho Hà Ninh. Giống như trong lúc tuyệt vọng vớ được một cọng rơm cứu mạng, không chỉ vì thân phận 'người thần dụ' của Hà Ninh, quan trọng hơn là, như vậy mới có thể thoát khỏi vận mệnh trở thành nô lệ.

Tín ngưỡng người thần dụ mới, trở thành tín đồ thành kính nhất, cho dù Holcim không còn là Holcim ngày xưa, chỉ có thể trở thành phụ thuộc của Burang, ít nhất bọn họ có thể sinh sống tự do, chứ không phải rơi vào cảnh ngộ trở thành nô lệ và tù binh mặc người giao dịch đánh chết.

Hà Ninh vuốt cằm, biết rõ sự thành kính của người Holcim giống như hàng giảm giá, nhưng y không để ý, kết quả như thế cũng coi như không tồi. Mudy không có bất cứ dị nghị gì đối với quyết định của Hà Ninh, chỉ cần Mudy gật đầu, những thành chủ khác cũng không là vấn đề.

Khi đại quân xuất phát tiếp, Mudy để lại năm trăm kỵ sĩ tại thành Holcim, chỉ cần người Holcim biết điều, những kỵ sĩ này sẽ không phát huy tác dụng chân chính của họ.

https://thuviensach.vn

Sau bữa tối, Hà Ninh trở lại lều, nằm trên thảm lật người, buồn ngủ ngáp vài cái.

Rèm lều được vén lên, ánh trăng rọi vào, xua tan đi một chút bóng tối.

Thành chủ tóc vàng ngồi bên cạnh Hà Ninh, bóng tối không có bất cứ ảnh hưởng nào với hai người, Hà Ninh nằm nghiêng một tay chống đầu, tay còn lại kéo tay áo Mudy, "Sắp tới thành Ariel rồi đúng không?"

"Ừ." Mudy nắm cổ tay Hà Ninh, ma sát bên trong cổ tay, có thể cảm thụ được nhịp mạch đập hữu lực, "Em muốn làm thế nào?"

"Tôi muốn làm thế nào?" Hà Ninh đặt tay ngang lại, để mặc tay Mudy từ cổ tay đi lên, hơi ngứa, nhưng lại không rút về, "Có phải tôi nói thế nào thì sẽ thế nấy không?"

"Ừ."

"Vậy…" Hà Ninh xoay tay nắm cánh tay Mudy, kéo hắn về phía mình, "Nếu tôi muốn giết người thì sao? Giết rất nhiều người, giết sạch toàn bộ những người có liên quan với kẻ phản bội!"

Trong lúc nói thế, con ngươi màu đen đã trở nên thâm trầm, bảo thạch trên khuyên tai nhảy nhót ánh lửa nuốt người.

Mudy chống tay hai bên mặt Hà Ninh, tóc rũ xuống, lặng lẽ nhìn y, đôi ngươi màu lam biến thành con ngươi dọc màu vàng trong bóng tối, cúi người hôn lên môi Hà Ninh, "Nếu đây là hy vọng của em, thì sẽ như em mong muốn."

"… Đùa thôi." Hà Ninh cười một tiếng, nhéo tai Mudy, nghĩ nghĩ, lại nhéo mũi hắn, cảm xúc rất tốt, dám làm như thế với thành chủ Burang, đại khái chỉ có mình y, "Nếu không thật sự sẽ hứng tội danh ác quỷ chân chính."

https://thuviensach.vn

“Lo lắng cái này?” Mudy cắn ngón tay Hà Ninh, “Ta sẽ xử lý.”

“Không phải lo lắng.” Hà Ninh ôm cổ Mudy, lật người, trực tiếp đè trên thân hắn, “Thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, tôi làm người đại khái trời sinh đã sợ phiền phức.”

Nói xong, tựa hồ không muốn khiến Mudy lại phản đối gì, cúi đầu ngậm lấy môi hắn.

Cảm nhận được hơi thở nóng bức giữa môi, nhắm hai mắt lại, cũng che đi nóng nảy và bất cam trong đôi mắt đen.

Y là Hà Ninh, cho dù linh hồn tương đồng, y cũng không phải là đại vu đã chết trong âm mưu bốn trăm năm trước. Y sẽ khiến tội nhân chân chính chịu trừng phạt, cũng phải nghĩ cách khống chế sự điên cuồng luôn nổi lên trong linh hồn.

Lời vừa rồi quả thật xuất phát từ tâm nguyện, mấy chữ ‘đùa thôi’ mới là trái lòng.

Chân mày nhăn chặt, khi chân chính mặt đối mặt với kẻ phản bội, có còn khống chế được sát ý và cuồng loạn trong nội tâm không, Hà Ninh không dám khẳng định, thở dài một tiếng, chỉ có thể cố sức.

Khi liên quân phía đông đi tới thành Ariel, man tộc phía tây tập kết lực lượng ngay biên cảnh. Với tộc Canyon đi đầu, man tộc xoa đấm xoa quyền, mục tiêu tiến công là nhắm vào thành Burang và thành Battier.

Kony đứng trên lưng ma mút, bím tóc màu đen quấn trên vai, một tay cầm chặt trường mâu, nhìn sang phía đông, trong đôi mắt màu hổ phách nổi lên chiến ý và cuồng nhiệt.

Nội loạn phía đông là cơ hội tốt nhất! Còn về hiệp ước với thành Ariel, căn bản không được Kony đặt trong lòng. Hắn muốn, hắn sẽ làm, chính là

https://thuviensach.vn

khiến man tộc đứng trên đỉnh cao tại đại lục Aram.

Đại vu mắt đen tóc đen, có thể triệu hoán mưa gió mang tới phì nhiêu mới là chính thống, thần điện Ortiramhs xây dựng trên lời nói dối và những kẻ đi theo đều phải chết!

“Gào!”

Tiếng gào như thú vang vọng đồng hoang, cuộc chiến cuối cùng của man tộc phía tây và mục dân phía đông, đã kéo màn.

https://thuviensach.vn

NAM VU

Lai Tự Viễn Phương

dtv-ebook.com

Chương 60: Trận Chiến Cuối Cùng 2

Ngoài thành Burang, tiếng kèn hiệu tiến công của man tộc hòa cùng tiếng thú gầm, vang vọng đất trời.

Trên thành, các kỵ sĩ vũ trang toàn bộ nghiêm trận chờ đợi, Talkin tướng quân rút trường đao ra, tay phải giơ cao, chém mạnh xuống, dây cung kéo căng, mũi tên bắn ra như mưa, nhắm vào man tộc trên đồi cát.

Mũi tên vút qua bầu trời, để lại từng tia sáng chói mắt, máu tươi tung tóe, bãi cỏ ngoài thành bị máu man tộc nhuộm đỏ.

Sự tiến công của man tộc không ngừng nghỉ, giống như từng con sói sa mạc ngửi được mùi máu tanh, bất luận là di thể con mồi hay là đồng loại tử vong, đều chỉ khiến chúng càng thêm điên cuồng.

Các tế tự của man tộc rạch cổ tay, trượng mây trong tay bị máu nhuộm đỏ, mười mấy nô lệ bị ấn xuống đất, máu tươi thuận theo cổ chảy xuống, các tế tự ngâm tế văn từ viễn cổ lưu lại, đồ đằng quái dị cực lớn, tượng trưng cho bộ tộc hình thành trên mặt nghiêng của đồi cát, uốn khúc như có sinh mạng, kêu gào vô thanh.

“Thần linh!”

Các tế tự vây quanh đồ đằng, giơ cao trượng mây, dậm mạnh hai chân, trong cát vàng tung bay có một gương mặt khác, dữ tợn, uốn éo, như ma quỷ của địa ngục.

“Canyon!”

https://thuviensach.vn

Tế tự Canyon dừng lại, lồng ngực phập phồng kịch liệt, dùng tư thế thành kính nhất phủ phục xuống đất, tế tự khác cũng nối tiếp quỳ xuống, bọn họ đang cầu xin thắng lợi, dùng máu của mình, cũng dùng máu của nô lệ, cầu nguyện thắng lợi với thần linh.

Các nô lệ liên tiếp ngã xuống, không chết, nhưng không khác gì chết.

Dưới đồi cát, chiến sĩ man tộc giơ cao trường mâu, cơ thịt trên tay nổi cồm cộm, cứng chắc như đá.

Trường mâu màu đen bay lên thành, cắm xuyên ngực và cổ các kỵ sĩ, thần tử vong há to miệng máu tanh, trong tiếng cười điên cuồng, chờ đợi càng nhiều linh hồn của kẻ dũng cảm.

Thương vong của hai bên công thủ đều tăng cao, nhưng bên thủ thành lại chiếm ưu thế.

Tướng quân Talkin phủ quyết kiến nghị xuất thành quyết tử chiến, thành chủ không có mặt, sức mạnh phòng thủ trong thành không đủ để đối kháng với man tộc đông gấp mấy lần.

“Không cho phép xuất thành, đây là mệnh lệnh!”

Các kỵ sĩ thành Burang dũng mãnh thiện chiến nổi danh đại lục phía đông, ai ai cũng khiến kẻ địch nghe danh sợ hãi. Hiện tại lại chỉ có thể bị vây khốn trên thành, để mặc man tộc kêu gào dưới thành, không thể xuất thành trả đòn, phẫn hận và uất nghẹn hóa thành sức mạnh càng lớn, mưa tiễn phóng từ trên thành không ngừng lấy đi tính mạng man tộc.

“Gào!”

Tiếng hú của tộc trưởng man tộc vang lên trong lúc tiến công, ba con ma mút lao ra từ sau lưng chiến sĩ man tộc.

https://thuviensach.vn

Tiếng bước chân ầm ầm, mặt đất cũng rung chuyển, chiến sĩ man tộc dùng trường mâu nện xuống đất, miệng không ngừng gào thét. “Ma mút!”

Trong tiếng rống kéo dài, tất cả người Burang đều căng chặt thần kinh.

“Chú ý!” Talkin tướng quân khàn giọng, “Man tộc muốn phá thành!”

Cảnh tượng từng diễn ra bên ngoài thành Battier lại tái hiện ở Burang.

Mưa tên trên thành không thể ngăn cản bước chân ma mút, Kony tay cầm trường mâu, đứng thẳng trên lưng ma mút, gào lên như dã thú, ma mút tăng nhanh tốc độ, giống như một ngọn núi lớn, húc mạnh vào tường thành.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Ba tiếng vang lớn, đá vụn và cát bụi trong dự liệu vẫn không xuất hiện, tường thành cao to vẫn sừng sững không dao động.

Kony ngẩng đầu lên, hung tợn nhìn thủ quân trên thành, “Tiếp tục!”

Ma mút lùi lại, lần này, địa hành thú do chiến sĩ man tộc điều khiển cũng tiến lên, các tế tự kêu lên kỳ quái, các kỵ sĩ trên thành toàn bộ vuốt mồ hôi, cho dù là Talkin tướng quân cũng sắc mặt ngưng trọng.

Không ngờ, khi ma mút và địa hành thú lại húc vào tường thành, muốn phá đổ tường thành, từng điểm sáng chi chít đột nhiên lóe lên trên tường thành, tụ thành một đồ án màu vàng, nhìn kỹ, đó là từng điểm vu văn thật lớn nối dính lại, vu văn dùng máu của đại vu và đế vương khắc lên tường thành cổ xưa!

https://thuviensach.vn

Trong ánh vàng, âm thanh du dương xa xôi vang lên trong đầu mọi người, cầm cố và trói buột khắc trong sâu thẳm tâm hồn của man tộc, tựa hồ sau khi yên tĩnh mấy trăm năm lại muốn phá khỏi lồng giam.

Thần phục, quỳ trước đại vu, để rửa sạch tội nghiệt trong huyết thống.

Kony che trán, đồ đằng đau đớn như lửa đốt, cơ thịt trên mặt đều run rẩy. Những tộc trưởng man tộc khác cũng đau đớn la hét, một vài chiến sĩ man tộc thậm chí quỳ một gối xuống.

Chịu ảnh hưởng nặng nhất lại là những tế tự đang ở xa nhất, bọn họ đã run rẩy ngã bẹp xuống đất, miệng không ngừng gọi: “Đại vu, đại vu!”

Thủ quân trên thành kinh ngạc nhìn tất cả, nhìn những man tộc đột nhiên lại bị một sức mạnh nào đó trói buộc, nhìn những cự thú nóng nảy không thôi, gần như không chịu khống chế, rốt cuộc đã có chuyện gì?

Là vì ánh vàng trên tường thành.

Thành Burang lịch sử lâu đời, từ thời đại đế quốc đã tồn tại, huyết mạch trực hệ của đế vương có rất nhiều bí mật, bí mật khiến người ta bái phục và sợ hãi.

“Huyết mạch đế vương, người thần dụ…”

Vẻ mặt Talkin tướng quân vẫn ngưng trọng, giơ tay ngăn cản kỵ sĩ muốn nhắm cung vào Kony.

“Tướng quân?”

Kỵ sĩ không hiểu, Talkin tướng quân chỉ lắc đầu, tình huống hiện tại không có bất cứ ai có thể giải thích, kim quang bao lấy man tộc dưới thành, không biết sẽ duy trì bao lâu, hắn không muốn giữa đường sinh ra bất cứ biến số nào.

https://thuviensach.vn

Musha cũng đã lên thành, tay cầm trường đao, man tộc là chiến sĩ trời sinh, nam nhân đại mạc cũng chưa bao giờ thiếu dũng khí đối chiến với kẻ địch.

“Tướng quân, chuyện gì vậy?”

“Không rõ.” Talkin nhìn xuống thành, kim quang trên tường thành không những không có dấu hiệu yếu đi, ngược lại càng lúc càng mạnh, hồ nước trong ốc đảo ngoài thành tựa hồ đều phát sáng, “Đưa tin tức cho thành chủ rồi hả?”

“Ừ.” Musha bước tới hai bước, một tay chống lên tường thành, “Nhưng mà, hiện tại thành chủ chắc đã tới thành Ariel rồi.”

Hàm ý là, đội quân của Mudy không thể nào lập tức trở về, đối kháng với những man tộc này chỉ có thể dựa vào sức mạnh hiện có trong thành. Musha siết chặt nắm tay, cho dù man tộc nhân lúc thành Burang trống rỗng tiến công, thần thắng lợi cũng chưa chắc sẽ đứng về phía bọn họ!

Trong ánh vàng, địa hành thú bắt đầu phát cuồng, như phát điên tấn công những chiến sĩ man tộc điều khiển chúng. Ma mút không ngừng hất vòi, quạt lỗ tai, căn bản không bận tâm mệnh lệnh của Kony tự mình lùi lại, cho tới khi lùi ra khỏi mép kim quang, cảm xúc mới hơi dịu lại.

Trên thành không còn mũi tên bay ra, nhưng tiếng kêu thảm thiết dưới thành thì không dừng lại.

Một con địa hành thú cắn hai chân chiến sĩ man tộc, con khác chạy tới tranh, cắn vai man tộc, rốt cuộc xé nát hắn ra.

Máu tươi tung tóe, trong không trung có chim ăn thịt thối luẩn quẩn, giết chóc thì không có chút dấu hiệu dừng lại.

https://thuviensach.vn

Đã quen nhìn sống chết, quen giết chóc trong đồng hoang phía tây, nhưng cảnh tượng trước mắt vẫn vô cùng khiếp người.

“Tộc trưởng!” Tế tự Canyon lớn tiếng gào lên trên đồi cát, “Lùi về! Rời khỏi đây!”

Còn chưa nói xong, máu tươi đã phọt khỏi miệng, những tế tự khác thì thân thể gục càng thấp, để mặc tế tự Canyon ngã xuống, không ai đỡ lấy.

Không cam lòng, phẫn nộ… đủ cảm xúc giao vào nhau, trong ngực Kony như có một con mãnh thú đang gào thét.

“Tộc trưởng!”

Tế tự Canyon giãy dụa đứng lên, những man tộc khác đã mất đi chiến ý, Kony siết chặt trường mâu, không thể không hạ lệnh tạm thời lùi khỏi chiến trường.

Musha và Talkin trên thành vẫn căng chặt thần kinh, vì bọn họ biết, man tộc sẽ không chịu để yên, chiến tranh chỉ vừa mới bắt đầu.

Bị man tộc tấn công không chỉ có thành Burang, còn có thành Battier.

Từng có kinh nghiệm bị man tộc tấn công, người Battier biểu hiện khả quan hơn một chút, cho dù Sekurus không ở trong thành, trên tường thành cũng không có vu văn như thành Burang, nhưng man tộc bên ngoài thành Battier cũng không chiếm được lợi thế gì.

Ngoài thành để lại hơn trăm thi thể, lúc mặt trời lặn, chiến sĩ man tộc không thể không lùi về.

Kony không ở đây, thủ lĩnh man tộc phụng mệnh tiến công thành Battier đau ruột cào phế vì các chiến sĩ đã tổn thất, ngày mai nếu không thể công phá thành Battier, thì đi hay là ở còn phải suy nghĩ lại.

https://thuviensach.vn

Có tiền lệ Sói Trắng và Honsu diệt tộc trước kia, một khi phản bội hiệp ước với Kony, cho dù có bảo tồn lực lượng trở về đồng hoang phía tây, chờ đợi họ cũng không phải là kết cục tốt đẹp gì.

Các tộc trưởng đều do dự, chìm vào tiến thoái lưỡng nan.

Ngoài thành Ariel, đội quân đông nghìn nghịt giống như lợi đao bổ ngang đại mạc, kiếm phong trực chỉ thành Ariel.

Mudy nhảy xuống lưng thằn lằn đen, trên cánh tay là diều hâu lông vũ đen mắt nâu, diều hâu mang tới tin tức man tộc xâm phạm biên cảnh.

“Cuối cùng nhịn hết nổi rồi?”

Mudy giao diều hâu cho đội trưởng kỵ sĩ, phái người mời Sekurus và các thành chủ khác tới, vài người ngồi vây quanh đống lửa, truyền đọc mảnh da dê lấy từ chân diều hâu.

Hà Ninh ngồi cách không xa, dựa lên người thằn lằn xanh, dùng móng tay rạch thịt sống, đút từng miếng cho diều hâu đang bay phành phạch trước mặt mình, bên cạnh là đội trưởng kỵ sĩ vẻ mặt rất bất đắc dĩ.

Hết cách, cho dù miếng thịt trong tay hắn càng hợp khẩu vị hơn, nhưng diều hâu vẫn bay tới bên người Hà Ninh, duỗi cổ há miệng, giống như chim non đòi đồ ăn.

Đối với con này, thằn lằn xanh hào phóng giả vờ không thấy, nhưng chị em long ưng thì không tốt bụng như thế, bất thình lình lao tới mổ con kia một cái, nhưng diều hâu lại càng mổ càng dũng, dũng cảm tới mức Hà Ninh phải thầm so sánh, diều hâu và vẹt xanh, con nào mới là kẻ ngốc to gan chân chính?

“Man tộc động thủ rồi?”

https://thuviensach.vn

Hà Ninh đút diều hâu no rồi, lau lau tay, thực tế y rất muốn liếm, mùi máu thường xuyên khiến y mê mẩn, đặc biệt là khi cách thành Ariel càng lúc càng gần, cảm xúc nóng nảy như sắp mất khống chế, không muốn phát điên, thì chỉ có thể dựa vào ý chí chống đỡ.

Xem ra, không đích thân giết chết vu nữ đó, chuyện này căn bản không cách nào kết thúc.

“Phải.”

Kỵ sĩ cung kính trả lời vấn đề của Hà Ninh, thấy Hà Ninh không có ý định hỏi tiếp, liền mang diều hâu đi. Diều hâu là ngốc lớn gan, nhưng hắn không phải, không thấy lông vũ trên cổ hai con long ưng đó đều dựng lên hết rồi sao? Bị long ưng mổ một cái, mạng sống kỵ sĩ của hắn sẽ kết thúc luôn.

“Cuối cùng…”

Hà Ninh thở dài một tiếng, sớm dự liệu được man tộc sẽ nhân cháy nhà hôi của, không nghĩ lại thật sự chọn lúc này. Nghĩ tới Kony và tế tự già của Canyon, trong mắt không khỏi có thêm chút phức tạp.

Cái này giống như một lần luân hồi, tất cả những gì bị chôn vùi dưới cát vàng bốn trăm năm nay, đang bị một cánh tay vô hình lật lại, khởi động, tái diễn.

Cười khổ một tiếng, nên nói là tàn khốc hay quan hệ nhân quả?

Hà Ninh không rõ, dùng đầu húc thằn lằn xanh một cái, thằn lằn xanh không hiểu quay đầu lại, miệng còn ngậm một cái chân dê.

“Anh bạn, lượng thức ăn của mày sao cứ thấy tăng lên vậy?”

“…”

https://thuviensach.vn

“Bỏ đi, ăn thì ăn đi, dù sao tao nuôi nổi.”

Hà Ninh phất tay, biểu hiện vô cùng hào phóng, thằn lằn xanh cảm thấy mình rất oan uổng, cái tên luôn luôn đánh nó rõ ràng còn ăn nhiều hơn!

Tới tối, thành chủ Mariga và thành chủ Amala trước sau kéo tới, nhìn thấy bộ dáng họ, thời gian này chắc không tốt đẹp gì. Tuy cửa thành đóng chặt, trong thành không xuất hiện ‘bệnh nhân’ mới, nhưng y giả trong thành đã thử rất nhiều loại thảo dược nhưng vẫn không có hiệu quả, người trúng độc trước đó chỉ có con đường chết.

“Đừng uống nước trong ốc đảo gần đây.”

Chủ thành Amala sắc mặt âm trầm, nhìn về hướng thành Ariel, trong mắt tràn đầy phẫn hận. Chủ thành Mariga cũng giống vậy, thủ đoạn của vu nữ không cao minh, kết hợp với đủ tình huống trước và sau khi đóng cửa thành, phân tích tỉ mỉ, không khó đoán ra rốt cuộc ‘dịch bệnh’ bùng phát từ đâu.

Hà Ninh ngồi bên cạnh Mudy, nghe chủ thành Amala và chủ thành Mariga nói, không khỏi nhíu mày, kéo tay áo Mudy, kề vào tai hắn thấp giọng nói vài câu, Mudy lắc đầu, Hà Ninh kiên trì.

“Thử xem sao, cũng không thể bỏ mặc không lo.”

“Ta không đồng ý.” Con mắt lam của Mudy khóa chặt Hà Ninh, một tay giữ vai Hà Ninh, giọng nói trầm thấp mà đè nén, “ Bốn trăm năm trước… cũng là như vậy!”

“Không giống.” Hà Ninh lắc đầu, “Tôi sẽ không miễn cưỡng bản thân, chỉ là thử thôi, hơn nữa phương pháp có thể giải độc không chỉ tôi mới có.”

Trong lúc nói, Hà Ninh cong môi lên, trong nụ cười mang theo ý vị nói không rõ.

https://thuviensach.vn

Từ bi? Hình như không phải.

Ác độc? Cũng chưa tới.

Tóm lại, nợ máu phải trả bằng máu, đại vu bốn trăm năm trước chết trong âm mưu, người của cả tòa Vu thành đều bồi táng, kẻ đầu sỏ cũng nên nếm thử một chút cảm giác bị lấy máu khoét tim sống là tư vị gì.

Hành động của Hà Ninh và Mudy dẫn lên sự chú ý của những người khác, đối diện với đôi mắt màu đen đó, Mudy vẫn bại trận.

“Tôi nghĩ, tôi có biện pháp giúp đỡ.”

Hà Ninh không nhắc tới cứu người, chỉ nói giúp đỡ, rồi đứng dậy đi mất trong ánh mắt nghi hoặc của các thành chủ, một lúc sau, lấy về hai cái bình lớn bằng ngón cái.

“Thử xem, đổ vào nước cho người bệnh uống, chắc sẽ có hiệu quả.”

Phần lớn trong bình chỉ là nước, chỉ có hai giọt máu của Hà Ninh, hiện ra màu hồng nhàn nhạt, Miya còn ném vào đó hai nhúm bột phấn hương thảo, người bình thường sẽ không nếm ra được vị máu tanh.

Chủ thành Amala và chủ thành Mariga liên tục cảm tạ, lập tức về thành, trừ cứu chữa người trúng độc, còn phải dùng tốc độ nhanh nhất để tập hợp quân đội, bấm bụng nén giận thời gian dài, bọn họ chịu đủ rồi!

Thành Ariel, thần điện Ortiramhs, nên trả giá rồi!

Vào đêm, Hà Ninh ngồi trong lều, cười ha ha nhìn Mudy, hai ngón tay so nhau, “Chỉ có hai giọt máu, thật đó!”

Mudy không nói gì.

https://thuviensach.vn

“Tôi biết anh lo lắng cho tôi, nhưng chuyện nên làm thì vẫn phải làm, không thể thấy chết không cứu đúng không?”

Mudy vẫn không nói gì.

Hà Ninh bế tắc, muốn gãi đầu, tay đưa được một nửa lại buông xuống, “Nói thật, chút máu tôi cho bọn họ căn bản không có cách nào cứu mạng, chỉ có thể kéo dài tốc độ phát độc thôi.”

Nói cách khác, muốn cứu mạng tất cả mọi người, thì phải đánh hạ thành Ariel, bắt người hạ độc.

Đương nhiên, nếu như nghĩ không thông cũng có thể dùng đao nhắm vào Hà Ninh, nhưng có Mudy ở đây, chỉ kẻ muốn chết lắm mới làm như thế.

Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, hồng phải hái lúc đã mềm.

Hơn nữa, người họ Hà nào đó chép miệng, mỗi lần bị Mudy cắn một cái, máu ‘tổn thất’, tính ra gấp trăm gấp ngàn lần kìa.

Nhưng mà, lời này y không dám nói.

Hà Ninh nói chuyện tới khô miệng rồi, Mudy cuối cùng cũng không còn cứng mặt người, thở dài một tiếng, duỗi tay kéo Hà Ninh vào lòng, “Lần sau không được thế nữa, nếu không…”

Cứu bao nhiêu, hắn giết bấy nhiêu! Lòng tham luôn không có biên giới, bất cứ người hoặc chuyện nào tạo nên nguy hiểm cho Hà Ninh, hắn cũng sẽ không bỏ qua.

Máu lạnh sao?

Từ bốn trăm năm trước, hắn chính là đế vương tàn ngược nhất của Aram.

https://thuviensach.vn

Trong thành Ariel, thành chủ đại nhân đã mấy ngày không lộ mặt, các đại thần và tướng quân đều không tìm thấy hắn.

“Kẻ địch đã bao vây chúng ta, thành chủ đại nhân rốt cuộc đang làm gì?!”

Âm thanh bất mãn vang khắp thành, tướng quân tính tình nóng nảy thì lao vào phủ thành chủ, rồi cũng không thấy đi ra nữa.

Các thương nhân bị bức ép ở lại trong thành trở nên thấp thỏm bất an, Wamu trốn giữa đám người, không biểu hiện ra bất cứ dị thường nào, nỗi sốt ruột không ngừng gia tăng, cậu luôn cảm thấy tối nay sẽ xảy ra chuyện lớn.

Nhân viên thần điện thân mặc trường bào màu vàng nâu xuất hiện trong thành, mỗi người đều ôm một túi nước, “Đây là nước thần đại vu ban cho tín đồ.”

Rất nhiều người không muốn uống, nhưng lại bị ép giữ chặt vai, cưỡng ép rót vào. Vài thương nhân che cổ, ho sù sụ, qua rất lâu, không có bất cứ chuyện gì xảy ra, ngược lại sắc mặt đỏ hồng, người thì lên tinh thần rất nhiều.

Nhân viên thần điện từ đầu tới cuối vẫn cười, cười đặc biệt dịu dàng, “Xem đi, tại sao không tiếp nhận sự ban phúc của đại vu?”

Các thương nhân bắt đầu do dự, cảm giác của Wamu thì càng thêm tệ hại, cậu nhìn người phụ nữ đang nói đó, luôn cảm thấy có chỗ nào không bình thường, rất không bình thường.

Cuối cùng, ánh mắt của cậu đặt lên cánh tay được tay áo dài nửa che, con ngươi đột nhiên co rút.

https://thuviensach.vn

Nữ nhân rất trẻ tuổi, cũng rất xinh đẹp, nhưng đôi tay đó, thì lại giống như bà lão.

https://thuviensach.vn

NAM VU

Lai Tự Viễn Phương

dtv-ebook.com

Chương 61: Trận Chiến Cuối Cùng 3

Nước trong vắt chảy vào lòng bàn tay, mát lạnh.

Wamu cúi đầu, nước phản chiếu lại gương mặt trẻ tuổi.

Vu nữ của thần điện nâng túi nước, cười dịu dàng, “Uống đi, đây là ân thưởng của đại vu.”

Wamu chậm rãi cúi đầu, hai tay khẽ nâng, môi chạm tới lòng bàn tay, hầu kết chuyển động lên xuống, giống như đang nuốt.

Vu nữ đi tới người tiếp theo, không hề phát hiện, ‘nước thần’ trong tay Wamu một phần chảy xuống đất, phần còn lại thì thấm vào tay áo cậu.

Nơi giọt nước rớt xuống bốc lên một làn khói xanh, nhanh chóng tan biến, trừ Wamu run rẩy và các kỵ sĩ bảo vệ xung quanh cậu, không ai phát hiện. Wamu cắn chặt môi, siết chặt nắm tay, trơ mắt nhìn các thương nhân uống ‘nước thần’ đó, không thể làm gì.

Vu nữ đi tới trước mặt một thương nhân đã có tuổi, giơ túi nước lên, dị biến đột ngột phát sinh, thương nhân bất ngờ rút dao găm giấu trên người, kê vào cổ vu nữ, túi nước rớt xuống đất, dòng nước trong vắt chảy ra, khói mù bốc lên không thể che giấu được nữa.

Trong tiếng kêu thét, các kỵ sĩ thành Ariel nhao nhao rút trường đao, nhưng khi nhìn thấy rõ gương mặt người kia thì lại chần chờ. Hắn là đại thần của thành Ariel, cũng là tâm phúc của chủ thành Ariel.

https://thuviensach.vn

Vu nữ vẻ mặt bình tĩnh, đôi mắt màu đen lại phủ lên một tầng âm u, như rắn độc nhìn chằm chằm lão nhân đang giơ dao lên.

“Thành chủ đại nhân đang ở đâu?!” Lão đại thần đứng lên, lưng hơi gù, nhưng vẫn vô cùng khí thế, Pedro tướng quân đang ở đâu?! Nói!”

Sau tiếng quát này, các kỵ sĩ vốn đã mang lòng nghi ngờ lập tức biến sắc.

Thành chủ đang ở đâu?

Tướng quân đã vào phủ thành chủ đang ở đâu?

Các vu nữ bị triệu tập, thị nữ mất tích kỳ lạ, tất cả hình thành một tình trạng quái dị, không vạch trần còn tốt, một khi lớp màn phía trên bị vén ra, thì những gì hiện ra trước mắt đủ khiến tất cả mọi người lo sợ bất an.

Vu nữ cười, “Thành chủ đại nhân không phải đang ở phủ thành chủ sao?”

“Ngươi đang nói dối!”

Lão đại thần cũng từng tín ngưỡng thần điện Ortiramhs, sự thành kính của hắn không ít hơn thành chủ Ariel bao nhiêu. Nhưng khi thành Ariel chủ trương giữ thương nhân phương bắc, công khai đối địch với cả đại lục phía đông, rồi đại vu thần điện được đón vào thành, hành vi càng lúc càng không thể lý giải, lão đại thần và các gia tộc đời đời hầu hạ chủ thành Ariel cũng bắt đầu lo lắng, sốt ruột không thôi. Thành chủ đại nhân vừa ngang bướng cố chấp, không nghe khuyên giải, đủ loại hành vi của đại vu không giống như sứ giả thần linh, ngược lại giống như ma quỷ tới từ địa ngục!

Thành chủ nhận lệnh đại vu hạ độc trong ốc đảo, dùng thủ đoạn bỉ ổi uy hiếp thành Mariga và thành Amala, càng khiến sự việc tồi tệ hơn nữa.

https://thuviensach.vn

Dù có làm ẩn mật thế nào, cuối cùng cũng sẽ lộ ra sơ hở. Chủ thành Mariga và chủ thành Amala không phải đồ ngốc, quân đội do thành chủ Burang đứng đầu đã ở ngoài thành, lúc này, thành chủ lại lâu không lộ mặt, tướng quân mạo hiểm xông vào phủ thành chủ cùng các thị vệ đi theo toàn bộ không thấy bóng dáng, lão đại thần không thể không suy nghĩ bước tệ nhất, cũng nhất định phải thận trọng suy nghĩ cho tương lai của thành Ariel.

Bất luận thế nào, nhất định phải bảo vệ thành Ariel, đây là căn bản để người Ariel đời đời an gia lập nghiệp!

Thời gian bốn trăm năm rất dài cũng rất ngắn, dài đủ để chôn giấu rất nhiều việc, cũng ngắn tới mức để người ta có thể tìm được càng nhiều đầu mối sơ hở trong lịch sử phủ bụi.

Đế quốc Aram diệt vong, Vu thành biến mất sâu trong đại mạc, thần điện Ortiramhs xây dựng trên vương thành, tất cả, chỉ cần nắm lấy đầu mối nhìn nhỏ nhoi nhất, thì có thể đi ngược quỹ đạo khai quật ra sự thật khiến lòng người kinh sợ.

Gia tộc của lão đại thần lịch sử lâu đời, trong mật thất tại phủ đệ còn tồn không ít cuộn da dê, cho dù không có ghi chép tỉ mỉ, cũng đủ khiến hắn nảy sinh nghi ngờ với cách hành sự bất thường của đại vu thần điện.

Nếu mấy tháng trước có người nói với hắn, hắn sẽ dùng dao găm uy hiếp người của thần điện, lão đại thần tuyệt đối sẽ khì mũi khinh thường, quả thật là chuyện vớ vẩn!

Nhưng hiện tại, hắn lại nhắm mũi dao vào cổ vu nữ, không có một chút do dự nào. Không thể tiếp tục như thế, nếu không thành Ariel sẽ diệt vong, người Ariel sẽ trở thành vong hồn trong đại mạc!

Nhất định phải tìm được thành chủ đại nhân, bất luận là bị giam cầm, hay là… một cỗ thi thể.

https://thuviensach.vn

Chất vấn của lão đại thần là một tín hiệu, trong đám người lại có mười mấy người lục tục đứng lên, có văn quan cũng có võ quan, toàn bộ là giả trang thương nhân. Bọn họ quen thuộc phòng thủ trong thành, quen thuộc mỗi chỗ của thành Ariel, thương nhân chỉ có thể bó tay chờ chết, nhưng bọn họ không giống vậy. Lúc này trà trộn vào trong số thương nhân, vốn muốn tìm cơ hội tạo ra hỗn loạn rồi nhân lúc đó chạy ra khỏi thành, đáng tiếc kế hoạch bị người của thần điện tới phá rối, lão đại thần lại hành động như chớp, uy hiếp vu nữ.

Biến số đã phát sinh, tạo hoãn loạn rời thành là không thể nữa, chỉ có thể mạo hiểm lần cuối.

Bắt tất cả người của thần điện, tìm được thành chủ, rồi lại nghĩ biện pháp đàm phán với quân đội ngoài thành.

Thực lực của thành Ariel không yếu, trong mười hai thành mạnh nhất phía đông, đối đầu với thành Burang cũng không phải không có lực chống lại, nhưng hiện tại bọn họ đối diện không phải là quân đội của một thành, mà là liên quân sáu thành, lại thêm thành Mariga và thành Amala tích oán với thành Ariel đã sâu, không cúi đầu, chỉ có thể giống như thành Holcim bị công chiếm.

Hiệp ước với man tộc chỉ là một tờ giấy rỗng, không chỉ bị Kony xem như trò đùa, người Ariel cũng không xem trọng nó tới đâu. Mục đích ban đầu của chủ thành Ariel, chỉ là muốn lợi dụng man tộc tạo chút phiền phúc ở biên giới, kéo dài tốc độ của Mudy, không ngờ, đợi đến khi man tộc hành động, Holcim đã bị phá.

Liên quân bao vây thành Ariel, tiếp theo, bất luận man tộc làm gì, đều không có trợ giúp gì cho thành Ariel. Nếu Kony thật sự đánh bại thủ quân của thành Burang và thành Battier, vào được đại mạc phía đông, phiền phức tạo ra cho thành Ariel không nhỏ hơn Mudy chút nào.

https://thuviensach.vn

Lão đại thần biết rõ điểm này, ngặc nỗi thành chủ đại nhân không nghe khuyên giải, sau đó thì không còn bóng dáng, chỉ có thể thương nghị cùng các đại thần khác, đưa ra quyết định rời thành.

Phá hoại cả kế hoạch, lão đại thần không hối hận, Wamu phát hiện vu nữ này không bình thường, hắn cũng vậy, thậm chí hắn nghĩ được nhiều hơn cả Wamu.

Các đại thần giả trang thương nhân rút trường đao khỏi vỏ, không cần mệnh lệnh, đã lao lên bắt người thần điện đang sững sờ vì biến cố. Các kỵ sĩ thành Ariel chỉ chống lại một chút mang tính tượng trưng rồi bị các đại thần đẩy lùi, để mặc người của thần điện rơi vào tay họ.

Bọn họ tôn thờ thần điện, tôn thờ đại vu, nhưng đầu tiên bọn họ là người Ariel. Bọn họ cũng muốn biết tin tức của thành chủ, đồng thời cũng cảm thấy bất an với biến hóa trong thành.

“Đến phủ thành chủ!”

Lão đại thần lập tức hạ quyết định, các thương nhân suy nghĩ nửa ngày, quyết định đi theo những ‘kẻ phản loạn’ này.

Đại vu triển thị thần tích không phải giả, nhưng quân đội ngoài thành cũng không phải đồ trang trí. Các thương nhân không muốn chết, càng không muốn chôn cùng thành Ariel.

Wamu và các kỵ sĩ Burang đi ở cuối đội ngũ, dự cảm nguy hiểm trong lòng rất cường liệt, luôn cảm thấy chuyện sẽ không đơn giản như thế, biến cố đáng sợ đang ở trước mắt.

Thành Ariel giống như một xoáy nước màu đen cực lớn, sâu không thấy đáy, người bị cuốn vào nó bất cứ lúc nào cũng có thể phát cuồng. Nhất định phải đi, cho dù không thể đi khỏi đây, cũng phải đưa tin tức cho quân đội

https://thuviensach.vn

ngoài thành, trong thành đã chìm vào hỗn loạn, đây là thời cơ tấn công tốt nhất.

Lão đại thần uy hiếp vu nữ đi đầu đội ngũ, người tụ tập vào đội ngũ càng lúc càng nhiều, không chỉ là các thương nhân chịu đủ rồi, ngay cả người Ariel cũng bị chiến tranh sắp tới bức điên.

Thần kinh căng chặt đến điểm biên giới, một là chiến đấu không quan tâm tính mạng, tất cả mọi người cùng chết, hai là ném vũ khí, dùng ‘đầu sỏ tội phạm’ đã khơi lên tất cả đổi lấy cơ hội sống sót cho mình.

Các đại thần sở dĩ kiên trì muốn tìm thành chủ Ariel như thế, không phải chỉ vì ‘trung thành’. Đàm phán luôn cần bỏ tiền, yêu cầu đối phương lui binh cần phải trả giá.

Trong bóng đêm, thành Ariel chi chít ánh đuốc, Wamu và các kỵ sĩ tìm được cơ hội, thả diều hâu giấu trong lồng ra, lông vũ màu nâu đen dung làm một với sắc đêm, tiếng rúc cũng bị tiếng bước chân và tiếng nói chuyện hỗn tạp của mọi người che phủ. Wamu kéo khăn đầu lên, nghe theo kỵ sĩ nhắc nhở cắm chặt đoản đao dưới tay áo, bước chân càng chậm.

Phủ thành chủ gần ngay trước mắt, tim Wamu càng đập càng nhanh, sau lưng phát lạnh, lòng bàn tay đổ mồ hôi, nhờ ánh lửa, cậu nhìn thấy người đứng trên bậc thềm, chủ thành Ariel!

Đại thần uy hiếp vu nữ cũng ngây người, không đợi mọi người phản ứng lại, thành chủ nâng tay phải lên, các kỵ sĩ cầm đuốc và trường đao lao tới chỗ họ.

Trong tiếng kêu thảm thiết, trước phủ thành chủ máu chảy thành sông.

Các thương nhân đã uống ‘nước thần’ toàn bộ ngã xuống, khẩn cầu tha thứ, vu nữ bị đại thần uy hiếp đột nhiên quay đầu, gương mặt trẻ tuổi nhanh chóng phủ kín nếp nhăn, trong tiếng thét kinh hoàng của lão đại thần cắn

https://thuviensach.vn

vào cổ hắn, cánh tay khô như que củi, sức mạnh lớn tới kinh người, tiếng xương cốt gãy thanh thúy khó thể nghe thấy trong tiếng thét thảm.

Lão đại thần ngã xuống, vu nữ kéo khăn đầu che gương mặt dính máu, đi tới bên cạnh thành chủ Ariel, “Ngươi làm tốt lắm.”

Thành chủ Ariel không trả lời, giống như một con rối được điều khiển, cứng ngắc gật đầu, thoáng chốc cúi đầu lộ ra phần da trên cổ, khô như que củi, một màu xanh xám.

Giết chóc tạo nên hỗn loạn đáng sợ, vu nữ trước phủ thành chủ, hoặc nên nói ả là đại vu Ortiramhs, giang rộng hai tay, cao giọng ngâm vu văn, các thương nhân quỳ dưới đất che cổ, giống như đang gánh chịu đau khổ cực lớn, con mắt lồi ra, miệng há to cực hạn, máu đen từ miệng phọt ra, da thịt nhanh chóng héo úa như khúc cây già, ngọn lửa sinh mạng đột nhiên tắt ngúm. Đại vu trước phủ thành chủ lại thoáng chốc trở nên trẻ tuổi, khăn đầu che đi nụ cười tham lam lạnh lẽo trên miệng.

Dự cảm của Wamu ứng nghiệm rồi, cảnh tượng trước mắt như địa ngục.

“Chạy mau!”

“Cứu mạng!”

Trong đám người vang lên tiếng thét, trở nên càng thêm hỗn loạn, kỵ sĩ thành Ariel đuổi theo sau lưng họ ánh mắt trống rỗng, mặt một màu xanh xám, không khác gì thành chủ Ariel.

Ariel sắp trở thành một tòa thành tử vong.

Vu nữ xoay người đi vào phủ thành chủ, bỏ lại toàn bộ tiếng kêu thét và cầu xin sau lưng, bước từng bước lên bậc thềm, đi tới nơi cao nhất của phủ thành chủ.

https://thuviensach.vn

Ả đã điên rồi, từ bốn trăm năm trước đã điên rồi.

Nếu không đạt được sức mạnh của đại vu, thì phải hủy diệt!

Chỉ cần linh hồn bất diệt, ả có thể chờ đợi lần luân hồi tiếp theo trong giấc ngủ. Linh hồn của cả tòa thành này chính là tế phẩm, cũng như Vu thành bốn trăm năm trước.

Tiếng còi hiệu vang lên ngoài thành, các kỵ sĩ vũ trang toàn bộ cầm trường đao lên, cưỡi trên lưng lạc đà, dùng vỏ đao gõ lên khiên tròn, tạo tiếng vang khắp trời.

Ma mút và địa hành thú bước đi ầm ầm, thằn lằn đen gào thét, thằn lằn xanh và long ưng bay trên không, ánh lửa thắp lên như một con rồng.

“Tiến công!”

Ngọn lửa trong thành Ariel chính là chỉ dẫn, tin tức diều hâu đưa tới khiến Mudy và đám người Sekurus hạ quyết tâm, không cần đợi tới ngày mai, tối nay phải tiến vào thành Ariel!

Khi hai vị thành chủ nhận được tin chậm một bước đuổi tới, ma mút đã húc đổ tường thành, thằn lằn xanh bay trên không, há to miệng, phả ra khí tức như lửa, trên đầu thành, tất cả đang cháy bùng.

Ầm!

Đá vụn và cát bụi tung tóe, thành Ariel hỗn loạn lảo đảo trong biển lửa.

Nhưng các thương nhân và người Ariel trốn tránh sự truy sát của kỵ sĩ lại tìm được cơ hội chạy trốn trong biển lửa, lao nhao chạy về cửa thành gần nhất, không bận tâm tất cả chỉ muốn rời khỏi thành phố như địa ngục này.

Ầm!

https://thuviensach.vn

Sự tấn công của ma mút và địa hành thú càng thêm kịch liệt, Hà Ninh ngồi trên lưng thằn lằn xanh, quanh người bao bọc ánh vàng, đặc biệt bắt mắt, một tấm bia sờ sờ, nhưng lại không có bất cứ kỵ sĩ Ariel nào tấn công y, có thằn lằn xanh và chị em long ưng ở đây, kẻ dám kéo cung với y, trước khi mũi tên bắn ra đã máu nhuộm cát vàng, hơn nữa chết không toàn thây.

Wamu bị đám người cuốn theo chạy ra cửa thành, khi thành bị phá, lờ mờ nhìn thấy chùm sáng vàng đó đang bay về hướng phủ thành chủ.

Long ưng đuổi không kịp tốc độ của thằn lằn xanh, Sekurus bị bỏ lại phía sau, Mudy xông vào trong thành, tay cầm trường đao màu vàng, trong tiếng gào của thằn lằn đen, dùng máu tươi và sinh mạng mở đường.

Con ngươi màu lam biến thành vàng ròng, vảy vàng hiện lên giữa trán, lệ khí bao quanh thân đao, giống như muốn chém nát tòa thành này.

Điên rồi, tất cả đều điên rồi.

Người Ariel không biết làm sao, thậm chí phân không rõ rốt cuộc ai mới là kẻ địch. Chỉ có thể chạy tứ tán như ruồi mất đầu, trốn khỏi thành, chỉ có trốn ra mới có đường sống.

Trên phủ thành chủ đột nhiên tỏa ra một vùng sáng trắng chói mắt, con ngươi Hà Ninh híp lại, cười lạnh một tiếng, “Aya, qua đó!”

Thằn lằn xanh gầm lên một tiếng, miệng phun ra lửa nóng, vảy màu xanh đen thoáng chốc biến thành đỏ rực.

Trên không trung, thằn lằn đỏ và thằn lằn xanh cực lớn hóa thành cùng một bóng dáng, Ani bốn trăm năm trước dường như đã tái sinh.

Đại vu tóc đen bào đen giơ cao quyền trượng màu bạc, trên khăn đầu màu đen hiện lên vu văn vàng, tóc đen phất phới, móng tay mọc dài sắc bén như thiết, bốn trăm năm, bốn trăm năm rồi!

https://thuviensach.vn

Trên sân thượng của phủ thành chủ, một vu nữ mặc bạch bào cùng Hà Ninh trên không nhìn nhau từ xa, gương mặt trẻ tuổi xinh đẹp mang theo nụ cười, như hoa hạ rực rỡ, hoa xuân nở rộ.

Ả đang nói, đã lâu không gặp rồi, đại vu.

“Kẻ phản bội.”

Quyền trượng màu bạc chỉ vào vu nữ bên dưới, đôi mắt màu đen lan tràn máu tanh và tàn nhẫn.

Vu thành bốn trăm năm trước, vương thành hủy diệt trong biển lửa, đại vu chết đi, đế vương chảy máu.

Tất cả nhân quả, tất cả luân hồi, đều cắt đứt vào giờ này hôm nay!

“Đại vu.” Nụ cười của vu nữ không chút thay đổi, gương mặt nhiễm lên một rặng đỏ, “Đại vu cao quý, ta vẫn luôn đợi ngài, đợi ngài, đợi bốn trăm năm rồi.”

Âm thanh như ẩn như hiện, nhưng nơi âm cuối lại hơi khàn, cũng như gương mặt đột nhiên già đi, mái tóc bạc xám.

Trong tiếng huýt chói tai, vô số thây khô leo lên sân thượng, có thành chủ Ariel, còn có đại thần chết trong tay vu nữ, thị nữ, thương nhân.

Vu nữ đang cười, trong tiếng cười, từng thây khô bùng nổ, máu bẩn đen thui hội tụ lại dưới chân ả, sôi sục theo vu văn được ngâm, hóa thành trường mâu, đột nhiên phóng về phía Hà Ninh.

Đi chết đi!

Vu nữ điên cuồng cười, lại lần nữa giết chết đại vu, đạt được sức mạnh của đại vu, cho dù có phải ngủ say, cũng phải kéo y theo!

https://thuviensach.vn

Đại vu đế quốc sớm nên chết đi, đại lục Aram chỉ có thể có thần điện Ortiramhs!

Máu đen mang theo khí tanh dơ bẩn, trường mâu như độc trùng từ dưới đất chui lên, khí tức nóng bức như lửa do thằn lằn xanh phun ra, cũng chỉ có thể ngăn cản một khắc, Hà Ninh cắn chặt môi, giơ cao quyền trượng màu bạc, niệm vu văn, lồng ngực rung động, y biết, đây là sức mạnh của y, trái tim bị khoét mất, cùng sức mạnh trong huyết dịch đã bị lấy mất đó.

Trường mâu màu đen lại bay tới, nhưng bị từng tia sáng vàng chói đột ngột ngăn cản, Hà Ninh cúi đầu nhìn, thấy Mudy Burang trên lưng thằn lằn đen.

Thành chủ tóc vàng, người thống trị đế quốc bốn trăm năm trước, đế vương nhân từ và bạo ngược.

Vu nữ thu lại nụ cười điên cuồng, gương mặt già nua uốn éo, càng nhiều thây khô leo lên sân, Hà Ninh nhìn mà nhíu mày, vu tội y là ma quỷ, vị trước mắt này không phải càng xứng với nó hơn sao?

https://thuviensach.vn

NAM VU

Lai Tự Viễn Phương

dtv-ebook.com

Chương 62: Diệt Vong

Trong không trung, ánh vàng và mũi nhọn đen không ngừng va chạm, âm thanh chiến đấu vang không dứt. Bạch quang bao trùm trên phủ thành chủ bị đao phong sắc bén rạch mở, tiếp theo quấn lên tầng tầng sương đen, như có oán linh đang gào thét uốn éo bên trong.

Vu nữ già cỗi như thây khô đứng giữa nước đen tanh thối, gương mặt dữ tợn, ngón tay khô như que củi giao nhau, miệng không ngừng niệm vu văn, âm thành khàn khàn như đá vụn ma sát, khiến người ta rét lạnh, da đầu tê cứng.

Mudy nhảy lên, trường dao màu vàng là do quyền trượng hóa thành, huyết thống đế vương sôi sục trong huyết mạch, giết chóc, hủy diệt, như hung thú bị trói buộc trăm ngàn năm, đang rú gào giãy thoát khỏi xiềng xích trên người.

Trong ánh vàng, gương mặt đẹp tới cực điểm phủ lên vảy vàng, đôi môi đỏ như máu cong lên độ cong tàn khốc. Hắn là vương giả thống trị đại lục Aram, đế vương nhân từ mà bạo ngược.

Nơi đao phong quét qua, sương đen tan đi trong tiếng gào chói tai, nước đen dưới chân vu nữ lại lần nữa sôi sục, hóa thành đỏ sậm như máu. Ả ngâm vu văn, nhưng máu đen dường như không còn nghe lệnh của ả, chớp mắt đứng lên từng hình người, gào thét mở to miệng, nhào lên vu nữ, bọn họ là oan hồn chết trong tay vu nữ.

Hà Ninh ngồi trên lưng thằn lằn xanh, nhắm hai mắt lại, tay phải đặt trước ngực, cảm thụ nhịp tim đang đập, thịch, thịch, thịch.

https://thuviensach.vn

Khăn đầu trượt xuống vai, tóc đen phất phới như trời sao, vu văn nối liền giao nhau quẩn quanh bầu trời, hóa thành một con cự long, thình lình lao tới vu nữ bên dưới.

Vu nữ đang giãy dụa, từng bóng dáng do máu đen ngưng tụ bị ả đánh tan, trường bào màu trắng dính đầy vết bẩn, gương mặt già nua, mái tóc rối tung, bị bức vào đường cùng, nhếch nhác khổ sở.

Bốn trăm năm trước, ả khoét tim đại vu, tất cả sinh mạng của Vu thành trở thành tế phẩm cho lòng tham và dã tâm.

Bốn trăm năm sau, lời nói dối bị vạch trần, phản bội cuối cùng phải trả giá.

Bóng đen cuối cùng tan biến trước mặt ả, gương mặt uốn éo, không cam lòng vươn hai tay ra, tương tự như thành chủ Ariel.

Cự long bao bọc vu văn bay tới trước mặt, thân rồng to lớn bao quanh phủ thành chủ, miệng rồng mở rộng, như một xoáy nước không đáy, muốn cuốn linh hồn tội ác vào trong nó.

Âm thanh xuyên qua bốn trăm năm vang vọng bên tai, là tiếng nhạc trên tế điển, là tiếng chuông trong sa mỏng tung bay.

Ánh mắt trở nên mơ hồ, tất cả trước mắt lại bắt đầu uốn éo, cảnh tượng khác nhau giống như tấm kính vỡ nát, mang theo ấn ký bốn trăm năm trước, từ sâu trong lòng trào lên.

Vươn tay muốn bắt lấy, nhưng lại vỡ vụn thành từng điểm nhỏ, biến mất trong bóng tối.

Vẻ mặt vu nữ trở nên mê mang, hoài niệm, ghen tỵ, phẫn hận, đủ tình cảm giao vào nhau, kéo xé tình cảm và lý trí của ả.

https://thuviensach.vn

Thần điện nguy nga, hương hoa lan tỏa trong không khí, tiếng trống lượn lờ, ả nâng mâm bạc, đi theo dòng suối sinh mạng khúc khuỷu chảy qua Vu thành… đi bên cạnh ả là ai? Váy dài màu trắng, vòng xuyến màu bạc, bảo thạch và xích bạc quấn giữa tóc lấp lánh dưới ánh mặt trời… đúng, ả nhớ ra rồi, là Mushu, là Mills, là Taiya, bọn họ đều là vu nữ hầu hạ đại vu, bọn họ đưa tế phẩm tới thần điện, hiến vũ cho thần linh trong tiếng nhạc và tiếng trống… đại vu tóc đen bào đen đứng trước thần điện, con ngươi như bảo thạch đen khiến người say mê. Y giơ cao quyền trượng, nhưng đột ngột dừng lại, quay đầu nhìn về phương xa nào đó, tựa hồ đang tìm kiếm cái gì, lại giống như nhìn thấy thứ khiến y kinh ngạc, nhưng ở đó cái gì cũng không có.

Đế vương tóc vàng đi tới cạnh đại vu, trường bào màu vàng nâu thêu vu văn màu vàng, gương mặt tuấn mỹ ôn hòa như xưa, hắn là người thống trị nhân từ nhất của Aram, được vạn dân tôn xưng là con của thần.

“Đại vu, ngươi đang nhìn gì thế?”

Giờ phút đó, ả thấy đại vu cười, nụ cười chìm vào đáy mắt, không còn là thương hại với thế nhân, mà là một tình cảm khó nói rõ, an nhiên hoặc là ái luyến?

Ngọn lửa ghen tỵ bùng lên trong ngực, thiêu cháy toàn bộ trung thành, trên đống tro tàn màu đen nảy sinh dã tâm không nên có.

Đại vu là thuộc về Aram, thuộc về thần điện, thuộc về… tất cả không cách nào nói ra khỏi miệng, khiến linh hồn chìm vào vực sâu tội ác, chìm vào điên cuồng vạn kiếp bất phục.

Không đạt được thì hủy diệt, hủy diệt tất cả!

Vương tộc tự cho là đúng dòm ngó vương vị, man tộc bị khắc ấn trói buộc, dã tâm và lòng tham không thể đè nén.

https://thuviensach.vn

Mầm lửa âm mưu khơi lên ngọn lửa màu đen, phản bội dệt ra tấm lưới tử vong, trùm lên Vu thành, trùm lên vương thành Aram, cuối cùng là cả đại lục.

Ả thành công.

Đứng bên cạnh đại vu không còn hơi thở, vuốt qua đôi mắt màu đen đó, ả khoét tim đại vu, uống máu y, điên cuồng cười trên linh hồn đã chết… đế vương điên cuồng… ký ức như bánh răng rỉ sét kêu vang cót két, ma sát làm rớt từng miếng gỉ, tất cả ngày xưa hiện ra rõ ràng trước mắt. Ả cho rằng đã quên tất cả, nhưng lại khắc sâu trong lòng.

Ngay lúc nuốt tim đại vu, thần linh đã hạ lời nguyền.

Không quên được, không thoát được.

Lồng ngực đột nhiên đau đớn, vu nữ mù mờ cúi đầu, trường đao màu vàng xuyên qua thân thể ả, máu chảy ra từ vết thương không phải màu đỏ tươi, mà dơ bẩn như hồ đen dưới chân mình.

“Khụ khụ…”

Ngón tay khô héo níu lên lưỡi đao, đôi mắt nhìn sang Mudy lang độc mà điên cuồng.

“Đại vu, đại vu không phải…”

Chưa nói xong, sinh mạng đã tới cực hạn, thân thể này đã chết từ sớm rồi, chống đỡ ả chẳng qua là ngọn lửa sinh mạng và vu lực đã cướp được, hiện tại, tất cả đều sắp kết thúc rồi.

Tim trong ngực vỡ nát, thân thể như khúc gỗ mục nát thành từng mảnh.

Hà Ninh muốn tự tay vì đại vu bốn trăm năm trước ăn miếng trả miếng, tuyệt đối là không làm được.

https://thuviensach.vn

Mudy lạnh lùng nhìn vu nữ ngã xuống, trường đao hóa thành quyền trượng trở về tay hắn.

Ngay khi vu nữ ngã xuống, thần điện Ortiramhs xây dựng trên vương thành của đế quốc Aram đột nhiên bắt đầu sụp đổ, trụ đá chống đỡ thần điện không ngừng lắc lư, đỉnh vòm nứt ra như lưới nhện, âm vang đáng sợ.

Tranh trên tường thuê dệt lời nói dối sụp xuống cùng đá vụn, chôn vùi trong cát đất ùn ùn nổi lên.

Mọi người kinh ngạc kêu lên túa chạy khắp nơi, liều mạng muốn thoát khỏi thần điện sắp sụp đổ. Bọn họ chạy trên hành lang dài dằng dặc, cuối cùng nhìn thấy ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào thần điện… ầm!

Đá lớn rớt xuống, tất cả lại trở về yên tĩnh.

Giống như đồi cát bị san bằng, đại mạc bị bão cát bao trùm, nền tảng xây trên lời nói dối và phản bội, thần điện Ortiramhs xây dựng trên tín ngưỡng giả dối bốn trăm năm, cuối cùng sụp đổ.

Tại nơi ngủ say sâu trong thần điện, di cốt đại vu các đời tản mác hỗn loạn, duy trì tư thế khi bị người kế thừa đoạt đi mạng sống và vu lực, nghi thức kế thừa mỗi đời đều đi kèm với máu tanh và nuốt chửng, không thể che giấu. Hiện tại, tất cả đều bị chôn dưới cát vàng và đá vụn, có lẽ vào một ngày nào đó trong tương lai sẽ bị một mục dân qua đường nào đó phát hiện, nhưng hiện tại lúc này, thần điện Ortiramhs sớm đã biến mất trong dòng chảy lịch sử, không chút dấu tích.

Ngọn lửa lớn tại thành Ariel thiêu cháy cả một đêm, thời khắc bình minh, ánh mặt trời đầu tiên rọi sáng chân trời, người Ariel và các thương nhân chạy khỏi thành tê liệt ngồi trên cát, mang theo vui mừng thoát chết và sợ hãi đối với vận mệnh tương lai.

https://thuviensach.vn

Đại thần còn may mắn sống sót quỳ dưới dất, nước mắt chảy dọc gương mặt.

Cố hết tâm lực, vẫn không thể nào giữ lại nhà cho người Ariel sao? Ngọn lửa trước mặt, như đang tuyên cáo thành Ariel hoàn toàn hủy diệt.

Lúc này, một bóng dáng cực lớn màu lửa đỏ từ trong thành bay ra, dường như dung làm một với ngọn lửa, phát ra tiếng gào thét khiến người sợ hãi.

Thân người thon dài đứng trên lưng cự thú, tóc đen bào đen, tay cầm quyền trượng màu bạc, cùng sự xuất hiện của y, bầu trời tụ lại tầng tầng mây đen, tiếng sấm ầm vang, ánh chớp cuồng vũ, một cơn mưa lớn đổ xuống thành Ariel bị chiến lửa thiêu cháy.

Trong mưa, thằn lằn đen và ma mút bước qua tường thành đã bị húc đổ, Ito trên lưng ma mút siết chặt trường mâu, quỳ một gối, ngửa đầu gào lên như thú gầm.

Mudy vỗ vỗ thằn lằn đen, nhìn Hà Ninh trên không, bên môi lộ ra nụ cười.

Đại vu, đây là đại vu của hắn.

“Người thần dụ!”

Các thành chủ đặt một tay trước ngực, các kỵ sĩ lũ lượt nhảy xuống lạc đà, gõ vào khiêng tròn trong nước mưa, ánh mắt nóng cháy.

Người Ariel chấn động nhìn cảnh này, không biết làm sao.

Người thần dụ? Người thần dụ mang tới nước mưa và phì nhiêu?

Nước mưa không ngừng rơi xuống, tê dại và thấp thỏm tan đi trong nước mưa, người Ariel giơ hai tay, kêu khóc gào thét thống khổ.

https://thuviensach.vn

Người thần dụ chân chính, đây mới là người thần dụ chân chính!

Đại vu chết trong thành Ariel căn bản không thể lắng nghe âm thanh thần linh, thần điện Ortiramhs cũng không phải chính thống, tất cả đều là dối trá!

Mưa càng lúc càng lớn, dập tắt ngọn lửa bừng bừng, xối đi vết máu trên tường thành, hội tụ thành một dòng suối nhỏ trong tiếng sấm, chảy qua ngói vụn đổ nát, chảy qua cát vàng, đi vào đầm nước khô cạn, thực vật khô héo lại lần nữa bừng bừng sinh cơ.

Người Ariel liên tiếp nằm rạp xuống đất, mang theo thành kính và sám hối.

Thằn lằn xanh luẩn quẩn trên không, gào lên từng tiếng, long ưng không thể nào bay trong mưa gió quá lâu, sớm đã đậu xuống đất. Khi chị em long ưng đang chỉnh lại lông vũ, long ưng Shim của chủ thành Battier lại sáp qua. Đối với việc này, thành chủ Sekurus cũng chỉ có thể yên lặng nhìn trời, để mặc nó vậy.

Tiếng sấm ngừng lại, mưa dần tạnh.

Mặt trời rọi qua khẽ mây, sau mưa bầu trời trong vắt, cầu vồng bảy màu rực rỡ chân trời, đẹp như mộng ảo.

Thằn lằn xanh từ trên không bay xuống, không đợi nó đáp đất, thằn lằn đen đã lao thẳng qua.

Theo bản năng lùi lại hai bước, thằn lằn xanh mới phát hiện, vóc người của mình hiện tại đã ngang bằng với thằn lằn đen, còn có thêm một đôi cánh, lập tức há to miệng, cong lưng quẫy cổ, cứ như đang nói, cho dù là bá vương long, ta cũng không sợ! Lão tử là thuần đực!

https://thuviensach.vn

Hà Ninh ngồi trên lưng thằn lằn xanh, sắc mặt tái nhợt, miễn cưỡng không té xuống, cũng không có ý định xuống khỏi lưng thằn lằn xanh. Tình trạng này y rất quen thuộc, khó khăn lắm mới xây dựng được hình tượng chói sáng, nếu mà nhũn chân ngã xuống đất, thì sẽ làm trò cười.

Mudy nhảy xuống lưng thằn lằn đen, đi tới cạnh thằn lằn xanh, đưa tay cho Hà Ninh, "Xuống đi, ta đỡ em."

Hà Ninh muốn động, nhưng cánh tay chống đỡ thân thể lại run rẩy không ngừng, hơi dùng lực chút, gần như là trượt xuống lưng thằn lằn xanh.

Gió thổi qua tai, Hà Ninh lại không chút nào lo lắng, rất nhanh được hơi thở quen thuộc bao quanh, chậm rãi cười. Y tin nam nhân này, một năm trước, thậm chí mấy tháng trước y còn sợ hắn, phòng bị hắn, nhưng hiện tại, y tin tưởng hắn. Toàn thân thoát lực, Hà Ninh căn bản không thể nào tự đứng vững.

Mudy cúi người, tay vòng qua sau đầu gối y ôm ngang lên, "Ngủ đi."

Căn bản không để ý tới ánh mắt xung quanh, thành chủ tóc vàng ôm đại vu tóc đen lên mà đi.

Thằn lằn đen và thằn lằn xanh đi sát đằng sau, chị em long ưng tự nhiên sẽ không rớt lại, Shim muốn theo, lại bị Sekurus cứng rắn kéo dây cương lại, vảy xám hiện lên mặt, dưới uy lực này, Shim chỉ có thể kháng nghị dựng lông vũ kêu hai tiếng, rồi lập tức thành thật.

Hà Ninh ngủ rất sâu, trong lúc y ngủ, tin tức thần điện Ortiramhs sụp đổ được truyền tới.

Tài phú chủ thành Ariel tích lũy được cất dưới phòng ngầm, không bị thiêu hủy trong ngọn lửa. Mấy vị thành chủ đều được hồi báo tiền tài tương ứng, thành Ariel thì cũng giống thành Holcim, trở thành phụ thuộc của Burang.

https://thuviensach.vn

Phân chia tài phú hoàn tất, các thành chủ ký lại hiệp ước trong thành Ariel, từ đó, Mudy trở thành vương giả chân chính của đại mạc phía đông.

Người trúng độc trong thành Mariga và thành Amala dần chuyển tốt, hạ độc là vu nữ Ortiramhs, tuy ả đã chết, nhưng trong thành lại tìm được hai vu nữ thần điện hầu hạ ả, vì mạng sống, bọn họ cung cấp cách giải độc.

Hà Ninh vẫn luôn ngủ, trở về lều, Mudy cắn cổ tay, ngậm máu đút vào miệng y.

Mùi máu tanh kích thích vị giác, đại vu đang ngủ say theo bản năng nuốt lấy, bất giác dẫn lên hỏa nhiệt nào đó, nhìn ai kia không chút tự giác, thành chủ đại nhân chỉ có thể cười khổ.

Nhào lên? Chỉ sợ lều sẽ sụp lần nữa.

Hôm sau, khi Hà Ninh tỉnh lại, đội ngũ đã lên đường. Y nằm trên lưng ma mút, Mudy thì khoanh chân ngồi kế bên y, Ito đáng thương lại bị đuổi đi làm bạn với địa hành thú.

Thằn lằn xanh bay trên không, tranh thủ muốn cọ ngồi, ma mút nghiêm phòng tử thủ, cái kích thước này tuyệt đối không được!

Thằn lằn đen nhìn chằm chằm thằn lằn xanh trên không, đôi mắt to màu máu đỏ một khắc cũng không chịu thả lỏng.

Đầu óc Hà Ninh vẫn còn lờ mờ, nhưng trong người thì tựa hồ có thêm một sức mạnh, rất quen thuộc nhưng lại rất xa lạ.

“Tỉnh rồi.”

Âm thanh thấp trầm vang lên bên tai, Hà Ninh hơi động miệng, rất nhiều chuyện muốn hỏi, nhưng không biết nên hỏi từ đâu.

https://thuviensach.vn

“Ả chết rồi.” Mudy ôm Hà Ninh vào lòng, môi lướt qua trán y, “Chân chính chết rồi.’

“Ừ.” Hà Ninh đáp một tiếng, quay sang hỏi, “Chúng ta đang về Burang?”

“Phải.” Mudy lật lòng bàn tay ra, không ngờ là hai quả màu đỏ, “Có chút chuyện phải nhanh chóng xử lý.”

Ngữ khí của thành chủ đại nhân rất nhẹ nhàng, nhẹ nhàng như thể nơi bị man tộc bao vây không phải là thành Burang.

Hà Ninh hơi câm nín, giãy dụa thò một tay ra khỏi áo khoác đang bọc lấy mình, cầm một quả lên nhai, giòn ngọt, mùi vị không tồi.

“Ở đâu ra?”

“Ady tìm về.”

Mudy nâng cằm Hà Ninh, bảo y quay đầu, đây là con đường họ từng đi qua, hiện tại đã có thêm nhiều đầm nước, ốc đảo chi chít và bãi cỏ như thảm nhung điểm xuyết trong cát vàng, không lâu sau, sẽ dính liền thành thảm cỏ như thành Burang và Vu thành.

Hạn hán đáng sợ vây khốn đại lục Aram mấy trăm năm, cuối cùng đã lật sang trang mới.

Đây đều là do mình làm?

Hà Ninh lại cầm một quả lên, cắn một miếng, cười cong mắt.

Trên thành Burang, một con diều hâu kiêu hùng lao xuống, đậu lên tay phải của đại thần Musha. Tháo cuộn da dê trên chân diều hâu xuống, vẻ mặt ngưng trọng của Musha lập tức thả lỏng, thành chủ đại nhân trở về rồi!

https://thuviensach.vn

Tin tốt trong vòng một đêm lan truyền khắp thành Burang, các kỵ sĩ vui mừng hoang hô, Musha lại lần nữa thả diều hâu, tin rằng thành Battier cũng sắp nhận được tin tức.

Talkin tướng quân trên thành chuyển ánh mắt nhìn man tộc bên ngoài, kim quang trên tường thành đang dần yếu đi, man tộc đang chuẩn bị đợt tấn công mới.

Nhưng, thành chủ đại nhân trở về rồi, thắng lợi cuối cùng vẫn thuộc về Burang!

https://thuviensach.vn

NAM VU

Lai Tự Viễn Phương

dtv-ebook.com

Chương 63: Man Tộc 1

Năm 404 lịch đại lục Aram, thành Burang bị man tộc bao vây đột nhiên mở cửa thành, kỵ sĩ phía đông vũ trang toàn bộ từ trong thành nối đuôi ra, không có xếp hàng, mà chỉ như mũi nhọn sắc bén tấn công man tộc ngoài thành.

Tiếng còi hiệu vang lên trên thành, vang vọng trong thảo nguyên và hoang mạc.

Talkin tướng quân đi tiên phong, vung trường đao, hét to chiến đấu vì thành Burang, chiến đấu vì thành chủ, chiến đấu vì người thần dụ!

Kỵ sĩ Burang dũng cảm, dũng sĩ đại mạc không sợ hãi, giống như từng mũi tên sắc bén, cắm vào tim man tộc.

Man tộc bị đánh trở tay không kịp, vài tộc trưởng đang tính kế hoạch tấn công tiếp theo, không ngờ lại bị thành Burang phản công trước.

Hoảng loạn chỉ trong một thoáng, rất nhanh, các chiến sĩ dũng mãnh nhất trong bộ tộc đã đứng trên lưng địa hành thú, nghênh chiến cùng các kỵ sĩ đang lao tới, tiếng thú gầm và tiếng xương gãy hòa vào nhau, trường đao và lợi mâu va nhau chấn động màng nhĩ, chiến đấu ngay từ mới đầu đã vào giai đoạn kịch liệt nhất.

Chiến đấu ngoài thành Burang bắt đầu không lâu, thành Battier cũng vang lên kèn hiệu. Các kỵ sĩ và mục dân vung trường đao, hô to rồi tấn công man tộc ngoài thành.

https://thuviensach.vn

Man tộc bên ngoài hai tòa thành đều bị mù đầu, bọn họ quả thật hy vọng các kỵ sĩ xuất thành chiến đấu, như vậy sẽ có lợi với mình, nhưng cũng biết, chỉ cần những người phía đông này không điên, thì sẽ không làm như thế.

Chuyện bất thường tất có yêu dị, cho dù man tộc không biết câu này, cũng hiểu đạo lý này.

“Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Các chiến sĩ man tộc chống lại tấn công của các kỵ sĩ, các tộc trưởng man tộc do Kony dẫn đầu lại chìm vào trầm tư.

Tứ chi phát triển không có nghĩa là đầu óc nhất định sẽ đơn giản, chân mày Kony đột nhiên nhíu lại, không đúng! Khẳng định là cạm bẫy! Hắn nắm chặt trường mâu, đứng trên lưng ma mút gào lên một tiếng, tiếng gào truyền đi rất xa trong chiến trường, người Canyon quen thuộc hàm nghĩa đại biểu trong âm thanh này, trên mặt ai nấy đều là kinh ngạc.

Rút lui?!

Tộc trưởng lại hạ lệnh như thế?

Lão tế tự Canyon quỳ trên đồi cát, đồ đằng dùng máu nô lệ vẽ ra đã khô cạn, nứt ra thành từng khúc, một phần bị cát vàng che phủ, đây là dấu hiệu không may.

Các tộc trưởng bộ tộc liên minh với Canyon cũng trước sau hạ lệnh rút lui, nhưng tình hình trước mặt, muốn đi là có thể đi được sao?

Phát giác được ý đồ của man tộc, các kỵ sĩ tiến công càng thêm mãnh liệt, bọn họ không để ý có thể sống sót rời khỏi chiến trường hay không, mục đích duy nhất khi bọn họ xuất thành chiến đấu chính là quấn chết những man tộc này, chờ đợi thành chủ đại nhân trở về.

https://thuviensach.vn

Man tộc và các kỵ sĩ quấn lấy nhau, muốn thoát khỏi chiến trường, biện pháp duy nhất chính là bỏ lại những tộc nhân đã rơi vào ‘cạm bẫy’! Không có tộc trưởng nào làm như thế, không muốn bỏ mặc tộc nhân, chỉ có thể giết sạch toàn bộ kỵ sĩ phía đông ngoài thành!

Các man tộc tiến công mạnh hơn, vì muốn toàn thân lui binh. Các kỵ sĩ nằm ở thế yếu về số lượng, rất nhanh chìm vào khốn cảnh.

Trên không đột nhiên truyền tới từng tiếng gào, từ xa lại gần, mang theo uy hiếp đáng sợ! Hai bên đang giết chóc bất giác ngẩng đầu lên, nhìn thấy thằn lằn xanh giống như đã thay da đổi thịt.

Vảy màu xanh đen đã thành một màu đỏ lửa, hai cánh sải rộng, để lại bóng râm thật lớn trên chiến trường.

Hà Ninh trên lưng thằn lằn xanh giơ cao quyền trượng, vu văn trên tường thành thoáng chốc sáng bừng lên, như có âm thanh cổ xưa đang ngâm nga, xích sắt vô hình ma sát ra tia lửa trắng, quấn lấy tất cả man tộc tại đó.

Nóng bức như lửa đốt, các man tộc che mặt, thống khổ kêu gào, Kony không cam lòng ngẩng đầu lên, nhìn bóng người trên không, hai mắt đỏ bừng, đại vu, tại sao?!

Các tế tự man tộc nằm rạp xuống đất, tế tự già hai tay giơ cao quyền trượng, không ngừng cầu nguyện, cầu khẩn sự nhân từ và khoan thứ của đại vu.

Sắc mặt Hà Ninh trở nên tái nhợt, thống khổ mà man tộc gánh chịu cuối cùng bắt đầu giảm bớt.

Thằn lằn xanh bay tới trên thành Burang, hai con long ưng đuổi theo sau lưng nó kêu vang, mặt đất đột nhiên rung động, từ đồi cát xa xa xuất hiện bóng dáng của thằn lằn đen và thành chủ tóc vàng.

https://thuviensach.vn

Sau lưng Mudy, là kỵ binh đông như mây đen.

Cột cờ dựng thẳng, áo giáp lấp lánh, trường đao như rừng, lưỡi dao sắc bén ma sát vang vọng, tạo ra âm thanh chói tai, sát khí lãnh liệt.

Man tộc cuối cùng hiểu ra mục đích của các kỵ sĩ thủ thành, nhưng đã muộn.

Thằn lằn đen gào lên, răng nhọn dính ánh máu, Mudy giơ cao trường đao màu vàng, còi hiệu lại vang lên, các kỵ sĩ như nước lũ chẻ ra một con đường, cùng chạy tới phối hợp với các kỵ sĩ thủ thành do tướng quân Talkin thống lĩnh.

Mặt đất gào thét, tử thần đang cười điên cuồng, cánh cửa địa ngục mở ra, bước chân vào, thì là hồ máu đỏ.

Người Bờm Đen ngay từ đầu đã nhắm sẵn đối thủ, Ito đứng trên lưng ma mút, nhắm trường đao vào Kony, “Kony Canyon!”

Theo mệnh lệnh của hắn, tọa thú tấn công Kony, hai con ma mút va đụng kịch liệt, tiếng rống vang vọng.

Kony vẻ mặt âm trầm, một tay chống thân người, nhảy vọt lên, tránh khỏi trường mâu nhắm vào tim, cánh tay mạnh mẽ hung tợn bóp cổ Ito.

Trên trường mâu màu đen lưu chuyển vu văn đỏ máu, hai man tộc giống như mãnh thú khát máu cắn xé nhau. Đồ đằng trên mặt Ito trở nên uốn éo, da thịt trên mặt Kony cũng đều run rẩy, nắm đấm mạnh mẽ đánh lên người âm vang nặng nề, trường mâu sắc bén đâm xuyên vai, máu chảy ra từ miệng vết thương.

Ma mút dùng vòi và ngà chiến đấu, hai mắt đỏ bừng, tạo nên cát bụi mù trời, căn bản không để ý đứng gần đó là ai. Ma mút đánh nhau, không ai dám lại gần trong vòng một trăm mét, nếu không bất kể là man tộc hay kỵ

https://thuviensach.vn

sĩ, sẽ bị dẫm thành bánh thịt, tử trạng thảm thiết, cái con địa hành thú 'phẳng lì' dưới chân chúng chính là chứng cớ.

Hà Ninh cúi nhìn chiến trường, khi vu nữ chết đi, ký ức đã mất trong đầu dần hồi phục, sát ý điên cuồng trong người cũng không còn dễ dàng khiến y dao động nữa. Y nhớ ra rất nhiều thứ, nhớ ra tội nghiệt của man tộc, nhớ ra cảnh man tộc lần đầu tiên quỳ trước mặt đại vu, nhận lấy trường mâu có khắc vu văn, tuyên thệ trung thành.

Đại vu đời thứ hai ban cho man tộc đồ đằng khác biệt, cũng khắc lời nguyền trên người họ. Chỉ vì, đại vu Aram đời đầu chết vì man tộc! Cho dù man tộc vốn không có ý định như thế, nhưng bi kịch thì đã không thể vãn hồi.

Giết chết đại vu, là tội không thể tha thứ.

Thở dài một tiếng, nhắm hai mắt lại, trói buộc và nguyền rủa đã kéo dài ngàn năm, nên tiếp tục như thế sao? Hà Ninh không biết đáp án.

Thằn lằn xanh luẩn quẩn trên bầu trời, thằn lằn đen lao vào chiến trường, nơi ánh đao vàng lướt qua, chiến sĩ phía tây tan tác tới đó.

Khi toàn bộ ký ức hồi phục, ánh mắt Hà Ninh nhìn về Mudy cũng mang theo một tia phức tạp.

Man tộc là chiến sĩ trời sinh, đế vương Aram lại có thể khiến cả đại lục này máu chảy thành sông.

Đại vu là tế phẩm của đế vương Aram, là sự tồn tại duy nhất có thể áp chế tâm giết chóc của đế vương. Mỗi đời đại vu đều rất đoản mệnh, Hà Ninh không muốn mình cũng biến thành như thế, nhưng điều này y có thể quyết định sao?

https://thuviensach.vn

Thằn lằn xanh tựa hồ cảm giác được cảm xúc của Hà Ninh dao động, nóng ruột gào lên, ngọn lửa phun ra xém chút thiêu cháy tường thành.

Musha đứng trên đầu thành vội hạ lệnh kỵ sĩ thủ t ành vận chuyển nước tới, không quên phẩy tay với không trung, xé họng gào to réo bự, hoàn toàn mất đi hình tượng ngày xưa.

Âm thanh Musha trộn lẫn trong tiếng giết chóc, nghe không rõ ràng, nhưng ý nghĩa cụ thể thì hiểu được.

Hà Ninh sờ sờ mũi, áp chế cảm xúc nóng nảy xuống, vỗ thằn lằn xanh, bảo nó bay xa chút .

“Anh bạn, nhịn chút, đừng phun lửa.”

Vạn nhất thật sự thiêu tường thành, thì không phải là tạo trò cười sao, tường thành không bị man tộc công phá, lại bị thằn lằn xanh thiêu hủy, có oan không?

Thằn lằn xanh bay khỏi chiến trường, man tộc dần rơi vào hạ phong.

Khi Hà Ninh lại gần, vẻ mặt rất nhiều man tộc lại trở nên uốn éo, người Bờm Đen biết cảm giác này, may là tuyên thệ trung thành trước một bước, không cần phải chịu đựng thống khổ đáng sợ đó.

Mudy vung đao chém đứt cổ một tộc trưởng man tộc, máu chảy xuống lưỡi đao, man tộc xung quanh bất giác lùi lại, đôi ngươi dọc màu vàng đó, khiến bọn họ cảm thấy sợ hãi, hàn ý tận xương.

Thằn lằn đen nhấc chân sau thô tráng, lao vào vòng chiến của hai con ma mút. Thằn lằn đen rất hung hãn, một con ma mút thì có thể ứng phó, nhưng hai con, tình huống sẽ không mấy lạc quan. Dù sao, ma mút khi đánh nhau, trong mắt chỉ nhìn thấy có đối thủ, những cái khác không thèm bận tâm. Bất kể là địch hay bạn, dẫm chết cho xong!

https://thuviensach.vn

NAM VU

Lai Tự Viễn Phương

dtv-ebook.com

Chương 64: Man Tộc 2

Man tộc trên đồng hoang phía tây đại lục Aram tôn thờ nguyên tắc cổ xưa nhất, kẻ mạnh làm vua. Kính sợ sức mạnh, đồng thời khát vọng sức mạnh. Sự thay đổi của người Bờm Đen và thần phục của người Canyon, khiến các man tộc nhìn thấy được sức mạnh chân chính của đại vu.

Hiếu trung với kẻ mạnh, thần phục kẻ mạnh, trước mặt thực lực tuyệt đối không có bất cứ chỗ nào cho phản kháng, dã tâm chỉ có thể chôn sâu, cho tới khi có thể thoát khỏi nguyền rủa và trói buộc trong huyết mạch. Đáng tiếc, trăm ngàn năm nay không có một man tộc nào có thể làm được.

Âm mưu bốn trăm năm trước khiến Aram mất đi đại vu, tiếp theo đó là tai họa kéo dài mấy thế kỷ.

Mục dân phía đông và man tộc phía tây đều giãy dụa thống khổ trong hạn hán, chỉ có sự trở lại của đại vu mới có thể mang tới mưa và hy vọng, lẽ nào còn muốn vì không cam lòng và dã tâm mà đi lên vết xe đổ? Trong lòng mỗi người đều đang cân nhắc, bao gồm cả Kony đã tuyên thệ hiếu trung với Hà Ninh nhưng vẫn không xóa bỏ được dã tâm.

Tới tối, ngoài thành Burang gom củi lại nhóm lửa, hương thơm thức ăn không ngừng lan ra. Mục dân và man tộc vẫn nhìn nhau thù địch, nhưng đều đang khắc chế, không còn phát sinh xung đột kịch liệt nữa.

Liên minh bộ lạc do Canyon đi đầu, từ khi Hà Ninh xuất hiện đã sụp đổ tan tành. Đại vu chỉ ban phúc cho Bờm Đen và Canyon, chỉ có hai bộ tộc này đạt được sức mạnh cường đại hơn, khiến các man tộc khác đều nảy sinh bất mãn. Đương nhiên, bọn họ không dám nhắm lửa giận vào đại vu,

https://thuviensach.vn

chỉ có thể hung tợn trừng mắt nhìn người Bờm Đen và người Canyon được đại vu chiếu cố.

Đặc biệt là người Bờm Đen, khi ở đồng hoang phía tây xém chút bị Canyon diệt tộc, chạy vào phía đông, thế nhưng lại may mắn gặp được đại vu! Nếu người Sói Trắng và người Honsu dưới cửu tuyền biết được, không biết sẽ có cảm tưởng thế nào. Cùng phản bội liên minh với người Canyon, đâm sau lưng Canyon một đao, kết quả lại một trời một vực. Hai tộc hoàn toàn bị diệt, huyết mạch đứt đoạn, di cốt không còn, một tộc lại nhận được bánh từ trên trời rớt xuống, cái này cũng hơi quá nhiều rồi.

Còn nữa, ma mút và địa hành thú của người Bờm Đen sao nhìn thế nào cũng thấy quen mắt như thế? Đặc biệt là mấy con địa hành thú đó, đồ đằng trên lưng rõ ràng là bị vẽ lại!

Mấy bộ tộc nhớ tới không lâu trước đó đã mất tọa thú, ánh mắt nhìn người Bờm Đen càng thêm bất thiện. Ngặc nỗi người Bờm Đen đã ôm chân đại vu rồi, cho dù đám người Ito thế đơn lực bạc, cũng không phải có thể tùy tiện chọc tới. Không lấy được ích lợi gì, còn chuốc phiền lên người.

Các tộc trưởng may mắn không chết trên chiến trường tụ lại với nhau, vây quanh đống lửa thảo luận ‘tương lai’ bộ tộc.

Kony không có ở đây, Ito cũng không có.

Sự cường đại của người Canyon là không thể nghi ngờ, sau lưng người Bờm Đen có đại vu chống đỡ, trong lòng man tộc tại đó đều vô cùng rõ ràng, phạm vi thế lực và lãnh địa của đồng hoang phía tây, hơn tám phần là phải chia lại.

“Người Bờm Đen sẽ trở về chứ?” Một tộc trưởng cầm chân dê nửa sống nửa chính cắn, máu chảy theo khóe miệng, mùi thơm thịt nướng hấp dẫn những người khác, chỉ mới một lúc, ba con dê trên đống lửa đã bị chia hết.

https://thuviensach.vn

“Nếu thật sự là vậy, chúng ta nên làm sao?’

“Ra khỏi lãnh địa của người Bờm Đen, ngoài ra đưa cho họ một vài nô lệ.”

“Làm quá rõ ràng sẽ gây phiền phức.”

“Kony cũng không dám chọc giận đại vu.”

“Nói có lý, nhưng cẩn thận chút vẫn hơn.”

Kony không dám chọc giận đại vu, nhưng chưa chắc sẽ không tìm người khác xả giận.

Các tộc trưởng vừa xé thịt nướng, vừa liên mồm thảo luận, trước khi trở về đồng hoang phía bắc phải chuẩn bị tốt, giao hảo với người Bờm Đen hay là hoàn toàn đứng về phía người Canyon, không phải dễ dàng hạ quyết tâm, suy nghĩ của mỗi người cũng khác nhau.

Điểm duy nhất ai cũng hiểu là, từ nay về sau, đồng hoang phía tây khẳng định sẽ không thái bình. Nhưng, man tộc trước giờ không phải là một khối sắt, cho dù thời đại đế quốc, tranh đấu và xung đột quy mô nhỏ trong nội bộ man tộc cũng chưa từng ngừng lại.

Thù hận của người Canyon và người Bờm Đen rất khó cởi, người Bờm Đen trở về phía tây, giết chóc là không thể tránh. Vốn dĩ thực lực của người Canyon nằm trên người Bờm Đen, nhưng có đại vu giúp đỡ, sự việc phát triển sẽ đầy biến số. Đồng hoang chìm vào hỗn chiến, được lợi chỉ có mục dân phía tây.

Các tộc trưởng man tộc trầm mặc, cạnh đống lửa chỉ còn lại tiếng lách tách của cành cây nứt và ánh lửa nhảy nhót.

https://thuviensach.vn

Trong thành Burang, Hà Ninh buông cái bánh mạch đã ăn một nửa xuống, nhìn Ito quỳ một gối trước mặt mình, “Ngươi muốn trở về đồng hoang phía tây?’

“Vâng, chủ nhân.”

So với lần gặp đầu tiên, Ito biến hóa rất lớn, trên mặt và trên người có thêm nhiều vết sẹo, da thịt trở nên chắc nịch hơn, thần thái và khí chất cũng càng thêm kiên nghị trầm ổn. Khi chiến đấu thì lại giống như một mãnh thú khát máu, chỉ cần nắm được cơ hội, thì sẽ cắn nát cổ họng kẻ địch.

Thực lực của Ito dã không còn thua kém Kony, hai người có thể nói là sức lực ngang nhau, trận chiến đấu không lâu trước đó đã để lại ấn tượng cực sâu cho Hà Ninh.

“Nói lý do thử đi.” Hà Ninh đột nhiên không còn tâm tư ăn uống, y đại khái đoán được suy nghĩ của Ito. Nếu người Bờm Đen kiên trì trở về đồng hoang phía tây, thì kế hoạch an bài lực lượng vũ trang và tay chân tại hoang thành hiện nay phải ngâm dấm rồi. Y cũng có thể cưỡng ép giữ họ lại, nhưng như vậy có ý nghĩa gì?

“Chủ nhân.” Ito ngẩng đầu lên, giọng điệu kiên định, “Thù hận và sỉ nhục diệt tộc nhất định phải dùng máu kẻ địch mới có thể tẩy sạch.”

“Không chỉ là vì thế đúng không?” Hà Ninh híp mắt lại, tựa lên gối mềm rực rỡ màu sắc sau lưng, tóc đen xõa ra, khóe miệng hơi cong, “Ito, ta muốn nghe lời thật.”

Trong phòng trở nên trầm mặc, ngón tay Hà Ninh gõ lên đầu gối, đây là động tác theo thói quen khi y không kiên nhẫn. Miya ngồi một bên đột nhiên rút dao găm ở thắt lưng ra, như một con báo hung mãnh nhạy bén, thoáng chốc vút tới sau lưng Ito, gác dao găm lên cổ họng hắn.

“Chủ nhân đang hỏi ngươi, trả lời!”

https://thuviensach.vn

“Chủ nhân.” Ito không động, vẻ mặt cũng không có biến hóa gì, chỉ lặp lại lý do trước đó, “Tôi không nói dối.”

“Không nói dối?” Hà Ninh cầm một quả trong dĩa lên, vẻ mặt khó hiểu.

Thù hận của người Bờm Đen và người Canyon quả thật không chết không thôi, nhưng lý do Ito kiên trì trở về đồng hoang phía tây tuyệt đối không phải đơn giản như thế.

Người Canyon có dã tâm, người Bờm Đen sẽ không có sao?

Đạt được sức mạnh đại vu ban cho, có thực lực trở thành chủ đồng hoang, đến ngày đó, Bờm Đen liệu có trở thành một Canyon khác không?

Hai mắt khẽ rũ, Hà Ninh không biết tại sao mình lại nghĩ như thế, nhưng trải nghiệm tại thế giới này và ký ức tìm về cho y biết, vĩnh viễn đừng nghĩ man tộc quá thiện lương.

Lịch sử của man tộc so với đế quốc Aram còn xa xôi hơn, đại vu đế quốc đời đầu chết vì man tộc, đại vu đời thứ hai thực lực mạnh nhất cũng chỉ có thể gia tăng trói buộc cho họ, chứ không phải tiêu diệt.

Vì Aram, đồng hoang phía tây cần sự tồn tại của họ.

Hà Ninh cắn một cái, thịt quả ngọt mát, mùi vị chua ngọt, vẻ mặt mang theo ý đùa vui, nhưng tâm tình thì lại càng thêm tệ hại.

“Ito, nói thật với ta.” Hà Ninh đứng lên đi tới trước mặt Ito, cong lưng xuống, hai mắt khóa chặt đối phương, ngón tay vẽ quanh gương mặt trái của Ito, chỉ cần hơi dùng lực, móng tay sẽ để lại vết thương mới trên đồ đằng của Bờm Đen.

Có thể ban cho, cũng có thể đoạt đi.

Đây là năng lực của đại vu.

https://thuviensach.vn

Miya thu lại dao găm kê trên cổ Ito, lùi lại hai bước, ánh mắt nhìn Ito mang theo khinh thường và chế nhạo. Man tộc này lẽ nào đã quên sức mạnh có thể khiến hắn ngang bằng Canyon là từ đâu mà tới sao?

Muốn nói dối trước mặt đại vu, ngu xuẩn cực điểm!

Vẻ mặt Ito cuối cùng thay đổi, Hà Ninh lại chậm rãi cười.

Vào đêm, Hà Ninh một mình đứng trên sân thượng lầu ba của phủ thành chủ, lưng dựa lên trụ đá, trường bào màu vàng nâu có hơi mỏng manh, mái tóc đen dài phất phơ theo gió, tóc vàng cột trước trán nhuộm lên ánh lạnh của trăng, con ngươi màu đen càng thêm thâm sâu.

Trong bóng đêm, thằn lằn xanh vung hai cánh khổng lồ, so với ban ngày, nó có vẻ thích bay trong đêm hơn.

Thằn lằn đen đứng bên dưới, ngửa đầu nhìn thằn lằn xanh trên không, kêu lên gừ gừ, đôi mắt to màu đỏ lại khiến Hà Ninh cảm thấy có phần dễ thương.

Chị em long ưng không thấy bóng dáng, tính ra là mị nhãn và sự theo đuổi kiên nhẫn bền bỉ của Shim cuối cùng đã khai hoa kết quả. Nếu Shim và chị em long ưng có hậu đại, có phải nên đi đòi Sekurus một phần sính lễ không? Không, hai chị em, ít nhất phải hai phần, đường đường thành chủ Battier, chắc sẽ không nhỏ nhen như thế đâu.

Mèo cát đã rất lâu không thấy bóng dáng nhẹ nhàng nhảy lên sân thượng, thân thể vẫn chỉ lớn bằng hai nắm tay như cũ, lông mềm mại khiến người yêu thích.

Hà Ninh kinh ngạc là, trong miệng một con mèo cát còn ngậm một tiểu miêu, chắc là vừa mới ra khỏi ổ không lâu, phiên bản mê người chân chính, một cánh tay đã có thể đỡ lấy, thân thể nho nhỏ cuộn hết vào giữa lòng bàn tay, ấm áp mềm mại.

https://thuviensach.vn

Nâng tiểu miêu kêu meo meo, Hà Ninh rất muốn vê một cái, nhưng nhìn mèo cát mẹ đang ngồi xổm trên lan can liếm vuốt, rốt cuộc không dám vươn móng vuốt tội ác ra. Người ta tốt bụng mang con tới cho y xem, còn động thủ vê thì ra gì nữa? Hơn nữa, mở ngón tay ra, cử động móng tay sắc bén hơn cả dao, người họ Hà nào đó vô cùng xoắn xuýt.

Nhưng, thật sự rất muốn vê mà… Mudy đi lên, thấy chính là cảnh tượng này, đại vu tóc đen ngồi xổm bên cạnh lan can, vạt bào và tóc dài trải trên đất, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm tiểu miêu trong lòng bàn tay, vẻ mặt vô cùng xoắn xuýt.

“Sao vậy?”

Nghe âm thanh quen thuộc, Hà Ninh ngẩng đầu lên, Mudy đang đứng sau lưng cúi đầu nhìn y. Tóc vàng rũ xuống, ánh trăng và ánh sao bị che khuất, đôi mắt màu lam hiện lên ý cười, nhìn tiểu miêu trong lòng bàn tay Hà Ninh, tràn đầy hàm ý.

Không đợi Hà Ninh tiếp lời, mèo cát trên lan can đã vù một cái nhảy xuống, ngậm tiểu miêu xoay người chạy đi, động tác nhanh chóng, chớp mắt đã không thấy bóng dáng.

Câm nín nửa ngày, Hà Ninh đột nhiên thấy tức cười, thành chủ đại nhân thật sự là rất không được yêu thích mà.

“Rất buồn cười?”

“Rất buồn cười.” Hà Ninh cười híp mắt cong cả lại, dám nói với Mudy như thế, trừ y, thì không tìm ra ai khác.

Mudy rất muốn thở dài, cũng thật sự làm thế. Từ khi Hà Ninh không còn sợ hắn nữa, uy nghiêm gì đó, đều là phù vân.

https://thuviensach.vn

“Kéo tôi dậy.” Hà Ninh cười đủ rồi, giơ một tay lên, ngồi xổm thời gian dài, chân tê.

Mudy nắm tay y, giống như muốn kéo y lên, Hà Ninh không kịp phòng bị, tầm nhìn đột nhiên xoay chuyển, đột nhiên bị đẩy ngã xuống đất.

Chớp chớp mắt, trong đầu Hà Ninh có một thoáng mơ hồ.

Lần này, người cười biến thành Mudy.

Tiếng cười trong vắt, gương mặt khiến người muốn nín thở, cảnh này vốn nên khiến người ta mặt đỏ tim đập, nhưng Hà Ninh lại nghiến răng nghiến lợi, nhướng một bên mày, kéo cổ áo Mudy, tiếng vải bị xé rách vang lên, tiếng cười đột nhiên ngưng lại.

Hà Ninh cắn cổ Mudy, mài răng.

Cười đi, anh cười nữa đi!

Không cắn một cái, tưởng y không có răng?

Mudy không cười nữa, đau đớn trên cổ khiến hơi thở trở nên gấp rút, cổ họng chuyển động lên xuống, cánh tay lớn đỡ sau đầu Hà Ninh, năm ngón thu lại, túm mái tóc đen dài, kéo đại vu đang mài răng ra khỏi cổ, cúi đầu, ngậm lấy miệng y.

Ánh trăng chiếu rọi, vì sao lấp lánh.

Tóc vàng và tóc đen quyện vào nhau, ngón tay thon dài trắng nõn đặt lên cổ tay Hà Ninh, ngón tay nhẹ nhàng ma sát, chậm rãi đi lên, men theo đường mạch đi vào lòng bàn tay.

Lòng bàn tay khép lại, mười ngón giao nhau, gió đêm thổi qua, cần cổ thon dài ngửa ra độ cong hoàn mỹ, trường bào trượt xuống, thềm đá trơn nhẵn tựa hồ cũng nóng lên cùng da thịt.

https://thuviensach.vn

Miya đứng bên ngoài, ngăn cản thị tùng đi theo thành chủ đại nhân, kéo khăn đầu lên, chị đây hiếm khi tốt bụng, đừng không nhận tình.

Hôm sau, Hà Ninh tỉnh lại trong phòng Mudy.

Mặt trời rọi vào phòng, Mudy đứng bên cửa sổ, từ đây có thể nhìn khắp cả thành Burang.

“Tỉnh rồi?”

Nghe được tiếng vang sau lưng, Mudy quay người đi tới bên giường, cúi người hôn lên trán Hà Ninh, “Ngủ ngon không?”

“Cũng được.”

Hà Ninh ngồi dậy duỗi lưng, eo đau lưng cũng đau, vết răng trên vai và trên cổ khẳng định đã bầm xanh, y chỉ cắn Mudy một cái, vị này tốt lắm, đáp lại gấp bội.

Còn nữa, màn trời chiếu đất gì đó chỉ là nghe có vẻ tốt đẹp thôi, nếu không phải thân thể y khỏe mạnh, chỉ sợ giường cũng không dậy nổi.

Không nói được mấy câu, bụng Hà Ninh đã bắt đầu réo, thị tùng sớm chờ đợi ngoài cửa, sau khi đơn giản rửa mặt, mâm lớn trái cây và bánh mạch bày trước mặt Hà Ninh, còn có một vại canh đặc tỏa ra hương thơm.

Cúi đầu ngửi ngửi, không cần nghi ngờ, tác phẩm của Miya.

Liếm liếm môi, ăn thôi.

Một vại canh vào bụng chỉ no lưng lửng, cầm một miếng bánh mạch cắn vài miếng, thấy Mudy chỉ chống cằm nhìn y ăn, Hà Ninh nhíu mày, “Anh không đói.”

“Đói.”

https://thuviensach.vn

Nói xong, cười híp mắt thò người qua, cúi đầu há miệng, miếng bánh mạch trong tay Hà Ninh bị mất một góc.

Hà Ninh nhíu mày, trực tiếp bỏ miếng bánh vào miệng Mudy, mình lại cầm một miếng khác, cắn mạnh một cái, "Ăn cơm đàng hoàng."

Mudy: "…"

Vừa cắn bánh mạch, Hà Ninh vừa nói lại chuyện Ito muốn về đồng hoang cho Mudy.

"Muốn về?" Mudy chậm rãi dùng dao găm cắt một miếng thịt nướng, đút cho Hà Ninh, "Vậy thì cho hắn về."

"Nhưng…"

"Không có gì phải lo lắng." Lại cắt thêm một miếng, dùng mũi dao đưa vào miệng mình, "Man tộc không thích hợp giữ bên cạnh, để bọn họ về đồng hoang phía tây cũng tốt."

"Ừ."

Hà Ninh gật đầu, mục tiêu của Ito không đơn giản, ý đồ thả người của Mudy cũng chưa chắc đơn thuần. Chẳng qua Mudy sẽ không hại y, người Canyon và những man tộc khác cũng không phải dễ ức hiếp gì, người Bờm Đen chưa chắc có thể như nguyện, nói không chừng… nhìn Mudy, Hà Ninh mở miệng, vừa định nói, một miếng thịt nướng lại nhét vào miệng.

Đối diện với thành chủ cười híp mắt, Hà Ninh tức nghẹn. Y phát hiện, tính cách của thành chủ đại nhân vừa được phát hiện thêm nhiều điểm đặc biệt.

https://thuviensach.vn

NAM VU

Lai Tự Viễn Phương

dtv-ebook.com

Chương 65: Biến Hóa

Năm 404 lịch đại lục Aram, tin tức thần điện Ortiramhs sụp đổ truyền khắp cả đại lục, thương dân phương bắc không biết rõ nội tình và dân biển phía nam từ đầu tới cuối nằm ngoài ‘quyền uy thần điện’, hoặc ít hoặc nhiều đều biểu hiện ra một chút khác biệt.

Thương dân bị vây trong thành Ariel đã lục tục trở về phương bắc, chân tướng chiến tranh ở hoang mạc phía đông, thần điện Ortiramhs diệt vong, thành Holcim và thành Ariel đổi chủ, cùng ốc đảo tăng thêm trong hoang mạc, rất nhiều tin tức nghe có vẻ giống như chuyện hoang đường, sau khi họ trở về đã lan truyền khắp phía bắc đại lục Aram.

So với những người khác, tổn thất của Wamu không lớn, sau khi thành Ariel bị công chiếm, Hà Ninh đặc biệt tìm cậu, nói cho cậu hiệp nghị đã ký giữa hai người vẫn có hiệu quả. Sau khi Wamu trở về phía bắc, lập tức tổ chức đội thương buôn mới, mua lượng lớn muối, hương liệu và lương thực, còn có hàng hóa mà các mục dân khác rất hoan nghênh, khi những người khác vẫn còn do dự quan sát, đội thương buôn của Wamu đã khởi hành tới biên cảnh.

Đối với Wamu, đây là cơ hội làm ăn tuyệt diệu, trước khi thương dân có thực lực hạ quyết tâm, nhân cơ hội giành được nhiều đường làm ăn mới là quan trọng.

Vu thành đang trong xây dựng, thành Holcim và thành Ariel bị chiến hỏa tẩy lễ, còn có rất nhiều mục dân phía đông vì thành Ariel độc chiếm giao dịch mà chịu ảnh hưởng, đều mang tới đống vàng cho cậu.

https://thuviensach.vn

Làm ăn, rất nhiều lúc cần phải mạo hiểm, nếu không, làm sao đứng ở vị trí cao hơn người khác?

“Chiến tranh ở phía đông đã kết thúc rồi.” Đội thương buôn đi qua biên cảnh, khi nghỉ ngơi trong ốc đảo, Wamu nói với thành viên trong đội thế này: “Ở đây có mối làm ăn lớn đang đợi chúng ta, đừng co cổ như những quỷ nhát gan kia, trân mắt nhìn vàng chảy khỏi kẽ tay.”

Phần lớn người trong đội thương buôn đều rất trẻ, một vài người còn bị mất người thân trong trận chiến ở thành Ariel, tình huống tương tự như Wamu trước kia. Nếu bọn họ không mạo hiểm, sinh nhai của gia tộc rất khó tiếp tục duy trì, so với ngồi ăn không chìm vào khốn cảnh, không bằng theo đội thương buôn của Wamu đến hoang mạc phía đông đánh cược một lần.

“Wamu, tôi nghe nói cậu từng gặp thành chủ Burang, còn được người thần dụ tán thưởng?”

“Đúng, đương nhiên là vậy rồi.” Wamu cố ý bảy vẻ đắc ý, “Người giàu trong thành Burang rất nhiều, trong bộ tộc dê bò thành đàn, ngay cả mục dân bình thường cũng không thiếu vàng và bảo thạch. Lần trước tôi tới đó, đã từng dùng một túi muối nhỏ đổi lấy hai viên bảo thạch thượng đẳng…”

Wamu nói sống động như thật, các thương nhân trẻ tuổi kinh ngạc há to miệng.

“Người thần dụ mới là đại vu chân chính!” Quan niệm bị Miya rót vào khắc sâu trong đầu Wamu, lại thêm tất cả những gì diễn ra trong thành Ariel, càng khiến cậu trở thành tín độ trung thành vì Hà Ninh, “Ngài ấy có thể triệu hoán mưa, khiến đại mạc biến thành ốc đảo, trong đại mạc phía đông có một biển hoa, đẹp như tiên cảnh… còn có ngoài thành Burang, ngoài thành có một vùng thảo nguyên…”

Các thương nhân chăm chú nghe, lộ ra vẻ mong đợi. Tuy trong lời Wamu có phần khoa trương, nhưng nội dung thì là thật.

https://thuviensach.vn

Đại mạc hoang vu biến thành thảo nguyên, hồ nước trong vắt lấp lánh ánh nước, các mục dân vung roi lùa đàn dê bò, lục lạc trên cổ lạc đà vang lên đinh đang.

“Wamu, những điều này đều là thật?”

“Đương nhiên.” Wamu nhặt một cành cây lên ném vào đống lửa, vỗ vỗ tay, lấy lương khô bên người đặt lên đống lửa cho nóng. “Đợi tới đó rồi, mọi người có thể tận mắt chứng thật, sẽ biết tôi nói đều là thật. Chẳng qua trước đó phải tới thành Battier trước.”

Đường đi của đội thương buôn vẫn luôn do dẫn đội quyết định, mọi người cũng không có dị nghị gì. Nghe nói người cha mất tích của Wamu đang ở Battier, chuyến này đi có lẽ có thể tìm được hắn.

Hôm sau, đội thương buôn lên đường khi mặt trời vừa lên.

Đi qua thành Ariel, các thương nhân thấy tường thành sụp đổ và một lượng lớn kiến trúc bị lửa thiêu hủy, đường đi trong thành rõ ràng đã hư hại, không còn phồn hoa như xưa. Phủ thành chủ hoàn toàn không thấy bóng dáng, trừ bị lửa thiêu, tàn tích còn lại đều bị người Ariel san bằng. Có thể thấy người Ariel đối với thành chủ bỏ thành trốn vào thời khắc mấu chốt căm hận bao nhiêu.

Ngoài thành có thêm một hồ nước lớn trong vắt thấy đáy, bên hồ nước cỏ xanh um tùm, người Ariel dựng lều bên bờ hồ, mỗi ngày chăn dê bò, dưới sự chỉ huy của quan viên do thành Burang phái tới cùng các đại thần xây lại nhà cửa và tường thành.

Người Ariel cố hết sức lực, ngay cả người già và hài tử cũng giúp đỡ khuân đất đá. Các nữ nhân trời chưa sáng đã ra khỏi lều, làm đủ lượng bánh mạch cho các nam nhân làm việc trong thành, khi các nam nhân làm việc thì cưỡi lạc đà dẫn đàn gia súc đi tìm cỏ xanh.

https://thuviensach.vn

Dân tộc đại mạc sinh tồn đã mấy trăm năm trong hạn hán và tai họa, chỉ cần có cơ hội, thì có thể phát huy nghị lực và kiên cường lên cực điểm, hồ nước lớn và ốc đảo ngoài thành là do Hà Ninh để lại.

Cơn mưa lớn tại thành Ariel đã hoàn toàn chinh phục người Ariel. Bọn họ không còn tín ngưỡng thần điện đã sụp đổ nữa, vu nữ còn sống sót trong chiến tranh cũng mất đi quyền lực, vu nữ không được lòng người toàn bộ bị đuổi đi, còn lại thì được mục dân tiếp nhận, trở thành nữ nhân bình thường sinh sống trong bộ tộc.

Người Ariel dùng gỗ và đá khắc ra hình dáng Hà Ninh, bày trong lều tộc trưởng, tượng trưng cho sự thành kính của họ đối với người thần dụ.

So với công thợ trong hoang thành, kỹ thuật của người Ariel thực sự không ra đâu, bất luận là tượng gỗ hay tượng đá, hình dáng đều vô cùng trừu tượng, chẳng hạn một bức tượng đá có mắt chiếm hơn nửa gương mặt, còn một bức tượng gỗ khác thì tứ chi căn bản không thành hình.

Dạng ‘thiết kế hình tượng’ khoa trương này không những không biến mất theo thời gian, ngược lại truyền lại từng đời. Khi dựng lại thành Ariel, có một thần điện được đặc biệt xây dựng cho Hà Ninh, trước thần điện là một bức tượng của người thần dụ, bất luận nhìn thế nào cũng thấy hình dáng rất kỳ lạ, tới mức sau này khi Hà Ninh lại tới thành Ariel, căn bản không nhận ra bức tượng điêu khắc này là làm theo hình dạng của y.

Có lẽ đây cũng là chuyện tốt, nếu không đường đường đại vu chỉ sợ sẽ bị ‘hình tượng’ của mình trong lòng người Ariel khiến cho thổ huyết.

Thành Holcim đồng dạng cũng có một tòa thần điện, nhưng trước thần điện không có tượng điêu khắc, mà là mời họa sư tay nghề tốt nhất khắc trên vách tường và đỉnh vòm thần điện câu chuyện về ‘người thần dụ giáng thế’.

https://thuviensach.vn

Câu chuyện ghi chép một cách trung thực tất cả những gì xảy ra khi thành Holcim bị công phá và sau đó.

Sự vô năng của thành chủ, sự phản bội của đại thần và các tộc trưởng, đều bị trần trụi chiêu cáo thiên hạ.

Sự từ bi của người thần dụ cùng với nước mưa và phì nhiêu người thần dụ mang tới cho thành Holcim, trở thành ánh sáng duy nhất của người Holcim trong lúc tuyệt vọng.

Người Holcim kính phục dưới chân người thần dụ, tránh khỏi vận mệnh bi thảm trở thành nô lệ và tù binh, nữ nhân và hài tử may mắn sống sót, nam nhân có thể tiếp tục chăn thả. Quan viên thành Burang phái tới không thay đổi tên thành này, bọn họ và hậu đại của họ, vẫn là Holcim.

“Cảm tạ người thần dụ!”

Kỹ thuật của họa sư rất cao siêu, tuy hắn không chân chính gặp qua Hà Ninh, nhưng lại có thể nhờ lời miêu tả của người Holcim họa ra hình dáng Hà Ninh, có năm phần tương tự.

Tóc đen trường bào, tay cầm quyền trượng màu bạc, đứng thẳng trên lưng thằn lằn xanh cúi nhìn đất rộng.

Một điều đáng phải nhắc tới là, bên cạnh người thần dụ trong truyền thuyết của Holcim có cự thú vảy xanh đen bầu bạn, mà trong thần điện người Ariel tạo ra, lại ghi chép tọa thú của đại vu có vảy một màu đỏ lửa.

Hai bên đều kiên trì mình mới là chính xác, là tận mắt nhìn thấy, truyền thuyết mâu thuẫn cũng lưu truyền lại, còn về đời sau liệu có người tâm huyết dâng trào, khảo chứng xem ai mới đúng, thì không thể biết được.

Đi qua thành Holcim và thành Ariel, đội thương buôn của Wamu cuối cùng bước vào lãnh thổ của thành Battier.

https://thuviensach.vn

So với thành Burang, lãnh địa của Sekurus vẫn vô cùng hoang vu. May mắn là, hôm qua vừa mới đổ mưa, từ xa lờ mờ có thể thấy bóng dáng ốc dảo. Mục dân Battier từ đồi cát đi tới, ánh mặt trời nóng bức gấp khúc bóng của mục dân và đàn dê, vòng trên cổ và trường bào điểm xuyết đồ án năm màu đặc biệt bắt mắt.

Đám người Wamu cùng mục dân vào thành Battier, các thương nhân bận bịu bán hàng hóa, Wamu thì gặp được cha mình trong thành.

Bất ngờ là, gia chủ Sotira tiền nhiệm lạc đường tại hoang thành rồi xém chút phát điên lại sống rất tốt. Từ khi chiến tranh phía đông bùng phát, tin tức thần điện Ortiramhs sụp đổ truyền tới, câu chuyện của hắn dẫn tới càng nhiều sự chú ý, mỗi ngày đều có người tới nghe hắn kể chuyện đã xảy ra sâu trong đại mạc, mà hắn lại làm sao chạy thoát đường chết, còn có nhạc đoàn cải biên lại câu chuyện, vì thế trả cho hắn ba đồng vàng.

Khi Wamu tìm được hắn, hắn đang ôm một cây đàn hạc đôi ngồi khoanh gối trên thảm, xung quanh hắn, người nghe câu chuyện vây thành một vòng. Wamu không quấy rầy hắn, mà ngồi xuống bên mép tấm thảm, cho tới khi câu chuyện kể xong, mọi người rời đi rồi mới đi tới nhận cha.

Cha con trùng phùng, không ôm đầu khóc lóc như trong tưởng tượng, cũng không thấy có bao nhiêu kích động.

Wamu ngồi trước mặt phụ thân, nghiêm túc hỏi một vấn đề, “Phụ thân, ngài muốn ở lại phía đông hay cùng con trở về?”

“Ta muốn ở lại đây.”

Từ lúc đầu nghĩ biện pháp đưa tin về, mỗi ngày trong đợi người nhà có thể tới đón hắn, sau đó thì nghe theo vận mệnh, đến hiện tại thì sống đã rất thú vị, Reid Sotira phát hiện, so với dẫn đội thương buôn đi qua đại mạc, thiên phú làm một ‘thi nhân’ của mình càng cao.

https://thuviensach.vn

“Vậy được rồi.”

Wamu giao hai tay đặt trên chân, cười nói, “Sau khi con về sẽ dẫn mẹ và em gái tới đây, nếu cha muốn ở lại Battier, không bằng mở một cửa hiệu để em gái chăm lo, sau này con dẫn đội thương buôn tới Battier sẽ thuận tiện hơn nhiều.”

“Con của ta luôn khiến ta cảm thấy kiêu ngạo!” Reid Sotira cười lớn vài tiếng, rồi mang rượu quả bên người đưa cho Wamu, “Ta giao tương lai và vinh quang của Sotira cho con, đừng để ta thất vọng.”

“Con nhất định sẽ dựng lại vinh quang của Sotira vào thời đại đế quốc, cha!”

Sau khi gặp mặt cha, Wamu dẫn đội thương buôn lên đường lần nữa. Lần này đích đến của họ là thành Burang. Sau khi tới nơi, Wamu mới phát hiện tới không đúng lúc, nếu tới sớm hai ngày, thì có thể gặp được man tộc còn chưa khởi hành, nếu là vậy, hàng hóa của đội thương buôn lại có thể bán ra một mớ, nói không chừng còn có thể đạt được mấy mối làm ăn lâu dài.

“Phía tây sẽ không thái bình nữa.”

Lời của Wamu chém đinh chặt sắt, tuy không rõ ân oán giữa người Canyon và người Bờm Đen, nhưng từ những lời vụn vặt Hà Ninh lộ ra trước đó thì có thể phán đoán, sau này đến phía tây tuyệt đối phải cẩn thận và cẩn thận.

Các thành viên đội thương buôn tạm thời không rảnh quan tâm Wamu đang nghĩ gì, thảo nguyên như thảm nhung trải ngoài thành Burang lập tức hấp dẫn toàn bộ ánh mắt mọi người.

Thần linh, Wamu không nói dối, đây còn là hoang mạc sao?!

https://thuviensach.vn

Mục dân ngoài thành thấy đoàn người Wamu, xác nhận qua thân phận của họ, huýt sáo liền vài tiếng. Tin tức rất nhanh truyền vào thành, sau khi chiến tranh phía đông kết thúc, bọn họ là đội thương buôn đầu tiên tới.

Muối và hương liệu đều là thứ người Burang cần gấp.

Nhận được tin Wamu tới, Hà Ninh lâm thời thay đổi chủ ý, dời ngày về hoang thành lại hai ngày sau, đồng thời lập tức mời Wamu tới phủ thành chủ.

Từ lần gặp trước tới nay cũng không bao lâu, Wamu lại trở nên quá mức gò bó trước mặt Hà Ninh, đặc biệt là khi nhìn thấy Mudy ngồi dựa nghiêng bên cạnh, thương nhân trẻ tuổi vẻ mặt căng cứng, nói chuyện cũng trở nên cường điệu, hoàn toàn khác với khi cậu khoa trương trong đội thương buôn, cũng hoàn toàn trái ngược với biểu hiện lúc ở hoang thành.

Nghĩ kỹ lại, cũng không thấy có gì bất ngờ, thân phận địa vị, còn có rất nhiều phương diện, đều khiến Wamu không cách nào tùy ý như trước kia nữa. Chỉ có Hà Ninh có lẽ còn được, nhưng Mudy… chiến tranh phát sinh tại phía đông khiến hung danh của vị thành chủ tóc vàng này lan truyền khắp cả đại lục.

“Wamu, thả lỏng chút đi.” Hà Ninh hai tay chống cằm, cười híp mắt, “Đừng khẩn trương như thế, cậu như vậy tôi cũng sẽ khẩn trương.”

Wamu cười gượng hai tiếng, sở dĩ cậu ‘khẩn trương’ như thế, trừ nguyên do trên, còn là vì nữ nhân từng dùng dây thừng trói cậu lại, tha tới khiêng đi như con dê đang ngồi sau lưng Hà Ninh.

“Tôi cũng sắp về Vu thành.” Hà Ninh đẩy đẩy mâm đựng bánh mạch và trái cây tới trước mặt Wamu, “Chúng ta cùng đi đi.”

Cùng… đi?

https://thuviensach.vn

Wamu vô thức nhìn sang Miya, Miya tùy ý nhìn cậu một cái, không có biểu cảm gì, thương nhân trẻ tuổi lại trong thoáng chốc đỏ mặt, khiến Hà Ninh vô cùng hiếu kỳ, sờ sờ cằm, khóe môi cong lên, thú vị nha.

Mudy ngồi vuốt dao nhỏ tinh xảo, nhìn dáng vẻ Hà Ninh liền có thể đoán được suy nghĩ của y, hắn lại muốn thở dài rồi.

Tối đó, Wamu uyển chuyển cự tuyệt hảo ý của Hà Ninh mời cậu ở lại phủ thành chủ, lý do cũng dễ đưa ra, có người thần dụ và thành chủ Burang đồng hành, tin tốt như vậy nhất định phải ngay lập tức thông báo cho thành viên đội thương buôn, do cậu đích thân mở miệng.

Wamu kiên quyết, Hà Ninh cũng không kiên trì, đưa Wamu đi, ăn cơm tối xong, đi dạo vài vòng trong viện, thấy thằn lằn xanh bị thằn lằn đen đuổi chạy khắp nơi, không nhìn tới ánh mắt và tiếng gào ‘cầu cứu’ của anh em, xoay người vào phủ thành chủ.

Trước mắt còn rất nhiều chuyện phải làm, y rất bận, anh bạn tự cầu nhiều phúc đi.

Có một câu nói thế này, ân mỹ nhân khó hưởng thụ nhất. Trong chủng tộc của thằn lằn xanh, thằn lằn đen chắc là mỹ nhân đi? Ít nhất Hà Ninh cảm thấy như vậy.

Ban đầu cảm thấy thằn lằn đen dọa người, hiện tại ngược lại cảm thấy nó rất thuận mắt.

Từ khi cho rằng Mudy mọc vảy rất xinh đẹp, thẩm mỹ quan của Hà Ninh đã uốn khúc đến bốn mươi lăm độ vĩ tuyến bắc, không còn trở lại bình thường nữa.

Gọi thị tùng tới, biết Mudy được các đại thần mời tới nghị sự thính, nhất thời tuyệt đối không thể thoát thân, Hà Ninh nhún vai, không muốn đi ngủ sớm như thế, quyết định đi ngâm nước.

https://thuviensach.vn

Đối phó với thói quen thành chủ đại nhân hai ngày ba bữa liền chạy ra ngoài, các đại thần của thành Burang tổng kết ra một bộ phương pháp ứng phó có hiệu quả nhất, tông chỉ chính là, khéo léo lợi dụng tất cả thời gian khi thành chủ ở trong thành, một phút một giây cũng không thể bỏ qua.

Phòng tắm của phủ thành chủ vẫn rộng giống như hồ bơi.

Thị tùng canh ngoài cửa, Hà Ninh nhắm hai mắt lại, cả người đều trầm vào nước, làn nước hơi ấm bao quanh cơ thể, mệt mỏi và phiền não toàn bộ quét sạch.

Trước khi không khí dùng hết, y vùng khỏi nước, lau vết nước trên mặt, vuốt tóc mai rũ trước trán, mở mắt ra, đối diện với đôi mắt lam mang ý cười.

Không biết từ lúc nào, Mudy đã ngồi bên cạnh hồ, trường bào màu trắng bị nước thấm ướt, lờ mờ lộ ra cơ thịt trơn láng, mê hoặc không nói nên lời.

“Tới hồi nào?” Hà Ninh lại gần một chút, hai tay gác lên chân Mudy, “Trước đó không phát hiện, anh đi đường không có âm thanh sao?”

Mudy nâng cằm Hà Ninh, cắn lên môi y một cái, cánh tay vén mái tóc ướt nhẹp lên, “Có âm thanh, chỉ là em không nghe được.”

“Vậy sao?” Hà Ninh biểu thị nghi ngờ, nhìn nụ cười của Mudy, híp mắt lại, tay bắt đầu trở nên không thành thật, kéo cổ Mudy, lại gần tai hắn, “Muốn cùng nhau không?’

Đối diện với lời mời này, có ngốc mới cự tuyệt.

Phản ứng của Mudy lại là nhướng một bên mày lên, thời gian ở chung lâu rồi, hắn cũng đã hiểu biết triệt để tính cách của Hà Ninh, chuyện sẽ đơn giản như thế sao? Đại vu của hắn ngay cả lều cũng từng ‘dỡ’ qua.

https://thuviensach.vn

Thấy Mudy ngồi không động, Hà Ninh dứt khoát dùng lực, trực tiếp kéo thành chủ đại nhân vào nước.

Bọt nước tung tóe, tóc vàng phất phới, tiếng cười của Hà Ninh truyền ra bên ngoài, thị tùng không khỏi hiếu kỳ, nhưng đột nhiên nhớ tới lời Miya từng nói với họ, muốn ‘sống’ sót, lòng hiếu kỳ là không nên có!

Tiếp theo, tiếng cười biến thành ngắt ngứ, rất nhanh liền không nghe được.

https://thuviensach.vn

NAM VU

Lai Tự Viễn Phương

dtv-ebook.com

Chương 66: Dân Biển 1

Hai ngày sau, Hà Ninh cùng đội thương buôn của Wamu đúng lịch khởi hành.

Đội thương buôn vốn có thể bán hết toàn bộ hàng hóa ở thành Burang rồi trở về phương bắc, như thế có thể tiếp kiệm phần lớn thời gian, nhưng thành viên của đội thương buôn luôn tràn đầy trông ngóng với Vu thành nằm sâu trong đại mạc mà Wamu nói, kiên trì muốn đích thân đi nhìn một cái mới không uổng chuyến này.

Theo thần điện Ortiramhs sụp đổ, lời nói dối của các vu nữ vị vạch trần, truyền thuyết đáng sợ về hoang thành trong đại mạc đã bị Vu thành lại xuất hiện thay thế. Nghe nói chỉ có người may mắn được thần linh chiếu cố mới có thể bước lên Vu thành cổ xưa thần bí này, thấy được biển hoa trong truyền thuyết đó.

Truyền thuyết đáng sợ đều là do thần điện Ortiramhs tạo ra, chủ nhân của Vu thành mới là đại vu Aram chân chính.

Câu chuyện thế này đang lưu truyền rộng rãi tại phía đông, rất nhiều người đều tin tưởng không nghi ngờ. Đặc biệt là thành Burang, thành Battier và thành Ariel cùng thành Holcim chịu quản hạt của Burang, thần điện xây dựng vì Hà Ninh đang khởi công, bất cứ tin vặt nào về người thần dụ cũng sẽ lập tức được lan truyền.

Đối với cái này Hà Ninh đã nghĩ rất nhiều, nếu đã quyết định làm thần côn, thì phải làm cho tốt nhất. Tin đồn như thế đối với y không có chỗ nào xấu, chỉ cần không phải quá lệch lạc, thì không cần quá mức chú ý.

https://thuviensach.vn

Thần điện Ortiramhs sụp đổ rồi, tín ngưỡng của mọi người đối với vu nữ không còn, nhưng muốn xây dựng tín ngưỡng mới trên cả đại lục này cũng không phải là chuyện dễ. Trừ mục dân phía đông và man tộc phía tây, tín ngưỡng cao nhất của thương dân phía bắc là lợi nhuận, mà dân biển phía nam, cho tới nay Hà Ninh vẫn chưa từng gặp.

Mắt thấy mới thật tai nghe là giả, đây cũng là nguyên nhân mục dân phía đông có thể nhanh chóng tiếp nhận Hà Ninh như thế. Còn về phía bắc và phía nam, chỉ dựa vào máy tin đồn thì có thể dễ dàng đạt được vô số tín đồ sao?

Nghĩ thật đẹp đó.

Nghĩ rõ những điểm này, một chút lâng lâng trong lòng Hà Ninh lập tức tan biến, con đường phải đi phía trước còn rất dài, hiện tại đã gối ẩm vô lo thì là quá sớm.

Không nói thương dân và dân biển, chỉ riêng man tộc cũng đủ khiến y đau đầu rồi.

Ngồi trên lưng thằn lằn xanh, tâm tư Hà Ninh phiêu đi thật xa, nghe tiếng kêu của diều hâu, mới hoàn hồn lại. Đội ngũ bên dưới đang đi tới một đồi cát nhấp nhô liên tiếp, muốn trước khi mặt trời lặn đến ốc đảo phía trước, thì phải đi nhanh hơn chút.

Hà Ninh kéo khăn đầu trên mặt ra, niệm một chuỗi vu văn cổ xưa, đồi cát đột nhiên bắt đầu biến hình, bề mặt cát vàng hiện lên một lỗ xoáy, dần dần khuếch đại sâu thêm, giống như đang mở cánh cửa xuống đất.

Các thương nhân bị dọa nhảy dựng, các kỵ sĩ cũng lập tức kéo dây cương, chỉ có Mudy thần sắc bất biến, ngửa đầu nhìn Hà Ninh trên không, lại chỉ có thể thấy bóng đổ to lớn của thằn lằn xanh.

https://thuviensach.vn

Mọi người lúc này mới phát hiện, thứ đang hiện ra trước mặt căn bản không phải là thứ đáng sợ gì, mà là một thông đạo, trực tiếp thông tới bên kia đồi cát. Đi vào trong đó có thể tiết kiệm không ít sức lực, càng có thể tránh khỏi mặt trời nóng bức.

“Người thần dụ, là người thần dụ!”

Các thương nhân kêu lên trước tiên, có thể xác định, từ nay về sau, tín đồ của Hà Ninh lại tăng lên không ít.

Thằn lằn xanh vẫy đôi cánh hạ độ cao xuống, Hà Ninh vẫy tay tượng trưng với các thương nhân, vỗ vỗ cổ thằn lằn xanh, dẫn đầu đi vào thông đạo dưới đồi cát.

Mudy và các kỵ sĩ đi sát theo sau, động tác của đội thương buôn chậm hơn chút, nhưng cũng không bị tụt lại quá lâu.

Đi tới bên kia đồi cát, khi quay đầu, thông đạo đã không còn bóng dáng, chỉ có cát vàng mù mịt, giống như một bức tranh cuộn đang chảy.

Gần tối, đội ngũ tới một ốc đảo khá lớn, ven đường đi qua mấy đầm nước đều không thích hợp dựng doanh, gần ốc đảo này có một bãi cỏ không nhỏ, trừ an trí tất cả mọi người, thức ăn của lạc đà cũng có thể giải quyết.

Nhóm lửa lên, các kỵ sĩ và thương nhân bận rộn dựng lều, Hà Ninh không có gì để làm, muốn giúp đỡ cũng không thể chen tay vào, chỉ có thể đi tới trước một cái lều đã dựng xong, ôm tay ngồi xuống, nhìn đống lửa ngẩn người.

Miya bắt nồi canh lên đống lửa, suốt đường đi, thức ăn của Hà Ninh đều là do Miya chuẩn bị, chưa từng có chỗ cho y chen vào. Tài nghệ nấu canh của Miya có thể xưng là nhất tuyệt, Hà Ninh ban đầu còn chưa phát giác, sau khi đã quen với tài nghệ của Miya, thức ăn người khác đưa tới rất khó

https://thuviensach.vn

nuốt trôi. Thân thể Hà Ninh cũng đã quen với thảo dược trong canh, ngân thảo kim thảo toàn bộ đều không còn lo ngại.

Điều duy nhất vẫn khiến Hà Ninh lo nghĩ là, canh bổ này đối với Mudy có tác dụng rất lớn, không muốn để mình chịu tội, thì không thể để Mudy chạm vào canh do Miya chế tác, nhưng như vậy rất khó.

Canh thịt trong nồi sôi lên ùng ục, mở nắp nồi ra, hương thơm theo khí nóng tỏa ra.

Mùi thơm mê người khiến kẻ khác không tự chủ hít mũi, còn có thể nghe được tiếng nuốt nước miếng.

Hà Ninh ngồi ôm gối, xem như không biết. Miya cũng không vì vậy mà hành động gì, dùng mui dài múc một chút thử mùi vị, lại thêm vào hai hạt thảo dược, nhưng lửa còn chưa thấm, phải nấu thêm một chút nữa.

Màn đêm buông xuống, lều đã dựng xong hết, xung quanh doanh trại bố trí trạm gác, hai kỵ sĩ phụ trách tuần tra. Những người khác ngồi vây quanh đống lửa, vừa ăn bánh mạch nướng vừa nhẹ nói chuyện.

Con đường ốc đảo này các kỵ sĩ rất quen thuộc, nhưng các thương nhân là lần đầu tiên đi, trong đội thương buôn của Wamu có rất nhiều người đều lấy cuộn da dê mang theo bên người ra, sau khi mở ra thì là những tấm địa đồ chế tác thô thiển.

Wamu cũng có một tấm, mỗi khi đi qua một ốc đảo xa lạ, bọn họ sẽ thêm vào địa đồ vài nét bút. Một đường thô đại biểu khoảng cách giữa hai ốc đảo, hình tam giác hoặc là hình tròn đại biểu đầm nước lớn nhỏ khác nhau, ốc đảo cũng rất đơn giản, một cái cây là có thể giải quyết vấn đề. Thảo nguyên gần ốc đảo này phí không ít cân não của các thương nhân, cuối cùng quyết định vẽ thành thực vật hai lá.

https://thuviensach.vn

Hà Ninh ăn canh xong, lại gần xem Wamu chế tác địa đồ, thương dân phương bắc chính là dựa vào một bức địa đồ đơn giản này mà đi qua lại giữa vùng núi và đại mạc, tồn tại bốn trăm năm trong hoàn cảnh ác liệt.

“Đây là ông cố của tôi để lại, truyền cho ông nội, ông nội lại truyền cho cha.” Wamu chỉ lên gia huy hình tam giác trên góc trái địa đò, “Đây là ký hiệu của nhà Sotira chúng tôi.”

Tại thành Battier, Wamu gặp được cha, cũng từ tay cha mình nhận được bức địa đồ này. Bị bọn cướp truy sát, chạy lầm vào hoang thành, lại chạy tới thành Battier, tất cả những thứ đáng giá trên người gia chủ Sotira tiền nhiệm đều bị mất hoặc đã bán, chỉ có tấm địa đồ này vẫn luôn được cất giữ cẩn thận, khi giao lại cho Wamu còn mang theo hơi ấm của Reid Sotira.

Giống như lạc đà gánh hàng hóa, địa đồ đời đời tương truyền trong gia tộc, cũng là bảo vật các thương dân không thể vứt bỏ.

Các thương nhân cất địa đồ lại, thảo luận sau khi tới Vu thành rốt cuộc nên đổi những gì.

Nghe Wamu nói nơi đó có thảm vô cùng tinh xảo, còn có lượng lớn dược thảo và mạch, còn có chim một chân sinh trưởng nhanh chóng, thịt cũng rất ngon, có thể nuôi dưỡng như dê bò, một phần thương nhân cảm thấy rất hứng thú.

Vàng và bảo thạch đã đủ rồi, bọn họ muốn trao đổi và thu mua một vài hàng hóa tiêu thụ ở phía bắc. Đương nhiên, muốn làm mối này còn cần Wamu giúp đỡ, tin rằng cậu sẽ không cự tuyệt.

Các thương nhân tự có tính toán riêng, Hà Ninh và Wamu sau khi đơn giản thảo luận thì liền buồn ngủ ngáp dài. Hôm nay trong canh của Miya khẳng định có cho thêm thảo dược trợ giấc ngủ, ấn ấn khóe mắt, lẽ nào hai ngày nay không ngủ ngon nên mắt có viền đen lộ ra?

https://thuviensach.vn

Lúc này, ngoài doanh trại đột nhiên truyền tới tiếng cảnh giới của các kỵ sĩ, tiếng ngắn gọn bén nhọn, đại biểu có đội ngũ bất minh tới gần.

Cơn buồn ngủ của Hà Ninh lập tức tan biến, muốn đứng lên nhưng lại bị Mudy ấn vai lại, cảm nhận nhiệt độ truyền từ lòng bàn tay tới, nhịp tim tăng nhanh giờ chậm rãi bình ổn.

Võ vỗ ngực, trấn định, thần điện Ortiramhs đã bị sụp đổ, vu nữ vẫn luôn gây phiền phức cho y không còn nữa, các kỵ sĩ chỉ cảnh báo thôi, người không rõ thân phận đang tới gần, có khả năng rất lớn là không phải tấn công, không cần phải khẩn trương như thế.

“Tốt chút nào không?”

“Ừ.” Hà Ninh cong khóe môi, “Tôi không sao.”

Mudy không nói gì, gật đầu, thu lại tay ấn trên vai Hà Ninh, giơ trường đao lên, đi tới chỗ các kỵ sĩ đã cảnh báo.

Thành chủ và các tộc trưởng bộ tộc đại mạc phía đông, đối diện chiến tranh và nguy hiểm đều sẽ đi đầu, nếu không thì không xứng với vị trí trên cao.

Chủ thành Holcim tại sao lại bị người ta thống hận khinh bỉ như thế? Chính là vì khi chiến tranh lại bỏ thành chạy trốn.

Cho tới hôm nay, người Holcim thậm chí không nguyện ý nhắc tới thành chủ đại nhân nhát gan hèn yếu đó.

Đi khỏi doanh trại, theo ánh lửa, Hà Ninh nhìn thấy một đội ngũ bị các kỵ sĩ bao vây. Hơn ba mươi nam tử cao to toàn thân bao bọc trong trường bào và khăn đầu, gần năm mươi con lạc đà, còn có hai con thú hình dáng kỳ lạ, lưng có mai cứng. Cái đầu thò ra từ trong mai có miệng hình móc câu

https://thuviensach.vn

như chim ưng, tứ chi được bao bọc vảy dày kín, móng vuốt sắc bén như lưỡi giũa cỡ lớn, bộ dáng vô cùng hung ác.

“Hải thú!” Miya kêu lên kinh ngạc, rất ít có thứ gì có thể khiến Miya kinh ngạc như thế.

“Hải thú?” Hà Ninh nghiêng đầu nhìn Miya, “Cô từng thấy qua?”

“Chưa từng thấy qua còn sống.” Miya nói, “Tôi chỉ từng đổi được hai cái răng nanh và một miếng mai của hải thú khi giao dịch.”

Còn về giao dịch với ai, Miya không nói, Hà Ninh cũng không hỏi.

Trong lúc nói chuyện, Miya rút dao găm trên eo đưa cho Hà Ninh, “Con dao găm này chính là dùng răng hải thú để làm, trên vỏ dao khảm mảnh vỡ của mai thú.”

Hà Ninh cầm dao găm, quả nhiên phát hiện khác biệt, thân dao dày hơn dao găm bình thường rất nhiều, lưỡi dao vô cùng sắc bén, miếng mai khảm trên vỏ dao giống như bảo thạch được mài qua.

“Nghe nói hải thú có sức mạnh thần kỳ.” Miya tiếp tục nói, “Chúng có thể giúp dân biển tìm được đàn cá lớn nhất, cũng có thể thồ vật nặng đi vào vùng núi và hoang mạc, còn có thể đối kháng với bất cứ mãnh thú nào, giá trị của một con hải thú thậm chí cao hơn một con ma mút còn nhỏ. Chỉ là dân biển phòng thủ nghiêm ngặt, rất ít có người có thể săn được hải thú thành niên, trứng hải thú cũng rất khó lấy.”

Hà Ninh chớp chớp mắt, thật sự lợi hại như thế?

Cả nước cả trên bờ, lên bờ thì chính là hổ, xuống nước thì lại như tuần dương hạm? Nếu trang bị thêm đôi cánh, có phải là vô địch không?

https://thuviensach.vn

Nhưng hải thú cũng có nhược điểm, ‘lượng tiêu hao nước’ gấp năm lần địa thành thú, gấp hai ma mút.

Khi hai người nói chuyện, trong đội ngũ bị bao vây bước ra một người có vẻ là dẫn đội, toàn thân trên dưới đều bao kín kẽ, ngay cả hai mắt cũng bị trùm lên sa trong suốt, càng thêm kỳ quái.

Nam nhân bước tới hai bước, hành một lễ kỳ quái với Mudy, nói rõ thân phận.

“Đại nhân tôn kính, chúng tôi là thương dân tới từ phía nam, mang tới muối biển chỉ có phía nam sản xuất.”

“Dân biển?” Mudy bảo các kỵ sĩ lùi lại hai bước, “Dân biển sao lại tới đây?”

Thương nhân của dân biển cũng hiếm khi đặt chân vào sâu đại mạc, đa phần là ở biên cảnh phía đông và phía nam giao dịch. Thể chất của dân biển căn bản không thích ứng được với hoàn cảnh hạn hán tại đại mạc, đến đây thuần túy là chịu tội, còn không chính là sống đủ rồi đơn thuần tới tìm chết.

Không thể trách bọn họ bao kính như xác ướp thế kia được, nếu không ăn bận như thế, căn bản không thể nào đi vào đại mạc.

Lời của Mudy khiến đối phương có chút lúng túng, vì đạt được tín nhiệm, còn nói luôn nguyên nhân chân chính bọn họ xuất hiện ở đây, “Chúng tôi là nghe được tin tức ở phía đông…”

Thì ra, uy lực của lời đồn vượt xa tưởng tượng của Hà Ninh. Truyền thuyết về người thần dụ và tin tức thần điện Ortiramhs sụp đổ truyền tới phía nam, dẫn tới sự chú ý cao độ của dân biển. Bốn trăm năm nay, dân biển vẫn luôn tôn thờ ‘chủ nghĩa độc lập’, hoặc nên nói, từ sau khi đế quốc Aram biến mất, dân biển cách xa khỏi đại lục, giống như muốn tách phía nam ra khỏi đại lục.

https://thuviensach.vn

Mục dân phía đông và man tộc phía tây ba ngày hai đợt đấu đá, thương dân phía bắc chỉ muốn kiếm tiền, dân biển muốn đóng cửa sống qua ngày riêng của mình, ai cũng không thể làm gì họ.

Đế quốc duy nhất có thể khiến dân biển thần phục đã không còn rồi, thần điện Ortiramhs sao? Vẫn là thôi đi.

Thần điện Ortiramhs không phải chưa từng nghĩ tới muốn cho dân biển biết tay, đáng tiếc lực chiến đấu của dân biển không yếu hơn man tộc và mục dân, khi cấp bách thì có thể toàn bộ nhảy vào biển, vung trường kích ngồi trên hải thú khiêu chiến, có năng lực ngươi cưỡi lạc đà xuống đi?

Một bên lục địa, một bên trong biển, đánh thế nào chứ? Cũng không thể thật sự cưỡi lạc đà xuống biển đúng không?

Đời đại vu Ortiramhs đầu tiên cũng không làm gì được dân biển, càng không cần nói tới các đại vu kế nhiệm vu lực đã giảm đi.

Chẳng qua vẫn luôn ngâm trong biển cũng không phải là cách, sau tai có mang cũng không thể trường kỳ sinh sống tại đó.

Cuối cùng, dân biển phía nam miễn cưỡng cùng thần điện đạt tới thống nhất chung, thần điện không tới tìm dân biển gây phiền phức nữa, dân biển ngoài mặt thừa nhận quyền uy của thần điện, cống phẩm mỗi năm cũng chỉ đưa tới mang tính tượng trưng, dân biển không thiếu nhất chính là muối biển, số lượng thần điện yêu cầu đối với họ mà nói là không đau không ngứa, cũng tránh cho những vu nữ đó luôn tới gây phiền.

Hiệp nghị như thế đã kéo dài bốn trăm năm, không ngờ đột nhiên từ phía đông lại truyền tới tin thần điện sụp đổ, người thần dụ chân chính giáng thế tại thành Burang. Các dân biển kinh ngạc không khỏi nhớ tới, chủ thành Burang là huyết mạch trực hệ của đế vương Aram, người thần dụ xuất hiện ở thành Burang, sau lưng có phải có hàm nghĩa sâu hơn?

https://thuviensach.vn

Dân biển nổi lên suy nghĩ muốn nghiên cứu tới cùng, mới có đội thương buôn đi sâu vào đại mạc phía đông này.

Sau khi nói rõ thân phận, đội thương buôn của dân biển được dẫn về doanh trại, tạm thời không nói tới dân biển bao kín toàn thân trong trường bào, chỉ hai con hải thú đó thôi đã tạo nên một trận xôn xao tại doanh trại.

Thằn lằn đen và thằn lằn xanh đều chạy qua, bốn con cự thú thể hình tương đương, ngươi nhìn nhìn ta, ta nhìn nhìn ngươi, gầm lên vài tiếng, phát hiện cổ họng của nhau cũng không hơn kém gì, dứt khoát ngậm miệng, giống như cao thủ đối trận, sau khi nhìn chăm chú thời gian dài, không hẹn mà cùng nuốt nước miếng.

Rất rõ ràng, thèm thịt rồi.

Không cần Miya nói rõ, Hà Ninh cũng có thể xác định, hai con cự thú giống rùa biển biến dị này không phải ăn chay.

Các dân biển ngồi cách xa đống lửa, dựng lều tại vị trí các kỵ sĩ chỉ định, khi ăn cuối cùng mới tháo khăn đầu xuống, lúc này Hà Ninh mới nhìn rõ tướng mạo của họ.

Đồng dạng là hai con mắt một cái mũi một cái miệng, làn da rất trắng, màu tóc và màu con ngươi đều rất nhạt, đường nét tương đối nhu hòa, không sâu như mục dân phía đông và man tộc phía tây, điểm đặc biệt duy nhất chỉ có mang sau tai và móng tay màu lam.

Hà Ninh ngồi bên cạnh đống lửa, không chớp mắt nhìn dân biển ăn đồ ăn, có lẽ là bị nhìn tới không tự nhiên, các dân biển cuối cùng cũng quay đầu.

Hà Ninh sờ sờ mũi, như vậy quả thật rất thiếu lịch sự, là y không đúng. Dứt khoát kéo khăn đầu xuống, dự định rửa sơ qua sẽ về lều ngủ.

https://thuviensach.vn

Nhưng không phát hiện, ngay khi y quay người, các dân biển toàn bộ đều ngây người khi nhìn thấy tướng mạo và mái tóc đen của y.

https://thuviensach.vn

NAM VU

Lai Tự Viễn Phương

dtv-ebook.com

Chương 67: Dân Biển 2

Tóc dài màu đen, đôi mắt như ngọc thạch đen, ngũ quan nhu hòa, tướng mạo quen thuộc.

Hà Ninh thế này, khiến các dân biển ngồi quanh trước lều không tự chủ nhớ tới tượng thủy tinh trong cung điện giấu dưới đáy biển.

Thời đại đế quốc, họa sư và điêu khắc sư cung đình gần như toàn bộ tới từ dân biển phía nam. Vương thành Aram bị thiêu hủy trong ngọn lửa, tất cả những gì trong cung điện đế quốc cũng bị lửa nuốt chửng. Nhưng ở phía nam đế quốc, họa sư thoát được lại bảo tồn mấy bức chân dung của đế vương và tượng điêu khắc của đại vu. Trong đó có tượng điêu khắc của đế vương Aram cuối cùng và đại vu cuối cùng.

So với nghệ thuật theo phái trừu tượng của thành Ariel, những bức chân dung và tượng điêu khắc này vô cùng tinh xảo, đặc biệt là tượng thủy tinh của đại vu cuối cùng của đế quốc, càng sống động như thật, giống hệt đại vu bốn trăm năm trước, cùng Hà Ninh cũng cực kỳ tương tự.

Dưới thần điện Vu thành giấu cuộn da dê và bảng đồng ghi chép lịch sử đế quốc, còn dân biển phía nam thì giấu chân dung của đế vương và tượng điêu khắc của đại vu dưới đáy biển. Vu nữ của thần điện Ortiramhs có lẽ có từng nghi ngờ, nhưng sau khi đạt thành hiệp nghị với dân biển thì không thể tiếp tục truy cứu. Huống hồ, cung điện trong biển chỉ là truyền thuyết, trừ dân biển không ai có thể đi sâu vào đáy biển như thế, thần điện dù có không cam tâm cũng chỉ có thể từ bỏ.

https://thuviensach.vn

Thần điện Ortiramhs vẫn luôn muốn triệt để xóa sạch đại vu đế quốc khỏi lịch sử Aram, trải qua bốn trăm năm đăng đẳng, bọn họ cho rằng mình đã thành công, nhưng vào lúc lời nói dối bị vạch trần mới phát hiện, lịch sử căn bản không thể nào che giấu, âm mưu cuối cùng cũng có ngày bại lộ, khi lời nói dối bị vạch trần, hậu quả còn đáng sợ hơn tưởng tượng trăm ngàn lần.

Địa vị cao quý không còn nữa, sự phục tùng và tín ngưỡng của tộc nhân trong chớp mắt biến thành khinh bỉ không chút che giấu, chửi rủa và trục xuất không chút tình cảm, tôi tớ trung thành nhất cũng không còn tin tưởng bất cứ lời nào của họ.

Trước khi thần điện bị hủy diệt, vu nữ bị trục xuất vẫn còn có nơi để trở về, bất luận ở đó còn tiềm ẩn uy hiếp tử vong, sau khi thần điện sụp đổ, vu nữ mất đi vinh quang và địa vị chỉ có thể giống như tội nhân lang thang trong hoang mạc. Tất cả kiêu ngạo ngày xưa đều trở thành hoa trong gương, không có thành và bộ lạc nào nguyện ý tiếp nhận họ, cho dù là người đồng dạng lang thang cũng không muốn cùng đồng hành với vu nữ bị trục xuất.

Vu nữ Ortiramhs giết chết đại vu, liên kết với kẻ âm mưu hủy diệt đế quốc. Âm mưu và lời nói dối đáng sợ chọc giận thần linh, đại lục Aram mới gặp phải hạn hán mấy trăm năm. Tất cả chân tướng vào lúc mà thần điện bị sụp đổ đã bị vạch trần, các vu nữ Ortiramhs giống như chuột trong cống, người người căm ghét, người người chủi rủa, khổ sở giãy dụa trong hoang mạc, không chốn dung thân.

Chim ăn thịt thối cả ngày luẩn quẩn trên đầu họ, chờ cái chết đến.

Vu nữ bị nhốt trong địa lao thành Battier và thành Burang, so với những đồng bạn cô độc chết trong hoang mạc có thể nói là may mắn, ít nhất bọn họ không cần đối diện với sự chán ghét của thế nhân, cũng không phải cô độc mà chết.

https://thuviensach.vn

Nhắm hai mắt lại, tất cả những gì đã có lúc xưa lại hiện về. Tộc nhân quỳ bái kính lễ, tộc trưởng và các trưởng lão nghe lời phục tùng, chiến sĩ bộ lạc chịu vì một câu nói của họ mà rút trường đao… trang sức chói mắt, váy sa thêu tơ vàng, thức ăn thơm ngon… nếu thần điện Ortiramhs chưa từng diệt vong, nếu nam nhân tóc đen đó chết trong đại mạc, bọn họ vẫn có thể hưởng thụ tất cả, thậm chí có thể thay thế đại vu già cả đứng trên đỉnh cao của đại lục Aram.

Hiện tại tất cả đã hết rồi.

Giờ khắc cuối cùng của sinh mạng, có người sẽ ân hận vì tội nghiệt đã phạm, cũng có người kiên tin mình không phạm sai lầm.

Các vu nữ thần điện Ortiramhs đang nghĩ gì? Chỉ có bọn họ biết.

Gió mang theo cát vàng thổi mù mịt, đồi cát chậm rãi di chuyển, cát vàng che lấp di thể bên dưới, chim ăn thịt thối kêu lên trong không trung, càng lúc càng đông.

Ngọn lửa sinh mệnh hoàn toàn tắt ngúm, không cần bao lâu, dấu vết các vu nữ Ortiramhs từng tồn tại trên đời sẽ biến mất, giống như bọn họ đã từng làm đối với đại vu Aram.

Trong bóng đêm, lại một vu nữ ngã xuống, đống lửa trong doanh tại ốc đảo đang cháy bừng bừng.

Dân biển trước lều nhìn Hà Ninh đi xa, không tiếp tục ăn uống, mà dùng ngôn ngữ mục dân phía đông không hiểu để trao đổi với nhau. Trong lúc nói tựa hồ có xảy ra tranh chấp, nhưng rất nhanh đã thống nhất. Dẫn đội đứng ra, đi tới cạnh chỗ Mudy, dừng lại tại nơi ánh lửa có thể miễn cưỡng chiếu tới, cong lưng hành lễ, “Đại nhân tôn kính.”

Mudy ngẩng đầu lên, ánh lửa chiếu đỏ một bên gương mặt hắn, chợt sáng chợt tối. Trong con ngươi màu lam lóe qua tia vàng, đôi môi đỏ tươi

https://thuviensach.vn

như nhỏ máu. Mang sau tai dân biển lập tức đóng chặt, đây là biểu hiện khẩn trương khi bọn họ cảm thấy uy hiếp.

Dân biển cố gắng để mình trấn định, nhưng sự run rẩy trong giọng nói lại không thể nào che giấu, “Thành chủ đại nhân, người vừa rồi ly khai, có phải là người thần dụ vừa tới thành Burang, mang tới nước mưa và phì nhiêu cho Aram, đại vu chân chính?”

Mudy không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn hắn, cho tới khi mắt dân biển bắt đầu biến hóa, từ màu nhạt biến thành gần như trong suốt, mới cho đáp án khẳng định.

Khi hai người nói chuyện, Hà Ninh đã rửa mặt xong, lau khô nước trên mặt, thoải mái thở ra một hơi. Không vội trở về trướng, mà đi tới chỗ nghỉ ngơi của thằn lằn xanh và thằn lằn đen, sau khi đứng lại liền che mặt, quả nhiên lại lăn vào nhau, đang đánh nhau.

“Aya!”

Giọng Hà Ninh không cao, nhưng thằn lằn xanh lại lập tức chạy qua, không thèm đánh nữa, hưng phấn há to miệng với Hà Ninh. Đừng hiểu lầm, nó không phải đánh nhau tới lục thân bất nhận muốn cắn người, mà là bị Hà Ninh nuôi thành thói quen, súc miệng trước khi ngủ.

Hà Ninh búng tay một cái, một cột nước chảy vào miệng thằn lằn xanh, thằn lằn xanh ngửa cổ, híp mắt lại. Thằn lằn đen cũng chạy tới, cũng há miệng, Hà Ninh cười, lại búng tay một cái, một cột nước rào rào chảy vào miệng thằn lằn đen.

Hà Ninh xoa cằm đứng một hồi, nhíu mày nhìn vảy dính đầy bùn đất của chúng, hai cột nước lớn hơn từ trời giáng xuống, dội thẳng vào đầu, thằn lằn xanh và thằn lằn đen không dám kháng nghị, thành thật đứng nguyên tại chỗ chịu xối nước.

https://thuviensach.vn

Không phải không tránh thử, ngặc nỗi đại vu quá hung tàn, chạy tới đâu xối tới đó, hơn nữa nước càng lúc càng lớn.

Hà Ninh ngáp một cái, đang định về lều, đột nhiên phát hiện ánh mắt thằn lằn xanh và thằn lằn đen không đúng, còn bày ra tư thế uy hiếp, gầm nhẹ.

Hà Ninh dừng bước, chậm rãi quay đầu, hai con hải thú vô thanh vô tức đứng sau lưng y, đang duỗi dài cổ, nhìn thằn lằn xanh và thằn lằn đen dưới cột nước mà tràn đầy ngưỡng mộ.

Đừng hỏi tại sao Hà Ninh có thể nhìn ra được những vẻ mặt khác nhau trên mặt hai đứa này, tóm lại, y chính là biết.

“Muốn xối một chút không?”

Hà Ninh cười híp mắt đưa tay ra, chọc đầu hải thú, không chút sợ hãi cái miệng hình móc câu và hàm răng sắc bén vô cùng của hải thú.

Hải thú nghiêng đầu, vẻ ngoài hung ác, hiếm khi lộ ra một mặt đáng yêu.

Hà Ninh cười, ước lượng thân hình của hai vị này, niệm một đoạn vu văn, một cơn mưa xối xả quy mô nhỏ dội lên đầu hải thú. Hai bé bự duỗi thẳng tứ chi trong mưa, còn lật người, biểu hiện càng thân thiện với Hà Ninh.

Đại vu nào đó sờ cằm, sinh sống trong biển… có cần thêm muối không?

Cột nước dẫn tới hải thú, cơn mưa dẫn tới dân biển.

Nhìn thấy hải thú và Hà Ninh đứng trong mưa, dân biển đi đầu kéo khăn đầu xuống, lộ ra mái tóc màu bạc như ánh trăng, đi tới hứng lấy mấy giọt nước mưa, nước mưa lăn trong lòng bàn tay, như trân châu trong suốt.

“Đại vu!”

https://thuviensach.vn

Dẫn đội của dân biển quỳ một gối trước mặt Hà Ninh, đây là lễ nghi cao nhất của dân biển, trước mặt Mudy, hắn cũng chỉ cong lưng mà thôi.

“Cảm tạ thần linh, cảm tạ ngài đã trở về.”

Ngôn ngữ của dân biển, trừ đồng tộc thì chỉ có đại vu có thể hiểu. Bốn trăm năm trước, vu nữ Ortiramhs nuốt tim đại vu, uống máu đại vu, đạt được vu lực lớn hơn, nhưng không hoàn toàn. Bà không hiểu ngôn ngữ của dân biển, tự nhiên cũng sẽ không hiểu mối liên hệ giữa đại vu đế quốc các đời và dân biển.

Vào thời đại đế quốc, dân biển tín ngưỡng thần linh, hiếu trung với đại vu. Nếu bảo dân biểu dùng thân phận họa sư để phục vụ đế vương, không bằng nói là bọn họ chỉ muốn đạt được nhiều cơ hội hơn để ở bên cạnh đại vu.

Khi nói chuyện với Mudy, dân biển sử dụng ngôn ngữ thông dụng của đại lục, ngữ điệu có hơi cổ quái nhưng vẫn nghe hiểu được. Khi ở trước mặt Hà Ninh, bọn họ lại nói hoàn toàn khác.

Ngôn ngữ kỳ quái, giống như hơi thở của thủy triều.

Trong đầu Hà Ninh đột nhiên hiện ra mấy cảnh tượng, bất giác ngẩng đầu che trán, đôi mắt màu đen nhìn chằm chằm dân biển dưới ánh trăng, nói ra một cái tên xưa cũ, “Radis?”

Nghe Hà Ninh gọi thế, dân biển đi đầu vẻ mặt kích động, đôi mắt gần như trong suốt phản chiếu lại dung mạo của Hà Ninh, “Đại vu vĩ đại, Radis là tổ tiên của tôi, bốn trăm năm trước từng đảm nhận họa sư tại cung đình, cũng là họa sư đế quốc cuối cùng.”

“Vậy sao?’

https://thuviensach.vn

Hà Ninh xoa xoa góc trán, cảm giác choáng váng và đau đầu này đã lâu không có rồi, tại thành Ariel, y còn cho rằng ký ức kế thừa đã hoàn chỉnh, nhưng hiện tại… thật sự nghĩ không ra.

Chuyện về những dân biển này, Mudy biết không?

Hà Ninh vô thức tìm kiếm bóng dáng Mudy trong đám người, phát hiện hắn đang đứng cách đó không xa, không đợi y lên tiếng, đã bước tới cạnh y.

“Các người đứng lên trước đi.”

Các dân biển đứng lên, Hà Ninh buông tay xuống, không tiếp tục nghiên cứu chuyện Radis và dân biển, mà lại nói một câu hoàn toàn ngoài dự liệu, “Các người cũng muốn xối một chút chứ?’

Sững ra mấy giây, dân biển mới hiểu ý của Hà Ninh, có hơi ngượng ngùng, nhưng vẫn gật đầu.

Vào đại mạc phía đông, nước dân biển mang theo đã hết, mỗi lần tìm được nguồn nước đều phải để hải thú uống no trước. Trong tình trạng này, có thể duy trì đủ lượng nước cần mỗi ngày không bị phơi khô đã là vạn hạnh, muốn được ngâm nước giống như ở phía nam sao? Nghĩ cũng đừng nghĩ.

Mudy đi tới đỡ lưng Hà Ninh, “Không sao chứ?”

“Không sao.” Hà Ninh lắc đầu, trong ánh mắt mong đợi của các dân biển, niệm một chuỗi vu văn, khuyên tai bên trai bắt đầu phát sáng, cơn mưa đổ xuống càng lúc càng nhiều, dính thành một màn mưa.

Mưa đêm lạnh lẽo ngay cả các kỵ sĩ cũng ăn không tiêu, nhưng hơn ba mươi dân biển lại hoan hô một tiếng, tranh nhau chạy tới nơi nước mưa dày đặc nhất, mái tóc bị thấm ướt, đôi mắt màu nhạt hình như đang phát sáng.

https://thuviensach.vn

“Lỗi giác chăng?”

Hà Ninh biết trong biển sâu có cá phát sáng, nhưng người phát sáng… được rồi, thế giới này không có gì không có, mình đã tự trải nghiệm bao nhiêu chuyện kỳ lạ rồi mà? Thêm một chuyện cũng không khác gì.

Các dân biển hưng phấn ‘ngâm’ trong mưa, bầu bạn với họ chỉ có hải thú, ngay cả da dày thịt thô như thằn lằn xanh và thằn lằn đen cũng cam bái hạ phong.

Khó trách có thể đi vào biển sâu, khiến thần điện Ortiramhs cũng bó tay không biện pháp.

Mưa lớn đủ một đêm, các dân biển đứng trong mưa bao lâu, Hà Ninh không rõ.

Sau khi về lều, trường bào trên người Hà Ninh trực tiếp bị xé ra ném qua một bên, được nhiệt độ ấm áp bao lấy, mệt mỏi và buồn ngủ cùng dâng lên, ngủ trong lúc Mudy đang lau tóc cho y.

Tiếng ngáy nho nhỏ, khóe môi cong lên, Mudy cầm một lọn tóc còn ẩm lên, giận cũng không được, cười cũng không xong.

Tức giận với người đang ngủ sao? Võ lực của Hà Ninh còn bày ra trước mắt, dỡ thêm một cái lều nữa không thành vấn đề.

Thành chủ đại nhân cũng chỉ cười khổ một tiếng, tiếp tục lau tóc cho đại vu đang say giấc.

Hôm sau, khi Hà Ninh tỉnh lại, trong lều chỉ còn lại mình y. Ngoài lều, Miya đã chuẩn bị xong bữa sáng, trong canh có thêm vào hương liệu dân biển mang tới, mùi vị càng tươi ngọt.

https://thuviensach.vn

Các dân biển thoải mái thư sướng, cũng không còn bao như cái bánh chưng như khi vừa gặp, nhiều lắm chỉ là áo bào và khăn đầu dày hơn chút, có thể thấy có đại vu rồi quả thật sẽ khác.

Các thương nhân trong đội thương buôn của Wamu và các dân biển có chung đề tài nói, tuy đa phần hàng hóa mang tới đều là muối và hương liệu, vàng và bảo thạch đổi được ở mấy thành tại phía đông có thể giao dịch với dân biển. Muối của phía nam, thương dân phía bắc không thích, nhưng hương liệu lại khác, hương liệu do dân biển điều chế được hoan nghênh trên khắp đại lục Aram.

“Ba đồng vàng, lại thêm sáu viên bảo thạch.”

“Bốn đồng vàng, bảo thạch này quá nhỏ.”

“Vậy hương liệu cũng phải thêm một chút.”

Trả giá thế này đã bắt đầu từ sáng sớm, duy trì mãi cho tới lúc nhổ trại lên đường.

Đội thương buôn của Wamu tính đến Vu thành, các dân biển biết rồi cũng thay đổi lộ tuyến, đến phía đông vốn là vì đại vu, đội thương buôn chỉ là che giấu, buôn bán hàng hóa chỉ là thuận đường.

Hà Ninh không cự tuyệt thỉnh cầu của các dân biển, muốn đi thì đi.

Người Bờm Đen đã định chủ ý sẽ ly khai, cưỡng ép lưu lại cũng không tất yếu.

Man tộc đều không đáng tin cậy lắm, có lẽ y nên thử tiếp xúc nhiều hơn với dân biển, một vài thứ trong ký ức khiến Hà Ninh cảm thấy rất thú vị.

Giữa trưa, đội ngũ lại lần nữa gặp được một chỗ đồi cát liền nhau, Hà Ninh dứt khoát tạo một thông đạo dưới đồi cát, các kỵ sĩ và thương nhân đã

https://thuviensach.vn

thấy qua một lần, nhưng vẫn kinh động không nhỏ, khỏi nói tới các dân biển đi sau lưng.

Hà Ninh đứng trên lưng thằn lằn xanh, quay đầu nhìn dân biển được hải thú chở, vì tránh mặt trời nóng bức, bọn họ còn dựng cả lều trên mai hải thú!

Tuy chỉ là dùng dây thừng buộc lại, miễn cưỡng có thể che nắng, nhưng cũng tốt hơn là trực tiếp bị mặt trời thiêu.

Thu mắt lại, Hà Ninh vỗ lưng thằn lằn xanh, "Yên tâm đi, anh bạn, cho dù không thể dựng lều trên lưng mày, tao cũng không chê mày đâu."

Thằn lằn xanh đang bay ra khỏi đồi cát, vừa muốn bay lên trời, nghe lời của Hà Ninh đột nhiên rùng mình một cái, xém chút ngã xuống đất.

Dựng lều trên lưng nó? Đôi mắt to hung tợn trừng hải thú chậm rãi đi vào đồi cát, miệng phả ra khí tức nóng bức, nó phát thệ không đội trời chung với cái thứ có mai đó!

https://thuviensach.vn

NAM VU

Lai Tự Viễn Phương

dtv-ebook.com

Chương 68: Chấp Niệm

Đội ngũ đã đi được hai ngày, ốc đảo trên đường càng lúc càng nhiều, nhìn ra xa, ốc đảo kéo dài tạo nên một thảo nguyên mênh mông.

Bên bờ hồ nước trong ốc đảo, thường xuyên có thể thấy động vật hoang dã uống nước, nghe tiếng chuông lạc đà, rất nhanh lại chạy sâu vào bụi cỏ không thấy bóng dáng.

Khi đội ngũ đi vào một ốc đảo có mọc mạch hoang, kinh động chim tước xám đang ăn, đàn chim vỗ cách phành phạch bay lên, giống như một đám mây đen dâng lên cao.

Số lượng đàn chim tước xám này không nhiều, so với mấy lần trước Hà Ninh thấy thì chỉ có thể tính là tiểu vu thấy đại vu, giống như bang đầu đường gặp băng nhóm xã hội đen có tổ chức có kỷ luật, hoàn toàn không đủ liếc mắt, nhưng vẫn mang tới kinh thán không thôi của các dân biển từ xa tới.

Thằn lằn xanh đậu xuống đất, Hà Ninh giơ cao tay, hai con chim tước xám tròn vo đậu lên ngón tay y, mấy con khác thì đậu lên vai, vừa chỉnh lông vũ, vừa nhẹ nhảy nhót, kêu chíp chíp.

Hải thú chậm rãi đi tới cạnh thằn lằn xanh, duỗi cổ ra, độ cao hơi khiêm nhường một chút, nhưng phần gầm lại khiến thằn lằn xanh không sánh kịp. Người ta có thể dựng lều, nó không được.

Hà Ninh quay đầu, nhìn dân biển trên lưng hải thú, “Chúng rất dễ thương đúng không?’

https://thuviensach.vn

“Rất dễ thương.” Một dân biển kéo khăn trên mặt xuống, mở túi nước uống một ngụm, “Phía nam có rất nhiều hải điểu, nhưng không khôn khéo như thế, tiếng hót cũng không dễ nghe, đáng tiếc chúng chỉ có thể sống ở phía đông.”

Hà Ninh để mặc chim tước xám cọ cọ lên mặt mình, cười cười. Nếu những người này biết đám bạn nhỏ này đang thảo luận thịt của hải thú có mùi vị gì, còn muốn mổ thử mấy cái, không biết sẽ có vẻ mặt nào? Tính ra sẽ rất đặc sắc.

“Đi thôi.”

Suy nghĩ đùa dai chỉ thoảng qua, không thực hiện. Hà Ninh hôn lên đầu nhỏ của chim tước xám, rồi thả nó bay đi.

Chim tước xám được hôn rúc lên một tiếng vui vẻ, những con chim tước khác vây quanh nó kêu không ngừng, giống như đang ngưỡng mộ và ghen tỵ, thật là cái con hạnh phúc.

Đàn chim tước xám theo Hà Ninh không muốn đi, cho tới khi thằn lằn đen đi lại mới luyến tiếc không nỡ mà bay đi.

Chim tước xám không phải sợ thằn lằn đen, vóc dáng có lớn cũng vẫn có thể mổ đứt mấy miếng thịt. Mudy đứng trên lưng thằn lằn đen mới là căn nguyên đàn chim tước tránh né không kịp.

Hà Ninh rất khó hiểu, Mudy rốt cuộc là huyết thống gì, sao lại khiến động vật không yêu thích như thế? Trừ thằn lằn xanh và thằn lằn đen, ngay cả ma mút và địa hành thú cũng tránh hắn. Đừng thấy hải thú chậm rãi như thế, nhưng khi Mudy tới gần, cũng sẽ chạy đi rất nhanh.

Có thể thấy, thành chủ đại nhân rốt cuộc ‘đáng ghét’ cỡ nào.

Nghỉ ngơi một chút tại ốc đảo, đội ngũ lại lên đường.

https://thuviensach.vn

Đi qua một đồi cát, mọi người không khỏi kêu lên kinh ngạc.

Thảo nguyên vô tận vô biên, dê bò thành đàn và động vật hoang dã trộn lẫn trong đó, các mục dân cưỡi lạc đà huýt sáo, vung roi, cảnh tượng thế này chỉ có ghi chép trên bảng đồng cổ xưa.

Hạn hán khốc liệt bốn trăm năm, đã khiến đại lục Aram trở thành một vùng hoang mạc, mọi người không còn nhớ cỏ xanh mơn mởn ngày xưa, cũng không còn vẽ ra được bộ dáng thực vật um tùm.

Tình cảnh này đột nhiên đập vào mắt, trong nhất thời không biết nên phản ứng thế nào.

Các dân biển chưa từng thấy qua thảo nguyên bao la như thế, các thương dân khi tới thành Burang, từng nghe Wamu miêu tả, trong lòng đã có chuẩn bị, nhưng vẫn bị tình cảnh trước mắt khiến cho ngây ngẩn.

Không thể tin nổi, nhưng tuyệt đối không phải là ảo ảnh sa mạc.

Thằn lằn xanh gầm lên một tiếng lớn, tiếng gầm vang đi rất xa. Người trong thành đầu tiên là kinh ngạc, tiếp theo hưng phấn kêu lên.

“Người thần dụ, người thần dụ trở về rồi!”

Các mục dân và công thợ xếp thành đội ào ra khỏi thành, thậm chí không cưỡi lạc đà.

“Người thần dụ!”

“Đại vu!”

“Cảm tạ thần linh!”

Thằn lằn xanh phả ra hơi thở nóng bức, mây trên không cũng muốn bốc cháy.

https://thuviensach.vn

Người trong Vu thành nhìn thằn lằn xanh trên không, lớn tiếng hoan hô, nghênh đoán Hà Ninh trở về. Người Naldlin được Hà Ninh tiếp nhận trước đó cũng hoan hô, đứng chung với các công thợ và mục dân, mấy người già quỳ rạp xuống đất, thành khẩn cầu nguyện. Người Bờm Đen đứng ở nơi khá xa, hiển nhiên, cho dù sinh sống với nhau, man tộc cùng mục dân vẫn không quá dung hợp. Miễn cưỡng có thể an bình vô sự, không phát sinh xung đột đã phải đáng mừng, còn muốn thân thiết như anh em gì đó, thuần túy là chuyện viển vông.

Các kỵ sĩ thổi còi hiệu, cửa thành mới xây của Vu thành mở ra, nhìn từ trên không, cả tòa thành trì giống như một con cự thú, duỗi thẳng tứ chi nằm trong đại mạc.

Trước đó xem cuộn da dê không cảm thấy, khi thấy kiến trúc sau khi được các công thợ sửa chữa, Hà Ninh càng lúc càng cảm thấy bố cục trong thành kỳ diệu, mấy dòng sông chảy suốt trong thành, liên kết với thần điện cao lớn, tạo thành một vu văn cực đại.

Vu thành.

Thần điện sừng sững, nước chảy róc rách, Vu văn như đang sống, nghênh đón thành chủ trở về.

Hà Ninh đờ người một chút, cảm giác kỳ diệu bao lấy y, trong đầu dường như có một âm thanh, không ngừng tuần hoàn, nơi này là nhà của y, là nơi trở về của y.

Tỉ mỉ nghe, âm thành này vô cùng quen thuộc, từng vô số lần xuất hiện trong mộng và ký ức của y.

Là đại vu, bốn trăm năm trước vì cứu người, chảy cạn máu, đại vu mất đi trái tim.

https://thuviensach.vn

Cười nhẹ một tiếng, Hà Ninh cúi người dựa lên lưng thằn lằn xanh, đây là nhà của đại vu, nơi trở về của đại vu, cũng là của y.

“Aya, xuống thôi.”

Thằn lằn xanh lại gầm lên một tiếng, mang theo vui sướng và thoải mái, cảm giác về nhà, không chỉ có mình Hà Ninh có.

“Đại nhân.”

Mudy dừng lại trước thành, đợi thằn lằn xanh bay xuống, thấy nụ cười trên mặt Hà Ninh, vẻ mặt thư thái, đưa tay cho hắn.

Trên danh nghĩa, tòa hoang thành này thuộc về chủ thành Burang, nhưng thực tế, Hà Ninh mới là chủ nhân nơi này.

Bước vào cửa thành, cảnh tượng hiện ra trước mắt, khiến thương dân và dân biển lại kêu lên kinh ngạc. Đường phố rộng rãi sạch sẽ, kiến trúc đẹp đẽ, màu sắc rực rỡ trên tường, dòng sông chảy trên đường lát đá, cá nhỏ bơi trong nước, đều khiến nơi này khác biệt với mọi tòa thành khác.

Thần điện nguy nga sừng sững, là nơi tinh xảo nhất cũng là cao nhất trong thành.

Hà Ninh dừng bước, nhìn đỉnh thần điện, bước vào dòng sông. Khuyên tai màu bạc tỏa ra tia sáng màu vàng, như tơ lụa trôi giữa không, bay lượn dập dờn, bao trùm toàn thân Hà Ninh.

Miya tụt lại vài bước, đi tới sau lưng Hà Ninh.

Gió thổi qua hoang thành, hóa thành tiếng trống rộn rã và tiếng đàn đẹp đẽ, âm thanh phiêu dật xa xăm đang ngâm hát, truyền đạt vui sướng tận tâm can.

https://thuviensach.vn

Hoan nghênh ngài trở về, cảm tại ngài đã trở về, chủ nhân của Vu thành…

Nước sông gợn lên lăn tăn, mái tóc đen bị gió thổi, đôi mắt thâm sâu mang theo hoài niệm. Khuyên tai biến thành quyền trượng, trong hơi thở như có hương hoa, vào lúc này, Hà Ninh và bóng dáng bốn trăm năm trước chồng vào nhau, bước từng bước vào nơi bắt đầu và trở về của sinh mạng.

Kim quang lưu chuyển, như chúc phúc của thần linh.

“Đại vu!”

Tế tự Bờm Đen ở lại trong Vu thành quỳ rạp xuống đất, giơ ngang quyền trượng cao hơn cả nó, âm thanh non nớt vì kích động mà hơi khàn.

“Đại vu Aram!”

Kỵ sĩ thành Burang, thương dân phía bắc, dân biển phía nam, đều cong lưng vào lúc này, thành khẩn cầu nguyện.

Mudy kéo khăn đầu xuống, con ngươi màu lam trở thành con ngươi dọc màu vàng, vẩy vàng hiện lên giữa trán, nhìn bóng lưng Hà Ninh, đây là đại vu của hắn!

Miya bắt chéo hai tay, xuyến bạc trên cổ tay vang đinh đang.

Trước thần điện, ba người Dorsha cung kính quỳ rạp, nghênh đón đại vu trở về.

Đàn chim bay múa trên không, suối sinh mạng trong đại thính, tiếng nước chảy tựa như còn mang theo âm vui mừng, Hà Ninh đứng trước bậc thềm thần điện, nhắm hai mắt lại, từng hàng vu văn trong suốt nổi lên trong kim quang, dưới mặt trời, làn da gần như trong suốt. Hà Ninh giơ một tay

https://thuviensach.vn

lên, chậm rãi vươn tới nơi cao, giờ phút này, trường bào phất phới theo gió, như muốn nắm bắt ánh sáng, lại như muốn biến mất trong ánh sáng.

Tim mọi người đều run rẩy, nhưng miệng lại khô khàn, không thể phát ra tiếng, dù chỉ là những âm thanh nhỏ nhặt cũng là khinh nhờn.

Đột nhiên, tay trong ánh sáng bị nắm mạnh lấy, Hà Ninh mở mắt ra, thành chủ tóc vàng mắt vàng nắm chặt cổ tay y, sức lực lớn tới mức muốn vặn gãy xương.

“Không cho phép!”

Âm thanh trầm thấp mang theo mùi hung ác, thần thánh và phiêu diêu thoáng chốc bị đánh vỡ, Mudy dùng sức, kéo Hà Ninh vào lòng, cong lưng ôm lên, xoay người đi, động tác nhanh chóng gọn gàng, liền mạch dứt khoát.

Mọi người ngốc lăng.

Đây là, tình huống gì?

Miya muốn đi theo, nhưng rất nhanh lại đứng lại, quay đầu nhìn sang thằn lằn xanh bên cạnh, “Ngươi đi?’

Thằn lằn xanh hếch đầu, nghĩ nó ngốc?

Miya híp mắt lại, thằn lằn xanh nghiêng người lùi ra hai bước, kiên quyết không chịu chi phối.

Hà Ninh bị thành chủ đại nhân cướp đi, mọi người cuối cùng cũng hoàn hồn lại, nhìn nơi Hà Ninh vừa mới đứng, ánh mắt mang theo kính sợ, miệng cảm thán.

Tế tự Bờm Đen quỳ trên đất, đẩy tay tộc nhân ra, rất lâu sau mới tự đứng lên.

https://thuviensach.vn

“Ta biết các người đang nghĩ gì.”

Tế tự nhỏ tuổi nắm chặt trượng mây, nhìn thần điện, âm thanh non nớt, trong vẻ mặt mang theo ngưng trọng.

“Ta biết Ito đang tính toán cái gì.”

“Tế tự.”

“Sức mạnh của người Bờm Đen tới từ đại vu, người Bờm Đen có thể sống sót tới ngày hôm nay là vì đại vu, đừng để dã tâm và lòng tham che mờ hai mắt.”

“Tế tự đại nhân, lẽ nào ngài đã quên tộc nhân bị Canyon giết chết sao?!”

“Không.” Tế tự nhìn tộc nhân vừa nói, ánh mắt kỹ lưỡng, “Nhưng, ta cũng biết các người không phải chỉ vì báo thù.”

“Nhưng…”

“Người Bờm Đen có sức mạnh, vậy thì sao?” Tế tự Bờm Đen xoay người, không nhìn tộc nhân nữa, “Ta sẽ không rời khỏi nơi này, các hài tử cũng nhất định phải ở lại. Từ nay về sau, người Bờm Đen phân làm hai nhánh, vinh quang hay là suy tàn không còn liên quan nhau.”

“Tế tự đại nhân, ngài biết mình đang nói gì không?!”

Không bận tâm tới chất vấn mang theo tức giận của tộc nhân, tế tự nhỏ tuổi bước đi, không còn quay đầu lại.

Thù của tộc nhân phải báo, nhưng dã tâm của đám người Ito đã không cách nào che giấu, vốn nên trung tâm hầu hạ đại vu, nhưng lại nổi lên tâm tư không nên có.

https://thuviensach.vn

Bị sức mạnh và dã tâm che mờ hai mắt, cuối cùng cũng có một ngày sẽ bước trên con đường tử vong, giống như tất cả những bộ tộc đã từng phản bội lời nguyền, từng cường thịnh, chớp mắt lại biến thành cát bụi.

Tế tự nhỏ tuổi có thể nghĩ đến kết cục, chiến tranh và hủy diệt, nhưng nó vô lực ngăn cản.

Nếu tế tự dạy dỗ nó vẫn còn sống, có phải có thể thay đổi vận mệnh của người Bờm Đen? Có lẽ vẫn không được.

Điều duy nhất nó có thể làm, chính là tuân theo di nguyện của lão tộc trưởng,vì người Bờm Đen lưu lại huyết mạch cuối cùng, sinh sống trong tòa thành được đại vu bảo vệ này, bất luận có thể trở về đồng hoang phía tây nữa hay không, trở về nơi ra đời của người Bờm Đen hay không.

Trở về doanh trại của người Bờm Đen ngoài thành, tế tự đi vào lều, gọi mấy hài tử nhỏ nhất ra, tránh không gặp những tộc nhân muốn khuyên nó thay đổi tâm ý.

Doanh trại của người Naldlin cách người Bờm Đen không xa, thấy dị thường của người Bờm Đen, lập tức báo cho tộc trưởng.

Tộc trưởng Naldlin và trưởng lão ngồi vây quanh lều, bình thuốc lào các công thợ mới chế ra vang lên lục cục.

Tộc trưởng và trưởng lão thấp giọng thảo luận một phen, rồi nói với tộc nhân, bất luận những man tộc này muốn làm gì, đều không liên quan tới Naldlin.

“Nếu bọn họ muốn đối với người thần dụ…”

“Sẽ không.” Tộc trưởng Naldlin lắc đầu, “Nếu chọc giận người thần dụ, bọn họ sẽ bị đuổi khỏi đây, thậm chí diệt tộc. Có thể chạy thoát khỏi đồng

https://thuviensach.vn

hoang phía tây tới đây, những man tộc này không phải không có não, ít nhất tế tự chưa thành niên đó thì rất có trí tuệ."

"Hay là phái vài chiến sĩ canh chừng đi." Một trưởng lão nhíu mày, "Cũng phải có phòng bị."

"Cũng tốt."

Người Naldlin quyết định xong, trước sau phái mấy chiến sĩ trông chừng doanh trại của người Bờm Đen, vì bảo đảm, vẫn đưa tin cho thần điện. Người đưa tin không gặp được Hà Ninh, chỉ thấy người Dorsha tuyên thệ hiếu trung với Hà Ninh, người Dorsha lập tức tìm tới Miya.

"Xác định chứ?"

"Vâng."

Người Naldlin biết Miya là thị nữ Hà Ninh tín nhiệm nhất, không che giấu chút gì.

"Chuyện này ta sẽ chuyển cáo cho đại vu, đa tạ."

"Đây cũng là việc người Naldlin nên làm." Chiến sĩ bộ tộc đưa tin đỏ tai, vẻ mặt hơi hoảng loạn, vừa nói xong đã chạy mất dạng, vừa chạy vừa thầm mắng mình không ra gì, không dễ dàng gì mới đạt được cơ hội này…

Cùng lúc này, đội thương buôn của Wamu và các dân biển cũng đã nghỉ ngơi trong thành. Các công thợ vẫn trú ngoài thành, người Naldlin và người Bờm Đen cũng không vào ở trong thành. Sinh sống trong thành chỉ có Miya và các cô nương dẫn tới từ thôn bọn cướp, quy củ này vẫn chưa bị phá vỡ.

Hà Ninh trở về hoang thành, trước dặn dò an trí hai đội thương buôn vào thành, nếu các công thợ muốn, có thể chọn một chỗ ở phía tây thành để ở,

https://thuviensach.vn

người Naldlin và các mục dân cũng vậy. Còn về người Bờm Đen, Hà Ninh ban đầu thật lòng muốn tiếp nhận họ, nhưng sau khi phát giác dã tâm của đám người Ito, thì y lại không còn xác định nữa.

“Nên để bọn họ dọn vào thành không?”

Hà Ninh đang do dự, có lẽ nên đợi một chút, đám người Ito đã định là sắp ly khai, người Bờm Đen còn ở lại bao nhiêu? Nói không chừng ngày mai toàn bộ đều đi hết, cũng không cần y tiếp tục lo nghĩ nữa.

Một đêm yên tĩnh, sáng sớm, trước thần điện tụ tập một lượng lớn các loài chim, Hà Ninh trở về, công thợ và mục dân lại đưa cống phẩm tới, trái cây thơm ngọt hấp dẫn đàn chim sinh sống gần đó, còn có vô số động vật nhỏ.

Hà Ninh ngủ rất say, tóc đen xõa trên gối, trên cánh tay và vai lộ ra ngoài thảm, rải rác chi chít những vết đỏ có cạn có sâu, màu sắc mị diệm.

Mudy một tay chống cằm, nằm nghiêng bên cạnh Hà Ninh, ngón tay thon dài men theo vai Hà Ninh chậm rãi đi xuống, trượt qua tay, nhẹ ma sát ở nơi lõm xuống của thảm, dẫn tới một cơn run rẩy nhỏ bé, cuối cùng cắt ngang giấc ngủ của đại vu tóc đen.

Ánh mắt tức giận bắn vào Mudy, không tạo nên bất cứ hổ thẹn nào, ngược lại dẫn tới một tiếng cười thấp trầm, giống như lông vũ cọ qua tim, xúc cảm như nhung.

“Buồn cười lắm à?” Hà Ninh híp mắt lại, móng tay sắc bén kê lên cổ họng Mudy, “Hử?”

Trong âm mũi mang theo lười biếng và mị hoặc, đôi mắt màu vàng lại trở nên thâm trầm, nụ hôn nóng bỏng rơi xuống, ngậm lấy môi Hà Ninh, rồi trượt xuống cằm và cổ, cắn xương quai xanh cùng hầu kết.

https://thuviensach.vn

Khi cánh tay to để sau đầu gối y, ấn vai y, Hà Ninh cắn môi, trong ngực trào lên một cơn giận, từ khi về phòng tới giờ, đây là lần thứ mấy rồi? Còn chưa chịu xong sao? Muốn giết y à?!

https://thuviensach.vn

NAM VU

Lai Tự Viễn Phương

dtv-ebook.com

Chương 69: Chợ Phiên

Ba ngày đầu của Hà Ninh khi mới về Vu thành đều trải qua trong phòng ngủ, ngay cả Mudy cũng không lộ mặt. Cống phẩm trước thần điện chất thành núi, ba người Dorsha và các cô nương tới giúp đỡ đều bận tới không rảnh nói chuyện, mỗi ngày cống phẩm đưa tới vẫn chỉ tăng không giảm. Trừ các loại chim và tiểu động vật tới ăn hoa quả, gần đó còn phát hiện dấu chân của báo. Có thằn lằn xanh và thằn lằn đen ở đây, ngược lại không cần lo lắng vấn đề an toàn, báo cũng sẽ không ngu xuẩn tới mức tự làm món khuya dâng vào miệng chúng.

Các công thợ và mục dân chọn xong phòng ở thành tây, dọn vào thành ở. Lều và doanh trại để lại được tháo dỡ, sau một cơn mưa lớn, mặt đất trống trơn rất nhanh đã mọc ra cỏ xanh, phủ kín dấu vết mọi người lưu lại.

Các công thợ chọn sống cạnh nhau, trên mỗi tường viện của công thợ đều có sơn vẽ đồ án đặc biệt, đại biểu tay nghề của bọn họ. Đây là truyền thống của các công thợ đại lục Aram, đã tồn tại từ thời đại đế quốc.

Trên tường viện của các mục dân sẽ họa đồ án động vật, trong phòng trải thảm màu sắc sặc sỡ và gối dựa đồ án tinh xảo. Trên bàn thấp bằng gỗ, bình đồng cổ nhỏ bốc làn khói không màu, mùi hương liệu lan tỏa trong phòng, hoặc thơm ngọt, hoặc khoan khoái, đây là truyền thống của dân tộc đại mạc, có lịch sử trên ngàn năm.

Bộ tộc Naldlin cũng được cho phép dọn vào trong thành sinh sống, tộc trưởng và các trưởng lão đặc biệt mặc áo bào tốt nhất, mang khăn đầu có

https://thuviensach.vn

dấu hiệu bộ tộc, quay về hướng thần điện quỳ rạp xuống, “Người Naldlin chân thành cảm tạ lòng nhân từ của đại vu!”

Các nữ nhân Naldlin vừa dỡ lều, thu dọn hành lý, vừa vui vẻ thảo luận nên bố trí nhà ở thế nào. Các hài tử thì cảm thấy hiếu kỳ với mọi thứ trong thành.

Khi Hà Ninh không ở đây, chỉ có công thợ phụ trách xây lại hoang thành mới được cho phép đi lại khắp nơi trong thành, các cô nương mới có thể sinh sống trong thành. Người Naldlin sẽ không vì thỏa mãn lòng hiếu kỳ mà đánh vỡ quy củ nơi đây. Các hài từ bị cảnh cáo nghiêm khắc, một khi phạm sai lầm sẽ bị đuổi đi, không ai cầu tình giúp họ.

Cơm áo không có, không có bãi cỏ chăn thả, mỗi ngày đều phải gian khổ bôn ba trong hoang mạc, còn gặp phải sói sa mạc đáng sợ.

“Muốn sống lại cuộc sống như thế sao?’

Các hài tử lắc đầu như trống bỏi, phát thệ với thần linh, nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời, tuân thủ quy củ của Vu thành.

Nơi này có bãi cỏ mơn mởn, có đàn dê bò đông đúc, còn có người ngoại tộc ôn hòa, người Naldlin trải qua khổ sở rất nhiều rồi, cần cuộc sống an ổn. Bọn họ không muốn bị đuổi đi, mà muốn sống ở đây.

Hiện tại, Hà Ninh cho phép người Naldlin vào thành, vui mừng nhất chính là những hài tử từng bị trưởng bối giáo huấn. Bọn chúng chủ động giúp người nhà dọn dẹp lều và dụng cụ sinh hoạt, dắt bò dê khỏi chuồng, khi đi vào cửa thành, kéo chặt trường bào của ba và mẹ, mở to mắt hiếu kỳ, nhìn dòng sông chảy suốt thành, nhìn kiến trúc cao to xinh đẹp, nhìn nhà mới của mình.

“Nơi này chính là nhà của chúng ta.”

https://thuviensach.vn

Cha đẩy cửa nhà, mẹ đem thảm lông lạc đà tốc nhất bố trí trong phòng, hài tử hưng phấn lăn lộn trên thảm, vui vẻ cười đùa trong ánh mắt từ ái của cha mẹ. Nơi này chính là nhà của họ, không còn cần phải lang thang trong đại mạc nữa, không cần lo lắng sói sa mạc sẽ nhân đêm tối xông vào lều, càng không cần sợ hãi bọn cướp hung hãn trong hoang mạc.

Mẹ đứng lên đi chuẩn bị bữa tối, cha sờ đầu hài tử, “Con phải nhớ kỹ, tất cả đều là do đại vu ban cho người Naldlin, nhớ thật kỹ.”

“Vâng, phụ thân.” Hài tử trở mình một cái ngồi thẳng dậy, trong đôi mắt trong vắt mang theo tình cảm thuần túy nhất, “Con sẽ báo đáp đại vu, đợi con trưởng thành rồi, nhất định sẽ trở thành chiến sĩ dũng mãnh nhất, bảo vệ đại vu, chiến đấu vì đại vu!”

“Em sao?’

Huynh trưởng ngồi bên cạnh ra vẻ khinh thường trề môi, cong tay lên, cơ thịt săn chắc nổi lên, “Anh mới trở thành chiến sĩ, em thì ngoan ngoãn ở nhà chăn thả đi, nhóc con ngay cả nghé cũng ôm không nổi mà bày đặc.”

“Zadeh, em nhất định sẽ cao hơn anh! Không cho phép gọi em là nhóc con!”

“Phải gọi anh, nhóc con!

“Em quyết không gọi!”

“Nhóc con này!”

Nhìn hai anh em tràn đầy tinh thần, phụ thân cười lớn, tiếng cười truyền ra ngoài cửa, mẹ buông bồn gỗ đầy bánh mạch và trái cây xuống, quay sang hướng thần điện, hai tay chắp trước ngực, cong lưng, thành tâm thành ý cảm tạ tất cả những gì đại vu ban cho.

https://thuviensach.vn

“Cảm tạ ngài, chân thành cảm tạ ngài, nguyện thần linh vĩnh viễn ban phúc cho ngài.”

Hôm đó, người Naldlin chọn ra dê bò béo tốt nhất đưa tới trước thần điện, chỉ để biểu đạt lòng cảm tạ với Hà Ninh.

Người thần dụ chưa từng đòi cống phẩm như thần điện Ortiramhs, bọn họ hiến tất cả đều là cam tâm tình nguyện.

Người Naldlin đi rồi, ngoài thành chỉ còn lại người Bờm Đen không được cho phép vào thành.

Tế tự nhỏ tuổi từ đầu tới cuối không lộ mặt, mặc tộc nhân sốt ruột đứng ngoài lều.

Đám người Ito đã trở về đồng hoang phía tây, chuyện đã không còn chỗ để vãn hồi, tế tự đã quyết tâm, không ai có thể lay chuyển.

Lợi dụng ân huệ của đại vu, tham vọng quá mức những thứ vốn không thuộc về mình, tế tự không thể thay đổi suy nghĩ của đám người Ito, nó chỉ có thể thay đổi bản thân, thay đổi tộc nhân còn nguyện ý đi theo mình.

“Trở về đi.”

Tộc nhân đợi ngoài lều rất lâu rồi, không đợi được tế tự hồi tâm chuyển ý, chỉ đợi được cự tuyệt.

Một hài tử nhỏ tuổi bước ra khỏi lều, đứng trước mặt mọi người, “Tế tự đại nhân bảo tôi nói với mọi người, những lời nên nói ngài đã nói hết rồi, không cần tới nữa, ngài sẽ không thay đổi tâm ý.”

Người Bờm Đen quay mặt nhìn nhau, vì tế tự nhỏ tuổi, sự tôn kính của chiến sĩ Bờm Đen do Ito dẫn đầu còn lâu mới bằng lão tế tự. Đa số thời gian chỉ xem nó như tượng trưng, nói không khách khí một chút, thậm chí

https://thuviensach.vn

chỉ là trang trí. Hiện tại, tế tự nhỏ tuổi thể hiện mặt cường thế, các chiến sĩ mới phát hiện không nên xem thường nó.

Một vài tộc nhân bắt đầu chần chờ, lẽ nào bọn họ thật sự đã nghĩ sai rồi, cũng làm sai rồi sao?

“Nhất định phải lập tức thông báo cho Ito.” Người Bờm Đen dẫn đầu ánh mắt âm trầm, “Xem ra tế tự sẽ không thay đổi tâm ý, nhất định phải nghĩ biện pháp khác.”

Bộ tộc không có tế tự thì không thể nào chân chính cường thịnh, bọn họ không ngờ một tế tự nhỏ tuổi như thế lại gai góc đến vậy.

“Không ngờ đại vu lại không cho phép chúng ta vào thành.” Một người Bờm Đen oán trách, “Lẽ nào y đã quên chúng ta chiến đấu vì y rồi sao?”

“Câm miệng!” Người Bờm Đen đi đầu trừng mắt nhìn người vừa nói, sắc giọng quát, “Nếu để ta nghe được lời như thế lần nữa, ta sẽ dùng trường mâu đâm xuyên cổ ngươi!”

Người Bờm Đen bị quát mắng câm như hến, không dám lên tiếng nữa.

So với sự khó chịu và sốt ruột của người Bờm Đen, trong thành lại là không khí vui vẻ.

Đội thương buôn của Wamu được cho phép, bày một sạp hàng rộng rãi bên đường, các dân biển cũng tới góp vui, từng sạp hàng bày từ đầu tới cuối con đường, bày ra nào là muối, hương liệu, các loại vải, bảo thạch và hoa quả khô của dân biển mang tới.

Trong hoang thành lần đầu tiên xuất hiện khu chợ như thế, trình độ náo nhiệt không phải bình thường, không hề thua kém ngày lễ và tế điển của các thành khác.

https://thuviensach.vn

Các công thợ dùng mạch và vàng bạc trao đổi muối và hương liệu, các cô nương mang các loại thảm lạc đà cỡ nhỏ bày sạp buôn bán. Sản phẩm của họ dẫn tới rất nhiều thương nhân chú ý, ngay cả dân biển cũng biểu thị hứng thú, trong mối làm ăn này, ánh mắt độc đáo không chỉ có mình Wamu.

Một vài mục dân dẫn bò dê và lạc đà tới, còn có người cầm sọt do dây mây bện thành, bên trong là chim một chân kêu chim chíp và một vài trứng chim quả nào cũng lớn hơn nắm tay nam nhân.

Phiên chợ kéo dài mấy ngày, trừ thương dân và dân biển bày sạp, còn có vài người cũng bán bánh mạch, thịt nướng và hoa quả. Ngày thứ ba của chợ, một nhạc đoàn thường đi khắp các thành phía đông vô tình xuất hiện ngoài thành, sau khi xác nhận thân phận, đoàn chủ nhạc đoàn quyết định tạm thời ở lại, tất cả những thứ ở đây quá mới lạ, còn có cả dân biển rất ít khi đi vào đại mạc, sao có thể không khiến người ta kinh ngạc?

Quan trọng hơn là, phiên chợ náo nhiệt và các công thợ cùng mục dân ra tay hào phóng, khiến nhạc chủ vô cùng ‘động tâm’.

Thi nhân trong nhạc đoàn liền có linh cảm, đang chế tác một khúc trường thi, hắn muốn viết hết những gì nhìn thấy ở đây vào đó.

Biển hoa dập dờn bướm và ong, hồ nước trong vắt, bãi cỏ xanh rì, động vật đông đúc, còn có thần điện nguy nga, thành đô cổ xưa, như cảnh tượng được miêu tả trong sử thi mấy thế kỷ trước, cuộc sống xinh đẹp như thế.

Nhạc đoàn mượn dùng một căn nhà gần đường, hai tầng, ban công rộng rãi, vị trí không tồi.

Cùng tiếng trống và tiếng đàn nhạc thủ tấu lên, các vũ nương thân mạc sa màu xoay chuyển nhẹ nhàng trên ban công, ông già kể chuyện và thi nhân mang huyền cầm ngồi trên thảm trải, sau khi tiếng trống kết thúc thì bắt đầu biểu diễn.

https://thuviensach.vn

Có nhạc đoàn gia nhập, phiên chợ trở nên càng náo nhiệt, tin tức Vu thành cũng được truyền đi với tốc độ nhanh chóng hơn.

Đến ngày thứ sáu, hàng hóa đội thương buôn mang tới đã bán sạch toàn bộ, trong túi trên lưng lạc đà chứa đầy vàng, bảo thạch, hạt mạch, rồi một lượng thảm lông lạc đà tinh xảo. Ngoài ra còn có hạt giống cây trái của riêng Vu thành, chim một chân và trứng chim, cùng cả dê bò khỏe mạnh.

Phiên chợ lần này, các thương dân đều đổi được hàng hóa hợp ý, trở về phương bắc khẳng định có thể kiếm một khoản lớn. Các dân biển đồng thời cũng thu hoạch không nhỏ, có thể tưởng được, đợi ngày khởi hành trở về, trên lưng hải thú tuyệt đối không đủ không gian để bọn họ dựng lều nữa.

Trước khi phiên chợ kết thúc, Hà Ninh dự định đi góp náo nhiệt một chút, dù sao cơ hội khó có được.

Miya yêu cầu y nhất định phải mặc trường bào, che kín khăn đầu mới có thể ra ngoài. Nếu không phải y dựa lý tranh luận, chỉ sợ sẽ bị Miya bọc thành cái bánh chưng, noi gương dân biển.

“Chủ nhân, chuyện này ngài nhất định phải nghe tôi.”

Vẻ mặt Miya vô cùng nghiêm túc, một khi cô để lộ biểu tình này, thì chứng minh chuyện không được thương lượng.

Hà Ninh không biết làm sao, cô nương này cũng là vì tốt cho y, từ khi về thành lại biểu diễn thần côn một lần, huênh hoang đi lại trong thành đã không còn là nhiệm vụ có thể hoàn thành.

Không muốn đi đến đâu cũng đều bị quỳ lạy bái lễ, chỉ có thể che kín mặt và tóc.

Mudy nhìn trang phục của Hà Ninh, nhịn mấy lần, ruốt cuộc không nhịn nổi, che miệng, cười tới vai run không ngừng.

https://thuviensach.vn

Ở phía đông, chỉ có một số rất ít cô nương bộ tộc mới ăn mặc kín kẽ như thế, hơn nữa là trước khi xuất giá…

Thấy thành chủ đại nhân cười chảy cả nước mắt, quanh thân đại vu nào đó tỏa khí đen, khăn đầu che mất mặt y, nhưng không cản trở y hoạt động tay chân.

Xoẹt một cái bung vuốt ra, tiếng xé không kèm theo tiếng vải rách, tiếng cười của thành chủ lập tức ngừng lại.

Hà Ninh vui sướng thoải mái rời khỏi phòng, Mudy ngồi dưới đất, mười ngón giao nhau, cùi chỏ gác lên đầu gối, trường bào bị cắt mất một tay áo, vải vàng phủ trên vai, ba đường cào có thể thấy rõ ràng.

Trầm mặc nửa ngày, thành chủ đại nhân lại cười, có thể khẳng định, đại vu của hắn vẫn đang ghi hận chuyện trước đó.

Ba ngày không ra khỏi phòng, hình như có hơi quá đáng chút.

Thành chủ đại nhân hiếm khi phản tỉnh, đại vu cho hắn một trảo ra khỏi thần điện thổi thổi móng tay, có thù tất báo mới là tính cách của người Họ hà nào đó.

Cảm giác báo thù, quả thật không phải sướng bình thường.

Đi vào phiên chợ, không khí quen thuộc ập tới, Hà Ninh nhớ tới ảo ảnh đã thấy khi mới tới hoang thành lần đầu.

Thương nhân đôi co giá cả, hương thơm của bánh mạch và trái cây, vũ nương xoay chuyển, tiếng trống tùng tùng, thi nhân kể chuyện cổ xưa trong tiếng đàn.

Khi tất cả hư ảo biến thành sự thật, Hà Ninh không thể nói rõ được cảm giác lúc này.

https://thuviensach.vn

Kích động hay hưng phấn?

Không thể nói rõ được, nhưng khóe mắt thì hơi nóng lên.

Đây là nhà của y… bốn trăm năm, thật sự quá lâu rồi…

“Chủ nhân?”

“Không có gì.”

Hà Ninh nhắm mắt lại thật mạnh, đợi cảm giác chua xót đó trôi đi, mới nhẹ nhàng nói, “Miya, đi, chúng ta qua bên đó.”

So với dân biển, cách ăn mặc của Hà Ninh không dẫn nên quá nhiều sự chú ý, hưng phấn bừng bừng đi hết sạp này tới sạp kia, cứ cách vài sạp sẽ dừng lại nói với chủ sạp vài câu. Các thương nhân bày sạp nhận ra Miya đi bên cạnh Hà Ninh, nhưng không lên tiếng, chỉ sau khi Hà Ninh đi khỏi mới vỗ vỗ ngực, trao đổi ánh mắt tôi biết anh biết với thương nhân gần đó, người thần dụ tới dạo chợ hiên, thật là không thể tưởng tượng.

Trước khi thần điện Ortiramhs sụp đổ, không nói đại vu, ngay cả vu nữ hầu hạ đại vu cũng hiếm khi lộ mặt trước mọi người, gần như không ra khỏi thần điện.

Nhìn lại Hà Ninh, tuy thiếu đi mấy phần thần bí, nhưng lại thêm mấy phần thân thiết, và chân thật hơn.

Hà Ninh chỉ hứng thú đi dạo chợ phiên, không thật sự muốn mua thứ gì, đi qua phần lớn các sạp cũng chỉ mua hai bao hương liệu dân biển điều phối và một khối bảo thạch màu lam.

Hương liệu tự dùng, bảo thạch lam… y mới không thừa nhận là vì nhớ tới ai kia, mới mê đầu mà mua món này.

https://thuviensach.vn

Tiếng trống lại vang lên, Hà Ninh không vội trở về thần điện, dứt khoát chen vào đám người xem ca vũ, nghe thi nhân kể lại câu chuyện cổ xưa, hơi nhập thần.

Miya theo sát bên cạnh Hà Ninh, gật đầu với các kỵ sĩ trong đám người, xác định an toàn của Hà Ninh không có vấn đề gì.

Trên thực tế, người có thể tổn thương tới Hà Ninh, trên đại lục này có thể đếm trên đầu ngón tay. Tại Vu thành cũng không có ai dám lớn gan bằng trời mà động thủ với người thần dụ. Sở dĩ các kỵ sĩ đi theo, hoàn toàn là do không nỡ cự quyệt sự quan tâm của Miya.

Hà Ninh học theo người khác ngồi khoanh gối trên thảm, một tay chống cằm, mê say nghe kể chuyện.

Cùng lúc này, hai con diều hâu bay tới thần điện, đánh nhau một trận với mãnh cầm bị xâm phạm địa bàn, rồi mới an toàn hạ cánh.

Mudy tháo cuộn da dê trên chân diều hâu, nhìn nội dung bên trong, gõ gõ ngón tay, cười nhẹ một tiếng, những người man tộc này còn thiếu kiên nhẫn hơn hắn tưởng tượng.

https://thuviensach.vn

NAM VU

Lai Tự Viễn Phương

dtv-ebook.com

Chương 70: Yên Tâm

Năm 405 lịch đại lục Aram, người Bờm Đen từ đại lục phía đông trở về phía tây, thôn tính những bộ tộc bị tổn thương thảm trọng trong chiến tranh tại phía đông, đồng thời liên kết với thủ lĩnh man tộc tồn lòng bất mãn với Canyon, trở thành một thế lực mới không thua kém Canyon tại đồng hoang phía tây.

Liên minh man tộc với Bờm Đen đi đầu kết minh không lâu, đã có xung đột với người Canyon, mở màn chiến tranh kéo dài mấy năm ở đồng hoang phía tây.

Từ đó, chiến tranh bộ tộc kéo dài khiến man tộc phía tây không ngừng xuy yếu, bất luận là trong lúc chiến tranh hay là sau khi phân thắng bại, đều không còn sức lực khiêu khích phía đông, quấy nhiễu và cướp phá tại biên cảnh cũng không đau không ngứa. Suy cho cùng, Vu thành nằm ở đại lục phía đông, đại vu Aram ban sức mạnh cho man tộc cũng ở phía đông, man tộc cho dù không xảy ra chiến tranh nội bộ, nhưng trước khi nắm chắc mười phần, cũng sẽ không dễ dàng phát động chiến tranh với các thành phía đông đặc biệt là thành Burang.

Khi Mudy nhận được tin tức, đồng hoang phía tây đã thổi vang còi hiệu chiến tranh. Liên minh bộ tộc do người Bờm Đen dẫn đầu tiến công lãnh địa của Canyon.

Dưới bầu trời, mặt đất hiện rõ màu đỏ sậm.

Tiếng gầm của ma mút và địa hành thú vang vọng đồng hoang, cát bụi đá vụn tung tóe, cự thú hung mãnh tấn công, chiến sĩ man tộc cường hãn đối

https://thuviensach.vn

kháng, không gì không chấn động mặt đất.

Tám chiến sĩ Bờm Đen với Ito đi đầu, giống tám thanh trường mâu màu đen, như ánh chớp đánh về kẻ địch.

Người Canyon gầm lên như dã thú, dẫm mạnh đất dưới chân, tế tự giơ cao trượng mây, cầu nguyện thắng lợi cùng thần linh.

Kony đứng trên lưng ma mút, bím tóc màu đen quấn trên vai, trong đôi mắt màu hổ phách thiêu đốt chiến ý cuồng nhiệt, ma mút hất vòi dài, trong tiếng voi gầm vang vọng, những gì từng diễn ra dưới thành Burang lại tái diễn ở đồng hoang phía tây.

Ầm!

Hai con ma mút như cự thạch va nhau, hai chiến sĩ hung hãn nhất tại đồng hoang, như dã thú khát máu, tấn công đối phương.

Trường mâu va nhau âm vang cùng tia lửa chói mắt, trên thân mâu màu đen, ánh sáng màu máu đỏ giao nhau, giống như dây mây mang gai nhọn luân chuyển trên đó.

“Chết đi!”

Ito gầm lên một tiếng, trong tiếng gầm có thù hận khắc cốt. Hắn phát thệ phải báo thù cho tộc nhân, báo thù cho người Bờm Đen đã chết trong tay người Canyon.

Kony nghiêng người một cái, tránh khỏi tấn công chí mạng nhất, nhưng trên mặt trái lại bị một vết thương, máu tươi trào ra, nhiễm đỏ đồ đằng màu xanh.

Đau đớn nóng rát, khiến hắn nhớ tới những chuyện ngoài thành Burang.

Đại vu tóc đen, tay cầm quyền trượng màu bạc, từ cao nhìn xuống hắn.

https://thuviensach.vn

Vào lúc đó, trói buộc cùng mối liên quan trong huyết mạch bức bách hắn nhất định phải thần phục, cong lưng quỳ gối, nằm rạp xuống đất, không có chọn lựa thứ hai.

Kony nghiến mạnh răng, gương mặt chảy đầy máu trở nên âm trầm dữ tợn.

Ito ngửi được hơi thở nguy hiểm, dùng tốc độ nhanh nhất lùi ra sau, nhưng vẫn chậm một bước, trường mâu màu đen đâm vào vai hắn. Đôi mắt màu hổ phách của Kony nhuộm máu đỏ, một tay cầm thân mâu, tay khác gập lại, húc mạnh vào cổ Ito, sức lực lớn tới mức có thể dễ dàng đánh nát xương cổ của hắn.

“Ito!”

Chiến sĩ Bờm Đen tức giận gầm lên, phấn đấu giết chết kẻ địch đang đấu, chạy tới chỗ hai người đang trong vòng chiến kia.

Nhìn người Bờm Đen lao tới, Kony cười lạnh, nhìn Ito nhếch nhác trèo dậy, thấy hắn như một con ác khuyển hung tợn trừng mình, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể nhào lên cắn mình một cái, Kony hừ lạnh khinh thường.

Trường mâu nhỏ máu chỉ vào Ito, “Là đối thủ của ta, ngươi vẫn chưa đủ.”

Sỉ nhục, phẫn nộ, không cam lòng!

Ito siết chặt nắm tay, máu chảy ra từ kẽ tay, nắm chặt trường mâu, nhảy lên trên lưng ma mút, tấn công Kony.

Man tộc phía tây là chiến sĩ trời sinh, đồng dạng đạt được ban thưởng của đại vu, cũng đồng dạng phản bội lời nguyền, bị tội nghiệp trong huyết

https://thuviensach.vn

mạch trói buộc, khát máu, hung hãn, chết trên chiến trường, là nơi về tốt nhất của họ.

Gió thổi qua đồng hoang cuộn lên cát vàng dính máu, khắp trời đỏ rực.

Chiến cục trên chiến trường thay đổi trong nháy mắt, những bộ tộc vốn nằm ở phía Canyon đột nhiên đảo ngược mâu, trường mâu đâm sâu lưng hoàn toàn khơi lên huyết tính của người Canyon.

Giết chóc và hủy diệt, nuốt chửng và phản bội, tất cả, chỉ là bắt đầu.

Vu thành.

Phiên chợ náo nhiệt kéo dài tới nửa đêm, màn đêm bao trùm, từng ngọn đuốc thắp lên, như ánh sao rơi, điểm xuyết cả tòa thành.

Dòng sông chảy trong thành lấp lánh ánh sáng, cá bạc nhảy khỏi mặt nước, vây đuôi màu đỏ lửa phản chiếu ánh sáng, giống như từng tia sáng lung linh, đẹp như mộng ảo.

Hà Ninh ra khỏi phiên chợ, để lại tiếng người huyên náo sau lưng. Không muốn lập tức trở về thần điện, mà quay về một hướng tĩnh mịch.

Bất tri bất giác đi tới bên hồ nước đã lấy được quyền trượng, dây mây màu xám và xanh leo lên trụ đá, quả trên dây giống như từng hạt bảo thạch.

Tượng điêu khắc trong hồ sớm đã không còn bóng dáng, bệ đá cũng bị nước nhấn chìm.

Tay vuốt qua khuyên tai màu bạc, nhớ tới tình cảnh lần đầu cùng thằn lằn xanh tới hoang thành, Hà Ninh đột nhiên hưng trí, kéo khăn đầu ra, vén vạt bào dưới, đi vào trong nước.

Nước rất nhanh ngập đầu gối, y không ngừng lội tới, nước dần lên tới eo.

https://thuviensach.vn

Dưới ánh trăng, Hà Ninh lặng lẽ đứng trong nước, ngửa đầu nhìn trời đêm xa xôi, tóc đen trải trên mặt nước, ánh sáng lấp lánh, nước sông lạnh lẽo tựa hồ cũng có thêm nhiệt độ.

Miya đứng bên bờ hồ, cầm khăn đầu Hà Ninh bỏ xuống lên, bị Hà Ninh trong nước làm cho xúc động, nhịp tim trở nên thất thường, cắn chặt môi, cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt y.

Ùm!

Bọt nước tung tóe, Miya giật mình kêu lên, buông tay che nước xuống, mới phát hiện thằn lằn xanh vốn nên ở trong thần điện từ giữa không nhảy tõm vào nước.

Gào!

Trong tiếng gào của thằn lằn xanh chứa đầy ấm ức, hiển nhiên rất bất mãn vì Hà Ninh ném nó lại đi một mình.

“Nếu mày có thể co về cỡ nhỏ, tao sẽ dẫn mày đi.” Hà Ninh khoanh hai tay trước ngực đứng trong nước, căn bản không dao động. “Anh bạn, chuyện gì cũng phải nói đạo lý.”

“Gào!”

Thằn lằn xanh há to miệng, lộ ra hàm răng nhọn hoắc, lại gầm lên một tiếng.

“Được rồi.” Hà Ninh ngoáy ngoáy lỗ tai, nhún vai, “Lần sau nhất định mang mày theo, như vậy được chưa?”

Thằn lằn xanh miễn cưỡng gật đầu, không còn quấn lấy Hà Ninh, lội nước đi tới chỗ dây mây trên trụ đá.

https://thuviensach.vn

Hà Ninh lắc đầu, vén tóc rũ trước trán, đi theo, hái liền mấy quả, dùng vạt dưới áo bào hứng lấy, quay đầu đi lên bờ. Ngâm chân trong nước, thở ra thoải mái.

Mỗi ngày thần điện đều có trái cây tươi mới, nhưng y vẫn thích tự hái hơn.

Cầm một quả, bỏ vào miệng cắn, vị ngọt giòn không hề thay đổi, có lẽ là nhân tố tâm lý, khi ăn loại quả này lần đầu tiên, mùi vị ngọt tới tận tim. Hiện tại lại không còn tìm được sự vui sướng ban đầu nữa.

Cúi đầu nhìn bóng đổ mơ hồ trong nước, cười nhẹ một tiếng, quả nhiên, nhân tâm luôn không biết đủ, ai cũng không tránh được.

“Chủ nhân?’

Hà Ninh trầm mặc ăn trái cây, nhai rạo rạo, ăn liền mấy quả, nghe Miya gọi, cười ngẩng đầu, tay đưa tới trước mặt cô, mở ra, trong lòng bàn tay là hai quả đỏ hồng.

“Nếm thử xem, mùi vị không tồi.”

Nhìn Hà Ninh cười híp mắt, Miya nhăn mày lại, nhận lấy quả, hai người lại chìm vào trầm mặc.

Hà Ninh ăn xong rồi, hai tay ôm gối ngồi bên bờ, cằm gác lên đầu gối, tựa như đang nói với Miya, nhưng lại như đang lẩm bẩm.

“Lúc đầu, là thứ quả này giúp tôi tiếp tục chống đỡ… tôi và Aya cùng lang thang trong hoang mạc, còn muốn kết bạn với nó sống qua ngày… chưa từng nghĩ sẽ có ngày hôm nay, nói ra thì, lúc đó nơi này vẫn còn đổ nát, bảo là thành ma quỷ cũng rất hình tượng. Lúc đó tôi đã quyết định sống tại đây, nhưng chỉ có tôi và Aya. Không đúng, còn có ma mút và địa hành

https://thuviensach.vn

thú, mèo cát, linh dương và sói sa mạc chỉ có thể coi như hộ gia đình tạm thời, chỉ là không nghĩ tới sẽ có nhiều người như vậy…”

Hà Ninh luôn nói, thỉnh thoảng sẽ trở nên lộn xộn, y chỉ là đang bộc bạch, không muốn có câu trả lời.

Miya lặng lẽ đứng bên cạnh không lên tiếng.

Có lẽ ánh trăng quá đẹp, cũng có lẽ là cô đơn sau phồn hoa, đêm nay, Hà Ninh luôn cảm thấy trong lòng tựa hồ mắc nghẹn thứ gì, muốn phát tiếc nhưng lại không có biện pháp.

Không biết từ lúc nào, lời nói của Hà Ninh dừng lại, một vòng tay ấm áp từ sau lưng ôm lấy y.

“Không nói nữa sao?” Bên vai chợt nặng, giọng nói trầm thấp quen thuộc vang lên bên tai, kèm theo là hơi nóng thổi tới, “Tiếp tục, được không?’

Hà Ninh không động, dường như trôi qua rất lâu, lại giống như chỉ có mấy giây, y nghiêng đầu, nhẹ gõ thành chủ đại nhân đang gác lên vai mình, “Rất nặng.”

Tay Mudy lại càng ôm chặt, tựa rất gần, mở miệng cắn tai Hà Ninh một cái, “Tiếp tục nói đi, ta muốn nghe.”

“Không phải chỉ là…” Hà Ninh ngừng một lát, âm thanh càng lúc càng thấp, “Có gì đáng nghe.”

“Nhưng ta muốn nghe.” Mudy nâng cằm Hà Ninh lên, nhẹ ngậm môi dưới của y, đầu lưỡi đảo qua môi, mang theo một cơn tê ngứa.

Hà Ninh muốn tránh, nhưng đột nhiên lại như mất hết sức lực, ánh mắt đảo qua vị trí Miya đứng vừa rồi, sớm đã không còn bóng ai.

https://thuviensach.vn

Thằn lằn xanh trong nước quay đầu lại, nhìn hai người bên bờ, đầu lớn nghiêng nghiêng, không giống như ngày xưa liều lĩnh lao lên, mà kéo mạnh một chuỗi mây, cắn lấy, vỗ cánh bay lên.

Lúc trước thằn lằn đen cũng từng mang trái cây tới cho nó ăn, làm như vậy chỉ là biểu đạt cảm tạ, tuyệt đối không có ý gì khác!

Đêm càng khuya, phiên chợ sớm đã tan, gió hơi se lạnh, nhưng trong người Hà Ninh lại như có một ngọn lửa thiêu đốt.

Mudy buông miệng y ra, nụ hôn mang theo hơi nóng thổi lên mũi, hàm răng nhẹ cắn, trong con mắt màu lam xẹt qua một tia giảo hoạt. Hà Ninh hoài nghi mình nhìn lầm, muốn thử nhìn kỹ lại, nhưng đuôi tóc bị ngón tay trắng nõn bắt lấy, dùng lực đạo không làm y bị thương kéo ra sau, y không thể không ngửa đầu, đôi môi dịu dàng ấm áp ma sát bên cổ, thân thể không thể khống chế mà run rẩy.

Nam nhân này quen thuộc tất cả nhược điểm trên người y, cứ như quen thuộc bản thân hắn.

“Nói đi, tất cả những gì em gặp, tất cả những gì khiến em bất an lo lắng, nói hết cho ta.”

Ánh trăng rọi vào nước, hai vầng trăng cong bị sóng nước xua tan.

Hà Ninh dựa vào lòng Mudy, một tay kéo lọn tóc vàng, như thể làm vậy mới có thể không khiến y ngã xuống.

Nói toàn bộ cho hắn?

Bất an khi mới tới dị thế, gian khổ cầu sinh trong đại mạc, mấy lần mấy lượt trốn tránh truy sát… nói ra, ban đầu y cũng chịu không ít khổ trong tay thành chủ đại nhân, lúc mới gặp thằn lằn xanh bị dọa chạy bán mạng, gặp lại không phải xung đột vũ lực, chính là roi quấn.

https://thuviensach.vn

Nghĩ tới đây, Hà Ninh bắt đầu mài răng, lực độ trên tay đột nhiên tăng mạnh, bầu không khí kiều diễm tan biến hoàn toàn.

“Sao vậy?” Mudy không hiểu.

“Nhớ tới một vài chuyện.” Hà Ninh cười có hơi nguy hiểm, ngón tay quấn lấy tóc vàng từng vòng từng vòng, có vẻ muốn nhổ một nắm.

Trực giác, Mudy không muốn biết Hà Ninh rốt cuộc nghĩ tới chuyện gì, bản năng cho hắn biết tốt nhất là đừng hỏi.

Nửa ngày sau, Hà Ninh chủ động ném bỏ vấn đề không mấy vui vẻ này đi, đứng lên, đưa tay cho Mudy, “Trở về thôi, thành chủ đại nhân của tôi.’

Mudy nhìn Hà Ninh, trong mắt có chút ngạc nhiên, Hà Ninh nắm được cảm xúc thoáng chốc đó, tâm tình cực tốt, thù mới hận cũ gì đó toàn bộ tiên tan như mây khói, ngay cả ‘ba ngày’ trước cũng không tính toán.

Nhìn Hà Ninh thế này, Mudy chỉ có thể cười khổ.

Còn cho rằng có thể tiếp xúc sâu hơn vào tim y, không ngờ… chỉ có thể đợi lần sau.

Nắm chặt tay Hà Ninh, thuận thế đứng lên, khóe miệng cong nhẹ, thành chủ tóc vàng đột nhiên nhớ tới ‘ý xấu’, trực tiếp vác đại vu tóc đen lên vai.

Hà Ninh bị dọa nhảy dựng, tay chống lưng Mudy, kéo tóc dài của hắn, “Anh làm gì?”

“Làm gì?” Mudy ôm Hà Ninh trước người, một tay vòng qua eo y, một tay đỡ chân y, nhìn sâu vào hai mắt y, “Em nói xem?” Vừa nói, ngón tay vừa cách trường bào nhẹ ma sát, ý đồ chân thật không nói cũng biết.

Hai tay chống lên đầu Mudy, Hà Ninh đột nhiên có xúc động muốn bóp cổ hắn.

https://thuviensach.vn

Hít sâu một hơi, bình tĩnh!

Lại chậm rãi thở ra, TMD bình tĩnh không được! Người họ Hà nào đó cuối cùng chửi tục.

Hà Ninh nhíu mày, móng tay mọc dài, ‘sát ý’ bùng lên.

Mudy cong môi cười nhẹ, vảy vàng hiện lên giữa trán, sóng mắt lưu chuyển mê hoặc dụ người. Không bận tâm hai móng vuốt sắc bén đã kề lên cổ, bước nhanh về thần điện. Qua vai hắn, có thể nhìn thấy tóc vàng nhẹ bay.

Hà Ninh có chút thất thần, tay buông cổ Mudy ra, không tự giác hướng tới tóc vàng chói mắt đó.

Đợi khi y tỉnh táo lại, Mudy đã bước lên bậc thềm trước thần điện, vạt dưới trường bào cọ lên tảng đá có khắc đồ án khác nhau, cánh tay mạnh mẽ ôm chặt lấy y, đôi mắt màu vàng trở nên mông lung.

Con đường này hắn đã đi qua vô số lần, nhưng không phải mỗi lần đều có thể ôm đại vu của hắn.

Bốn trăm năm trước, đế vương Aram lần đầu tiên gặp được đại vu của hắn tại đây, cũng mất đi đại vu của hắn tại đây.

Bốn trăm năm sau, bọn họ lại lần nữa trùng phùng ở đây.

Cùng linh hồn, nhưng lại là người hoàn toàn khác.

Hắn không còn là đế vương dùng máu và sinh mạng để lại lời nguyền, hắn cũng không phải tìm kiếm một tàn ảnh đã biến mất trong cuộn tranh lịch sử.

Mỗi lần tiếp xúc da thịt, đều chân thật ấm áp như thế.

https://thuviensach.vn

Hà Ninh là đại vu thuộc về hắn, không phải của đế vương bốn trăm năm trước, mà là hắn, Mudy Burang sống ở bốn trăm năm sau.

Hoàn toàn hoàn toàn thuộc về hắn.

Rất kỳ diệu, cũng rất thỏa mãn.

Mudy dừng lại ở bậc thềm cuối cùng, thực nhẹ nhàng dựa trước ngực Hà Ninh, nghe tiếng tim đập của y, đứng đó rất lâu.

Hương hoa được gió mang tới, đi kèm với hương cỏ xanh, cũng mang tới vị ngọt mát của nước.

Hà Ninh gác cằm lên đỉnh đầu Mudy, hai tay ôm vai hắn, cảm nhận được cảm xúc của hắn.

Bất an và lo lắng vẫn luôn vây trong lòng toàn bộ tan biến, chỉ còn lại sự tĩnh lặng lúc này.

“Trở về đi.” Hà Ninh vùi môi vào tóc vàng, thấp giọng nói, “Chúng ta trở về, tôi có rất nhiều chuyện muốn nói với anh.

“Được.”

https://thuviensach.vn

NAM VU

Lai Tự Viễn Phương

dtv-ebook.com

Chương 71: Mudy Chân Chính

Đêm đó, Hà Ninh và Mudy đều không ngủ.

Hà Ninh nói với Mudy rất nhiều, nói y tới từ thế giới khác, nói sự bất an khi y mới tới thế giới này, nói sự mê mang và nóng nảy sau khi y kế thừa ký ức. Nói y gian nan cầu sinh trong hoang mạc, khi đối diện nguy hiểm ôm tia hy vọng cuối cùng.

Nói y cùng thằn lằn xanh kết bạn, muốn ẩn cư trong hoang thành….

Dựa lên bên tường, cong hai chân lại, Hà Ninh nói không ngừng, tựa hồ muốn bộc bạch hết tất cả những thứ vây khốn mình.

Mudy lặng lẽ nghe, không lên tiếng, càng không hỏi gì. Hắn biết Hà Ninh không cần trả lời, lúc này y cần chỉ là một người lắng nghe.

Đối với những gì Hà Ninh nói, Mudy không cảm thấy kinh ngạc.

Trên bảng đồng lưu truyền từ thời đế quốc Aram có ghi chép rõ ràng, đại vu đế quốc mỗi đời đều đi ra từ thần điện của Vu thành, lai lịch của họ là câu đố, không có thân nhân, cũng không có quá khứ. Trước khi ra khỏi thần điện có cuộc sống thế nào, không ai biết. Khi bọn họ đứng trước mặt đế vương, vận mệnh đã liên kết chặt chẽ với đế quốc và vương giả của đế quốc, mối liên hệ kéo dài mấy ngàn mấy vạn năm, không ai có thể giãy thoát.

Đại vu bị xem là tế phẩm của đế vương, không có quá khứ, chỉ có hiện tại và tương lai, đây là bí mật chỉ có đế vương và thần điện Vu thành biết.

https://thuviensach.vn

Sau khi đại vu mỗi đời chết đi, di thể đều sẽ được đưa về thần điện Vu thành, bọn họ được an táng ở đâu, không ai biết. Cho dù là vu nữ của thần điện Ortiramhs cũng có nơi an giấc, đại vu Aram thì không có lưu lại bất cứ dấu vết nào cho người khác tìm kiếm.

Đại vu bốn trăm năm trước có lẽ là ngoại lệ duy nhất.

Mudy nhìn Hà Ninh, đại vu tới từ dị thế, đồng dạng mắt đen tóc đen, nếu thần linh đã đưa y tới bên cạnh hắn, y thuộc về hắn, không ai có thể cướp y đi.

Những cái khác, đều không còn quan trọng.

Bình minh rọi sáng căn phòng, lời của Hà Ninh cuối cùng cũng nói hết.

Cổ họng khô cháy, âm thanh cũng trở nên khàn, ngay cả y cũng không dám tin, mình lại nói với Mudy nhiều như thế. Sau khi nói xong, cả người đều trở nên thoải mái, âm u đè nén trong lòng đều đã tan biến, thả lỏng hoàn toàn, cơn buồn ngủ lập tức ập tới, không khỏi ngáp vài cái, buồn ngủ chảy cả nước mắt.

Hà Ninh muốn đứng lên cho tỉnh táo một chút, lại phát hiện tê chân, lảo đảo ngã tới trước, giữa đường có một cánh tay mạnh mẽ ôm lấy, tựa vào vai đối phương đứng vững lại, ngẩng đầu lên, chưa kịp nói, đã ngáp một cái.

Trong vẻ mặt Mudy không thấy một chút mệt mỏi, tay áo rộng rãi phủ lên người Hà Ninh, cánh tay vuốt qua tóc y, “Mệt rồi?”

“Ừ.” Hà Ninh gật đầu, tựa vào vai Mudy, bí mật lớn nhất đã không còn là bí mật, giữa hai người tựa hồ có thêm gì đó, lại có thêm vài thứ không thể nói rõ.

“Ngủ một chút đi.”

https://thuviensach.vn

Mudy ôm Hà Ninh nằm xuống, cánh tay lớn che hai mắt y, lông mi cọ vào lòng bàn tay, có thể cảm thấy được cảm xúc của Hà Ninh lúc này.

Thành chủ đại nhân cong miệng, một tay chống người, hôn lên trán Hà Ninh, âm thanh thấp trầm chậm rãi vang lên, “Ngủ đi, ta sẽ ở bên cạnh em.”

Hà Ninh nắm cổ tay Mudy, ánh mắt bị cản lại, âm thanh bên tai càng thêm rõ ràng.

“Cùng tôi?”

“Ừ.”

“Mãi mãi?”

“Mãi mãi.” Nụ hôn trượt từ trán xuống, cánh tay che hai mắt lại không rời đi.

Cùng em, cho tới phút cuối của sinh mạng, thề với thần linh.

Hà Ninh cong khóe môi, buông cổ tay Mudy ra, sờ xoạng ôm vai hắn, chủ động hôn sâu thêm.

Ngoài cửa phòng ngủ, Miya đang định gõ cửa thì dừng lại, đứng lặng lẽ một lúc, vô thanh buông tay, xoay người đi.

Khăn đầu che đi gương mặt của cô, nhưng không thể che đi đôi mắt xinh đẹp.

Sớm biết, không nên khát vọng, không thể khát vọng, cô chỉ là vu nữ của đại vu, dùng sự trung thành cả đời hầu hạ đại vu, đây là lời thề tộc nhân dùng máu và sinh mạng để hứa.

Có thể được ở bên cạnh y thế này, được y tin tưởng, đã đủ rồi.

https://thuviensach.vn

Miya kéo khăn đầu ra, đi qua hành lang dài, mặt trời chợt ẩn chợt hiện giữa trụ đá, trong đột nhiên chiếu sáng gương mặt cô, cũng rọi đau hai mắt.

Đứng trước đại sảnh thần điện, Miya giao chặt hai tay, che đôi môi run rẩy, chậm rãi quỳ xuống.

Xin tha thứ cho cô, cô chỉ khóc vào hôm nay, nước mắt chảy khô rồi, cô vẫn là vu nữ trung thành với đại vu.

Khi mặt trời lặn, Hà Ninh mới tỉnh khỏi mộng. Phát hiện mình đang nằm trên chân Mudy, thành chủ tóc vàng mắt xanh, một tay vuốt tóc y, tay kia đang mở một cuộn da dê. Thấy Hà Ninh mở mắt, miệng liền cong lên dịu dàng.

“Tỉnh rồi?”

“Ừ.”

Giọng nói của Hà Ninh có hơi khàn, vẻ mặt lười biếng, tựa hồ còn chưa ngủ đủ. Nghiêng đầu qua, ánh mắt chạm vào ngọc thạch khảm trên thắt lưng của Mudy, đột nhiên nhớ ra gì đó, đột ngột ngồi bật dậy, xém chút đụng vào cằm Mudy.

“Sao vậy, có gì bất thường?”

Mudy nghi hoặc nhìn Hà Ninh, Hà Ninh lại không trả lời, lục tìm trong túi, cho tới khi tìm thấy cái túi nhỏ hoa văn xinh đẹp, mới thở phào ra.

“Cho anh.”

Hà Ninh mở dây cột trên miệng túi, đưa bảo thạch bên trong cho Mudy.

“Cho ta?”

https://thuviensach.vn

Mudy sững người một chút, cầm viên bảo thạch lam lên, vẻ mặt có hơi kỳ lạ.

“Thật sự cho ta?”

Hà Ninh nhíu mày, lần đầu tiên y chính thức tặng đồ cho người khác như thế, có thể nào có phản ứng tích cực hơn chút không? Không nói cười cười, vẻ mặt thế này là sao?

Nhìn dáng vẻ hơi bực bội của Hà Ninh, Mudy cúi người hôn lên môi y, “Tâm ý của em, ta thu nhận.”

Đôi mắt màu lam hơi khép, ánh mặt dịu hòa tới mức có thể nhỏ nước, phần đuôi âm giống như mang theo lông vũ cọ qua, nhẹ cọ lên lòng Hà Ninh, cho dù không tiếp xúc, chỉ đơn thuần cảm giác được hơi thở ấm áp của đối phương, cảm giác run rẩy bắt đầu dâng lên từ phần cuối cột sống, dần lan tràn toàn thân.

Cảm giác này rất kỳ diệu, cũng rất thoải mái. Cả người như trôi trong mây, được ấm áp bao bọc.

Nhìn mỹ nhân gần ngay trước mắt, Hà Ninh đột nhiên có dục vọng đẩy ngã mạnh mẽ, hành động thân thể luôn nhanh hơn đầu óc một bước, hoàn hồn lại, Mudy đã nằm ngửa dưới thân y, tóc vàng như lụa, trải lên tấm thảm rực rỡ, càng thêm chói mắt.

Nhìn móng vuốt còn chưa kịp thu lại ấn lên vai đối phương, tai Hà Ninh đỏ lên, rặng đỏ dần lan tràn tới cổ, rồi nhuộm đỏ gương mặt.

Mudy tựa hồ cảm thấy vui vẻ vì hành động của Hà Ninh, một tay ôm eo Hà Ninh, bàn tay lớn để sau đầu, ngón tay luồn vào mái tóc, nâng đầu cọ lên miệng và cổ Hà Ninh. Răng khểnh sắc bén, hơi dùng lực là có thể xuyên da và cổ họng, nếm được mùi máu.

https://thuviensach.vn

“Ưm…”

Hà Ninh nắm chặt trường bào của Mudy, tiếng vải xé rách đột nhiên vang lên, cầm miếng vải xé xuống từ trường bào, trong đôi mắt đen hiện lên chút lúng túng, nhưng rất nhanh bị một gương mặt tuấn mỹ khác lắp đầy.

Trong lúc thất thần, tầm nhìn đảo ngược, lưng chạm lên tấm thảm vẫn còn mang độ ấm, cổ tay bị ấn chặt trên đỉnh đầu. Thân thể cong lên theo bản năng, lời chưa nói ra miệng toàn bộ bị nụ hôn không cho cự tuyệt chặn trong miệng.

Thân thể Hà Ninh rất nóng, ý thức cũng trở nên mơ hồ.

Áo ngoài bị kéo ra, vò thành một cục mắc ở cùi chỏ, hơi nóng không thuộc về mình lướt qua từng tấc da thịt, hàm răng tuyết trắng và đôi môi đỏ tươi lướt qua, để lại những dấu vết khiến người liên tưởng.

Hơi thở trở nên thô nặng, tiếng thở dốc không thể đè nén.

Muốn giãy cổ tay bị ấn trên đỉnh đầu, nhưng căn bản không làm được.

Sức lực của Hà Ninh không nhỏ, trước đó còn từng hất văng Mudy, nhưng hôm nay, y phát hiện sức lực của đối phương lớn kinh người, căn bản không giãy ra được.

Cảm giác này, giống như bị một con thú xinh đẹp vây khốn, đôi ngươi dọc màu vàng khóa chặt lấy y, như đang nhìn chằm chằm con mồi ngon miệng nhất, đang suy nghĩ nên bắt đầu ăn từ đâu, nên cắn từng phát tỉ mỉ thưởng thức, hay là lập tức nuốt chửng vào bụng.

Hà Ninh đột nhiên có chút sợ hãi, trong sợ hãi lại mang theo hứng thú khó nói.

https://thuviensach.vn

Muốn giãy ra, nhưng lại không có sức. Muốn chạy, nhưng lại cảm thấy lưu luyến.

Cảm giác mâu thuẫn xối tan lý trí của Hà Ninh, thân thể không khỏi nhẹ run.

“Sợ ta?” Mudy cuối cùng buông cổ tay Hà Ninh ra, cầm một lọn tóc đen đưa lên miệng, “Em không nên sợ ta.”

Hà Ninh lắc đầu, y không phải sợ hãi, nhưng nguyên nhân chân chính y nói không ra lời.

Y thậm chí hoài nghi, chẳng lẽ mình là một M che giấu rất sâu? Suy nghĩ này khiến khóe mắt và khóe miệng y đều cùng co giật. “Em biết tặng ta bảo thạch đại biểu gì không?”

Mudy cắn lấy mái tóc bên môi, vảy vàng hiện giữa trán, trong phòng chậm rãi trùm lên một màu vàng.

Trọng lượng đè trên người đột nhiên tăng lớn, Hà Ninh nhíu mày, nghiêng đầu nhìn thử, đột nhiên trừng to hai mắt, mở to miệng.

Y nhìn thấy cái gì? Một cái đuôi?

Lỗi giác?

Xoa xoa mắt, không phải ảo giác, tuyệt đối không phải.

“Mudy.”

“Ừ.”

Thành chủ đại nhân tựa hồ tâm tình rất tốt, nhìn Hà Ninh, cười lộ ra cái răng nanh vốn không nên thuộc về nhân loại.

https://thuviensach.vn

“Cái này, có thể giải thích một chút không?”

Hà Ninh chọt chọt thứ đang quấn trên eo… đuôi rắn? Nhưng cái thứ giống như vây cá là gì? Làm gì có loại rắn nào mọc vây cá chứ?

Trong suốt, phím ánh vàng, nhìn thì mềm mại, nhưng sờ lên lại cứng chắc sắc bén như sắt thép. Quấn trên người y, thuận thế sáp lại, chỉ cảm thấy có hơi lạnh, một chút cũng không bị tổn thương.

Trong lòng Hà Ninh dâng lên một nghi vấn, Mudy rốt cuộc là chủng loại nào?

“Thích hình dáng của ta không?” Trán kề trán, âm thanh Mudy càng trầm thấp, “Thích không?”

Nếu người bình thường nhìn thấy cảnh tượng này, nên bị dọa hét lên, ngất đi mới đúng phải không?

Nhưng Hà Ninh buộc phải thừa nhận, y thích, thích đáng chết. Hình dạng này của Mudy càng hấp dẫn y, thậm chí có xúc động muốn ôm lấy lăn lăn.

Sự thật chứng minh, thẩm mỹ quan uốn éo, quả nhiên không thể kéo về được nữa.

Đối diện với tình trạng trước mắt, Hà Ninh cảm thấy, tam quan của mình sớm đã cách mình thật xa.

“Em đã tặng bảo thạch cho ta.” Mudy cọ mặt Hà Ninh, ngón tay lướt qua cổ y, Hà Ninh nghiêng đầu dòm một cái, được rồi, ngay cả móng tay cũng biến thành màu vàng, so sánh với móng vuốt của mình, chắc là rất bén.

“Tặng bảo thạch không được?”

“Không phải không được, nhưng do đại vu em tặng ta, ý nghĩa sẽ khác.” Lực đạo quấn trên người Hà Ninh chậm rãi tăng mạnh, Mudy ngừng một

https://thuviensach.vn

chút, mới tiếp tục nói, “Ta dùng danh nghĩa hậu duệ trực hệ vương thất Aram, đáp ứng lời cầu hôn của em.”

Cái giề?!

Cằm Hà Ninh lập tức rớt xuống đất, trong nhất thời tuyệt đối không thể nhặt lên được.

Tặng bảo thạch chính là cầu hôn? Đùa trò dị thế giới gì chứ!

Mudy lại cười híp mắt sáp lại, “Vốn ta nên dùng hình thái chân thật tiếp nhận cầu ái của em, nhưng nếu vậy thì hình thể quá lớn, sẽ phá hoại thần điện.”

Hà Ninh: “…”

“Còn về ta rốt cuộc là chủng loại nào, ta cũng không thể nói rõ, chỉ biết có liên quan với thần linh, ký ức đế vương truyền lại cũng có hơi mơ hồ.”

Hà Ninh: “…”

“Nhưng không quan trọng, nếu em đã cầu hôn ta, ta cũng đáp ứng rồi, vậy chúng ta thảo luận chuyện hôn lễ đi, hay là làm xong trước rồi hãy nói?

Hà Ninh: “…”

“Em bị sao vậy?”

Hà Ninh trầm mặc nửa ngày, cuối cùng nhịn không được vung móng vuốt…

Trong Vu thành, trong phiên chợ náo nhiệt nổi lên ánh đuốc, cạnh đường lại vang lên tiếng trống của nhạc đoàn, các vũ nương nhảy múa bên cạnh ánh lửa, thi nhân ôm huyền cầm ngồi trên thảm, tiếp tục kể câu chuyện chưa dứt hôm qua.

https://thuviensach.vn

Đang nói tới đoạn đặc sắc, mặt đất đột nhiên bắt đầu chấn động, hàng hóa trên sạp cũng văng tung tóe theo dao động kịch liệt, mọi người kêu lên kinh sợ, có người chỉ hướng thần điện, kêu lớn, “Mau nhìn bên đó!”

Phía trên thần điện, một chùm sáng vàng rọi vút lên trời, ngoài trụ sáng lấp lánh ánh lửa chói mắt, chiếu sáng cả bầu trời đêm như ban ngày.

Trong ánh vàng, một thân hình cực lớn bay lên cao, toàn thân phủ đầy vảy vàng, ngửa đầu hú dài, giống như thánh thú giáng thế trong truyền thuyết cổ xưa.

“Thần linh!”

Trong ánh vàng, đại vu tóc đen đang ngồi trên người ‘thánh thú’ đó, tay trái cầm quyền trượng màu bạc của mình, tay phải cầm quyền trượng màu vàng tiện tay vớ được hồi nãy, trái phải thay nhau gõ lên đầu Mudy.

Xưa có thần linh giáng thế, nay có đại vu giết rồng!

Đừng hỏi tại sao hình dáng thật sự của Mudy lại là rồng vàng trong thần thoại phương đông, tóm lại, Hà Ninh hiện tại chỉ có một suy nghĩ, đánh một trận đã rồi nói!

Nói gì mà đại vu là tế phẩm của vương tộc, nói gì mà tặng bảo thạch chính là cầu hôn, đều biến hết đi!

Mọi người trên mặt đất chỉ có thể nhìn thấy Mudy quẩn quanh trong ánh vàng, không hề thấy được Hà Ninh đang tay cầm quyền trượng trái phải hành hung.

Nóc nhà thần điện bị cột sáng vàng phá lủng một lỗ lớn, Miya và người Dorsha hầu hạ trong thần điện đều chạy hết ra ngoài, Miya bắt chéo hai tay, cầu nguyện thần linh, người Dorsha quỳ rạp xuống, bị uy thế của cột sáng áp không thể ngẩng đầu.

https://thuviensach.vn

Thằn lằn xanh và thằn lằn đen cũng bị kim quang hấp dẫn, thằn lằn xanh nhìn thấy Hà Ninh trong kim quang, vung cánh bay lên không, liều mạng muốn lại gần, nhưng lại bị đánh văng liên tục, đáng tiếc Hà Ninh đang một lòng một dạ ‘giết rồng’, căn bản không nhìn thấy cục thịt màu xanh cỡ bự lăn lông lốc trên không trung.

Thằn lằn đen đứng trên đất, ngửa đầu sốt ruột gầm lên, tiếng gầm cuối cùng hấp dẫn sự chú ý của Hà Ninh, thả lỏng cảnh giác, chớp mắt bị Mudy cuốn trở về thần điện.

Ầm một tiếng, phần nóc nhà còn sót lại, toàn bộ tuyên cáo về với đất mẹ.

Kim quang biến mất, mọi người cầu nguyện vẫn không dám đứng lên, cả tòa thành, chỉ có tiếng gầm của thằn lằn đen và tiếng gió vù vù.

Miya thẳng người lại, nhìn nóc nhà gần như không còn ra hình của thần điện, không biết làm sao ấn ấn mày, bắt đầu ngày mai, các công thợ trong thành lại bắt đầu bận rộn rồi. Nhưng, tình hình trước mắt nên giải thích thế nào? Các công thợ và mục dân không nói, người Naldlin cũng không phải vấn đề, người Bờm Đen đang ở ngoài thành, nhưng những thương dân và dân biển thì sao?

Miya thở dài một tiếng, nên đi tìm đại vu sao?

Mà phải nói, cự thú màu vàng kia là sao?

Trong đầu hiện lên một đáp án không có khả năng nhất nhưng lại là có khả năng nhất, Miya phát hiện, chuyện cô phải khổ não còn nhiều, nhiều đến mức cô cũng muốn giống thằn lằn đen ngửa đầu gào to.

Còn về những tâm tư thuộc về thiếu nữ kia, tình cảm khổ sở kia, Miya biểu thị, thật sự không rảnh nghĩ tới.

https://thuviensach.vn

NAM VU

Lai Tự Viễn Phương

dtv-ebook.com

Chương 72: Quyết Định Của Hà Ninh

Năm 405 lịch đại lục Aram, thần điện Vu thành lại lần nữa xây lại.

Các công thợ còn chưa tỉnh khỏi chấn động hôm qua, đã bị Miya phái người triệu tập tới trước thần điện, cả kiến trúc cao to bị dỡ cả nóc nhà, các công thợ chìm vào trầm mặc thật lâu.

Nên làm sao tu sửa? Làm lại mái nhà? Còn không bằng đập sạch xây lại.

Mấy công thợ đi đầu thương lượng xong, đưa ra biện pháp sửa chữa nhanh nhất, Miya từng thỉnh ý kiến của Hà Ninh, tiếp nhận ý kiến của các công thợ.

Trong thời gian sửa chữa thần điện, Hà Ninh và Mudy dọn vào nhà dân ở gần thần điện. Vì Hà Ninh còn chưa tiêu giận, Mudy vẫn luôn bị cự tuyệt ngoài cửa, chỉ có thể ngủ riêng. Nhưng đây chỉ là tạm thời, ít nhất thành chủ đại nhân cho là vậy.

“Thật không ngờ.”

Hà Ninh ngồi trên cửa sổ lầu hai, có thể nhìn thấy các công thợ gõ gõ đóng đóng trước thần điện, tầm mắt chuyển lên nóc nhà bị sụp, tâm tình coi như không tồi lại trở nên chết tiệt.

Khó trách Mudy sẽ nói, biến thành hình dáng chân thật nhất sẽ phá hoại thần điện, có phải nên may mắn là hắn chỉ làm hư mái nhà không?

https://thuviensach.vn

Trên thực tế, nếu Hà Ninh nguyện ý, dùng vu lực hồi phục nóc nhà nguyên trạng chẳng qua chỉ một chút, nhưng dưới kiến nghị của Miya, y vẫn chọn lựa công thợ.

“Nếu đã định cư ở tại Vu thành, được chủ nhân bảo vệ, những công việc này nên do bọn họ làm.”

Một lý do khác của Miya là, không thể để những công thợ và mục dân vào ở trong Vu thành rồi sẽ cho rằng tất cả là lý lẽ đương nhiên, như vậy chỉ làm tăng thêm lòng tham của con người, nảy sinh bất mãn vốn không nên có.

Hà Ninh phát hiện, trong một đêm, biến hóa không chỉ có Mudy, Miya tựa hồ cũng có hơi thay đổi, cụ thể ở đâu thì y nói không ra, chỉ có thể cảm giác được Miya càng cường hãn hơn trước kia, càng đáng tín nhiệm hơn.

Đối với một cô nương trẻ tuổi xinh đẹp lại hình dung như thế, mà lại không hề thấy kỳ cục, Hà Ninh sờ sờ mũi, nhìn nhìn Miya, ấp úng vài câu, nhưng phần lớn vẫn không nói gì.

Đội thương buôn của Wamu sắp khởi hành, các dân biển còn định ở lại một thời gian.

Kỳ cảnh trong đêm lại lần nữa chấn động những thương nhân từ xa tới này, tin rằng không lâu nữa, đại lục Aram sẽ có càng nhiều truyền thuyết về tòa thành này.

“Kim quang chói mắt, cột sáng cực lớn, nhất định là sức mạnh của thần linh!”

Thi nhân trong nhạc đoàn lại lần nữa tràn đầy linh cảm, dùng nhiệt tình chưa từng có trước nay, trong cả đêm sáng tạo ra một trường thi dài. Đoàn chủ của nhạc đoàn nhìn cuộn da dê thi nhất viết xong, liền giống như nhìn một ngọn núi vàng, hai mắt đều phát sáng. Chỉ cần tất cả những gì phát

https://thuviensach.vn

sinh ở đây truyền ra, nhạc đoàn khẳng định sẽ được các thành ở khắp nơi mời tới, vàng và bảo thạch đang không ngừng vẫy tay với ông.

Các vũ nương yêu kiều diễm lệ vén mạng che mặt lên, vòng xuyến vàng khảm châu báu lắc lư trên cổ tay, đây là mua được từ chỗ các dân biển.

Hoàng kim không hiếm lạ, cách làm xuyến cũng tương đối bình thường, quý ở chỗ phía trên còn khảm mấy hạt trân châu. Trân châu màu trắng óng, mang theo ánh sáng dịu hòa, cực kỳ ít thấy ở phía đông đại lục, giá cả cũng tương đối mắc. Nhưng tại Vu thành, dân biển cho ra 'giá tốt bụng', các cô nương đều có thể mua được.

"Đoàn chủ, chợ phiên ở đây đã kết thúc rồi, chúng ta khi nào thì khởi hành?"

Tay trống lớn tuổi từ khi còn là trẻ con đã sinh sống trong nhạc đoàn, cũng coi như là bạn của đoàn chủ, cũng có thể nói là người bạn duy nhất của đoàn chủ, đối với ông, đoàn chủ rất hiếm khi biểu hiện ra vẻ mặt gian xảo và bủn xỉn. Dù người có hám lợi, cũng cần có bạn.

"Trước cứ đợi đã." Đoàn chủ nhạc đoàn ngồi trên thảm, tính toán thu nhập thời gian này trên cuộn da dê. "Đợi đội thương buôn lan truyền tin tức từ nơi này ra, đó là lúc chúng ta kiếm được một món tiền lớn. Lolis, không bằng nhân thời gian này ra ngoài thử xem, ngươi không phải luôn muốn gặp đại vu sao? Nghe nói đại vu sẽ đi dạo chợ phiên, nói không chừng có cơ hội gặp mặt."

Tuy phần lớn những nơi trong thành bọn họ đều không được cho phép lại gần, nhưng ốc đảo ngoài thành và những sạp hàng chưa dọn vẫn có không ít đồ. Chẳng hạn yến mạch quý giá, quả có thể giữ được thời gian rất lâu, mật ong cực kỳ quý hiếm, thảm lạc đà xinh đẹp. Đàn chim mỗi ngày tụ tập thật đông trên thần điện, những cảnh tượng này căn bản không thể thấy được ở những tòa thành khác.

https://thuviensach.vn

Đây là lãnh địa của thành chủ Burang, trong thần điện thờ cúng thần linh, có người thần dụ có thể lắng nghe tiếng nói thần linh.

Tất cả, đều là thần linh ban cho.

Tay trống vỗ mặt trống một cái, hiểu ý đoàn chủ, tiếp nhận lời đề nghị của ông.

Rời khỏi doanh, tay trống lớn tuổi đi men theo con sông chảy trong thành, thỉnh thoảng có thể thấy các cô nương hoặc xách hoặc đội bình nước, bọn họ mặc váy dài thêu đủ các loại hoa văn, khăn đầu xinh đẹp che mất gương mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt xinh đẹp.

Gió thổi qua mặt nước, một chiếc lá lớn bằng bàn tay rụng xuống, xoay vòng, làm mơ hồ bóng phản chiếu trong nước, chỉ để lại tiếng cười giòn tan.

Từ xa truyền tới tiếng còi hiệu của các mục dân, tay trống dừng lại, đã từng, ông cũng từng cùng người nhà sinh sống du mục, cha, mẹ, anh, em trai em gái nhỏ tuổi. Bộ tộc của ông không cường đại, sinh sống cũng rất gian khổ, nhưng các hài tử thì rất vui vẻ, ôm dê bò, đuổi theo nghé con, trong ký ức còn lại thời gian quý báu nhất và lời dạy của cha.

“Bộ tộc chúng ta kế thừa từ thời đại đế quốc, tổ tiên chúng ta từng là nhạc công trong cung đình, diễn tấu cho đế vương và đại vu. Cô nương trong tộc cũng từng được chọn làm vu nữ, tại thần điện hầu hạ đại vu…”

“Là thần điện Ortiramhs sao?”

“Không.”

Mỗi khi tới lúc đó, vẻ mặt cha luôn trở nên vô cùng phức tạp, trong phức tạp mang theo hận thù và rất nhiều lạc lõng, “Là Vu thành cổ xưa, người Amoxi chỉ hầu hạ đại vu chân chính, đại vu thuộc về Aram.”

https://thuviensach.vn

Lolis còn nhỏ nghe không hiểu thâm ý trong lời cha, cũng không hiểu tại sao cha lại mang các tộc nhân tránh thật xa các thành trì và bộ tộc hiếu trung với thần điện Ortiramhs. Cho tới hôm đó, bọn họ gặp phải tấn công trong đại mạc, không phải là cướp sa mạc, mà là một bộ tộc khác, đi đầu là một vu nữ của bộ tộc cường đại, ả hạ lệnh giết hết toàn bộ tộc nhân của ông, ngay cả nữ nhân và hài tử cũng không bỏ qua.

Cha và anh chiến đấu với phút cuối cùng, trước khi chết vẫn bảo vệ cho những tộc nhân khác.

Mẹ cho ông và em trai em gái nhỏ tuổi uống thuốc độc, nụ cười tràn đầy từ ái và bi thương.

“Người Amoxi vĩnh viễn trung thành với đại vu Aram! Thần điện Ortiramhs là kẻ phản bội vô sỉ!”

Thân thể bắt đầu co giật, hơi thở trở nên khó khăn, Lolis mở to miệng, ôm chặt cổ họng mình, trong tai chỉ nghe thấy tiếng gầm tức giận của cha.

Nước mắt mẹ chảy lên mặt, rất nóng… khóe miệng Lolis chảy ra máu tươi, nhắm hai mắt lại trong đau đớn…

Khi tỉnh lại, ông phát hiện mình đang nằm trên lưng lạc đà, tầm mắt không ngừng dao động, trong ruột đau đớn như lửa thiêu.

“Ngươi tỉnh rồi à?”

Âm thanh xa lạ truyền tới, ông cố gắng mở mắt ra, nhìn thấy một gương mặt cũng nhỏ tuổi, cùng miếng vải rực rỡ bọc trên đầu.

“Gela đại thúc nói ngươi tỉnh thì có thể sống sót, chỗ thúc còn có thảo dược, ngươi sẽ không chết!”

https://thuviensach.vn

Đây là một nhạc đoàn, cả năm đi lại giữa các thành, bọn họ thấy doanh trại của bộ tộc bị tấn công, cứu Lolis đã uống thuốc độc chỉ còn thoi thóp, người nhà và tộc nhân của ông thì đã ngủ yên dưới cát vàng dính máu.

Đội lạc đà rất dài, mỗi con lạc đà đều để lại vết chân, nhạc công ôm huyền cầm tấu khúc âm hơi khô, hát bài ca dao cổ xưa lưu truyền ngàn năm.

"… Bãi cỏ xanh rì, dê bò đông đúc… các cô nương hát khúc ca động nhân, dũng sĩ giơ cao trường đao lóe sáng… con dân Aram, thành tâm cầu xin thần linh, xin thần linh ban phúc…"

Trong bài ca dao mang theo hoài niệm và tang thương, tiếng lục lạc dung nhập vào giai điệu đàn huyền, trong tiếng ca, ông uống thuốc đắng chát, nhắm hai mắt lại, ký ức đau đớn dần đi xa.

Ký ức rất lâu về trước, năm mươi năm, sáu mươi năm, hay là lâu hơn?

Tay trống già nua cố sức thẳng chiếc lưng hơi gù, cánh tay khô gầy vỗ lên trống da không bao giờ rời thân.

Rất lâu trước kia, ông không hiểu lời cha, cũng không hiểu tại sao phải không ngừng di chuyển vào hoang mạc hoang lạnh, tại sao bộ tộc lại hoặc họa hủy diệt, tại sao…

Cho tới hôm nay mới bừng tỉnh. Bọn họ là con cháu của Amoxi, là huyết thống bộ tộc hầu hạ đế vương, trung thành với đại vu.

Tiếng trống càng lúc càng gấp rút, không còn là quy luật để vũ nữ phối hợp, mà là tiếng trống gõ như trống trận, là âm tế tự của tiền dân Aram.

Tay trống già nua tựa hồ quên hết tất cả, chỉ không ngừng vỗ trống bên bờ sông, nước sông theo tiếng trống lăn tăn từng gợn, gần như sôi trào.

https://thuviensach.vn

“Là ai?”

Mudy buông cuộn da dê xuống, ấn trán, sâu trong con ngươi dọc màu vàng hiện lên sóng lớn. Tiếng trống này khiến hắn nóng nảy, cũng từng có một lần như thế trong thành Burang.

Hắn đột ngột bật người dậy, đi tới bên cửa, đẩy cửa ra, “Ady.”

Thằn lằn đen nghe hắn gọi liền chạy tới. Mudy kéo chặt dây cương, nhảy lên lưng thằn lằn đen, trường bào màu vàng nâu phất phơ theo động tác, rồi rũ xuống, đường vàng bên viền dần lấp lánh.

“Đi!”

Rốt cuộc là ai? Nắm chặt quyền trượng màu vàng, cảm xúc khó thể khống chế càng thêm cuồng bạo.

Hà Ninh cũng nghe thấy tiếng trống, nghi hoặc ngẩng đầu lên, tại sao lại quen thuộc như thế?

Miya ngồi bên cạnh sắc mặt lập tức thay đổi, trong âm thanh mang theo kích động, “Chủ nhân, là tay trống, tay trống hầu hạ đại vu!”

“Hả?”

“Là Amoxi, chỉ có người Amoxi mới có tiếng trống thế này!”

Amoxi?

Hà Ninh đột nhiên nhớ ra tấm vải Miya giao cho y, trên đó ghi chép những bộ tộc trung thành với đại vu Aram, không chịu khuất phục thần điện Ortiramhs, chỉ có thể chạy trốn, trong đó có Amoxi.

“Hơn sáu mươi năm trước, người Amoxi đã không còn tin tức nào nữa.” Miya nói, “Ông nội và cha tôi từng muốn tìm kiếm họ, cuối cùng lại không

https://thuviensach.vn

thể không từ bỏ.”

Tiếng trống vẫn tiếp tục, Hà Ninh đứng lên, bất kể thật sự là người Amoxi hay trùng hợp, tìm được người này tất cả sẽ rõ ràng.

“Chủ nhân…”

“Tôi biết.” Hà Ninh nói, “Đi xem trước đã.”

Thằn lằn xanh bay trên không, vảy màu đỏ giống như ngọn lửa bùng cháy trên không.

Thằn lằn đen tới bên cạnh tay trống trước một bước, Mudy cầm chặt quyền trượng màu vàng, vảy vàng hiện giữa trán, từ xa đã có thể cảm nhận được lạnh lẽo và sát ý lan tràn xung quanh họ.

“Aya, mau qua đó!”

Hà Ninh hối thúc thằn lằn xanh nhanh hơn, cảm xúc của Mudy không đúng lắm, đừng nói hắn thật sự muốn chém người nha.

“Mudy!”

Thấy quyền trượng màu vàng hóa thành trường đao, Hà Ninh không bận tâm được gì nhiều nữa, trực tiếp nhảy khỏi lưng thằn lằn xanh.

Nghe tiếng Hà Ninh, Mudy theo tính phản xạ ngẩng đầu lên, chỉ thấy đại vu tóc đen từ giữa không trung rớt xuống, tóc đen tung bay, trường bào phất phơ, cách mình càng lúc càng gần.

Con ngươi màu vàng lập tức co lại, chỉ vội đưa tay tiếp lấy người nào đó đang từ trên trời rơi xuống.

“Em làm gì vậy?!”

https://thuviensach.vn

Giọng nói mang theo tức giận truyền vào tai, Hà Ninh rụt cổ, cho dù Mudy không tiếp được y cũng không có gì đáng lo, sờ sờ khuyên tai màu bạc, trừ thằn lằn xanh còn có nó ở đây. Nhưng, y vẫn là lần đầu tiên thấy Mudy tức giận như thế, ngay lúc Hà Ninh xuất hiện, tiếng trống đột nhiên ngưng lại. Thằn lằn xanh cũng đáp xuống, trên móng vuốt còn có Miya, có thể ngồi trên lưng nó chỉ có Hà Ninh… được rồi, nếu Mudy kiên trì cũng có thể thỏa hiệp. Người khác, móng vuốt chính là đãi ngộ tốt nhất.

“Chủ nhân, ngài vậy là bậy quá!”

Vẻ mặt Miya khi nhìn Hà Ninh mang theo lo lắng và không tán đồng.

Cổ Hà Ninh lại co thêm, cứu người như cứu hỏa, không phải không còn biện pháp sao? Dao của Mudy đã vung ra rồi, không nghĩ biện pháp, lẽ nào trân mắt nhìn hắn chém người thành hai nửa sao?

“Tôi không sao.” Hà Ninh khó khăn cong miệng, “Có Aya ở đây, tôi cũng không thể bị gì.”

Vẻ mặt Mudy hơi hòa hoãn lại, nhưng ánh mắt nhìn tay trống vẫn tràn đầy bất thiện.

Hà Ninh kéo trường bào Mudy, bảo hắn ‘bình tĩnh’, quay đầu nhìn tay trống bên cạnh, hỏi, “Xin hỏi, tiếng trống vừa rồi là chuyện gì?”

Tay trống lớn tuổi nhìn Hà Ninh trên lưng thằn lằn đen, không trả lời vấn đề của y, mà cong lưng xuống, “Lolis Amoxi, nguyện thần linh chúc phúc ngài, đại vu tôn quý.”

Lolis Amoxi?

“Người Amoxi?”

“Vâng, đại vu.”

https://thuviensach.vn

Tay trống già ngẩng đầu, mí mắt nhão gần như che cả mắt, nhưng ánh mắt thì không hề bị đục, “Lão hủ chỉ là muốn gặp ngài một lần, để nói với ngài, người Amoxi chưa từng phản bội lại tín ngưỡng của mình, chưa từng phản bội đại vu chân chính.”

Hà Ninh nhảy xuống lưng thằn lằn đen, muốn nói gì đó, nhưng lời lên tới môi lại không nói ra được một chữ. Y có thể tưởng tượng được thảm ngộ của người Amoxi, trước mặt ông, tất cả ngôn ngữ đều trở nên vô lực.

“Lolis!”

Sau lưng tay trống già đột nhiên vang lên tiếng đoàn trưởng nhạc đoàn, ông chạy tới thở phì phò, nhìn tình hình trước mắt, sắc mặt lập tức tái nhợt. Ông biết Lolis vẫn luôn muốn gặp đại vu, cũng đề nghị Lolis, nhưng… trong lòng nổi lên sợ hãi, ông lại không dừng lại, cũng không quay người bỏ đi, mà đi tới vài bước, dùng tư thế thành kính nhất cong lưng, cẩn thận nói, “Thành chủ đại nhân tôn kính, đại vu tôn kính, tôi là Bonzi Goode, Lolis là tay trống trong nhạc đoàn, nếu có chỗ nào mạo phạm, tôi nguyện dâng vàng và ngọc thạch, xin cầu sự khoan thứ của các ngài.”

“Ông ta không mạo phạm chúng tôi.” Hà Ninh cười nói, “Không cần khẩn trương, ta chỉ rất muốn nghe tiếng trống của ông ta. Nếu có cơ hội, muốn mời ông ta vào thần điện diễn tấu cho ta.”

“A!”

Đoàn chủ nhạc đoàn kêu lên dồn dập, vẻ mặt từ nghi hoặc tới cuồng hỉ, không dám tin vào tai mình, quả thật là thỏi vàng từ trời rớt xuống!

Kinh hỉ tới quá đột nhiên, Bonzi nói chuyện cũng trở nên lắp bắp, “Đây, đây thật là, không biết nên làm sao cảm tạ ngài…”

“Chẳng qua thần điện đang sửa lại.” Hà Ninh ôn hòa nói với đoàn chủ, “Vì thế, ta muốn các người ở lại đây một thời gian.”

https://thuviensach.vn

“Vâng, tất cả như ngài muốn.”

Đoàn chủ mơ mơ hồ hồ, trả lời là tay trống già.

“Vô cùng cảm tạ!”

Khi tay trống nói rõ thân phận, trong lòng Hà Ninh hiện lên một suy nghĩ, nhìn thần điện không xa, y quyết định tổ chức tế điển tại Vu thành.

Trong ký ức, đại lục Aram đã hơn bốn trăm năm không cử hành tế điển chân chính, vu nữ đạt được vu lực của đại vu, nhưng không thể đạt được sự chăm sóc của thần linh. Tế điển trong thành, đúng như Mudy nói, ý nghĩa tượng trương vĩnh viễn vượt xa thực tế.

Vu thành tổ chức tế điển, trong thần điện cầu nguyện thần linh, đây là vì người Aram đã chịu đủ hạn hán giày vò, vì đại lục Aram bị gió cát hoành hành, vì bộ lạc vẫn luôn trung thành với đại vu, cũng vì những vong hồn đã chết trong âm mưu bốn trăm năm trước.

Hà Ninh kéo khăn đầu lên, xoay người, đây là sứ mệnh mà đại vu như y cần hoàn thành, trách nhiệm nhất định phải gánh lấy.

https://thuviensach.vn

NAM VU

Lai Tự Viễn Phương

dtv-ebook.com

Chương 73: Tế Điển Của Vu Thành 1

Đồng hoang phía tây đại lục Aram.

Chiến tranh của liên minh bộ tộc do người Bờm Đen đứng đầu cùng người Canyon vẫn đang tiếp tục.

Nhìn từ trên trời xuống, máu của chiến sĩ man tộc đã nhuộm đỏ chiến trường đồng hoang.

Chiến sĩ đã chết và bị thương trên chiến trường càng lúc càng nhiều, các tộc trưởng ban đầu bị dã tâm xui khiến liên minh với người Bờm Đen bắt đầu nảy sinh thoái ý. Người Canyon không phải cô độc không trợ giúp, mà người Bờm Đen thì cũng không cường đại như trong tưởng tượng.

Vì báo thù, người Bờm Đen có thể không quan tâm gì cả, nhưng bọn họ không giống.

“Người Bờm Đen không phải được đại vu ban thưởng sao? Tại sao không cầu trợ đại vu?”

Mấy tộc trưởng bộ tộc thế lực khá mạnh ngồi trong lều, trên người đều có không ít vết sẹo. Vết sẹo tượng trưng cho vinh quang của man tộc, cũng đại biểu họ đã trải nghiệm qua vô số chiến trận.

Chiến đấu khiến bọn họ trở nên dũng mãnh, cũng trở nên gian trá.

Sở dĩ liên minh với người Bờm Đen, tấn công người Canyon, là vì muốn đạt được lợi ích, nhưng tình huống chiến trường lại khác với kỳ vọng của

https://thuviensach.vn

họ. Tiếp tục đánh nữa, thương vong sẽ càng lớn, thậm chí liên lụy cả bộ tộc, còn khiến kẻ địch có cơ hội nhắm vào bộ tộc.

Hậu quả thế này rất đáng sợ.

Một khi tộc trưởng quyết định sai lầm, hơn nữa không thể vãn hồi, khiến bộ tộc chìm vào khốn cảnh cực đại, sự thống trị của hắn cũng đã đến lúc kết. Thủ lĩnh mới sẽ không chỉ giết chết tộc trưởng đã bị đá xuống, còn sẽ giết chết người nhà của tộc trưởng, đây là điều tất nhiên khi thay đổi thủ lĩnh, không có bất cứ ai có thể may mắn tránh khỏi. Trừ khi tộc trưởng anh dũng tử chiến, hoặc là giống như người Bờm Đen gần như bị diệt tộc.

“Không thể tiếp tục như thế, không thể không nghĩ biện pháp khác.”

“Vậy nên làm sao?”

“Nếu lui khỏi chiến trường chỉ sợ sẽ gặp sự báo thù của người Bờm Đen.”

“Nhưng tiếp tục như thế, chiến sĩ chúng ta mang tới sẽ chết sạch!” Một tộc trưởng tính cách cực đoan nóng nảy đấm mạnh lên đất, “Không đợi người Bờm Đen báo thù, chúng ta sẽ chết trong tay người Canyon!”

Trong lều, các tộc trưởng tranh chấp không ngừng, ngoài lều, chiến sĩ man tộc hoặc ngồi hoặc đứng, rõ ràng tê liệt suy sụp.

Chiến ý cuồng nhiệt và đấu chí bừng bừng đang dần bị thương vong đáng sợ mài mòn.

Man tộc quả thật là chiến sĩ trời sinh, trời sinh khát vọng chiến đấu và thắng lợi, nhưng không có nghĩa là bọn họ sẽ không mệt mỏi, sẽ không chán nản.

https://thuviensach.vn

Chiến đấu vì tộc nhân của mình đến chết với làm pháo hôi cho bộ tộc khác, hoàn toàn là hai khái niệm.

Người Bờm Đen phát hiện tình trạng này, cũng phát giác được dị động giữa các tộc trưởng trong liên minh, nhưng không có biện pháp gì tốt.

Ito được tôn làm thủ lĩnh vẫn còn quá trẻ, hắn là một chiến sĩ cường hãn dũng mãnh, cũng có dã tâm cực lớn, nhưng lại không có quá nhiều kinh nghiệm cùng trao đổi với những tộc trưởng bộ tộc khác, cảm thấy không biết làm sao. Tế tự trong bộ tộc lại tuyên bố tách riêng với đám người Ito, càng là chuyện như tuyết pha sương.

“Ito, tiếp tục tiến công hay là…”

Một chiến sĩ Bờm Đen do dự mở miệng, dưới ánh mắt tràn đầy tức giận của Ito, thanh âm càng lúc càng nhỏ, mấy chữ cuối cùng nuốt vào trong miệng.

“Ito, đưa chủ ý đi.” Một người Bờm Đen tuổi tác khá lớn, có quan hệ thân thiết với Ito mở miệng nói, “Ngươi có thể làm được, tình trạng hiện tại đối với chúng ta rất bất lợi, nếu bộ tộc liên minh trở giáo, cho dù chỉ là lâm trận rút lui, chúng ta đều sẽ chết ở đây.”

Sự cường hãn của người Canyon, bọn họ đã hoàn thành thấy rõ. Cho dù có chiến đấu với kẻ địch đông gấp đôi, cũng không hề thoái lui. Bọn họ giống như một đám dã thú, ngửi được mùi máu trên chiến trường thì sẽ trở nên điên cuồng.

Kony Canyon, nam nhân gần như khiến Bờm Đen diệt tộc, sự đáng sợ của hắn, chỉ có người đích thân chiến đấu qua mới hiểu rõ nhất. Ito một tay để lên vết thương trên vai trái, trong trận chiến vừa kết thúc, vai hắn bị Kony dùng trường mâu đâm xuyên, nếu không phải có tộc nhân liều chết tương cứu, sớm đã đi gặp tử thần, căn bản không thể nào ngồi ở đây.

https://thuviensach.vn

Đối diện với ánh mắt kỳ vọng và lo lắng đan xen của tộc nhân, Ito bóp chặt vết thương, để mặc vết thương nứt ra, đau đớn có thể khiến hắn tỉnh táo.

Máu nhanh chóng thấm đỏ vải bọc trên vai. Giọng nói của Ito vang vọng trong lều, mỗi chữ đều giống như tiết từ kẽ răng, “Lui về lãnh địa.”

Một câu nói ra, mọi người lập tức thở phào.

Tiếp tục chiến đấu, kết quả rất khó dự liệu, không bằng tạm thời lui về chờ đợi thực tế tốt hơn.

Quan trọng hơn là bọn họ phát hiện, không có tế tự rất nhiều chuyện đều không thuận tiện. Nhất định phải nghĩ cách xoay chuyển tế tự đang ở phía đông, bộ tộc không có tế tự vĩnh viễn không thể nào cường đại chân chính.

“Ito, sau khi trở về phái người đến phía đông bái kiến người thần dụ đi.” Người Bờm Đen có quan hệ không tồi với Ito kiến nghị, “Bất luận thế nào, người thần dụ vẫn đứng về phía chúng ta.”

Đứng về phía bọn họ?

Ito buông vết thương ra, nhìn màu đỏ trên bàn tay, là vậy sao?

Khi hắn để lộ dã tâm của mình đối với đồng hoang phía tây, cùng khát vọng với quyền lực, hắn nhìn thấy vẻ mặt của người thần dụ, không tức giận, chỉ là thất vọng.

Lúc đó Ito không hề hối hận, nhưng hiện tại… siết chặt nắm tay, không có chỗ để hối hận nữa, hắn chỉ có thể tiếp tục đi trên con đường đã lựa chọn lúc đầu! Nếu không, người Bờm Đen mới thật sự sẽ mất hết tất cả.

So với đám người Ito, tâm tình của Kony coi như không tồi.

https://thuviensach.vn

Trên đống lửa to, mấy con linh dương đã lột da rút máu được gác lên trên. Mỡ nướng rớt xuống nhảy nhót trong lửa, vang lên lách tách. Mùi thơm dần lan tỏa trong doanh, lớp ngoài thịt linh dương được nướng giòn tan, dùng dao rạch, phần thịt trong đỏ hồng vẫn còn mang máu.

Chỉ có muối, không có bất cứ hương liệu nào, nhưng người Canyon không để ý.

Linh dương được đưa xuống khỏi đống lửa, Kony cắt một cái chân, ngồi trên đất, cắn mạnh bạo. Thịt cắt từ trên sống lưng linh dương xuống được đưa tới trước mặt tế tự già.

Người Canyon ngồi vây quanh đống lửa hưởng thụ bữa tối của họ, sau khi chiến đấu kịch liệt, dùng thịt nướng lấp đầy bụng là hưởng thụ bậc nhất.

“Tộc trưởng.” Tế tự già cầm một miếng thịt nướng bỏ vào miệng, nhai vài cái rồi nuốt vào bụng, nhìn thì lớn tuổi, nhưng thể lực của ông vẫn rất sung mãn, dạ dày cũng không tồi, “Người Bờm Đen đã sắp lùi về.”

“Vậy sao?” Kony cắn nát xương linh dương, cánh tay cường tráng nổi đầy cơ bắp, “Là chỉ thị của thần linh?’

Tế tự già không trả lời, vỗ vỗ tay, một nam nhân toàn thân dính đầy bùn đất, dáng vẻ vô cùng nhếch nhác bị dẫn lên. Đồ đằng trên mặt và trước ngực nam nhân nói rõ hắn không phải người Canyon, cũng không thuộc về bất cứ bộ tộc nào khác của liên minh Canyon.

“Người Cáo Xám?’

Kony nhận ra đồ dằng trên mặt hắn, thuộc về một bộ tộc nổi tiếng gian xảo của phía tây, bộ tộc này nằm cạnh lãnh địa của người Bờm Đen, có hiệp ước trường kỳ với nhau.

https://thuviensach.vn

Tế tự xoay đầu nhìn người Cáo Xám, đôi mắt màu xám trắng không nhìn thấy bất cứ thứ gì, nhưng lại có thể khiến đối phương sợ hãi.

“Lời ngươi đã nói với ta, lặp lại lần nữa.”

“Vâng, vâng, tế tự đại nhân, là thế này…”

Người Cáo Xám này không phải tù binh bị bắt trên chiến trường, mà là âm thầm chạy tới. Hắn theo lệnh tộc trưởng đưa tin tức cho người Canyon, nếu có thể, người Cáo Xám hy vọng có thể liên minh với người Canyon, thậm chí có thể trở thành phụ thuộc của người Canyon.

Rất rõ ràng, người Cáo Xám không xem trọng người Bờm Đen, dự định từ bỏ liên minh với người Bờm Đen, giống như những bộ tộc phản bội Canyon trên chiến trường.

“Hử?”

Kony ném xương chân đã cắn nát đi, liếm dầu mỡ bên môi, nếu người Cáo Xám nói đều là thật, hắn tuyệt đối sẽ không để người Bờm Đen rời khỏi chiến trường dễ như thế. Nếu người Bờm Đen tiếp tục chiến đấu, có lẽ hắn còn xem trọng một chút, nhưng hiện tại, chậc!

Kony cười chế nhạo, xâm phạm lãnh địa Canyon, khiêu chiến quyền uy của hắn, còn muốn toàn thân thoát khỏi? So với tộc trưởng Bờm Đen tiền nhậm chết trong tay hắn, người Bờm Đen hiện tại đạt được sức mạnh nhưng lại rớt mất đầu.

Nếu đổi lại là hắn đạt được cơ hội tiếp cận đại vu, tuyệt đối sẽ không ngu xuẩn giống người Bờm Đen. Báo thù và thực hiện dã tâm có rất nhiều biện pháp, nếu muốn đứng trên đỉnh cao đại lục Aram, đạt được đại vu quan trọng hơn bất cứ cái gì!

https://thuviensach.vn

Người Bờm Đen quả thật là đã ném bỏ cơ hội từ trời giáng xuống, như vậy bị giết cũng không nên oán trách bất cứ ai.

“Tộc trưởng?”

Âm thanh của tế tự già cắt ngang suy tư của Kony, Kony vung dao găm vài cái, trong đôi mắt màu hổ phách xẹt qua tia sáng thị huyết, “Nếu người Bờm Đen dự định cụp đuôi chạy trốn, ta sẽ đưa họ một đoạn, giống như đã đưa tộc trưởng Bờm Đen đời trước.”

Kony phất tay ý bảo dẫn người Cáo Xám đó xuống, tuy là một bộ tộc nhỏ yếu, nhưng tác dụng lại không nhỏ.

Tất cả những gì diễn ra tại đồng hoang, cứ cách một thời gian thì sẽ truyền tới Vu thành.

Hà Ninh nhận được tin tức, tâm tình có hơi phức tạp.

Chuyện đang phát triển theo dự định của Mudy, chấp niệm báo thù và dã tâm của người Bờm Đen, người Canyon bị chọc giận, các bộ tộc bị cuốn vào vì đủ loại nguyên nhân, chiến hỏa nổi lên tại phía tây đại lục sẽ không dễ dàng dập tắt, trừ khi bỏ ra càng nhiều máu và sinh mạng.

Y có thể thu hồi sức mạnh đã ban cho người Bờm Đen, cũng có thể thông qua huyết mạch kế thừa trói buộc người Canyon, nhưng y không làm thế, mà để mặc chuyện diễn ra tới nay. Man tộc phía tây đã định là sẽ bị xuy yếu, sức mạnh so sánh của đại lục phía đông và đại lục phía tây rất nhanh sẽ biến hóa, Hà Ninh thường xuyên suy nghĩ, đưa ra quyết định này rốt cuộc là đúng hay sai?

“Chủ nhân.”

Miya đi vào phòng, Hà Ninh đang ngồi ngẩn người bên cửa sổ, gọi hai tiếng, Hà Ninh mới hoàn hồn.

https://thuviensach.vn

“Miya?”

Thấy Hà Ninh vẻ mặt hoang mang, Miya chống tay lên trán, thở dài.

“Chủ nhân, ngài có phải đã quên gì không?”

“Hả?”

“Tế điển.”

Miya buông tay xuống, ngẩng đầu lên, giọng nói hơi mang chút nghiến răng nghiến lợi, “Ngài không thể ném hết toàn bộ mọi chuyện lại cho tôi, đặc biệt là phần mà đại vu nên đích thân hoàn thành.”

Nghe Miya trách mắng mang theo lửa giận, Hà Ninh lúng túng cong miệng.

Được rồi, là y sai.

Tổ chức lại tế điển đã bị ngắt bốn trăm năm, quen thuộc toàn bộ lưu trình chỉ có y và Mudy, ngay cả Miya cũng chỉ biết một nửa.

Hà Ninh muốn phẩy tay ngồi ngó, có thể mời Mudy tới giúp đỡ, nhưng xin thành chủ dại nhân giúp đỡ thì phải trả giá, hơn nữa giá không thấp.

Bảo thạch lam Hà Ninh tặng được Mudy làm thành trang sức cột trên tóc, giống như luôn luôn nhắc nhở Hà Ninh, y đã sắp trở thành nhân sĩ đã kết hôn.

Bất kể cầu hôn mà Mudy nói là thật hay giả, cũng bất luận Hà Ninh có hung tợn tẩn thành chủ đại nhân một bữa, thân phận địa vị của hai người, tới từ huyết thống kế thừa, đã định là cả đời họ sẽ quấn lấy nhau, trừ khi Hà Ninh lại xuyên lần nữa.

https://thuviensach.vn

Hà Ninh có hơi nghẹn tức, cảm thấy mình bị dắt mũi kéo đi, lửa giận phát tiết xong, lại cảm thấy một cách quái dị rằng mình đã được lợi.

Mudy là mỹ nhân, còn là mỹ nhân vô cùng phù hợp với thẩm mỹ quan của Hà Ninh, nam nhân đều là động vật thị giác, Hà Ninh bắt buộc phải thừa nhận.

Nhìn khắp cả đại lục, người có thể phù hợp với thẩm mỹ quan của đại vu, trừ Mudy thì chỉ có Sekurus.

Ngửa đầu nhìn trời, ánh mắt thế này, nên nói là cao không thể tin hay là căn bản không thể dùng lẽ thường hình dung? Chỉ sợ ngay cả Hà Ninh cũng không thể nói rõ.

Khi Mudy tới, Hà Ninh đang thở dài than ngắn không biết nguyên nhân.

Thành chủ đại nhân hơi ngừng bước, vừa khéo đụng phải đôi mắt màu đen của Hà Ninh.

Hà Ninh không lên tiếng, một tay chống cằm, tầm mắt đảo qua toàn thân Mudy, ánh mắt không hề chớp, nhìn đến mức Mudy toàn thân khó chịu.

“Sao vậy?” Mudy nhíu mày.

“Không có gì?” Hà Ninh cười cười, tiếp tục nhìn.

“…”

Miya đứng một bên mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, không ngừng ám thị mình, cô không thấy gì cả, cũng không biết gì cả, cảm tạ thần linh.

Mấy ngày tiếp theo, Hà Ninh không còn nghĩ đông nghĩ tây, hăng hái tinh thần, toàn thân tâm đều chuyên chú vào công tác chuẩn bị tế điển.

https://thuviensach.vn

Nghiêm túc lên rồi mới phát hiện, oán trách của Miya không phải không có đạo lý, nhiều công việc rườm rà như thế, quả thật không nên ném hết cho một cô nương yếu đuối.

Yếu đuối?

Hà Ninh sững người một chút, lập tức lắc đầu, ai rảnh để ý yếu đuối hay không, tóm lại là một cô nương.

Nghe tin sắp tổ chức tế điển, các công thợ tràn đầy tinh lực, ban ngày không hoàn thành công việc, thì vào đêm sẽ thắp đuốc làm tiếp.

Làm việc suốt cả ngày lẫn đêm, tay các công thợ đã bị cọ quẹt ra đầy mụn nước, hai mắt giăng đầy tơ máu, da bị phơi đen thui, nhưng tinh thần thì đặc biệt tốt. Không có bất cứ oán trách nào, cũng không nghe thấy bất cứ tiếng than mệt nào, trong lòng họ chỉ có một suy nghĩ, nhanh chóng sửa xong thần điện!

Các dân biển nghe nói Vu thành sắp cử hành tế điển, liền dời ngày lên đường lại, ngay lập tức đưa tin về phía nam.

Mudy hạ lệnh quan viên thành Burang thông báo tin Vu thành sắp tổ chức tế điển cho các thành phía đông, chấn động và oanh động dẫn tới có thể tưởng tượng.

Đội thương buôn của Wamu đã lên đường vài ngày nhận được tin tức giữa đường, sau khi Wamu và thành viên đội thương buôn thương lượng xong, quyết định ngày đêm khởi hành, dùng tốc độ nhanh nhất trở về phía bắc, rồi lại dùng tốc độ nhanh nhất khởi hành. Hàng hóa có thể bán hết không, có thể kiếm bao nhiêu tiền đã không còn quan trọng, bọn họ nhất định phải mau trở về Vu thành, tuyệt không thể bỏ qua lần tế điển này.

Man tộc phía tây cũng nhận được tin tức, trừ người Bờm Đen và người Canyon, những bộ tộc khác đã không còn ham chiến, nếu có thể tham gia tế

https://thuviensach.vn

điển, chính là cơ hội để bọn họ lấy được tín nhiệm của đại vu và sức mạnh lớn hơn! Nếu thành công, thì không còn cần phải khuất phục dưới Canyon và Bờm Đen nữa.

Cách bốn trăm năm, tế điển do đại vu Aram chủ trì, tác động tới lòng mọi người.

Các thành chủ phía đông tổ chức đội ngũ, dựng vương kỳ đích thân đến Vu thành. Dân biển phía nam trải qua thảo luận, mấy trưởng lão đức cao vọng trọng quyết định ngày khởi hành. Thương dân phía bắc phần nhiều lấy gia tộc làm trung tâm, mấy gia tộc thực lực mạnh nhất phái người đi tìm Wamu, hy vọng do Wamu dẫn đầu cùng đi tới phía đông. Man tộc phía tây quyết định ngừng chiến, vì thế, Kony thậm chí bỏ qua kế hoạch truy theo người Bờm Đen.

Khi Hà Ninh ra quyết định, tuyệt đối không nghĩ tới lực ảnh hưởng của tế điển sẽ lớn như thế, bảo là rầm rộ chưa từng thấy cũng không ngoa.

Khi y nhận được tin bộ tộc các thành tại đại lục lũ lượt tiến tới Vu thành, mặt không chút biểu tình ngồi đờ nửa ngày, đột nhiên siết chặt nắm tay, ngẩng mạnh đầu lên, tới thì tới, binh tới nước ngăn nước đến đắp đê, muốn làm một thần côn hợp cách, thì nhất định phải có khí thế cường đại này!

Mudy buông cuộn da dê xuống, nhìn Hà Ninh vẻ mặt kiên nghị ngoan cường, đấu chí vùn vụt như sắp lên chiến trường, chậm rãi quay đầu, một tay che miệng, bờ vai run lên vài cái khả nghi.

https://thuviensach.vn

NAM VU

Lai Tự Viễn Phương

dtv-ebook.com

Chương 74: Tế Điển Của Vu Thành 2

Tiếng kêu của long ưng rạch phá bầu trời, Sekurus ngồi trên lưng long ưng, khăn đầu màu vàng nâu bị gió thổi lên, ánh mắt nhìn thảo nguyên xanh rờn không thấy điểm cuối, nơi đó có dấu tích của đại lục Aram, cổ thành đã biến mất bốn trăm năm sau lại bùng phát sức sống, cùng người thần dụ đã sáng tạo kỳ tích này, mang tới hy vọng cho đại lục Aram, đại vu kế thừa từ thời đại đế quốc, đại vu Aram chân chính.

Chị em long ưng bay hai bên Shim, kỵ sĩ hộ vệ thành chủ trên lưng nó, khi nhìn thấy thảo nguyên xa xa trong ánh mắt liền mang theo kinh ngạc. Nếu biến hóa của thành Burang khiến người Battier ngưỡng mộ, thì Vu thành khiến những người từng tận mắt nhìn thấy sẽ không dám tin vào mắt mình.

Thảo nguyên bao la không điểm cuối, cát vàng bị lấp kính trong màu xanh, dê bò thành đàn và linh dương hoang dã, mục dân cưỡi trên lạc đà vung roi dài, tất cả, không có cái này không khiến người Battier nhớ tới truyền thuyết cổ xưa, thời đại huy hoàng chôn vùi bốn trăm năm trước.

“Thần linh!”

Thần thoại truyền thuyết xa vời như thế, cảnh tượng trước mắt thì lại vô cùng chân thật.

Sekurus kéo khăn đầu trên mặt xuống, gió mang theo hơi nước, mấy lọn tóc màu nâu lướt qua mặt, cánh tay sau lớp áo chậm rãi thu chặt.

https://thuviensach.vn

Trong tòa thành này có đại vu có thể lắng nghe lời thần linh. Hắn từng bắt được y, thanh niên tóc đen mắt đen, lang thang trong hoang mạc, mặt đầy cát bụi, thê thảm nhếch nhác, nhưng lại đặc biệt như thế, cho tới nay Sekurus vẫn nhớ sự đặc sắc trong con ngươi màu đen đó, giống như có ngọn lửa thiêu đốt.

Bắt được rồi, lại đánh mất, không còn cơ hội nữa.

Không cam lòng sao? Có lẽ.

Cự thú màu vàng xuất hiện tại Vu thành trong lời đồn càng khiến tâm tình của Sekurus trở nên phức tạp. Vảy vàng tượng trưng cho huyết thống thuần nhất, đại biểu sức mạnh cường hãn nhất. Hóa thành hình dạng chân thật nhất, chỉ có huyết mạch trực hệ của đế vương mới có thể làm được. Cho dù không cam lòng cũng phải cúi đầu. Áp chế của huyết thống tới từ pháp điển của thời đại cổ xưa nhất, hắn là vảy xám, đã định là không thể nghịch lại, chỉ có thể tuân theo.

“Thành chủ đại nhân!”

Đội ngũ Battier càng lúc càng lại gần Vu thành, các kỵ sĩ dưới long ưng nhìn thấy hai đội ngũ của thành chủ khác, còn có mấy đội thương buôn phía bắc nối gót tới. Lạc đà đông đúc, thỉnh thoảng sẽ bị cỏ xanh dưới chân hấp dẫn, những lúc này, bất luận là kỵ sĩ hay thương nhân đều hoàn toàn không biết làm sao.

Xuất hiện sau gò núi được cỏ xanh bao kín, là dân biển tới từ phía nam. Năm con hải thú cực lớn sóng vai mà đi, trên lớp mai cứng chắc dựng lều hoa lệ, trong không khí tựa hồ còn lan tràn mùi vị tới từ gió biển.

Mục dân ngoài Vu thành liên tiếp huýt vang, trong thành truyền tới tiếng còi hiệu kéo dài, không còn thê lương như ngày xưa, mà mang theo âm luật như tiền dân viễn cổ đang ngâm nga. Trên còi hiệu có khắc vu văn Hà Ninh viết xuống, cùng vu văn trên tường thành Burang giống nhau như đúc.

https://thuviensach.vn

Trong tiếng còi hiệu, đàn chim bay tới, luẩn quẩn trên thần điện đã sửa hoàn tất, lông vũ các màu giao vào nhau, giống như từng cụm mây màu.

Ngoài thành vừa đổ một cơn mưa lớn, trong bầu trời còn cầu vồng chưa tan, trong không khí còn mang theo mùi cỏ xanh, giống như hoan nghênh khách từ xa tới.

Sekurus vỗ lưng long ưng, long ưng kêu một tiếng, chậm rãi hạ xuống. Nơi này không phải Battier, cũng không phải thành trì nào khác, hắn nhất định phải biểu thị ra tôn kính nên có.

Cửa thành mở rộng, trên tường có vu văn vàng ngân đan xen, dưới mặt trời tỏa ra tia sáng chói mắt.

Các thành chủ gật đầu hỏi thăm, cờ hiệu đại biểu những tộc huy khác nhau bay phất phới, các kỵ sĩ áo giáp sáng choang, xếp hàng vào thành.

Quan viên thành Burang phái tới đang chờ đợi trong thành, trên danh nghĩa, nơi này vẫn là lãnh thổ của Mudy Burang.

Trên đường đá xuyên suốt cả tòa thành khắc hoa văn và đồ án đủ loại, nước sông trong vắt chảy trong thành, kiến trúc kiểu dáng cổ xưa nhưng đầy màu sắc, thần điện cao to uy nghiêm, giống như có bàn tay vô hình lau đi dấu vết thời gian, bước qua lịch sử bốn trăm năm, tất cả cổ xưa lại triển hiện rõ ràng trước mặt mọi người.

“Chủ thành Battier, chủ thành Decibri, chủ thành Ahamo tôn kính, các khách nhân tới từ phương bắc và phương nam xa xôi.” Quan viên bắt chéo một tay trên ngực, hơi cong lưng, trên mặt mang nụ cười thân thiện, không có chút cao ngạo, cũng không khiến người ta cảm thấy nhún nhường, “Hoan nghênh tới Vu thành.”

Quan viên thẳng người lại, gương mặt trẻ tuổi có bảy tám phần giống với Musha, hắn là trưởng tử của Musha, lấy địa vị kế thừa Musha trong thành

https://thuviensach.vn

Burang để gánh lấy tương lai gia tộc, có thể được phái tới Vu thành, hắn cảm thấy vô cùng vinh quang.

Tiếng huyên náo vừa vang, hai chị em long ưng đột nhiên rúc lên chói tai, mở to đôi cánh rộng lớn bay lên, như hai mũi tên nhọn bắn thẳng lên trời.

Giữa không trung truyền tới một tiếng gầm lớn, bóng dáng to lớn màu đỏ lửa xuất hiện từ xa.

Người của Vu thành vừa nhìn đã nhận ra đó là tọa thú của đại vu. Rất nhiều người tới viếng thì không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc.

Hà Ninh ngồi trên lưng thằn lằn xanh, nhìn đội ngũ càng lúc càng rõ ràng bên dưới, nhận ra không ít gương mặt quen thuộc, tiếng kêu của chị em long ưng dẫn tới tiếng gào đáp của thằn lằn xanh, hai bên có lẽ chỉ là đang hỏi thăm ‘hảo hữu’ lẫn nhau, không ngờ ngọn lửa phun ra từ miệng thằn lằn xanh xém chút đã thiêu cháy lông vũ của hai chị em.

Long ưng Shim bên dưới không còn bình tĩnh nữa, tựa hồ đã quên Sekurus còn đang ngồi trên lưng nó, rống lên một tiếng rồi bay vọt lên, rõ ràng là muốn đánh nhau.

Không đợi Shim bay lên cao, mặt đất đột nhiên truyền tới một trận chấn động, thằn lằn đen chạy bước lớn, khí thế bừng bừng lao thẳng tới, miệng há rộng, liên tục gào lên, răng nanh sắc nhọn lấp lánh hàn quang.

Sau lưng thằn lằn đen đi theo mấy con mèo cát hoàn toàn có thể bỏ qua không tính cùng một đàn chim tước xám. Trận thế như vậy, so với nói là hoan nghênh bạn cũ, không bằng bảo là muốn trực tiếp xử lý phức những người khách muốn vào cửa này.

Mọi người đều có hơi sững ra, nửa ngày cũng không thể phản ứng gì được.

https://thuviensach.vn

Chân mày Sekurus nhíu dính lại, nắm chặt dây cương trong tay, cố gắng để không bị hất xuống.

Trên mặt quan viên trẻ tuổi nghênh tiếp khách nhân vẫn mang theo nụ cười, trấn định tới mức khiến người kinh ngạc. Nhưng tỉ mỉ quan sát sẽ phát hiện, độ cong khóe miệng của hắn đã cứng đờ. Căn bản không phải là trầm ổn trấn định, mà là thạch hóa tại chỗ.

Đối diện với cục diện này, cho dù là Musha ở đây, chỉ sợ cũng không thể lập tức phản ứng lại được.

May là trên lưng thằn lằn xanh còn có Hà Ninh đang ngồi, sau một tia sáng vàng, vu văn trong suốt tản ra xung quanh y, không chỉ xoa dịu long ưng và thằn lằn đen xém chút đánh nhau, ngay cả đám người Sekurus, vẻ mặt cũng có chút biến hóa.

Xung quanh như được khí lưu ấm áp bao lấy, mệt mỏi cả quãng đường lập tức tan biến, nhìn thanh niên tóc đen tỏa ra ánh vàng, mọi người khẽ giật mình, đây chính là sức mạnh của đại vu?

“Aya, đừng quậy.” Hà Ninh vỗ thằn lằn xanh một cái, “Khó khăn lắm mới gặp bạn cũ, thái độ vậy là sao? Còn nữa.” Y cong lưng xuống, thò đầu vẫy tay với thằn lằn đen bên dưới, “Ady, nếu còn đánh nhau, thì ngâm vào hồ cho tao, tao sẽ bảo Miya trông chừng mày!”

Uy hiếp nghe có vẻ không đáng ngại gì đó, lại khiến thằn lằn xanh và thằn lằn đen đồng thời dập tắt hết lửa. Mèo cát đi theo thằn lằn đen ngoan ngoãn ngồi xổm xuống, chốc chốc liếm móng vuốt, kêu meo meo với Hà Ninh trên không, không tiếc sức bán manh lấy lòng. Đàn chim tước xám vỗ cánh phành phạch, bay đi nhanh như lúc tới, tình huống không đúng, chạy trước.

Cảnh báo giải trừ, Hà Ninh bảo thằn lằn xanh hạ xuống, khách nhân tới cửa, không thể không hỏi thăm.

https://thuviensach.vn

Hà Ninh quen nhất là Sekurus, tuy vị chủ thành Battier này lúc đầu đối đãi với y không tốt lành lắm, xém chút khiến y rơi tự do, nhưng nếu không có Sekurus trợ thủ, không có người Battier cản man tộc, chiến tranh phía đông không thể kết thúc trong thời gian ngắn như thế, tương ứng, thần điện Ortiramhs cũng sẽ không lập tức hủy diệt.

Hà Ninh tỏ ý, y ghi thù rất sâu, nhưng cũng sẽ không quên công sức của người khác.

“Hoan nghênh.”

Hà Ninh cười hỏi han mấy vị thành chủ, trừ Sekurus, chủ thành Decibri và chủ thành Ahamo đều có duyên gặp mặt y mấy lần, lúc đầu còn từng sóng vai tác chiến. Dân biển phía nam lại đều là gương mặt xa lạ, nhưng nhìn độ phô trương, thân phận địa vị khẳng định không bình thường.

Nhìn thấy nghi hoặc của Hà Ninh, các dân biển tự bộc rõ thân phận, một vị trưởng lão dân biển tóc và mắt đều là màu bạc trắng, ưu nhã đứng trên lưng hải thú, đôi môi hồng nhạt, đường nét tinh xảo, khiến người ta rất khó tin tưởng ông đã sống hơn hai thế kỷ rồi.

Lễ nghĩa của dân biển có khác biệt với các mục dân, chẳng qua, lẽ nào là thực lực của trưởng lão khá mạnh? Hà Ninh phát hiện, trừ trường bào vào khăn đầu hơi dày trên người họ ra, không còn bọc giống cái bánh chưng cỡ lớn như mấy người Moss.

“Đại vu tôn quý, vô cùng vinh hạnh được gặp ngài.”

Giọng của trưởng lão dân biển rất trong, nụ cười cũng ôn hòa, Hà Ninh không biết nên hình dung ông thế nào, trên người ông không mang theo bất cứ tính xâm lược nào, giống như mặt biển lăn tăn gợn sóng dưới mặt trời.

So với thành chủ phía đông và trưởng lão dân biển phía nam, vị trí của các thương dân tụt về sau rất nhiều, nhưng Hà Ninh lại không phân biệt đối

https://thuviensach.vn

đãi, hỏi rõ tên của mấy người dẫn đội, thuận tiện tìm hiểu Wamu sẽ tới sau mấy ngày, rồi cáo biệt với mọi người, công việc chuẩn bị tế điển đã gần xong, nhưng công việc của y còn chưa hoàn thành, vì để không bị Miya lải nhải, cũng vì sắm vai một thần côn thành công, người họ Hà nào đó cần cù và nghiêm túc hơn bất cứ lúc nào trước kia.

Đợi thằn lằn xanh mang Hà Ninh bay đi, thằn lằn đen cũng xoay người về thần điện, quan viên trẻ tuổi lúc này mới an bài mọi người tới nơi nghỉ ngơi. Cư dân ở đây phần lớn trú ở phía tây thành, phiên chợ của các thương dân cũng mở tại đó. Phía nam và phía bắc thành hơi hoang vu, trải qua suy nghĩ cẩn thận, phía đông thành tương đối gần với thần điện được dùng để tiếp đãi khách từ xa tới tham gia tế điển.

Thành chủ phía đông và trưởng lão dân biển phía nam vô cùng thỏa mãn với an bài thế này, các thương dân thì không quan tâm mình trú ở đâu, sau khi an bày xong hành lý và lạc đà, lập tức mang hàng hóa tới phía tây thành.

Đội thương buôn của dân biển ở lại trong thành bái kiến các trưởng lão, ấn tượng của mấy vị trưởng lão đối với Hà Ninh không tồi, hôm đó liền dâng tế phẩm lên thần điện, trong đó bao gồm hai rương châu bảo hiếm có, hoàn toàn khác thứ dân biển bán ra với ‘giá tốt’.

Sekurus rời khỏi nơi nghỉ ngơi, dự định đi vào thành một chuyến.

Vì tế điển, phòng vệ trong thành vô cùng nghiêm ngặt, đây là mệnh lệnh Mudy đích thân đưa ra. Sekurus men theo con sông trong thành đi tới trước thần điện, đúng lúc gặp được Mudy vừa trong thần điện đi ra. Sekurus nâng tay phải lên, các kỵ sĩ đi theo hắn lập tức hành lễ, rồi đứng yên tại chỗ không đi tới nữa.

Một chùm sáng rọi lên bậc thềm thần điện, thành chủ tóc vàng mặc trường bào trắng, cổ áo và tay áo có thêu viền vàng, còn thêu vu văn màu

https://thuviensach.vn

bạc, thắt lưng thắt sợi lụa khảm ngọc thạch, lưu tô màu bạc không ngừng va nhau theo bước đi của hắn. Vảy giữa chân mày như ẩn như hiện, bị đè dưới một viên bảo thạch lam cùng màu với mắt hắn.

Thấy Sekurus trước thần điện, Mudy dừng bước, tay cầm quyền trượng màu vàng lại càng thêm chặt.

Sekurus dùng lễ nghĩa vương tộc hỏi thăm Mudy.

Một chuỗi tiếng trống truyền tới, ngực Sekurus lập tức trào lên một cơn phiền muộn, đôi mắt màu nâu biến thành con ngươi dọc màu xám, trên mặt hiện lên vảy màu xám bạc, dục vọng khát máu và hủy diệt đột nhiên sôi sục trong lòng, bất cứ lúc nào cũng có thể phá chuồng.

“Cảm thấy được sao?”

“Phải.”

Sekurus nhíu mày, “Bệ hạ, là nhạc sư của Vu tộc?”

“Không phải.” Mudy lắc đầu, ngón tay ấn lên vảy giữa trán, “Là tay trống của Amoxi, nếu là nhạc sư của vu tộc…”

Lời tiếp theo Mudy không nói ra, Sekurus rũ mắt xuống. Tuy Sekurus không giống như Hà Ninh và Mudy kế thừa đại vu và đế vương, nhưng huyết thống vương tộc lại khắc sâu ký ức cổ xưa vào trong hắn.

Trống trận, điệu vũ của vu nữ, tế điển của Vu thành.

Đại vu là tế phẩm của đế vương, cũng là trói buộc.

Tiếng trống sẽ thức tỉnh hiếu sát trong huyết thống cổ xưa, cũng sẽ kích phát sức mạnh vương tộc. Chịu ảnh hưởng sâu nhất, cũng đạt được sức mạnh lớn nhất, chính là đế vương Aram, độ thuần của huyết mạch đã định sẵn tất cả.

https://thuviensach.vn

Tiếng trống dần trở nên khẩn cấp, hai mắt Mudy hoàn toàn hóa thành màu vàng ròng, Sekurus quỳ một gối xuống đất, góc trán nổi lên gân xanh, mồ hôi lạnh chảy xuống cằm, rất nhanh thấm ướt cổ áo hắn.

Sức mạnh, giết chóc, dục vọng bạo ngược khát máu giày vò họ, lại hấp dẫn họ.

Theo tiếng trống, một sức mạnh sôi sục đang dâng lên như thủy triều trước thần điện, sức mạnh màu vàng và màu xám bạc va chạm lẫn nhau, Sekurus che ngực, đè nén vị ngọt tanh đang trào lên, lại lần nữa chân thật thể nghiệm sự chênh lệch của huyết mạch đế vương.

Giống như những gì từng trải qua trong thành Battier.

Không cần mở miệng, đã khuất phục.

Nam nhân tóc vàng mắt vàng, hắn là đế vương Aram.

Gió bắt đầu thay đổi, trên thần điện đột nhiên truyền tới tiếng rống của thằn lằn xanh, Hà Ninh dường như có thể phát giác được bầu không khí quái dị bên dưới, nhảy xuống từ độ cao mà người bình thường sẽ ngã tan xương nát thịt, toàn thân được ánh vàng bao bọc, trường bào như cánh bướm phất phới, bảo thạch trên khuyên tai bạc chiếu sáng hai mắt.

Mudy bước lên vài bước, đi xuống bậc thềm, vươn tay tiếp lấy đại vu đang rơi xuống.

Một tay đỡ hai chân Hà Ninh, vẻ mặt mang theo bất đắc dĩ và dung túng.

Sekurus đứng lên, tiếng trống cũng dừng lại, Hà Ninh vỗ vai Mudy một cái, bảo hắn buông y xuống, “Tôi có chuyện muốn nói với anh.”

Mudy gật đầu, kéo Hà Ninh về thần điện trước mặt Sekurus.

https://thuviensach.vn

Hà Ninh không quên thăm hỏi tạm biệt thành chủ Battier, biểu tình của Sekurus lại khác với khi mới vào thành, hắn dùng một tư thế kẻ hạ vị cong lưng với Hà Ninh. Tóc dài màu nâu rũ xuống, che mặt hắn, cũng khiến người ta không nhìn rõ biểu tình của hắn lúc này.

Đế vương, đại vu.

Sekurus thẳng người dậy, đưa mắt nhìn bóng lưng Hà Ninh và Mudy biến mất ở góc khuất hành lang, kéo khăn đầu xuống, nhắm hai mắt lại, khi mở ra, con ngươi dọc màu xám đã trở về màu nâu.

Hắn xoay người đi, không quay đầu lại nữa.

Phục tùng kẻ mạnh, thần phục đế vương, ném bỏ những dã tâm và không cam, đây là số mệnh hắn không thể giãy thoát.

https://thuviensach.vn

NAM VU

Lai Tự Viễn Phương

dtv-ebook.com

Chương 75: Tế Điển Của Vu Thành 3

Theo đội ngũ tham gia tế điển lục tục kéo tới, liên tiếp đặt chân vào thành, Vu thành trở nên càng thêm náo nhiệt.

Mục dân phía đông, dân biển phía nam, thương dân phía bắc, còn có man tộc tới từ phía tây, tụ lại trong tòa thành này, giống như trở về thời đại đế quốc. Mục dân và man tộc đi ngang qua nhau, dân biển trả giá trước sạp hàng của thương nhân, các hài tử mặc trường bào khác nhau, trên cổ đeo những vòng màu rực rỡ chơi trò chơi cổ xưa, tiếng cười trong vắt của các cô nương giống như đang tấu khúc nhạc bên bờ sông.

Trong không khí lan tràn hương thơm đồ ăn, man tộc tráng kiện nướng thịt bên đống lửa, các mục dân chồng bánh mạch thơm phức mê người với nhau, trước sạp trái cây, sạp chủ cố sức rao hàng, cắt một trái dưa hấu mới hái trong ốc đảo ngoài thành, mùi thơm ngọt ngào làm người ta nuốt nước miếng liên tục.

Hà Ninh đứng trên sân thượng thần điện, hai tay chống lan can, nhắm hai mắt lại, cho dù không tận mắt nhìn thấy, vẫn có thể miêu tả rõ ràng tất cả những gì diễn ra trong thành.

Càng nhiều nhạc đoàn vào trú trong thành, các vũ nương tới từ những nơi khác nhau, khiêu vũ uyển chuyển trong tiếng trống và huyền cầm, sa nhẹ trên eo tung bay, chân trần dẫm lên thảm rực rỡ, nhẹ nhàng linh hoạt, yêu diễm phong tình dụ người dừng bước.

Các thi nhân ôm huyền cầm, gảy huyền cầm, dùng giọng nói hơi khàn kể lại câu chuyện xưa cũ. Hấp dẫn nhất là nhạc đoàn của Goode, tay trống già

https://thuviensach.vn

Lolis Amoxi được đại vu xem trọng, được triệu vào thần điện, biểu diễn trên tế điển, tin tức vừa truyền ra, vô số ánh mắt ngưỡng mộ ghen tỵ cùng một đống tiền vàng đưa tới, khiến mọi người trong nhạc đoàn vui vẻ không thôi. Đặc biệt là đoàn chủ Bonzi Goode, hắn có dự cảm, sau tế điển, không chỉ là Lolis, cả nhạc đoàn đều sẽ khác với ngày xưa.

“Đoàn chủ, Lolis sẽ ở lại đây sao?”

“Có lẽ là vậy.” Bonzi đếm đếm tiền vàng, nhìn vũ nữ ngồi cạnh mình, “Asha, thần linh ban cho mỗi người vận mệnh khác nhau, đã bắt đầu từ lúc sinh ra, thì phải đi theo con đường khác nhau, Lolis là vậy, ngươi cũng vậy.”

Vũ nữ nhẹ xoay lưu tô lắc lư bên người, cổ tay đeo vòng vàng khảm châu ngọc, vẻ mặt có một chút mê mang chưa biết.

“Ta biết sự lo lắng của ngươi.” Bonzi thở dài, “Asha, Lolis tuổi tác đã rất lớn, nếu ông ấy có thể ở lại bên người đại vu, thì là ân thưởng lớn nhất của thần linh dành cho ông ấy. Ngươi được Lolis nuôi lớn, kính yêu ông ấy như kính yêu cha, nên cảm thấy vui mừng vì ông ấy.”

“Vâng, đoàn chủ.”

Vũ nữ nhẹ giọng đáp, cúi thấp đầu.

Người biểu diễn trong nhạc đoàn, trừ ra đời trong nhạc đoàn, phần lớn là cô nhi và nô lệ bị bán. Asha không biết cha mẹ của mình là ai, cũng không biết mình ra đời ở đâu, thuộc về bộ tộc nào, chỉ biết có Lolis, cô mới có thể sống tới nay, mới có thể có tất cả ngày hôm nay.

Lolis là cha của cô, là người thân duy nhất của cô.

Hiện tại, sắp phải chia ly rồi sao?

https://thuviensach.vn

“Đoàn chủ, còn có thể gặp Lolis chứ?”

“Đương nhiên có thể.” Bonzi vuốt râu ngắn dưới cằm, “Hôm tế điển, nhạc đoàn cũng sẽ tham gia biểu diễn. Asha, cô phải chuẩn bị cho tốt.”

“Tôi sẽ làm vậy, đoàn chủ.” Mê mang trong mắt Asha tan biến, nổi lên ngọn lửa hiếu thắng. Cô tuyệt đối sẽ không bại cho vũ nương của nhạc đoàn khác, tuyệt đối sẽ không để Lolis thất vọng!

Asha không muốn chịu thua, nhạc đoàn lần đầu tới Vu thành cũng tràn đầy hùng tâm.

Đại vu nhân từ, thành chủ phía đông và tộc trưởng bộ tộc có lãnh thổ to lớn, trưởng lão dân biển thần bí, gia tộc có thế lực nhất trong thương dân, các nhân vật lớn của Aram gần như tụ tập đầy đủ, cơ hội hiếm có thế này không ai sẽ dễ dàng bỏ qua.

“Nếu có thể được thành chủ đại nhân ban thưởng, thì sẽ thay đổi hoàn toàn cuộc sống của chúng ta.”

“Đáng tiếc tay trống được đại vu triệu tới không phải của nhạc đoàn chúng ta… chúng ta là nhạc đoàn nổi danh nhất phía đông, cái tên Goode tham lam đó quả là may mắn!”

Âm thanh thế này không dứt bên tai, nhưng cũng chỉ đơn thuần là ngưỡng mộ và ghen tỵ trên môi, không có bất cứ ai dám lỗ mãng trước thần điện. Mục dân và man tộc trước đó ẩu đả nhau trong thành, hiện tại vẫn còn bị nhốt ở nơi nào đó ngoài thành, có thể gặp lại bọn họ hay không còn chưa biết.

Tộc trưởng bộ tộc sẽ không cầu tình vì những kẻ này, gây loạn trước tế điển, thật sự là không có não!

https://thuviensach.vn

Đội ngũ tộc Canyon và tộc Bờm Đen tham gia tế điển đã tạo nên một trận xôn xao khi vào thành, ma mút to lớn, vung cao vòi dài thô tráng, rống lên thật vang. Chiến sĩ man tộc cường tráng tay cầm trường mâu đứng trên lưng địa hành thú, làn da màu nâu, đường nét cương nghị, da thịt cứng chắc như đá, đâu đâu cũng tỏa ra khí tức hung hãn và dã tính.

Trên mỗi con địa hành thú đều có vẽ đồ đằng bộ tộc chói mắt, tộc trưởng man tộc tới tham gia tế điển, đặc biệt còn có tộc trưởng từng có kinh nghiệm mất chiến thú của bộ tộc, hiện tại vực tinh thần lên mười hai lần, có đại vu ở đây, chuyện gì cũng đều có thể xảy ra!

Phía tây không thiếu địa hành thú và ma mút, nhưng săn được một con ấu thú hoang dã không dễ dàng, thường xuyên phải trả giá tử thương chiến sĩ. Bộ tộc trước đó mất chiến thú, dù có không cam lòng cũng chỉ có thể đấm ngực trừng mắt nhìn người Bờm Đen ngồi không mà hưởng, ai bảo đối phương có đại vu chống eo?

Đội ngũ man tộc vào thành, dẫn tới sự chú ý khắp nơi. Kony ôm tay ngồi trên lưng ma mút, bím tóc đen quấn trên vai, đuôi tóc buột gân thú, trước trán đeo vòng vàng, một sợi lông vũ màu đỏ của trường linh điểu cắm giữa vòng vàng, dưới mặt trời, giống như đang bùng cháy.

Đôi mắt màu hổ phách nhìn thần điện, tuy cách rất xa, nhưng dường như có thể thấy được bóng người tóc đen đứng trên bậc thềm.

Kony siết chặt nắm tay, đứng lên, giơ cao trường mâu, gào lên như thú. Hắn đang nói với đại vu, người Canyon, tới rồi!

Hà Ninh bi dọa nhảy dựng, ngũ quan so với người bình thường nhạy bén hơn gấp bội, có lúc cũng sẽ mang tới phiền phức cho y.

Buông tay đang chống lên lan can ra, xoa chân mày, lùi lại một bước, không ngờ lại đụng vào một vòng tay quen thuộc. Ngửa đầu, thành chủ tóc vàng đang cúi đầu nhìn y, nụ cười trên mặt dịu dàng khiến Hà Ninh tê đầu.

https://thuviensach.vn

Ngón tay thon dài nâng cằm Hà Ninh lên, đôi môi đỏ tươi chạm vào khóe môi y, eo bị cánh tay mạnh mẽ giữ lấy, nhiệt độ từ lòng bàn tay thấm vào vải lan tới da thịt, tạo nên một cơn run rẩy khó nói.

Hà Ninh ấn bàn tay trên eo, mở miệng ngậm lấy môi dưới của Mudy, cắn mạnh, khi hai môi mở ra, đường chỉ trong suốt khiến y không khỏi đỏ mặt.

Vỗ mạnh lên mặt một cái, những chuyện nhiều hơn đã làm rồi, chẳng qua chỉ hôn một cái, đỏ mặt làm chi!

“Cái này, tiếp đó tôi còn có việc.”

Hà Ninh không tự nhiên cong khóe môi, hàm ý chính là, man tộc khẳng định sẽ tới thần điện, thân là đại vu cũng phải lộ mặt, có thể thương lượng thả y ra trước không?

Nếu Mudy nói không thông, Hà Ninh không để ý động thủ. Chẳng qua y đã quyết định chủ ý, có thể không động thủ thì cố gắng không động, dù sao thần điện vừa mới xây lại không lâu.

Mudy không nói gì, đôi mắt màu lam nhìn Hà Ninh thật sâu, ngón tay lướt qua môi dưới của Hà Ninh, trườn theo cằm đến cổ họng, nhẹ ma sát. Đầu lưỡi đỏ hồng liếm khóe môi, khóe mắt tuấn mỹ cũng mang theo dụ hoặc nói không hết.

Ừng ực.

Hà Ninh nuốt nước miếng, lãnh khốc đi đâu hết rồi? Bá khí tung hoành đâu rồi? Y thật sự muốn tha yêu vật trước mắt này về phòng, nhào lên áp đảo.

“Chủ nhân.” Khi Hà Ninh nghiến răng mài vuốt xoèn xoẹt, âm thanh của Miya vang lên sau lưng, “Có bộ tộc diện kiến.”

https://thuviensach.vn

Lửa đang cháy thịnh, đột nhiên bị dội một bát nước lạnh, Hà Ninh nghiến răng, hơi thở hơi bất ổn.

Mudy cười, cúi đầu hôn lên mặt Hà Ninh, trong mắt vụt qua tia sáng vàng, “Làm sao vậy?” Cánh tay lớn giữ cổ tay Hà Ninh, hôn lên lòng bàn tay, trong âm thanh mang theo ý cười, “Đại vu của ta?”

Hà Ninh mài răng càng vang, y muốn cắn người, lập tức, tức khắc!

Kony và Ito đứng sóng vai trước thần điện, cùng cao to cường tráng, làn da màu nâu, đồ đắng màu xanh, mái tóc dài quấn trên vai, một tay cầm trường mâu, khi Hà Ninh xuất hiện trên bậc thềm, liền quỳ một gối, tay phải đặt trước ngực, âm thanh trầm đục, “Đại vu!”

Hà Ninh không nói gì, khăn đầu thêu vu văn quấn trên mặt, che đi đôi môi hơi xưng. Trên môi còn mang theo vết thương Mudy lưu lại, tuyệt đối không thể để người ta nhìn thấy, nếu không mặt mũi thần côn còn đâu nữa?

Đối với Kony và Ito, cảm nhận của Hà Ninh rất phức tạp. Y từng tin tưởng và giúp đỡ bọn họ, đến cuối lại phát hiện mình thực sự là ngốc tới bốc khói.

Hành động của họ không tính là vô tình vô nghĩa, nhưng cũng không khác bao nhiêu.

“Đại vu!”

Sau lưng Kony và Ito, còn có tộc trưởng man tộc khác quỳ một gối, cúi nhìn những chiến sĩ man tộc này, Hà Ninh bất giác có chút hốt hoảng.

Cảnh tượng thế này tựa hồ từng diễn ra, trong ký ức sâu thẳm, bốn trăm năm trước.

https://thuviensach.vn

Hà Ninh lắc đầu, xua đi cảm xúc không tên này. Mấy cánh hoa bị gió thổi tới rớt lên vai mình, chim nhỏ trước đó bị man tộc dọa bay cũng lũ lượt đậu xuống, vây quanh y vui vẻ hót vang.

Trên thực tế, âm thanh dù có vui vẻ, bọn chúng cũng là đang cáo trạng, ủy khuất cáo trạng.

Hà Ninh dùng ngón tay xoa một con chim nhỏ tròn vo, hình dáng rất giống chim tước xám, lại chỉ ăn hoa quả, tính cách cũng khá ôn hòa, có thể khiến đám nhóc này dựng lông, có thể thấy man tộc bị ghét bao nhiêu. Chợt động tâm tư, Hà Ninh đột nhiên dừng chân, không, so với Mudy, bọn họ còn tính là tốt.

“Đã lâu không gặp rồi.”

Hà Ninh đi xuống thềm, dừng lại trước mặt Kony, nụ cười ôn hòa. Hành động của y khiến các man tộc đều hơi kinh ngạc, không hẹn mà cùng nhìn sang Ito, lẽ nào người Bờm Đen đã mất đi tín nhiệm của đại vu? Đây nên là tin tốt hay là tin xấu?

Kony ngẩng đầu lên, đôi mắt màu hổ phách lấp lóe, tiếp theo nhấc góc trường bào của Hà Ninh lên, thành khẩn hôn nó, “Chân thành cảm tạ sự nhân từ và chiếu cố của ngài, người Canyon vĩnh viễn trung thành với ngài, đại vu tôn quý!”

Hà Ninh cong khóe môi, không trả lời, chuyển sang nhìn Ito, vẻ ngoài vẫn coi như trấn định, chỉ là gân xanh nổi lên trên tay đã để lộ cảm xúc chân chính của hắn lúc này.

Hà Ninh kéo khăn đầu, được rồi, y thừa nhận là y cố ý.

Người Bờm Đen muốn lợi dụng y, thì phải có quyết tâm gánh chịu hậu quả, dù sao trên đời này không có bữa cơm ăn không, làm bất cứ chuyện gì cũng phải trả giá tương ứng.

https://thuviensach.vn

Trên sân thượng, Mudy đứng ở vị trí Hà Ninh đứng vừa rồi, khóe miệng mang theo ý cười như có như không.

Lịch sử của man tộc còn xa xưa hơn cả vương thất Aram, mấy lần năm tháng đổi thay, trải qua mấy ngàn mấy vạn năm vẫn không có bước tiến nào lớn.

Dã tâm bị áp chế, thừa nhận trói buộc đến từ huyết mạch, đồ đằng để lại trên mặt, là dấu ấn vĩnh viễn không thể xóa bỏ. Có lẽ chính vì thế, bọn họ mới có thể sinh sôi tới nay.

Nhìn ánh vàng đột nhiên dâng lên trước thần điện, Mudy cười nhẹ một tiếng, xoay người rời khỏi sân thượng. Mái tóc vàng tạo nên từng đường cong xinh đẹp trên không, lấp lánh chói mắt, nhưng lại mang theo sự sắc bén đủ để đả thương người.

Sau khi man tộc tới, tế điển Vu thành cũng sắp chính thức bắt đầu.

Trước thần điện bày đầy tế phẩm các tộc đưa tới, Miya và ba người Dorsha, ngay cả quan viên thành Burang phái tới cũng bận rộn vô cùng.

Đêm trước tế điển, Vu thành đèn đuốc sáng trưng, mọi người hoàn toàn không buồn ngủ, đều khẩn trương chờ đợi bình minh tới.

Cuối cùng, chân trời nổi lên một tia sáng, đàn chim tước bay lên từ lùm cỏ, mặt trời đỏ rực hiện lên từ đường chân trời, phủ lên ánh vàng chói mắt cho cả Vu thành.

Tay trống già Lolis Amoxi mặc lên trường bào có tộc huy, sau khi trịnh trọng quỳ bái trước thần điện thì ngồi khoanh gối, vẻ mặt nghiêm túc, cánh tay già nua mạnh mẽ gõ vào trống, thùng, thùng, thùng!

Âm thanh trầm nặng, giống như gõ thẳng vào tim mọi người.

https://thuviensach.vn

Miya mặc váy dài màu trắng dẫn các cô nương ăn mặc tương tự, tay nâng mâm bạc từ thần điện nối đuôi đi ra. Vòng xuyến trên cổ tay và chuông bạc trên eo vang lên rõ ràng trong tiếng trống, đinh đinh đang, giống như hạt mưa rơi xuống, mát lạnh, thấm đượm.

Suối sinh mạng trong đại thính thần điện thoáng chốc phun lên, nước suối chảy vào hồ nước, tràn xuống bậc thềm, hình thành một dòng thác dài.

Trong tiếng trống, đại vu tóc đen bào đen, tay cầm quyền trượng màu bạc, xuất hiện trước mặt mọi người.

Xung quanh là vòng sáng màu vàng bao lấy, tóc dài phất phơ trong gió thơm hương, mọi người nhìn không rõ gương mặt y, chỉ có thể nghe tiếng y ngâm vu văn.

Chúc phúc kéo dài, khoan khoái và nhân từ.

Hà Ninh chậm rãi bước xuống thềm, bước vào dòng nước chảy, mỗi một bước, đều ấn lên dấu chân của đại vu bốn trăm năm trước để lại.

Thoáng chốc, hai người cách bốn trăm năm như đang đứng đối diện, lòng bàn tay hợp lại, gương mặt tương tự cũng mang nụ cười mỉm.

Bọn họ, là đại vu Aram, là hy vọng của đại lục này.

“Đại vu, đại vu!”

Tế tự man tộc quỳ rạp dưới đất, giơ ngang trượng mây, đôi môi vì kích động mà run rẩy. Chiến sĩ man tộc tay cầm trường mâu, quỳ một gối, các mục dân đặt tay phải trước ngực, cong lưng thật sâu.

Thương nhân chắp hai tay lại, nhẹ cầu nguyện, dân biển ưu nhã cúi đầu, đỉnh tai nhẹ run.

https://thuviensach.vn

Trên không truyền tới tiếng gào của thằn lằn xanh và tiếng kêu của long ưng, khí tức màu đỏ lửa thổi qua thần điện. Ma mút và địa hành thú trong thành kêu vang đáp lại, tiếng kêu của hải thú vô cùng xa lạ, nhưng càng thêm trầm đục.

Trong tiếng trống xen vào tiếng đàn, Miya và các cô nương dừng bước, đặt mâm bạc vào nước, để nó trôi theo dòng, vén sa mỏng màu trắng lên, ngón tay mềm mại đan nhau tạo ra đồ án khác nhau, cơ thể nhẹ xoay chuyển, tiếng chuông vang lên, đây là khúc vũ của vu nữ hiến cho thần linh.

Tiếng nhạc, tiếng trống, tiếng cầu nguyện, đại vu giơ cao quyền trượng, ánh vàng bao trùm cả tòa Vu thành, vượt qua dòng sông thời gian, tất cả những gì đã biến mất bốn trăm năm trước lại tái hiện vào hôm nay.

https://thuviensach.vn

NAM VU

Lai Tự Viễn Phương

dtv-ebook.com

Chương 76: Lời Thề Vĩnh Hằng

Năm 405 lịch đại lục Aram, Vu thành cử hành tế điển to lớn.

Trong lúc tế điển, một cơn mưa lớn đổ xuống, hoang mạc phía đông, đồng hoang phía tây, bãi biển phía nam, vùng núi phía bắc, toàn bộ được bao trùm trong màn mưa.

Tiếng sấm đánh ầm ầm, mọi người dường như có thể nghe thấy một âm thanh, trong vắt, kéo dài, niệm vu văn cổ xưa trong gió, cầu xin thần linh ban nước mưa và phì nhiêu cho Aram lần nữa.

Thành Burang, thành Battier, thành Holcim, thành Ariel… các kỵ sĩ của mười hai thành phía đông liên tiếp thổi còi hiệu trong mưa, tiếng còi hiệu thê lương xé tan màn mưa, giống như đang khẩn cầu trong tiếng sấm.

Trong đồng hoang phía tây, chiến sĩ man tộc cường tráng tay cầm trường mâu, nhảy điệu vũ chiến tràn đầy màu sắc nguyên thủy trong mưa. Mái tóc dài như bờm sư tử bị nước mưa thấm ướt càng thể hiện uy vũ, bọn họ dẫm mạnh hai chân, giơ cao tay kêu to, “Đại vu, đại vu!” Giờ phút này, đồ đằng màu xanh trên mặt giống như đã được rót vào sinh mạng.

Dân biển phía nam, hướng về mặt biển rộng quỳ lạy, bọn họ là dân tộc của biển, tín ngưỡng thần linh, kính thờ đại vu. Đã bốn trăm năm, đại môn của cung điện đáy biển lại mở lần nữa, tượng thủy tinh tượng trương cho đại vu Aram và đế vương Aram được bê lên lưng hải thú, Aram đã có đại vu chân chính, từ nay về sau, dân biển tràn đầy tín ngưỡng, không còn tự cô lập ngoài đại lục.

https://thuviensach.vn

Thương dân phía bắc cũng cử hành nghi thức chúc mừng trọng đại, sau nghi thức, phần lớn hàng hóa được cột lên lưng lạc đà, sau cơn mưa, đều sẽ trở thành cống phẩm đưa tới Vu thành. Trong hoang mạc xuất hiện càng lúc càng nhiều ốc đảo, đội thương buôn có thể đi xa hơn, thậm chí vào sâu trong lãnh địa của dân biển phía nam. Còn về phía tây, nơi đó vẫn không thái bình, nhưng đối với một bộ phận thương nhân thì chỉ cần có thể kiếm tiền, chiến tranh cũng hoàn toàn không phải là vấn đề. Tất cả, đều là đại vu mang tới.

“Cảm tạ thần linh, cảm tạ đại vu!”

Tế điển của Vu thành kéo dài ba ngày ba đêm, mưa lớn cũng đổ suốt ba ngày.

Trong thần điện, Hà Ninh hoàn thành tất cả lưu trình của tế điển, đi khỏi tầm mắt của mọi người, thì không còn chú ý hình tượng nữa, tê liệt ngồi xuống đất.

Mudy ở bên cạnh y, tay luồn vào mái tóc dài, nâng cằm y lên, âm thanh ôn hòa, “Mệt rồi sao?”

Hà Ninh nhắm mắt lại, để mặc Mudy ôm mình lên, vùi đầu vào giữa cổ Mudy, “Tôi muốn ngủ một lát.”

“Được.” Mudy nhẹ hôn lên giữa mày Hà Ninh, tiếp xúc nhẹ nhàng như gió thoảng qua, bảo vệ bảo vật quý giá nhất trong tay.

Ngoài thần điện, Miya mang người Dorsha và các cô nương ăn mặc như vu nữ đi phân chia bánh mạch, rẩy nước trong suối sinh mệnh bắn lên cho mỗi người. Nhạc đoàn tụ tập trong Vu thành bắt đầu biểu diễn, tiếng các loại nhạc khí vang lên cùng tiếng huyên náo thay thế bầu không khí trang nghiêm của tế điển, các thành chủ và tộc trưởng cũng gia nhập cơn cuồng hoan.

https://thuviensach.vn

Kỵ sĩ phía đông và chiến sĩ man tộc phía tây đang thi đấu vật trong vòng, thân trên để trần nổi đầy bắp thịt, mồ hôi chảy trên lưng, nhưng không lùi một bước, mọi người vây coi hoan hô lớn tiếng, cũng khiến các cô nương đi ngang hai má đỏ lên.

Các thương nhân không bỏ lỡ thời cơ làm ăn, các hài tử vào hôm nay không bị bất cứ bó buộc nào, một đống bánh mạch, trái cây, thịt nướng, nhét đầy bụng chúng. Bạn bè xa lạ, mang tới các trò chơi mới lạ.

Thằn lằn xanh và thằn lằn đen trốn vào thần điện, long ưng, hải thú, ma mút và địa hành thú không có đãi ngộ tốt như thế, toàn bộ đều trở thành một cảnh trong thành. Kẻ vô tri không biết sợ, đối với các hài tử, những cự thú không hề hung ác đáng sợ như người lớn đã nói.

Vào đêm, trong thành sáng lên hàng đuốc như rồng dài, gió đêm mát lạnh thổi đi cái nóng ban ngày, cơn cuồng hoan vẫn đang tiếp tục.

Sekurus phái người đưa tin cho Mudy, một phần thủ lĩnh man tộc hy vọng có thể cùng phía đông ký hiệp ước hòa bình, đang đợi Mudy qua thương lượng.

“Ta đi một chút.” Mudy ôm Hà Ninh về phòng ngủ, tay che hai mắt y, giọng nói trầm thấp vang lên trong phòng, “Rất nhanh sẽ trở lại.”

“Ừ.” Hà Ninh không động, chỉ phát ra một âm tiết đơn, sau khi Mudy đi rồi mới mở mắt ra.

Trong bóng tối, con mắt phát sáng đặt lên người Mudy, ánh mắt trong trẻo, cho tới khi bóng lưng biến mất sau cửa.

Liên minh phía đông và phía tây sao?

Hà Ninh giơ tay phải lên, năm ngón mở rộng, thông qua kẽ ngón nhìn lên nóc nhà, họa tiết phía trên quá tươi diễm, khiến mắt y không thích ứng

https://thuviensach.vn

lắm.

Nhắm hai mắt lại, khép chặt ngón tay, mu bàn tay gác lên trán, có thể khẳng định, trong số man tộc hy vọng có thể ký hiệp ước tuyệt đối không bao gồm Canyon và Bờm Đen. Tất cả tựa hồ đều đang phát triển đúng theo Mudy dự định, dã tâm của man tộc đã định sẵn bọn họ sẽ bại trong tay nam nhân này.

Cảm xúc phức tạp khiến đầu óc Hà Ninh vang lên ong ong, lật người, xoa góc trán, y có nghĩ nhiều cũng vô dụng, đường là do chính mình chọn, huống hồ, Mudy và đế vương bốn trăm năm trước không giống nhau, hắn sẽ không đuổi tận giết tuyệt man tộc.

Nếu thật sự như thế, chỉ sợ cả đại lục này sẽ lại chìm vào rối ren. Đây không phải thứ Hà Ninh muốn thấy, cũng không phù hợp với mong muốn ban đầu của Mudy.

Y có thể ảnh hưởng tới nam nhân đó, có thể trói buộc hắn.

Hà Ninh cười nhẹ một tiếng, ai nói tế phẩm thì nhất định phải bi thảm? Nhìn đi, y nếu không vui, thì vẫn có thể hung hăng cắn Mudy mấy phát, thuận tiện đánh bay hắn.

Màn đêm dần khuya, tiếng người huyên náo dần tan đi, thằn lằn xanh và thằn lằn đen canh trong đại thính thần điện, trừ Miya, không ai dám lại quá gần.

Thần điện trở nên yên tĩnh, chỉ có tiếng nước chảy của suối sinh mạng vang vọng.

Hà Ninh rất mệt, nhưng lại không buồn ngủ, dứt khoát ngồi dậy ra trước cửa sổ, chống một tay nhảy lên bệ cửa sổ, ngồi gập gối, tay gác lên đầu gối, dựa nghiêng vào cạnh cửa sổ, nhìn vì sao chi chít trên trời.

https://thuviensach.vn

Nước rửa qua bầu trời, hai vầng trăng bạc như lưỡi móc.

Hà Ninh từng vô số lần nhìn thấy cảnh sắc thế này, nhưng tâm tình hiện tại thì hoàn toàn khác.

Lang thang trong hoang mạc, lần đầu tới Vu thành, mấy lần gặp nguy, chôn vùi thần điện Ortiramhs vào cát vàng…

Trải qua đủ chuyện, cầu sinh, chạy trốn, tín nhiệm, phản bội, trợ giúp, lợi dụng. Cõi lòng không ngừng được tôi luyện, suy nghĩ đối với con người đối với sự việc đã thay đổi, nhìn cảnh vật như trước cũng có nỗi cảm thán khác biệt.

Thật ra, lại càng hoang mang.

Y nhớ tới giấc mơ trở về hiện đại kia, tay nắm chặt cạnh cửa sổ, móng tay sắc nhọn đâm sâu vào gỗ, trong lòng bất giác nổi lên một nghi vấn, rốt cuộc đâu mới là chân thật? Có lẽ toàn bộ chỉ là một giấc mộng?

Khi tỉnh mộng rồi, y có phải sẽ trở thành một người khác?

Nghĩ nghĩ, Hà Ninh bắt đầu chui vào ngõ cục.

Hai tay vòng trước ngực, tay áo to rộng phủ lên người, sao y lại nghĩ tới những thứ này?

Cho dù là mộng thì thế nào? Ít nhất hiện tại trong mộng, y vui vẻ.

Vui vẻ? Hà Ninh ngây người, tới mức không phát giác được trong phòng có thêm một người, đợi y hoàn hồn, đã rơi vào lòng nam nhân.

“Đang nghĩ cái gì?” Đôi môi ấm áp đặt lên đỉnh đầu Hà Ninh, “Không phải mệt rồi sao?”

https://thuviensach.vn

“Nghĩ rất nhiều.” Hà Ninh tựa ra sau, thở ra một hơi, gõ gõ trán, “Ngủ không được.”

“Sao vậy?”

“Rất nhiều chuyện… có vẻ như tôi đã hiểu rõ, nhưng lại hoàn toàn mơ hồ.”

“Vậy sao?” Mudy kéo tay Hà Ninh, xoay y lại, mặt đối mặt kề lên trán Hà Ninh, “Nói cho ta nghe thử?”

“Tôi nghĩ anh cũng không hiểu đâu.”

“…”

Hà Ninh trả lời nhanh chóng dứt khoát, Mudy nửa ngày không lên tiếng. Người họ Hà nào đó mới ý thức được, có phải đã cự tuyệt quá nhanh rồi không?

“Cái này…’

Còn chưa nói xong, Hà Ninh đã bị Mudy ôm lên, xoay người ném lên thảm, cổ tay bị ấn trên đỉnh đầu, đầu gối bị kìm chặt, động một chút cũng khó khăn.

Phần cổ bị cắn mạnh, quả thật là cắn, cho dù có mỹ hóa lên trăm lần cũng không thể nói là hôn. Sống lưng tràn qua cảm giác tê dại khác với ngày xưa, Hà Ninh hừ nhẹ một tiếng, thế nhưng còn muốn khiến lực độ của đối phương nặng thêm chút.

Đỉnh đầu lập tức hiện lên ba đường đen, cùng thẩm mỹ quan uốn éo, ngay cả xxx cũng bắt đầu di chuyển theo quỹ đạo khác sao?

Không kịp suy nghĩ, áo trên đã bị kéo ra, trên cổ để lại vết răng đỏ sậm, đau đớn mang theo hơi thở ấm nóng xâm lược đầu vai và xương quai xanh,

https://thuviensach.vn

Hà Ninh không tự giác cong người lên, cổ họng phát ra tiếng khó nhịn.

Da thịt cọ lên thảm, cổ tay giãy mạnh muốn thoát ra, khóe mắt nhuộm lên màu hồng.

Toàn thân bị lửa nóng bao trùm, tim đột nhiên bừng sáng.

Mộng ảo hay hiện thực đều biến hết đi, tranh đấu và âm mưu biến hết đi, là một thần côn, nghĩ những thứ này thuần túy là lãng phí thời gian! Nghi vấn, lo lắng, bực bội, toàn bộ ném bay hết.

Đại vu bốn trăm năm trước vì chức trách mà cống hiến tất cả, đến cuối cùng ngay cả mạng cũng không còn, nhưng y đạt được gì?

Hà Ninh không muốn sống cuộc sống đó, theo tính cách của y cũng hoàn toàn không thể nào. Nói cho cùng, y là người không phải là thần, nếu một ngày nào đó lại xuất hiện nhân vật như vu nữ Ortiramhs, bảo là vì Aram muốn lấy máu y, sẽ có bao nhiêu người đứng đối lập với y?

Cống hiến không đòi hỏi thì có thể đạt được thiện ý của tất cả sao? Biến hết đi!

Đại vu bốn trăm năm trước dùng sinh mạng chứng kiến qua, đường này không thông. Bất cứ chuyện gì cũng đều có hai mặt, muốn đạt được thì phải bỏ ra tương ứng. Y sẽ làm những gì mình nên làm, gánh những trách nhiệm nên gánh, nhưng đối với tham lam quá độ, chẳng hạn hành vi vô ơn bạc nghĩa của người Bờm Đen, người họ Hà nào đó không hứng thú hầu hạ.

Lực đạo giữ cổ tay Hà Ninh hơi giảm bớt, lập tức liền thoát khỏi, tay luồn vào mái tóc vàng, kéo mạnh, con ngươi màu đen đối diện đôi mắt màu vàng.

https://thuviensach.vn

Khóe môi Hà Ninh cong lên, hôn lên đôi môi như nhỏ máu đó, chân móc lên vòng qua eo đối phương, sức lực dùng vừa khéo, vị trí hai người lập tức đảo ngược.

Tóc vàng xõa tung trên thảm trải rực rỡ, trường bào thêu vu văn mở rộng, trong đôi mắt màu vàng có chút quái dị, đặc biệt mê người.

Hà Ninh ngồi trên eo Mudy, tay ấn trước ngực hắn, nghiêng đầu cười nhẹ.

Hơi thở Mudy trở nên thô nặng, tay giữ sau đầu Hà Ninh, kéo mạnh xuống, lại bị móng vuốt sắc bén rạch da, đôi môi mềm mại hút lấy giọt máu, đôi mắt màu đen hiện lên mạt đỏ.

“Mudy.” Hà Ninh cúi người xuống, tay vuốt qua vảy vàng giữa trán Mudy, thấp giọng nỉ non bên tai hắn một câu chưa từng nói ra, “Kim long của tôi.’

Cánh tay giữ trên eo liền thu chặt lại, không khống chế tốt sức lực, Hà Ninh hít một cái, đau đớn đột nhiên kích phát vu lực, khuyên tai màu bạc bắn ra từng tia vàng, từng tia vàng lưu chuyển, bao trùm lấy cả hai người.

Tiếng thủ thỉ như một lời nguyền, trong ánh vàng, thân hình Mudy bắt đầu biến hóa, vảy vàng phủ khắp toàn thân hắn, tiếng rồng gầm vang vọng trời đất.

Tình hình này, hình như từng thấy… lần đó, Hà Ninh ‘bị’ cầu hôn Mudy, quá trình không vui vẻ gì, thần điện mất nóc…

Hà Ninh có hơi ngây người, có thể cảm thụ rõ ràng vu lực men theo đầu ngón tay chảy vào thân thể Mudy, hình như đánh vỡ thứ gì đó, muốn ngăn cản, thì đã không còn kịp.

Ầm!

https://thuviensach.vn

Một tiếng vang lớn, nóc thần điện lại lần nữa bị phá một lỗ lủng thật to, phản ứng đầu tiên của thằn lằn xanh và thằn lằn đen trong đại thính là chạy mất, trên mặt đất không thể tránh né đá vụn rơi xuống, thằn lằn xanh dứt khoát trảo thằn lằn đen, hai cánh vỗ mạnh, dùng tốc độ nhanh nhất bay ra ngoài thần điện.

Trong lúc bay, thằn lằn xanh khéo léo tránh khỏi tất cả đá lớn, còn về thằn lằn đen… được rồi, sau khi xuống đất, Ady cô nương mang cái đầu đầy cục u xem Aya thành banh đá một hồi.

Tiếng vang lớn kinh động mọi người trong thành, kéo nhau ra khỏi nhà, không dám tin nhìn kỳ cảnh trên không, có người thậm chí còn không mang cả giày, nhưng lúc này, lại không bị bất cứ ai cười nhạo.

“Thần linh!”

Người từng tận mắt chứng kiến Mudy ‘hóa rồng’ một lần còn chưa giữ được trấn định, càng khỏi nói tới mọi người tới tham gia tế điển bị cái này chấn động cỡ nào. Đặc biệt là sau khi thấy Hà Ninh ngồi trên lưng rồng, trong lúc chấn động còn suy đoán, lẽ nào đây lại là thần tích của đại vu? Vậy con cự thú màu vàng đó lại là gì?

Sekurus nhìn Mudy trong ánh vàng, trên mặt phủ đầy vảy xám, trong người tựa hồ cũng có một sức mạnh đang muốn trào lên, nhưng bị một xiềng xích vô hình trói lại, hắn biết, xiềng xích này chỉ có đại vu mới có thể phá bỏ, mà hắn cả đời cũng không còn cơ hội đó.

Kony ngửa đầu nhìn trời, cơ thịt căng chặt, trong đôi mắt màu hổ phách xẹt qua chiến ý điên cuồng. Tế tự Canyon đi tới cạnh hắn, đôi mắt trắng xám nhìn đăm đăm vào hắn, “Tộc trưởng, Canyon là chiến sĩ của đại vu, xin đừng làm việc sai lầm.”

Tế tự tuổi già lần đầu tiên dùng giọng điệu khuyên giải này nói chuyện với Kony, Kony có buông được dã tâm không, hay là vẫn cố chấp thực

https://thuviensach.vn

hiện, chỉ có thời gian mới có thể chứng minh.

Tế tự Bờm Đen nắm chặt trượng mây, gương mặt non nớt hiện đầy kiên nghị. Nhìn hài tử bên cạnh, nó phát thệ nhất định trung thành với đại vu, kéo dài huyết mạch của bộ tộc Bờm Đen.

Trong ánh vàng, Hà Ninh nhìn đoàn người bên dưới lũ lượt kéo ra đường, lại lần nữa có dục vọng giết rồng, nhưng trước khi hạ thủ, y chỉ sợ phải kết thúc mình trước. Mudy sở dĩ kích động như thế, y nhất định phải gánh phần lớn trách nhiệm.

Đáng chết, nói cái gì không được, nhất định muốn nói câu đó! Giải trừ trói buộc trong huyết mạch vương tộc, mối ràng buộc lẫn nhau lại trở nên càng sâu, cả đời này, đời sau, đời sau sau nữa cũng đừng mơ chặt đứt, hễ lạc lối thì sẽ bị sét đánh, TMD quá lừa người rồi!

Hà Ninh ngồi trên lưng Mudy xoắn xuýt, trên mặt đất, nhìn thần điện lại không còn nóc, sắc mặt Miya đã từ xanh mét biến thành đen thui.

Trong ánh vàng, Mudy từ thân rồng biến về hình người, cánh tay mạnh mẽ ôm lấy Hà Ninh, niềm vui bao bọc toàn thân, hơi thở vùi sâu vào tóc Hà Ninh, nói lời thề thuộc về long tộc.

Bầu bạn với em, bảo vệ em, dùng máu và linh hồn phát thệ, vĩnh viễn không đổi.

Nếu đổi lại là bất cứ lúc nào trước kia, cho dù chỉ hứng thú một chút, Hà Ninh cũng sẽ biểu đạt cảm động, nhưng hiện tại?

Chỉ cần nhìn đám người hóa đá bên dưới, tất cả xúc động đều toàn bộ trở thành phù vân.

Tiếp theo, nên làm sao thu dọn tàn cục?

https://thuviensach.vn

Có lẽ, chỉ có thần linh biết.

.

Toàn văn hoàn

https://thuviensach.vn

Table of Contents

Mục lục
Chương 1: Dị Thế
Chương 2: Lần Đầu Gặp
Chương 3: Chịu Tội
Chương 4: Thức Ăn
Chương 5: Thân Phận
Chương 6: Hoang Thành
Chương 7: Nghi Hoặc
Chương 8: Chạy Trốn
Chương 9: Thác Nước Trên Không
Chương 10: Ốc Đảo
Chương 11: Lại Về Hoang Thành
Chương 12: Thú Săn
Chương 13: Sông Ngầm
Chương 14: Hài Cốt
Chương 15: Câu Chuyện Của Thương Nhân
Chương 16: Man Tộc
Chương 17: Mưa Trút Nước
Chương 18: Lời Nói Dối
Chương 19: Bộ Tộc Không Có Vu Nữ
Chương 20: Phản Bội Và Trung Thành
Chương 21: Canyon
Chương 22: Tập Kích
Chương 23: Gặp Lại
Chương 24: Tìm Được Rồi
Chương 25: Dị Biến
Chương 26: Trao Đổi
Chương 27: Đồng Hành

https://thuviensach.vn

Chương 28: Thành Burang
Chương 29: Cuộn Da Dê
Chương 30: Biến Hóa Của Thằn Lằn Xanh
Chương 31: Truyền Thuyết Mới
Chương 32: Bước Đầu Tiên Của Con Đường Thần Côn
Chương 33: Bọn Cướp Xui Xẻo
Chương 34: Bảo Tàng
Chương 35: Hiểu Lầm
Chương 36: Mật Tân
Chương 37: Đế Vương
Chương 38: Dã Tâm
Chương 39: Sức Mạnh
Chương 40: Tâm
Chương 41: Sự Bá Đạo Của Hà Ninh
Chương 42: Bắt Đầu Trùng Kiến
Chương 43: Chờ Đợi Bốn Trăm Năm
Chương 44: Người Thần Dụ Mới
Chương 45: Thần Tích
Chương 46: Mồi Lửa
Chương 47: Tín Đồ Đưa Tới Cửa
Chương 48: Trùng Phùng
Chương 49: Thành Chủ Đại Nhân Tức Giận Rồi
Chương 50: Điên Cuồng
Chương 51: Hợp Tác
Chương 52: Tình Cờ Gặp
Chương 53: Thần Phục
Chương 54: Biến Hóa
Chương 55: Trục Xuất Vu Nữ
Chương 56: Đêm Trước Đại Chiến
Chương 57: Thành Holcim Bị Diệt 1
Chương 58: Thành Holcim Bị Diệt 2
Chương 59: Trận Chiến Cuối Cùng 1

https://thuviensach.vn

Chương 60: Trận Chiến Cuối Cùng 2
Chương 61: Trận Chiến Cuối Cùng 3
Chương 62: Diệt Vong
Chương 63: Man Tộc 1
Chương 64: Man Tộc 2
Chương 65: Biến Hóa
Chương 66: Dân Biển 1
Chương 67: Dân Biển 2
Chương 68: Chấp Niệm
Chương 69: Chợ Phiên
Chương 70: Yên Tâm
Chương 71: Mudy Chân Chính
Chương 72: Quyết Định Của Hà Ninh
Chương 73: Tế Điển Của Vu Thành 1
Chương 74: Tế Điển Của Vu Thành 2
Chương 75: Tế Điển Của Vu Thành 3
Chương 76: Lời Thề Vĩnh Hằng

https://thuviensach.vn